

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT VI

WESANÊN
SERXWEBÛN 74

Abdullah Öcalan

SEÇME YAZILAR
Cilt VI

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT 6

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

74

Abdullah ÖCALAN
SEÇME YAZILAR / CİLT 6
Weşanên Serxwebûn: 74

Birinci baskı Temmuz 1995

Herausgeber:
Agri Verlag
Vogelsanger Str. 286
D-50825 Köln

İÇİNDEKİLER

Yayınevinin notu	9
2000'li yıllara doğru ilk adım olan 1991 yılını her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ilanı haline getireceğiz	15
Biz her zaman taze başlangıçlar yapmayı düşünürüz	16
Bir halkın kaderini devrimle değiştirme sanatını öğreneceğiz	25
Geçmiş birikime bu yılın katkısını sunan bir devrimciliği esas alacağız	33
TC çöküş sürecindeyken dayatılması gereken devrimdir	39
TC'nin çöküş süreci ve devrimci hareketimizin temel gelişme dönemleri	40
Öncü ve gerillada yaşanan gelişmelerin anlamı	52
Önümüzdeki dönemde görevlerimizin üzerine doğru bir çalışma tarzı ve üslupla yürüyelim	60
15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünde öncü ve halk olarak artan zafer olanaklarını başarıyla değerlendirelim	73
Kürdistan'da her şey devrimci yargı altındadır	74
Öncüyü her türlü yanılığdan arındırmak gerekiyor	82
Kürdistan'daki bütün gelişmeleri dağdaki mücadele belirliyor	96
Bu eğitim devresi sorunlara çözüm gücü olmalıdır	102

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıl derslerini doğru öğrenelim ve bu temelde görevlerin üzerine başarıyla yürüyalım	115
15 Ağustos Atılımı'nı doğru anlayalım	115
15 Ağustos Atılımı'nın 7. yılında yaşanan gelişmelerin derslerini doğru çıkaralım	120
Özel savaş cephesinin durumu ve PKK mücadelesinin belirleyici niteliği	129
Parti ve mücadelenin iç sorunları ve bunları çözmeye görevimiz	134
Devrimci görevlerin üzerine tam militan özelliklerle yürüyalım	146
Seçime dayalı özel savaş politikasının boşa çıkarılması ve Türk siyasal sistemine siyasi hamlemiz üzerine	153
Erken seçim kırana kırana geçen bir taktikler savaşıydı	155
Dıştan ve içten devrimciliği boğmaya çalışan her türlü taktik boşa çıkarıldı	159
Türk siyasal sistemi büyük bir bunalım dönemine girmiştir ve gittikçe daha çok dağılacaktır	168
Yakın gelecekte PKK öncülüğünde halkların devrimci bloku vücut bulacaktır	172
Önümüzdeki yakın süreçte bir uzlaşma olabilir mi?	175
PKK önderliğindeki siyasal ve silahlı mücadele daha da gelişecektir	179
Önder kişilik bundan sonra daha sağlam yürümeyi becerecektir	185
20 Ekim seçim sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevler ve Kürdistan'daki savaşımın rolü	191
Türkiye ve Kürdistan halkı açısından seçimin ortaya çıkardığı gerçekler	193
Türk gerçeği ve Türkiye sol hareketinin durumu	197
Kürdistan gerçeği, PKK hareketi ve silahlı direniş	206
Kürdistan'daki silahlı direnişin anlamı	214

PKK'yi reformistleştirme çabaları	
ve özel savaş taktiklerinin boşa çıkarılması	220
12 Eylül askeri-faşist rejimi yenilgiye uğramıştır	228
TC'nin iç politikasındaki olası gelişmeler	231
Halk cephesinde yakın gelecekteki olası gelişmeler	236
Ortadoğu'da Türkiye ve Kürdistan'a dayalı	
yeni bir Ekim Devrimi gelişebilir	245

Halkımızın ordu yürüyüşünün	
yakın dönemde zaferi getireceğini bilerek	
görevlerimizin üzerine yürüelim	247
Yeni dünya düzeni aslında bir belirsizliktir	248
TC tam bir bunalımı ve sıkışıklığı yaşıyor	252
Kürdistan'da açığa çıkan özel savaş düzenine karşı	
gerillayı her açımdan doğru geliştirmek gerekiyor	260
Önümüzdeki dönemin temel görevleri üzerine	
parti öncülüğünü geliştirerek yürüyeceğiz	269

Partimizin 14. savaş ve zafer yılı ordulaşma	
ve ulusal ayaklanma için yeni bir dönemdir	277

Yeni yılda hedefimiz halkımızın irade	
ve ulusal birliğin ifadesi olan Ulusal Meclis	
kuruluşunu gerçekleştirmektir	305
Gerçek bir özgürlük hareketi olmak	
büyük önem taşıyor	306
Devrim için halkın Ulusal Meclisi'ne ihtiyaç var	313
Her düzeydeki ulusal kurumlaşmayı demokratik temsil	
esasına göre gerçekleştirmek temel görevimizdir	325

Türkiye'de yeni bir devrimci süreç başlarken	
solun durumu ve görevler	333
Mücadele meydanı devrim	
istismarcılarına bırakılamaz	334
Bilimsel sosyalizmde taklitçilik olamaz	341
Solun yenilgisi yola çıkıştaki	
yanılgılardan kaynaklanıyor	343

PKK'nin başarısı bugünkü solun varlığı için belirleyicidir	352
Eleştiride dürüst olunmalı ve devrimci örgütsel yaşam esas alınmalıdır	358
Yenilgi ve hatalardan ciddi dersler çıkarılmalıdır	361
Devrimci görevlere başarıyla sahip çıkalım	365

Ayaklanma taktiği üzerine tezler ve görevlerimiz	369
Ayaklanmanın dış çerçevesi: Uluslararası ve bölgesel gerçekler	372
Ayaklanma ve devrimci önderlik	383
Ayaklanma üzerine tezler	391

TALİMATLAR

Yurtsever Kürdistan halkı ve değerli dostlar	409
Bizi teslimiyete çekmeyi amaçlayan özel savaşa karşı amansızca yürüyelim	423
Amed Eyaleti'ndeki yoldaşlara	439
Savaş tarzımızı düzeltelim ve iktidara yürüyelim	453

YAYINEVİNİN NOTU

Beşinci cildini Mayıs 1992'de yayınladığımız **Seçme Yazılar** dizisinin yeni bir cildini daha okuyucuya sunuyoruz. Bu cilt, PKK Genel Başkanı **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın 1991 yılı ile Ocak 1992'deki bazı değerlendirmelerinden oluşuyor. 1991 yılının, büyük Ekim Devrimi ile doğan Sovyetler Birliği'nin tarihe karıştığı, Körfez Savaşı ile Ortadoğu'nun ve dünyanın sarsıldığı ve Kürdistan'da Türk ordusunun büyük Ağustos saldırısının gerilla tarafından geri püskürtülüp boşa çıkarıldığı bir yıl olduğu gerçeği dikkate alınrsa, Genel Başkan **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın çok yoğun değerlendirmeler yapmış olduğu rahatlıkla anlaşılır. Bu yılda yapılmış olan çok önemli değerlendirmelerin büyük bir bölümü başka kitaplarda yayınlandığı için, tekrar olmaması açısından **Seçme Yazılar**'a alınmamıştır. **Seçme Yazılar**'ın bu cildine alınan yazılar, daha çok Türkiye'ye, Kürdistan'daki mücadele ve örgütlenmeye ilişkin değerlendirmelerdir. Bu değerlendirmeler, Mahsum Korkmaz Akademisi'ndeki ders ve toplantılarda yapılan konuşmalar olmaktadır ve tamama yakını daha önce Serxwebûn gazetesinde yayınlanmış bulunmaktadır.

Bu ciltte yer alan ilk değerlendirme, 1991 yılının ilk günlerinde yapılmıştır ve bir yeni yıl mesajı niteliğindedir. **“2000'li yıllara doğru ilk adım olan 1991 yılını her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ilanı haline getireceğiz”** başlıklı bu değerlendirmede daha çok mücadele güçlerine hitap edilmekte ve PKK devrimciliğinin esasları ile yeni yıllara yaklaşımı işlenmektedir. Kitapta ikinci sırada yer alan **“TC çöküş sürecindeyken dayatılması gereken devrimdir”** başlıklı değerlendirme ise Körfez Savaşı'nın hemen bitiminde yapılmıştır. Bu savaşın sonuçlarının TC ile Kürdistan Devrimi üzerindeki etkilerini, parti ve gerillada yaşanan gelişmelerin anlamını ve görevlerin üzerine nasıl bir çalışma tarzıyla gidileceğini içermektedir. Körfez Savaşı'nın TC ile Kürdistan üzerinde nasıl etkide bulunacağına ilişkin son derece özlü ve çarpıcı görüşleri bu yazıda bulmak mümkündür.

Daha sonra 15 Ağustos başlıklı iki değerlendirme yer almaktadır. Bunlardan **“15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünde öncü ve halk olarak artan zafer olanaklarını başarıyla değerlendirelim”** başlıklı

olan ilki, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yeni bir eğitim devresinin başlangıcında yapılan bir değerlendirme olmaktadır. Daha çok zindandan çıkan arkadaşların katıldığı ve Zindan Direniş Konferansı'nın öngününde başlatılan bir devre olması nedeniyle, ağırlıklı olarak anlayışta taşınan yanılırları, dışardaki ve özellikle dağdaki mücadelenin genel açısından belirleyici önemini ve eğitim devresinden beklenenleri içermektedir. **“15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıl derslerini doğru öğrenelim ve bu temelde görevlerimizin üzerine başarıyla yürüyelim”** başlıklı ikinci değerlendirme ise, Kürdistan'a görevli olarak yeni giden bir gruba hitaben ve onun şahsında tüm mücadele güçlerine yönelik yapılan talimat niteliğinde bir değerlendirmedir. Bu yazı, genel olarak, 15 Ağustos Atılımı'nın doğru anlaşılmasını, bu atılımın 7. yılında yaşanan gelişmelerden hangi derslerin çıkarılacağını, özel savaş cephesinin durumunu, parti ve mücadelenin iç sorunlarını ve bunları çözme görevini, devrimci militan özelliklerin daha da geliştirilmesi gerektiğini içermektedir.

Türkiye'de 1991 yılında yaşanan en önemli olaylardan biri, 20 Ekim'de yapılan erken genel seçim olmuştur. Bu seçimin, bir özel savaş taktiği olarak ve Genelkurmayın isteği ile gündeme geldiği, esas planda tükenen ANAP hükümeti yerine özel savaşı daha iyi maskeleyecek ve ona daha çok olanak sağlayacak yeni bir hükümet yaratmayı ve bu arada yeni gelişmekte olan HEP'i seçim dışı bırakmayı amaçladığı bilinen bir gerçektir. Bu gerçek daha sonra TC yöneticilerince de itiraf edilmiştir. Özel savaş yönetimi, ortaya çıkardığı DYP-SHP hükümeti ile amaçladığı hükümete ulaşmayı başarmıştır. Ancak HEP'in, SHP ile seçim ittifakı yaparak meclise yirmi milletvekili göndermesi ve bu ittifakında sadece PKK tarafından desteklenmesi, özel savaş yönetiminin bu yönlü amacını boşa çıkarmıştır. Ayrıca bu seçim özel savaşın gelişmesinde ve Kürdistan'da yaşanan mücadelede önemli bir dönemeç olmuştur.

Böyle çok önemli bir siyasal anlama sahip olan 20 Ekim erken genel seçimi üzerine Başkan **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yaptığı iki kapsamlı değerlendirme, bu kitabın en önemli yazıları arasında yer almaktadır. Bunlardan **“Seçime dayalı özel savaş politikasının boşa çıkarılması ve Türk siyasal sistemine siyasi hamlemiz üzerine”** başlıklı olan ilk değerlendirme, 21 Ekim tarihinde ve henüz seçimin kesin sonuçları bile ortaya çıkmadan, yani sığağı sığağına yapılmıştır. Seçimin

ortaya çıkardığı sonuçlar üzerine genel bir durum değerlendirmesini veren bu yazı, seçimin nasıl kıran kırana geçen bir taktikler savaşı olduğunu, izlenen doğru taktikle devrimciliği boğmaya çalışan her türlü iç ve dış girişimin boşa çıkarıldığını, Türk siyasi sisteminin yaşadığı bunalımın daha da derinleşeceğini, yakın gelecekte bir uzlaşma ile PKK öncülüğünde halkların devrimci blokunun gelişmesi olasılıklarını, seçim sonuçları temelinde devrimci silahlı ve siyasi mücadelenin daha yoğun ve güçlü gelişeceğini içermektedir. Bundan üç gün sonra yapılan **“20 Ekim seçimi sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevlerin gerçekleştirilmesinde Kürdistan'daki kurtuluş savaşımının oynayacağı rol”** başlıklı değerlendirmede ise, Türkiye ve Kürdistan halkı açısından seçimin ortaya çıkardığı gerçekler, Türk halk gerçeği ve solun durumu, Kürdistan gerçeği ve PKK'nin silahlı direnişi, bu direnişin anlamı, özel savaş taktiklerinin boşa çıkarılması ve 12 Eylül rejiminin yenilgiye uğratılması, TC'nin iç politikasında ve halk cephesinde yaşanacak olası gelişme konuları işlenmekte ve Kürdistan ile Türkiye'ye dayalı Ortadoğu'da yeni bir Ekim Devriminin gelişebileceği vurgulanmaktadır. Bu değerlendirme, tarihi bir perspektif içinde Türk gerçeği, Türkiye toplumu, Türkiye solu ve devrimi üzerine yapılmış en özlü ve kapsamlı değerlendirmelerden birisidir. Ve Türkiye devrimciliği için bir platform niteliğindedir.

Bundan sonra, Kasım ayında yapılmış iki değerlendirme yer almaktadır kitapta. **“Halkımızın ordu yürüyüşünün yakın dönemde zaferi getireceğini bilerek görevlerimizin üzerine yürüyelim”** başlıklı olanı, Başkan **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın, Mahsum Korkmaz Akademisi Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi sonundaki diploma töreninde yaptığı konuşmadır. Bu konuşmada, Sovyetler Birliği'nin tarihe karışması sonrasında ABD'nin geliştirmek istediği “yeni dünya düzeni”, TC'nin yaşadığı bunalım ve yeni kurulmakta olan Demirel-İnönü hükümetinin işlevi, PKK'nin üzerine yürüyeceği temel devrimci görevler, gerillanın geliştirilmesi ve ulusal meclis konuları işlenmektedir. Daha sonra gelen **“Partimizin 14. savaş ve zafer yılı ordulaşma ve ulusal ayaklanma için yeni bir dönemdir”** başlıklı değerlendirme ise, yeni mücadele yılına ilişkin PKK'nin hedeflerini vermektedir.

1992 yılına büyük bir gerginlik içinde ve yeni açılımlar temelinde girildiği bilinmektedir. Yeni kurulan Demirel-İnönü hükümeti, sahte bir

“demokrasi” ve “Kürt realitesi” söylemi altında Kürdistan'daki kitle katliamlarını ve kontra terörünü daha da yoğunlaştırmıştır. Buna karşı PKK'nin de yoğun hazırlıkları, değerlendirme ve pratik uygulamaları gelişmiştir. Bu süreçte Başkan **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yaptığı çok sayıdaki kapsamlı değerlendirmelerden Ocak ayında yapılan üçü bu kitaba alınmıştır. Bunlardan ilki ve kitabın dokuzuncu yazısı olan **“Yeni yılda hedefimiz halkımızın irade ve ulusal birliğinin ifadesi olan Ulusal Meclis kuruluşunu gerçekleştirmektir”** başlıklı değerlendirme, genel anlamda bir yeni yıl mesajı niteliğindedir. Bu değerlendirme, özgürlük mücadelesinin daha da derinleştirilmesinin önemini, ulusal meclis ve ulusal kurumlaşma sorunları ile bu temeldeki görevleri işlemektedir. Kürdistan'da ilk kez ulusal meclis ve ulusal kurumlaşma olgusunun geliştirilmesi böylece gündeme gelmiş olmaktadır ve bu temelde çalışmalar sürdürülmektedir. Bu, Kürdistan Devrimi açısından yeni bir gelişme düzeyini ve yeni bir açılımı ifade etmektedir.

Kitapta yer alan onuncu yazı, **“Türkiye'de yeni bir devrimci süreç başlarken solun durumu ve görevleri”** başlıklı kapsamlı değerlendirmedir. 20 Ekim seçimlerinden sonra giderek gündeme gelen Türkiye'de devrimci örgütlenmeyi geliştirme sorunu, bu değerlendirme ile belli bir çözüme yönelmektedir. Bu değerlendirme, Türkiye solu hakkında tarihi, teorik, siyasal, pratik ve ruhsal açıdan yapılmış en somut ve en canlı eleştirel değerlendirme olmaktadır. Yanlış ve yetersiz olanları eleştirip doğruları gösteren bu değerlendirme, Türkiye'de önemli tartışmalara ve gelişmeler yol açmıştır. Bu da yeni bir devrimci açılım anlamına gelmektedir. Bu değerlendirmenin, daha öncekilerle birleştirilmesi ve ruhuna uygun yaklaşılması temelinde Türkiye'deki devrimci halk hareketinin geliştirilmesinde çok önemli bir rol oynayacağı kesindir.

Bundan sonra **“Ayaklanma taktiği üzerine tezler ve görevlerimiz”** başlıklı değerlendirme yer almaktadır. Ayaklanmanın dış çerçevesini ve ayaklanmada devrimci önderliğin rolünü izah eden bu değerlendirme, Kürdistan'da gerilla savaşı temelinde gündeme gelen ve ona paralel gelişen halk ayaklanmasının stratejik çizgisini ayrı ayrı tezler halinde vermektedir. Böyle kapsamlı bir izah, ayaklanmanın taktik uygulamalarını son derece yaratıcı kılabilmek açısından devrimci güçler için bir hazine niteliğindedir. Ayrıca bir ulusal kurtuluş savaşı içinde halk ayaklanmasının stratejik ve taktik durumunu kapsamlı içeren bu değerlendirme,

devrimci halk ayaklanması konusunda devrimci teoriye ciddi katkılar sunup onu zenginleştirmiştir.

Diğer ciltlerde olduğu gibi, bu altıncı cildin son bölümünde de PKK Genel Başkanlığı'nın talimatları yer almaktadır. İlk talimat, PKK'nin kuruluşunun 13. yıldönümünde yapılan kutlamalara ilişkin halka sunulan mesajdır. 1992 yılının bahar döneminde mücadele güçlerine verilen diğer üç talimat ise, kitapta yer alan yazıların bir devamı niteliğindedir.

Seçme Yazılar dizisinin altıncı cildini, özellikle Türk ve Türkiye gerçeği ile Kürdistan'da halk ayaklanması çizgisi konularında başvurulabilecek en önemli kaynak olduğu inancıyla okuyucuya sunuyoruz.

Weşanên Serxwebûn
Mart 1995

**2000'li yıllara doğru ilk adım
olan 1991 yılını daha fazla
bağımsızlık ve özgürlüğümüzün
ilanı haline getireceğiz**

Faaliyetlerimizde geçirilen son yıllar, yılbaşılarda özel yıldönümü değerlendirmelerine fırsat bırakmamaktadır. Yıllar zirvesel gelişme yılları biçiminde olmakta, böyle gelişmektedir. Dolayısıyla bu günler de sembolik olmaktan öteye bir anlam taşımamaktadır. Bu kış asıl önemli olan, gerek öncülük gerçeğimizde, gerek silahlı savaşım ordusu çalışmalarımızda, gerekse halkımızın serhildanında derin bir muhasebenin yapılmasıdır. Yaşadığımız günler de bu anlamda değerlendirilmeye çalışılmaktadır. Hiç şüphesiz sadece bizler değil, halkımız da bu kışı derin derin düşünerek, geleceğe yönelik hayal ve tasavvurlarını geliştirerek, değiştirerek geçirmektedir ve geçirecektir. Yine bu günlerde partimizin kapsamlı bir çalışması olan 4. Kongre çalışmaları da yürütülmektedir. Bütün bunlar geçmiş çalışmalara ilişkin ve geleceğe yönelik değerlendirmeleri yoğunlaştırmaktadır.

Gelişmeler üzerindeki bu yoğunlaşma ve değerlendirmeler, mücadelemizde elde edilen kazanımları ve kazanmanın nedenlerini, ama aynı zamanda yenilgi ve kayıplarımızın nedenlerini ve bunların aşılması zorunluluğunu da ortaya çıkarmaktadır. Bu sadece öncü ve gerilla düzeyinde yapılan bir çözümleme olmayıp ulus olarak yenilenme anlamına da gelmekte, hatta yeni insana ulaşma ve onu ortaya çıkarmaya kadar indirgenmektedir.

Biz her zaman taze başlangıçlar yapmayı düşünürüz

Şimdiye kadarki yıllarda olduğu gibi bu yıl da böyle değerlendirilecek ve gelişmelere böyle yönelinecektir. Yılları bizim için boş akıp giden yıllar olmaktan çıkararak kazanç hamlemize yazılan yıllar haline getirmek için oldukça yüklenilmiş ve bazı sonuçlara ulaşılmıştır. Yani yılların nasıl karşılanacağı ve yıllara hakkının nasıl

verileceği sorularına doğru karşılık verilmiş; bu noktada payımıza dūřen görevler yerine getirilerek, bağımsızlık ve özgürlük talepleri yükseltilmiştir. Bunun peşisıra çözümler ve cevaplar geliştirilmektedir. Bunlar kendiliğinden olmamiş, çok bilinçli bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkmış ve bilmek isteyen herkes için olumlu sonuçlar yaratılmıştır. Bazıları bunu kendiliğinden bir gelişme gibi görmek istese de, gerçek budur. Yapı, ruhsal şekillenmesinden dūřnce gözeneklerine kadar aımlanmaya çalışılmaktadır. Bu her gün, her saat yapılan işlerden olduğu için, ayrıca yeni yıl değerlendirmeleri yapmak da artık fazla anlamlı olmamaktadır.

Biz her zaman taze başlangıçlar yapmayı, kazanılması ve ulaşılması gerekenlere ulaşmayı dūřnrz. Fakat parti adına hareket edenlerin, kazanılması ve ulaşılması gerekeni dūřnmek bir yana, hala o eski kötürüm, yenilgili ve yetmez durumu, hem de gittikçe daha ağır bir şekilde yaşadıkları görülmektedir. Oysa halkımız budurumu aşmaya başlamıştır. Buna karşılık, partilerin şahsında bu durumun yaşanması bizi fazlasıyla dūřndrmektedir.

İnsanlığın ve insanımızın durumu kapsamlı değerlendirmelerle ortaya konulmuştur. Parti adına hareket edenlerin durumu da kendi gerçekliklerine en yakın bir tarzda özenle aımlanmış ve kendi gerçeklerini görmeleri için oldukça yüklenilmiştir. Onlar da bu çabanın işığında mevcut konularıyla yetinmek yerine, kendilerini bulmalı ve bundan sonuçlar çıkarmayı bilmelidirler. Ama hala yenilgili de olsa, yaşama hakkının olduğuna kendini inandıranlar var. Bu gaflettir, bu doğru bir yaşam ifadesi olamaz. Daha önce yaşama hakkı olanla olmayan netleştirilmiş olmasına rağmen, saflarımızda bu ayrımı ısrarla ortadan kaldırmaya çalışanlar bulunmaktadır. Gerekirse bu ayırım yeniden yapılabilir. Sorun ne uyarı yapmak, ne de ibreti alemlik cezalar belirlemektir. Sorun, ayrımı doğru yapabilmek, la-yık olan yaşamı seçebilmektir.

Burada insan üzerinde durulmakta, insanımızın çarpıcı gerçekliklerinden bahsedilmektedir. Bu daha önce de yapılmıştı. Fakat yle anlaşılmaktadır ki, insanımız kötü kaybetmiş, çok kötü hakaretlere uğramış ve bunun da altında kalarak gereken karşılığı verememiştir. Namus ve onur gibi soylu değerler elinden alınmıştır. Eğer bu kadar

düşürülmüşlük olmasaydı, bazıları hala saflarımızda düşkün­lüğün teorisi ve pratiğini ısrarla sürdüremezlerdi. Öyleyse bunların ne zaman, nasıl düşürüldükleri ve nasıl keşfedilemedikleri üzerinde derinliğine durmak, böylece düzeltmek işini mutlaka sağlama almak, bunu başarmak ve bu konumu aşmak gerekir. Çünkü oynanan bir oyun değildir; tam tersine acımasız bir savaşın içindeyiz. Bazıları kazanmadıkları, iletmedikleri ve aşama yapmadıkları halde, “yaşıyorum” demektedir. Ne doğru yaşamasını, ne de doğru ölmesini bilen bu yaklaşımdan hiçbir şey anlaşılmamaktadır. En kötü başbe­lası olmak işte buna denilir. Elbette bununla her şey boşa gitmiş, hiçbir şey yapılmıyor denilmemektedir. Fakat önderlik düzeyinde seyredenlerin durumu da pek rahatlatıcı değildir. Yaklaşımların yerli yerine oturtulması, doğruya sağlam başlangıçların yapılabilmesi için bunlarla uğraşmak zorunludur. Yeni bir yıl daha bizim için önemli olabilir derken, bunlar kastedilmektedir.

Hiç olmazsa bundan sonra böyle bir yıla başarıyla katılım sağla­nırsa, bu da azımsanmayacak bir gelişmedir. Böyle bir katılım so­nuna kadar destek görür. Soyut konuşmak, bu yıllarda yaşanan ge­lişmeler konusunda ahkam kesmek pek itibar edilecek bir yöntem değildir. Bizim yaklaşımımız da böyle olamaz. Zaten yıllar da böyle karşılanmaz ve kazanılmaz. Bu temelde yaptığımız çözümlemelerin ve pratik hazırlıkların çok büyük gelişmeleri hedeflediğine herkes tanıktır. Bu hazırlıklar çok şeyi kaldırabilir. Ama öncümüzün kendi­ni koyuvermesi biçiminde ortaya çıkan o garip hastalık, bizi isteni­len hız ve yetkinlikte hedefe ulaşmaktan alıkoymaktadır. İnsan çok çeşitli nedenlerle düşmüş ve düşürülmüş olabilir. Aile koşullarında, düşmanın pasifikasyon kurumlarında ve toplumsal çevrede sonuna kadar düşürülmüş, şaşırtılmış ve yabancılaştırılmış olabilir. Ancak PKK'ye giriş yüce bir yürekle, ondan daha fazla seçkin bir bilinçle ve oldukça büyük bir dönüşümü yaşamakla eşittir. PKK'ye doğru ka­tulım böyledir. PKK'ye gelenlerin katılımı da böyle olmak durumun­dadır. Bunun tersi eski, ağır yenilgili kişiliği parti ortamına taşı­rmaktır. Bu, mücadelemizin yükünü kaldıramaz, daha fazla yük ila­ve eder. Partiye bu tarz bir giriş hatalıdır.

Yaşamsal sorunları söz konusu olduğunda, eğer insan sorunları-

nın kaynağını görür ve bunların çözümü üzerinde yoğunlaşırsa, mutlaka sonuca gider ve arzulanan büyüklüğe ulaşır. Çoğu arkadaş ne bizim kadar ortamın ve olanakların elverişsizliğini yaşad, ne de yalnızca bu işe yönelme diye bir durumu oldu. Belki de hala çoğunun cesaret bile edemeyeceği girişimleri, biz tek başımıza, hiçbir umut vaatmeyen dönemlerde ve hiçbir olanağın elvermediği koşullarda yaptık. Bunlar gerçeklerdir; bunlar aynı zamanda bir PKK tarzı, PKK'ye ulaşma tarzıdır. Yirmi yıldır bu gerçek anlatılmaya çalışılmasına rağmen, eski ve yeni tüm arkadaşlar arasında bir türlü kendini dayatmaktan alıkoymayan ve bu gerçeği kavramayanlar vardır. Bu yaşamların iflastan başka bir sonuç getirmediği, sadece kaybettirdiği, bunlardan vazgeçmeleri ve doğruya yönelmeleri gerektiği ısrarla vurgulanmasına rağmen, bunlar hala yük olmakta, değerleri yerle bir ederek yaşamaya bayılmaktadırlar. Oysa bununla bir yere varılamayacağı açıktır. Devrimci büyüklük odur ki, kişi zemine ve zamana göre kendini iyi dönüştürür, kendine biçim verir, kendini konuşturamaz. Hele hele kendisi bir hiç ve kocaman bir yenilgiler yumağı ise, bin defa kendinden utanır ve kendini dönüştürme işini tam ve doğru başarı yolunda amansız yapar. Bu çok anlaşılır bir husustur. Adam olmak veya düşürülmüşlükten kurtulmak böyle olur, böyle başlar ve böyle gelişir. Ama gerçekte bir hiç olduğu halde, hala kendilerine sevdalanan tipler vardır. Neleri var da nelerine sevdalanıyorlar; bu da belli değildir. Zaten ortada hiçbir şeyleri yok ki. Aslında herkesin dönüşümü sağlamak için olanakları vardır. Sanki bir kadermiş gibi insanın kendisini kötürümleştirmesinin zorunlu olduğuna inanmıyoruz. Bu noktada kabahat vardır. Mümkünken yapmamak suçtur ve bu suçlu konum önemli oranda yaşanmaktadır. Politikada, mümkün olanı yapmamak inkarcılıktır, politikasızlıktır; politikacı olmamak ve politik mücadele yapmaktır. Eğer istenirse, yapılması mümkün olan görülebilir ve gerçekleştirilebilir. Bu, bizde çok daha gelişmiş bir biçimde mevcuttur. Parti çizgisi temelinde mümkün olan birçok şeye ulaşılabilir. Ama bu görev gerektiği gibi yerine getirilmemektedir.

Büyük insan, iradesine hükmetmesini ve kötü alışkanlıklardan vazgeçmesini bilir. Gerilla iradeye hükmetmek, bununla çözümlen-

nebilecek her şeyi çözümlenektir; zor olanı esas almaktır. Ama ulus ve insanlık için ölüm kalım kavgasının verildiği zeminde savaşta yan çizildiği görülmektedir; savaşın ve yaşamın bütün yönleri ve yasalarıyla oynanmakta, hiç de hak etmediğimiz ve yakışmayan bir sorumsuzlukta debelenip gidilmektedir. Yanıbaşlarında en değerli insanlar düşerken, bir yürek burkuntusu bile duyulmamaktadır. Saflarımızda gördüğümüz bu tipler düşmandan daha tehlikelidir. Zor da olsa mümkün ve doğru olanı yapmamak, kendisini ve çevresini başka türlü yaşamının mümkün olduğuna inandırmaktır. En onursuz davranış da işte budur. Aslında bu tiplerin onur ve namus diye bir davalarının olmadığını, bunların alçak olduklarını belirtmek gerekir. Mümkün ve doğru olanın yapılmaması, ulusa ve insanlığa hakaret demektir.

Burada herkese onurlu bir yaşam için gerekli olan seçenek, olanak ve kolaylıklar sunulmuştur. İnsan yaşamına yön verilmeye çalışılmaktadır. Doğru yaşamın yolunun ne olduğu, doğru yolun aydınlatılmasının nasıl olduğu ve bunun için gerekli adımların nasıl atıldığı sorularına doğru cevaplar verilmeye, bunun yolu gösterilmeye çalışılmıştır. Ama bu yolda yürümekte, aydınlığı karartmakta ve yolun önünü tıkayan bir taş olmakta ısrar edenler vardır. Eğer saflarımızda kendilerini karanlığa gömen ve gerçeklerimizi kendilerinde karartan kişilikler olursa, şüphesiz kaybedilir. Oysa ölüm bir kader gibi karşılanamaz, düşkünce bir yaşama yaşamdır denilemez. Ne kendini kaderci bir ölüme terk etmek, ne de düşkünce bir yaşama tenezzül etmek gerekir. Bazıları her türlü olumsuzluğu mideye oturtabilir, günleri boş geçiştirebilirler. Ama bize göre bunlar yapılamaz. Bunlar köleliğin hikayesidir ve hala okunmaya çalışılmaktadır. Bu yapıda yenilgiyi, ezikliği, silikliği ve zavallılığı görüyor ve bunun düşmanın dayatması olduğunu belirtiyoruz. Eğer bu yapıyla uğraşılmaz, olumsuzlukların aşılması için yüklenilmezse, özgürlük anlamında ömrü ancak birkaç saattir. Çünkü söz konusu yaşam tarzı, düşman etkili olmaktan başka bir anlam ifade etmez. Hiçbir biçimde yaşanmaması gereken bir durum olduğu için, bu yaşamı kabul etmemek, bundan tiksinti duymak gerekir.

Neyle karşı karşıya olduğumuz, kaderimizin ne olduğu görülme-

lidir. İnsan, doğasında özgürlük olan bir varlıktır, kaderi doğrultusunda bir taş gibi başaşağı giden bir varlık değildir. İnsanı kaderi doğrultusunda bir taş gibi başaşağıya giden bir varlık şeklinde görmek isteyenler olabilir; böyle yürümek isteyenler de vardır. Fakat insanlık tarihi, özgürlük için girişilen başkaldırıları bunun tersini kanıtlamaktadır. Biz de özgürlüğü için başkaldırıcıyı, karşı koymayı temsil ediyoruz. Bunu da iyi anlamak gerekir.

O halde bu yıla nereden ve nasıl başlanması gerektiği sorunu önemli bir sorundur. Bu konuda ne pembe, ne de kara tablolar çizmek durumundayız. Kaldı ki tablolarla da iş görmüyoruz. Önce gerçeği bütün boyutlarıyla kavramak, sonra da mümkün olduğu kadar değiştirebilmek esastır. Temel felsefemiz ve temel yaşam tarzımız budur. Çoğu arkadaşın yeni geldiği bu okulu (Mahsum Korkmaz Akademisi) kurarken, bugünkü olanaklara sahip değildik. Belki yine öyle fazla gelişkin değildir, ama burada yapılan çalışmalarla çok iş başarıldığı saldığı namla da ortadadır. Çok kişi okulumuzu ziyaret etmek, gelip çalışmalarımızı izlemek istiyor. Bugünkü noktaya binbir türlü işimizin yanında bu zemine harcadığımız mütevazî çabalarımızla geldik. Bunlar yapılırken, olanaklar çok azdı ve hareket sahamız da oldukça daraltılmıştı. Buna rağmen mevziyi iyi kullandık, iyi çalıştırdık ve bazı sonuçlar da aldık. Bu işde yaşam tarzımızın bir ifadesidir.

Burada alınması gereken en önemli derslerden birisi de, bu mevziin nasıl işlediğine ve rolüne ilişkindir. Biz bir ulusun kaderini burada çözümledik, burada harekete geçirdik. Hepinize örnek olsun diye, bundan daha fazlasının yapılabileceğini kanıtlamak için bunu yaptık. Tabii bu anlayabilen için böyledir. Oysa anlamakta ve uygulamakta zayıf kaldığınız görülüyor. Şüphesiz aşama yapacaksınız. Burada geçen her gün, geçmişte yaşadığınız aylara bedeldir. Böyle de olsa, katettiğiniz gelişmeleri yetersiz görüyoruz. PKK'yi yürütür ve geliştirirken, tüm gücümüzle gerçekleri haykırmaya çalışırken, taşıdığımız sorumluluk duygusu büyüktü. Halbuki sizler sorumluluk duygusundan o kadar uzak düşürülmüşsünüz ki, zavallılığı ifade eden bu duruma hayret etmemek mümkün değildir. Eğer insan kendini kontrol etme gücünden yoksunsa, çıldırır, yolunu şaşırır. Büyük

davalar büyük çözüm gücü ister. Bunlara çözüm getiremeyen insan yaşayamaz. Ama bazılarının yaşamında her şey kaybolup gidiyor, oralı bile olmuyorlar. Eğer biz de yaşamı böyle ele almış olsaydık, bu durumlara ulaşamazdık. Buraya gelirken, kendi kendimize, arkadaşlara daha fazla ne verilebilir; şimdiye kadar verilmeyen nedir, bir adım daha ileri atmaları için ne yapılması ve neyle mücadele edilmesi gerekir, diye sorduk ve kendimizi aldatmamak için bu soruları doğru cevaplamaya çalıştık. Ama arkadaşların çoğu kendilerini çok aldatıyor; mutlaka kendi kendilerine sormaları gereken soruları sormuyor; yapmaları gerekeni yapmıyorlar. Burada baştan beri kendini gerçeklere ve gelişmeye kapatma vardır. Böyle yapanlar gelişemez ve ilerleyemez. Aslında kendimiz de bir öğrenci olduğumuz halde, arkadaşlara nasıl adım attırabiliriz, bunları nasıl kendine getirebiliriz, sorularını sürekli olarak kendimize soruyor ve doğru karşılıklar vermeye çalışıyoruz. Bugün milyonlarca insan bizi dinliyor, önderliğimiz altında ayağa kalkıyor. Ama hala öğrencilik yanımızı da elden bırakmıyoruz.

Botan'dan ve Kürdistan'ın diğer alanlarından çok sayıda arkadaş buraya gelmiş bulunuyor. Ancak buraya gelmekle her şeyin bitmediğini, taş gibi katı gerçeklerle karşı karşıya geldiklerinde ellerinde kocaman bir iflastan başka hiçbir şeyin kalmadığını görecekler, bundan dem vuracaklardır. Çoğunu daha şimdiden mahkum etmeyelim; ama ne kadarının yeni yaşama hükmedebileceği, yeni yaşam sayfaları açabileceği ve bunları görebileceği henüz belli değildir ve bu düşündürücüdür. Öyle eski-yeni arkadaş ayrımı yapmadan, nereden ve nasıl geldiğine de bakmadan (bazıları ajan da olabilir), bunları göstermeye, öğretmeye ve hepsini kazanmaya çalışacağız. Ajan olsalar bile, tüm insanları kazanabileceğimize güveniyoruz. Bunun örnekleri de vardır. Fakat arkadaşların kendilerine olan güvenlerinden, gerçeklerimizi tam olarak kavrayabileceklerinden ve gereklerini yerine getirebileceklerinden kuşkuluyuz. Çünkü bazen sefilleri, bazen aptalları, bazen de diktatörler ve despotları oynuyorlar. Bütün bunlar saflarımızda çıktı. Etrafımız küçük adamlarla dolu; hangisiyle yaşamaya çalışsak, oynayacağı tip bellidir. Hareketin komuta ve yürütme gücü-

nü oynamak dışında, kul ve köle ilişkilerini oynuyorlar. Çoğunlukla ikiyüzlülükten arınmamışlardır. Bunların nedenleri anlaşılır. Bu nedenleri birdenbire ortadan kaldırmamanın, bu temelde geliştirme ve yürütme gücü haline getirmenin çok zor olduğu, ama devrimin yasalarının da bu tip kişiliklerle uygulanamayacağı, yıllardır yakamıza yapışan ve geliştirmeyenin de bu olduğu bilinmektedir.

Devrimin affetmeyeceği yaşam tarzı işte bu yaşam tarzıdır ve ne yazık ki bu bir hayli yaygındır. Tesadüflere dayalı yaşam, yaşam değildir. Yaşamın ne kadar değerlendirildiği, yönlendirildiği ve planlanıp örgütlendirildiği önemli bir husustur. Herkes bunu ne kadar değerlendirdiğinin hesabını yapmalıdır; yaşam konusunda doğruları yaptığına önce kendisini inandırmalıdır. Ama bu hususta doğru hesapların yapılmadığı görülmektedir. Çarpıtılmış, taşlaşmış, geleceği şaşırtılmış ve oldukça canına okunmuş Kürt kişiliğinin bünyeye iyice yerleştiği ve dönüştürülemeyeceği gibi bir yanığı ve aldatmacaya düşülmemelidir. Çünkü akıllı yaklaşılırsa, bu kişilikten kurtulmak mümkündür. Kendini kurtarabilecek kişiliğe ulaşılabilir. Bunu herkesin yapabileceğine inanıyor ve güveniyoruz. Yeter ki insan kendine yanılığılı yaklaşmasın, bunun gerektirdiği sağlam bir disiplini uygulayabilsin. Başarmaması için hiçbir neden yoktur.

Kendi örneğimizi bir anlamda bunun başarılabilirliğini kanıtlamak için geliştirdik. Belki de dünyada bizden daha zayıf ve zapt ü rapt altına alınmayacak kişi yoktu. Ama görülüyor ki, devrimin yasalarına son yılların en güçlü yüklenişini yaptık ve üstelik bazı sonuçlara da ulaştık. Bizim başardığımızı, özünü yakalamak kaydıyla, her arkadaş fazlasıyla başarabilir. Ama atadan babadan kalma yöntemler, çok akıllı olduklarını iddia edenler de dahil, hiç kimseyi bir yere ulaştıramaz. Bizim yürüttüğümüz önderlikte bu işin sırrını bulmak, en azından insanı yenilgiye uğratmayacak bazı şeyleri öğrenmek mümkündür. Bunu esas almak ve yakalamak gerekir. Mevzimiz küçük olmasına rağmen, olumlu bazı sonuçlara ulaştığımız artık herkes tarafından kabul edilmektedir. Arkadaşların mevzileri daha da büyük-

tür, dolayısıyla daha iyi savaşmalarına fırsat vermektedir. Eğer bizim önderlik esaslarımız iyi özümser ve bununla pratiğe yüklenilirse, yüksek başarılarla ulaşmamak için hiçbir neden kalmayacaktır. Aksi halde mevcut durumlarıyla kendilerini savaşa sürmek cinayet anlamına gelir. Bizim de cani olmak gibi bir niyetimiz yoktur. Hala kan dökmek ve insan öldürmekten çok çekindiğimizi belirtmeliyiz. Ama bu kadar zor olmasına rağmen, bizim sorumluluğumuz altında çok kan dökülmektedir. Buna bir tek şartla, onsuз yaşam mümkün değilse ve eğer kan dökmekle yaşama ulaşılacaksa, “evet” demektediriz. Kan dökmekten başka hiçbir biçimde sonuca gitmesi mümkün olmayan yolumuz da bu anlama gelmektedir. Bunun doğruluğu kanıtlanmıştır. Bu yolda doğru yürüyüş tarzı, halk savaşının esasları PKK'de somutlaşmıştır. Adına taktik savaş dediğimiz ve daha çok da tüm arkadaşların yürütmeleri gereken savaş biçimi PKK'nin savaş biçimidir. Bu esas alınmazsa, biz kan dökmeyiz. Bunun sorumluluğu çok ağırdır, hatta bir damla kanın sorumluluğu bile kaldırılamaz. Ama görölüyor ki, gerilla adı altında ve PKK adına dökülen kanların, ne bizden ne de karşı taraftan vurulanların önemli bir kısmı yerinde değildir. Sorumluluğunu kaldıracabileceğimiz bir biçimde kan dökülmemiştir. Bu hem sizin, hem de bizim ağır bir sorumluluk altında bulunduğumuz anlamına gelmektedir. Bunda hepimizin sorumluluğu olduğu için, bu kadar çok üzerinde duruyor ve adeta kıyamet koparıyoruz. Çünkü can almak da, can vermek de öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Bu konuda yapılabilecek en ufak bir hata, sonuç da dahil her şeyi, insanın kendisinin değerlere yaklaşımını belirler. İnsan kanına ve yaşamına ucuz bakan birisi, her türlü kötölüğün temsilcisidir, kendisinden her türlü kötölük beklenebilir. İnsan kanına ve yaşamına en yüksek değer verenler ise, yüceliği temsil ederler. Bunlar insan yaşamına verilen değerlerle bağlantılıdır. Ucuz kan dökmek bu kadar tehlikeli olduğu halde, ortada silahları doğru kullanmamak, savunur ve vururken yerinde savunmamak ve vurmamak, tersine çok vurulmak, bizi ağır sorumluluklar altına sokmak gibi bir durum vardır. Eğer bunun

sorumluluğu yeterince duyulmamış, vicdanlar biraz olsun titrememişse, durum gerçekten çok vahim demektir.

Kan dökülmüş, yol katedilmiş, kahr çekilmiş, birçok zorlukla boğuşulmuştur; fakat bunların gerektirdiği sorumluluklar duyulmamış, adımlar yerinde atılmamıştır. Hatta anlamı bile yeterince bilinmemektedir. Bunların yaratması gereken sonuçların hesabı bile yapılmamaktadır. Gerçeğimize kolay kolay yakışmayan ve yaklaşmayan bu sorunlar üzerinde düşünmek ve bunları öz sorunlarımız olarak ele almak gerekirken, yapının bütün hastalıkları üst üste birikip bizim hastalıklarımız haline gelmektedir. Tabii bu da çözümleyici önderlik ister. Aksi halde önderlik yapılamaz. Tersine bir önderlik uygulaması, tarihimizde örnekleri çokça görülen olumsuzlukların yaşanmasına yol açar veya alçakça yaşam biçimlerinden birisi olur. Bu da bize yapılabilecek en büyük kötülüktür ve bunu esas almaya çağımız açıktır.

Şüphesiz sorunlar sadece bir avuç insanın, sadece PKK'lilerin sorunları değildir (ki PKK sorunlar yumağıdır, ama aynı zamanda en ideal bir çözüm ocağıdır), tüm halkın sorunlarıdır. PKK halk için vardır. Bunun için tüm ulusun sorunlarını çözmek, dost ya da düşman tüm güçlerin gerçeğini görmek ve ona uygun cevaplar vermek gerekir. Bütün bunlar önderlerin, önderlik iddiasıyla ortaya çıkanların çözmeleri gereken sorunlardır. Yoksa kulaklarını, yüreğini ve tüm duyu organlarını gerçeklere kapatmakla hiçbir yere varılamaz.

Bir halkın kaderini devrimle değiştirme sanatını öğreneceğiz

Biz buraya eskiyi tekrarlamamak, yeni şeyler söylemek, yeni adımların önünü açabilmek, zorlansak da tüm sorunları çözebilmek için, mutlaka bir şeyler vermemiz gerektiğine inandığımız için geldik. Bu yılı böyle detaylandırmaya çalıştık. Yeni gelen arkadaşlar çoğunlukta olmasına rağmen, bu vesileyle birbirimizi doğru tanıyacağımıza ve anlayacağımıza inanıyoruz; bunun çabası içindeyiz. Taşınan gerçeklik sanıldığından başka türlü olsa bile, başarıya gidelebileceğine inanıyoruz. Kendi yaşamımız bunun bir zirvesidir. İşte-

nir ve çaba gösterilirse, daha fazlası sağlanabilir. İnsan bir şey yapmıyorsa bile, ilkin oturup derince düşünür. İnsan hızla yanlışlıkta yol almaya mecbur değildir. İyiye güç yetiremiyorsa, en azından kötüye yol açmama gücünü de kendisinde görmelidir. Ama bunu yapmıyor, iyiye “hayır” ve kötüye ise “alışkanlıktır” deyip yürüyorsa, o insan bitmiştir. Onun üzerinde her türlü hesap yapılmalı ve etkisiz kılınmalıdır. Bu, insanın önüne, eski alışkanlıkları gözden geçirme, hep daha iyiye ulaşmanın hesabını yapma, yanlışta yol alma, doğru yolda yürüme ve kendini her düzeyde düzeltme seçeneğini koyar. Biraz olsun takati olanların buna güç yetirebileceğini ve olumlu adımlar atabileceğini sanıyoruz. Zaten insanlık veya çağdaş uluslar ailesine onurlu bir katılım da ancak böyle bir yaklaşımla mümkündür.

Herkes buraya kendi isteğiyle gerçeklerimizi ve hatta bunun da ötesinde savaşma sanatını öğrenmek için, bizim varlığımızı da bileerek geldi. Oyun oynamak, bir baba sevgisi, aşiret reisliği veya hayalinde ne varsa onu yaşamak için gelmedi. Bir halkın kaderini devrimle değiştirmek için gerekli olan sanatı öğrenmek ve bunun iyi bir sanatkarının edinmesi gereken özellikleri kazanmak üzere buraya gelindi. Kişi kendine güç yetirebildiği, kendini ıslah edip olumsuz yanlarını yontabildiği taktirde, sağlam bir köşetaşı haline gelebilir. Bunun için gerekli olan her şey vardır ve herkese sunulmaktadır. Genç olmak bunun için engel değildir. Az veya çok okumuş olmak da ne avantaj, ne de dezavantajdır. İnsanlık tarihinin hiçbir tarihsel dönemeci genç olmak, az ya da çok okumakla bağlantılı değildir. Önemli olan temel davalara başkoymaktır. Bu temelde bildiği iki sözcükle kalmamak, bunu sürekli geliştirmek, sonuca götürecek olan esas yöndür. Dolayısıyla biz de kendi kaderimiz hakkında çok az şey biliyorsak ve birkaç sözcük öğrenmişsek, başlangıç için bunları küçük görmemeliyiz. Yeter ki ardını getirmesini bilelim.

Önümüzdeki dönemin savaş sorunları yıkıcıdır. Halkımız serhildana daha pekişmiş adımlarla yürüyecektir. Yine gerilla savaşı daha da detaylandırılarak geliştirilecek ve bütün bunlara parti öncülük edecektir. Arkadaşlar, bunun en iddialı ve şanslı öncü kolu olarak, görevleri omuzlamakla karşı karşıyadır ve bunun hazırlıkları için-

dedirler. Bunun önemini küçümsememekle birlikte, gerekli ölçüyü tutturmanın önemini tekrar vurguluyoruz. Her ne kadar şimdiye dek dediklerimiz pek anlaşılammışsa da, bundan sonra anlaşılacağını umuyor ve bekliyoruz. Daha önceleri de ülkeye çok kapsamlı çözümler ulaştırılmış olmasına rağmen, en değme kadrolarımız da dahil, ne yazık ki pek çoğu bunların yanından bile geçmemiştir. Her çözümler başlı başına bir yeterliliği ifade ettiği halde, bunlardan gerekli sonuçlar çıkarılmamıştır. Bu yüzden bazı gerçekleri tekrarlamak durumunda kalmaktayız. Hiç olmazsa bu yılbaşı vesilesiyle sağlam bir anlayış sahibi olunmalıdır. Eksikliklere sahip olmak ayıp değildir. Belki benim eksikliklerim pek çoğununkinden fazladır. Ancak ayıp olan daha doğruya ve yetkine ulaşma gücünü kendinde görmemek, buna yüklenmemektir. Bizimle arkadaşlar arasındaki fark buradadır. Biz eksik, çirkin ve yanlış olana karşı amansız bir mücadele içerisindeyiz; bunları örtbas etmek yerine aşmaya çalışıyoruz ve bunu her gün yapıyoruz. Oysa bu bazılarınca yıldan yıla bile yapılmamaktadır. Fark işte buradadır. Bunu yapmak zor gibi gelebilir, ama başka seçeneğimiz de yoktur. Hamle halindeyiz, günlük olarak savaşı yaşıyoruz. Bu nedenle zor da olsa bunu başarmak dışında hiçbir seçeneğimiz bulunmamaktadır.

Savaş sadece fizik etkili ve ateşli silahlarla yapılmaz. Savaşın ruh ve düşüncede yaşananı daha şiddetlidir. Kaldı ki, ruhsal ve düşünsel alanda şiddetli geçmeyen bir savaş, fiziki anlamda da gelişmez. Fiziki anlamda savaşın sonucunu belirleyen şey de yine ruhsal ve düşünsel alandaki savaşın yoğun geçmesidir. Demek ki daha fazla düşünmek, savaş şartının çok sağlam bir düşünce sistemine sahip olmak olduğunu bilmek gerekir. Ele alınan silahlara hükmetmek için büyük düşünölmeli, ruhlar duyarlı kılınmalıdır. Çünkü savaşın ruhu çok duyarlı, düşüncesi çok gelişkindir. Savaşta vurmak veya vurulmak çok önemlidir. Silahların hatasız ve iyi vurması için, iyi duymak ve iyi düşünmek gerekir. Aksi halde bir canı veya katil olunur ki, bu en ağır suçlardan birini teşkil eder. Herkes düşünme gücüne güvenmeli, okur-yazarlığının az olduğunu ve düşünemeyeceğini söylememelidir. Çünkü her şeye rağmen savaş gerçeğini derinden duymak mümkündür. Tersine çok okuyanlar içinde düşmanın

kazandırdığı ruhla ve düşünce yöntemiyle duyan ve düşünenler, az okuyanlara göre çok daha tehlikelidir. Bize göre, eğer doğru bir yöntemle yaklaşırsa, dağdaki bir çoban bunlardan daha iyi düşündür, daha iyi duyar ve daha doğrusunu öğrenir.

Demek ki, devrimciliğe başlamanın ilk adımı kendine hakim olabilmek, bunun için de devrimci teori, düşünce ve duyarlılığı edinebilmektir. Bu konuda saflarımızda muazzam bir yetersizlik yaşandı ve hala yaşanmaktadır. Bunlara dur demesini bilmek gerekir. Bizim yapabileceğimiz iş bunun güven kaynağını, ana çerçevesini, yol ve yöntemlerini göstermek ve vermektir. Bunun karşılığında beklenen şey ise, öncelikle anlatılanlar üzerinde düşünebilmek, sonuç çıkarmak, tartışmak, geçmişi değerlendirmek, hesabını yapmak, doğruyu yanlıştan ayırt etmek, giderek bir eylem adamı ve yürütme gücü haline gelebilmektir. Eğer savaşa girilirken hazırlıksız olunursa, halk savaşının kuralları ile çelişilirse, şimdiye kadar yaşadığımız savaşın ortaya çıkardığı olumsuz sonuçlardan bin kat fazlası yaşanabilir, kaybedilebilir. Bunu önlemenin yolu, bu işlere doğru ve hakkını vererek yaklaşmaktır. Başarı böyle mümkündür. Eğer bu davada yürüme iddiası ciddiye (ki bundan kuşku yoktur), biraz dürüstlük ve biraz da vicdan varsa, önümüzdeki dönemin ne kadar acımasız ve kanlı geçeceği göz önüne getirilerek, savaşa çok ciddi yaklaşmak gerekmektedir. Bu, yaşamın esas noktası haline getirilmelidir. Bazı hastalıklar ve eksiklikler bunu etkilemez. Büyük davalar insanı tek bir nokta halinde kendi hizmetine koşturur. Eğer kişi kendi davasında tutarlı ve ciddiye, bu böyledir. Ama kendisini ve çevresindeki-leri aldatmaya çalışan bir sahtekarsa, bir yığın bahane uydurur, başka şeylerle uğraşır, uğraştırır. Bunlar ezilmeye mahkumdur.

Dolayısıyla yaşı ya da başı ne olursa olsun, insanın doğru bir davranın yoğun bir ifadesi olmak dışında bir seçeneği ve amacı olmaz. Bu, en doğrusudur. Burada kendine hakim olmayı bilmek gerekir. Devrimcilik, öncelikle kendini terbiye etmek, köleliğe ve kötü alışkanlıklara dur demek, doğru yolun sağlam bir yürüyüşçüsü olmaya evet demektir. Buraya kendi istekleriyle gelerek ilk adımlarını atanlar, bu temelde adım atmışlardır. Başka herhangi bir şart yoktur.

Biz özellikle kendi sorumluluğumuz altında savaşanlara karşı

görevlerimizi de yerine getirmek istedik. Daha çok bu vesileyle bu devreye biraz ağırlık vermeyi düşündük. Uzun süre dağda bulunmaları itibariyle, bunların gerçeklerimizden biraz uzak düştüklerini sanıyoruz. Komuta ile oynayanlar da biraz daha uzaklaşmışlardır. Öncelikle bunu telafi etmek gerekmektedir. Bazıları yenidir, öğrencidir. TC okullarından bazı teknik bilgiler almış olsalar da, TC okullarında siyaset, sosyoloji ve hatta yaşam tarzı konularında öğretilen çok şeyin sahte olduğunu, bunların gerçekleri çarpıttığını ve yönünü saptırdığını unutmamak gerekir. Dolayısıyla bu alanlardan gelen arkadaşların bu yanıyla da kendilerini arındırma işine büyük bir önemle eğilmeleri gerektiği açıktır. Düşmanın pasifikasyon politikasından etkilenmek ayıp değildir. Ayıp olan bu etkilenmeyi giderilmesi gereken yerde gidermesini bilmemektir. Bunu burada gidermek mümkündür. Herkesin tek başına yüksek bir devrimci olmasını beklememek gerekir. Neden büyük bir devrimcilik yapılmadığı sorularak da kimse suçlanamaz. Lakin olanaklar elverdiği halde hız kazanılmaz, mümkün olanlar yapılmaz ve gelişme içine girilmezse, kuşkusuz örgütün dayatmaları da gelişir. Fakat eğer roller gereğince oynanamazsa, savaş gerçeği bunu iyice dayatır ve dikkatli olunması gerektiğini ortaya koyar.

Burası yıllarca süren bir okul değildir, sadece birkaç aylıktır. Fakat bir halk okulu olduğu için, bu sürenin yeterli olduğuna inanıyoruz. Kişinin fedakarlık düzeyi, düzenden kopuş tarzı ve savaş gerçeğimiz, normalde birkaç yılda elde edilebilecek bilgileri birkaç ayda almaya yeterlidir. Bunun için eğitimin özünün doğru kavranması ve kavratılması gereklidir. Biz son derece mütevaziyiz. Halk savaşçıları, çok bilenle az bilen, yükseklerde seyredenle alçaklarda seyreden ayırımını kabul etmez. Bunlar amaç ve tutku itibariyle birbirilerine benzerler; yüreklerin çarpışı, beyinlerin düşüncüsü, komuta sistemi, teknik düzenleme eş düzeydedir. Gidenlerin yerine derhal diğerleri geçebilir ve yürütebilirler. “Yeri doldurulamaz komutan gitti, her şey bitti” biçiminde ifade edilen diğer tarz ise, egemen sınıfların tarzıdır. Dolayısıyla önderlik ve komuta gerçeğine halk savaşçıları tarzıyla yaklaşımımız basit ve sadedir. Bazıları her ne kadar parti yetkililerini ulaşılamaz ve yanına varılamaz duruma

getirmek istemişlerse de, biz bunun doğru olmadığını, bunu yapmaya çalışanların birer sahtekardan ibaret olduklarını ortaya koyduk. Yetki, oynanamayacak kadar değerlidir; başkaları üzerinde tahakküm kurmak, yanına varılamaz ve ulaşılamaz kılınmak için istismar edilemez. Tersine yetki daha fazla hizmet olanağıdır. Bu okulda kendi savaşımımızı doğru götürmenin amaç, yol ve yöntemlerini rahatlıkla edinme olanağı vardır. Bu iyi değerlendirilmeli ve asla ürkülmemelidir. Dağda çobanlık yapmayı terk edip buraya gelen de, üniversiteyi bitiren de bu yüceliğe ulaşabilir. Görüp yaşadıkça bunun böyle olduğu daha fazla anlaşılacak ve güven duyulacaktır. Kaldı ki, kırk yılın politikacıları bile, buradaki eğitimin özünün bu olduğunu kabul etmektedir.

Gerçeklerimize ve birbirimize yaklaşımımız böyledir. Özellikle yeni gelen arkadaşlarla birbirimizi anladığımızı, daha yönlerini buraya çevirir çevirmez gerçeklerimizi canalıcı yerinden kavradıklarına inanıyor ve bunu yüksek bir fırsat olarak değerlendiriyoruz. Bizim insana yaklaşımımız ve değerlendirmemiz böyledir. Ama bu yaklaşıma başka türlü karşılık verilmeye çalışılırsa, bunu yapanın daha baştan kaybedeceğini belirtmek istiyoruz. Biz insanlara saygılıyız, herkesten de bunu bekliyoruz. Çok görkemli işler yaptığımızı iddia etmiyoruz. Ama hiç kimsenin sahip çıkmadığı bu halk için yaptığımız işlerin de yerinde ve haklı olduğuna ve sonuç aldığına inanıyoruz. Bunun gerçek olduğunu herkes teslim etmektedir. O halde hiçbir gerekçe öne sürülmeden, bunun gerekleri yerine getirilmelidir. Bizim sözlüğümüzde kendini bunalıma sevk etmek en büyük alçaklıktır. Anlamamak, kavramamak ve gerekeni yapmamak suçtur. Lime lime olursa da, doğruyu esas almak ve bütün gücümüzle buna yüklenmek doğru ahlaki tarzımızdır.

Gösterilen ilgi, verilen eğitim ve yaklaşımlarımızın yanlış anlaşılması, bu yılda PKK'ye ve eğitim devresine sağlam bir başlangıç yapılması için, bütün bunları önemle vurguluyoruz. Gerçeğimizi bu kadar vurguladıktan ve gerekli uyarıyı yaptıktan sonra da, artık “gerçekler bize yeterince anlatılmadı, gerçekler umduğumuz gibi çıkmadı” denilmemelidir. Önderler gerektiğinde gerçeği yüzbin defa tekrarlamaktan bıkmazlar, anlaşılınca

kadar anlatırlar. Bazı konuları geç fark etsek de, gerçekler bize de anlatıldı ve kolay anladık. Bizim için ölüm kalım sorunu anlamına gelen savaşla uğraşanların da, bunları müthiş anlaması ve yaşaması gerekir. Elde silah taşıyanların neyle uğraştıklarını anlatmaya gerek olmadığına göre, bunun yasalarını da doğru anlamaları, kavramaları ve uygulamaları, gerekirse kıyamet koparmaları zorunludur. Çünkü söz konusu olan sadece tek tek kişiler, PKK veya bir halkın kaderi değildir; söz konusu olan insanlığımızın elden gitmesidir. Bunu kurtarmaya çalışanlardan da hiç kuşkusuz en güçlü anlayış, en güçlü pratik, mücadele ve savaşçılık beklenecektir. Hiç olmazsa bundan sonra savaş gerçeklerimizi doğru yakalamak ve güçlü karşılık vermek gerekir.

Şimdiye kadarki pratiğe baktığımızda, yapılan yanlışlıkların bile kötü kaybettiğini görmekteyiz ve bunlar çok önemli noktardır. Düşmanın bile halkımıza yapamayacağı kötülükleri yapanlar veya kötü yaklaşım sahipleri içimizde çıkmıştır. Biz bile bunların yaşamlarını gördükçe ürküyoruz. Arkadaşlar da bunu hissetmeli ve yerine doğru yaşamı koymalıdır. Herkesin kendisini yere atması ve hastalıklarla ortaya çıkması için değil, hiç olmazsa bundan sonra yaşamı müthiş kılmak için yüklenmesi açısından bunu belirtiyoruz. Bizdeki yaşam biçimi öğrenilmek isteniyor. Burada hemen şunu belirtelim ki, eğer gerçekten başka bir yaşam seçeneği olsaydı, bunun üzerinde bu kadar ısrarla durmazdık. İnsanı onurlandıran, yücelten ve güçlendiren tek yaşam tarzı bu olduğu için, bu kadar vurguluyoruz. Eğer başka bir seçenek olsaydı, bunu da önlerine serer ve tüm olanakları emirlerine verirdik. Ama bundan başka doğru yaşam biçimi yoktur. Biz dağlara çıkma, silah kuşanma ve halk arasında dolaşma olanağı ve fırsatını bulamadık. Bunu hep arkadaşlara sunduk. Tabii, bunlardan “bana ne” diyenler çıkabilir. Ama insan için gerekli olan her şeyden önce onurlu bir yaşamdır; insanı insan yapan insani değerlerdir. Bunun araçları da verilmiştir. O halde bundan sonra yapılması gereken şey, sadece dar anlamda emir ve talimatlara uymak değil, ulus ve birey olarak kendimizi yenilemek ve çok kapsamlı bir devrimciliğe ulaşmaktır. Dar savaşçılık bir şey kurtarmamaktadır ve istenen de bu değildir. İşlerimiz

çok kapsamlı, çok yönlüdür. Bu büyük kavrayış ve büyük çaba istediği gibi, bunların hepsini de iç içe sarfetmeyi ve çok yönlü olmayı gerektirmektedir. Bu nitelikte militanlar haline gelmek gerekir. Bu konuda birbirimize güveniyoruz. Yine hiç kimseyi kuru bir disiplinle burada tutmak ve yürütmek veya işleri gevşek bir disiplinle yürütmeye çalışmak gibi bir sorunumuz yoktur. Bu dönemin işleri öylesine ciddidir ki, her şey bir anda da bitebilir, devrim de gerçekleştirilebilir.

Düşmanın yürüttüğü özel savaşa her şeyi bitirmek istediğinden kuşku yoktur. Biz buna rağmen, yirmi yıldır asla geri bir adım atmadan, hep ileriye yürümenin yol ve yöntemlerini gösterip tüm olanakları seferber ederek, bu işleri yürüttük. Bunların sonucu olarak, halihazırda özel savaşa karşı devrimci savaşımızın perspektifleri ortaya konulmuş, tüm olanaklar sonuna kadar seferber edilmiş ve gücümüz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak ölçüde ileri bir düzeye ulaştırılmıştır. Bunlar tüm arkadaşların emrine sunulmuştur. Kullanmasını bilen için, bunlar kırk tane özel savaşı boşa çıkarmaya yetecek güçtedir. Ama değeri bilinmez ve iyi kullanılmazsa, hayal bile edilemeyen bir imhayla karşı karşıya kalınabilir. Kişi gafletle yaşar ve bu düşünceyle kendisini yaşatmaya çalışırsa, şimdiye kadar olduğu gibi, kişisel planda yenilgi kaçınılmazdır. Savaşa bu kadar yanılıyla yaklaşmak kişiyi düşürür. Yaşama, parti gerçeğine ve halka bu kadar ters düşmek kişiyi yaşatmaz. Belki bizim çabalarımızla biraz daha ayakta kalabilirler. Ama buna da “yaşıyor ve geliyoruz” diyemezler. Bu, sadece yan bir destek olarak kişiyi ayakta tutmaya yol açabilir, ama sağlam bir yürüyüşle savaşta sonuç aldığını göstermez.

Demek ki hayalci olmamak, gerçekleri bütün yönleriyle dikkate alan devrimci bir eğitim ve yaşam kaçınılmazdır. Karşımızdaki güç, ulusal imhayı hala tek karar olarak gündeminde tutan vahşi bir düşmandır. Düşmanı iyi tanımayan, tanıyıp da anlık gereklerini yerinde ve zamanında uygulamayan kimse yenilgiye mahkumdur. Yanından geçemediğiniz gerçek budur. Kolay ölüm kabul ediliyor. Ancak savaş gerçeklerimiz görülüp büyük çaba, özveri, yürek ve kafayla yaklaşmak kabul edilmiyor. Ölüm bazı-

larına kolay geliyorsa, biz ne yapabiliriz? Belirttiğimiz gibi bizim yaklaşımımız tam tersidir. Birçoğu tarafından kolay kabul edilen, ölümü kolay kabul eden ve onay veren yaklaşımların tam tersidir. Bunun ifadesi amansız ve ölümsüz çabayı sergilemektir. Kolay kolay yenilgiye gitmemek, öyle büyük hataların sahibi olmak ve bunları yıllarca tamir etmemek bir yana, hata yapılsa bile hatayı anında telafi etmek ve peşisıra doğruyu takip etmektir. PKK çizgisinde başarıyla yürüyecek militan işte böyle olmalıdır.

Bunlar özel savaşa karşı devrimci savaşı yenilgiye uğratmayacak temel hususlardır. Belki zor anlaşılabilir, ama mutlaka anlamak gerekir. Bazılarının kendilerine yakıştırdığı yaşam biçiminden daha çok, bizim yüzyıllara yetecek yaşam olanaklarımız vardır. Fakat yine de zorlanmaktayız. Arkadaşları küçük bir alışkanlıktan bile vazgeçiremedikten sonra, zorlu savaş gerçeğimiz karşısında ne kadar dayanabileceklerini düşünüyoruz. Devrimcilik büyük irade gücü olmayı ve büyük düşünmeyi gerektirir. Fakat yaşanan bu değildir. İşte bu zayıflıkları nedeniyle onları savaşa sürme cesaretini kendimizde göremiyoruz. Bu mücadelede yürümek isteyenlerin bir bölümünün durumu da budur. Botan'da elde silah yıllarca savaşanlardan da buraya gelenler oldu. Fakat bunların ordu çıkaramadıkları, ordu ve cephenin nasıl kurulacağını ve hatta nasıl savaşıklarını bile bilmedikleri görülmektedir. Bu durum bizi düşündürmektedir. Çoğunun yanlışları, yanlışları ve iflah olmaz hayalleri ve tutumları vardır. Bütün bunlar bizi sağlam birer komutan olmaktan uzaklaştırır. Basit de olsa, bunları kendi öz okul ve savaş alanlarımızda gidermek istiyoruz. Bunun başarılması için kendine güven esastır. Hepimiz halk çocuğuyuz. Halk çocukları amansız kavga anlarında gerekli olana süratle ulaşır ve elde ederler. Halkın aptal ve köle çocukları ise, efendilerine yaraşır biçimde uşaklıkta yarışır. Bunlara sözümüz yoktur. Ama halk çocuğu olduklarını ve önderlik adına yola çıktıklarını söyleyenlerin bunu mutlaka başarmaları gerekir. Bu sözde tutarlı olmanın vazgeçilmezliği ortadadır.

Daha önceki devrelerde de bunları çok belirttik, lakin anlatamadık. Adeta bizi hasta edercesine, anlatılanların tam tersini yaptılar ve gereklerini tam olarak yerine getirmediler. Şimdi gerçekleri anla-

mamakta ve tersini yapmakta ısrar edenlerin kimler olduğunu, bunların nasıl bir ortamda doğup büyüdüklerini, nasıl bir kültürle yetiştiklerini ve eğitim adına neleri öğrendiklerini düşünüyor ve anlamaya çalışıyoruz. Fakat her şeye rağmen, kendimizi adam etmekten başka çaremiz yoktur. Eğer biz de bazı arkadaşlar gibi yenilgili bir yaşamı kader gibi görseydik, her şey biterdi. Kolay ölmenin de, kolay kaybettirmenin de yenilgili yaşamın birer biçimi olduğunu unutmamak gerekir. Yine günlük olarak büyümeyi sürdürmemek, yenilgili yaşama evet demek, savaşta kaybetmenin diğer bir biçimidir. Burası savaş alanıdır. Burada var olan olumsuzlukları giderme, olumluya ulaşma, büyüme ve yetmezlikleri aşma savaşı verilmektedir. Bu savaşta günlük bilanço gelişmenin lehine çevrilemezse, durağanlık ortaya çıkar. Bu da bir kazanç değildir. Değerlendirmelerimizin özüne uygun bir biçimde anlaşıldığını umuyoruz.

Geçmiş birikime bu yılın katkısını sunan bir devrimciliği esas alacağız

1991 yılı, burada bulunan arkadaşlar için Newroz'a, partiye ve ikibinli yıllara adım atışın ilk yılıdır. Gerçeklerimizi doğru kavramak, sağlam bir uygulamaya götürebilir. Bunun için gönülümüzü büyük açmalı, düşüncelerimizi dallandırıp budaklandırmalıyız. Engin bir yürekle basitliği aşmalı, zeki ve akıllı olunmalıdır. Gelişmek böyle mümkündür. Az bilen çok bilen demeden, herkes verebileceği ve öğretebileceği ne varsa birbirine vermeli ve öğretmelidir. Burayı daha da geliştirerek, daima öğreten ve öğrenilen bir kurum haline getirmede bir katkıyı da biz yapabiliriz. Şimdiye kadarki gelişmeler az olmasa bile, daha fazlası yapılmalıdır. Kışın bu alanda yürütülen faaliyetler bile kurtuluşumuzda dev bir adıma dönüştürülebilir. Bunu başarabilmeliyiz. Halk hareketlerinde sağlam başlangıçlar için belirleyici olanın nicelik değil niteliksel kadro olduğunu unutmamalıyız. Amaç belirlendikten ve yürünecek yol doğru çizildikten sonra, belirleyici olan kadroların niteliksel durumudur. Bu da öyle birkaç yüz bile değil, birkaç düzineyle ifade edilir. Bu bizde fazlasıyla vardır. Dolayısıyla buradaki arkadaş yapımız bile, gerek-

tiğinde hareketimizin yeniden planlanıp zafere yol alışında dayanabileceğimiz temel bir çalışma grubu olabilir. Eğer hepimiz böyle yaklaşırsak, diğer bütün faaliyetler bir yana, sadece buradaki faaliyetlerimizin bile zaferin en temel güvencesi olabileceğine inanıyor ve bu amaçla hareket ediyoruz. Önümüzdeki dönemin görevlerine bu temelde yükleneceğiz.

Bu çalışmalarla arkadaşların çabalarına yüksek bir değer biçtiğimizi ortaya koyuyoruz. Bunu aynı zamanda görevlere sıkı sıkıya bağlı bir biçimde, gelişme sürecinde olan 1991 serhildanına taşıma amacıyla yapıyoruz. Devrimde temel rol oynayan güçler olarak, faaliyetlerimizi büyük bir ciddiyetle ele alıyoruz. Kaldı ki, işler milyonların bile artık ciddiye aldığı bir aşamaya gelmiştir. Arkadaşlarımızın ezici çoğunluğunun işlerin üzerine yığıtçe yürüyeceğine inanıyoruz. Bu doğrultudaki çalışmalarda istenen ve beklenen şeyin başaran, kolay düşmeyen ve düşürmeyen bir yürüyüş olduğunun unutulmamasını tekrar vurguluyoruz. Geçmişin eğitim devrelerinde de benzer kapsamda değerlendirmeler yapılırken, “iyi yürüyeceğiz, kolay düşmeyeceğiz” diye sözler verildi. Ancak bir yıllık savaş bilançosunu hatırlarsak, yalnızca buradan mezun olanlardan elliye aşkın, hatta yüze yakın şehidimizin olduğunu görüyoruz. Eğer onlar anlatılanları çok kapsamlı anlamış ve çok sağlam yürüyüş gerekçeleri haline getirmiş olsalardı, sonucun daha farklı gelişmesi kaçınılmaz olacaktı. Bizim inancımız budur. Şehitlerin gerçeği en büyük gerçekliktir. Ama unutmamak gerekir ki, her şahadet olayı biraz da zayıflığın ürünüdür. Önemli aşamaların şehitleri zorluklardan kaynaklanır. O zorlukları gidermek de ayakta kalanların amansız çabalarıyla sağlanır. Bu görev de bize düşüyor. Biz geçen yılda görüldüğü gibi şehitler vermeyeceğiz. Eğer verirsek, bu onların anılarına sağlam bir bağlılığı ifade etmez. Bu nedenle bu yılın şehitlik olayı farklı gelişmek zorundadır. PKK'nin şahadet tarihinde sıkı sıkıya bağlı kalınan bir kuralı vardır: İlk şehitlerin rolü ne kadar büyükse, ardını getirenler de o kadar büyük olmak zorundadır. Bu büyüklük, var olan işleri doğru yürütmek ve bir üst aşamaya sıçratmakta ifadesini bulur. Dolayısıyla bu yılın şehitliğinin geçen yılın şehitliğini aşabilmesi, bu yılın gündemine getirdiğimiz daha kapsamlı ve ge-

nelleşmiş gerilla ve serhildanı gerçekleştirmenizle mümkündür. Buna ulaşabildiğimiz oranda, PKK tarihinin adına layık şehitleri olacaklardır.

Biz ölmekten çekinmiyoruz, ama bunu düşmana pahalıya ödettirmek gerekir. En vahşi, çağdışı bir rejimin, günümüzde hiçbir gerekçeyle yaşamaması gereken özel savaşının, ne kadar zayıf ve donanımsız olursak olalım, olduğu gibi hükmünü yürütmesine evet diyemeyeceğimiz açıktır. Tersine özel savaşın başarıyla sürüp gitmesine izin vermeyecek, özel savaşı geriletecek şekilde kendi devrimci savaşımıza ve görevlerimize yükleneceğiz. Bunun dışında bir görev anlayışını kabul edemez ve kendimize yakıştıramayız. Her şeyimizi görevlere seferber etmek durumundayız. Bunun dışında bir yaşam şansımızın olmadığını, devrimci görevde başarının ve başarıda da yaşamın mümkün olduğunu bilmeliyiz. Hiç kimse başka türlü bir yaşamın mümkün olduğunu bize anlatmaya kalkışmasın. Böyle yapmak isteyenler kendilerini ne görevlere, ne de yaşamaya yakıştırsınlar. Bu durumda olanlar, boş hayallerini, korkularını ve ahmaklıklarını atarak, kendilerini hakkıyla gerçeklere ve görevlere versinler. Devrimci savaş gerçeğimiz tek yaşam seçeneğimizdir. Aksi bir iddia aldatmacadan başka bir şey değildir. Bu, bazı güçlerin reformizmi ve işbirlikçiliğiyle aynı anlama gelir.

Bu temelde devrimci savaşta görevlere doğru yaklaşılabacağına inanıyoruz. Devrimci görevlere nasıl yaklaşılabacağı ve bu görevlerin nasıl başarılacağına ölçüleri yeterince ortaya konulmakta ve verilmektedir. Burada sergilenmesi gereken militan kişiliktir. “Hiçbir şeye yaramıyoruz” diyerek, kendine güvensizlik ifade etmek doğru değildir. Bunun yerine, “görev adamıyım, gerilla için silahımı iyi kullanırım, halkı iyi örgütlerim ve iyi önderlik ederim” demek ve bunları başarmak gerekir. Zaten gerçek militanlık da budur. Bunlar öyle zor ve başarılamayacak işler değildir. Yeterince aydınlanmıştır, muammaya dönüştürmemek gerekir. Bunları geçmiş yıllarda da ısrarla vurguladık, az çok uygulatalım dedik. Her ne kadar bizden daha büyük bir uygulatıcı olmasa da, bunu fazla ciddiye alınacak bir uygulama olarak görmüyor, çok yetersiz ve bize yakışmayan bir uygulama olarak değerlendiriyoruz. Bunun için, geçmişi aşalım, diyo-

ruz. Çünkü bazılarını kalsaydı, kader diye yerin altını tercih edeceklerdi. Biz bunu bir daha içine düşülmeyecek bir yaşama çevirmek istiyoruz. Doğrusu ve uğruna her şeyin verilmesi gereken gelişmelerin esası da bu olmaktadır.

Burada birçok arkadaşın partileşmeye yeniden adım atması ve iyi bir başlangıç yapması için önemli bir fırsat vardır. Geçmişle kıyaslanmayacak bir umut ve bu umudun gerçekleşme olanağı vardır. Bunu emeğe saygı temelinde devrimci savaşımın geliştirilmesi için gerçekleştirmek, ona hizmet ettirmek durumundayız. Bu bir örgütlenme, komuta ve savaştır. Hepimiz bu görevlerde sonuna kadar varız. Kuşkusuz bunları çok akılcıca değerlendirmek hepimizin vazgeçilmez ülküsü ve tutkusu olmalıdır. İnsan geçmişte ne kadar düşürülmüş, ne kadar olumsuzlukların içine girmiş veya itilmiş olursa olsun, büyük bir cesaretle bunların üzerine kırmızı bir çizgi çekip, tutulacak olumlu yanlar varsa bunlardan tutarak, bunları tersine çevirebileceğimize inanıyoruz. Hatta bizi tanımadan düşman adına yola çıkanların pek çoğunu dahi düzelterek inancımıza inanıyoruz. Zaten her gün bilerek veya bilmeyerek düşmana alet olmuş yüzlerce insanı düşman saflarından koparıyoruz. PKK'nin büyüklüğü işte buradadır. İnsan ne kadar düşürülmüş olsa da, onda sağlam çıkışları sağlamak mümkündür. Bunları yapabileceğimize güveniyoruz. Fakat gerisini getirmek, yenilenmeyi ve gelişmeyi büyütme ve geliştirmek, kişinin verdiği sözün sahibi olmasıyla mümkündür. Bizim onay vereceğimiz çalışma da budur.

Ama bizi aldatmaya, kişinin kendisiyle birlikte bizi de oyalamasına ve düşürmesine asla izin vermeyiz. Böyle yaklaşımları ezer geçeriz. Bu konuda kesinlikle yanılıya düşülmemeli, bu gerçekler asla unutulmamalıdır. Bunu yapan biz olsak bile, kendimizle de sonuna kadar uğraşır ve mutlaka doğruyu uygularız. Önderlik gerçeğine çocukça, ahbap-çavuşça, aşiretvarice ve hatta sağda solda solculuk olarak öğrenilen biçimlerle yaklaşılsa, bizimle oynanmaya çalışılırsa, sonucun hiç de iyi olmayacağını ve kişinin kendisini çok zor durumlara düşüreceğini ısrarla vurgulamak istiyoruz. Biz yedi yaşındaki çocuklarla da, bütün bir halkla da çok rahatça yol arkadaşlığı yapabiliyoruz. Bu görülüyor, biliniyor. Bu konuda oldukça alçak-

gönüllüyüz. Fakat bu, önderlik ilkeleriyle çelişeceğimiz, onunla oynayacağımız, başarısızlığa götüreceğimiz ve ölüme gideceğimiz anlamına gelmez. Tam tersine hepimiz önderlik ilkesini her zamankinden daha fazla amansız bir biçimde yürütme ihtiyacı ve zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Arkadaşlar bunda bizden daha fazla başarılı olabilirler. Çünkü gençtirler, enerjiktirler ve yıpranmamışlardır. Üstelik daha fazla başarıya muhtaçtırlar. Halkımızın da beklediği ve istediği gibi, savaşıma tutkusu yüksek olanı en ileri düzeye kadar savaştırabiliriz. Edindiğimiz izlenimlere göre, halkımız Parti Önderliği'nden bu yıl daha hayırlı işler yapmasını ve daha ileri adımlar atmasını beklemekte ve bunu istemektedir. Tabii en başta da PKK adına hareket ettiği iddiasında olup da bir türlü önderlik etmeyerek başbelası olanların doğru önderlik etmesini istemektedir. Halkımızın bu temelde hem önerileri, hem de şikayetleri vardır. Elbette buna en iyi karşılığı vereceğiz. Biz halk için varız ve bu sözü müzde de tutarlıyız. Her şey halkın kurtuluşu için olduğuna göre, düzeltemeyeceğimiz, törpüleyemeyeceğimiz ve dönüştüremeyeceğimiz hiçbir yanlışlığımız ve olumsuzluğumuz olamaz.

Bütün bu hususlar bu yılın beklentilerine iyi karşılık vereceğimizi, bütün kayıplarımıza rağmen, kazanım hanemizin yüklü olduğunu göstermektedir. Bu yılın üzerine yürürken, hiç kimseyi geçmiş yılın kazanımları üzerine oturtmamak, onunla ucuz geçindirtmemek, ama bunlarla birlikte geçen yılın kayıplarından çıkarılması gereken dersleri mutlaka çıkarmak ve onları da bir kazanç hanesine dönüştürmek oldukça önemlidir. Geçmiş yılın temel muhasebesi bu olmaktadır. Buna dayanarak bu yılı kazanmaya çalışıyoruz. En temel kazanımlarımız olan parti öncülüğü, gerilla gerçeği ve serhildanlarla ortaya çıkan gelişmeler üzerine hiç kimseyi oturtmamak oldukça önemlidir. Varılan düzey asla geriye düşürülmemelidir. Bütün kazanımları esas alan, gelişmeleri yerinde ve zamanında değerlendiren ve buna bu yılın katkısını sunan bir devrimciliği esas almak durumundayız. Yenilgili, yanılıgılı ve bize kaybettiren yaklaşımların karşısında amansız duracak ve bunları mahkum edeceğiz. Önümüzdeki yılın üzerine bu yüklü derslerle yürürsek, mutlaka daha fazla kazanacağımız açıktır. Daha önce belirttiğimiz gibi, ikibinli

yıllara doğru ilk adım olan 1991 yılını, her zamankinden daha fazla bağımsızlığımız ve özgürlüğümüzün ilanı haline getireceğiz. Bu fırsatı yakalayan tüm arkadaşların bu yıllara bu temelde yüklenmesini ve başarmasını diliyorum.

3 Ocak 1991

**TC çöküfl sürecindeyken
dayatılması gereken devrimdir**

Devrimleri belirleyen, muhtevası kadar, hedef teşkil eden düşman varlığının da niteliğidir. Bir devrimin başarı şansını belirleyen, devrimi isteyen ve devrimde hayati çıkarı bulunan yığınlar kadar, karşısındaki gücün yaşama sürecinin neresinde olduğu, eğer çöküş sürecindeyse çökenin ne ve kimler olduğu, böylesine bir çöküş sürecine dayatılan devrimde zafer yürüyüşüne kalkanların bilinçli ve örgütlü yaşam tutkuları ve savaş tarzlarıdır.

Şu çok açık ki, halkımız yaşam tutkusunu özgür temellerde geliştirmek istediğini günümüze doğru geldiğimizde kesin bir biçimde göstermektedir. Bunun kadar diğer bir gerçek de, baş düşman TC'nin en bunalımlı, çöküş sürecinde olmasıdır. TC'nin bastırmaya çalıştığı, halkımızın hayati yaşam umutları ve çıkarlarıdır. Kurtarmak istediği ise, hiçbir gerekçeyle yaşanmaması gereken ve ancak zorla yaşatılabilen kendi çıkarlarıdır.

IV. Kongre çizgisinde özgürlük hamlemiz halkın serhildanlarıyla ve öncü savaş gücümüzün örgütlülüğünde gerçek bir halk savaşına doğru yürürken, eğer her şey sıralandığı gibi olgun ve yetkin adımlarla, vuruş tarzıyla yürütülürse sonuçta kazanılacak olan zaferdir. Her dönemin mutlaka sahip çıkılması gereken görevleri vardır. Bu görevler belirlenirken, hem düşman cephesi ve hem de devrim cephesinin durumunun doğru konulması gerekir. Düşmanı bütün yönleriyle tanımayan ve kendini de bütün yönleriyle değerlendirmeyen bir devrimci hareket çok hata yapar ve yenilgiler bundan doğar. Başından beri hareketimizin ortaya çıkış koşullarını bu nedenle değerlendiriyoruz.

TC'nin çöküş süreci ve devrim hareketimizin temel gelişme dönemleri

Ulusal kurtuluş hareketimizin dönemsel çıkışlarına göz attığımızda göreceğimiz ki, aralarında önemli farklılıklar var. 1970'lerin çıkışında yapılması gereken, düşmanın ve halkın durumunun doğru tespitidir. 1970'lerde, vazgeçilen bir kimlik ve her şeyle kendini egemen kılan bir düşman söz konusudur. Burada yapılması gereken, durum değerlendirmesini yapmak, kimliğe sahip çıkması gerekenlere kimliğini doğru belletmek, tam başarı çizgisinde yürüyen düşmanı da doğru tanımlamaktır. Bu yılların temel görevi buydu ve bu, doğruya yakın olarak başarılmıştır.

TC gerçekliği, bununla bağlantılı Kürdistan gerçekliği, tarihi ve güncel somut durum ana hatlarıyla belirleniyor. Bu bir propaganda gerekçesi kılınarak, iddiayla ortaya çıkmaya yol açılıyor. Hareketimizin iddiada oldukça mütevazî, ama ısrar edilirse sonuç alınacak ilk dönemi yaşanmaya çalışılıyor.

Yadırgamamak gerekir; her hareket başlangıçta, görünüşte hiç dikkati çekmeyen birkaç iddiayla yola çıkar. Zaten sonuçları önceden çok iyi bilirse, düşman hiçbir zaman ona gelişme şansını vermeyecek durumdadır. Dolayısıyla dikkat çekmeyecek birkaç iddiayla işi yürütmek anlşılırdır. Bu, zor nefes alma, bununla bir yaşamın yürütülebileceğine dair kendini inandırma aşamasıdır. İddia ve inanç yanı bilinç yanından daha fazla olan bir aşamadır. Güç ve olanakla yürütülen bir aşama değil; inanç çabasıyla, bilinç kazanma faaliyetleriyle yürütülen bir aşamadır.

Yaygın taraftar kazanmaya başladığımız ikinci dönem, iddialarımızı halk inancına çevirdiğimiz, ona kendi kimliğine sahip çıkmayı az çok kabul ettirdiğimiz, küçük bir grubun dava arkadaşlığından bir halkın davasına doğru yol aldığımız aşamadır. Her devrimci harekette olduğu gibi, belli bir kuluçka döneminden sonra içine girdiğimiz bu süreç uzun bir fasılayı teşkil eder.

1970'lerin sonlarına doğru dava halka mal edilmiştir. Bu anlamda bir başarı kesindir ama, kazanılan sadece doğru tezlerin halka mal edilmesidir. Henüz bununla nihai zafer sağlanmış değildir. Sadece bir davanın sahibi olunmuştur. Karşısında tepeden tırnağa zırha bürünmüş, mükemmel bir sistematiğe kavuşmuş bir düşman cephesi söz konusudur. Bu düşman cephesine daha bir fiske bile vurulma-

miştir. Bu noktada kazanılan, davanın iddiası ve onun mensuplarıdır. O nedenledir ki, bu dönemi, daha sonraki görevlerin ne olduğunu ortaya koymanın bir adımı olarak görüyoruz.

Bu dönemde düşman da, dava sahipleri kadar uyanmıştır. Dava artık yasal sınırları zorlamaktadır. Düşman açısından “ezilmesi” gereken bir aşamaya gelmiştir. Devlet tüm gücüyle yüklenecektir ve kendi iddiasına göre bu dava sahiplerini hak ettikleri yere yollayacaktır. Karşı tarafın iddiası vardır ama, gücü yoktur. İşte 1980'deki 12 Eylül faşizminin, esas itibarıyla halka mal edilen davamıza karşı yüklediği rol budur. Yani, davanın öncüsünü ve kitlesini tasfiye etmek!

12 Eylül faşizminin yürütmek istediği cumhuriyet, bu dönemde gerçekten çöküş çağındadır. TC için yaptığımız değerlendirmeleri kısaca aşamalara bir kez daha ayırırsak 1920'lerde zayıf ama genç Türk burjuvazisi, şoven Türk ulusçuluğu temelinde anti-demokratik ve Kürt gerçeği ile diğer azınlıkların imhasını esas alan bir programla vücut buluyor. Bu cumhuriyetin kuruluşunda demokrasi yoktur; Kürtlere yer yoktur; azınlıklara yer yoktur; mantıksız bir Türk şovenizmi ve bu temelde Türk milliyetçiliği (ulusçuluğu) vardır. “Her şey Türklük için”, “Bir Türk dünyaya bedeldir”, “Ne mutlu Türküm diyene”, “İmtiyazsız-sınıfsız bir kitleyiz” gibi sloganlarla dile getirilen aşırı bir ulusçuluktur; daha sonraki bütün sınırsız sınıf baskısının olgularını ve Kürt gerçeğinin imhasını içermektedir. Diğer bütün anti-demokratik ve faşist gelişmeleri içermektedir. Nitekim olan da budur. 1920-30-40'lar genç cumhuriyetin saldırı dönemidir. İşçi sınıfının öncü gücü durumunda olan komünistleri tasfiye eden, Kürt hareketinin o dönemdeki biçimlenişlerini yok eden, çok şoven bir milliyetçiliği iliklerine kadar yeni sınıflara ve aydınlara egemen kılan, bunu da çok çarpık bir devlet eliyle büyütülen kapitalizme dayandıran, adına kemalizm dediğimiz ideoloji-politika sistemi böyle ortaya çıkar. Bunu yaparken, dönemin uluslararası dengesini kullanır. Emperyalist devletlerin bağrından çıkan Sovyetler Birliği'ni arkasına alır. 2. Dünya Savaşı'na kadar kendisini az çok bağımsız geliştirmeye çalışır. Kendisini 2. Dünya Savaşı'ndaki yeni uluslararası dengeye oturturken, gelişen kapitalizm Türk burjuvazi-

sini emperyalist sistemle bütünleşmeye götürür. TC, NATO'ya girer. Kapitalizmi daha da geliştirir; hem tekelleştirir, hem de bunu uluslararası bağlantılarıyla güçlendirmeye çalışır. Cumhuriyet artık olgunluk dönemine girmiştir.

1950-60'lı yıllarda henüz çöküş emareleri göstermemektedir. Burjuvazinin kendisine güveni gelişmektedir; işçi sınıfı ise kendisi için bir sınıf olmaktan uzaktır. Kürt gerçekliği, asimilasyonla üstü tamamen örtülmüş, betonlanmış durumdadır. Bu anlamda olgunlaşan Türkiye kapitalizmi, ancak 1970'lere geldiğimizde bazı çatlaklıklara tanıklık eder. Egemen sınıflar arası çelişki biraz gelişir; toprak, ticaret, sanayi kesimleri çıkar çelişkilerini yaşarlar. Büyüyen bir işçi sınıfı vardır. Yoksullaşan köylülük vardır. Bunlar bazı yollarla kendilerini düzene karşı konumda görürler. Objektif zemin gelişmiştir. Sınıfsal temelde yeni temsilcilerine kavuşma dönemi, sınıflar adına politika yapma, bunun için ideoloji üretme, bu temelde yeniden TC değerlendirmesi, sınıfsal durum değerlendirmeleri, yaygın bir inceleme-araştırma dönemi söz konusudur. İşte o Türkiye'nin devrimci hareketi denilen sosyalizmde yeni hamle, devrimci-demokratik aydın hareketi bu dönemde iç içedir. Düzen içinde çatlaklıklar gelişmiştir, koalisyonlar dönemi başlamıştır. Tabii bunun yanında ekonomik kriz giderek kendini duyurmaktadır. Bütün bunlar, cumhuriyetin çöküş sürecine girdiğinin alametleridir.

1980'lere doğru geldiğimizde, çöküş süreci hızlanmıştır. Tepede yönetenlerin (düzen içi kuvvetlerin) yönetemez duruma gelişi, tabandaki halkın ise eski tür bir yönetimi kabullenemeyişi zayıf da olsa artık kendini dayatmıştır. Bu süreç, ancak 12 Eylül faşizmi gibi tamamen ordunun devreye girmesiyle aşılmaya çalışılır. Bu anlamda hareketimiz, TC'nin çöküş sürecine girişiyle birlikte ortaya çıkan bir harekettir. Bunu çok iyi görmek gerekir.

1970'li yıllar TC'nin alt ve üst yapısıyla derin krizlere ve yer yer çöküş alametlerine tanık olduğu yıllardır. Biz, bu elverişli koşullar altında, bu çatlaklıklardan nefes alarak ve bazı çelişkilerden yola çıkarak gerçekleri yeniden değerlendirmeye ve olası çıkış yollarını belirlemeye çalıştık. Yapılan, böyle bir dönemin değerlendirilmesidir. Düzenden çekinilmeyecek kadar çöküş işaretleri alınmıştır; yi-

ne, bu çatlaklıklardan halkın özgürlük bilincini çıkarabilecek kadar bir güvenceye inanılmaktadır. Yaklaşık on yıl kadar inceleme, araştırma, propaganda ve gruplaşma çabaları hep bu temele dayalıdır.

12 Eylül hareketi, cumhuriyetin kendisini çöküş sürecinden kurtarma hareketidir. 12 Eylül faşizmi, bütün çöküş emarelerini içinde taşımakla birlikte, onu zorla sürdürme hareketidir. Toplumun tüm alt ve üst yapısını tanınamaz hale getirmesi, “ikinci cumhuriyet” adı altında toplumun el atılmadık, oynanmadık hiçbir yerini bırakmaması, toplum üzerinde yeniden egemenlik için ne lazımsa onu karşı-devrimci yöntemle hazırlaması, toplumda 12 Eylül faşizmine ihtiyaç yaratması, bunun için provokasyonu sonuna kadar yöntemli olarak işletmesi, bütün toplumsal değerlere el koyması ve satması, hep bu sürecin özellikleriyle bağlantılıdır. Ayakta kalmak için yönetilenlerin daha önceki muhalefetini frenlemek gerekir, tekrar yönetilir duruma getirmek gerekir! Bunun için toplumun altını üstüne getirmek, şaşırtmak kadar satın almak, baskı ve maddiyati sonuna kadar kullanmak, 12 Eylül faşizmi dediğimiz dönemin yöntemleri ve özellikleridir.

Halk muhalefetini baskıyla eziyor. Halkı, daha sonra ekonomiyi kullanarak satın alıyor. Rejimin inşası, temelde bu felsefeye dayalıdır. TC, bir karşı-devrim olgusuna dönüşmüştür. Tam başarısı, karşısında devrimci bir odağın kalmamasıyla mümkündür. Şili’de, Güney Kore’de vb. birçok ülkede yaşanan benzeri gelişmeler gibi, Türkiye de kendi karşı-devrimini cumhuriyetin çöküş anında böyle başarılı kılmak istiyor.

Hareketimiz 12 Eylül faşizmine neyi dayattı?

Bu yıllarda Türkiye’nin devrimci-demokratik ve sosyalist muhalefeti yenildi. Bunun bilinen birçok nedeni var. Sınıf ve halkla bağlantılarını doğru devrimci temelde kuramayışı, öncü örgüt sorunlarını halledemeyişi, kişilik ve önderlik çözümlenmesini yapamayışı, hiç şüphesiz bunda rol oynar. Bunun yanında zamanında dış bağlantılar geliştirememek ve doğru taktikler belirleyememek de diğer etkenlerdir.

Eğer bugün hareketimizin başarısından bahsediyorsak, bunu sağlayan etkenleri şöyle sıralayabiliriz: Bu yıllarda halkın davaya ka-

zanılmış durumunu kesintiye uğratmamak, bunun için öncü çözümlenmesini ve militan çözümlenmeyi yeterli kılmak, mutlaka gerekli olan önderlik gelişimini sağlamak, bunun için yeterince dış bağlantıya ulaşmak, zamanın uygun taktiklerini esas almak, başarının yolunu açmıştır. Böyle acımasız tasfiye ve imhayı esas alan faşist saldırıyı bu yönlü gelişmelerle boşa çıkarmaya çalıştık.

1980'lerin başı, PKK'nin yeniden inşa edilmesidir. 1. Konferans ve 2. Kongre dediğimiz süreçler, PKK'nin yeniden öncü düzeyde varlığını devam ettirme isteği ve örgütlenme çabasıdır. 15 Ağustos Atılımı ise, daha üst bir evreye sıçramadır. 12 Eylül faşist dönemine verilen ilk cevap, örgütün varlığını koruması oluyor. Ondan sonrası ise, sınırlı da olsa bir saldırı konumunda aktif savunmada bulunmak anlamına geliyor. Dönemin en çok kavranılması gereken görevi, parti varlığını tasfiye ettirmemek, devrimci direnişçi özünü zedeletmemek, bunun için dışarıda mültecileşme tehlikesine karşı koymak, içeride imha olmasını engellemek oluyor. Bu, iki ucu keskin bıçak üzerinde yürümeye benziyor. Dizginsiz bir içeri faaliyeti, imhaya götürebilir. Yine, dışı esas alan bir kalış, kokuşmuş bir mülteciliğe götürür. Bu denge ayarlanarak, yol alınmaya çalışılmıştır. Ülkeye dönüş ve bu dönüşün imha olmaması çabaları sonucunda 15 Ağustos Atılımı'na ulaşıldı ve bu atılımın da boşa çıkarılmaması için sürekli bir mücadelenin varlığına geçerlilik kazandırıldı; yapılan budur. 15 Ağustos Atılımı'na ulaşılmıştır ama, zor olan onu sürdürmektir. Onu sürdürmek demek, 12 Eylül faşizmine karşı yenilmemek demektir. Parti öncülüğünü iddialı kılmak demektir. Böyle güçlü bir adımı atabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamak demektir. Aynı zamanda, halka, direnmenin mümkün olduğunu ve dolayısıyla umudun tazelenmesi gerektiğini kanıtlamaktır. Bu açıdan, sürekli kılmak, yükseltilen özgürlük meşalesini söndürmemek hayatidir.

Düzenin yeniden, 12 Eylül'den daha azgınca bir saldırısı ile karşı karşıyayız. Yeniden öncülüğün durumu tartışılır hale geliyor. Öncülüğü savunmak, öncünün varlığını korumak önemli bir sorun oluyor. Ayrıca, silahlı mücadele taktiğini de kesintisiz sürdürmek büyük bir mesele haline geliyor. 3. Kongre sürecindeki çabaların

özünde, öncü konumunu daha da netleştirmek, öncünün tıkanış nedenlerini ortaya koymak, buna yol açan sınıfsal-ulusal gerekçeleri sıralamak, bunu kişiler düzeyine kadar indirgemek, tıkanmış ögele- rin kendi şahsında neyi tıkattıklarını, neyi bitirmek istediklerini ya- nılmadan doğru çözümlenmek ve olası gelişme yönlerini göstermek vardır. 3. Kongre'de bu temel görev başarılmaya çalışıldı. Bunun kadar önemli olan bir görev de, silahlı devrim taktiğini (mücadele taktiğini) biraz daha doğrultmak, Kürdistan koşullarında isyan tak- tiğinin nasıl yenilgiye uğradığını göstermek, peşmerge yöntemleriyle nasıl imha olmaktan kurtulunamadığını ortaya koymak, bunun yanında uzun vadeli ve ayakta tutabilecek taktiğin ne olabileceğini bir kez daha iyice çözümlenmek, bu taktik araçla ne kadar ve nasıl yol alınabileceğini ortaya iyi koymaktır. 1987'deki **Nisan-Özgür- lük Yürüyüşü** ile yeni bir hamleyle daha büyük bir cesaretle bu temelde yaklaşılmıştır. 3. Kongre sonrası özgürlük yürüyüşümüzde yapılan çözümlenmeler ve öngörülen taktik adımlar, sunulan pers- pektif ve uygulama dönemi böyle kazanılmaya çalışılmıştır. İçine girdiğimiz özgürlük hamlesinin her bir yılı geçmiş bütün yılları içinde barındırıyor. Eğer daha önce geçirilen on yıl ise, geçirilecek bir yıl, geçen on yılda başarıları başarıyor, kaybedilenleri kaybedi- yor, kazanılanı kazandırıyor. Dolayısıyla yıllar üzerine çok yüklen- me, yılların hakkını verme, eskisiyle kıyaslanmayacak kadar yo- ğunlaşma ve çözüm gücü olma, olanakları elde etmek kadar onları doğru yönetme hayati bir görev oluyor. Eskinin hantal, systemsiz ve bir anlamda maruz görülebilecek yürüyüş ve vuruş tarzı artık işleri idare etmeye yetmiyor. Her bakımdan yoğunlaşmayı, üslup ve tem- posuyla mesafe almayı şart kılıyor. Uсталık, yetenek ve yaratıcılık istiyor.

Devrimci yürüyüş de, karşı-devrimci özel savaş da şiddetlenmiş- tir. Zaten 1987'lerde Olağanüstü Hal Yönetimi gündemdedir. Bu özel savaş, diğer yöntem ve araçların yanısıra, silahlı güçlerle de yürütülmektedir. Partinin de gündeminde, silahlı mücadelede sis- temsizliği, kendiliğindenliği aşmak ve ayakta kalabilecek biçimleri bularak ne pahasına olursa olsun yürüten bir gerillaya ulaşabilmek sorunu vardır. Bu sancılı geçmiştir. Çok iyi biliyoruz ki, 1987-88

önemli savaş yıllarıdır. Özel savaş, devrimci savaş kesinlikle tasfiye etmek istiyor. Bu konuda ne kadar hata yapıldığını, ne kadar provokasyon geliştirildiğini, devrimci savaşla ne kadar oynandığını iyi koyduk. Bu yılların çözümlene ve talimatları hayli öğreticidir.

1988'in partiyi tasfiye yılı olarak düşünüldüğünü biliyoruz. Komple olarak zindanda, dağda ve yurt dışında tasfiyeciliğin tam egemenliği düşünülmüştür. Bu, küçümsenmeyecek bir başarıya da gitti. 1989 hamlemiz, PKK bünyesinde bütün tasfiyecilikleri açığa çıkardı; özellikle bu Akademi'de geliştirilen çözümlenmelerle, başta dağ pratiği olmak üzere, yurt içi ve yurt dışının örgüt faaliyetlerine de yüklenildi. Tasfiyeciliğin tasfiyesi için, çok yönlü kavrayışla pratiğe girildi. 1989'da daha büyük müdahalelerle yüklenildi. Müdahale üstüne müdahale ile sonuçta 1989, bütün engellemelere rağmen kurtarılmaya çalışıldı.

1990, özel savaşın sonuç alma yılı, onun dolaylı etkilediği ara sınıfın (orta yolculuğun) direnmeyi daha da şiddetlendirerek ve kendini basbayağı ortaya atarak, en az cepheden savaşan düşman kadar içte partiye karşı savaş utanmaz biçimlere büründürerek sürdürme ve sonuç alma yılıydı.

Her öğemiz, neredeyse (zemin olarak) tasfiyecilik için elinden geleni yaptı. Tabii ki, bilinçli tasfiyeci öğeler de, bu yılları kendileri için bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirip yüklendiler. Bu yıllarda yaptığımız çözümlenmeler, ilettiğimiz talimatlar ve her çalışma alanına yaptığımız müdahaleler, ağır kayıplara da mal olsa yeni ufukların açılmasına yetmiştir. 4. Kongre süreci de böyle hazırlandı. Biz, bu yılların çok kapsamlı olan çözümlenmelerini ve perspektiflerini her zaman incelenecek ve ders çıkarılacak temel belgeler olarak partililere sunduk. Sonuç çıkarmak isteyenler için, derslerle doludur. Partilileşmek için zengin bir malzemedir.

1991'e girdiğimizde, Körfez krizi dolayısıyla bölgenin önemli bir altüst oluşu yaşadığı, Kürdistan'ın bu krizden en çok etkilenecek bir alan olacağı, Güney Kürdistan kadar Kuzey Kürdistan'ın da artık eskisi gibi idare edilemeyeceği bir aşamaya girildiğini biliyoruz. TC'nin geleneksel çöküş sürecine Körfez krizinin etkileri de eklenince, bir yandan kendini emperyalizme yamamaya hız vereceği,

diğer yandan militarizmi tırmandıracağı çok açıktı. Derinleşen krizi aşmak için bir yandan orduyu devreye sokmak, diğer yandan emperyalizme bağımlılığını geliştirmek durumunda olan TC için, bu ne kadar bir kurtuluş çaresi olabilir? Bu konuda, kimsenin herhangi bir umudu yoktur.

Cumhuriyet, 12 Eylül faşizmiyle de kurtarılamamıştır. O görülmemiş baskı, kapitalizmi krizden çıkarmak için yapılan bütün ekonomik operasyonlar ve o çokça adı geçen liberalizm, cumhuriyeti alt ve üstü yapısıyla kurtarmaya yetmemiştir. TC, debeleniyor; günlük reçetelerle kurtarılmaya çalışılıyor. Onu yıkacak olan temel öncü güç, bizim güçlü hareketimiz oluyor. Kürdistan ulusal kurtuluş ruhu, Kürdistan halkının savaşı, onun öncüsü PKK oluyor. Bu nedenledir ki, içine girilen son bazı durumlar var.

Özel savaş yürürlükte ama Kürt meselesi ağza alınıyor, hatta resmi ağzlarla bazı serbestliklerden bahsediliyor. TC koşullarında Kürt varlığının kabulü ve gerektiğinde federasyona kadar kendini açma tartışılıyor. Bunu zorunlu kılan nedenler, esasta yürüttüğümüz ulusal kurtuluş savaşı, buna ek olarak da Körfez krizinin olası sonuçlarıdır. Zaten Irak rejiminin çok zayıflatılmış olması, Güney'deki büyük halk patlamasına yol açtı. Bugün provoke edilmek isteniyor, emperyalizmin tamponlamasına çalışılıyor; bu doğaldır. Ve bunu TC, başta ABD olmak üzere uluslararası müttefiklerini de imdada çağırarak, ilk defa kendi önderliğinde başarmak istiyor. Bu, yeni bir yöntemdir. Geleneksel baskı ve hatta bütün olarak özel savaş yetmiyor. Devreye sokulan yeni perspektif, BM'nin de himayesinde bir tampon Kürt bölgesi oluşturmak. Bir benzetme yaparsak, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde örnekleri görülen, işbirlikçilerden örülü, onların himaye edilmesine bir tamponlamadır. Kürdistan üzerinde de yeni plan, halk denizi içinde işbirlikçileri bir araya getirip, ajanları ve işbirlikçileri kendi himayesi altında bir bölgede yoğunlaştırarak, halk üzerindeki egemenliğini bu sefer daha değişik bir yöntemle bunlara dayalı olarak sürdürmektir.

Henüz bütün yönleriyle açığa çıkmamış olsa da, TC'nin içine girdiği yeni politik yönelim bu oluyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu politikanın arkasında ABD, siyonizm ve bölge üzerinde emelleri olan diğer

irili-ufaklı emperyalist devletler de var.

İsrail'in işlevi çok iyi biliniyor. O, Arap alemini parçalı tutmak, özgürlük ve birlik çabalarını baltalamak için kurulmuş bir ileri emperyalist karakol görevini de görüyor. Son 40-50 yıldır bu işlevini iyi yerine getirdi. Fakat artık zorlanıyor. Gerçekten birleşirlerse, İsrail'i rahatlıkla yıkabilecek bir potansiyele ulaşmışlardır. İsrail'in güçsüzlüğü iyice ortaya çıkıp bir Filistin devletinin küçük çaplı da olsa kurulması dönemine girilince, işte tam da bu noktada Arap aleminin zayıflatılması için Körfez krizi olayı yaratıldı.

Körfez krizinin şüphesiz birçok nedeni olmakla birlikte, bunda emperyalizmin rolünü görmemek mümkün değildir. Körfez krizi, çok büyüyen Irak militarizmini zayıflatmak, olası bir Arap birliğini engellemek ve böylelikle İsrail üzerinde artan tehlikeyi zayıflatmak amaçlarını gütmüştür. Nitekim krizle birlikte gelişen savaş, Irak'ın ordu aygıtını felç etti, yıkılışın eşiğine getirdi. Saddam'ın önderliği önemli oranda yenilgiye uğratıldı. Saddam rejimi, siyasi anlamda olmasa da, askeri anlamda belini doğrultamaz bir duruma getirilmiştir. Emperyalizm onu, ancak iç muhalefetini ezebilecek bir noktaya getirdi ve diğer Arap ülkeleriyle (özellikle Suriye vb.) çelişkilerini sürdürecektir bir konumda bıraktı. Tamamen tasfiye edebilirdi ama, bu, emperyalizmin ve İsrail'in çıkarına gelmezdi; hatta Türkiye'nin de çıkarına gelmezdi. Tam yıkılışı, Kürdistan'ın tam kurtuluşudur: Türkiye bunu kaldıramazdı. Türkiye her ne kadar federal sistem diye bir şeyi ağzına dolamak istediye de, altından çıkamayacağını gördü. Dolayısıyla çok zayıflatılmış, kendilerine çok bağlı ve muhtaç kılınmış olarak Saddam önderliğini, kendilerini daha iyi hazırlayınca kadar yaşatmayı uygun gördüler. Şimdi de, muhalefete göz açtırmayan merkezi bir Irak devleti ve Saddamsız bir süreci kollama gibi bir duruma girdiler. Şimdiden yapılan hazırlık, Arap ülkeleri üzerinde emperyalizmin egemenliğini pekiştirmeye yönelik bir güvenlik sistemi ve bunun için BM'yi Irak-Kuveyt arasına sokuşturma (tıpkı Lübnan, Suriye ve İsrail arasına sokuşturdıkları gibi) ve bir de kuzeyden bir güvenlik kemerini oluşturarak Kürtleri devreye sokup tampon bölge içine almak amacına yöneliktir.

Hududun her iki yanında Kürt tampon bölgesinden bahsediliyor.

Türkiye, bu işi kendi başına kontrol edemeyeceği görüşünü BM'ye kadar götürdü; “ben kendi başıma bu işi kontrol edemem” dedi. BM'nin (ki, ABD önderliğindedir) kesinlikle devreye girmesi gereği savunuldu. Şimdi uçaklardan sözümona yiyecek, giyecek yardımı yapılıyor. Bütün dünya yardıma çağrılıyor. Hududun her iki tarafında çadırli kentler kuruluyor. Daha da ileri bir adım olarak, BM'nin himayesinde ve hatta BM gücünün denetiminde bir Kürt bölgesi yaratılmak isteniyor. ABD, buna şimdiden yüksek ilgi gösteriyor. Yarın ise, diğer emperyalist devletler peşi sıra ilgi gösterir. Bu ikinci bir İsrail deneyimidir demeyeceğim; çünkü, İsrail deneyimi bu temelde oluşmamıştır, Filistin toprakları üzerinde Yahudi yerleşimi ile başlamıştır. Bizim böyle bir durumumuz yoktur. Kürdistan'da, gerici aşiretçi-feodal güçlerden bir tampon bölge oluşturulmak isteniyor. Bununla hedeflenen birinci amaç, Kürdistan'ın kapsamlı ulusal kurtuluş devrimini frenlemektir. Bu, özellikle Türkiye'nin amacı. İkincisi ise, emperyalizmin Irak üzerindeki emellerini sürdürmeye yöneliktir. Özellikle İsrail'in de amacı olan, Kürdistan üzerinden genelde Arapları, özelde Irak'ı tamponlama ve bunun için gerici Kürt bölgelerini güçlü kılma planıdır. Tutar mı tutmaz mı bu ayrı mesele, ama niyet bu.

Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye, yakın tarihindeki Hamidiye Alayları örneğine de bakarak ve yine PKK'ye dayattığı özel savaşı ve bunun önemli bir parçası olan koruculuk sistemini biraz daha geliştirerek, cumhuriyetin ekonomik krizini ve siyasi yapının gerçekten zor yürütülür durumunu göz önüne getirerek, kendisi için temel yıkıcı güç olan ulusal kurtuluş hareketimizi frenlemek ve mümkünse bu yönden yıkılışını durdurmak için bu plana öncülük etmiştir. Bunu, ABD de hemen onaylamıştır. Ortadoğu'ya iyi bir tampon olarak Kürtlerin en gericilerini böyle örgütleyip BM'nin şemsiyesi altına almak güçlü bir denetim aracıdır. İsrail de bunu canıgönülden kabul etmeye razıdır.

Görülüyor ki, bu yeni Kürt bölgesi veya bu son mesele etrafında koparılan kıyamet, sahipleri tarafından pek hayrımıza düşünülen bir çözüm değildir. Kürt meselesinin emperyalizm ve hatta siyonizm sınırları dahilinde bir çözümdür. Kürt halkını önce ayaklanmaya teşvik ederek, sonra Saddam'ın ve Irak rejiminin ayakta kalmasına

izin verip üzerine saldırtarak, ölümcül bir yolculuğa çıkarıyorlar. Ölümcül noktaya geldiklerinde de diyorlar ki, “biz efendileriniz geldik, sizlere havadan yardım yapıyoruz.” Bununla kendilerine bağlıyorlar; böylece himayenin yolu açılıyor. Bunların hepsi plan olsa gerek. Kürt halkı adeta rehin alınmıştır. Bu taktik daha da hızlı geliştirileceğe benzemektedir. Belli ki, bazı güçler şimdiden bu taktikle yakın ilişki içindedirler. Bunların ABD ve Türkiye ile ilişkileri zaten ilkesiz ve Kürt halkının aleyhine. Bunun sonuna kadar geliştirileceğini gösterdiler. Halktan milyonlarca insanı rehin aldirdılar. Onların içinde de para ve yardım gücüyle istedikleri kadar işbirlikçi yaratabilirler. Zaten ölüm noktasına getirilmişlerdir.

Böylelikle Kürtlerden ilk defa uluslararası bir himaye altında emperyalist amaçlara daha çok hizmet eden ve Türkiye'yi de bu konuda zorlamaktan kurtarmak isteyen bir seçenek doğuyor. Bu, tam da mücadelemizin sonuç almak istediği, silahlı mücadelemizin kendini iyi organize ettiği, iyi yürütmeye çalıştığı bir alanda geliyor. TC'nin çöküş sürecine girerken sarılmak istediği bir taktik budur. Diğer taktik, yürürlükteki özel savaştır. Bu özel savaş, birçok yönüyle değerlendirilmiştir. Oldukça kurumlaşmış ekonomiyle yürütülmek, sahte reformcu bir Kürtçülükle de şirin gösterilmek isteniyor. Özellikle küçük-burjuva reformizmi tam tasfiye edilmekten kurtarılarak, devrim önünde engel olmak üzere varlığı sürdürülmek isteniyor. Bu, daha önceki taktiklerin biraz daha değiştirilerek sürdürülmesidir. Nefes alamaz duruma gelen sahte reformculuğu canlandırmak veya ayakta tutmak; bu da bir taktiktir. Hiç şüphesiz özel savaşın diğer biçimleri; özel timler, korucular, aşiretlerin güçlendirilmesi, din, spor-sanat etkinlikleri hep bu amaçla işlevlerini sürdürmektedirler. Özellikle ekonomi tamamen özel savaşın emrindedir. Başta GAP olmak üzere bazı projelerle, halk devrimden saptırılmaya ve kredi yoluyla birçok çevre satın alınmaya çalışılıyor. Bütün bunlar, cumhuriyeti çöküşten kurtarma taktikleridir. Dış yardıma halen olağanüstü derecede ağırlık veriliyor. Dışa bağılılık bu temelde geliştiriliyor. Türkiye'nin batısı da peşkeş çekiliyor. TC, özel savaşı sürdürmek için, milli karakterdeki bütün zenginlikleri ucuzca elden çıkartıyor. Muazzam bütçe açıkları, iç ve dış borçlanma, enf-

lasyon, üretimdeki büyümenin durma noktasına gelmesi hep bu özel savaşın faturaları olarak karşımıza çıkıyor. Ama buna rağmen özel savaş yine de yürürlüktedir.

O halde tam bu noktada halkımızın seçeneği nedir? **Halkımızın seçeneği, Kürdistan halk cumhuriyetidir.** Tarihin bu kavşak noktasında doğru slogan, halkın özgürlük yürüyüşüne kalkması değil, özgürlük yürüyüşünde zafere gitmesidir. Nereden bakılırsa bakılsın, önüne hangi engeller konulursa konulsun, Kürdistan halkının halihazırdaki yürüyüş durumunda, eğer tedbirler alınır ve özellikle doğru taktiklerle mücadele yürütülürse, sonuç, özgürlük yürüyüşünde zaferdir. Newrozlarla başlayan serhildanlar, günümüzde de artık oldukça yaygınlık ve süreklilik hali gösteren halkın özgürlük yürüyüşü ne engellenebilir, ne de saptırılabilir cinstendir. Eğer kendi kendini vurmazsa, yani en büyük darbeyi kendi kendisine yapmazsa, uzun bir yolculuk da olsa, bu halkın yürüyüşüdür, halkın savaşdır ve aynı zamanda zaferdir.

O halde, bu dönemin temel özelliği nedir denilirse, budur diyeceğiz. Halk ilk defa kendisini bir kuvvet olarak dikmiştir. Dikkat edelim, burada artık sorun kimlik arayışı ve kimlik edinme değildir. Bu halledilmiştir. Halkta yaşanan yeni durum farklıdır. 1970'lerin sonunda mesele, bir öncüye mal olan davanın bir halka mal olmasıydı. 1980'lere geldiğimizde bu başarıldı. 1980-90 arasında bu başarı tasfiye edilmek isteniyordu. Ama bu da başarısızlığa uğratıldı ve kimlik kesinleşti. Biz buna kesinleşen halk kimliği dedik. Şimdi yeni dönem, **ayağa kalkan halkın yürüyüşteki zaferidir.**

Bütün belirtiler, tüm özel savaş yöntemlerine rağmen bu yürüyüşün gelişebileceğine dairdir. Bir özel savaş ki, bütün yöntemlerini konuşturmasına rağmen birkaç yıl içinde başarıya gitmemişse, onda kesin başarıdan söz etmek zordur ve hatta önemli yıpranma ve yenilgi ile karşı karşıyadır. Özel savaşın gelinen durumu bu ise, buna karşı yalnız öncü güçle durulamaz.

Öncü ve gerillada yaşanan gelişmelerin anlamı

Son yılda özellikle öncümüz halkın gerisindedir. Öncü halka la-yık olamadığı gibi, halkın muazzam imkanlarını da değerlendiremedi. Bu ne anlama geliyor? Anlamı şudur: Özel savaşa rağmen yenilmeyen bir halk umudu ve yürüyüşü! Öncü, özel savaş karşısında yalnız olsaydı, yenilirdi. Eğer biz son bir-iki yılı yenilgisiz atlattıysak, bu, öncümüzün marifetinden veya çok akıllı çalışmasından değildir. Nedeni, halkın, öncünün kendisine doğru sahip çıkmamasına rağmen ayakta kalmasıdır. Yani kazanan halk oluyor. Öncü yalnız kalsaydı, halksız olsaydı yenilirdi ve özel savaşın başarısı da kesin olurdu. Ama özel savaşa rağmen desteğini ısrarla kesmeyen halk, özel savaşa karşı başarıyı sağlamada esas etkindir. Öncü, halk sayesinde varlığını sürdürmüştür. Gerillanın da zaten halk sayesinde ayakta kaldığı çok açıktır. O halde, son yılın en önemli kazanımını halkın sağlam durması, kuvvet kazanmasıdır.

Halkın cephesi yürüyüşe geçiyor. Büyük tartışmak, savaşla tanışmak ve onu kabul etmek kadar ondan artık kuvvete yönelmek, yürüyüşe geçmektir. Bu, bir halk cephesinin oluşmasıdır. Karşı-devrimin özel savaş cephesi kadar, halkın cephesinde de bir yürüyüşe geçmektir. O halde, özel savaşın tam başarısından bahsedilemeyeceği gibi, eğer diğer koşulların gereği de yerine getirilirse, yürüyüşe geçen halkın karşısında yenilgisi kesindir.

Halkın cephesinin daha sağlamlaşması ve yürüyüşünün zafer yürüyüşüne dönüştürülmesi için bir şart var: Öncülük. Bir dava, ne kadar halka mal edilirse edilsin, halk ne kadar benimserse benimse-sin, hatta isyan ederse etsin, eğer öncü sağlam pozisyonda değilse, tehlikededir. Nitekim Güney Kürdistan'da, halkın ayaklanması zafere kadar zorladığı halde, öncünün dirayetsizliği bir hafta içinde muazzam bir kaçışa yol açmıştır. Demek ki, öncü olmazsa, zaferin eşine gelmiş bir halk hareketi bile bir haftada çarpıcı bir kaçışa, yenilgiye gidebilir. İşte burada öncünün önemi ortaya çıkıyor. Bütün zaafllara ve gereklerinin yerine getirilmemesine rağmen, PKK öncülüğü, halkı diriltmek, ayağa kaldırmak ve yürütmek kadar zafere yürüyüşün güvencesi de olmuştur veya olabilme zorunluluğunu kavramış, buna göre kendine çekidüzen verme ve kendini şekillendirme gereğini ısrarla yaşamıştır.

Öncü üzerinde 4. Kongre temelinde çok duruldu. Öncünün tasfiyesi yolunda önemli bütün sahalarda çabaların harcanması boşuna değildir. Öncüyü tasfiye et, eldeki bütün kazanımlar gider. Nitekim olan da budur. PKK öncülüğüne bu kadar saldırılması boşuna değildir. “Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır” denildi. “PKK'ye evet, PKK önderliğine hayır” denildi. Veya “PKK önderliğine de evet, ama şu koşulla...” denildi. Bütün bunların adım adım kendisini dayattığını biliyoruz. Burada hedef aslında öncünün tasfiyesidir. Hepsinin altında derin tahribatlar var. “Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır” denildiğinde, bütünüyle reformizm, emperyalizme dayalı bir yığın sahte gruplaşmalar, toplantılar, konferanslar geliştiriliyordu. Bu birkaç yılı aldı. PKK bunlara direndi; kendini tasfiye ettirmediği gibi, yapılmak isteneni mücadelesiyle boşa çıkardı. Daha çok 3. Kongre sonrası geliştirilen “PKK'ye evet, önderliğe hayır” sloganının amacı şuydu: Daha önceden zindanda ve hatta yurt dışında geliştirilen “ılımlı, demokratik PKK” sloganıyla yapılmak istenen, ama başarısız olan, öncüyü öncü olmaktan çıkarmak. Bunun 1980'lerin başından itibaren geliştirildiğini biliyoruz. APO önderliğinden yoksun bir PKK denilirken, tasfiyeciliğin şefleri; direnişçi kadroları imha edilmiş, geri kalanları tasfiye edilmiş ve teslim alınmış, düşmanın elinde iyi bir karşı-devrim silahı haline gelmiş, yurt dışında da tasfiyeci önderlerin emri altına girmiş iyi bir tasfiye örgütü yaratmayı amaçlıyorlardı. 3. Kongre sonrası daha da dayatılan provokasyonla öncü olmaktan çıkarılmaya, gerilla yoluyla öncü vurulmaya, tasfiye edilmeye çalışıldı. 4. Kongre değerlendirmelerini incelendiğinde görülecektir ki, yoğun bir çaba harcanmıştır.

Burada, PKK'nin gerçekten direnişçi-devrimci özellikleri aşındırılmaya çalışılarak, bırakalım silahlı savaşı ve öncülüğü sürdürme, PKK önderliği yerine, onun canına okuyacak oluşumlara yol açılıyor. Tasfiyeci şeflerin veya pratiklerin incelenmesini yaptığımızda, bunu çok açık görüyoruz. Tek bir savaşı, tek bir silah, tek bir kuruluş para kazandırmazken; onlarca savaşıyı imhaya götürme, onlarca silahı düşmana kaptırma, halkın ilişkilerini tar-û mar etme ve kadroları çalışamaz hale getirmeyi bir çırpıda yapabiliyorlar. Bunlar tam egemen olsalar PKK kaç saat dayanabilir? İşte önderliksiz dü-

şünülen PKK, düşmanın elinde bir karşı-devrim aracına dönüşecek olan PKK idi. Direnildi, tasfiyecilik boşa çıkarıldı. Bununla korunan öncüdür.

Esas saldırı öncüye yöneliktir. Düşman halka yöneliyor ama, binlercesini de tutuklasa, ne kadar baskı ve sömürü de gerçekleşirse, halkın da direnci bir o kadar büyüyor. Bu açıdan düşman bu cepheden sonuç alamıyor. Halka saldırı her cepheden sistemli hale getirildi ama, her cephede halk da güçlendi. Korku duvarını yıktı, gelişme patlamaya dönüştü ve halk kazandı. Bundan dolayıdır ki, özel savaş öncüye önelecekti.

Saldırıları tek merkezliydi, çok yönlüydü ve kapsamlıydı ama, bu tasfiyeciliğe karşı öncünün savunması da zindanda, dağlarda ve yurt dışında çok büyüktü. Öncü, bu büyük direnişler temelinde tasfiyeciliği tasfiye ederek, her cephede tasfiye edilmek istenen öncünün konumunu esas itibarıyla 4. Kongre çizgisinde sağlam kıldı. Bu dönemde yaptığımız çözümler ve talimatlar öncüyü o denli netleştiren, ayırtıran ve yeniden sağlam bir örgütlenişe davet eden değerlerdir ki, her zaman büyük derslerle doludur. Yalnız PKK öncülüğü biçiminde değil, uluslararası alanda reel sosyalizm çözümlüğü giderken, sosyalizm, demokratik ve sosyalist niteliğiyle en iyi PKK'de sonuca ulaşmıştır. Reel sosyalizm eliyle sosyalizmin itibarı dünya çapında düşürülürken, PKK'de itibarı yükselmiştir. PKK'de sosyalizm kendini zafere ulaştırmıştır. Demokrasi her tarafta dejenerasyon edilirken, PKK'de zafere ulaşmıştır. Reel sosyalizm deneyiminde bürokratlaşma ve geri ülkelerde despotikleşme yaşanırken, PKK'de tam bir bağımsız önderlik konumuna ulaşılmıştır. Dolayısıyla öncü deneyimimiz, yalnız Kürdistan'daki tasfiyeciliğin boşa çıkarılması temelinde değil, uluslararası alanda da "sağlam öncü kimdir ve buna nasıl ulaşılır" sorusuna gereken cevap olmuştur. Öncünün kazanılması, bugün halkın özgürlük yürüyüşünün en sağlam güvencesi oluyor. Serhildanlar, et ve tırnak gibi öncünün ayakta kalışına ve güçlenmesine bağlıdır. Öncüyü güçlendirmek, serhildanı güçlendirmektir. Bu da devrimci yürüyüşte zafere doğru gitmektir.

Öncü sorunu üzerinde çok duruldu. Öncü ile kimler nasıl oynamak istedi; bu ortaya konuldu. Militan çözümler ve önderlik çö-

zümlemesi çok yönlü yapıldı. Gerçekten bir tarih çözümlendi. Hücrelerine kadar toplum bireyde nasıl yansır, bunun partiye yansması nasıldır, bu kavranılmaya çalışıldı. Sonuç, hiçbir partide gerçekleşmeyen bir netleşmedir. Partiye ne zaman ihtiyaç vardır, partiler neden vardır, parti ve kadro, parti ve önderlik hangi tarihi aşamaların cevabıdır; reel sosyalizm yıkılırken, bize cevabı sorulan sorular bunlardır ve önemlidir. İşte tasfiyecilik militanı tanınmaz hale getirirken, bir adım bile yürüyemeyecek konuma getirmek için akla hayale gelmeyecek karmakarışıklık ve muğlaklık peşinde koşarken, her türlü ikirciklik ve inançsızlığı yayarken, öncü militanın çelikten yaratılması en büyük fedakarlık ögesi olarak ortaya çıkıyor. PKK'de binlerce militanın vücut bulması, yüzlercesinin tarihte eşine ender rastlanan şahadeti ile kesinleşmesi zafer derecesinde gelişmelerdir. Biz öncüyü böyle oluşturmaya, korumaya ve kesinleştirmeye çalışıyoruz. Bu da önemli oranda başarıyor.

Şimdi her zamankinden daha fazla öncüleşme, öncünün rolünü kavrama ve yapıya özümsetme görevimiz vardır. Bu dönemin en yaman parti içi görevi budur. Öncünün gereklerini kavra ve uygula! PKK somutunda öncü çözümlemesine ulaş ve özümseyerek kendinden başlat! İşte militan için öncü konusunda temel görevler bu sloganlar altında dile getiriliyor. Bu aynı zamanda tarihi bir ihtiyaca da cevaptır. Kürdistan'ın öncüsüz, öncülük adına en büyük ihanetin sergilendiği en tehlikeli bir dönemine cevaptır. O halde, her zamankinden daha fazla bu dönem, öncü görevlerine ne pahasına olursa olsun ulaş ve gereklerini mutlaka yerine getir! Bu konuda hiçbir engel tanıma ve bahane arama! Zaptedilmesi gereken en temel görev budur. Bunu, en temel zayıflıklardan yola çıkarak güçlenme, en derin alçaklıklardan yola çıkarak yücelme olarak kavra ve mutlaka ulaş! Bizde gerçekleşen öncülüğün (PKK öncülüğünün) anlamı budur. Bunu bu görkemliliği ile kavramak ve hele hele uygulamak yaşamın biricik tanımıdır. Bununla oynamak, gereklerini yerine getirmemek ve sığ kavramak, militanın kendisiyle alay etmesidir. Yanıbaşındaki ihanetle buluşmaktır. Bu ise, yaşamdan vazgeçmektir. Yollar bu kadar nettir, ikircikliğe yer bırakmayacak kadar ayrışmıştır. Halkın da düşmanla ayrışmasını yapması, öncüdeki bu ayrışma-

ya yakından bağlıdır. Düşmanın bile Türk-Kürt karışıklığını bir tarafa bırakıp, Kürt ayrışmasını kabul etmesi bu nedenledir. Bütün bunların da sağlam bir öncü kavrayışıyla ve uygulamasıyla bağlantısı kesindir.

Bununla bağlantılı olan ve kendini oldukça gündemleştiren bir görev gerilladır. Halkın yürüyüşüne, yürüyüşteki zaferine ve bunun sonucunda kendi cumhuriyetine doğru yol alırken öncünün çok gerekli olduğunu gördük. Ama, bu öncünün temel yöntemi ne olacak sorusu var. Ona biz, Kürdistan koşullarına uyarlanmış, bugününe cevap vermiş gerilladır diyoruz. Herhangi bir gerilla değil, öncü ve halkın yürüyüşüyle sıkı sıkıya bağlantılı savaşan bir gerilla. Yani en yoğunlaşmış biçim olan silahlı savaşım kolunun yetkince kullanılmasıdır. Bu savaş kolunu yetkinleştirmek zorunludur. Ülkemizde bu savaş kolunu çalıştırmazsak, ne halkın yürüyüşünde ve ne de öncünün önderliğinde fazla bir gelişmeyi yaşayabiliriz. Bu kol işlemeli ki, diğer görevler hakkıyla yerine getirilsin. Silahlı savaşım kolu, gerçekten serhildanların koruyup geliştiricisidir; öncünün çelikleşeceği ve ancak onunla kendini kanıtlayacağı mücadeledir.

Düşman bu araçtan vazgeçirmek için, daha şimdiden tavizler bile hazırladı. “Öncü savaşı ve silahlı savaşım kolunu ortadan kaldırım, isteklerinizi görüşmeye hazırız” diyecek duruma gelmişlerdir. Bu bir hiledir ama, aynı zamanda öncü savaş kolunun rolünü çok iyi ortaya koyan bir durumdur da. Tasfiyeciliğin temel amacı da buydu. Özel savaşın temel amacı da, gerillayı daha oluşum halindeyken tasfiye etmektir. “PKK gerilladan soyutlansın, ama halk yürüyüş yapсын, PKK varlığını yasal olarak sürdürsün” denildi. Bunun tek şartı, şiddetten vazgeçilmesiydi. Görüyoruz ki, en önemli savaşım aracımıza bir saldırı söz konusu; hem de gerekirse reformizmi devreye sokarak. Madem ki gerilla, düşmanın ve onun özel savaşımının hedefidir, “o gitsin de diğer her şey kalsın” diyecek kadar önem kazanan bir araçtır, o zaman gerillaya yüklenmek gerekir.

Gerilla çözümlememiz biliniyor. Bu yılların en önemli bir faaliyeti de, kavrayışta gerillayı bütün yönleriyle ortaya koymak, uygulama konusunda hassas olmak, eğer savaş kazanılacaksa bunun bir gerilla uygulamasıyla olacağını görmek ve göstermektir. En çok tar-

tışılan ve sonuca bağlanan bu oluyor. Burada hangi savaş tarzı, hangi hareket tarzı dışman karşısında yenilmezdir sorusunun cevabına ulaşmaya çalışıyoruz. Uğruna en çok çaba harcadığımız budur ve bu çok onemlidir. Kürdistan koşullarına gore nasıl bir savaş verelim ki, dışman ulaşmasın; bu birinci nokta. İkincisi, halkı sürekli besleyip korusun. Üçüncüsü, ncy sürekli önünde var kılsın. Yine lazım olan savaş bu oluyor. İşte bunun için taktikler diyoruz. Eğitim sorunlarından s sorunlarına, hareket tarzından çarpışmalara kadar hangi biçimler tercihimizdir? Bunların üzerinde çok durduk; kapsamlı değerlendirmelerimiz var. Uygulama kılavuzları ortaya ıktı. Talimatlar düzeyinde yönetmelikler geliştirildi.

Biz burada uzun uzun açmayacağız ama, şunu iyi bileceğiz ki, gerilla bir yaşam tarzıdır. z bu! Ona bir girdin mi pir gireceksin, bir yaşadın mı tam yaşayacaksın. Gerillaya yaklaşım böyledir. Bunu meslek edinen, öncü içinde buna varım diyen bir defa bütün benliğiyle katılacak; kavrayışta ulaşacak, sonuna kadar özümseyecek, çok bilinçli olacak, en zor yaşam tarzı olduğunu bilerek katılacak, başlı başına bir ustalıkla icra edildiğini, en çok kafa alıştırma ve en çok hareket isteyen yaşam tarzı olduğunu bilecektir. Tabii ki savaş eğer bir hiledir deniliyorsa, bizim bu yöntemle savaşımızın baştan sona dışmanı aldatmaya dayanacağını bilerek bunun bütün biçimlenişlerini bulup uygulayacaktır. Bizim toplumumuzdaki dışkn yaşam, zorluklara bir türlü girmeme, gerilla yaşamından sürekli kaçma, kayıplarımızın en temel nedenlerinden birisi olan düzen içi yaşama sürekli yönelme, ucuz köy yaşantılarına takılma, köylere gerekçesiz girme ve ucuz yaşama yönelme, gerilla yaşamını esas almama, onun yaşam ve hareket tarzına ykselmeme, ya da bu araca (bu temel mücadele yöntemine) layık olduğu yeri vermeme gibi yaklaşımlar yenilgiyi ardına kadar yaşamak anlamına gelir. Bunlar değerlendirilmiştir ve bu mücadele yöntemiyle savaşmak isteyenlerin önüne konulmuştur. Hem aydınlatılmış ve hem de zmsetilmiştir. Geriye kalan bunun uygulamasıdır.

Ülkemizin derinliği, genişliği, coğrafyası, insan ilişkisindeki olgunluğu ve partinin hazırlık düzeyi sağlam bir gerillayı olanaklı hale getiriyor. Gerillanın koşullarımıza denk düşen, dışmanın hamle-

lerine her bakımdan karşı koyabilen, halkın enerjisini savaşa çeke-
bilen, onun siyasi savaşımını sürekli güçlendiren ve bunu kesinkes
parti öncülüğü ile yürüten bir konuma gelmesini ısrarla istiyoruz.
Çok tartışıldı, çok çözümlendi ve çok talimat verildi, ama az uygu-
landı; neden? Çünkü yaşam düşkünlüğü ileri düzeyde; gerilla yaşa-
mından kaçma, onun yaşamına düşüncede ve ruhta gelmeme ileri
düzeyde. Kayıpların temel nedeni burada aranmalıdır. Bizi zafere
ulaştırmayacak, 4. Kongre çizgisinde özgürlük yürüyüşünün zafe-
rinden bizi alıkoyacak tek bir engel varsa, o da budur. Bu araca la-
yık olduğu yerin militanlarca, komuta kadrolarınca verilmemesidir.
Daha şimdiden görüyoruz ki, bu araçla uzaktan yakından ilişkisi ol-
mayanlar ve kendini tanınmaz hale getirenler bu araçla bu kadar oy-
nadıktan sonra, olsa olsa imhalık durumlar yaşanır ve yaşandı da.
Yani bu araç biraz uygulanınca çok çarpıcı gelişmeler ortaya çıkı-
yor, fakat bu araçla oynanınca da feci yenilgiler ve darbeler alını-
yor. O halde, öncü savaşı konumumuz ve silahlı gerilla örgütümüz,
cephenin de, partinin de bütün olanaklarını seferber ettiği bu döne-
min en sonuç alıcı aracı oluyor. Halk, ordumuz gelişsin diye, varını
yoğunu seferber ediyor. Militanlarımız az kayıp versin diye gerçek-
ten her şeyini veriyor. Her sahada gerilla biraz daha güç bulsun di-
ye, öncü büyük fedakarlıklar gösteriyor. O halde, bu aracı esas
alanlar, halkımızın ve partimizin mükemmel çabalarına mutlaka ge-
reken karşılığı vereceklerdir. Gerillayı basit bir araç, basit bir yaşam
olarak değerlendiremeyiz. Buna girmek isteyenler, layık olmak zo-
runda olduklarını bilmelidirler. Sizler giriyorsunuz, ülkede çok sa-
yıda insan buna katılmış, fakat acaba binde biri layıkıyla yapıyor
mu; bunu olumlu cevaplamak zor. O halde, en temel sorun ve en
çok yerine getirilmesi gereken görev, bu araca hakkını verme göre-
vidir.

Bu dönemi zaferle kapatmak istiyoruz. Hakkıyla yüklenilmeli ki,
bu araç görevini yerine getirsin; o zaman zafer kesinleşir. Düşman,
bu nedenle “bu araçtan vazgeç, diğer bütün araçlar serbest” diyor.
Can alıcı sonuç bu araçtadır da ondan. Tasfiyeciler, bunun için en
fazla bu araçla oynuyorlar. Hem de pervasız bir biçimde. Tabii düş-
manın direkt ve dolaylı etkisi de işin içindedir. Çok iyi bilinir; bu

araċ işlevini yitirdi mi, mesele bitmiştir. Bu aracı ardına kadar tasfiye etmek teslimiyetçiliktir. İşin kavrama ve uygulama esasları çok önemlidir. Kendini bu temelde hazırlamak, bunun yaşam tarzına şimdiden girmek ve bu yaşamı esas almak devrimciliktir, yaşamın en üstünüdür. Ama aynı zamanda en zor olanıdır. Yine en kahraman ve en kudretli olanıdır. Acaba böyle mi yaklaşıyoruz? Uyarı yapıldı, hatalar konuldu. Bütün ağırlığımızı bu konuya verdik. Bu, nedensiz değildir. Bu konuda suç işlemeyen neredeyse kalmamıştır. Arkadaşlar bu araca çocuklar gibi yapışmak istiyorlar. Bütün bunlar tekrar tekrar, evire çevire, döne dönüşe kendine gelmeyi, bu araca kudretli yaklaşmayı emreder. Kavrayış kadar uygulama ustalığını şart kılar.

Eğer biz bu araca hakkını vermezsek, bu Kürdistan Kürdistan olmaktan, bu halk halk olmaktan çıkar. Peşmerge türü savaşçılığın kaç gün dayanabildiğini görüyoruz. Hem de bu sonuç, neredeyse yıkılışın eşiğindeki bir rejime karşı yaşanıyor. Tarihteki birçok Kürt isyanından çok daha kötü bir durumun yaşanmasından başka hiçbir sonuç getirmedir. Bizim silahlı deneyimimiz sınırlıydı, üstelik yaşanan hatalar da vardı. Ama buna rağmen biz sonuna kadar sorumluluk taşıyarak mücadeleyi kesintiye uğratmadığımız için, ulusal sorunda çözüme kadar yaklaştığımızı biliyoruz. Demek ki, sıradan bir dürüstlük ve ciddiyet varsa bunu kavrayacak ve uygulama esaslarına ulaşacaksınız. İç engel, kişilik yetmezliği, “benimle şöyle oynandı” demek kişiyi mazur göstermez, bunlar affedilmez yaklaşımlardır. Gerillacı, bütün bunları gören ve yerle bir eden kişidir. Biz bunu her zaman söyledik, ama sizler iyi kavrayamamışsınız. Biz, gerilla yaşamının en olgun siyasi ve en örgütlü yaşam olduğunu baştan beri söylüyoruz. Gerillacılık, yolunu açmış militanlık, yoğunlaşmış siyasallık ve örgütlülüktür; yoğunlaşmış görevlerde siyasi ve örgütsel güç kazanmaktır. Temposu ve çalışma tarzı bitirici olandır. Düşmana ve gericiliğe en uyanık, sürekli tetikte olan, yайдan fırlayan ok gibi sürat kazanan savaşçı militan demektir. Sanıldığı gibi, sadece askerlikten anlayan adam değildir. Örgütsel ve siyasal yönden geri olup da, askeri yönden güçlü olan gerillayı tanımlıyoruz. Bu bir yalıdır, kendini aldatmaktır. Gerilla yurtseverlik, demokrasi ve sosyalizm konusunda asgari ölçüleri tutturduğu gibi, ör-

gütsel ve siyasi savaşın da en yoğunlaşmış ifadesidir. Bütün bunları iç içe kendinde gerçekleştiremeyen gerilla olamaz; hele hele gerilla komutanı hiç olamaz. Bunları böyle kavradınız mı? Ve ne kadar uyguladınız? Bunlar sizin için hayatidir. Çok iyi bilinen ve hepimizin de az çok yaşadığı bir olaydır ki, kavrama ve uygulama çok yetersiz. O halde en temel görev, bu yetersizliği aşmaktır.

4. Kongre'nin bir gerilla kongresi olduğu söylendi. Ve denildi ki, gerilla, Kürdistan'da sonuç alacak tek doğru savaş biçimidir. Eğer bu araç bu kadar marifetliyse ve siz de sıradan bir dürüstlüğü temsil ediyorsanız, o halde bunun gereklerini yerine getirmenizdir. Biz böyle yaklaştık ve bu yaklaşımın doğru olduğunu söyledik. Nitekim gelişmeler bunu doğruluyor. Bundan sonra daha çok hakkını vereceğiz. Özgürlük yürüyüşünde temel vuruş tarzımız olan gerillaya böyle yaklaşacak, hakkını böyle verecek, halkın savaşımında zaferin aralayana, zaferin geliştiricisi ve kurmayı olarak yer verecek ve mutlaka sonuç alırdığımız.

Önümüzdeki dönemde görevlerimizin üzerine doğru bir çalışma tarzı ve üslupla yürüelim

Kendisini en basitinden en karmaşığına, en esas olanından en talisine kadar bir hedefler sistemine kavuşturan başka bir partiye rastlanmaz. Yani PKK, başından itibaren hedefleriyle yürüyen bir harekettir. Sağlam bir hareketin hedefler programı gelişkin olmalıdır. Hedeflerde şaşırılmamak çok önemlidir. Son tahlilde halkın kuvvet kazanması, öncünün kendisini kesinleştirmesi ve gerillanın oluşması, esasla tali olanın, basitle karmaşık olanın sağlam temellerde düzenlenmesi ve bunun üzerine yürünmesiyle mümkündür. Ancak böyle bir hareketin sağlam bir yürüyüşünden bahsedilebilir. Unutmamak gerekir ki, hareketin hedefleri üzerinde çokça oynandı. Gözünü hedeften saptıran ve hedeflerin içinde de baş hedefi tespit edemeyen, savaşta (yürüyüş hareketinde) sağlam bir sonuca gidemez. Oysa hedefsizlik yaygın bir biçimde yaşanıyor. Hatta dost ile düşman bile karıştırılıyor. Tali olması gereken hedef esas alınıyor, hemen ezilmesi gereken hedef ise taliye bırakılıyor. Bu tür durumlar

bize çok güç kaybettiirdi.

Örgütsel ve siyasal hedeflerimiz vardı. Bunlara ne kadar ulaşılmıştır? Güç nasıl çarçur edilmiş, fırsatlar nasıl kullanılmıştır? Halkın talepleri nasıl boşa çıkarılmıştır? Eğitim imkanları, örgütlenme ve kadrolaşma fırsatı varken, bunlar niçin değerlendirilmemiştir? Hiçbir hareket, bizim kadar fırsatları değerlendirememeye, imkanlarını kullanamama durumuna düşmemiştir. Bu bizim kötü yanımızdır. Hedeflerle oynuyoruz. Bu, hem ekonomik ve hem de siyasi hedefler açısından böyledir. Zamanında yerle bir edilecek bir hedef yıllarca sonraya bırakılıyor. Baş düşmanlar var, zamanında vursan bir bölgeyi yanına çekersin; bir düşmanı sindirirsin ve kendine alabileceğine hareket alanı sağlarsın. Ama hiç orali bile olunmamıştır. Zamanında yapılmamıştır. Zamanında yapılmadığı için de, bunlar daha sonra kat be kat darbelere yol açmışlardır. Alınan birçok darbe, hedeflerin zamanında ve yerinde doğru seçilmemesi ile ilintilidir. Çok iyi bilinir ki, biz Botan'a girdiğimizde eğer hedefleri doğru tespit etseydik, örgütsel-siyasal ve askeri görevlerin gereklerini zamanında yapsaydık, Botan şimdi elimizdeydi. Oysa, sadece hedefler meselesinde netsizlik, belirleyici olanı karıştırma yüzünden ne kadar şehit verdik. Artık bu dönemin sağlam ve çok güçlü bulunan hedefler sistematğine ulaşmalıyız.

Planlamalarımızda hedefler çokça konulmaya çalışılıyor. Kültürel cepheden turalım askeri cepheye kadar bizim olan ve kazanmamız gereken; düşman cephesinden koparmamız gereken nelerdir; bunlar netleştirilmeye çalışılmıştır. Eksik olan devrimciliğini burada tamamlayacaksınız. Ufukta her zaman düşman hedefi vardır. Önem sırasına göre kimler nasıl vurulacak, hangi yöntemle ve hangi gücümüzle; bunlar hep hedefler meselesidir. Düşmanı belirlemiş, gücü yok; öncü ve donanım var, hedef yok veya hedefi görüyor, öncü kuvvet yok! Gerillacı kapsamlı bir hedefler sistematğinden bir saat bile uzaklaşmayan adamdır. O hep hedeftedir, yatınca hedeftedir, kalkınca hedeftedir; gözleri düşmanı görür, engeli görür, açığı görür, yokuşu görür, düz yolu görür ve ona göre gücünü ayarlar. Bunu yapmamaya gerekçe olarak darlıktan ve sığıltan bahsediyor-sunuz. Bu, bir devrimciye yakışmaz. Kendini devrimcileştirmek,

aynı zamanda sağlam hedeflere ulaşmaktır. Devrimci adam hedef adamıdır; hedeflerine mükemmel yürüyen, hedefini tespit eden, hangi güçle ve hangi yöntemle yürüyeceğini bilen ve bunu savsaklamayan adam demektir. Bu noktada durumlarınız yürekler acısıdır. Bu hususta işlenen hatalar, hedefle oynamalar kişinin sonunu getirir. Çok getirdi ve giderilmezse daha da getirir. Önümüzdeki dönemin hedefler meselesine doğru yaklaşın. İşte düşmanın savaş birlikleri, yeni işbirlikçiler, ajanlar ve hatta karşımıza direkt çıkarmak istedikleri reformist teslimiyetçiler! Bu hedefler iyi görülmeli, askeri cephede her bölgeye uygun biçimde sıralanmalı, siyasi cephede de bu sıralama doğru yapılmalıdır. Bu, güçlendirmemiz gereken siyasi bir koldur.

Örgütsel hedeflerimizde, her bölgeye bir bölge komitesi, her mıntıkaya köy komitesi, hücreler, mahalli temsilcilikler, halkın değişik kollar altındaki (gençlik, işçi, köylü, kadın, esnaf) örgütlenmelerine yer verin. Bunları, öncü çekirdekler biçimindeki parti komiteleri eliyle yürütmek, legaliteden yararlanmak ve illegaliteyi kullanmak gerekir. Partiyi her yerde komiteleştirmek, merkez komiteden eyalet komitesine ve hücreye kadar üstten aşağıya doğru genişliğine örgütlenmeyi ülke sathında özel kollarla birlikte yaymak, öncüyü bu denli ölçülü kılmak dönemin hedefidir. En azından ülke devrimine öncülük edecek, bütün alanların devrimci görevine öncülük edecek militan kadroları eğitim ve tecrübeyle yetiştirmek, devrimi kadrosuz bırakmamak, her zaman “kadrolar devrim için vazgeçilmezdir” şiarına bağlı kalmak, döneme nicelik ve nitelikçe yeterli kadroyla cevap vermek, halkımızın savaşmak isteyen vurucu gücünü en acımasız savaş türü olan gerilla içinde yoğunlaştırmak, savaşmak isteyen her Kürdistanlıya gerillada yer verme, bunun için teşvik etmek, gerilla ordumuzu en azından çizilen hedefler dahilinde mutlaka oturtmak, gerilla ordumuzu eğitip örgütleyerek niteliğini dönemin siyasi görevini başaracak güce ulaştırmak esas görevimizdir.

Her eyalet için belirlenen hedefler var. Gerilla örgütlenmesinde ulaşmak istediğimiz sayısal hedefler var. Bunlar her eyalete göre belirlenmiştir. Bunu sağlıklı olarak gerçekleştirmek dönemin göre-

vidir. Yüzbinlerce cephe üyesine ulaşmak, uyanan halkımızın cephesel birliklerini gerçekleştirmek hedefimizdir. Çok kaliteli birkaç bin parti kadrosuna mutlaka ulaşmak hedefimizdir. İşte bütün bunlar hedeftir ve hedeflerimizin incelikle ele alınması gerektiğini göstermektedir.

Vuruş tarzımız militancadır. Hedefler doğru belirlendiğinde, geriye doğru çalışma tarzı kalır. Doğru çalışma tarzı, devrimciliğin günlük inşa tarzıdır. Günlük propaganda, örgütlenme ve eylem, çalışma ve vuruş tarzımızı ifade eder. Her gün bizim için propaganda gündür, örgütlenmedir, eylemdir. Eylem örgütlendirir, örgüt eylemliliği geliştirir. O halde, çalışma tarzı olmadan bir devrimcilikten bahsedilemez. Yeni güne propaganda ve eylemliliği sığdıramamak, devrimcilik-militanlık değildir. Bir devrimci ki, günlük olarak propaganda yapmıyor, örgütlenme yapmıyor ve eylem yapmıyorsa, o militan değildir, bir oportünisttir. Çalışma tarzı olmadan militanlık olmaz. Ama bakıyoruz ki, bizde propagandasız, örgütlenmesiz ve eğitimsiz bir devrimcilik mümkünmüşçesine, kendini buna kaptıran kaptırana! Önünde halk yığını var, eğitmiyor. Çok sayıda gerilla adayı var, eğitmiyor. Kadrolaşmak kesin gerekli, fakat yapmıyor. Böyle önder olmaz. Çalışma tarzından, gerilla yaşam tarzından kaçış var ve yine de “gerillayım, öncüyüm” diyebiliyor. Bu konuda gerçekten kendini aldatma var. Örgüt uğruna savaşmadan, mücadele etmeden sonuç alacağını umma gibi bir gaflet durumu var. Bunu aşacaksınız. Yerinde azami eğitim ve propagandayı sağlayacaksınız. Elinize geçen fırsatları bile değerlendiremiyorsunuz. Böyle devrimcilik olmaz. Eğer başarıya gidilemiyorsa, bunun önemli nedeni budur. Siz, günlerle dalga geçiyorsunuz. Bizim yaşamımıza bakın, güne neleri sığdırıyoruz! Bu kadar eğitimi ve propagandayı boşuna yapmıyoruz. Dostlara karşı, sizlere karşı örgütsel görevlerimizi nasıl yerine getirdiğimizi, halkın eğitimiyle nasıl uğraştığımızı, kadrolaşmayı nasıl geliştirdiğimizi görüyorsunuz. Diğer birçok işimizin yanısıra, bu işlere de siz militanlardan on kat daha fazla yüklendiğimiz bir gerçek. Peki, siz militanlar ne yapıyorsunuz? Böyle militanlık olmaz. Asgari çalışma tarzının gereklerini bile yerine getirmeme yaklaşımı affedilemez. Siz buradan kaybediyorsu-

nuz. Çalışma tarzınız günleri boş geçirme temelindedir. Böyle bir önderlik sevdasına kendinizi kaptırmış gidiyorsunuz. Bunu şimdیه kadar yaptınız ve kendinizi aldattınız. Bundan sonra kimse geliştiremez.

Dönemin özgürlük yürüyüşünden bahsediyoruz. Kılını kıpırdatmayan adam, hangi önderlikten bahsedebilir? Partiyi neredeyse tembelhaneye çevirenler var. Kim sizi böyle besler? Üretken olacaksınız, bu da günlük çalışma tarzıyla mümkündür. Çalışma tarzınızı değiştireceksiniz. Fiziki ihtiyaçlarınızı gidereceksiniz, ondan sonra çalışmalara yükleneceksiniz. Etrafınızdakilerin eğitim ve örgütlenmesini, savaşçıların içindeyseniz onların eğitimini, eğer etrafınızda hiç kimse yoksa, yani tek kalmışsanız, müthiş gerekli olan araştırma ve incelemeyi yapacaksınız. Bütün bunlar çalışma tarzınıza girer. Hiçbiriniz iddia edemezsiniz ki, inceleme ve araştırma imkanı yok. Bu yoksa, propaganda yapılır. Örgütlenme imkanı var, eylem imkanı var. Bütün bunları iç içe dengeleyip uygulama imkanı, her zaman ve her yerde var. Bunda gerekeni yapmayan, kendini sürekli alkoyan, yan çizen kimdir? Bu devrimcilikle ne özgürlük yürüyüşünden, ne başarıdan ve ne de zaferden bahsedilebilir. Kendinizi en çok aldattığınız nokta budur. Çalışma tarzı olmadan ve çalışma tarzında yeterlilik olmadan, siz kendinizi devrimcilik yapabileceğinize dair inandırmışsınız. Bunu aşacaksınız. Partinin öncü sıfatı var. Gerilla için koşullar ve olanaklar haddinden fazla. Halk desteği ve coğrafya mükemmel. Donanım da öyle. Hedefler de belli. Geriye ne kaldı? Artık sıra günü doğru çalışmayla doldurmaya gelir. Bu konuda karışıklık var, tembellik var. Kaybedişimizin en önemli nedeni budur. Kesinlikle inanıyorum ki, hepimiz için inceleme-araştırma, propaganda, örgütlenme ve eylem fırsatı var. Bunlar hiçbir örgütte olmayacak kadar bizde var, ama değerlendiremiyorsunuz. Burada görevlerle oynandığı için, en uygun fırsatları değerlendirmedik ve anlamsız kayıplar verdik, yine hak ettiğimiz kesin başarılardan da yoksun kaldık. Bunun aşılması, çalışma tarzımıza ulaşmakla ve bunun örgüt, eylem, inceleme ve propaganda gereklerine hakkını vermekle olur. Devrimcilik böyledir.

Biz, bu konularda da çok çözümleme yaptık ve talimatlar hazır-

ladık. Hala çalışma tarzı adı altında düşküncü bir ağırlığı dayatan, iflah olmaz bir küçük-burjuvalığı dayatan kimdir? Bununla yalnız kendisini değil, bütün çalışanları sabote eden kimdir? Bunları aşacaksınız; doğru çalışma tarzına, savaş ve vuruş tarzına ulaşacaksınız. İşte dönemin fethedilmesinde en çok gereksinme duyulan, gereklerini mutlaka yerine getirmemiz gereken bir husus da budur. Bugüne kadar ihmal ettiğiniz, gereklerini yerine getirmediğiniz doğru günlük çalışma tarzını hakkıyla işleteceksiniz. O zaman göreceğiz ki, başarı için diğer koşullar da sağlandığında zafer kesindir. Yani zafer için, olumlu koşullarla doğru çalışma tarzının bütünleştirilmesi mutlaka gereklidir.

Bunu tamamlayan diğer bir nokta ise üsluptur. Çalışmaya kama gibi, bıçak gibi giremezsiniz. Gözlere mertek gibi batamazsınız. Yere şiş gibi saplanamazsınız. **Düşmana karşı üslup, dosta karşı üslup, yoldaşa karşı üslup önemlidir.** Savaşçıya karşı, militana karşı ve hatta sıradan tek tek kişilere dek yansıtılacak üslup vardır. Zarfsız mektup yollar mı, çırılçıplak dolaşılır mı? Eğer evet diyorsanız, o zaman üslupsuz devrimcilik de yapılır. Eğer olmaz dersanız, o zaman üslup şart. Hele bizim gibi halklar gerçeğinde, üslup, kesin belirleyici temel biçim meselesidir. Üslup, biçim, yani dışa vurum, vücuda geçirilecek elbise gibi gereklidir. Kendinize uygun elbiseyi, uygun üslubu mutlaka bulacaksınız. Bütün bu saydığımız koşullar, çalışma tarzında uygun bir dışa vurumla kitlenin ve partinin içine yansımazsa, düşmana doğru yönelmezse, hepsi boşa çıkabilir. Bir üslupsuzluk, her şeyin sonunu getirebilir. Ben bu konuda üslubunuzu çok çirkin, kırıcı, sevilmez, antipatik buluyorum. Yer ve zamanı dikkate almayan, kendini pat diye ortaya atan, baticı, tasarrufçu bir üsluptur bu. Bunlar muhteva ile ilgili değil midir? Kesinlikle öyle ilgilidir, özünüzdeki zayıflıkları yansıtıyor. Bu yansıtma, bizde biraz da aşırıdır. Kendini bitirme, biçimde alabildiğine biçimsizliği yaşama bizim toplumda çok gelişkindir. Dolayısıyla, kalıntıları sizde çok güçlüdür. Buna dikkat edeceksiniz. Biz üslup, hitabet, moral vesilesiyle bu konuyu biraz açmaya ve temel bir eğitim olarak vermeye çalıştık. Dersin önemini bile fazla idrak edemediniz. Ama üslubunuz dinlenilemiyor. Göze ne kadar hoş geliyorsunuz, sözü ne

kadar ustaca kullanıyorsunuz, hele yerinde ve zamanında ne kadar yapabiliyorsunuz? Durumunuz yürekler acısıdır. Yetkinleşin. Yüreği olmayan, başka dillerle konuşmak zorunda kalan, kendi öz dilini zorbela konuşanlar söz konusu oldu mu, üslup daha da önem taşır.

Bizim halkımız, kavrayıştan ziyade şekle önem verir. Birçok komutan adayımızı tanıyorum. Bin defa yüreğimden geçirdim, benimlenecek bir tek noktasını bulamıyorum. Yürüyüşü komutandan başka her şeye benziyor. Bir söz söylemesi var, etrafını bıçak gibi kesiyor; dinlemek bir işkence. Bir suratı var, turp gibi. Bunlar aslında düşmandan kalma özelliklerdir. Düşmanın yüzyıllardan beri toplumumuzu irinleştirme, çirkinleştirme, dikenleştirme, gerileştirme, yani “iti ite kırdırma” politikasının sonuçlarıdır. Bir kişisel özellik sanıyorsunuz ama, bunlar, düşmanın yüzyıllardır ettiği özelliklerdir. Biçim güzelliğiniz yok; ya taklit ya da şekilsizlik var. Bu özelliğiniz asla taraftar bulamaz, toparlayıcı olamaz; çalışma tarzında eylemi, örgütlenmeyi ve propagandayı geliştirmesi mümkün değildir. Üslubu güçlü olmayanın, propagandası etkili olamaz. Eğer diken gibiyse, o zaman kimse seninle örgütlenmeye gelmez. Eylemde inandırıcı komut gerek; eğer laçka ve dağınıksan, o zaman kimse seninle eyleme gelmez. Özünde bir şeyler var; eylem de yapmak istiyorsun, ama komuta tarzın ölgün ve cesarettten yoksunsa, birliği yürütemezsin. Bunlarla savaşı ne kadar zorladığınızı, savaşa ne kadar oynadığınızı, birçok başarıyı sırf üslubu yetkince kullanamadığınız için geliştiremediğinizi ve birçok kayba yol açtığınızı hepimiz kendi pratiğinizden çok iyi bilirsiniz.

Üslup, devrimde sanatkarane yaklaşım tarzıdır. Devrim biraz da sanatkarca yürür. Devrimde güzellik aranır. Devrim, aynı zamanda sanatın, güzelliğin kaynağıdır. Devrim, yaşama biçiminin kaynağıdır. PKK'ye dayatılan ise, tersidir. PKK'nin içini ve gerillayı bu kadar provoke etmek demek, çirkinleştirmek ve yaşanılmaz kılmak demektir. Öncüyle oynamak bu anlama gelir. Oysa yoldaşlık ilişkileri en yüce ilişkilerdir. Gerilla yaşamı en görkemli yaşamdır. O dağların doruklarında yurtseverliğin güzelliği ve çekiciliğinden daha üstün ne olabilir? Orada her şey bir türkü gibidir. Gerillanın yaşamı gerçekten bir türküdür. Gerillanın yaşadığı dağlar romansıdır.

Hep yüceliğe davet eder, yoldaşça ilişkilere en güçlü bağı verir. Fakat siz, böyle mi değerlendirdiniz? Dağda dolaşıyorsunuz, bakmasını bilmiyorsunuz, adeta dağlara hakaret ediyorsunuz. Vatanın her köşesi bir güzellik ifade eder, fakat nasıl değerlendirdiğiniz hiç belli değildir. Yanıbaşınızda altın gibi gençler var, ama düşman gibi bakmışsınız. Bu kimin üslubudur, kimin yaklaşımıdır? Tabii ki düşmanın. Düşmanın vatansızlaştırma eylemine, “vatanınız harabedir, kaçın”, “bu çocuklar, bu gençler bir köledir, bir an önce canına okunması gereken baş belalarıdır” gibi bir değerlendirmeye denk düşen yaklaşımlardır. Bu üslup, düşmanın üslubudur. Siz, bunların etkisinden kendinizi fazla kurtaramadınız. Oysa üslup, en az bağlı olduğunuz değerler kadar gereklidir. Özünüzde bağlı kaldmanız ve dünyayla yaşamınızı bağlayan değerlere sadakatle bağlı olmanız halinde, üslubunuz da o denli güzel, yetkin, hakim, doyurucu, çekici, toparlayıcı olur. Yine dar koşullarda cesaret aşıl原因an, fedakarlık üstüne fedakarlık sergileyen, olağanüstü koşullarda kendini yitirmeyen, koyuvermeyen, başarısızlıkta paniğe ve başarıda ise sarhoşluğa kapılmayan, olgunluğu hiçbir zaman elden bırakmayan temelde gelişir.

Devrimcinin yürüyüşü, aynı zamanda üslubun yürüyüşüdür. Üslupsuz devrimcilik, üslupta güzelliği yaşamayan bizim değildir. Bu her zaman düşmana yardım eder. Sizlerin durumunuza bakalım: Lime lime etmişler, bütün hareketleriniz faul. Devrim, savaşların en soylusu, en çetinedir; oyunların anasıdır ve siz bu oyunda bütün hareketlerinizle faul yapıyorsunuz. Gerçekten bu da bir sorundur. Oyun kurallarına gelmemek, üslubunu tutturamamak, o oyunda, o savaşta çekiciliği bir tarafa bırakmaktır. Bunu da yaptınız mı, geriye bir şey kalır mı? O halde, üslup gereklidir.

Üsluba ilişkin olarak şimdiye kadarki özellikleriniz düşmandan kalma özelliklerdir. Bunun karşıtı olarak, devrimin güzelliğiyle bütün alanları fetheden üslubunuzu mükemmelleştireceksiniz. Eğer bütün bu koşullarda bu olanaklarla hedefi iyi kestirmiş, çalışma tarzını tam tutturmuş, üslubu mükemmel kılmış bir yürüyüşümüz varsa, bu yürüyüşün önünde ne ciddi engellerden bahsedilebilir, ne de düşmanın özel savaşı, her gün ürettiği yeni biçimler de olsa başarıy-

la yürüyebilir. Görüyorsunuz ki, bir devrim ancak böyle yürütülürse onun yüksek başarı şansından bahsedilebilir.

Kürdistan devrimini, onun bu aşamaya getirilişini önemli oranda yeteneklerimizle sağladık. Belki çok az farkettiniz, belki çok fazla; gereken ilgiyi ya gösterdiniz, ya gösteremediniz. Mühim olan, bugünlere gelişimizdir. Bundan sonrası, karşı-devrimci cephe (TC) için çöküş süreciyse, bizde de halkımızın yürüyüşünde zaferi kesinleştirecek adımların atılış sürecidir. Bu dönemlerin adımları pek atılır. Ritmi kuvvetli kılınır. Kürdistan devriminin bu aşamasına nereden bakılırsa bakılsın, hiçbir devrimle kıyaslanmayacak kadar silahlı olması gerektiği görülür. Halkımızın geri koşulları, zayıf örgütlülüğü, öncüden mükemmel bir planlama ve bu planlamanın uygulamaya kavuşturulmasında tam komuta ister. Bu, Kürdistan devriminin doğasının bir gereğidir. Çokça yaşadığınız yetersiz komutanlık, komutanın gerekleriyle oynamak devrimde felakettir. Sürecin şu veya bu aşamasında beklemediğiniz bir felaket gelebilir. Bunun sebebi, yine bu yürüyüşte gerekli uyumu, yeterli çabayı gösteremeyen yetmez devrimciliğimizdir. Devrime kolay kalkılmaz. Kalkıldıktan sonra, sizin gibi yürünmez. Kalkmışsınız ama, yürüyemiyorsunuz. Biraz yürüyorsunuz ama, yürüyüşünüz zaferi garantileyecek adımlarla olmuyor. Yürüyüşe varız diyoruz. Ama bu öncüyle olur, bu temel mücadele aracıyla olur, bu devrimci üslupla olur. Bu konuda çağrılar çok açık. Geriye, bunu şahsında somutlaştıran militanların öncülüğü kalır. Çünkü onlar safları düzenleyecekler, uygun adımları planlayacaklar. Bunlar gereklidir ve daha çok sizden beklenen görevlerdir.

Gerçekleştirdiğimiz birçok özgürlük hamlesini başlattığımızda dedim ki, tarihe emin adımlarla girmek gerekir. Bunların hayal olmadığını söyledik. Çarpılan, sağa sola savrulan adımların sahibi kim? Kendini bu konuda sağlam değerlendirmeye almayan kim? Çokça bahsettiğiniz ikirciklik, yalpalamak, kesin bir yürüyüşün sahibi olamamak, durduğu veya hızlandığı belli olmayan bir tempunun sahibi olmak, kimin tutumu? Bu noktalarda kendimizi gözden geçirmekten ve zafer yürüyüşünün emrettiği ölçülere ulaştırmaktan başka çaremiz yoktur. Artık gerisi “nasıl” sorusuna kalıyor. Ama

onu da biz gösteriyoruz. İyi gösterdiğime inanıyorum. Bu aşamada önderler çok gereklidir. Tarihin “yürü ya kulum” dediği yerde, halkımızın da “evet” dediği aşamada, parti öncülüğünün ve gerillanın “biz de hazırız” dedikleri yerde, geriye sadece şahane ve mertçe yürüyüş kalır. Bu bir şans; bizim gibi bir halkın tarihinde belki de ilk ve son defa yakalanan bir şanstır. Eğer yaşama böyle bakmayı bilseydiniz, kendinizi bu temelde yaratsaydınız zaferi yakalayarak adam olmanız kesindi. Böylesi adamların biri gider, üçü gider ama, geri kalanı sonuç aldırır.

Biz bu işleri sizler adına buraya kadar getirdik. Daha fazlasını siz yapacaksınız. Halkımız, öncünün bütün yaramazlıklarına ve yetersizliklerine rağmen devrimi iyi kestirmiş, güçlü bir kararlılığa ulaşmış ve desteğini iyi yansıtmıştır. Öncünün kavraması ve temel özelliklerinin sergilenmesi açısından da gelişme iyidir. Verilmesi gereken savaşım biçimi iyi ayırt edilmiş, kazandıracak olan biçimin özellikleri iyi seçilmiştir. Ama yine de yapılması gereken var; bu ise, yürütücü kadronun bütün bunlara gerçekten layık olabilmesidir. Şimdi sorun, bunu günlük olarak yürütecek kadro yapımızın görevlere gereken kapsamda ve yeterli çabayla karşılık vermesidir.

Kesin başarı buna bağlı olduğu gibi, bu konuda yerine getirilmeyen görevler de başarısızlığı getirir. Burada kişisel gerekçeyle “layık olamadım, şu-bu nedenle temsil edemedim” dersenez, bu aşamadan sonra size verilecek tek karşılık sert cezadır. Bu, bir söz olur veya bir mermi olur. Tarihin böyle önemli yürüyüş anlarında bu tip yaklaşımların sahibi ayaklar altında ezilir. Bunu başıra başıra söylüyorum. Belki şimdiye kadar gerekçelerinize sığınabilirdiniz; ben dahil, bundan sonra hiç kimse sığınamaz. Böyle dönemlerin yürüyüşü ortaya konulduğu gibi yapılır. Bunun üzerinde çekişme olmaz, esasa ilişkin tartışma olmaz. “Tam hazırlanamamıştım, netleşememişim, ikirciklik vardı” diyen, kendi eliyle yenilgiyi hazırlamış veya fermanı boğazına geçirmiş olur. Herhalde bu büyük yaşam hatasına düşmeyiz. Eğer gaflet ve hatta ihanetle eş böyle bir yaşam hatasına düşmeyeceksek, geriye sağlam bir yürüyüşün sahibi olmak kalır.

İşte özgürlük yürüyüşümüzün sonunda zaferi mümkün kılan tarzı

böyle başlıyor. Daha şimdiden çok çeşitli olan alanlarda, özü böyle olan bir yürüyüşün içindeyiz. Halkımız, dünyanın gözleri önünde böyle bir yürüyüşe girdiğini ilan ediyor. Öncü gücümüz, her alanda böyle bir yürüyüşün içindedir. Önümüzdeki yılların üzerine, özü ve biçimiyle böyle olan bir yürüyüşle gidilebilir; başarı üstüne başarı ve nihai zafer böyle kesinleştirilebilir.

Biz, şimdiye kadar bütün yürüyüşlerin başında olduk. Ufacık bir yorgunluk alameti göstermeden, kararsızlık ve muğlaklık içine düşmeden, amansız koşullarda ve darlıklarda mücadeleyi mükemmel kılarak gelmeyi bildik. Başarıdan asla sarhoş olmadan, en önemli başarıda bile yetmezliği görüp daha büyük başarının sahibi olmak için ne lazımsa ona yöneldik. En önemli sanılan bir yenilgiden mutlaka bir gelişme nedeni çıkarılması gereğine hükmettik ve daha o günden itibaren yenilgiden başarıya gitmeyi hazırladık; bütün yenilgileri başarının kaynağına dönüştürdük. Bunlar bizim önderlik işlerimizi yürütme tarzımızdır. Bu engin tecrübelerle dayanarak, hiç şüphesiz bundan sonrasını da yürüteceğiz.

Geçmiş yürüyüşlerimizde, yürüyüşle oynayan çok çıktı; çok düşürmek istediler ve düşürdüler de. Kahramanca şahadete yürüyenlerimiz oldu ve hala da yürüyorlar. Ama bundan sonrası için de başarılı olunmak isteniyorsa, arkadan takip eden düşmanın ulaşamayacağı kadar hızlı ve yine önünü engellemek isteyen düşmanın ufku karartmasına imkan vermeyecek kadar geniş ufuklu olmak gerekir. Eğer düşmanın önümüze ektiği mayınları zamanında söküp atacak kadar duyarlılıkla yürünürse, ben bu yürüyüşte zaferi görürüm ve varım derim. Kaldı ki, şimdiye kadarki bütün yürüyüşlerde sorumluluğumuz bu çerçevededir. Geçmişte böyle bir yürüyüşünüz olmadıysa da, hiç değilse bundan sonra dersler çıkarın, gerekiyorsa bir nefes alma molası verin ve bundan sonra yürüyüşünüzün zafer yürüyüşü olması için ne lazımsa onu yapın. Biz yine bu konuda da payımıza düşen hizmeti kusursuz yerine getirdik. Geriye kalan, layık olmaktır. Yürüyüşün başarısı için ne lazımsa onu kendinde gerçekleştirmektir. Biz, böyle yürüyüş sahiplerinin yürüyüşünü hep idare ederiz, ona önderlik ederiz. Sadece böyle yürümelisiniz. Olmazsa olmaz kabilinde yürüyüşünüz böyle olacaktır. Yürüyüşe söz ver-

mek, son nefese kadar bu çerçevede yürüme kararında olmak demektir. Biz bunu böyle biliriz, böyle komuta ederiz.

Baştan günümüze kadar bu yürüyüşe katılanları ben hep böyle düşündüm, böyle yürüttüğümü sandım, inandım veya öyleydi. Diyelim ki, çoğu öyle değildi, ama mühim olan üslubumuzun böyle olması. Hala da üslubumuz böyledir. Bu üslupla Kürdistan'ı, onun halkını özgürlük yürüyüşünün çok önemli bir aşamasına getirdik. Bu tartışma götürmez; oldukça kanıtlanmıştır. Bundan sonrası için diyoruz ki, tam zafer olmasa da, hiç de küçümsenmeyecek bir zafere yakalayacak bir yürüyüşü kesinleştirmişiz. Ona bizi ulaştıracak hazırlıklar ve en başta da enerji tam ise, yürüyüşümüz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar planlı ve uygulama gücüne kavuşturulmuş bir yürüyüş olur. Hiç sanmıyorum ki, şimdiye kadarki hiçbir yürüyüşümüz böyle planlı, bu denli imkanla hazırlanmış ve yürütülmüş olsun. Önümüzdeki dönemin yürüyüşü, bu bakımdan en şanslı yürüyüş; aynı zamanda da en planlı, üzerinde en iyi düşünülmüş ve derin karşılanmış bir yürüyüştür. Eğer bütün bunlar böyleyse, yürüyüşümüzde başarı kesindir. Ben, bu temelde halkımızın yürüyüşüne yüksek değer biçtiğimize ve gerekeni yaptığımıza inanıyorum. Bu inançla bundan sonrasını da götüreceğimiz kesindir.

Öncüye ve gerillaya gerekli olan her şey verilmiştir. Eğer kendileri de görevlerini yerine getirmesini bilirlerse, onların da başarıları aynı oranda kesindir. Bütün bu yürüyüşler, çözümlenmeler ve talimatlarda sonuna kadar tam bir nizama kavuşmuş, yaşam kurallarına kadar indirgenmiş, kararlaştırılmış ve söz verilmiştir. Bu sözlerimizin sahibi olacağım derken, sadece kendim için söz vermiyorum. Hepinizin de verdiği sözün amansız takipçisi olacağım. Neye mal olursa olsun, kim altta kim üstte kalırsa kalsın, temel ölçüye, sağlam yoldaşlık esaslarına bu temelde özlenen uygun adımlarla karşılık vermeye önderlik edeceğimizi, halkımızın da bizden mutlak anlamda istediğinin ve tarihin emrettiğinin bu olduğunu belirtiyor, sizlerin de gerek layık olma itibarıyla ve gerekse başka hiçbir seçeneğinizin olmaması nedeniyle sonuna kadar bağlı olmanız gerektiğine, bunun için azami disiplin, fedakarlık, cesaret ve coşkuyla yürüteceğinize inanıyor ve başarı diliyorum.

Nisan 1991

*15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünde
öncü ve halk olarak*

**Artan zafer olanaklarını
baflarıyla değerlendirelim!**

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümüne bu eğitim devremizle karşılık verirken, aynı zamanda çok yönlü ve sonuç alıcı bir yaklaşım için alana gelmiş bulunuyoruz. Büyük zorluklara ve yetersizliklere rağmen, gelişen mücadelede sıcak bir Kürdistan'ı arkamızda tutarak döneme yaklaşıyoruz. Tamamen halka mal olan ve oldukça geri dönülmez bir noktaya gelmiş bir gelişme vardır. Gerek çizgi düzeyinde, gerekse uygulamada şimdiye kadar önemli sonuçlara ulaşılmıştır. PKK, hem güçlü hem de zayıf yanlarıyla eşine az rastlanır türden bir mücadeleye önderlik etmeye çalışıyor. Geçmiş tarihi hortlatmamak için büyük özen gösteriyoruz. Tabii bu, özellikle eylem kılavuzumuz olarak, oldukça bilimsel bir ifadeye dayalı olan ve bağlı kalmaya çalıştığımız ideoloji ile ilgilidir. Bunun siyasi uygulaması dikkatle yürütülmeye çalışılıyor. Bütün bunları bir kez daha böyle kapsamlı bir biçimde ve geniş bir parti topluluğu önünde tartışıp değerlendirmek önemlidir. Değerlendirme gücünüz, çözümlenene ve ulaşılabilecek sonuçlara tutarlı yaklaşım, gerçekten devrimimizce emredilen ve sınıfın çıkarını her şeyin üstünde tutan bir yaklaşım, daha şimdiden kazanım hanesini sürekli geliştirebilir; kaybetmeyi azaltabilir. Gerçekten Kürdistan şu anda özellikle parti çizgisi dahilinde genel bir ayaklanma havası kadar yaygın bir gerillaya da kavuşmuş oluyor ki, bu, tarihimizde ilk ve belki de tek itici çaba olarak varlığını sürdürmektedir. Bunun büyük sorumlulukları, hem de kişinin iliklerine dek duyması gereken sorumlulukları vardır. Bu her şeyden önce bütün yaşamı belirleyen tarihsel bir gelişmedir; bütün sorunlarını, eksikliklerini ve zayıflıklarını aşmak vazgeçilmez bir yaşam şartıdır. Öyle inanıyoruz ki, başta Parti Önderliği ve kadrolar olmak üzere, kendini sorumlu hisseden herkes, bu dönemde daha az yanılı, daha gerçekçi ve özgür yaşamı esas alan bir geliş-

meye kendini katabilecektir. Yetmezlik ve yanlgıların yerinde olmayan kayıplara götürdüğü her zamankinden daha açık görülecektir. Kazanmanın da hatta her an yeni bir başlangıçla birçok gelişmeyi yeniden yaratmanın da imkan dahilinde olduğu görülecektir. Şimdiye kadarki bu yaklaşım tarzımızla mevcut gelişmeleri gerçekleştirmiş olarak, daha büyük bir güvenle bunları söyleyebiliriz. Şimdi geçmişle kıyaslanmayacak bir biçimde daha güvenli konuşmak mümkündür.

Kürdistan'da her şey devrimci yargı altındadır

Karşımızda zorlananın sadece sömürgecilik olmadığı anlaşılıyor. En az onun kadar geleneksel kölece yaşam da zorlanıyor; onun oluşturduğu her türlü değer ve yaşam tarzı zorlanıyor ve aşıyor. Bir o kadar zorlanan da ulaşılması gereken özgür yaşamdır. Ona ulaşmada da çok büyük zorlanma vardır. Bu her devrimin doğal bir özelliğidir. Bizim de buna tanık olmamız ve bunu yaşamamız, ciddi bir devrimci süreci yaşadığımızın kanıtı olmaktadır. Sorunları böyle yakıcı ortaya koyabilmek bile, başlı başına çözümün doğru yolunu çok iyi gösteriyor; sorunları gerçekçi koymak kadar, gerçekçi çözüme götürmenin büyük fırsatı da doğmuş oluyor. Akli olanlar için, yaşama bir değer verenler, yaşamı kölelikten ve soysuz bir bireysellikten arındırmış olanlar için paha biçilmez bir şans oluyor. Bu çok açıktır. Kürdistan'da amansız bir yargılama süreci yaşanıyor. Yargılama sadece sembolik, burjuva hukuku veya TC'nin vahşi ve barbar hukuku seyrinde yürümüyor, yaşamın her düzeyinde yürüyor. Büyük bir hesaplaşma, her şeyde bir yargılama söz konusudur. Özü gereğince, PKK'nin ulaşmak istediği bir sonuç da budur. Şimdi Kürdistan'da beşikten mezara dek bir yargılama yaşanıyor. Bu iyi bir yargılamadır ve kuşkusuz sonuçlandırmak için büyük çaba ister.

Şimdi sorunlara daha fazla hakimiyet altında yaklaşım gösterebildiğimiz anlaşılıyor. Bütün yaşam emarelere ve ölümcül yönleriyle gerçeklerimiz kontrolümüz altında bulunuyor. Eskiden var olan ve adına kader denilen, adeta “böyle gelmiş, böyle gider; elimizden bir şey gelmez” diyen ve bir felsefe düzeyine getirilip yaşam tarzı

olarak benimsetilen durum aşılmıştır. Artık “hasta var, hastaya operasyon düzenlenir; hastalıklı vücudun kurtarılacak yanları var, kesilip atılacak yanları var” diyecek durumdayız. Bu kuşkusuz ciddi bir gelişmedir; kurtulma ve yaşama şansı vardır. Görüyorsunuz, gerçekçi olmaya çalışıyoruz. Kürdistan gerçeklerini halkın bilinçle olduğu kadar eylemle de kendini bütünüyle katabileceği bir duruma yükselterek ve herkesi ilgili kılarak sonuca gitmek istiyoruz. Her ciddi devrim için, bu vazgeçilmez bir koşul oluyor. Biz bu koşulu sağlamış bulunuyoruz. Kuşkusuz öncünün gereğini inkar etmiyoruz. Bu işte öncü de olacaktır. Öncü üzerinde de oldukça kapsamlı duruyoruz. Öncüdeki çözümleme topluma yansıyor. Öncünün sorunlara verdiği yanıt, öncüyü çözüme götürmeye zorluyor. Bütün bunlar teorik olmaktan çıkıp bir uygulama durumuna da kavuşmuştur. Şimdi her zamankinden daha fazla ve daha objektif bir yaklaşım gücüne ulaşmış durumda olduğumuzu umuyoruz. Gerek savaş gerçeğimizi, gerek öncü ve halk gerçeğimizi şimdi daha güçlü kavramak kadar, çözüme götürme veya gerçekleştirme şansına kavuşmuş olarak değerlendiriyoruz. Bütün bunlar hepimiz için önemlidir. Gerçekten adeta mezardan kalkan ve yeniden dirilip canlanan bir konumu ifade ediyoruz. Her bireyde çok değişik düzeylerde gelişmeler ortaya çıkarabiliyoruz. Kürdistan'ın toplum gerçeğinde bu çok önemlidir. Yaşam herhalde biraz da böyle halledilecektir.

Elbette tehlikeli bir ameliyat geçirilirken çok kan kaybedilir; hasta kolay kolay kendine gelemez. Kürdistan toplumu gibi son derece hastalıklı bir bünyeyi devrimle operasyona tabi tutarken, çok kan kaybı olabilir, çok önemli organlar zedelenebilir. Ama yaşam gücü vardır. Adına yaşam dediğimiz özellikleri de daha şimdiden somutlaştırıyoruz. Hayalci değiliz, ama yaşam iddiası da çok güçlüdür. Zayıflıkları da iliklerimize kadar biliyoruz. Fakat yine de yaşam kapıları biraz aralanacaktır. Yaşam kapıları sandığımızdan daha değişik, daha güçlü, daha anlamlı ve doğru bir biçimde aralanacaktır. Bütün bunlar bizden şunu istiyor: Kendimizi bu işlere doğru vereceğiz. Yılların muhasebesi sağlam yapılacak, önümüzdeki görevler kesinlikle doğru değerlendirilecek, güç ve çaba yerli yerine oturtulacaktır. En önemlisi de bütün bunlar laf olmaktan çıkarılacak, bir

mühendis inceliği ve operatör hassasiyetiyle değerlendirilecektir. Bu konuda yanılığın, ikide bir kendisiyle ve gerçeklerle oynamanın affedilmez sonuçlar yaratacağı her zamankinden daha iyi görülecektir. Yaşam olmazsa olmaz kabilinde bunları esas alacak bir yaklaşımı emrediyor. Yaşamın yasalarıyla çelişenlerin kaybettiğini bilmelisiniz.

Kürdistan'daki geçmiş yaşamın özelliklerini çok iyi biliyoruz. Bu yaşam, tarihte ve günümüzde eşi görülmemiş bir ölümcül yasanın etkisi altındaydı. Yani ölümün yasaları işliyordu. Bunun artık yıkıldığı, bunu yıktığımız kanısındayım. Ama yaşam yasalarının da bilinçlice işlediğini söyleyemem. Ölümün yasalarını yıkalım. Ama yaşamın yasalarına nasıl ulaşacağız? Bu henüz büyük problemdir. Bunu çözüme götürmeye çalışıyoruz. Her şey gerçekten yaşama bir anlam vermek ve onu benimseyebileceğimiz düzeye getirmek içindir. Bu önemlidir. Adına yaşam dediğiniz ve yıllardır yaşadığınız yaşam biçiminden daha farklı, biraz daha yücelmeyi isteyen, ruhta, düşüncede ve yaklaşımlarda yücelmeyi isteyen bir husus oluyor. Bu gelişmeyi göstereceklerin az olmayacağını umut ediyoruz. Sorun ölmek değil, yaşamasını bilmektir. Ama yaşamın da sırat köprüsünden geçerek sağlandığını bilebilmektir. Bunu anlayacağız. Özenle belirteyim, bunu anlayacaksınız. Yaşamda “varım” diyorsanız, bilinç ögesi kadar onu da bütün duygu ve davranışlarınıza egemen kılmasını bileceksiniz. O olmazsa yürüyemezsiniz, çok kolay düşer ve kolayca kaybedersiniz. Böyle bir yaşama önderlik etmeye ne benim tahammülüm var, ne de halk ve tarih bu konuda fazla prim verebilecektir. Bunu iyi bilmek gerekir.

Hiç kuşkusuz, yürüttüğümüz hareket aynı zamanda bir hesaplaşma hareketidir. Bugün ülkemizde yaşanan her şey bir hesaplaşmadır. Dönem başka türlü açılmaz ve yürütülemez. Bunları tekrar anlatacağız. Biz eskiden klasik sömürgeciliği anlatırdık, son yıllarda da öncüyü anlatıyoruz. Uyanan insanı, sözümona yeni bir yaşamı zorlayan insanı esas alarak bir çözüme gitmek istedik. Her iki olayda da gözüküyor ki, sömürgecilik tanınmaz bir halk gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Militan çözümler de gösterdi ki, halkta beterin beteri düşmüş bir kişilik söz konusudur. Şu da çok açıkça ortaya çıktı

ki, eğer çözümlerler kişilikte ifadesini tam bulamazsa, yaşamı kurtaramaz.

Partimiz şunu kanıtladı ki, eğer bunlar olmasaydı, bugüne gelebilmeyi sağlamak şurada kalsın, ne dağ, ne zindan, ne de yurt dışı kesinlikle kurtarılamayacaktı. Çabalar buna bin defa tanıktır. Hatta hepinizin kurtarılması veya bugün yaşama bir anlam verebiliyorsanız, buna ulaşmanız kesinlikle söz konusu olamayacaktı. Bunlar kader sorunlarıdır. Ben söylemiyorum, gerçekler kendini söylettiriyor. Şimdi daha gerçekçi yaklaşacağımızı sanıyorum. Dedim ya, gözler adına yaşam dediğimiz kanuna gözler açılmış durumdadır. Her türlü zırvallıklara ve yaşam düşkünlüklerine rağmen, “söz sahibiyiz, yaşam hakkımız vardır” diyenler yine de çıkarak, bunu doğru koyacak ve doğru yürüteceklerdir. Sanırım şimdi bunlar daha iyi çıkacaktır. Bu önemlidir. Tüm bunları şunun için söylüyorum: Şimdiye kadar halkın uyanışı için, bu durumlara gelişi için, yine öncünün biraz yaşayabilmesi için çok büyük çaba gösterdik; büyük sabır ve her şeyden öncü tahammül gücü gösterdik. Çok zayıf da olsanız, lime lime dökülmüş olarak gelseniz de, yine bir şeyler söyleyebilme, bir şeyler olma şansınız vardır. Bunu küçümsememek gerekir.

Büyük eksikliklere rağmen, yürütmek istediğimiz pratikler vardır. Son aylarda yüklendik. İsteddiğimiz gibi olmasa da, çabalar boşa gitmiyor. Biliyorsunuz, bu yılın tasarıları içinde gerilla vardı, serhildan vardı, öncünün düzeyini biraz daha yükseltme vardı. Bu yılın çözümlerlerini okumanız durumunda bile, bunun üzerinde çok yüklü durulduğunu ve şimdi önemli bir anlam ifade ettiğini göreceksiniz. Bütün yetmezliklere rağmen, gerilla yürüyor. İşte serhildan Amed gerçeği ile kendisini bir kez daha dışa vurdu. Amansızca peşindeydik; istediğimiz gibi olmasa bile, yine de adına gelişme diyebileceğimiz bir noktaya getirdik. Bütün direnmesine rağmen, öncü de şimdi doğruların etkisi altına alınmıştır. Yılın ilk yarısı doldurulup ve ikinci yarıya yönelirken, bunlar kendini biraz kanıtlamıştır. Yani doğruları esas almak ve bunları her düzeyde egemen kılmak şimdi daha etkili ve sonuç alıcı oluyor. Geçen altı ay, bu konuda başlı başına büyük bir direnme çabasıydı ve soluk soluğa yönetilmek istendi. Sadece istemekle değil, sadece plan ve perspektif dü-

zeyinde de değil, araç-gereç ve donanım itibariyle ve beşyüzden aşağı olmayan kadro ve savaşçı düzeyi ile yalnız bu alanın yaptıkları, bu alanda yaptıklarımızla bu biçimde bir pratik katkı sunmamız söz konusudur.

Yönlendirme gücünü de küçümsememek gerekir. Bütün bunlar bizi bazı sonuçlara ulaştırdı. Daha fazlası olabilirdi. Bu gerçekten biraz da öncüdeki büyümeyle ilintilidir. Ancak öncü büyürse, bu diğer büyümeler gerçekleşebilir. Öncü büyümedikçe, daha büyük bir gerillaya ve serhildana ulaşmak mümkün olmayacaktır. Mümkün olsa bile, bu kendiliğindedir ve tehlikelidir. Kayıp hanesi daha kabarık olur. Bütün bunlar ciddi sorunlardır. Biz bunun için önünüze gerçeklere biraz daha güçlü yaklaşmayı mümkün kılacak bir program da koymuştuk. Yaptığımız son çalışmalarda, ne kadar yanılığ ve yetersiz yaklaştığımızı gördüğümüzü sanıyorum. Çözümlemelere hakkıyla yanıt verilemediği çok açıktır. Raporlarınıza da yansıdığı gibi, çözümlemelere layıkıyla karşılık verilseydi, geçen bu yıllar kader değiştiren yıllar olacaktı. Belki de çok büyük gelişmeler yaşanacak, hepinizde oldukça gelişmeye yol açılmış olacaktı. Belki de kendinizle birlikte birçok şeyi özgürleştirmiş bir biçimde gelecektiniz.

Yeni dönemin emrettiği savaş gücüne, özellikle onun yönetim gücüne ulaşmamanın, bu konuda yaşanan büyük yanlışların çok şeyi götürdüğünü görüyorsunuz. Bu çözümlemeler çok daha önce yapıldı. Önünüze perspektifler, olanaklar ve fırsatlar konulmuştu. Ama öyle anlaşılıyor ki, haddinden fazla bireycilik ve keyfilik var. Daha iyi kavrayacağız. Kuşkusuz bu hususlar doğrulara baskın çıkıyor. Kişisel inat ve yetmezlik, kendisini en az başarı kadar iddialı görüyor veya bu konuda tutucu davranıyor. Bu daha büyük gelişmelere ulaşmamızı engellemiştir. Bunu yakından gördünüz ve sanırım görmeniz iyi de olmuştur. İnanıyorum ki, burada yaşadığımız bu süreç, biraz daha kapsamlı soru işaretleriyle birlikte, sizi, “neleri nasıl yapmalıyız” sorusunu cevaplandırmaya daha çok yaklaştırmıştır. Bütün parti bünyesi için de biraz böyle olacaktır. Hatta halkın hareket kabiliyeti açısından da bu böyledir. Dolayısıyla önümüzdeki döneme biraz daha değişik veya gerçeklere biraz daha ya-

kın, gerçekleri değiştirmede daha güçlü ve adına parti çizgisi dediğimiz perspektife uygun olarak yaklaşım göstereceğiz.

Bu gelişmelerin sorumluluk isteyen işler olduğunu görüyorsunuz. Kişinin niyeti ne olursa olsun, keyfi yaklaşımın gerekçeleri ne olursa olsun, bu büyük hassasiyet istiyor. İşlerde var olduğunuzu söylüyorsanız, bizde mutlaka işin doğasına uygun yaklaşımlara ulaşmanızı istiyoruz. Her türlü hayali ve duygusal yaklaşımın çok ötesinde, amansız gerçeklik kadar üstün bir irade gücü istiyoruz. Kişiyi soluk alma şansı vermeyen bir objektif durum söz konusudur. Mücadele gerçekleri, mücadelenin sorunları çok yakıcıdır. Biliyorsunuz, burada sorumluluk çok önemlidir. Nedir insanın zayıflığı? İnsan böylesi dönemlere delice yaklaşım sunabilir, gerçekle bağlantısını yitirebilir. Hayalcilik dediğimiz, ipe-sapa gelmez yaklaşımlar dediğimiz gelişme, tam da böylesi süreçlerde ortaya çıkar. Kişi gerçeklerin acımasızlığına güç yetiremez. Çok basit bahanelerle gerçekle arasına hemen bir mesafe koyar veya bir sapma içinde yaklaşır. Bu da onu derhal hayal ve iddialara götürür. Tabii iddialar ve hayallerle durumu kurtarmak istedi mi, müthiş bir subjektivizme gömülür. Bunun sonucu da yaşamla bağlarını tamamen koparmak, gerçeklerle bağlarını koparmaktır. Bu tipin nereye gideceği, nasıl düşeceği belli değildir. Bir de acımasız gerçeklerin altında ezilmek vardır. Bu da duygularda ve düşüncede körelmektir; tam da işin kuyruğuna takılıp, artık kim ne kadar kendisini yürütür veya dayatırsa o kadar gitmektir. Tabii bütün bunlar doğru bir öncülüğün ifadesi olamaz; başarı sağlamayı bir yana bırakın, dönemin yakıcılığı altında yanıp kavrulmaktan da kendisini kurtaramaz. Bunlar vardır ve bu duruma yol açmıştır. Tam içindeyiz.

Artık geleneksel yaklaşımlar ve ilişki tarzlarıyla durumları fazla ileri götüremiyoruz. Bazı arkadaşlar yenidir, dediklerimizi fazla kavrayamazlar. Ama yılların tecrübesine dayanarak söylüyorum ki, ilk andan başlayarak geliştirdiğimiz sonuç alıcı bir yaklaşım tarzı vardır. Bu eğitimidir, işleri yürütmektir; artık belli bir sonuca ulaşmaktır. Dediğim gibi dönemin emrettiği sorunları doğru ele alış tarzı ve üslupla çözme konusunda aşama kaydedebilmeliyiz. Bir kez daha aşamalardan bahsedeceğiz; bir aşamanın daha nasıl doğru ele

alınması gerektiğini size öğreteceğiz. Geçmiş kesinlikle tekrar-latmayacağız, geçmiş başarılarla dayanarak yaşamayacağız. Daha ileri bir başarı durumu nedir? Gerçekten düşmanı ve onun bizim için yenilgi hazırlama taktiklerini aşma, zayıflıklarımıza ve yenilgilerimize yol açan yetmezlikleri aşma, başarıya götüren koşulları yaratma, bir de ona hükmetme ve önderlik etme nasıl olmalıdır? Bu konuda güncellik bizden yeniliği nasıl istiyor? Bunları görmeye çalışacağız. Yoğunlaşarak, duyarak ve yetkinleşerek, adına başarı dönemi dediğimiz bir dönemin bütünüyle zaptı için kendimizi ve-receğiz. Plan ve perspektif dediğimiz olay biraz da budur. Sanırım bütün bu konularda cesaretli ve biraz gerçekçisiniz.

Bıktırıcı bazı stillerinizin olduğunu söyleyeyim. Onları artık ne siz dayatacaksınız, ne de ben kabul edeceğim. Bütün parti bünyesi ve hatta anlamsız kayıplara kadar, böyle tahammül edilemez bir üslubu artık fazla dinlemeyeceğiz. Anlamsız kayıplar olursa üzerinde fazla düşünmeyecek ve etkilenmeyeceğiz. Çünkü çok etkilenirsek, sağlığımızı yitiririz. Bizim için önemli olan, daha büyük önem taşıyan gelişmeyi aralamaktır. Hastalarla, ağlamalarla, gözyaşı dökmelele ilgilenmek herhalde doğru bir yöntem olmaz. Bir hekim böyle davranırsa, hiçbir hastayı kurtaramaz. Siz de bir şeyler iddia ediyorsunuz, “varım” diyorsunuz. O zaman bunların gereklerine iyi ulaşacaksınız. Genç olmanız, bu konuda birçok gelişmeye susamış olmanız, aslında bence bizden daha fazla sizi şanslı kılmalıdır. Biz yine varız; birçok gelişmeyi değerlendirmeye, yaşamaya ve bu konuda üzerimize düşeni yapmaya varız. Önümüzdeki dönemi yakalamaya çalışırken, gerçekçi yaklaşacağız. Buna biraz hazırlıklısınız, hatta çok iddialı olanlarınız çıkmalıdır. Birçok gelişmeye yol açabilecek, sorumluluk paylaşacak düzeyi tutturmanız arzulanmaktadır. Bunlar mücadelenin yükünü paylaşabilir. Bu temelde tercihleriniz sürekli gelişmelidir. Eskisi gibi görev dayatma yoktur. Bu bakımdan dönem değişiyor, olanaklar geliyor. Bu açıdan görevlendirmeler daha gerçekçi, daha başarılı olabilir. Yine örgüt gerçeği ve normlarına dikkat edeceğiz. Ama kişiyi de gerçekten gücüne göre çalıştırma şansı her zamankinden daha yüksektir.

Dolayısıyla bu devre sonuca doğru giderken, bütün bu gelişmele-

ri çok iyi görebilme, en önemlisi de geleceğe yansıtma ve hatta bu konuda belirleyici görev alma şansına da sahiptir. Şimdiye kadar olan gelişmeler bir rapor niteliğinde hepimizin gündemindedir. Biz bütün gelişmeleri dünyaya olduğu gibi size de sunuyoruz. Bundan birincil derecede sorumluyuz. Bunlar milyonların kaderini belirleyen gelişmelerdir. Bunlar teorik olmaktan da öteye, artık dünyanın da anlamaya ve hüküm biçmeye çalıştığı gelişmelerdir. Kuşkusuz bunun öncüleri en büyük sorumluluğu duyması gereken kimselerdir. Dolayısıyla bunu esas sorununuz olarak göreceksiniz ve üzerinize düşen sorumluluğu her şeyin üstünde tutacaksınız. Bu çok anlaşılır bir husustur. Kişiliğin böylesine ağır sorumlulukların önünde engel olacağını sanmıyorum. Kişilik özelliklerinin, kişilik tıkanmasının, kişiliğin şu veya bu özelliğinin böylesine emredici sorumluluklar karşısında fazla etkili olma şansını ve hakkını kendisinde arayacağını sanmıyorum. Kendimiz açısından en çok zorlandığımız bir husus, bir türlü gerçeğe gelemeyişimiz oluyor ve bu genel bir sorundur.

Öncüyü her türlü yanılgıdan arındırmak gerekiyor

Kürdistan halkının öncülük sorunu hayli zor bir aşamadan geçerek, ihanetten tutalım inanılmaz zayıflıklar ve saflıklara kadar iç içe her gün değer yitirilerek gelişti. Gerçekten tarihimiz biraz da böyledir. Bizim biricik farkımız, bu tarihin böyle hortlatılmasına izin vermemektir. Bu konudaki inadımız ve çabamız büyüktür. İnaniyorum ki, öyle kolay kolay da kaybedilmeyecektir. Ama gerek genelde ulusal kurtuluş saflarında, gerekse parti içinde, bilerek veya bilmeyerek, kaybettirmek için inanılmaz bir çaba görüyoruz. Burada kurtarıl-mak istenen şey nedir, ne kadar sınıf çıkarıcıdır, ne kadar işbirlikçiliklidir, ne kadar keyfiyettir, ne kadar zirdeliliktir, ne kadar kölece düşkünlüktür? Çözümlemelerin ana hususlarından biri de bu konularda gerçekçi değerlendirme yapmaktır. Çünkü bize sanıldığından daha fazla yaşama, insan olma şansı pek verilmiyordu. Biz bunu yakalarken, bütün bunlarla karşılaşmamazlık edemezdik. Nite-

kim karşılaştık. Bütün bunlar yalnızca beni değil, hepimizi ilgilendirir. Çocuk olmakla, keyfiyeti konuşurmakla hiçbir yere varılamaz. Bizim bu konuda sorumluluk yüklenme gerçeğimizi ne aşiret usulü biçiminde, ne de ilahi bir kuvvet olarak değerlendirebilirsiniz. Bu tamıtamına somut çabalarla gelişen bir sorumluluktur; özellikleri bellidir, gelişimi bellidir, payesi bellidir, dayanakları bellidir. Bunları bileceksiniz ve bilerek sorumluluğu paylaşmaya ortak olacaksınız. Artık yeter, diyeceğiz. Galiba çoğunuzun yaşı otuzu geçiyor. Bu çocukluğa yeter diyeceğiz. Gelişmeler sıcaktır. Bu gelişmeler benim kadar sizin de önünüze emredici görevler ve vazgeçilmez sorumluluklar koyuyor. “Şöyle kaybettim, şöyle oyuna geldim” denilmesine tahammülümüz yoktur. Vurulmaya da hakkınız yoktur. Başarıdan başka hiçbir şey vaziyeti kurtarmıyor. Bunu esas almak gerekir. Nasıl vurulduğunu bile söylemeyeceksin. Yanılgıyı bir yana bırakalım, başarıdan ve başarı olanağını elde etmekten başka ne bir düşünce, ne de tasavvur olmalıdır. Bu dönem böyledir. Bunu anlayacaksınız.

Bu devre, bu konularda en başarılı devre olma özelliğini mutlaka kazanmalıdır, diyeceğiz. Ben artık “gerilla şöyle kaybetti, serhildan böyle kaybetti” biçimindeki sesleri duymak istemem. Hayır, artık bunları duymak istemiyoruz. Her alandaki çabalardan başarı bekliyoruz. Bu konuda gerçekçiyiz. Madem ki onurdan bahsediyoruz, madem ki bir şeylerde “varız” diyoruz, o zaman bunun anlamına lafak bir cevabımız olmalıdır. Hem de lafazan ve demagojik olmayan, kendini aldatmayan bir söz olayına, bunun yaptırım gücüne sahip olmasını bilmeliyiz. Hiç kuşkusuz yöntem sert olmamalıdır. İnsanlar kavrayışlıdır. En insani yöntemler kavrayış yöntemleridir. Fakat kavrayışı demagoji düzeyine düşürmemek gerekir. Bizim bir korkumuz da budur. Bizim toplumumuzda müthiş lafazanlık vardır. Demagoji bütün yaşama egemendir. Sözler neredeyse sakız gibi ağızda çiğnenir. Bizde bu çok aşırıdır. Dünyanın diğer toplumlarında bu kadar aşırı olacağını sanmıyorum. Biz de bu toplumdan geliyoruz ve çoğumuzun yöntemi biraz böyledir. Bu çok ciddi ve tehlikelidir. Uyarmak gerekecektir. Sözle eylem veya sözle davranış arasındaki bağlantıya dikkat edeceksiniz. Bunun temel gerçeklerle bağlantısına

dikkat edeceksiniz. Bunlar olmazsa politika yapılamaz; şimdiki sa-
vaşı yürütmeyi bırakın, kendinizi yürütmeyi bile başaramazsınız.

Ben şimdiye kadar idare ettim; şu veya bu biçimde buraya kadar
getirebildim. Ama biraz da bu sanatta tecrübem var. Buna dayana-
rak söylüyorum ki, yaşamak çok zordur, yaşamanız çok zordur. So-
run ille size şu yükü yüklemek, şu görevi vermek değildir. Hemen
söyleyeyim, içinizden dörtte üçü sağlıklı bir biçimde yerinde otur-
masını bilse bile, evet, bu bile yükü hafifletme anlamına gelebilir.
Sorumluluk ve gerçeklerle oynamak yerine, böyle otursanız, bu bile
bir yük hafifletme olayı olabilir. Yok, “sorumlulukta ben de varım,
bu işlerde benim de biraz tuzum olsun” diyorsanız, bunu demagoji-
den kurtarmak ve büyük yanlışlardan arındırmak gerekecektir. Bu,
iradeye hakimiyet ister, yaklaşım ustalığı ister, sabır ister, her şey-
den önce de bu konuda kişilik ister. Dakikalık renk değiştirmeler,
dakikalık kendini yanlışlar içinde tutmalar, bu konularla alay et-
mektir ve politikada en kötü bir oportünizm olur. Bütün bunların
kötü niyetle yapıldığını söylemiyorum. Yaşam böyledir, yetişme
böyledir, usul şimdiye kadar böyle gelişmiştir. Bu hususlar yaşam
bellenmiştir.

Bütün toplumun bunu yaşam diye sürdürdüğünü unutmayalım.
Bu egemen sınıfın yaşam tarzıdır. Oradan geliyor. Ancak bununla
durumların kurtarılmadığı çok açıktır. Her şeyin halledildiğini, her
şeyi sağladığımızı söylemiyorum. Ama hiç olmazsa durumları iler-
letmek için harcanan çabaları görmek gerekir. Kolektivizm dediği-
miz olay nedir? Tam da bu noktada hepimizin kaderini böyle belir-
leyen çabalara layıkıyla katılabilmek demektir. Duygu, düşünce ve
çabada kendisinden bekleneni artık soyluca, dürüst ve yeterli bir ça-
bayla vermek demektir. Bunun lafazanlığı, demagojisi olmaz. Dö-
nemler yakıcıdır; özellikle şimdiki dönem daha da yakıcıdır. Sözü
ve eylemi her zamankinden daha iyi birleştirmek; tüm parti için, ge-
rilla için, halk için, onur için birleştirmek gerekir. Öncü biraz da
bunları halleden kimse demektir. Bunun için buralara geldik. Geli-
şinize büyük değer biçtik, onun için sorumluluğa alabildiğine kat-
landık. Önemli oranda da başarılıydığını sanıyorum. Yurt dışında hiç-
bir hareketin tarihi boyunca böylesine bir gelişmeyi sağlaması

mümkün değildir. Arkasında dev gibi uluslar, hatta devletleri olanlar bile böylesine çabalara fazla tanık olmamışlardır.

Biz bu alanda 13. yıla girdik. Bu vesileyle bu çabaları tarihte eşine rastlanmayacak türden gittikçe geliştirip güçlendirerek, en son sizin bu topluluğunuza kadar getirebildik. Bana göre bu çok anlamlı ve önemlidir. Bunun ne kadar önemli olduğu ortadadır. İşte düşmanın bakanlar kurulu toplanarak, sabaha kadar değerlendirme yapıyor. Demek ki, bu çabalar önemlidir, belirleyicidir. Bunu anlamamak, bunun değerini bilmemek (hele parti öncülüğü içindeyseniz) çok anlamsız olur ve kabul görmez. Düşman gündemi bozmak istedi, değişik kılmak istedi. Buna müsaade etmedik. Bizim için gündem devrimdir, düşman için de karşı-devrimdir. Liberalizm diye öykündü. Bunun demagogilerini, sahtekarlıklarını ve özel savaşını yerle bir edecek bazı adımların nasıl atılabileceğini milyonlara ve uluslararası kamuoyuna gösterdik. Bunların hepsi önemlidir. Özellikle bu topluluğumuza yeni katılanlar var. Onların da bir an önce gerçeklerimizle doğru teması için değişik yaklaşılmaya çalışıyorum. Günlerimiz o kadar önemli ki, her şeye cevap yetiştirmek gerekiyor, hepimizin gelişmesinde ortak bir payda biçmek gerekiyor. Bu da sanıldığı kadar kolay değildir. Eğer biz bu çerçeveyi biraz daha iyi anlayabilirsek ve gerçekten dürüstlük esas ise, bir şeyler yapma isteğiniz de varsa, bu konuda işlerin üzerinde doğru düşünmeme ve sonuçlara ulaşmama mümkün değildir. Ama bazıları ille de oynamak istiyorlarsa, zaten onların şansı hiç yoktur. Bunlar kendilerini gelişmelerin sıcağında eriyip gitmekten asla kurtaramazlar. Biraz dürüstlük ve biraz da istek olursa, kişi geliştirilen çerçeveye kendisini biraz oturtursa, sonuç alır. Bunları ciddiye almayanlar, bu gücü kendilerinde göstermeyenler ise gerçekten erirler.

Sizlerin de bu çerçeveye güçlü oturtulmanızı ve iyi yer edinmenizi istiyoruz. Biliyorsunuz, bunun için geldik. Tekrar sabrederek, buraya kadar geldik. Değer biçmek kadar, değerlere layık olmayı bilmek de önemlidir. Şunu söyleyeyim: Bizim yaşamımız gerçekten çocukça bir yaşam değildir. Benimki özellikle ciddi bir yaşamdır. Aslında dünya bile bu yaşamla ilgileniyor. Siz de biraz anlayacaksınız; bir şeylerle uğraşan, bir şeyleri halletmeye çalışan olarak, bü-

tün hal ve hareketleri birtakım amaçlara ve sonuç almaya yönelik olarak değerlendireceksiniz. Öğrenmeye, kavramaya ve kavratmaya, bana da bir şeyler kavratmaya çalışacaksınız. Ben kavramaya açığım. Gerçeklerimiz biraz böyledir. Fazla demagojiye gömülmeden izah ederseniz, derhal anlar ve yardımcı olurum. Bu konuda formasyonum uygundur, formasyonum birçok şeyi anlamaya uygundur. Tecrübem de vardır. Bu açıdan leb demeden leblebiyi anlarım. Bu çok açıktır. Sorun bazı yanılgılar, hatalar ve eksiklikler içinde sizleri daha da zayıflatmak değil, kat be kat açabilmek ve büyüebilmektir. Tarihle hesaplaşmak, düşmanla hesaplaşmak, kendimizle hesaplaşmak şansı çok iyi bir şanstır.

Unutmayalım ki, bizde herkes çok şey yapmak ister, hatta kahraman da olmak ister. Ama körce vurur ve vurulur. Sonuç kaybetmektir. Çok yiğitlik taslanır, ama yiğitlik davasında hepsi kaybeder. Şimdi bizim için bu değişmiştir. Herkes her an iyi bir planlama ve iyi bir yiğitlik gösterisine girişebilir ve sonuç da alabilir. Bunlar parayla edinilmez, hatta düzen içinde ya da şu veya bu marifetle de elde edilmez. Ancak PKK'de gelişme vardır, gelişme şansı vardır. Elbette kayıplar da vardır. Dediğim gibi, kulağımız her an gelişmelerdedir. Kayıpların sorumlusu aslında biz değiliz. Sözüünü ettiğimiz kayıplar önlenebilecek kayıplardı. Bu sonuca yol açanlar ve sorumlu olanlar, bir türlü laf anlamayanlardır, zamanında görevlerine haklarıyla karşılık vermeyenlerdir. Şimdi bile bunu ne kadar tekrarladığımı görüyorsunuz. Bazılarınızın bu yıl içinde ne kadar çok uyarı aldığını gördünüz. Duyarlılık olayı fazla gelişkin değildir. Kişi çok safsa, siyasal hassasiyeti oluşmamışsa, ben ne yapayım? Böyleleri kaybetmek zorundadır. Herkese yaşayabileceği bir fırsat sunmuştuk, hem de görkemli bir biçimde. Aslında son zamanlarda bunu daha iyi gördünüz. Çoğunuz şimdi yaşama biraz daha sarılıyorsunuz veya biraz daha kendinize güvenerek iş yapmak istiyorsunuz. Bu da kendiliğinden ortaya çıkmadı. Kürdistan'da yaşam tutkuları biraz gelişmiştir; Türkiye'yi bile bastırmıştır. Bunların kendiliğinden ortaya çıktığını sanmayım. Önünü özenle açarak, koşulları hazırlayarak, gerçekten buna kılavuzluk ve önderlik ederek, hatta bir operatör hassasiyetiyle ölümcül darbelerden kopartarak, yaşam şansı

sı verdirerek, yaşam emarelerine güç vererek bu durum yarattı.

Herkes yazıp çiziyor. İşte gördünüz; Amed'de yüzbinler ayağa kalkıyor, düşman silahlarını hiçe sayarak yürüyüşe geçiyor. Bu nedir? Bu canlanma olayıdır. Tamamına da bu gelişmelerin etkisi altındadır. Kitlenin haykırışları da bunu çok açıkça gösteriyor. Bütün bunlara rağmen, yine basit yaklaşmıyoruz; oldu bitti gözüyle yaklaşmıyoruz. Sizleri de ucuz bir yaklaşımla değerlendirmek istemiyoruz. Sizden daha fazla gerçeğinizi düşünerek, karşılıklar bulmaya çalışıyoruz. Ama aynı zamanda bazı ilkelerin emrinde olduğumuza da inanacaksınız. Bazı ilkelerin amansız takipçisi olduğumuzu; gözümüzün içi de olsa, bu ilkelerle çelişeni atacağımızı kabul edeceksiniz. İlkeler bize hükmediyor. Bu çok önemlidir. Özellikle bizi tanıyan bazı kimselerin bizde esas görmek istedikleri bir hususun da bu olduğunu iyi biliyoruz. İlkelerin emrindeki bir yürüyüş vardır, bize hükmeden ilkeler vardır. İlkelerin çiğnenemeyeceğini biliyorsunuz. İlkeler çiğnendi mi, mutlaka sonuçları olur. İlkelere bağlı kişiler söz konusu oldu mu, her türlü duygu ve düşüncenin üzerinde, ilkelerin emrinde olduklarını bilmek gerekiyor.

Tarihte çokça görürsünüz: Dinin şöyle ilkeleri, felsefenin şu ilkeleri, yakılmalar ve yıkılmalar vardır ve derya kadar kan akar. Bizim bazı ilkelerimizin de artık hayat bulduğunu görüyorsunuz. Örgüt içi ilkeler, ulusal kurtuluş ilkeleri, sosyalizm ilkeleri vardır ve biraz işliyorlar. Biz ilke adamıyız. Kısaca bu özelliğimizi de iyi göz önüne getireceğiz. İlke derken, tabii taktiği gözardı etmiyoruz. Taktik aynı zamanda ilkeye günlük olarak yaşama hakkı ve gelişme fırsatı sunmaktır. Günlük olarak yaşama hükmetmek de ilkelerin bir gereğidir ve ilkeyi hayata geçirmenin adıdır.

Taktik önderlik, ilkeyi günlük olarak hayata geçirmenin adıdır. Bu konuda ne kadar hassas olmamız gerektiği açıktır. Günlük davranış ve biçimlenme en az ilke kadar önemlidir; sözcüklerden adımlara kadar belli bir üslup altında gelişmesi gerektiği açıktır. İlkeye can veren, ilkeyi somutlaştıran budur. Bütün bunlarda belli bir temsil düzeyimiz vardır. Bu konuda PKK'yi biraz hazırlama durumu vardır. Gelişmeler şimdi bunu daha da kanıtlamaktadır. Tabii bütün bunları söylerken, düşmanın var olan haince ve vahşiane sal-

dırılarını gözardı etmiyoruz. Bilakis bu saldırıları tam karşılamak için bu kadar tekrar vurgulama yapıyor ve derinleştirmede bulunuyoruz. Düşmanı biraz görmüş ve tanımışsınız. Bu önünde öyle kolay durulacak bir düşman değildir. Bunu çok iyi kavrayacaksınız. Böyle bir düşmanı durdurmak, onun çılgınca yaklaşımlarına ket vurmak büyük bir olaydır. Düşmanın nasıl çılgınca saldırdığını görüyorsunuz. Elindeki tekniğe bakın, elindeki olanaklara bakın. Sinsilik ve adiliği ne kadar da fazladır. İşte bunu durdurmaya çalışıyoruz. Bu her şeyin esasıdır. Onu durdurmazsak, elimizde hiçbir şey kalmaz; duygu, düşünce ve kişiliği bırakalım, hiçbir şey kalmaz. Saldırılarına bir gün karşılık veremezsek, düşman nerede durabilir? Bu dünyada bize bir karış kadar yer verebilir mi? Vermez. Dünyanın en büyük jandarmasının elinde ve emrindeki bir askerdir. Dünya jandarması bu askeri kullanır, her yandan üzerimize saldırtır ve zaten çok saldırgandır. Kendisini durdurmak öyle basit bir olay değildir. Bu konuda çocuk olmayalım. Bir kulağımız sürekli oradadır. Savaşçılar bunu çok iyi biliyorlar. Ancak kendileri yeterince duyarlı değildirler. Fırsatları vardı, bunları çok iyi değerlendirebilirlerdi. Düşmanı mutlaka mevzilerde vurmak ve durdurmak gerekiyordu.

Biz burada yeterli olmaya, karşılık vermeye devam edeceğiz. İstirdik ki, bunca eğitime karşılık arkadaşlar da rollerini çok iyi yerine getirebilirler. “Bu kadar başardık, düşmanı bu kadar durdurduk, bu kadar püskürttük ve gerilettik” haberleri esas alınmalıydı. Gelişmeler bu temelde temsil edilmeliydi. Bunlar çok yakıcıdır. Çünkü bu olmazsa yaşam olmaz. Canavarı durduramazsak, bizi yutacaktır. Gerçekler böyledir. Kendimizi kandıralım mı? Bu teslim olmak ve yutulmaktan başka bir anlama gelebilir mi? Bunun başka bir anlamı var mı? Hayallerle kendimizi ne kadar kandırabiliriz? Özel savaş maskeli bir savaştır. Kendinizi ne kadar değişik yansıtarak, değişik anlayarak kandırabilirsiniz? Bu mümkün değildir. Özel savaşa karşı durmayarak da, mevzileri iyi korumayarak da, kendinize kötü bir son hazırlayarak da karşılık vermek olmayacaktır. Bütün bunlar çok önemli gerçeklerdir ve hepimiz için mutlaka bir anlamı olmalıdır. Eğer yaşama saygımız varsa ve yaşamın diğer emarelerini göstermek istiyorsak, bu canavar karşısında, bu vahşet karşısında doğru

durmayı bileceğiz. Bu tartışılmaz. Bunu esas almayan bir kişi, hele bu bir parti değeri ise, beş para etmezsin tekidir.

Düşman sana zırnık kadar yaşam hakkı vermiyor, her an nefesini tıkıyor. Seni her an biçebilir. Bu canavarın liberalizmi ve demokrasıcılığının de ne kadar sahte olduğu çok açıktır. Bu vesileyle **Vedat Aydın**'ın adını anmalıyız. Çizgimiz dahilinde Amed'de bir şeyler yapmak isteyen ve çok vahşice katledilen Vedat Aydın yoldaş, çizgimize inanmış biriydi. Bunu söyleyebilirim. Kendisinin çok vahşi bir biçimde katledilmesi, bunların vahşette sınır tanımadıklarını çok açık gösteriyor. Katlediliş tarzı çok somuttur; onun şahsında bir halkın özgürlük umudu katlediliyor. Düşmanın sözümona yasaları vardır. Vedat Aydın yoldaş işte bu çerçevede faaliyet yürütmek istedi. Ama halkına ihanet etmeyerek, özgürlükten vazgeçmeyerek bunu yapmak istedi. Kendisine çok vahşice saldırıldı. Yalnız ona değil, son cenaze töreninde kitleye yönelik vahşet de çok açıktır. En değerli insanlara çok vahşice, çok sinsice saldırıyorlar ve bunu çok sistemleştiriyorlar. Gerçekleştirilen basit bir özgürlük adımıydı. Buna karşı yapılmak istenen ise çok açıktır. Gerçekçi olacağız. Bu konularda da yanılığımızın ne kadar köklü olduğunu şimdi daha iyi kavrayabilirsiniz. Ben hala bu düzenden çekiniyorum. Ama birçoğunuz hem gerillada, hem de kitle çalışmaları içinde çok rahatsızsınız. En iyi benim diyen gerillanın nasıl biçildiğini, serhildanda düşmanın nasıl biçtiğini görüyoruz. Biçilmez demiyorum, biçilme de olur. Ama bir de bizim buna karşı geliştirmemiz gereken tarz vardır.

Nasıl bu biçilmeye karşı duracağız? Benimki biraz bunun ifade-siydi. Benim burada tutturduğum küçük bir mevzidir. Bu mevzide 13. yılıma girdim. Bu mevziyi nasıl savunduğum ve kullandığım konusunda bazı sonuçlar çıkarmanız gerektiğini söyledim. Bizden daha fazla mevzilere sahip olanlar vardır. Bunların bu mevzileri ne kadar layıkıyla kullandıklarını tartışmanıza sundum. Bu tarzla kendinizi bile özel savaş konusu olmaktan ve biçilmekten kurtaramazsınız. Mevzilere hakkını vermekten, mücadeleye layıkıyla hakkını vermekten ne kadar bahsedebilirsiniz? Yiğitlikten, adam olmaktan ne kadar bahsedebilirsiniz? Ben kendi çabalarımı abartmıyorum. Benim yerim bu kadardır. Daha güçlü bir yerim olsaydı, belki daha

güçlü mevzilere ulaşabilirdim. Ama bu alana, kendi mücadele alanım olarak, büyük gelişmelere yol açan ve büyük hizmetler sunan bir alan olarak hizmet ettirdik. Gerçekten de ilişkileri sınırlı, soluk soluğa bir çalışma yürütüyoruz. Bize onüç yıldır bundan fazla, bundan başka bir şans verilmiş değildir. Ama buna rağmen müthiş yüklediğimizi görüyorsunuz. Bizimkiler onbinlerin içinde hareket şansını, yüzlerce militanla eylem düzenleme şansını elde etmişler; ama işin üslubunu, işin tayin edici ve belirleyici yanını bir türlü tutturamıyorlar. Bir şeyler yapılmıyor demiyorum. Ama yapılan canavarı durdurmaya yetmiyor ve canavar da öyle durmak bilmiyor. Arkasına ABD ve Avrupa emperyalizmini almış, Sovyetler Birliği'ni almış. Biricik hedefi de sensin. Bütünüyle kuşatmaya alıyor; içinden dışından, şurasından burasından biçmek istiyor. Bunlar çok açıktır. Bizimki aslında buna karşı bir direnmektir. Bu basit değil, yalnızca benim sorunum da değildir. Eğer bu halk “varım” diyorsa, bu sorun onun namusu ve her şeyidir. Bu, maddi yaşamın da önde gelen en temel tarzı olmalıydı. Sizin için de tamamen öyledir. Bu direnme sorunlarınızı hallettikçe, diğer yaşam emarelerini gösterebilirsiniz. Bu konuda belli bir yeterliliğe ve yeteneklere kavuşmadıkça, yaşama şansınızın olacağına inanmıyorum.

Direnme noktasında onun bütün anlam ve önemini layıkıyla temsil edemedi mi, benim için böyle adam ölüdür. Başarmak zorunda olduğumuzu görüyorsunuz. Bu sıcak yazı kaybetmek düşünülemez. İliklerime kadar bu atmosferin içindeyim. Çoğunuz tanık oldunuz, ben yılbaşında da bu gelişmelerin atmosferi içindeydim. Sizin bu topluluğunuzu oluşturmaktan tutalım Kürdistan'ın belli başlı bütün yörelerine, güçlü toplulukların ulaştırılmasına kadar, birçok görevi yerine getirmeye çalıştık. Onları sınırlardan aştırırken, onları bir mevziye ulaştırırken, adeta soluğumuzu tutuyorduk. Tabii bunun anlamı vardır. Canavarı başka türlü nasıl durduracaksınız? Siz yaşamı ne sanıyorsunuz? Belki çok yufka yürekli olmuşuz: Ama başka türlü de gelişmeyi idare edemeyiz. Başka türlü nasıl gelişmeye yol açabiliriz ki? Dağda bir ses olmazsa, ovadaki köy ve kent nefes alamaz. Bunu çok iyi biliyoruz. Silahın sesi sustu mu, bizde herkes tilki gibidir. Yalnız bir bölgede hareket olduğunda da, düşman onu

imha eder. Bildiğiniz gibi, bunu derinliğine ve genişliğine yaymak ve silaha kavuşturmak öyle basit değildir. Bu düşmanın her şeyi iki ayda bitirdiğine ve günümüzde en güçlü dönemini yaşadığına tarih tanıktır. Arkasında bir dünya vardır. Dedim ya, biz de bu aşamada kaybetmek istemeyiz. Bütün bunlar çok yakıcı, çok emredicidir.

Ben hiçbir zaman düşman karşısında direnilemez demedim, bir şeyler yapılamaz demedim; hiçbir zaman bu kadar askeri vardır, bu kadar tankı ve topu vardır da demedim. Yola çıkışımız esnasında bunları görerek bir politika yapmak yoktu. Esas ve belirleyici olan şey bir halk için doğru yaşam tarzı, bir halkın hakları, hukuku ve özgürlüğü, ona yön verecek ideoloji ve politikaydı. Bunu esas aldık. Buna yüklendik ve belirleyici olanın da bu olduğunu belirttik. Şimdi bunun böyle olduğu kanıtlanıyor. Karşımızdaki oluşumun arkasında bütün dünya olsa da, en gelişmiş teknik ve en geniş sayıyla yüklense de, bunun para etmeyeceğini ve sonuç alamayacağını söyledik. Bugün bunu da kanıtlamış durumdayız. Çabalarımız bunu oldukça kanıtlıyor. Biz ne düşmanın gücünü abartıyoruz, ne de onun gücü karşısında durulamayacağını söylüyoruz. Tersine biz onu mahvettik. Ama bütün bunların yanında, işler de bildiğiniz gibi öyle kolay yürümüyor. Kolay nefes bile alınamıyor. Değişik yaşamak gerektiği çok açıktır. Bütün yaşamı ayağa kaldırmak, yaşamı olağanüstü ve direniş abidesi kılmak vazgeçilmezdir. Bu dağda da, zindanda da, burada da böyledir. Başka türlüsüne olanak yoktur. Bu bir PKK yaşam tarzıdır, bir PKK kişiliğidir. Bunun taktik önderliği budur. Bizim yürüttüğümüz önderlik de budur ve bu yaşatır. Gelişmeler işte bunu kanıtlıyor. Bunun itirazı, tartışması olmaz. Ancak ustalığı ve ayrıntıları üzerinde iyi durulabilir. Esası esastır ve doğrudur. Ayrıntısı, üslubu, taktiği, yani daha çok kadronun ve militanın ulaşması gereken işler çok önemlidir. Bu konuda biraz zorlanma vardır. Benim işlerim değil de, sizin işleriniz bizi biraz zorluyor. Aslında benim işlerim yoluna girmiştir. Ama her militan açısından sizin işleriniz tam yoluna girmiştir diyemiyoruz. Değerlendirme ve tartışmalar, biraz da rolünüzü layıkıyla bilince çıkarmanız içindir, rolünüzü layıkıyla ifa etmeniz içindir. Kendimizi buna oldukça katıyoruz. Gelişmeler için bu devreyi de iyi bir basamak yapacağız. Sonu-

ca giderken, gerek parti geneli içinde, gerekse gerilla ve serhildana yaklaşımda, gelişmeler buradaki değerlendirmelerden güç alacaktır. Sizin katkılarınızdan, bizzat mücadeleye, şuraya veya buraya katkı sağlamanızdan epeyce güç alacaktır.

Bir halkın kaderi söz konusu olduğuna göre, bu katkının yerli yerinde olmasının büyük önem taşıdığını görüyorsunuz. Dolayısıyla sizin konumunuz büyük önem taşıyor. Doğru ve yeterli yaklaşmak, en az hatayla döneme cevap veren bir yaklaşım sergilemek çok büyük önem taşıyor. Bunun önemi tartışılmaz bile. Bütün bunları anladığınızı sanıyorum. Sağduyunuz, bilinciniz ve duyarlılığınız bunları kavramaya yeterlidir. Ne kendinizi, ne de bizi ayrıntılarla boğmalısınız. Bu konuda üslubunuz muğlak olmayacaktır. Gerçek bir militanın önderlik hususlarına yaklaşım gücünü göstereceksiniz. Değerlendirmeler ve tartışmalar bu temelde gelişim göstermelidir. Ben buna daha çok varım. Bunu biraz ayrıntıdan ve muğlaklıktan kurtarmak, esasa getirmek ve gerçekten dönüşümü sağlayıp içerik kadar biçimde de böyle olmak büyük önem taşıyor. Bunun için geldik, bunun için kendimizi büyük çabayla katıyoruz. Belki de en son kapsamlı devrelerden biri bu olacaktır. Bundan sonrası için bu kadar kapsamlıca yaklaşacağımızı sanmıyorum.

Yedinci yıl aynı zamanda bir sonuç alma yılı anlamına da geliyor veya bizim açımızdan burası bir anlamda rolünü esas itibariyle oynamış olacaktır. Ben bu işe ilk adım attığımda da bu değerlendirmeleri yaptım. Anlamayan, sonuç çıkarmayan ben olmadım, hep başkaları oldu. Arkadaşlar büyük mücadele adamları olsalardı, önderlik gerçeğine riayet etselerdi, roller ve görevler layıkıyla yerine getirilseydi, işler bugün zafere kadar ulaşmış olabilirdi. Ben doğrudan vazgeçmedim. Ama birçok arkadaşımızın durumunu biliyorsunuz; ne halde olduklarını, rollerini nasıl layıkıyla oynamadıklarını görüyorsunuz. Oysa uyarılar çok somuttur. Duyarlılık göstermek gerektiği başından beri çok açıktı. Peki, gelişmeler neyi gösteriyor? Rolünüzü layıkıyla oynayamadığınızı gösteriyor.

Acı çektiniz, işkence gördünüz. Son olarak buraya gelenlerden çoğunuz on yılı zindanda geçirdi. Yıllarını dağda geçirenler vardır. Gelişmeler neyi gösteriyor? Zorlandınız; hem de amansız koşullar

altında, benim bile yaklaşmaya cesaret edemeyeceğim koşulları yaşadınız. Fakat bütün bunların nedeninin olduğu açıktır. Devrim bilimi, bu durumları yaşatmamanın bilimidir, bu durumları yaşamamanın bilimidir. Bu durumları yaşamak öyle basit değildir. Ya insanı küçük düşürür (köklü yanlışlarınızın önemli bir nedeni zaten budur) ya da direnilerek büyük gelişmeler sağlanır. Bizim umudumuz, direnmeniz ve önemli başarılarla yol açmanızdır. Yoksa zor süreçlerde düşmenizi kabul etmiyoruz. Görüyorsunuz, bir tarzımız vardır. Bu sürecin üzerinizden ucuz geçmesini kabul etmiyoruz. Köklü yanlışların örtbas edilmesini de kabul etmiyoruz. Biz çözümleyiciyiz. Bunlar tarih için, Kürdistan için nettir; militan için de nettir.

Bizim bir sözüümüz var. Hem yanılmamak hem de yanıltılmamak çok önemlidir. Bütün bunlara dikkat edeceğiz. Kaybetmeye niyetimizin olmadığını vurgulamak için her şeyi açık belirtiyoruz. Bunlar gelişmenin ana yönlerini yakalamak içindir, bir parti kolektivizmine ulaşabilmek içindir. Dediğim gibi, beni öyle hayal hanenizde kavradığınız gibi kavramayın. Benim yaşadığım gerçekler vardır. Bunlar babamın gerçekleri değildir. Bunlar tarihin binbir yıllık küflü gerçekleridir, toplumun içinden çıkılmaz gerçekleridir. Devrimin silahıyla onları çözmeye çalışıyoruz. Bunlar benden daha fazla sizin gerçeklerinizdir. Ben kendimi halletmişim. Ama sizin için aynı şeyler söylenemez. Ben önderlik düzeyinde bir çözüme ulaşmışım. Bu pratikte de hükmünü biraz icra ediyor. Ancak militan için aynı şeyi söylemek biraz daha zordur. Gerçekten yaklaşımlarınızdaki büyük yetmezlikler, hatalar bizi oldukça endişelendiriyor. Bunlar önemlidir. Geldiniz, hoş geldiniz safalar getirdiniz, diyelim. Ama işin esası çok daha önemlidir. Yemekten içmekten daha önemlidir. Her türlü yaşam emaresinden daha çok önemlidir. Bizim yaklaşım esaslarımız böyledir. Ben sorumluluğu gerçekten duyan bir insanım. Bütün mücadele evrelerini, işlere ilk adım atmaya hatırlıyorum; soluk soluğa yürek telaşının nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Maalesef bizim en yakın arkadaşlarımız kendilerini çok değişik yaşam emareleri içine bırakmışlar. Çoğunun doğru temellerde ortaya çıkmadığı anlaşılıyor. Ama kendileri kaybediyor. Şunu söyleyeyim: Değerli

çabaları olanlar var. Küçümsemek için belirtmiyorum, ancak yük paylaşması ve yıllarını bu işe vermesi gerekenler çok sınırlıdır. Bu temelde kendimizi mutlaka halledeceğiz. Gördüğümüz bu işler, ele aldığımız hususlar hem evrensel hem de ulusaldır. Sosyalizm temelinde ele alıyoruz. Ulusal kurtuluş çok yakıcı ve emeğe dayalıdır. Kesinlikle emek esas alınmak istenmektedir. Bütün bunlar insanın omuzlarına büyük sorumluluklar yükler. Sonuna kadar yenilmiş bir kişiliği kabul edemeyiz; kendini gerçeklerden koparmış bir kişiliği kabul edemeyiz. Bu konularda üzülür ve sıkılırsanız, bu sizin suçunuz olur. Çözüm gücü olamazsanız, kendinizi bir yatalak durumuna düşürsünüz, kendinize yazık etmiş olursunuz.

Bu konuda benden ne isteyebilirsiniz? Ben hesap vermekten kaçınan bir insan değilim. Görüyorsunuz, evirip çevirdik, buraya getirdik. Gerçekler konusunda size bir kongre değerinde rapor sunuyoruz. Çözümlemelerin hepsi rapor niteliğindedir, hem de en ince detaylarına kadar. Bu hiçbir partide görülmeyen bir rapor sistemidir. Ama siz de biraz incelemesini bileceksiniz, ne anlama geldiğini kavramaya çalışacaksınız. Bunu gösteremezseniz, biz kendimizi aldatamayız. Bizim çocuklara bir şey demeyelim, ne de olsa çocuklardır, biraz da delidirler diye yaklaşamayız. Hayır, artık hiçbirimizin buna hakkı yoktur. Gerçekler yakıcıdır. Düşman üzerinize geliyor. Böyle yaklaşırsanız, kuzu gibi yem olacaksınız. Oysa yem olmamak gerekiyor. Bunlar hepinizi bağlar. İşler amansız bir duyarlılık ve kolektivizmle ele alınmayı şart kılıyor. Devrime hükmetsin diye bu topluluğu yakaladık. İşte Kürdistan kaynıyor, ona biraz hükmetsin. Gerekmiyor mu bunlar, gerekiyor. Burada hükmeden ne kadar güç var? Güç yetirmek için ne gereklidir? Birimlerimizin hepsi sorun sorun sorundur. Çözümleyici güç olmak çok sınırlıdır. Yurt içi ve yurt dışı, zindan ve dağ, hepsi birer sorun yumağıdır. Bu çözümler biraz da bunun için çıkarıldı. Kaç kişi kendisinin çözümlendiğini söyleyebiliyor? Dert küpü olmayan, sıkıntı içinde olmayan kimdir? Yine en dertli olan benim. Ama dünyanın yükü omuzlarımda üzerinde olsa bile, bu konuda bir of çekmeyecek olan da benim. Hangi sesi dinliyorsam, yarı yarıya ezilip büzülmüştür. Gerçeğine bakıyorsun, fazla iddialı değildir, başarıya hükmedecek

bir noktada değildir. Neden böyle oldu? Bizi bu duruma sen getirdin, diyemezsiniz. Hayır, ben somut bir çabanın sahibiyim, sorumluluklarımın gereğini yapıyorum. Dünya da buna tanıktır. Düşmanın karşısında ne olup ne olmadığım bellidir. Eskiden bunu teoriyle yapıyorduk, şimdi her gün pratikle yapıyoruz. Yüzbinler bizim adıma ayağa kalkıyor. Bunlar öyle kendiliğinden olmadı. Bu düşmanın iddiasıdır. Ülkeye adım bile atmadan, bunu sağlamasını bildik. Ama hep kendi sorunlarından, kendi yetersizliklerinden, ne kadar tıkanığında, daraldığından ve iddiada zayıf olduğundan bahsediler sizler oluyorsunuz, ben değil.

Hiçbir dönemde kimse bana ne bir kuruş para verdi, ne bir silah, ne de bir karış yer verdi. Her şeyi kendi çabamla hazırladım. Kendimden daha çok yoldaşlar çevresine sundum. Onlara çerçeve olsun, onlara olanak olsun dedim. Söz gücüyle, silah gücüyle, her şeyimizle beslemediğimiz insanımız yoktur. Kısacası biz sorumluluktan kaçmıyoruz, işlerin başındayız. Ama karşımızdakilerin de bu konuda gerçekten yerli yerince, yeterince ve üslubunca bir karşılık içinde olmaları her şeyden önce gelir. Ondan sonra diğer işler, ondan sonra sizin öznel niyetleriniz, şu veya bu düşünceniz gelir. Yine düşmanı durdurmak, düşmanı durduran çabaya sahip olmak esastır. Bunu gözardı edemeyiz. Eğer ciddi ve tutarlıysak (ki hepimizin bu konudaki iddiası ve dürüstlüğü çok açıktır), o zaman davranışımız bununla uyumlu olmak zorundadır. Ben ölüme varım, demek de bu işi kurtarmıyor. Sorun, düşman gelsin beni vursun sorunu değildir. Ben yirmi yıldır ondan kaçıyorum. Pençesine ucuzca düşmemek, bana dişini geçirmeye çalıştığında dişini parçalamak için bir kaçıştır bu. Nitekim dişlerini ne kadar parçaladığımızı biliyorsunuz. Benden daha da fazla sizler buna muhtaçsınız. Gidelim, iki günde sonumuzu getirelim, diyorlar. Bu, lokma olmak demektir, yoksa düşmanın dişini parçalamak demek değildir. Ben bunu yapmadım. Düşünün, çoğunuz lokmalıksınız, lokma olmuşsunuz, ama haberi-niz yoktur.

Basit iddiaların sahibi de olmayın. Bu konuda büyük yanlışlarınız var ve esir edilmişsiniz. Düşmanın zindanlarında, dağda çepeçevre kuşatılmışsınız. Ne direnmesi? Direndiğinizi söylüyorsunuz,

ama düşman sizi damla damla eritiyor. Belki dağda bazıları bir yıl yaşayabilir. Hemen belirtelim ki, onlar da buradaki çabalarla yaşıyorlar. Bu konuda PKK tarihini okudunuz, silahlı mücadele tarihini okudunuz. Yılda dört defa katkı sunulmazsa, en değme gerillamız bile iki ay dayanamayacak. Fiziki olarak belki varlığını koruyabilir, ama ideolojik ve politik olarak veya mücadelenin sürekli yoğunluğu açısından hiçbir şey yapamaz. Çünkü burnunun dibindeki köyü bile doğru değerlendirmiyor. Bu gerilla nasıl yaşayabilir? Gerillamız bunu görmüyor. Ben değerlendirmelerde size bunu göstermeye çalıştım. Gerilla çözümlerinde, gerillamızın ne kadar yetmez ve yenilgiyle yüz yüze olduğunu göstermeye çalıştık. Sanıyorum bunu tartıştınız ve bazı sonuçlara ulaştınız. Bir daha değerlendireceğiz; diğer direniş odaklarımızı da değerlendireceğiz.

Evet, bir zindan direnişçiliği anlamlıdır. Ama unutmayalım ki, zindan çepeçevre kuşatılmıştır. Düşman istese saniyesinde imha eder. Üstelik bu düşman da imhacı bir düşmandır. Her an imha gücünü kullanabilir. Bu ne demektir? Direnme var, ama düşmanın istediği anda boğulma tehlikesi de vardır. Bunun olmaması için nele-re ihtiyaç bulunmaktadır? Burada mücadele anında olmazsa, acaba ne kadar kurtarılacak veya direnme ne kadar sonuç alacak? Bunu değerlendirmeme tutumu, ne kadar da gelişmiş! Görüyorsunuz ki, “direndik kazandık” büyük yanılgısına ulaşılmış. Aslında bu büyük bir iddiadır. Dağdaki gerilla da kendini kral yerine koyuyor. “Silahımız var, yüz devletten daha güçlüyüz” sevdasına gömülüyor. Yapmayın, dedik, insan gerçeklerle bağı koparmaz. Yani insan zindanda direnerek onuru da kurtarır, kendini de kurtarır, ama düşman da istediği anda boğabilir.

Hareketlerden bazı mektuplar geliyor, “ben ne yapayım” diye yardım istiyorlar. İlginçtir, bizden destek istiyorlar. Şimdi bütün bunları anlıyorum. Sadece bu da değil, halkın yaşadığı büyük tut-saklık vardır. Ona da ulaşmak, onu da kurtarmak gerekiyor. Peki, burada kim ölçüleri yitirdi, kim gerçeklerle bağlantısını yitirdi? Bunu biraz tartıştınız. Daha da iyi göreceksiniz. Şunun altını çiziyorum: Sorun ölümüne direnmek değildir, direnerek kazanmaktır. Bu da mühendis inceliğini gerektirir. Düşman bellidir, amacı bellidir,

öyle pek bize acıyacak durumda değildir. Dünyanın durumu da bellidir. Bütün bunları dikkate almayan bir devrimcilik felaketi hazırlar. Bu büyük bir problemdir.

Kürdistan'daki bütün gelişmeleri dağdaki mücadele belirliyor

En temel gücümüzü dağdaki gerillaya verdik. Kürdistan'daki her şeyi bütün gelişmeleri dağdaki mücadele biraz belirliyor. Son yılların bütün çözümlenmeleri dağdaki mücadeleyi halletmeye yönelikti. Bu hala bizi en çok telaşlandıran husustur. Çünkü çatapat takımı gibi çalışanlar az değildir. Normal bir yürüyüşü, normal bir mevziyi değerlendirme durumunda olmayanlar az değildir. Bunlar bize felaket getirebilir. O gitti ve felaket oldu mu da ne serhildan, ne zindan direnişi, ne şu, ne de bu kalır. Bu nedenle sürekli beslemek zorundayız. Buradan beslemeseydik her şey biterdi.

Gerçekten düşmanı biraz tanıyalım. Tarihte isyanlar vardır, incelediniz. Burjuva basını son olarak bunları tekrar tekrar yazıp çizdi. Teslim oluyorlar, yine de idamdan kurtulamıyorlar. Şeyh Sait her şeyi kabul ediyor. Seyit Rıza, “bunlar puştur” diyor. “Sana bir şey yapmayacağız, gel” diyorlar ve kandırıyorlar. Bunlar direniş önderleridir, ama düşmanın dediklerini kabul ediyorlar. Düşman da alçak olduğu için, kendilerini idam etmekten vazgeçmiyor. Siz de bu kadar direneceksiniz, ama sizi idam etmekten vazgeçecek! Çocuklar buna güler; evet, çocuklar bile buna gülerler. Dediğim gibi, gerçeklerle bağı koparmamak çok önemlidir. Dağdaki direnmenin anlamı çok açıktır. Onu sürekli kılmak, bütün halkın yaşamı, bütün sempatanlarımızın ve dostlarımızın yaşamı için esastır. Bunun için buradan yüklendik. Hiçbir şeye ilgi göstermeyecek kadar her şeyi buraya verdik. Başka türlü yaşam seçeneği yoktur. Adam idam edecek, her şeyi boğacak; dakikası dakikasına hesaplıyor. Bu düşmanı küçük görmeyeceksiniz. Biraz taktik diyorsunuz, o zaman adım adım izleyeceksiniz. Niyetlerini ve yönelimlerini adım adım bileceksiniz. Öyle ki, iş yapasınız, taktik yapasınız. Ölçüler önemli oranda yiti-

rilmiş, en başta gerillamız ölçüleri yitiriyor. Doğru dürüst dengeyi tutturma, sürekliliği sağlayabilme, olanakları değerlendirebilme hahla sınırlıdır. Böyle olduktan sonra, diğer çabaların başına ne gelmez ki! Bunları önemle değerlendireceğiz. Diğer düşünceleriniz ve görüşlerinize açıklık getiriliyor. Değişik tartışmalarla her türlü sorun konulabiliyor. Kendimizi öyle düşkünce bir tartışmaya kaptırmayacağız. Sanki her şey kurtarılmış gibi, bambaşka ve son derece tali sorunları gündemimize bulaştıran, muğlaklaştıran tartışmalara yer vermeyeceğiz. Tartışmalarımızı adeta kuşatma altındaki Bizans'ın "Melekler erkek mi, dişi mi" tartışmalarına dönüştürmeyelim. Düşman her tarafı topa tutarken, bir dakikamızı bile anlamsız harcamayız.

Görüyorsunuz ki, bütün bunlar çok yakıcı hususlardır. Öyle inanıyorum ki, kavrayış konusunda biraz iyisiniz; bizi biraz kavrayacaksınız. Birbirimizi kavrayacağız, dengeli ve soğukkanlı kavrayacağız. Endişe ve telaşa gerek yoktur. Biraz mertlik yeter. Siz biraz mert değil misiniz, mertsiniz, buna varsınız. Sizde bütün bunlar oldukça güçlüdür. O halde bunun gerçekleşme tarzı üzerinde duruyoruz. Bunun nasıl hayat bulacağını ortaya koyuyoruz. Buna değer vereceksiniz. Bu noktayı kavrayacaksınız. Başka türlü gündemi geliştiremeyiz. Başka türlü olursa felaket kapıdadır. Tecrübelerimiz var, bunlara dayanarak söylüyoruz. Eğer siz kaçışa ve teslimiyete yaşam diyorsanız, benim buna sözüm yok. Bunu her an gerçekleştirebilirsiniz. Ama bunlara karşı var olduğunuzu söylüyorsanız, ben de bundan başka seçenek göremiyorum. Beni güçsüz görüyorsanız iddia edin. Bunun için tartışma platformu çok geniş tutuluyor. Sözüünüzü yerinde söyleyin, sonuç alıcı kılın. Bir katkınız olsun. Düşman gerçeğini kavramaktan kaçmadan, mücadelenin ağır sorunlarından kendinizi sıyırmadan çözüm gücü olabilirsiniz, katkınız olabilirse, bu gerçekten birbirimize en büyük destek olur. Böyle bir yaklaşım gücü göstereceğimize inanıyorum. Bu konuda iddialıyız. Yıllarını böyle geçirenler, PKK adına onun onuruna yaşamını bu kadar kendilerini adayanlar, herhalde bu gücü gösterebilirler. Bu konuda yanılmıyorum.

Gündemi oldukça gerçekçi ve duyarlı götürmeye çalıştığımı gö-

rüyorsunuz. Burada daha da yoğunlaşıyor ve bazı sonuçlara ulaşıyoruz. Hepimiz için herhalde iyi olacak. Sanırım şu anda daha iyi kavrayabilecek ve kendinizi katabilecek durumdasınız. Bütün bunları belirtirken, salt askeri yaklaşımla dayatmıyorum. Hayır, tersine siyasal ve hatta ideolojik boyutu da eksik etmeyen, buna sabır gösteren, olanak hazırlayan bir tutum ve yaklaşım içindeyiz. İşlere önderlik ediliyor; tamıtamina, dakikası dakikasına ulaşılmaya çalışılıyor. PKK'nin işleri böyle götürülmeye çalışılıyor. Şuna çok açığız: Güç sunacak durumda olanlara partiyi açık tutmak; görev, yetki ve sorumluluğu paylaşmak durumunda olanlara oldukça ciddi destek sunmak durumundayız. Bunlar hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu dönemde bizim için geçerlidir. Fakat sıkça vurgulandığı gibi muğlaklığa, ikircikliğe, aptallığa ve serseriliğe gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu dönemde prim verilmeyecektir. Bu gerçeklerle çok uğraştığım için, pek çok yoldaşı da iyi tanıdığım için, bu konuda biraz da inatçı olduğum için, bu davranışlara kapılar kapalıdır. Biraz yeniyeye ve başarıya ulaşmasını bileceksiniz. Gerekirse kendinizi doğrayarak buna ulaşacaksınız. Ben güç ve görkemlilikten yanayım. Kendimi her gün gözden geçiriyorum. Savaşı en yoğun yaşayan durumdayım. Bu şundan ileri geliyor: Bizim yıkık, dökük ve çirkinlik arzeden yanlarımız sanıldığından daha çoktur. Günlük savaşım yürütülmezse, kendimizi insanlık hanesine yazdıramayız.

Günümüzde çok sayıda kişi Kürt gerçeğini ağzına alarak, “ben de varım” diyor. Ama çirkinlik, rezalet ve utançtan ibarettir. Bunların kazanılması öyle kolay değildir. PKK'de onuru paylaşmak, PKK'de yaşamı paylaşmak basit değildir. Biraz ölçülü olmak, kimin ne kadar hakkı olduğu, ne kadar olmadığını hesaplamak gerekir. Çok acıklı bir olaydır. Direnişin payı, hepinizin payı nedir? Fakat aynı zamanda hepinizin hatası nedir? Bunlar iyi ölçülüp biçilmeden, yaşamı yenileştiremeyiz, bu yaşamı yaşanılır kılamayız. Fakat şimdi bütün Kürdistan bizi dinleyecek duruma geldi. İnsanlarımız “PKK bize ne sunacak” diye soruyor ve ölümüne bize katılıyorlar. Evet, ne sunacaksınız? Sunulacak yaşam tarzınız olmazsa, ne suncaksınız? Size söyleyeyim: Dertten, sıkıntıdan, ikirciklikten

başka ne sunuyorsunuz? Halk yaşamak istiyor, onun için bize sarılıyor. Yeni yaşamın bizde filizlendiğini görüyor. Onun için bizden kendisine sahiplik etmemizi istiyor. İşte buna layık olmaya çalışacağız.

Halk bizim adımızı bu kadar anarken, elbette biz de buna layık olmaya çalışacağız. O kadar tavizkar mıyım? Yani halk kendisini bu kadar bize bağlı kılmaya çalışacak, ben de şunun bunun hatırı için işlerden taviz vereceğim veya sizlerin bir çözüm gücü olmamanıza ve sürekli hastalıklı halinize onay vereceğim! Bunu düşünebilir misiniz, buna cesaret edebilir misiniz? Çözumsuz, başarısız, hat-ta çok saf ve dürüst de olabilirsiniz. Ama buna rağmen, yetersiz ve oldukça yenilgiye açık kişiliğinize fırsat sunmam mümkün müdür? Bu konularda sunacağınız katkılar mutlaka olacaktır. Bu halkın arzuladığı yaşamı, bu halkın istediği yaşamı mutlaka sunacaksınız. Halk başarı istiyor, askerilik istiyor, gelişme istiyor. Hepsini sunacaksınız. Sunmak zorundayız. Öznel niyetleri ileri sürmek, “benim şu kişilik özelliklerim” demek kabul edilmez. Hayır, emredici temel gerçek halkın arzularıdır, istekleridir. Halk bizden başarı istiyor. İnsanlara bakıyorum, her şeyini sunuyorlar. Bunu böyle yapanlar şunu çok iyi biliyorlar ki, başka bir kabulümüz yoktur ve her şeyi sizden bekliyoruz. Halkın desteği ve dayanışması bu amaçlıdır. Her şey yalnız benim vermemle olmuyor, başarıyı yalnız ben veremem. Kesinlikle öncü gereklidir. Bütün öncü kendinde başarıyı sunmak zorundadır.

Öncülük öyle “sen-ben” kavgası değildir. “Sen beni tıkat, ben de seni!” Öncülük böyle olmaz. Çokça bahsettik; öncü çekicidir, çözümleyicidir, halledici tarzı esas alır. Kendinizi taş gibi midelere oturtuyorsunuz, paramparça edercesine oturtuyorsunuz. Bu öncülük değil, dağıtıcılıktır. Öncü sorununu tartıştık. Biliyorsunuz, birçok çözümleme yaptık. Kendilerini koruyamayan arkadaşlarımız var. En çok görev beklediklerimiz, en çok görevlerin canına okuyanlar oldular. Sabırları, tahammülleri yokmuş. Büyük davaların adamı her şeyi kaskatı emrinde tutar, hiçbir çocukluk fantazisi ve beklentisine fırsat tanımaz. Ben kendimi kaskatı burada tutarken, amansız yüklenip ve bunun için her şeyi feda eder-

ken, bunu sadece tarihin biricik emri için yaptım. Bu davada biraz başarılı olacaksın. Senin bundan başka hiçbir seçeneğin yoktur. İşte bu emre karşılık vermek için, kendimi böyle yaptım. Bu hepiniz için geçerlidir. Başka türlü değerlendirmeler isabetli değildir.

Bütün bunları şunun için söylüyorum: Öncümüz, öncü tarihimiz çok sancılı geçti. Bu halk bin yıllık köledir. Bugün iyi uyanıyor ve iyi cevap veriyor, ama öncü oldukça ürkek, çocukça ve daha da kötüsü oldukça saptırmacı ve yanılıgılı tutumlarda ısrar ediyor. Kendi kendini kandırma, kendi kendini yanıltma, özgürlük şansını kötü değerlendirme, bu konuda kendine çok dengesiz yaklaşma, kendini yerli yerine oturtmama, ölçü tanımamanın, sosyalizmle ilişkisini bir yana bırakalım, normal kapitalist ölçülerle bile kabul görme-yeceği açıktır. Kürt ağaları ölçü tanır mı? Bizdeki ağalık temel insani değerlerde, toplumsal ve ulusal değerlerde ölçü tanır mı? Tanımaz. Yaşanan işte bunun hortlatılmasıdır. Benden buna özgürlük istiyorsanız, bu büyük bir yanılıgdır; bu bizi de büyük yanılıglara ortak etmektir. Kendimi ne kadar korusam, bence o kadar iyi olacaktır. Bütün çabalarımızın ölçüleri bulmak için olduğunu görüyorsunuz. Bunu temel sorun bileceksiniz; temel sorun budur diyeceksiniz; bizim için yaşamın yolu bundan geçer diyeceksiniz. Militanlar durumunda olduğunuz için, bunu ilke olarak kabul edeceksiniz. Ben de bir militanım; günlük yaşamda onun taktik gereklerini yerine getiriyorum. Bunlar bu aşamada kurtulmamız için vazgeçilmez koşullardır. Başka türlü kurtulamayız.

Şimdi ben işleri tek başıma biraz daha idare edeyim. Ama di-yelim ki dağa çıktım, düştüm; bir kurşun sekti ve gelip isabet etti ve ya kalbimiz durdu. O zaman ne olacak? İşler birdenbire dursun mu? Bunu önlemenin yolu, katılım gücünüzün geliştirilmesidir. Dediğim gibi, kendini taş gibi oturtarak değil, hazmedilecek, yenilip yutulacak bir biçime getirerek, katılım gücünüzü göstermelisiniz. Bunlar benden daha çok sizler için önemlidir. İsrarlı olmanın anlamlı karşılanacağını sanırım. Bu temelde her şeyi paylaşmaya ve sonuca bağlamaya var olduğumu görüyorsunuz. Öyle inaniyo-

rum ki, yedi yıllık son atılım gerçeğimize yükleneceğiz. İddiamız kadar çabamızı da müthiş kılacağız. Mevcut düşman gerçeğine öyle kolay fırsat vermeyeceğiz. Siz verseniz bile, ben kendim yaşadığım sürece vermem. Söyleyeyim, kendinizi kırk defa yere atsanız da, biz bu gelişmeleri sürdüreceğiz. Buna gücümüz vardır. Almış olduğumuz tedbirler de bunu sağlar. Kendi yaşamım boyunca, bu işlerde gelişme kesindir. Kaybedecek birisi olsa da, bu ben olmayacağım, başkası olacak, sizler olacaksınız. Birileri kazanır ve bunların başında da ben olacağım. Ama içinizden çoğunun da böyle olmasını isterdim. İşte kazanmanın yol ve yöntemleri. Peki, kim gereklerini yerine getirmiyor? Bunu tartışıp halledelim. Bu konuda hesaplaşalım. Emeğe saygılı olalım. Olanakların ne olduğunu ve nasıl yaratıldığını görelim. Ucuz değerlendirmelere teşebbüs etmeyelim. Bu kişiyi ciddiyetten düşürür. Önderlik gerçeğine, mücadele gerçeğine, gerçeğimize eleştirisel yaklaşalım. Eleştiri demek, sadece suçlamak demek değildir. Eleştiri demek, çok canalcı gelişmeleri görmek, bir gelişmenin hakkını vermek, bir gerçeğin hakkını vermek demektir. Eleştiri böyle anlayacaksınız.

Biz sizleri eleştirirken, sadece sizin olumsuzluklarınızı açığa çıkarmak için yapmıyoruz. Olumsuzluklarınızı açığa çıkarmak demek, olumlu yeteneklerinize yaşam hakkı tanımak demektir. Onun için eleştirilerden çekinmeyin. Eleştiriler eğer bizim yöntemimizle işletilirse, kesinlikle kişiyi güçlendirir. Zor durumda olan kişiye kesinlikle soluk aldırır. Sanmıyorum ki, bir eleştiri yapıldığında, boğulacak kadar kötü durumda olasınız. Hepinizin durumu az çok eleştiriyle düzeltilebilecek düzeydedir. Bunu yapıyoruz. Kendisiyle uğraşmasını bilmeyenler, düşmanı ile uğraşmasını bilemezler. Kendi iç sorunlarını güçlü bir biçimde halledemeyenler, yetmiş yıl geçse de, reel sosyalizm örneğinde görüldüğü gibi kaybederler. Ben gerçekten bu konuda da kendimi yanıltmak istemiyorum. Kendimizle savaşımımız, birçok devrimin başına gelenlerin bizim de başımıza gelmemesi içindir. Diğer halkların deneyimlerinden sonuç çıkarmanın en akıllı yolu da budur.

Bu eğitim devresi

sorunlara çözüm gücü olmalıdır

Dediklerimin anlaşıldığını sanıyorum. Bu ilk konuşmada size gerçeklerimizi biraz tekrarlamak durumunda kaldık. Bu gerçekler üzerinde durma fırsatı vardır. Şimdiye kadar biraz da hazırlık yaptığınız için, değerlendirmeleri daha iyi yapabilecek durumdayız. Geniş bir tartışma özgürlüğü var. PKK'nin son gelişmelerini oldukça tartışabilirsiniz. Bunun için materyal boldur. Zaman yeterlidir. Kendimiz de bizzat bu konuda çeşitli noktalara açıklık getirebilecek durumdayız. Bütün bunlar durumu oldukça ilerletir.

Bu konuda ayrıca söyleyebileceğiniz hususlar var mı? Gelişimin anlamını vermeye çalıştım. Yine de istediğiniz hususlara açıklık getirebiliriz. Gündeminiz nasıl geçiyor, gelişmeniz nasıldır? Hiçbir yoldaşın bu konuda yetersiz bir yaklaşım içinde olmasını istemeyiz. Hepinize üstün değer biçiyoruz. Baştan beri bizim bütün PKK gerçeğine yaklaşımımız budur. İnanılmaz yaratıklar çıksa da, hepinize biçilen değer de gerçekten budur. Aranızda yeni gelenler var. Bazılarıyla uzun süreden beri görüşmedik, onlarla görüşürüz. Zaman ve fırsat var, bol bol tartışırız. Hatta bireysel düzeye kadar tartışırız. Gündeminizi iyi belirleyin. Toplu olarak, hatta tek tek de üzerinde dururuz.

Yaşamak isteyenler çabalarını sonsuz kılmalıdır. Yaşamayı esas almıyorsunuz, başarıyı esas almıyorsunuz. Bunun için bu ölün ve yetersiz çabalarınızı aşın. Bakın, aşamayanlar yarı yolda kalıyorlar. Raporlarınızı okudum. Bazı zayıflıklarınızı gördüm, yaklaşımlarınızın yüzeyselliğini gördüm. Bu aşamada daha kudretli olmanız mümkündür. Çünkü güçlenmiş olmanız gerekiyor. Devrenin başından beri iki-üç kez geldik. Oldukça güçlü bir düzeye gelmeniz gerekiyor. Özellikle hepinizden çok kapsamlı derinlik beklenir; dönüşüm, iyilik ve ölçülülük beklenir. Yoksa kendinizle oynamış olursunuz veya kendinizi iyi değerlendirmemiş olursunuz. Görüyorsunuz ki bende bile habire gelişme var, yaklaşım gücü var. Durmuş değilim. Kendi cephemde en ufak bir zaafa yer vermedim. “Yetmedi, kaldıramadı, yürüyemedi” biçiminde bir değerlendirmeye

olanak tanımadım. Sizdeki şu “ulaşmaya çalışıyorum, şu kadar yetersizliklerim var” biçimindeki üslup bıktırıyor. Bunu hemen hemen hepinizin raporlarında gördüm. Bu bazı öğelerimizde adeta bir demagoji durumuna gelmiş. Bunu yakıştıramıyoruz. Örneğin ben hiçbir dönemde kendime böyle bir değerlendirme şansı vermedim; “şimdi yeterli olamadım da, sonra yeterli olacağım” demedim. Anında her şeye bir çözüm gücü oldum. Usulü budur. Ne kadar yerli yerinde olduğu ayrı, ama yaptım ve oldu, söylüyorum oluyor.

Amed için de şunu söyledik: Cenazeye sahip çıkılacak! Belki yetersiz yaklaşımlar da vardır. Ama bu tarihsel ve önemli bir adımdır. Varsın beşyüz kişi de gitsin. Amed'de beşyüz kişinin kanının akması, Amed'in yedi suyla yıkanması anlamına gelir. Hiç de kötü olmaz. Ama o işkenceye ve alçaklığa sessizce onay vermek, o yüzyılların ihanetine en alçakça ihanet halkalarından birisini daha eklemek demektir. Demek istiyorum ki, ufak bir yönelme, bu gelişmeleri ortaya çıkarabiliyor. Bu diğer birçok işte de biraz böyledir. İnsan kendi gücünü iyi ayarlırsa, anında büyük bir ayaklanmaya da yeterli hale gelebilir. Gücünü, olanağını ve ilişkini doğru konuşturursan, bu oluyor. Hiçbir zaman yetersizdir demedim. Şunu demek istiyorum: Her döneme yüksek bir yeterlilikle cevap vermeniz, bu duruma gelmeniz açısından önemlidir. Kendinizde böyle bir hakimiyet gücü bulmanız çok büyük önem taşıyor. Bence bu aşamada PKK'yi biraz da böyle yapmak gerekiyor. O demagojik üslubu aşmak gerekiyor. Hep sürece bırakmak doğru değildir. Sürece zaten yayılırız, ama sürecin herhangi bir noktasında bulunuyorsak, orada çözümleyiciyiz. Bu devre bu konuda da biraz çözümleyici olmalı, sonuç alıcı olmalıdır. Artık herkes “olduğumuz yerde bir çözüm gücünüz” diyebilmelidir. Kendinize bunu yakıştırmalısınız. “Yenilir yutulur bir lokma değiliz; bölmeyiz, dağıtmayız, parçalamayız; birleştiririz, güçlendiririz, sonuca götürürüz” deyin. Bu kadar olup bitenden sonra, bu duruma gelmek zor olmasa gerek. Güçsüz, kudretsiz olduğumuza dayanarak, onu bir alışkanlık haline getirmeyelim. Oldukça kudretli, oldukça çözümleyiciyiz. Sizi zayıf ve zavallı görüyorum. Bizimkilerin başına ne geldi, sorunların altında ne kadar ezildiler diye hep düşünürüm. Siz benim için hiç düşünmeyin. Ben

mezarda bile olsam, rolümü oynarım; PKK'nin işlerine toz kondurtmam. Kürdistan halkına, hatta kendi çapımızda insani işlere toz kondurtmayız.

Sizde kendinize bazı sıfatlar yakıştırıyorsunuz, ama zaman geçmiştir. Başarıda seyredin. Bu işlerde öyle sanıldığı kadar kolay lokma olmadığınız, halledeceğiniz, yapacağınız iddialarında bulunurken, bir iki gün sonra beklenmedik şeyler olmasın. PKK'de birçok olay böyle oluyor. Kendini kolay kandırabilen kolay kaybeder. Çetin ceviz olalım. Bu konuda aşama yapmamız gerekiyor. Bu devre bu konuda örnek olmalıdır. Ki öyle olacaktır. Bu konuları anlamıyor musunuz, yeteneksiz ve zavallı mısınız? Sanmıyorum, mücadele etme kararlılığı yüksektir. Bunu iyi götürebilenler olmalısınız. Burada şimdiye kadar bir türlü yakamızı bırakmayan durumlar çok konuldu, çok gördünüz. Bundan sonra yakışmaz, diyorum. Zayıflık, düşkünlük, çözümleyici bir yaklaşım sahibi olmalısınız. Yarın, öbür gün kendi işlerim konusunda başarmamayı kesinlikle düşünemiyorum. Başarmamak benim için ölüm demektir. Abartmıyorum, ama PKK'nin işlerini şimdiye kadar böyle yürüttük. Militan da artık bunu biraz kesinleştirmelidir. Haklı olarak şöyle oldu, şöyle ayağa kaydırıldı, şöyle kurşun sıkılmadan düşmana yem oldu, şöyle biçildi türünden sözleri artık duymak istemiyorum. Ben böyle gerillacılık düşünemem. “Örgütlenemedik, ulaşamadık” gibi sözler sarfedeceğimiz sözler değildir.

Dediklerim anlaşılıyor, değil mi? Herhalde destekliyorsunuz, bu açıklamalar dayatma değildir. İçinizden çok azı katılım gücü gösterse de (herkes benden fazla katılıyor da, ben özden bahsediyorum), beş on taneniz bu gücü gösterse de, bu işler daha iyi sonuca gidebilir. Ne mutlu böyle olacak birkaç kişiye, diyorum. İddialı olun, yaklaşın. Bundan başka seçeneğiniz var mı, başka beklentileriniz var mı? Yoktur; hiçbirinizde yoktur.

Biz dönemin üzerinde duruyoruz. Bu devreye katılan yeni arkadaşlar var. Bunlar PKK gerçeğine daha çok uzaktırlar. Bu eğitim devresiyle birlikte partiye yaklaşmaları gerekir. Sizin yaşamınız nerede parti yaşamı nerede, önderlik nerede siz neredesiniz, görüyorsunuz. Düşman nerede, siz neredesiniz? Tarih nerede, siz neredesiniz?

niz? Bunları bu devrede gördünüz, çözümlemelerde gördünüz. Kaçmak olmaz, kaçmanın önü tutulmalıdır. “Benim elimden bundan başka bir şey gelmez” diyorsunuz. Hayır, elinizden birçok şey geliyor. Kaçmasını bilenlere ve kendilerini bu ölü yaşam içinde tutanlara, bu yaşam ve şereftir, diyemeyiz. Tersine bunun değer verilecek hiçbir yanı yoktur. PKK’de yaşam yaratılmıştır, özgür yaşam oluşturulmuştur. Bunun için olanaklar ve yol vardır. Bunları görüyorsunuz. Fakat gerçek olan bir şey var ki, gücünüz yoktur. Buraya gelen arkadaşlardan çoğu pratikte düşmüştür. Bakın, ne halledirler? Burada gerçekliğinizi ve yanlışlıklarınızı gördünüz. Bu arkadaşlara yol ve olanaklar açmadık mı? Sizin gücünüzün neye yetip neye yetmediğini görmüyorsunuz. Sizin konumlarınız keyfe göredir. Keyfin istedi mi şöyle yap, keyfin istemedi mi böyle yap: Bu yaşam değildir. Biz her şeyden önce bağımsızlık ve başarı istiyoruz. Bu hangi üslupla, hangi çalışmayla olur? Evet, kendinize bakın. Neler yapabilirsiniz, gücünüz neye yetiyor? Kendinize bakın ve cevap verin. Bizde büyük sabır vardır. Biz kaçmadık. Burada durmamız Kürdistan’ın kurtuluşu içindir. Belki çoğu insan şaşırıp kalıyor. Ama biz büyük bir sabır ve tahammül gücü göstererek, burayı bu duruma getirdik. Elimizde bir şey kalmamıştı. Düşman, “kılıcımızı salladık, boyunlarını zorbela kurtardılar” diyordu. Üzerimize böyle geldiler, ama biz de burada direnişi yarattık. Ölümden döndük. Bunlar hep burada oldu. Bundan cesaret aldık. Sonuç olarak bu aşamaya geldik.

Amed zindanında işkenceyle öldürülüyorlardı. Hiç kimse var mısin, yok musun diye sormuyordu. Ama şimdi ne kadar büyük gelişmeler sağlanmıştır. Ülkenin uzağında da büyük işler başarılmıştır. Bakın, ülkede bizim adımıza her gün büyük direnişler oluyor. Eğer gerçekten istenirse, her yerde büyük gelişmeler sağlanır. Güney Kürdistan’da da büyük direnişler oldu, ama ardından kaçış başladı. Biz olmasaydık, biz önünde durmasaydık, bizim konumumuz olmasaydı, düşman halkımızla bir top gibi oynayacaktı. Düşman eskisi gibi oynayamıyor, ama oynamak isteyen başkaları var. Önderlik adı altında çıkmışlar, oynamak istiyorlar. Fakat eski dönem bitmiştir. PKK her şeyi altüst etti. Bu da ortaya çıkan bir gelişmedir.

Arkadaşlarımız çabuk düşüyorlar. Kendi üzerinizde durmuyorsunuz. Önünüze büyük bir sofraya kurmuşuz, size yüz yıl yeter, ama yemesini bilmeyorsunuz. Hiç gelişme yoktur, demiyorum. Elbette gelişme vardır. Ama gördüğünüz gibi yaratıcılıktan yoksun kalıyorsunuz. Verdiğiniz sözlere bağlı kalmasını da bilmelisiniz. Bu kadar arkadaşımız bir şeyler yapmak için buraya gelmiş. Bu çok iyidir, buna değer veriyoruz. Ama üzerinizde de durmalısınız. Kendinize bakın, cevap verin. Şöyle yapılandığınızı, şu toplumsal hastalıklarınızın bulunduğunu söylemeniz doğru değildir. Bunlar düşmanın yaratmış olduğu ortamlardır. Bunlardan kurtulmanın çabasını gösterin. Bahaneler arayacağınıza, kendinize güleceğinize, gerçekliğinizi anlamaya çalışın. Söylediklerimiz ülkede yürüyor. Yürümeyen bizim arkadaşlarımızdır. Halkın güçlü katılımı vardır. Bizim arkadaşlar geride kalıyor. Siz kendi gerçekliğinizi kavramış olsaydınız, her biriniz şimdi savaşta birer azrail olurdunuz.

Yılın başında bu yılı çokça değerlendirdik. Söz verdiler, peki, yapmayan kimdir? İnsan ucuza gitmemelidir. Arkadaşların kendilerini daha uzun yaşatmaları ve büyük direniş sahibi olmaları için olanaklar çoktur. Niye böyle oluyor? Bazı gerçekleri unutuyorlar, bazı ölçülere ulaşmamışlar. Bundan dolayı şehit düşmeler oluyor. Kendi kişiliklerindeki yetersizlikleri öne çıkarıyorlar. Ben defalarca söyledim; “bu yaşamınız ölümdür, bunu atın” dedim. Ancak yine de kendini konuşturma oldu. Ben, arkadaşlar değer yaratmadı, savaşa katkıda bulunmadı demiyorum. Ama bize önder lazımdır. Yüzbinler ayağa kalkıyor. Kim bunlara önderlik yapacak, kim güç olacak? Elbette siz olacaksınız. İlk çıkışımızda kimse inanmıyordu, hatta bizim arkadaşlarımız bile inanmıyorlardı. Arkadan bana gülyüyorlardı. Bunların içinde şehit olan arkadaşlarımız da vardı. Ama bugüne geldik. Bütün bunların değerini bileceksiniz. Sizi buraya getirene kadar ne zahmetler çekiyoruz. Ama siz kendinizi hep ucuz görüyorsunuz. Çabuk düşenler zaten böyleleridir. Parti size her türlü olanağı sunuyor. Olanağım yoktu, fırsatım olmadı, diyemezsiniz. Bu gerekçelerin hiçbiri doğru değildir. Kendinizi vermiyorsunuz. Nereye gidiyorsanız sesiniz ince geliyor. Daraldığınızı söylüyorsunuz. Bunlar gerekçe midir? Biraz bana bakın. Biz başlangıçta belki mükem-

mel değildik, ama her şeyimizi düzelttik ve işleri bu düzeye getirdik. Çoğunuz daha partiyi ve gerillayı tanımıyorsunuz. Sözüünüzde duramıyorsunuz. Söz pratiktir. Üçyüz militan Ortadoğu'yu idare eder. Ama siz bunu yapmıyorsunuz. Gün be gün gelişmeler büyüyor. Yedinci yılda daha büyük başarılar almalıyız. Bu temelde sorunlara yönelin. Nasıl istiyorsanız, biz varız; hangi kararı almak istiyorsanız, sahip olun. Biz yirmi yıl önce nasıl söz verdiysek, öyle de sözümüzün eri olduk. Bunlar bizim esaslarımızdır ve bugüne kadar geldik. Siz neden bu temelde yürümeği beceremiyorsunuz? Yürüemiyorsanız, söz vermeyin.

Söylediklerimi anlıyorsunuz, değil mi? Söylediklerimize ulaşmaya çalışın. Biz burada eğitim devrelerini açıyoruz, her türlü olanağı veriyoruz. Siz hala neredesiniz? Bu demek oluyor ki, sizden istenilene hala ulaşamamışsınız, PKK'yi öğrenememişsiniz. Kendinize güliyorsunuz. Ülkede nasıl başarılı olacaksınız? Bunun sorumlusu kimdir? 1988 ve 1989'da da bazıları kaçıp gitti. Biz ne yapalım? Üzerinde teker teker durduk, olanaklar sunduk, ama bizi anlamak istemediler; keyiflerini sürdürdüler, ağılıklarını sürdürdüler, düşmanın eliyle oluşan kişiliklerini sürdürdüler. Burada sorumlu kimdir? Eğer gerçekten hizmet az olsaydı, eksikliğin bizde olduğunu söyledik. Ama kendiniz görüyorsunuz. Biz, insanlarımız bir şey yapamaz, demiyoruz. Hayır, bu doğru değildir. İsterse herkes başarılı olur, isterse herkes önderlik yapabilir. Peki, neden böyle kendini yere atmalar, düşmeler oluyor? Düşmanın acımasız işkencesi ve zoruna karşı çıkarak, neden doğru kişiliğe ulaşılmıyor? Sesinizi bile çıkaramıyorsunuz. Çünkü gerçekten özlü bir biçimde üzerinizde durmuyorsunuz. PKK'de her olanak vardır. Buna rağmen böyle düşüyorsunuz, sizi ne yapalım? Gerçekçi olamıyorsanız, biz ne yapalım?

Bakin, büyük bir güç oluşmuş, halk ayağa kalkmış, serhildanlar oluyor. Ben hepsinin üzerinde düşünüyorum. Amed'de serhildan oldu. Ondan sonra ne olacak diye düşünüyorum. Ölüm de var, düşme de var. Her yönlü düşünölmeli. Bir yandan düşmana bakacaksın, bir yandan halka bakacaksın. Yoksa nasıl başarılı olacaksınız? Eskiler ne yaptılar? Düşman Şeyh Sait'i çağırıldı; ne yaptı? Düşman durur

mu? Bunların üzerinde durmuyorsunuz. Ölümle her şey halledilmez. Düşman birkaç haini, bu önder geçinenleri çağırdı. Bunlar yaşamı mı temsil ediyorlar? Hayır, bunlar haindir, sanatları budur. Bunlar ölümü temsil ediyorlar. Düşman da insafsızdır. Burada bir halkın yaşamını nasıl temsil edeceksin? Partiyi nasıl temsil edeceksin? En büyük sorunumuz işte budur. Arkadaşlara bakıyorum, kendilerini sorumluluktan uzak tutuyorlar. Ölümüne dar sorumlulukta varlar. Bu olur mu? Olmaz. Bakın, ben bugüne kadar sorumluluğumu yerine getirdim, düşen de ben olmadım. Hesaplı kitaplıyım. Bundan sonra da sorumluluğumu götüreceğim. Düşen ben değilim, sizsiniz. Siz çabuk düşeceksiniz. Ben bütün tedbirlerimi almışım. Siz kendinize bakın, düşmemek için kendinizi güçlendirin.

Biraz daha gerçeklere ulaştığınıza inanıyorum. Eskinin çocukluğunu artık yaşamayın. Eski özellikler ölümcüldür, bitiricidir. Ama bizim sunduğumuz olanaklar da az değildir. Ülkede bu netleşti: Ya devrimden yanasın, ya da karşı-devrimden. Artık netleşeceksiniz. Neden böyle yapıyorsunuz? Bin kez söz veriyorsunuz, ama sözünüzü yerine getirmiyorsunuz. Her dakika kendi kendisiyle oynamak (ki bu Kürt halkının özelliğidir), olmaz. Biz düşman karşısında başarılı olmak istiyoruz. Kürdistan tarihine bakın, durumu göreceksiniz. Düşman bizi de böyle yapmak istiyor. Bakın, bir cenaze için neler yapıyor? Ben mi sorumluyum? Hayır, “ben sahip çıkın” dedim. Şeyh Sait ve Seyit Rıza idam edildiler. Cenazelerinin üzerine bir kişi bile gitmedi. Biz ise şehitlerimizi ucuza vermedik. Bir arkadaşımızın cenazesine yüzbinler gidiyor ve bütün bunlar bizim sorumluluğumuz altında oluyor. “Bizden bir şey çıkmaz” tutumları doğru değildir. Bunun doğru olmadığını öğrenin ve kendinizi görün. Eskiden “bu bir kaderdir” derlerdi. Hayır, biz bunun bir kader olmadığını söylüyoruz. Toplum hep düşürülmüştü; var mı yok mu belli değildi. Günümüzde artık kendinize bir yaşam yaratın. Hem dost hem de düşman değer versin, diyoruz. Bunun için olanakları hizmetinize sunuyoruz. İnsan size bakınca, çok zayıf olduğunuzu görüyor. Bu da iyi bir durum değildir. Çoğunuzun raporlarını okudum. Raporlarınızda “şu kadar darlık, şu kadar kararsızlık, şu kadar zayıflık var” deniliyor. PKK'de ben ve arkadaşlar başından beri hiç-

bir zaman şikayet etmedik. Haki, Mazlum, Hayri ve Kemal nereye giderlerse, orada işleri başarılıydı. Elleri olanaklar da yoktu. Onlar olanaksızlıklara da, yokluklara da çareydiler. Şimdi PKK'nin olanakları ve savaşı büyük, ama çoğu arkadaş kendini çaresiz kılıyor. Bu doğru değildir. Siz PKK'ye dayanarak kendinizi büyük yaptınız, ama pratiğiniz de budur. Burada bunun özeleştirisi verilecektir. Eski özelliklerinizi partiye dayattınız, oynadınız. Bütün bunları bilince çıkardığımızı ve kararlı olduğunuzu söylüyorsunuz. O halde kararlarınızı doğru verin. Eğer gücünüz yoksa yerinizde oturun. Bu da iyidir, ama kendinize gülmeyin.

Yeni gelen arkadaşlar belki bizi anlamıyorlardır. Bunlar kendilerini hazırlasınlar, sabırlı olsunlar, PKK gerçekliğini anlamaya çalışsınlar. Burada kişilik kazandırılıyor. Tüm bunlar parayla olmuyor. Sabırlı olun. Buraya gelişiniz tarihi ve değerlidir. Dürüstünüz, niyetiniz temizdir. Ancak bunlarla iş yürümüyor, çözülmüyor. Burada alacağınız çok şey vardır ve alın. Beyninizi ve yüreğinizi çalıştırın. Bunun için her türlü olanak vardır. Bakın, ufak bir yerden neler yarattık. Bizi anlamaya çalışın, verilenleri alın. Bu eğitim devresi başarı devresidir. İstiyoruz ki, PKK gerçekliğini tümünden bütünleştirelim; dağ, zindan ve ülke dışını bütünleştirelim. Yerimizi alalım, rolümüzü oynayalım. Halkın kaderiyle oynayamayız. Önderler isteniyor. Düşman ise bizi dakika dakika imha etmek istiyor. Biz de buna göre hazırlanalım. Hem dağdaki, hem de zindandaki hata da işlese, doğru da yapsa bizi ilgilendiriyor. Çalışmalarımız bir bütündür ve her şey birbirine bağlıdır. Birbirimizi anlamalıyız. Benim üzerime, önderlik üzerine yanlış düşünceleriniz vardır. Önderliği kendi keyfinize göre tanımak istiyorsunuz. Bu olmaz. Gün be gün her şeye ulaşmaya çalışıyorum. Bunlara benden çok sizin ulaşmanız gerekir. Böyle olmazsa başarı olmaz. Ben keyfime göre yapıyor muyum? Milyonlara, halka ulaştım; hepsini adımıza kaldırdım. Ama siz verileni almaya tenezzül etmiyorsunuz. Hani şahsiyet, hani kararınız? Yaşamı hafif yürütmek gerekir. “Şimdiye kadar böyle gitti, bundan sonra da böyle gitsin, bu ayaklanma da düşsün” çağrısını yapıyorsunuz. Şeyh Sait düştü, çok kötü oldu; Dersim düştü, iflah olmadı. Biz düşersek ölüm olur, her şey gider, her şey biter.

Akıllı olmak gerekir. Sorunların üzerinde ciddiyetle durmuyorsunuz. Niyetiniz temizdir, ama bu yetmez. Bu konumunuzla düşman fırsat tanımaz, sizi öldürür. Ölüm kabul edilmemelidir. Sorumluluğunuzu alın, yürüyün, düşmeyin. Savaşta düşme, koca bir taşın başa inmesi gibidir. İnsan önünde duramaz. Şeyh Sait ne yaptı? Serhildanın ilk haftasında, “ben ne yapacağım” telaşına düştü, etrafındakiler “yürü” dediler, o da yürüdü, Lice'ye gitti. Bu kez de “ben teslim olayım mı, olmayayım mı” dedi. Tutup teslim ettiler. Siz de böyle konumlar arzediyorsunuz. Biz yürüyün dedik, bugüne geldik. Bizim gerçekliğimiz budur. Korkmayın, yürüyün. İşlerin üzerine gidin. Görevlerin üzerine ucuzca giderek kendinizi düşürmeyin. Biz sonuna kadar hizmet veriyoruz. Yeter ki siz almasını bilin.

Bu devrede gelişmeler vardır, başarılı olunacaktır. Rolünüzü oynamanız gerekiyor. Eğer rolünüzü güçlü oynarsanız, bu devre bile ülkeye yeter. Artık “şöyle oldu, böyle oldu” tarzındaki bütün gerekçeler ortadan kalkmalıdır. Büyük kararların adamı olunmalıdır. Ben de böyle yapmadım mı? Önderlik çalışmasını yapıyorum, siz de böyle yapın. Filan mıntıkada şöyle yapın, şu serhildanda böyle önderlik yapın. Bu devre rolünü oynamalıdır, PKK'nin tüm ilişkilerine önderlik yapmalıdır. Siz de yükü paylaşın. Eski ve yeni arkadaşların bileşimi vardır. Güney'den ve Kuzey'den gelenler de vardır. Bütün Kürdistan'ın temsili yapılıyor. Serhat'tan Zaxo'ya, Gurgum'dan Urmiye'ye kadar Kürdistan'ın temsili yapılıyor. Bu da Kürdistan'ın bileşimidir. Burada Kürtlük yaratılıyor. Tüm arkadaşlar karışıyor. Herkes derdini söylüyor, çözüm üretiyor. Bu bileşim büyük bir kongre bileşimidir, Kürdistan kongresidir. Kararlara varıldı mı, güçlü bir savaş sürecine girilecektir. Ben hep kararlıyım. Siz de büyük kararlar verirseniz, bu işler daha güçlü bir şekilde yürüyecektir.

Kesinlikle birbirimizin şahsıyla değil, gerçeklerimizle yaşayacağız. Çalışmalarımızın niteliğiyle, ilişkiler ve dönemlerle uğraşacağız. Yanlış sonuçlar çıkarmayın. Sorun şu veya bu şahsi durumlar değildir. Kaldı ki onlar bir önem de taşımaz. Bizim için büyük sorunlar söz konusudur. Bütünüyle eskiyi yerle bir ederken, yeniyi inşa edeceğiz. Onun ilişkisinin örgütlendirilmesi söz konusudur. Eğer bütün bunlar gerçekse, kararlılık sözünüz ve PKK ile bu kadar yol alma-

nız sizi kesinlikle şu sonuca götürür: Bu işlerde bir eksiklik vardır, bu işlerde bir yanlış vardır, insanın yaşamında bunlar vardır. Ama bir de ilerleme olanağı vardır ve bunlar kader değildir. Şu veya bu yetmezliğe takılıp kalmaktan çok, bir noktadan sonra işler daha iyi götürülebilir. Roller çok daha iyi yerine getirilebilir. İşte bunu yapmazsanız, oportünist olursunuz. Bu da bizde ihanet, teslimiyet ve kaçkınlıkla eş anlamlıdır. Bütün bu konularda sağlam hesaplar içinde yaklaştığınızı sanırım. Ben bütün bunları söylerken, abartmak için söylemiyorum. Olağanüstü bir gelişme yakalanıyor. İnsan kaybetmek istemiyor. Hiçbirinizi kaybetmek istemiyoruz. Fakat dediğim gibi yine gerçekçiyiz. Devrimler biraz sınır tanımaz olgulardır. Bunun aşırılıkları da vardır, kabul ediyorum. Ama dengeleri de çok iyi tutturmak önemlidir. Bu her devrimin en temel sorunudur. Bu konuda çok duyarlı olmaya çalışıyoruz.

Bunun için çok ciddi zorluklarla karşılaşarak sizleri buraya getirebildik; çok önemli bir platforma kavuşturabildik. En makulü ve en doğrusu, bunun anlam ve önemini bilerek gündeme yüklenmek ve sonuç almaktır. Çünkü gerçekten vahşet sonuç almak istiyor. Çok iyi biliyoruz, bunu başaramayacaktır. Ama bir gün şurada, bir başka gün burada bir parça koparıyor. Tedbir almaz ve hakimiyetimizi güçlü kılamazsak kaybederiz. Bu açıdan burası da çok önemlidir. Hakkını vermezsek, gerçekten çok şey de götürebilir. Bu konuda tehlikeleri küçümsemeyin. Gelişmeleri öyle sıradan bir ilgiyle izlemeyin. Çok yüksek bir sorumluluğu, kesin başarıyı mümkün kılan bir yaklaşımı gözardı edemeyiz. Bu yalnız benim sorunum değil, benden çok sizin sorununuzdur. Bu temelde faaliyetlerimizi güçlü kılmaya çalışacağız.

Ülkenin çeşitli alanlarından bazı yoldaşlar daha gelebilir. Öyle inanıyorum ki, devreye gerçek bir kongre havasında hakkını vereceğiz. Nitel ve nicel açıdan çok yönlü sonuçlara yol açabiliriz. Bu açıdan oldukça canlı bir gelişmeyi yaşayacağız. Çözümlemeler biraz değerlendirildi. 1991'in değerlendirmelerini biraz izlersiniz. Zaten her gün onların sonuçlarını aktarıyoruz. Tartışabilir ve eleştirebilirsiniz, kendinizi katabilirsiniz. Söyleyeyim, bu konuda ortaya konulanlar önemlidir. Tartışmalarda ölçüyü kaçırmayın. Bunlarla

birlikte bir de sorumluluklarınızı unutmayın. Çünkü hepimizin kaderi tayin ediliyor. Eğer biz kendi kaderimizi kendimiz tayin etmezsek, düşman tayin edecektir ve bundan sonra da kaybeden hepimiz olacağız. Bunun için kolektif çaba ve ortak sorumluluklar vazgeçilmezdir. Küçük bir parçamız bile boş yere düşmemelidir. Ben buna elimden gelen önemi gösteriyorum. Ama şunu da unutmayalım: Benim için yerinde olmayan bir söz bile bir düşman kurşunu kadar tehlikelidir. Yerinde olmayan bir adımımız bile, bir karşı-devrim çabasıdır. Bu konudaki duyarlılığımı tekrar tekrar belirteyim. Sabır ve tahammül gücü vardır, sonuna kadar tartışma gücü vardır. PKK'yi yeniden şekillendirmeye de gidebiliriz. Yeter ki birbirimizi güçlü kanıtlarla ikna edelim. Bu çok doğru bir yaklaşımdır. Ben bu yaklaşımı gösteriyorsam, siz de göstermelisiniz. Bunun için de kendi katkılarınızı yapmanın sonsuz fırsatı vardır. Kendinizi bastırılmış ve tıkanmış hissetmeyin. Bu yaklaşım kesinlikle gerçekçi değildir. Sorumluluk duygusu, düşmanı hesaba katan bir staliniz ve bir duruş şekliniz esas ise, gerisi benim için problem değildir. Az iş yapmışsınız, çok iş yapmışsınız, az direnmişsiniz, çok direnmişsiniz; bu da benim için önemli değildir. Esasa doğru yaklaşmasını bilin. Çabanın ardı ardına sergilenmesi sonuç alır. Sizi kalıplar içinde, salt askeri yaklaşımlar içinde tutmak istemiyoruz. Bu dönemde PKK'yi geliştirirken, belirtilen bu yaklaşımlara yer yoktur.

Biraz anlayışlı olacağız. Birbirimizden istediklerimiz her birimizin istedikleridir. PKK'de bireysel dayatma kesinlikle yoktur. İnsanın özüne en büyük sadakatle bağlılık vardır. Herkesin emeğinin yeri ve anlamı vardır. PKK'de bütün bunları özgürlük temelinde kullanma müthiştir. Bunları biraz göreceksiniz. Bu birbirine saygıyı getirir. Birbirine oldukça değer vermeyi, birbirinden vazgeçmemeyi, PKK'de büyük bağlılığı, sevgiyi ve saygıyı getirir. Bütün bunlar önemlidir. Ben gerekeni yaptığıma inanıyorum. Bunu söylerken de, bağlılığınız zayıftır anlamında söylemiyorum. Kastedilen dönemin emrettiği, düşmanın mevcut dayatmalarını yerle bir edecek, hatta onun da ötesinde yalnız halkımız için değil, Ortadoğu çapında bile güçlü bir alternatif olabilecek insanlık için oldukça ideal bir konuma ulaşmaktır. Bunun gerçekleşeceğine de inanıyoruz.

Birkaç sözcükle bu değerlendirmelere başladık. Şimdi herkes dinliyor. Demek ki bu işler ilerleyebilir. Buna biraz inanın. İnanç, başarı temelinde inanma, yaşam tarzı olarak inanma, kendini bütünüyle katma ve dönüştürme temelindedir. Gerçekten şunu görelim: Bizden bir yaşam isteniliyor. Ne yapıp edip bunu kendimize, yoldaşlarımıza ve halkımıza sunma anlamında bir inanma, buna uygun bir çaba sergileme gücünden bahsediyoruz. Sade ve alçakgönüllü olacağız. Aynı zamanda özgürce tartışıp sonuca bağlamak gerekir. Bireysel ve keyfi olmamak gerekir. Bu ortamda bu yürümez. Bu bir dayatma değildir; bir açıklama ve olanaklarını seferber etmektir. Anlayışınız ve yaklaşımlarınıza çağrı yapıyorum. Birçok yetmezliğe çağrı yapıyoruz. Bütün bunlar keyfi dayatmalar değildir. Tersine sizleri var etmenin, buna olanak hazırlamanın büyük desteği ve yoldaşça yardımlaşmanın çabalarıdır. Bu konuda gereken sorumluluğu gösterecek düzeye de geldik. Çocukluk ve delikanlılık dönemi geçti. Bundan sonra işlerimizi olgunca ele alacağız. Sonuna kadar tartışmak, düşünce derinliğine ulaşmak, netleşmek, aynı zamanda büyük karar keskinliği ve ardından büyük çabanın sahibi olmak beklenen yaklaşımdır. Bu konuda da fazla sıkıntılarımız yoktur. Biz her yerde insanımızı değerlendirecek duruma gelmişiz. Eğer bütün bunlar gerçekse, o zaman doğru yüklenip başarılı sonuç almamak mümkün değildir.

Öyle inanıyorum ki, biz bu devreyle birlikte hem serhildanla, hem de gerillayla gerçekten ülkemizin her yanına ulaşacağız. Günlük olarak, sıcak bir savaş yürütmüş olarak, bu gerçekleri esas alıyoruz. Bu temelde savaşımızın yedinci anlamlı yıldönümünü karşılıyoruz. Burada da buna katacağımız önemli gelişmeler vardır. Büyük bir çabayla üzerinde duracağız. Çok dikkatli ve duyarlı olarak, hepimiz üzerinde duracaksınız. Bu dönem Kürdistan halkı için hem dost ve hem de düşman tarafından bir kazanım yılı olarak değerlendiriliyor. İnsanlık adına gerçeklerimizin çözümü budur, diyoruz. Bu, insanlık adına bir yer arama savaşıdır. Başlangıçta sınırlı bir çabası olan, ama şimdi büyük bir çabaya dönüşen bu hareket sonuç almak istiyor, diyeceğiz. Buna onurumuzla sahip çıkacağız. Şimdiye kadarki yaşamımızın özü budur. Buna sadakatle bağlı olmak te-

mel anlayışımızdır. Bugüne değin şehitler verdik, acı çektik. Ama kurtarılan değerler de her şeye bedeldir. Biz bunlarla yetinmeyeceğiz. Bütün bunları ancak küçük bir başlangıç sayarız. Daha büyüğü konusunda kararlıyız. Benim sıkıntım sizin bu konuda güç ve yetenek kazanmamanızdır. Ben kendimi stratejik ve taktik olarak bu işe hazır tutmuşum. Çerçeveyi biraz doldurması gerekenler sizlersiniz. Sizleri küçümsemiyorum, ama kendinizi iyi oturtun. Güven sonuna kadar olmalıdır, fakat bir o kadar da dikkatlilik ve duyarlılık olmalıdır. Kendinizi özlü katmanız, bunun için kendinizi lime lime etmeniz gerekir. Dönüştürme sonuna kadar gelişim göstermelidir. Böyle anlamlı dönemlere, halkların kan döktükleri dönemlere önderlerin verecekleri tek doğru cevap budur. Başarılı olacağız. Sizlere de başarılar dilerim.

11 Temmuz 1991

*15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıl derslerini
doğru öğrenelim ve*

**Bu temelde görevlerin üzerine baflarıyla
yürüyelim!**

15 Ağustos Atılımı'nı doğru anlayalım

15 Ağustos Atılımı her şeyden önce Kürdistan tarihinin en çağdaş, hatta bazı yönleriyle onu da aşan, sağlam, kararlı ve kesintisiz, yenilgiye kapalı, sürekli yeniye giden, gittikçe daha da derinleşerek çözümlenen ve bu anlamda birçok ulusal ve toplumsal kurtuluş adımıyla farklı, Kürdistan somutunun derin ve doğru tahliline dayalı, Kürdistan halkı söz konusu edildiğinde onun en temel diriliş hamlesi ve biricik şansıdır. Bunun başarısı halinde tarih kurtuluş temelinde yürüyecek; aksi halde sadece önder bir partinin ve hatta bir sınıfın yenilgisi değil, bir ulusun şahsında insanlığın kaybı da söz konusu olacaktır. Çok büyük bir çabayla hazırlanan, iç ve dış karşıdevrimci saldırılara karşı çok az bir olanakla yürütülmeye çalışılan, eşine ender rastlanan bir cesaret ve fedakarlık örneği olarak sadece Kürdistan halkının kurtuluş tarihinde değil, insanlığın tarihinde de daha şimdiden bir yer kazanma doğrultusunda kendini kanıtlayan soylu bir insanlık eyleminin, bir ulusal kurtuluş savaşımının ve bir toplumsal özgürlük hamlesinin adıdır 15 Ağustos Atılımı. Bu atılım, yedi yıl gibi bir süre boyunca hızı ve temposundan hiçbir şey kaybetmeyen bir gelişme olmak şurada kalsın, bizzat eyleme ilk adımını atanlar da dahil herkese bir gün bile yürütülmesinin mucize görüldüğü, gerçekten düşmanın birkaç gün içinde tamamen yeneceğine kendisini inandırdığı, dostların taş çatlasa bir iki ay dayanma gücünü biçtiği, bu anlamıyla fazla umut vaat etmez gibi görünen bir gelişme olarak yedi yılı aşarken, insanlığın dikkatini çeken ve mucize kabilinde değerlendirilen, yedi yıl önce adını bile kabul etmekten çekinen bir halkı mevcut gerçekliğinden “mutlaka zafere ulaştırırız, hiçbir engel bizi durduramaz” biçiminde bir inanca ulaştıran, bu anlamda inanılmazı gerçekleştiren bir eylemin de adıdır. 15 Ağus-

tos Atılımı, son derece yoğun çelişkiler içindeki bir tarihin yeniden gözden geçirildiği, bin yılların kördüğümünün çözülmeye çalışıldığı, düşüren ve düşürülenin inceden inceye eleştiriye ve düzeltilmeye tabi tutulduğu bir gerçeğin, “ölürüm de kalkıp yürüyemem” diyen ve ortama egemen olanların bunun etkilerini sürekli öncüye de taşıdıkları, gerçekten başımızdaki talih denilebilecek olandan öteye her şeye benzeyen, ama asla insanlık vaat etmeyen bir gerçeğe karşı savaşın da adı olmaktadır. İddiasızlığın ve olumlu değerlere layık olmamanın ardına kadar yaşandığı, kendisine en çok umut bağlanan ve kendisinden başarı beklenenin kendini rahatlıkla yere atmaktan çekinmediği, sorumluluk anlayışı ve sağduyudan uzak, elini sallasa çok iş becerebilecekken oralı olmamanın ve inanılmaz ölçüde öncülükle oynamanın çokça sergilendiği, adeta sadist ve mazoşistçe davrananın, yani kendi kendine işkence edenin konumuna da çokça düşüldüğü bir pratiğin, özellikle böyle bir örgütsel pratiğin de adı olmaktadır. Bu atılım her türlü çirkinliğin normal görüldüğü; provokasyonun, komploculuğun, düşkünlüğün, hırsızlığın, kısacası inanılmaz her türlü olumsuzluğun çok sınırlı bir gelişmeye dayatıldığı, bu tür dayatmaların hadsiz hesapsız bir biçimde ortaya çıktığı ve ibret verici sahnelerin bol olduğu bir eylem ve savaşımın da adıdır. Bunun yanında, 15 Ağustos Atılımı, insan soyunda bitebilecek, hele kendi ülke ve halk gerçekliğimizde son bir soluk ve çabayla gösterilmesi gereken cesaret ve fedakarlığın tarihte eşine ender rastlanan örneklerinin de bol bol ortaya çıktığı, bu anlamda insanlığın çok şanlı bir ulusal ve toplumsal kurtuluş hamlesinin adıdır.

Tarih bu yıllar hakkında giderek daha fazla değerlendirmeler yapacaktır. Eğer bugün bir halkın oldukça kararlı bir biçimde zafere inandığı ve kendini var edecek olanaklara kavuştuğu bir gerçekse, inanıyoruz ki bu yıllar üzerine çok şeyler söylenecek ve yazılacaktır. Bu anlamda bu yıllar yaşanan yıllar değil, bir anlamda yaşanmayan yıllardır, diyoruz. Ama neden? Nasıl yaşandı, kimler yaşadı? Gören göz, duyan yürek, düşünen beyin bu yılları ne kadar duydu, ne kadar anladı? Belki de rüzgar gibi geçti denilir. Ama her ne kadar yaşanmadı diyorsak da, yaşanan bir şey vardır. Hatta tek özgürlük yaşamı biçiminde bir çekirdek yaşam söz konusudur. Gerçekten

bu yıllarda insanlığın yeniden dirilişi, bir ulusun kurtuluşu ve bir halkın özgürlüğünün her yönüyle gerçekleşmesi için muazzam tohumlar serpiştirilmiştir. Muazzam derken, zenginlik ve nitelikçe bol anlamında söylüyoruz. Kenarından geçebilir ve görmeyebilirsiniz, ama inanıyoruz ki, her geçen gün bu topraklarda yeşerecek her şey bunu iyi kanıtlayacaktır. Şimdiden bunun kanıtları vardır. Biz eylemimizi neye karşı nasıl yaptığımızı biliyoruz. Bu anlamda bu yıllar aynı zamanda umut yıllarıdır; umut ekilen, ama henüz yeşermeyen ve biçilmeyen yıllardır.

Bugün ortaya çıkan başarılar, bizim açımızdan başarı bile denilmeyecek kadar sınırlıdır. Biz asıl olanın gizli olduğunu ve daha ileride bol ürün vereceğini düşünüyoruz. Bu anlamda umutluyuz. Kuşkusuz dikkati çektiği gibi, biz bu yılları müthiş bir tempoyla yaşadık. Bu tempo, eminim ki, onun içinde yürüdüklerini söyleyenlerin de hala pek kavrayamadıkları, bizzat savaşanların da dahil, “bu iş nasıl oldu, ben nasıl yürüyorum” biçiminde doğru bir anlama bile ulaşamadıkları süratli bir yürüyüştür, bir maraton yürüyüşüdür.

Gerçekten bu yılların üzerinde az değerlendirme yapmadık. Yine tarih tanıktır ki, ölesiye bir tekrarlamayla sadece yıl yıl değil, ay ay ve hatta gün gün bile değerlendirme yapılmıştır. Ama şunu da iyi biliyoruz ki, duyacak yürek, görececek göz, düşünecek beyin ve işitecek kulak fazla yoktur. Bunu yadırgamıyoruz. Bu bizim ulusal ve toplumsal gerçekliğimizdir. Birey mentalitemiz nedir? Bunu biraz bildiğimiz için geçeriz, dedik. Tarih hiç de bu tip avanakların ayaklarına takılamayacak kadar ciddidir, dedik. Ne iyi ve güzel ki, bunları böyle görüp yürüdük.

Bana sorarsanız, geçirdiğimiz çok görkemli ve süratli bir yarıştı. Çok büyük bir duyarlılıkla hiçbir şeyi fazla ayak altında ezmemeye çalıştık. Halkın çok iyi gördüğümüz coşkusu bu anlama geliyor ve dikkat edilirse tamıtamina buydu. Aslında büyük bir maraton koşusuyla ipi göğüslemeye çalışıyorduk. Onu alkışladılar, bu iyi bir alkış, yerinde bir alkıştı. Coşkunun anlamı böyledir. Dediğim gibi henüz açığa çıkan yılları değil, ileride daha da ortaya çıkacak yılları geçirdik. Bu güçlü edebiyatçıların yorumlarıyla ileride anlatılmaya çalışılacaktır, resimlenecek ve türkülenecektir. Kısaca sanat da işle-

vini yapacaktır. Askeri ve siyasal olarak sonuçlar daha kapsamlı çıkarılacaktır.

Biz yaptıklarımız ve konuşup yazdıklarımızla sadece tarihe belge bırakmak için alelacele bazı işaretler verdik. Bu dönemin ruhu, bu dönemin yaratmak istediği insan ve özgür kişilik, başarmak veya yaratmak istediği yaşamın ta kendisi nedir? Bu gerçekten ancak büyük çabalar ve başlı başına başka savaşımmlarla halledilecek bir so-rundur. Ama temel işaretler vardır. Birisi sıradan bir çabayla kendi-ni dürüstçe verdiğinde, oldukça feyz alınacak yaman çalışmalar söz-konusudur. Tamamen sadık kalındığında, her türlü sonuca başarıyla götürebilecek esas çalışma söz konusudur. Halk ordusunu geliştirmek için her türlü esas vardır. İnsanlık için bile öğretici olabilecek, siyasal faaliyetin içeriği ve biçimi üzerine her türlü değer vardır. Sanatın işlevine paha biçilmez değer katan bir zenginlik vardır. Eğer işin devam ettiricileri iddialıysalar, inceleme yeteneğinden yoksun değilse, yaşama saygılarını yitirmemişlerse, bu yıllarda aradıkları her şeyi bulabileceklerdir. Bu yıllar böyle zengin ve üzerinde düşünülüp araştırıldığında ürünü olan bol yıllardır.

Kürdistan halkının çok fakara olduğu söylenir. Fukaralık sadece maddi anlamda değil, daha fazlasıyla manevi anlamdadır. Halkımız mantık ve ruh yönüyle çok fakir, kimsenin tenezzül etmeyeceği kadar yoksullaşmış bir halktır. Sizler, en yanbaşınızdakilere bile öfke yağdırmaktan öteye bir şey veremeyecek kadar fakirsiniz. İyi, güzel ve doğru değerler vermek aklınıza bile gelmiyor. Gözükaraca dalmak bu büyük fukaralığın işaretidir. Biraz onur ve dürüstlük varsa, bu kişinin kendisine çok yüklenmesini, kendini oldukça uğraş ve başarı sahibi kılmasını şart koşar, kendisine bu görevi yükler. İnsanlık kavgasında iddialıysanız, bu kesinlikle böyledir. Geleneksel hayat bizim için çok ucuz bir kumardır. Biz buna karşı büyük bir direnme yaratmaya çalıştık. İğrenç hayat, iflas etmiş hayat, çirkin hayat, aşağılık hayat, kendisine karşı en büyük eylemi geliştirdiğimiz hayat buydu. Dediğim gibi, siz büyük yaşam suçlusu olmayı kabullemişseniz; yüreğiniz sızlayarak ve beyniniz burgu burgu burgulanarak, bunun üzerinde düşünemeyecek kadar kendinizi yitirmişseniz, fazla yapacağınız bir iş yoktur. Onun için askeri taktikler ve ör-

güt taktiklerinde başarılı olmayı bir yana bırakalım, günü kurtarmak için bile aslında birkaç kişinin elinizden tutması gerekecektir.

Biz çok kısa bazı değerlendirmelerle yaşamaya pek az hakkınız var dedik. Bunu boşuna söylemedik. Yaşamı bu kadar aşağı düşüreceklerin, bu kadar umutsuz kılacaksınız ve sonra üzerine yatacağın peki adama, bu nedir, demezler mi? Biz belki bütün insanlığı kurtaramayız. Ama işte kendimize bakalım: Eğer üzerinde düşünecek kadar bir gücünüz yoksa, yitirilen şeyler aslında ölümden de beter oluyor. Biz bütün bunlara karşı büyük eylemi göğüslemeye çalıştık. Bu yeni bir kişisel özelliktir, bizde böyle birisi oluyor sanmayın. Sorun bu değildir. Ben de sizin yol aldığınız gibi yol almayı iğne ucu kadar mümkün görseydim hepinizden daha fazla buna hakkım var der ve yürürdüm. Ama görmüyorum; bu tempo ve çalışma tarzının dışında, böyle düşünüp yapmanın dışında olanak bulamıyorum. Bulunsa da kurtaramazsın. Senin arkandaki son suratle ve arkasına bütün dünyayı alarak yüklenip vuruyor. Bu bir gerçektir. Kurtarılması gereken değerler bu canavarlardan kurtarılacaktır. Şimdi benim öfke ve nefretimden neden böyle olduğunu daha iyi anlarsınız. Benim derdim sizleri küçük düşürmek değildir. Biliyorsunuz ki yeni gelen herkes güç almıştır. Bu halkın coşkusundan varını yoğunu her gün feda ettiğini gördünüz. Bu halk biraz namus ve onur gücü olmak için her gün hayatını feda ediyor. Ama şu da bir gerçektir ki, konularınız hiç de durumu kurtaracak kadar güçlü değildir. İşlere layıkıyla karşılık verilmezse, istediğiniz kadar ağlayın, istediğiniz kadar kendinizi batırın, ne yaparsanız yapın, yürümez. Yaşam kavgasında herhangi bir şey elde edemezsiniz.

Bu yılların üzerine daha neler söylenebilir ki? Belki siz biraz coşkusuna kapılmış gidiyorsunuz. Biraz namusu kurtardık deyip avunabilirsiniz. Benim için hesabı çok büyük yapılmak durumundadır. Bu yıllar anlamı biraz böyle olan yıllar, yürekli yıllar, düşünce yüklü yıllar, yaşamlı yıllar oluyor; bu soylu değerler uğruna bir şeylerin hem de ezdirilmeyecek biçimde sağlanması gereken yıllar oluyor. Birey olarak fazla görev yüklenme, sorumluluk dayatma yoktur. Normalinde nasıl edinmişseniz, öyle götürmeye çalışırsınız. Bu bir insanlık halidir. Ama bununla ancak ve ancak şu kanıtlanır:

“Böyle gelmiş, böyle gider!” Bu da bizim için bir hiçtir. 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yılı bu anlamıyla mutlaka kazanılması gereken yanlarının yanısıra, mutlaka aşılması gereken yanları da olan bir yaşamsal zamanımız oluyor. Bu yıllara sığdırdığımız şehitler, acılar, üzüntüler, öfkeler ve sevinçlere sadece işaret edilmiştir.

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yılında yaşanan gelişmelerin derslerini doğru çıkaralım

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yılının sonuna geldiğimizde, bu atılımın görkemli diyebileceğimiz belli başlı hususlarından birisi de halkın verdiği karşılıktır. İnanılmaz bir şeydir: Başlarken en umutsuz, en çekingen ve en karşılık vermeyen bir konumda olan halk, bu 7. yılın sonunda dünyaya örnek oluşturabilecek bir karşılık veriyor. Bu bizim için anlamlıdır. Biz halka hitabımızda bunu biraz açmaya çalıştık. Israrla şunu söyledik: Bu yıllar artık coşkunuza tanık olduğundan, sizin özgür yaşamınızın temel bir başlangıcı olmuştur. Ayağa kalkmış ve yürüyüşe geçmişsiniz, savaşı kendinizin bir parçası haline getirmişsiniz. Bu bizim de amacımızdır. Bütün iç engellemelere rağmen, bu anlamda bir öncülük rolü başarılmıştır. Şunu da söyledik: Dersler bizzat halkın dersleri olacaktır. Halk artık savaşımın esasları üzerinde düşünecek, kendi savaşımının örgütlenmesi ve yönetilmesi konusunda sorumluluk duyacaktır. Artık söz sahibi olan halktır. Onun eylemi söz konusudur. Bu işin yürütücüleri bizzat halktan insanların kendileridir. Bu çağrımız ve hitabımızın temelinde bu gerçek yatıyor. Bir halk devreye girmiş, fiili bir eylem gücü haline gelmiştir. Bu anlamıyla tarihin yegane söz sahibi gücü olmuştur. Bir önder ve parti doğru ve çok yaman işler de yapsa, yenilebilir; ama böyle ayağa kalkan bir halkın yenilmesi zordur. Düşman engelleri aşılmca ve halk ayağa kalkınca, bizzat düşmanın itiraf ettiği gibi, saldırılar artık halka yönelmiştir. Önder ve parti bir yana, halkın kendisi daha fazla savaşımının konusu yapılmak istenmektedir. Bunun için halka, görevlerinize sahip çıkın, bunun için kendi öz örgütlenmeniz, cepheniz ve savunma birlikleriniz oldukça geliştirilmelidir, dedik. Çok sayıda önder çıkarmalısınız; bu işlerin

en belli başlı sorumlusu olarak hareket etmelisiniz; bizimki yine önderlik olsun, parti yine öncü olsun, fakat sizler de bambaşka bir dünyasınız, dedik.

Önemle ve hatta çok özgün bir gerçek olarak şunu da söyledik: Öncü örgüt kendi yasalarını demokratik olmayan bir tarzda size egemen kılmamalıdır. Bu konuda büyük bir yanlışlık yapılmıştır; özellikle çağdaş, sol ve sosyalist örgütlerce ciddi yanlışlıklar yapılmıştır. Önder bir kişinin toplumun üzerinde kendini diktatör kılması, bir öncü örgütün bürokratik bir aygıt olarak kendisini devletleştirilmesi ve toplumu nefes alamaz duruma getirmesi bir sapmadır. Özellikle reel sosyalizmde bu açığa çıkmıştır. Öncü ve önder örgüt olarak bu hataya düşmemeye büyük özen gösterdik. Şu sözü de verdik: Biz ortaya çıkan hatalar ve sapmaları kendi halk gerçeğimize asla yansıtmayacağız. Yine öncü örgüt kendi içinde yürüttüğü büyük savaşla diktatörce, despotça ve düşmanca yaklaşımlara karşı büyük savaş açmıştır. Bizim sorumluluğumuz tamamen bu tarzdadır. Halk hareketimize, halkımızın yeniden özgürlük ve ulusal kurtuluş biçimindeki şekillenmesine diktacı, toplumdaki geleneksel ağa ve jandarmavari etkilerin zarar vermesine asla müsaade etmeyeceğiz. Gerçekten demokratik bir halk topluluğu haline gelmenin bütün tedbirlerini alacak ve bir öncüden beklenecek ne varsa yerine getireceğiz. Ama esas belirleyici ve yaratıcı güç, işini düşünmek kadar yapmak durumunda olan güç halktır. Biz halka dedik ki, sizi sürükleme gücümüz olmadığı ve hizmetten çekindiğimiz için değil, tersine sizi her zamankinden daha fazla sürükleyebilir ve hizmet sunabiliriz, ama ayağa kalkan bir halk diriltici bir güç olarak rolünü oynamalıdır. Biz rolümüzü oynayabiliriz, bunlar yapılmıştır da. Ama sürekli böyle beklemek, kaderini tanrıya havale etmek gibi bir şeydir. Bu da kendini metafiziğin kalıplarına mahkum etmekten, dolayısıyla mevcut kaderimizi biraz daha yaşamaktan başka bir sonuca yol açmaz. Bu da doğru değildir, dedik. Bu açıdan ayağa kalkış kadar yürütmenin de kendisi olmanız, bugün çokça tartışılan demokrasi sorununa en iyi çözümü vermeniz, bu anlamda onun öncüsü olma biçiminde çağın bile ilerisine geçmeniz olanak dahilindedir ve bu gerçekten kıvanç vericidir.

Bu konuda doğru önderlik anlayışına büyük değer biçeceğiz. Tarihten çıkardığımız en büyük dersin bu olduğunu, sosyalizme bağlılığımızın en yakıcı sonucunun da bu olduğunu, bunda kusur etmeyeceğimizi vurgulamaya çalıştık. Bu çerçevede halka yaklaşım, halka karşı sorumluluk layığıyla sergilenmiştir. Diktatörlüğe ve bürokratlaşmaya fırsat tanımadan, yararlı olma anlamında bu hizmete yine devam edilecektir. Kendilerini her şeyin yerine koyan diktatörlerin ağzında her zaman sıkça tekrarlanan, eski mutlak krallık rejimlerinde görüldüğü gibi “kullarıma bağlıyım” diyen, hatta kendilerini tanrı yerine koyan tanrı-kralların “her şeyi ben var ettim” diyen tutumundan en son kendilerini bir halkın yaşamı üzerinde sınırsız yetki sahibi kılanların tutumuna kadar hepsinin en sağlam bir eleştirisini yapmak ve kendi önderlik rolümüzü asla tarihin bu aşılması gereken zorbacı ve son tahlilde sömürüyü mümkün kılan siyasal gerçekliği haline getirmemek için büyük sorumluluğumuz vardır. Bu konuda mutlaka yapmamız gereken şeylerin olduğuna inanıyoruz. Bunları yaptık ve yapacağız, dedik. Halka hitabımızın özü bu çerçevedeydi.

Eğer hizmet için bir yeriniz olacaksa ve iddialıysanız, bir parti ve öncü olarak, yerine getirmeniz gereken görevleri anlamalısınız. 7. yıl dersleri bu konuda bazı şeyleri mutlaka öğretebilmelidir. Öğrenmezseniz, bu yıllara en büyük kötülüğü siz yapmış olacaksınız. Bu yıllara kötülük yapmanın ne anlama geldiğini söylememe gerek var mı? Bu yıllara kötülük edenler kimlerdir ve endamları nasıldır? Bu yılları anlamayanlar, bu yılları körce, coşku ve çabadan yoksun geçirenler kimlerdir? Onlar bir daha asla kazanamayacak bir biçimde kaybedenlerdir. Siz öncüler, bu rolle orataya çıkanlar, hiç olmazsa şimdi 7. yıldan sonra dersleri iyi çıkarın. Rica ediyorum; emrediyorum da demeyin, herhangi birisi olarak söylüyorum: PKK'li olacaksınız, öncü savıyla yola çıkacaksınız ve geçmiş yıllar gibi bundan sonra da hiç de ciddi derslerin sahibi olmadan yürüyeceğiz diyeceksiniz! Peki, böyle yapmakla kendinize biçtiğiniz yaşamın sonuçlarının ne kadar acımasız geçeceğini biliyor musunuz? Sadece kendinize değil, bütün yoldaşlarınıza ve halkınıza ne kadar zarar vereceğinizi acaba kestirebiliyor musunuz? Ben başta bu yılların anlamını ver-

meye çalıştım. Yine kusur bende mi? Lütfen anlamaya çalışalım. Bana değil, bu halka bakın ve anlamaya çalışın. O öyle karşılık verip gitti. Peki, sizin karşılığınız hiç olmayacak mı? Daha fazla kurnazlık, daha fazla köylü sefilliği, daha fazla küçük-burjuva ukalalı-ğı biçiminde mi olacak? Tutumunuz, “böyle gelmiş böyle gider, ben böyleyim” diyecek düşkünlükte mi olacak? Böyle öncüye ne yapmazlar? Böyle öncü olabilir mi, vicdan bunu kaldırabilir mi? Neden böyle döne dolaşa bu konuya değiniyorum? Ben kendi kendime önder sıfatını yakıştırmadım. Ama bu sıfat bana yakıştırıldı. Benim de öyle bir huyum var ki, biri bana bir şey yakıştırdı mı, bir çocuk bile olsa hatırını kırmam ve gerekeni yaparım. Bu bir zayıflık mıdır?

Karşımdakinin gönlünde ve beynindeki olmak için yatmayacağım kalıp yoktur. Halk önder istedi, önder olmaya çalıştık. Sizler bağırıp çağırdınız, bir şeyler söylediniz, öyle olmak istedik. Fakat hakkını vermek için her şey olmak istedik. Bağımsızlık önderi olmak, herkesin özgürlük tutkularının önderi olmak öyle bildiğiniz gibi ne kolaydır, ne de sevdasına kapılabilir. O tek sözcükle mayınlı sahada yürümek, kızgın saç üzerinde yürümek gibi bir şeydir. Ama istek büyük, bu anlamda karşılık vermek de kaçınılmazdır. Kişilik olarak yapım buna uygunluk arz ediyor. Görüyorsunuz, ben mi bu kadar alkışlayın, slogan atın diyorum? Hayır, kaçmaya çalıştığım halde, dozu gittikçe yükselen bir tempoyla sürüp gidiyor. Aslında kendi tutkularını kolektifleştiriyorlar, kendi tutkularını müthiş kılmaya çalışıyorlar. Beni çok az göz önüne getiriyorlar. Beni çok iyi göz önüne getirselerd, bu işlere nasıl yaraşılacağına ve nasıl yürütüleceğine cevap olurdu. Ağır basan yön kitlelerin kendileridir. Benim de saygım vardır. Ben kitlelerin sesini dinlemeye alışkırım. O ses bir vızılı biçiminde olsa da, değerlendirme hassasiyetim vardır. Halkıma karşı saygılı olmayı bilirim. Ben sizin o çokça kendinize yakıştırdığınız gibi ne ilgisiz, ne de ağa ve jandarmavari biriyim. Bu konuda müthişim, yersiz tek bir söz söylemem. Çok sert olduğumu da biliyorsunuz. Yürü desem yürür, öl desem ölür. Ama buna rağmen yersiz tek bir söz ve adımım yoktur.

Kendi halinize bakın: O beni değil, sizi anlatır. Jandarmalık ve ağalık yapmışsınız, ilgisiz olmuşsunuz; bu sadece ne olduğunuzu

ortaya koyar. Sözü şuna getiriyorum: Halk yığınlarının özgürlük tutkularına bir şey demeyelim; bunlar daha da açılıp saçılsın. Biz göz kulak olmaya veya öncü gibi layık olmaya çalışalım. Bizi daha fazla bu ilgilendirir. Şimdi ortada öncülük adına ne belalar var. Bugün dünyanın en büyük sorunu yine öncülüktür. Bu iki gün içinde ne oldu? “Katı komünistler bir darbeyle Sovyetler’de bir kez daha dünyayı allak bullak eden bir adım attılar” deniliyor. Şimdi bütün dünyanın ilgisi budur. Dikkat edilirse, dünyanın tartıştığı şey son tahlilde bir öncülük gerçeğidir. Öncü demokratik olmaya mı gidiyor, darbeci midir, tabandan bir seçmecilik mi var? Bu sürüp giden bir tartışmadır. Kısaca bu öncülük denilen olay, günümüzün en belli başlı sorunudur.

Biz bu yıllarda bir diğer şeyi de çok işledik. Biliyorsunuz, bu yedi yıl aynı zamanda Gorbaçovculuk yıllarıdır, Sovyet deneyiminin muazzam bir çözüluşe gittiği yıllardır. Hatta iki gelişme yaşattı. Onlar bir söyledi, biz bir söyledik. Denilebilir ki, çok uzaktan da olsa, birbirleriyle adeta çok tersinden savaşıyor yıllardır. O sosyalizm adlı bir gelişmeyi bir yerden alıp bir yere götürüyor. Biz yedinci yılın sonunda bir halkı böyle ayağa kaldırırken, o Moskova’da yeni bir biçimde estirmeye başlıyor. Yedi yıl bitti. Biz yeni bir dönemin içine girerken, onlar da kendi yedi yıllarını bitirip bambaşka ve biraz da meçhul bir istikamete doğru yol almaya çalışıyorlar. Diğer dünyalar var; emperyalizm var, az gelişmiş ülkeler var. Herkes kendine göre bir ayarlama içindedir. Biz de bir öncüyüz. Bu altüst oluş içinde bizim ayarlamamız nedir? Yeni değerlendirmeler ne kadar gerekecek? Ne kadar gerçekçi yapılabilecek? Bunlar kendilerini hemen hissettiren sonuçlardır. Yeni bir dünya durumu değerlendirmesi yapmayacağız. Bizim pek de etkilenmediğimiz bir dünyadır. Etkilenmemiz şiddetli değildir. Fakat biz özü itibariyle olup biteni çok iyi kavrayan ve pay çıkaran bir hareketiz. Bu anlamda PKK'nin sosyalist öncülüğü önemlidir. PKK, sosyalizmin büyük öncüsü olduğu iddiasına karşı objektif gelişmesiyle de konumunu belirlemiştir. Yani şimdiki durum fazla etkileyici olmayacaktır; PKK, genel gidişatında, Sovyetler Birliği’nde olup bitenlerin olumsuz etkilerini sınırlama, varsa olumlu etkilerini alma biçiminde bir ayarlamaya sahip-

tir. Eğer olup biten biraz da olumlu sonuçlar almaya uygunsal alacağız, uygun değilse zararını asgariye indirgeyeceğiz. PKK bu temel- de oldukça sağlam mekanizmalarla kendisini yürüten bir hareket ol- maktadır. Onun için fazla endiğe duymaya veya sevinmeye gereksi- nimi yoktur. Olasılık dışı tuttuğumuz bir gelişme değildir, fakat çok görkemli bir gelişmedir biçiminde yaklaştığımız bir gelişme de de- ğildir. Bu, özellikle Batı emperyalizminin feryat ettiği gibi çok üzöldüğümüz bir durum da değildir. “Vay şöyle demokrasiye saldırı oldu, vay şöyle diktacı ve darbeci Sovyet ordusu” biçiminde eleşti- rel konumumuz da yoktur. PKK tavrı geçmiş yılları nasıl başarıyla çözdüyse, bu tip gelişmeleri de rahatlıkla çözebilir. Mevcut veriler kapsamlı bir değerlendirmeye olanak vermez, fakat PKK'nin çözüml gücünün dışında bir oluşum da değildir.

15 Ağustos Atılımımızın 7. yılına denk geldiği için, yeni bir dö- nemi adeta bu gelişmeyle birlikte götürmek durumunda kaldığımız için söylüyorum. Mutlaka siyasal olarak doğru değerlendirilecek, alınabilir dersler alınacak, hatta eğer olumlu bir doğrultuya güç ka- tarsa, o gücü alabilecek her şey yapılacaktır. Yine olumsuzluğa kar- çı da tedbirli olunacaktır.

Kısaca söylenebilecek şey şudur: Sovyetler'de her şey olmuş bit- miş değildir. Biz Gorbaçov reformlarının ciddiyyetine hiçbir zaman inanmadık. Onu belirteyim. Bu duruma düşölmeden birkaç saat ön- ce, Avrupalı bazı dostlarla değerlendirme yaptık. şunu söyledim: Gorbaçov'un sosyalizm adına satmadığı bir şey kalmadı. Bir annesi kaldı, onu da satmalı, sıra ona geldi, dedim. Sabahleyin bir olay ol- du. Kahinim, şöyle güçlü yorumcuyum, demiyorum. Ciddiyyetine inanmadığım için, bu kadar pervasızca konuştuğumu düşünebilirsiniz belki. Ama değil. Çok büyük bir önder güç, insan böyle saldırır mı, bu büyük bir ihtiyatsızlık olmaz mı, diyebilirsiniz. Ama bizim de böyle bir yoğunlaşma ve yorumlama gücümüz vardır. Baştan inanmadık, fakat görmezlikten de gelemezdik. Oldukça duyarlı yaklaşmak ve sınırlı olsa da bazı sonuçları çıkarmak becerdiğimiz ve yetiştirdiğimiz işlerdendi.

şimdi bu olanların adına ister darbe, ister kurtuluş komitesi de- nilsin, ne denilirse denilsin, biçim o kadar önemli değildir. (Dedi-

ğim gibi yine yüzeysel bir değerlendirme yapmış olacağız.) Bu, mevcut birkaç günlük gelişmesiyle, eğer bilemediğimiz şeyler fazla değilse ve eleştirilen mevcut bürokratik aygıt içinden bir oluşumsa (bu çerçeveyi özenle belirtiyoruz), yine fazla ciddiye alınacak bir gelişme değildir. Sonrası hızla değişebilir. Söyleyeyim, yeni bir iç savaş doğrultusuna doğru yol alırsa, örneğin bize göre reel sosyalizmin bütün kusurları ve sapmaları süresince ortaya çıkmış bulunan çok sorumsuz bir bürokrasiye (ki bu partiye de biraz dayanıyor, uluslararası ilişkilere dayanıyor, milliyetçiliğe dayanıyor), böyle ilişkilere dayalı olan bürokrasiye acımasızca yönelirse, bu bizim için çok ciddiye alınması gereken bir süreç olabilir. Bugün bürokratlaşmanın çeşitli kanatları arasında pek farklı olmayan bir dalaşma söz konusudur. Yine ihtiyatlı değerlendirme yapalım. Özellikle bu ekibin kendisi, Gorbaçov ekibinin kilit noktalarını tutuyordu. Şunu da iyi bilmeliyiz: Sovyet sistemi belli bir gizliliği içeren bir sistemdir. Kontrol altındaydı, bu emperyalizmin işbirlikçileri ve kapitalizm yolcuları ile her ne kadar aynı sıfatla sıfatlandırılıyorsa da, aslında başka tip adamlar da vardı denilebilir. Olabilir, ama ağırlıklı bir kısmının önemli oranda işbirliği ettiği açıktır. Dolayısıyla iflas eden reformist kesim yerine, kan tazeleyen bir el midir veya gerçekten amansız bir biçimde bu reformların canına okuyacak bir kesim midir? Özellikle gıda sorunu hadsafhaya çıktı, ekonomi darboğazdadır. Sırf biraz da bu çarkı işletmek için taze bir kan işlemini görmekten öteye bir amacı yok mudur? Varsa gerçekten bu dev gibi sosyalizm aleyhtarlığına karşı ne yapabilecektir? Buna gücü var mıdır? Sovyet toplumu bunda ne kadar ciddi olabilecektir? Bir çözüm var mıdır, yoksa daha da geliyecek bir kaos mudur? Bütün bunlar soru işaretleridir. Yaşanan belirsizliğe cevaplar yetiştirmek ahmakça olur. Derinleşen belirsizliktir, artan daha da fazla soru işaretleridir. Biraz da gerçeğin kendisi böyledir. Dolayısıyla bizim iyi bir çözüme sahip olup olmamamızdan bahsedilemez. Şimdilik bu temelde bir yaklaşım içindeyiz.

Biz başta şunu söyledik: Çağımızın doğası için Gorbaçov ne söylemişti? Gorbaçov, “devrimler döneminin bittiğini ve barışçıl bir çağa girildiğini” belirtiyordu. ABD kongresinde konuştu. Yeni çağ, ye-

ni uluslararası düzen, denildi; neredeyse buna inanmayan komünist de kalmadı. Tabii ne kadar bu “komünistler”in karşısında olduğumuza anti parantez belirtiyorum. Şimdi yine kötü günler, soğuk savaş, şöyle eski günler diyoruz. Bu da anlamsızdır, dünyanın çelişkili konumu uzun süre devam edecektir, dedik. Bu genelde doğru bir düşüncedir. Bu değerlendirmenin önemi şurada yatar: Ne kendini mevzii ve fazla derinliğe inmeyen gelişme karşısında kaybedip bütün düşünce ve yaşam sistemini değiştirmek anlamlıdır, ne de hiçbir şey olmamış gibi mevcut gelişmeyi göremeyecek kadar sorumsuz davranmak doğru tutum olur. Biz böyle bir tutumun bizde yer etmeyeceğini de bu yıllardaki yaklaşımımızla gösterdik.

Şunu belirtmek istiyoruz: Biz önemli bir gelişmeye karşı yıllarca sorumlu ve yerinde davrandık. Bu, bir yöntem olarak, gelişmelerimizde önemli bir yer tutar. Özellikle yaklaşım, çözümleme çabalarımızın temel bir özelliğidir. Emperyalizm eski emperyalizmdir. Söylenen şeylere ilave edilecek bir şey var mı? Körfez krizi nedeniyle Ortadoğu'ya bir yükleniş söz konusu oldu. Irak rejiminin bu konudaki kusurları neydi, neden yol açtı? Bu konuda da çok değerlendirme yapılmıştır. Fakat bundan çıkarılması gereken sonuçlar şöyle özetlendi: Emperyalizmin bu müdahalesi, iradesi dışında olsa da, Kürdistan kördüğümünün aşılmasında çok önemli bir aşamaya yol açabilir. Geçen yıl tam da bu günlerde, bu gelişmeye karşılık yaptığımız yorum buydu. Bugün bunun doğru bir değerlendirme olduğunu görüyoruz. Bugün “Çekiç Güç” Silopi'dedir; orada üslenen helikopterler gerektiğinde Türk karakollarındaki ölü ve yaralıları taşıyabiliyor, silahlı güçlerimize karşı sefer düzenleyebiliyor. Ama buna rağmen çözücü güç Güney Kürdistan'da bir siyasal boşluk doğurdu. Eğer bu değerlendirilse ve işbirlikçi önderliğin tahribatı daha da sınırlandırılmış olsaydı, bu siyasal boşluk rahatlıkla bir devrime götürebilir ve devrimin siyasal zaferiyle sonuçlanabilirdi. Bu boşluk hala kapatılmış olmadığı gibi, devrimin şansı da ortadan kalkmış değildir. Hem de rejimle otonomi temelinde bir görüşmeyle işler kapatılmaya çalışılıyor. “Çekiç Güç”ün gölgesindeki işbirlikçi bir kesimin azıllı Türk faşist sömürgeciliğinin himayesinde, çok eleştirdiği, faşist ve katliamcı olarak tanımladığı bir rejimle, ciddi bir sınırlandırma ve tedbir dahi geliştir-

meden, otonomi adı altında geliştirdiği çabalara tanık oluyoruz. Bunlar sorunu devrim dışı yollardan halletmek istiyorlar. Karşı-devrimin veya halka karşı saldırı halinde olan akımın etkisiyle bu anlamda gecici bir rol oynuyorlar.

Biz bu bayların veya bu gelişmenin üzerine çok şey söyledik. Bu işbirlikçilerin son olarak faşist Türk sömürgecileriyle girdikleri ilişkiler vardır. PKK'nin adını da açıkça söyleyerek, “PKK'yi Kuzey Irak'ta barındırtmamak için şöyle tedbirler geliştireceğiz” biçiminde kendisini dışa vurmasıyla da iyice açığa çıktığı gibi, bu ilişkilerin amacının karşı-devrime hizmet ettiği çok açıktır. Geleneksel otonomici güç, Kürdistan halkı üzerinde kırk yıldır ulusal sorun ve kan ticareti yapmaktan öteye gitmeyen bu güç, günümüzde de sorunu en tehlikeli biçimde pazarlama çabalarından birini daha sürdürmeye çalışıyor. Ulusal sorunun boğazlayıcı ve ona aman tanımayan gücüyle, son derece işbirlikçi bir temelde ve hem de PKK'ye karşı yönelmek, içine girilecek en tehlikeli tutumlardan birisidir. Tabii eğer bir güçleri varsa bu böyledir. Halka hitabımızda bunların konumunu şu şekilde açıkça dile getirmeye çalıştık: Bunlar halkın direnişinin önüne geçmek istiyorlar. Siz ayağa kalkmışsınız. Bunların amacı sizin ayağa kalkışınızı engellemektir. Güney Kürdistan halkı da ayağa kalkmıştı. Kuzey halkı da ayağa kalktı. Bunlar iki parçadaki halkın birleştirilmesini, devrime yürümesini engellemek istiyorlar. Bunun için “Çekiç Güç”, bunun için uşaklık temelinde Türk sömürgecileriyle ilişki, bunun için Irak rejimiyle devrim ilişkilerini fazla hesaba katmayan ilişki söz konusu oluyor. Oyun halkın kendisine karşıdır. Dolayısıyla halkın eyleminin giderek kesintisiz bir biçimde gelişmesi için her şey yapılmalıdır ve yapacağız, dedik. Çıkarılması gereken en önemli husus budur, dedik. Hudut, halkımızı birleştiren bir kemere dönüştürülecektir. Bunların birleşik, eskiden gizli ve şimdi açık olan bütün faaliyetlerine mutlaka bir direnmeyle karşılık verilecektir. Bu alan bunların eline bir kez daha böyle sorumsuzca, haince ve işbirlikçi işlerini yürütmek için verilmeyecektir. Bizim her gün partiye verdiğimiz talimat düzeni de budur. Halkımızı birleştirecek kemer ve köprü, dağlarımızın zaptedilmez do-rukları, ulus ve insan olarak bizi var edecek olan bu temel alanlar işbirlikçilere bırakılamaz.

Nitekim TC'nin tarihinde ilk defa bu kadar yoğunlukta giriştiği ve hava saldırılarıyla birlikte yürüttüğü son hareketin, yani yedi günlük “süpürge hareketi”nin başarılı olması şurada kalsın, bunun fiyaskoyla sonuçlanması bizim buraya köklü oturduğumuzu ve öyle kolay kolay bırakacak durumda olmadığımızı göstermiştir. Bu alan, özellikle 1991 hamlesinden sonra, bizi devrimci bir halk hükümetinin kurulmasına kadar götürecektir, “ya özgür bir vatan ve halk kazanılır, ya da ölünür” şiarıyla yerleştiğimiz bir vatan parçasıdır. Bununla çelişen her şey karşıtıdır; bununla var olmaya çalışan her şey ise gerçeğimiz, ittifakımız ve birliğimizdir. Her geçen gün halkımızda gelişen büyük eylem gücü ve yine PKK'nin temelde önemli bir taktik atılım alanı olarak yaklaşım sağladığı başarılarla kendisini kanıtlanması, bu alana yerleşmenin doğruluğunu ve sonuç alıcılığını çok iyi gösteriyor.

Özel savaş cephesinin durumu ve PKK mücadelesinin belirleyici niteliği

Türk sömürgeciliğinin üzerinde durmaya fazla gerek yoktur. Özellikle rejimin son derece çelişkili, zavallı ve zayıf, ama bir o kadar da tehlikeli ve her türlü özel savaş yöntemine açık konumu büyük bir sorundur. Bu baştan itibaren de öyleydi. Biz bu konuda kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Cumhuriyet tarihiyle bağlantısını, onun çöküş aşamasıyla bağlantısını ortaya koyduk. Onu emperyalizme bağımlılığın en gelişmiş biçimi olarak değerlendirdik. En gerici özelliklerin ve özel savaşın bir gerçeği olarak değerlendirdik. Şimdi günleri biraz sayılı olacağına benziyor. Eğer anormal bir şey olmaz, yine birtakım oyunlar ve komplolarla bu iş uzatılmazsa, (ki, erken seçim denilen hikaye biraz da bunun içindir) rejimin bu biçimde kendisini sürdürmesi zor olacaktır. Fakat alternatifi de iktidarımdan bir o kadar olumsuzdur. Bunalım çok derindir. Özel savaşın bütün ayarlamalarına rağmen, çabalar fazla etkili olmayacağına benziyor.

Fakat halkın kendisi de zayıftır. Özellikle Türkiye halkının özel savaş gerçeğine karşı bilinçlenip örgütlenmemesi, bu konuda eskiyi

aşamaması, özel savaş gerçeğini yakalayamaması, halk alternatifini ortaya çıkaramaması, bu rejimin inanılmaz başarılarının demeyelim, başarısızlığının sürüp gitmesine yol açıyor. Bu anlamıyla eğer 12 Eylül rejimi ve onun devamı olan Özal kliği yürüyor gibi gözüküyorsa da, bu sadece önünde ciddi bir engel olmayan ve baş aşağı uçuruma doğru savrulan bir arabanın başarılı yürüyüşü kadar başarılı bir yürüyüştür, diyoruz. Eğer büyük bir talihi varsa, bir taş çarpmadan yürür. Ama bir halk “ben de varım” diyorsa, Kürdistan halkı olarak “biz de varız” diyorsak, tabii bu gidişatı hak ettiği biçimde durduracağız ve durduruyoruz da.

Nitekim özel savaş rejimine karşı son gelişmelerin düzeyi iyi biliniyor. Özellikle siyasal gelişme, halkın devreye girişi, gerillanın hem derinliğine ve hem de genişliğine oturacağına benzemesi şunu gösteriyor: Bu işler daha büyük bir başarıyla yürüyecektir. Bir halkın devreye girişi, gerillanın ve partinin devreye girmesinden çok daha önemli ve çok daha sonuç alıcıdır. Yeni olan burasıdır. Hele bunun Kuzeyi ve Güneyi'nin birleşmesi, gerillanın buna kemer ve köprü teşkil etmesi, değerini daha da artırır. Uluslararası ortamın mevcut düzeyi de hiçbir zaman daha kötüsüne yol açmayacak ve engellemeyecek kadar bir özellik sunuyor; ama ne kadar lehimize dönüştürüleceğinin de fazla önem taşımadığı ve kestirilemeyeceği bir durumda seyrediyor. Çok önemli olan şudur: Bu savaşın 7. yıldönümünde özel savaş cephesi umutsuz, yorgun ve dağınıktır; bu haliyle kendisini sürdürmesi zordur.

Biz şöyle bir değerlendirme daha yapmıştık: Özel savaş doğası gereği çok kısa sürede sonuç vermesi gereken bir savaştır. Bir ya da iki yılda sonuç almak zorundadır. Süresini daha fazla uzattın mı, bu savaş kendi içinde çürür. Özel savaş hızla sonuç alması gereken bir savaştır. Bunun birçok nedeni vardır. Askeri niteliği, muazzam işkenceli ve masraflı yapısı, fazla uzaması halinde bir toplumun kabul edemeyeceği risklerle dolu gerçeği, aynı nedenlerle uluslararası desteğin de fazla uzun sürmemesi, ancak çok kısa bir zaman için buna onay verilmesi, içte ve dışta öyle yıllarca sürebilecek de yıpranmayacak bir durumu asla yaşamaması gibi nedenlerden ötürü, bu özel savaş uzun sürmesi halinde bir çözüm aracı olmaktan öteye

tam bir çözümsüzlük aracına dönüşecek, bir gelişme ve iktidar biçimi olmaktan öteye bir gerileme ve iktidarsızlaşma olayı biçiminde sonuç verecektir, diyorduk. Nitekim günümüzde doğrulanan da bu görüş oluyor. Bizim belirtmemize de gerek yoktur. Tükenmişlik, yozlaşma ve iktidarın ömrünün sayılı olması konusunda kendileri de bu iktidardan kurtulmak istediklerini söylüyorlar. Bu son erken seçim önerisine burjuva muhalefetin verdiği karşılık budur. Muhalefet “bir an önce iktidardan kaçıp kurtulmak istiyorlar” diyor ve bu biraz da doğrudur. Bunun yerine ne gelebilir? Hiç şüphesiz örgütlendiği biçimiyle özel savaşı olduğu gibi sürdüremezler. Bize karşı en kötü özel savaş örgütlendirildi. Hem Evren ve hem de Özal'ın birlikte geliştirdikleri özel savaş, 12 Eylül, bunun da günümüze doğru geliştirilmiş biçimi, aslında yapılabilecek olanın en kötüsüydü. Bu şimdi kendileri için de en kötü sonuçları vermeye başlıyor. Onun için kurtulmaya çalışacaklardır. Bunun yerine özel savaş daha değişik bir biçimde, biraz da sosyal demokrat, liberal ve sivil bir maskeyle yürütülmek istenebilir; başka biçimine varılmak istenebilir. Ama bu özel savaşın sonuçlarının daha da çürütücü, daha da yenilgili olacağı ve başarısızlığa doğru gitme biçiminde sonuç vereceği açıktır.

Türk devletini özel savaş temelinde bir yöntemle yürütmek kolay olmadığı gibi, özel savaş dışı demokrat bir yöntemle korumanın da çok zor olduğunu söyledik. Kendi bünyelerinde bir demokratikleşmeyi gerçekleştirebilirler mi? Bu teorik olarak olanaksızdır, demiyoruz. Ama örgütleniş şekli, kadro yapısı, alışkanlıkları, kısacası kemalizm buna elvermiyor, olanak tanımıyor, dedik. Fakat yine de son bir çare olarak demokratikleşmeyi yaşamaları kaçınılmaz hale gelebilir. Bunda da halkın gelişen devrimci eylemi, özellikle bizim savaştaki kesin başarılı durumumuz çok belirleyici bir rol oynayabilir, dedik. Nitekim sınırlı olarak var olan mevcut demokratik gelişmelerin bunun ürünü olduğunu söyledik.

Bu görüşler şimdi biraz daha doğrulanıyor; her şey biraz daha fazla demokratikleşme doğrultusundadır. Bu da eylemlerimizin, PKK hareketinin siyasal etkilerinin sonucu olarak ortaya çıkıyor. 7. yıldönümü nedeniyle çokça sorulan bir soru da şuydu: Bir siyasal

görüşme yöntemiyle mi sonuca gidilebilir, yoksa gelişecek olan daha köklü bir devrim midir? Biz bu ikisi arasındaki bağlantıyı göz önüne getirerek şunu söyledik: Eğer devrim çok gelişirse, düzen siyasal görüşme yöntemine başvurmak zorunda kalabilir. Devrimin zayıflığı siyasal görüşme yönteminin devreye girmemesine yol açabilir. Veya girse de, bu, otonomicilerin işbirlikçiliği biçiminde bir görüşme yöntemi olur. Bu, karşı-devrime hizmet eden ve çok klasik uşaklık temelindeki bir ilişki tarzıdır, dedik. Bizim siyasal görüşmeden kastettiğimiz bu olamaz. Bu tür siyasal görüşmelere karşı eleştirel yaklaşıyoruz. Bunlar bize göre suç teşkil eden yaklaşımlardır, dedik. Hakeza devrimsel gelişme bunların çıkarlarını toptan tehlikeye sokarsa, bir yöntem olarak görüşmeleri devreye koyabileceklerini, koyduklarında bizim buna kapalı olmadığımızı, taktik olarak bu görüşmelere mutlaka uygun bir hazırlıkla ve devrimci demokrasiyi güçlendirmek amacıyla karşılık verebileceğimizi söyledik.

Ortaya çıkan sonuç şudur: Devrim geliştirilmelidir; gerilla ve serhildan geliştirilmelidir. Gelişme özel savaşı geriletir ve demokratik yaklaşımı güçlendirirse, bu siyasal bir görüşme ortamına yol açabilir. Bu siyasal görüşmenin gelişeceği ortam, partimizin rahatlıkla halkın kaderini çözebileceği bir ortamdır. Daha şimdiden bunlara bu referandum olanağını kabul ettirebilirsek, bu da bir gelişmedir, dedik. Mevcut uluslararası gerçeği de göz önüne getirdiğimizde, bunda zorlanacak olan kendileridir. Klasik sömürgeciliğin varlığının bu yöntemle bile kabul ettirilmesi olanaksızdır. Yani siyasal görüşme yöntemlerinden de kaybedecek olanlar bunlardır. Bu anlamda bu yöntemle zor başvurulabilirler, dedik. Ama çok şey kaybetmektense, az şey kaybetmenin mümkün olabilirliliği ölçüsünde, bu yöntemle de başvurulabilirler. Dolayısıyla yöntem kendi başına bir savaş olduğu gibi, karşı taraf kendisini bu yöntemle güçlendirmek ister. Bu artık maharete bağlı kalmıştır; inisiyatife, örgütlenmeye ve mücadeleye bağlı kalmıştır. Her zaman doğru olan ilke şudur: Siyasal görüşme veya mücadele yöntemine ne sonuna kadar hayır, ne de sonuna kadar evet. Bunu belirleyecek olan koşullardır. Biz bu yaklaşım içinde bugüne geldik. Bu çelişkili gibi görünse de, oldukça başarılı sonuçları çıkan bir uygulamadır. Düşmanı daraltan, dostla-

rın sayısını çoğaltan, PKK'yi olgunlaştıran, düşmanı ise amatör durumda bırakan bir yaklaşımdır. Görüşmeler yöntemi fazla bel bağlanan bir yöntem olarak göz önüne getirilemez. Ancak kendimize çok güvendiğimiz için, TC de kendine güveniyorsa gelsin, konuşacağı bir sözü varsa söylesin biçiminde çok iddialı bir yaklaşımımız söz konusudur ve bunu büyük bir güvenle ilan ediyoruz. Acaba insanlık adına konuşacak bir şeyleri var mı? Demokrasi ve siyasal çözüm adına konuşacağı varsa, kendine güveniyorsa, buyursun, korkmasın gelsin. Özel savaş gerçeğinin ne olduğunu anlamak istiyorsa, gelsin. Bu kendilerinin bileceği iştir.

Devrim yine kendi işlerini yürütmesini bilir. Şimdiye kadar yürütmüştür, bundan sonra da yürütür; özel savaşın tüm engellemelelerine rağmen yürütür. Bütün örgüt içi engellemelere karşı yürütür. Bu temelde, 7. yıl değerlendirmesinde, bununla ilgili olarak, çok ciddi bir kaza olmazsa veya kendi elimizle örgütün gelişmesini engellemezsek, bundan sonraki yıllar, 1992 yılından sonrası devrimin gelişme yılları olacaktır, dedik. Mevcut temel ve pratik hazırlık düzeyi, şimdiden birkaç yılı daha gelişme biçiminde garantilemiştir. Dolayısıyla PKK'nin hazırlık düzeyi, önümüzdeki yılları, hesapta olsun veya olmasın, iç ve dış olumlu ve olumsuz bütün gelişmeleri dikkate alan, gelişme yönü ağır basan, bu temelde bir düzenlenişi garantiye alan, her zamankinden daha fazla planlı, planları da fazla soyut ve olanakları olmayan bir biçimde değil, somut tecrübeye dayalı ve olanaklar göz önüne getirilerek keşfedilen, dolayısıyla başarı şansı her zamankinden fazla olan bir gelişme perspektifi ile değerlendirecektir. Yaptığımız son plan çözümlenmeleri ve perspektifleri, bu yılların bu temelde kazanılacağını gösteriyor, dedik. Yine dedik ki, 7. yıl dersleri özüksendiği ve bu perspektiflerin olumlu tarzda geleceğe yansıtılması sağlandığı oranda, başarı ve başarıdan öteye bir zafer olasılığı mevcuttur. Bunun için de önümüzdeki yıllarda, özellikle önemli bazı vatan parçalarında geçici bir halk hükümetine kadar gitme olasılığı vardır; devletleşme olayı gelişebilir. PKK bütün bunları göz önüne getiriyor. Buna göre kendisini yeniden şekillendirme, özellikle geçmişin ağır yetmezliklerinden arındırarak doğru bir askeri ve siyasal komutaya dönüştürme, bunda iddi-

alı ve kararlı olma, yapılan hazırlıkların küçümsenmeyecek düzeyde oluşu mevcut gerçeğimizi ifade ediyor. Yedi yıl sona ererken, bu, halihazırda üzerinde yürüdüğümüz bir dönemin planlanması biçiminde ifadesini buldu.

Parti ve mücadelenin iç sorunları ve bunları çözme görevimiz

Kapsamlı bir hazırlığın ardından, özellikle TC'nin son saldırılarını az bir kayıpla boşa çıkardıktan, yine içimizde iğrenç bir tarzda ortaya çıkan iç engellemeler ve tıkaçıcıları deşifre edip canlarına okunacak bir duruma getirdikten sonra, daha hızlı sonuca gidebileceğimizi söyledik. Mevcut plan, perspektif ve düzey budur. Yine daha da ayrıntılı olan talimatlar bunu somutlaştırmıştır. Hazırlıklar buna elveriyor. Dolayısıyla gelişmeyi hızlandıracak şeyin ne olduğu biçiminde bir soru sorulacak olursa, yine öncünün kendi iç yapısıdır, diyeceğiz. Bu yapı üzerinde çok durduk, hala duruyoruz. İç yapının olumlu yönde gelişmesini tehdit eden hususları birçok yönüyle değerlendirdik ve bu konudaki gelişmeleri tekrar ortaya koyduk. Bir anlamda yeniden PKK tarihine uzandık. PKK tarihinin çeşitli alanlardaki gelişmesini açmaya çalıştık. Çok kısaca söylenenler şunlardır: Esas gelişmeyi belirleyen şey, düşmanın bütün çabalarına rağmen partinin tutsak alınamayan yapısı; çok kahırlı durumuna rağmen, yurt dışının oynadığı rol ve özellikle silahlı mücadelenin 15 Ağustos Atılımı ile birlikte çok ağır sorunları da ortaya çıkarak gelişmesidir, dedik. Aslında bunlar yalnız PKK'yi geliştiren adımlar değil, ulusal kurtuluşun hem stratejik ve hem de taktik düzeyde en önemli geliştirici özüdür. Düşmanın bütün iç ve dış politik manevraları, baskıları, saldırıları ve işkenceleri, özellikle iç politika kadar dış politikayı da özel olarak aleyhimize uygulayıp mücadelemizi kontrol altına alma amacına ulaşamaması ve dolayısıyla onu ezememesi, en önemli sonuç alıcı bir gelişmedir. Bu gelişmenin böyle sürmesi, 12 Eylül rejiminin on yılının başarısızlıkla sonuçlanmasının temelidir; dayatılan özel savaşın başarısızlığının temelidir; aynı zamanda Kürdistan'da olumlu yöndeki gelişmelerin temelidir.

Fakat şunu da gördük ki, bu gelişmenin öncüsü içinde çok ciddi yenilgi emareleri ve buna yol açacak unsurlar az değildir. Sadece kadro yapısı açısından değil, ilişki ve yaşam tarzları ve örgütleniş düzeyleri açısından da ardına kadar yenilgiye açıktır. Bu yılları bir de bu yönden çok kapsamlı değerlendirmelere tabi tuttuk. Bu yılları kavramak, önemli gelişmelerin sonuçlarına bakmak iyidir, fakat bunun diyalektiğini görememek ve neye karşı nasıl elde edildiğini fark edememek kadro aymazlığının en ahmakça bir biçimidir. Ne de olsa gelişmeler iyi ve kıvanç vericidir, kendini sıkımsa fazla gerek yoktur, bir yerinden tutarsan rahatlıkla gidebilirsin diye yaklaşmak, felaket getiren bir yaklaşımdır. PKK'de işler bu noktaya hiç de öyle gelmemiştir. Hala en önemli sorunumuz, mevcut kadro yapısına bunu anlatabilmektir, zaman zaman halka anlatabilmektir. Kendini zafer akımına kaptırmayan, kendini başarıyı esas alan bir çalışma ve yaşam tarzına tam katmayan, aslında PKK'nin en zayıf yanını teşkil ediyor. Bu da küçümsenir bir durum değildir. Bu temelde eksik olan yanları eleştiriye tabi tuttuk. Başta en inisiyatifli olunabilecek, düşmanın kontrol edemediği, kontrol etmekte zorluk çektiği dağlardaki silahlı mücadelenin özellikle son dört beş yılını eleştiri sürecinden geçirdik. Gerçekten kendi başına bırakılması halinde ardına kadar yenilgiye açık her şeyin bulunduğunu, bunun da ötesinde rahatlıkla kontraya ve halk düşmanlığına gidebilecek, kendini kendi eliyle tasfiye edebilecek, hem de iyi niyetli ve en büyük zorluklara katlanma pahasına kendini bu duruma girmekten alıkoyamayacak çok sayıda kişi, kadro, ilişki ve sözümona örgütlenmenin var olduğunu gördük. Baktık ki, böyle bir örgüt, kadro ve ilişkilerle yapılacak olan, olsa olsa halkı kendimizden uzaklaştırmak ve kendi elimizle karşı-devrimi güçlendirmek olacaktır.

Ardından dış alanı biraz değerlendirdik. Ülke dışındaki çalışmaların her an provokasyonlarla karşı karşıya ve yabancı ellerin en çok uzamasına müsait olduğunu, bir de kendisini en az sorumlu hissedilen, rahatına oldukça düşkün olan ve kendini hiç de işlere katmayan bir kadro tipinin ortaya çıkmasına yol açan bir ortamın bulunduğunu, bu ortamla savaşmanın başlı başına bir sorun olduğunu, ülke dışı kadro, örgüt ve ilişki tarzının ardına kadar tasfiyeciliğe

açık olduğunu ve sağlam önder kadroların çıkmasının beklenemeyeceğini göz önüne getirerek, özellikle bu kamp pratiğinde büyük bir çözüm gücü olmak için ne varsa yapmaya çalıştık. Dışarının olumsuzluğu, özellikle bu alana bağlanarak aşılmaya çalışıldı. Aksi halde yurt dışının partiyi beslemesi şurada kalsın, var olan devrimci değerleri çürütmesi ve tasfiye etmesi işten bile olmayacaktı.

Mücadelemiz ilk ortaya çıktığı dönemde önemli bir çıkış yapmış, ancak bu iyi bir örgütlenmeye dönüştürülemediği gibi de korunamamıştır. Düşman 12 Eylül faşizmiyle yoğun bir biçimde yüklenecek yapının yüzde doksanını içeri almış, örgüt büyük bir imha ile yüz yüze kalmış, ölümden daha beter baskıları ve işkenceleri yaşatmış, buna karşı direnmeler olsa da imhalarla kontrol altına alınmıştı. Cezaevlerindeki yapı esaret altına alınmış bir yapı olduğu için, imha dahil her türlü tehlikeye açıktı, sızmalara açıktı; bir de cezaevi insanın rehabilite edilmesi ve tanınmaz hale getirilmesinin en çok gerçekleşeceği alandı. Dolayısıyla bütün kahramanca direnişine karşın, bu durumun da hiçbir zaman gözardı edilmemesi gerekiyordu. Böyle bir yaklaşımla öncünün gerçek durumu kavranmaya ve çözümlenmeye çalışıldı.

Bugüne geldiğimizde, özellikle hem devreye ve hem de yürüttüğümüz Zindan Konferansı çalışmasına, en önemlisi de gerçekten yeni planlı bir hareket döneminin çok büyük bir güçle geliştirilmesine ilişkin yaptığımız çalışmalar, bu sorunun hiç de tamamen aşılmadığını ve dayatmaların hemen hemen her alanda hala mevcut olduğunu ortaya çıkardı. Bir yandan başını uzatmış olan provokasyon düşmandan ve işbirlikçilerinden aldığı destekle ve onlara sığınan bir güç olarak bütün gücüyle çabalarını sürdürürken, diğer yandan daha doğru dürüst bunun etkisinden kendini kurtaramamış zindan ve hatta genel yapıdaki etkilenmeler, en önemlisi de kendini bir türlü doğru eğitime vermeyen çok ağır köylü özellikleri ve yeni gelen 12 Eylül öğrenci ürünleri vardır. Onların bu etkileri önemli oranda kıramamaları, eskilerin de başarı grafiğinin güçlü olmamasından ötürü yenilgili bir ruh halini son derece normal görmeleri ciddi bir tehlike teşkil ediyor, dedik. Eğer çok dikkat edilmez, olumlu temelde dönüşümü sağlanmaz ve kendi haline bırakılırsa, kadronun bu

görüntüsü yenilgi için yeterli bir iç nedendir. Bu durumda yenilgi için dış nedenlere de fazla gerek yoktur. Mevcut kadronun durumuna, ilişki tarzına ve örgütleniş tarzına bakıyoruz, ağır basan yönün tamamen tasfiyeciliğe hizmet olduğu ortaya çıkıyor. Örgütlenmeyi bir türlü kabul etmiyor, kolektivizme gelemiyor, kendini müthiş yaşama fırsatını buluyor, kendini dayatıyor. Çok ağır bir özellik olarak, bu kendini neredeyse bir kader gibi dayatmak istiyor. Fakat gelişmeler bunun aşılmasına bağlıdır, dedik. Bu açıdan yaptığımız çözümlenmelerle birlikte pratik hazırlıklar da vardır. Bir plan ne kadar doğru olursa olsun, hayata geçirmek için onun öncü gücü çok önemlidir, hatta öncü güç kilitlidir. Bu nedenle bu alanı çok iyi kullanmaya çalıştık. Diğer bütün alanları da tekrar tekrar gözden geçirerek, yeniden düzenlenmesi gerektiğini söyledik.

Bütünüyle şu ortaya çıktı: Mevcut kadro bünyesinde köklü bir soruşturma, gerekirse sert yargılamalara gitme gereği bir talimat olarak kendisini ortaya çıkardı. PKK içinde yargı süreci artık doğru geliştirilmelidir. Tıkayıcı olmak, taktiği işletmemek ve bunun en pratik ifadesi olarak silahlı savaşım birliğini aylarca ciddi ve yaşatır bir pratiğe sokmamak kadar, en tehlikeli konumlarda seyrettirmek, yine halka yaklaşımdan savaşa yaklaşıma kadar çok tehlikeli taktik dışı konumlara girmek artık bir yargılama konusudur, dedik. Birlik sorumlusunun kendine göre hesabı biçiminde yansıyan “benden daha iyisi yok, benden vazgeçemezler” gibi yaklaşımların suç teşkil ettiğini belirttik.

Kapasite bellidir: Bu birlikte bu yetki ve sorumlulukla ne yapılır? Bir bölgede bu sorumluluk ne anlama gelir? Bu yetki neye kaddır? Görev nedir? Bunlar bellidir. Yapan sorumlumuz, görevlimiz, yetkilimizdir. Yapmayan göreviyle oynamış olur ki, bu en tehlikeli suçtur ve yargılama konusudur. İş artık sadece eleştiriyi değil, düpedüz savaş mahkemeleriyle biraz ilerletmek olanak dahiline giriyor. Bunun nedenleri vardır. Dediğim gibi sorun artık sadece ideolojik ve siyasal düzeyde değildir. Askeri ve siyasal mücadele geliştiği için, gerek doğrudan düşmanla bağlantılı ve gerekse dolaylı dayatmalar çok tehlikeli bir hal aldığı için, artık işin özeleştiriyi düzeltilecek bir özü de kalmadığı için, mahkeme devreye girecektir.

Bu eskiden teorik olarak öngördüğümüz, ama pratik olarak fazla uygulayamadığımız, şimdi biraz daha planlı, suçu daha fazla tahlil eden ve cezasını da daha gerçekçi veren bir şekilde geliştirebileceğimiz bir yöntemdir. Bunun artık devreye sokulması kaçınılmazdır. İyi bir yargılayıcı olursa, devrim daha iyi gelişebilir. Adil bir yargılayıcı, kazanmayı esas alan bir yargılayıcı, ölümü pahasına da olsa kazanmayı esas alan bir yargılayıcı, objektif verilerle hareket eder. Birincisi budur.

İkincisi, birçok görevlendirme yeniden gerçekleştirilecektir. Kendini pratikte kanıtlayan, birçok gelişmeyi sağlayabilecek öğeler vardır. Öyle “yerimden oynatılamam, ağayım, benden daha iyisi bulunamaz” biçimindeki ahmakça düşünce ve yaklaşımlara hemen son vermek, yakasından tutup alaşağı etmek, hem de gerçekten tutup alaşağı etmek, bu sahtekarlığı ve düşkünlüğü bırakmasını isteyip eğer savaşı rolünü oynayacaksa savaştırmak, suçlu ise yargıya havale etmek, yerine oturtulacaksa yerine oturtmak, bu konuda oldukça gerçekçi olmak gereklidir. Uygun düzenlemeler ve yeniden görevlendirmeler yapılmalıdır. Gerekirse tüm mıntıka, takım ve birlik komuta sorumlulukları, her türlü köy ve şehir sorumlulukları yeniden düzenlenebilir, dedik. Bunun için yeterli hazırlıklar vardır, kadro adayları hazırlanmıştır, her gün daha da hazırlanabilir. Tıkamalar ve savaşı ısrarla engelleyen tutumları bu yöntemle ileri düzeyde aşabileceğiz. Yerine getirilmesi gereken ikinci önemli görevin de bu olduğu söylenebilir. Yeniden düzenleme faaliyetlerine daha derinlik kazandırmak ve pratikte çıkan olumsuzlukları derhal alaşağı etmek, bunun yerine oldukça yeterli hale gelen nicelik ve nitelikteki yapıyla görev bölümünü tanzim etmek, alanların durumuna göre buna çok gerçekçi ve ertelemeksizin yaklaşmak büyük önem taşıyor ve bu da önemli bir gelişme nedeni olur. Mevcut sorumluluk düzeyini bu temelde yeniden hazırlar ve azami gücümüzü değerlendirirsek, önümüzdeki dönemin önemli başarı koşulları olanak dahiline girecektir.

Üçüncüsü; yargılanması gerekenler yargılama sürecine alınmış, değiştirilmesi gerekenler değiştirilmiş, görevlere gelmesi gerekenler gelmiştir. O zaman yapılması gereken şeyin görevlere yüklen-

mek olduğu açıktır. Eğitim ve tecrübeyle alınan dersler temelinde, çok güçlü bir biçimde ve yoğun bir çaba ile parti doğrultusunun niteliğini de göz önüne getirerek yüklenmek mümkündür, dedik. Hiçbir dönemle karşılaştırılamayacak tarzda böyle bir şans bu dönemde elde edilmiştir. Sınırlı dürüstlük ve açıklık gösteren, çabasını yerinde harcayan birisi, partinin herhangi bir birimi içinde işleri çok iyi ilerletebilir. Gerek kitle zemini, gerekse olanaklar, yani öncü koşullarında sağlanan gelişmeler, dürüst bir kadroyu mükemmel başarılarla götürebilir. Onun için mevcut eleştirilen ve kabul edilmeyen durumlara düşmemeyi kendisi için esas alan, talimatlar ve çözümlerle oldukça aydınlatılmış doğrultuyu iyi yakalayan ve çabasını esirgemeyen bir kadro iyi iş yapar ve kadro mutlaka yürümelidir, dedik. Bu üçüncü husus layıkıyla işletildiğinde, başarı oranı oldukça ileri düzeyde artacaktır. Önümüzdeki dönemi, zafer olasılığını da içinde taşıyan bu dönemi kazanmanın en önemli bir öncü rolü de böyle sağlanır, gerekleri böyle yapılırsa başarı nedeni olur. Parti bunu hem hak etmiştir, hem de hazırlıkları yeterlidir. Yürütmek için sadece görevin adamı olmak, biraz “ben bu işe varım” demek gerekir. Artık bunun da yapılmaması ya suç teşkil eder ve yargılamaya götürür, ya da aşılmayı getirir. Eğer bu ikisi de aşılmışsa, bu iş böyle uygun kadrolarla mutlaka yapılır.

Dördüncü bir gelişme etkeni olarak, tabii ki denetimi elden bırakmamak gerekecektir. Denetim nedir? Denetim, işlerin yargı, eleştiri ve militanın doğru çalışma esaslarına göre yürütülüp yürütülmediğini gözden geçirmektir. Bir eyalette, bir bölge ve mıntıkada, bir takımında, herhangi bir çalışma biriminde işler kararlaştırılıp planlandığı, hatta yönetmeliğe bağlandığı gibi yürüyor mu, yürümüyor mu? Denetim, bunun anlaşılmasıdır. Bu iş çok önemlidir ve en önemli bir gelişme unsurudur. Denetim bir defa yerine getirilmezse, saydığımız üç unsur çok iyi işletilse bile, çok eksik kalacağı için başarılarından alıkoyabilir. Denetim herhangi bir dönemde olduğundan daha fazla önümüzdeki bu dönem için gereklidir. Bu biraz da rahat sağlanabilecek olanakları olan bir dönemdir. Çizgi nettir, olanaklar göz önündedir. Şimdi birisi kalkıp da eskisi gibi “bilemiyorum, olanağım yoktu, silah azdı, kadro ve savaşı yoktu, tecrübe

yoktu” diyemez. Bütün bunlar vardır. Hedefler konulmuştur, araç-gereç bellidir, en fedakar savaşçı bir yapı da vardır. Dolayısıyla şimdi bir kişinin denetimden kaçması mümkün değildir ve bu çok önemli bir husustur.

Bugün Kürdistan'ın herhangi bir alanına gitmek mümkündür, silahlı gitmek de mümkündür, sıradan bir çalışmayla gidip kazanmak da mümkündür. Gerilla da, serhildan da mümkündür. Parti olanağı hazırlanmıştır. O zaman sorumlu neden gerekeni yapmasın? Yapmadı mı, denetim fonksiyonu işleyecektir. Denetim sorumlusu hemen yakasına yapışıp şunu diyecektir: Olanak, plan, perspektif, talimat, tüzük, bütün bunların hepsi vardı. Hatta sana şunun şu kadar süre içinde şöyle yerine getirilmesi emredildi. Yapılma olanağı çok açıktı. Peki, neden yapmadın? Artık “şöyle kişisel özelliklerim vardı, savaşçı hazır değildi, araç-gereç yetersizdi” denilemez. Bunların hiçbirisi gerçekçi değildir. Kaldı ki bir devrimci kadroyu eğitir, araç-gereci edinir. Hele bir gerillacı tamamen böyledir. Hele bizim koşullarımızda bir ulusal kurtuluş devrimcisi daha da böyledir. İlave olarak ek yaratıcılık ister. Sen hazır olanı bile kullanmayacaksın: Bu suçtur. PKK tarihi her şeyin iğneyle kazılarak elde edilmesinin tarihidir. Böyle kanıtlanmış bir tarihe karşılık, bu kadar güçle sonuç gidemiyorsan, bu birimin ve görevin başında nasıl durabilirsin? Denetleyici ve parti sorumlusu (ki herkes sorumludur), bu soruyu yanındakine, görebildiğine, işitebildiğine, inceleyip araştırabildiğine soracaktır.

Çabanıza biraz saygılı olmasını bileceksiniz. Birileri çok rahatlıkla başarılabilir görevlerle oynuyorsa, lütfen biraz önünde durmasını bilin. Yine gidecek, birçok görevin içine gireceksiniz. Korkmayacaksınız da. Birileri bir şey yapar diyorsanız, ben varım. Talimatsa talimat, yetkiyse yetki, görevse görev; ama yürüyün. İkide bir şimdiye kadar bıktırdığınız gibi, artık bıktırıcı durumlara son verin. İnsan bir yere geldiğinde, sağına soluna bakıp bu işlerin çizgiye göre olup olmadığını, ulaşılması gereken hedefin neresinde bulunulduğunu, yetki ve olanağın ne kadar kullanıldığını, sorumlusunun kim olduğunu bilebilir. Bunları kestirmek zor mudur? Gerçekten sizin devrimciliğinizden bir şey anlamadığımı söylemeliyim.

Ukala, serseri ve düşkün biçiminde, daha ağırını da söyleyebileceğim deyimlerle anlatmak istediğim durumunuz budur. Bir ortamın içine gidiyorsun. Adam altın gibi değerlerle oynuyor. Senin o dilin kesilecek olsa bile, neden birkaç kelime söylemiyorsun? Korkak ve cesaretsiz misin? Bir partili değil misin? Sen bir hain olamazsın, buna inanmıyorum. Aslında fedakarlıktan yoksun biri de olamazsın. En büyük fedakarlık yapıyor. Peki, neden bir türlü işlerin ölçülere göre yürütülüp yürütülmediğini soramıyorsun? İşte burada o büyük ahmaklık ve sorumsuzluk mu diyelim, sırf yanındaki ile bozuşma veya “bozuşursam tam bozuşayım” deyip bozuşma ve normal ölçüyü bir türlü tutturamama biçimindeki tutum karşımıza çıkıyor. Peki, siz bu devrimcilikten ne anladınız? Bu iş gönül-hatır işi midir?

Duyuyoruz, sorumsuzluktan ötürü en değerli yoldaşlarımızdan onu, yirmisi nasıl devriliyor? Biraz dilini kıpırdatsan, biraz o işin nasıl olacağına ilişkin gücünü kullansan, yirmi kişinin canını kurtaracaktın. Bugün yirmi silahlı adam halkın her şeyidir. Sen biraz olsun kendini vermemekle kendin ve çevrenle nasıl oynadığını bilmiyor musun? Hala raporlar geliyor. Büyük isyan işte biraz buradadır. Şu suyun kenarında, şu tehlikeli noktada tehlike çok açık olmasına rağmen, nasıl kalmışlar, bunu yazıyorlar. Yanıbaşındaki de ucuz eleştiri getiriyor. Eleştiri yapan değiştirebilir, özeleştiri yapan rahatlıkla değiştirebilir. Peki, niye bu durumu böyle kabul ediyorsunuz? Hiç kimse sizi böyle yaşatamaz. Bu denetim anlayışıyla da hiçbir yere varılamaz. Siz “o beni denetlemesin, ben de onu denetlemeyeyim” demekle belki rahatı veya sorumsuzluğu biraz kurtarabilirsiniz. Ama bununla son tahlilde kaybedecek olan yine sizler olursunuz. Gerçekten bir insan yoldaşına böyle fazla yük olmayı da onuruna yedirmemelidir. Asgari görevlerine sahip çıkmamanın onurla bağdaşır bir yanı yoktur.

Ben işleri yürütmek için bu kadar sorumluluk alır ve bu kadar denetim gücü olmaya çalışırken, herhalde paşa keyfiniz için bunu yapmıyorum. Öğrenebilerseniz, size bir şeyler vermek için uğraşıyorum. Fakat daha fazlasını da sizden istemek için yapıyorum. Sizin de partili olmanızın en temel koşullarından biri budur. Öyle an-

laşılıyor ki, kendini gelişmeye karşı sorumlu tutmamak, hatta gelişmeleri kendisi için bir yük gibi görmek, insanı ağır suça ve bu da yargılanmaya götürür. Sınırlı bir çabayla rahatça başaracağı işlere kendini katmamak sorumsuzluğa, en azından görev dışı kalmaya götürür. Yargılan, görev dışı bırakıl: Bu nedir? Bu, bir devrimcinin içine gireceği en utanmaz durumlardan birisidir. Yaygın olarak bunları yaşıyorsunuz. Hayır, korkuyla izah edemezsiniz. Kısacası yapmıyorsunuz. Bu kendini yormamak, ahbap çavuşluğu bozmamak, aslında bir türlü partileşmeyen ve kendine layık bir parti kadrosu rolünü oynamayan kişiliğin rolünü oynamaktır. Bu da hayra yol açmaz. Siz buna belki köylü kurnazlığı, küçükburjuva sorumsuzluğu ve uzlaşmacılığı, belki de ortayolculuk dersiniz. Ama ne dersiniz deyin, sonuç felakettir. Nitekim PKK tarihi bu konuda ibret verici örneklerle doludur.

Vurgulamalıyım ki, bu ülkenin hangi alanına gidilirse gidilsin, hangi görevlere el atılırsa atılsın, bir bakış bile işlerin yoluna yordamına ne kadar uygun olup olmadığını, kuralına, tüzüğüne ve talimatına uygun olup olmadığını hissettirir. Ortam nettir. Çözüm gücü ve doğrultu, bizde bir santim sapmayı bile adama hemen hissettirecek kadar açıktır. Yerine getirilmeyen bir denetim görevidir. Kendi alanı dışındaki alanlarla ilgilenmeyip ancak çok kaba bir hata olduğunda ilgilenmek, denetim görevini yerine getirmek değildir. Partinin bütün gidişatından kendini sorumlu hissetmek, ulaşılabilecek her yere ulaşma gücünü göstermek, bu konuda kendini sadece özel sınırlandırılmış bir görevli değil, genel bir görevli gibi hissetmek, ahbap-çavuşça tutumlar içine girmemek, “büyüğümüdür, bozuşmayayım” veya “küçüğümüdür, benim hatamı görmez” deyip kendini denetim dışı bırakmamak, bütün bunlar çok önemli yöntem sorunlarınızdır. Bunları biraz anlayın ve halletmeye çalışın.

Ben sizlere esef ediyorum. İlgisizlik ve denetimsizlikten ötürü insanların hayatıyla oynamak cinayettir. Siz bu halinizle cani rolünü oynuyorsunuz. Bu kötüdür, benim adıma hiç olmaması gerekir. Kimse sizi bu temelde besleyip doyurmaz, kimse sorumluluk yapmaz. Ben size destan yaratın ve büyük işler başarın, demiyorum; ama uğraştığınız alanda işlere asgari de olsa sahip çıkamıyor musu-

nuz? Bir takımın veya küçük bir mıntıkanın devrim işlerini doğru rayına sokmaktan aciz birer zavallı mısınız? O halde niçin geldiniz? Nedir bu gördükleriniz, size hiçbir şey anlatmıyor mu? İnsan kendini çocuk yerine koyar, ama bu kadar koymaz. Bu, düşkün yaşamın son kalıntılarıdır, partileşmeye gelmeyen yanlarınızın son kalıntılarıdır; yaşama gelmeyen sorumsuzluğunuzun, lümpenlik ve serseriliğin son kalıntılarıdır. Tek sözcükle ayıptır ve aşılması gereken şeylerdir. Öyle ertelemecilik ve ikirciklikle ele alınacak hususlar da değildir. İster rica ister emirle olsun, ben bu işlerin mutlaka yürütülmesi gerektiğini söylüyorum. Ben artık avanaklığı ve kötürümlüğü fazla taşımak zorunda değilim. “Vay biz nasıl oyuna geldik, vay biz nasıl gözardı ettik, vay biz nasıl göz yumduk, vay biz nasıl layık olamadık?” Bunlar söylenecek laf mıdır? Neredeyiz, neyle uğraşıyoruz? Eğer kişiliğiniz buysa, hiçbir şey yapamazsınız; kafanıza bir kurşun sıkın, olduğunuz yerde düşün, kaçın, diyorum. Fakat birileri “ben varım” diyorsa, işleri biraz rolüne ve şanına yarasır bir biçimde yapsın. Bu kadar tecrübeden sonra işlerin böyle yürütülmesi gerektiğini hissetmiyorsanız, çok şeyinizi yitirmişsiniz ve muazzam bir kayıp içindesiniz demektir.

Peki, devrim ne demektir? Kocaman yaşamınızı adamışsınız. Bu ne anlama geliyor, bir gün anlayacak mısınız? Haydi biraz çıldırmışsınız diyelim, ama sağduyu tümüyle yitirilmiş midir? Kimse kendisini deli yerine koymasın. İçinizde herkes az da olsa laf anlayacak düzeydedir, az da olsa gerçeklerimize göre adımını atacak düzeydedir. Yoksa adımınızı keseriz; bunu göstermiyorsa, onu yere indirmesini biliriz. Bu kimdir, neye dayanarak böyle yapıyor? Hala haber üstüne haber alıyoruz; “birimlerle şöyle oynayan, canlarla şöyle oynayan, asgari de olsa görevlerin üzerine yürümeyen kişiler var” deniliyor. Sen sorumlusun. Yiğide, komutana ve öndere şikayet etmek yakışır mı? Ben şunu söyledim: Böyle suçlar ve insanı bile bile imhaya götürecek durumlar oldu mu, bunun sorumlusu kimse, bir tane yapıştırın, alınından vurun. Eminseniz, kesin olarak böyleyse, yapın. Ben elbette bunu saptırarak ve istismar ederek yapmanı kabul edemem. Ama hem de iyi niyet adına bile bile düşman rolünü oynuyorsa, affetmeyelim diyorum. Bu bir denetim görevidir

ve devrimci için denetim yaşamsal önemdedir. Çok basit bir örnekle söyleyeyim: Yerçekimine karşı kendinizi denetleyemezseniz, bir saniye ayakta kalabilir misiniz? Devrimin işleri de böyledir. Devrim de yerçekimi çizgisidir. Yerçekimine dikkat etmeyince insan nasıl düşerse, devrimin çizgisinden sıradan bir sapış da düşmeye götürür.

Demek ki, her devrimci bu denetim görevini mutlaka doğru biçimde, olduğu yerde genel sorumluluk anlamında ve özel görevi dahilinde yerine getirmelidir. Denetimin sonuçları yargıya ve görevden almaya götürebilir, yeniden görevlendirmeye götürebilir. İyisini daha sağlam görevlendirmelere, kötüsünü düşürmeye götürebilir. Bu da bizde sanıldığından daha fazla başarının kat be kat gelişkin olmasına yol açar. Yaptığımız devrimciliğin de bir anlamının olmasını ifade eder. Demek ki bu dördüncü koşulu mutlaka önümüzdeki dönemin üzerine yaymak ve uygulatmak gerekir. Bütün bunlar yapılırsa, dönemin başarıyla geçmemesi için hiçbir neden kalmayacaktır. Mevcut tecrübe, olanaklar, çizgi ve uygulama düzeyi PKK'nin her bakımdan başarıyla yürüyebileceğini gösteriyor. Gözlerinizle gördünüz. Kitlesi ayağa kalkıyor, bir devlet olmaya götürebilecek koşulları bile olgunlaşmıştır. Siz bunun öncü ve kurucu kadrolarısınız. O zaman yapın. Eskiye takılmış olabilirsiniz, eskinin kör kötürüm ögesi olmuş olabilirsiniz, soluk alamaz olabilirsiniz. O zaman şunu söylüyorum: Eğer çok kötürümseniz, hiçbir şey yapacak durumda değilseniz emekliye ayrılın. Bazı işleri tutup halledebilirsiniz, basit de olabilir, oradan tutun. Daha iyisini yapabileceğinize hükmettiğiniz an, o görevin üzerine yürüyün. Dediğim gibi bunlar yapıldığında bu işler yürür. “Eskiye takıldım, bir türlü adam olamıyorum, bir türlü ilerleyemiyorum; hele öncülük denilen olayla uzaktan yakından alakam yok; benim yaptığım olsa olsa bir ağalık olur; eğer daha fazla yetki derseniz, bir jandarma olup etrafımı düşürürüm, böyle yaparım, sonuçta ben böyleyim” diyecek olursanız, işte buna zırdelilik derler. Böylesi adama alçak derler ve böyle adamlık olmaz.

PKK'de gelişen bir karar ve uygulama durumu vardır. Hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan ve sınırlı da olsa biraz kendimize saygımız varsa, onun gereklerini mutlaka yerine getirmeyi şart koşar. Bunun artık bahanesi filan da yoktur. Durum baştan da buydu, böyle

yapılmalıydı. Ama yapılmadığı için en başta kendinizi zora soktunuz. İnanılmaz gaflet örnekleri ve kayıplar yaşandı. Hep acı çektiniz. Şimdi yaşama saygının bir gereği olarak hiç olmazsa bu işlere doğru katılalım. Yani gelişme sizin yaşamınızdır, sizin özleminizdir; ona layık olmasını bilelim. Bu halk bile nasıl ayağa kalkıyor, nasıl sağlam bir yürüyüşe var olduğunu söylüyor? Örnek kabilinde belirtiyorum: Bakın, kendiniz gördünüz, yüz yaşındadır, nasıl iyi bir asker olunacağına dersini veriyor. Peki, bir yanda bu örnek dururken, bu işin cevabı olması gerekenlerin asgari gereklerini bile yerine getirmemeleri ayıp değil midir? Bunun bahanesi filan olamaz. Ben şunu da söyleyeyim: Sınıf etkileridir veya başka sınıfların kendisini örgütlemesidir gibi izahlara, parti içinde böyle yabancı sınıf etkilerine, dışarının etkisi biçiminde bir ahmaklığa yer bırakmayız. Biz aynı zamanda savaş örgütüydük, askerileşiyoruz. PKK şu anda yüzde yetmişbeş askeri bir örgüttür. Askeri örgütün içinde de sınıf dışı etki ve çeşitli görüş farklılıkları deyip ne kendimizi, ne de başkasını aldatalım.

Orası emirle yürütülen bir alandır. Emir çıkarmak için komutan, komutan olmak için de çok yetenekli olmak gerekiyor. Emrin en doğrusunu çıkardıktan sonra, onları fetheder ve çoştururcasına savaşçılarına benimsetir. Oysa komutanlarımız emirler veriyorlar, ölüme emirler veriyor ve çıkmaza sokuyorlar. Bunun sayısız örnekleri vardır. Böyle komutan olmaz. Bu tip komutanın karşısına geçilip alınandan vurulur. “Bizi bir ekmek için bile bile ölüme götüren, bile bile tehlikeye atan komutanlar var” deniliyor. Bunlar komutan filan değil haindir. Size söyleyeyim. Bu avanak savaşçılar biraz kendine gelsinler. Komutan böyle olmaz. Bunlar haindir; bunlar serkeş, lümpen ve feodal döküntülerdir. Kendinize saygınızı yitirmemişseniz, böylelerini vurun. Bunlar PKK içinde kalmaya cesaret etmesinler. PKK'nin şu gerçeğine derinden inanıyoruz: PKK fedakarlık ve cesaret abidesidir, en soylu değerlerini ortaya koyanların yürüyüş tarzıdır. Feodal bir öge, bir lümpen gözü açıklıkla kendisini komutan yerine koymuşsa ve sizin sırtınızdan hayatınızla oynuyorsa, benim adıma vurun, diyorum. Bunların böyle olumsuz olmaya cesaret bile etmemeleri gerekir. Bunlar bir defa kendilerini elden kaçmış sayıyorlar. Yaşarsam, ben de bunların yakasını bırakmaya-

cağım. Onlar için ölüm bile en azından kolay bir yoldur. Biz PKK'yi kolay yaratmadık ki, bu tipin elinde böyle ucuzca kaybedelim. Nereden bakılırsa bakılsın, biz halkımızın gencecik evlatlarını bu alçaklara böyle harcasınlar diye vermiyoruz. Yerinde olmayan tek bir söz bile sarfetmelerini kabul etmiyoruz. Bu PKK'nin önderlik tarzıdır.

Size açıkça söylüyorum: Savaşçı ya da komutan gerekeni yapacaktır. Yapılmazsa sizin yaşam hakkınızla oynayacağım. Yaşamınıza ölümden daha fazla ceza biçeceğiz. Kendinize gelmelisiniz. Bir çalışmanın doğru sahibi olmalıyız. Bundan yanlış bir sonuç çıkmıyor. Öyle çok katı, acımasız bir yaşamınız olsun, demiyorum. Tersine uğruna yola çıktığınızı değerlere bağlılık ve bu değerlerin yaşama şansı bulması için, biraz kendinize saygınız isteniyor.

Devrimci görevlerin üzerine tam militan özelliklerle yürüelim

Bunları bu kadar vurgulamamın nedeni şudur: Son yılların bütün planlama gruplarına bu çağrılar vardı. Bu talimatlar kapsamlıydı. Ama tersi geliştirildi. Düşmanın etkilerini, sınıf dışı tortuların durumunu anladım. Fakat içinizden böyle sağduyulu birkaç kişi hiç mi çıkmayacak? Kendi onurunuzu, kendi yiğitliğiniz ve militanlığınızı koruma gücünüz de yoksa, o zaman neden karşımızda duruyorsunuz? Ne diye görevlere hazır olduğunuzu söylüyorsunuz? Ben sizin kişiliğinizle oynamak istemiyorum, ben sadece hizmet etmek istiyorum. Hizmetin gereklerini bileceksiniz. Buna da gücünüz yoksa, defolup gitmesini de bileceksiniz. Ayıp değildir; layık değilsen, layık olduğun yere git. Biraz layık olmak istiyorsan, söylenenler çok nettir, rahatlıkla ulaşılabilir hususlardır. Bu söylediklerimden “gideriz, birbirimizin canına okuruz” gibi bir sonuç çıkmaz. Buradan çıkan anlam şudur: Hataların canına okuruz; çok rahatlıkla işlerin gereklerini yerine getirebilecekken getirmeyenin canına okuruz, en iyisini yaparız. Güç ve olanak da vardır, iyi değerlendirip sonuca götürürüz. Söylenenlerden daha fazla birlik, daha fazla coşku, daha fazla ilişkilere hakimiyet gücü, kılı kırk yararcasına değerlendirme

anlamı çıkıyor. İki fedai adam iyi kullanılırsa, bu, bir düşman birliğinin imhasıdır, düşmanın en önemli gördüğü bir hareketinin boşa çıkarılmasıdır, bir hainin cezalandırılmasıdır. Olumlu yönde bir örgütsel gelişme ve eylemin gerekçesidir. Bizde herkes fedaidir, yani her şeyini ortaya koyar, çalışır. Eğer sen komutansan, böyle adamlar çoktur, biraz kafanı çalıştır ve bu adamları harcama. Çok sorumsuz bir biçimde, beş kişiyi “şu köye git” diye ölüme gönderme. Komutansan komutanlığının anlamını bil. Giden iki canın, beş canın ne anlama geldiğini düşün. Şu bölgeye bırakma, şu köye bırakma, şu yol ağzına bırakma. Bak, dağlar geniştir, her türlü korunmaya elverişlidir. Hedefler boldur, en verimli yakalanabilir. Komutansan biraz bunları düşün, planla ve uygula.

Sözüm bir de savaştıyadır. Sen de savaşçıysan, doğru işi, parti-nin işini biraz anla. Her PKK savaşçısı biraz anlar. Olmayacak duaya amin demez. Ne olamaz deyip savsakla (ki biz olmazı olur yapan bir hareketiz), ne de olanaksız olduğu halde sırf PKK aşkına ve emirdir deyip kendini ölüme at. Bu konuda doğruyu tuturalım. Düşünce gücünüzü, çizginin gereklerine yatkınlık gücünüzü biraz kullanın. Eğer böyle değilseniz, görev talep etmeyin, diyorum. Gittiğiniz herhangi bir alanda doğruları söylemek ve uygulamaktan çekinmeyin. Kötüsü, yaşamsal doğruları söylemeyip veya savunmayıp suskun kalmaktır. Bu en alçakça bir tutumdur, diyorum. Ne yazık ki yaşadığınız durum budur.

Bizim önderliğimizin anlamını gördünüz. Halk bize hücum ediyor, halk her şeyi bizden söke söke almak istiyor, böyle bir önderliktir. Çekinilecek bir önderlik değil, gerçeğimize hücum edilecek bir önderliktir. Siz kadrosunuz, önderlik değerlerine daha fazla hücum edeceksiniz. Bunlar gelişme değerleridir, bunlara hücum edeceksiniz. Çok geri olarak nitelendirdiğiniz halk nasıl bir önderliğe koşuyor, biraz onun doğrultusuna koşun. Biz bu temelde yürümeye değer biçiyoruz.

Baştan beri her hamlemiz bu ruhla, bu sorumluluk ve denetim anlayışıyla başlatılmıştır. Duymayana ve anlamayana söylüyorum: Bizden bir şey almak ve bizimle yürümek isteyenler bunu böyle duymalı ve anlamalı, gücü varsa yürümelidir. Kendinizi konuştur-

manız, kendinizi bildiğiniz gibi yürütmeniz eğer bir önderliğe yarasırsa, ben size uyayım. Yok bile bile çıkmazsa, vazgeçin. Bunu bu kadar vurgulamamın nedeni, her tarafa gönderdiğimiz yol alma ve müdahale gruplarını işlemez kılan bu olduğu içindir. İşte çokça eleştirdiğim bu duyarsızlık, bu gerçeklere sıradan bir ilginin bile gösterilememesi, sorumluluğun gereğinin yapılamaması, hepsini en verimli çağlarında götürdü. En önemli nedeni kesinlikle budur. Edinilmiş yanlış yaşam alışkanlıkları, köylü tembelliği ve sorumsuzluğunu, basit kurnazlığı kendilerine yakıştırıyorlar. Tabii bu da savaşta ölüm demektir. Yaygın olarak yaşanan bu oldu. Önderlik deyince aklına ağalık geldi, jandarmalık geldi, rahat yaşam geldi. Askerlik denilince, bir kölenin “komutanımız ne derse odur” sözü aklına geldi ve sonuçta hepsi kaybetti. Bunu aşacağız.

Benim anlam veremediğim şudur: Bu kadar açıklığa rağmen, bunları nasıl aşamıyorsunuz? Yapılan ciddi bir hesap hatasıdır. Böyle bir partinin doğrultusuna girmek yerine, kendini bir şey sanıp dayatma yaşıyor, yani hemen keyfiyet seçiliyor. Aslında sınıf etkeni de vardır. Bir türlü kendini devrimcileştirememesi durumu da vardır. “Kendimi biraz daha saklarsam kendimi daha iyi dayatırım” tipinden hesaplar da vardır. Ben tekrar bu hesapların fazla yürüme şansı yoktur, yapmayın bu hesapları, iyi olmayan bu tür hesaplar bizde sökmez, diyemem. Gerçek kişiliğinizi bulun ve hesaplarınızı doğru yapın. Ahbap-çavuşluğa gelmem, eski-yeni ayırımına fazla gelmem, kendimi vazgeçilir-vazgeçilmez ikilemine fazla kaptırmam. Bazı ölçüler vardır ki, hep bağlı kalırım. Bunu görmeye çalışın. Çünkü bir bağlılık iddianız vardır, bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz. O zaman dikkate alacaksınız. En azından kafanızı kaldırın, anlamaya ve gücünüz ölçüsünde uygulamaya çalışın. Bütün bunlar önümüzdeki dönemin içinde zaferi de taşıyan başarıları için şarttır.

Dört temel koşul saydım. Hiçbirimizin çizginin doğruluğundan kuşkusu yoktur. Objektif ortamın uygunluğundan hiçbirinizin kuşkusu yoktur. Geriye bu dört koşulun gereklerinin yerine getirilmesi kalıyor. O da bizim görev anlayışımız dahiline giriyor. Eğer böyle bir görev anlayışıyla yola çıkar ve önümüzdeki dönemin üzerine gerçekten bu görev anlayışıyla yürürsek, başarı kaçır-

nılmazdır. Bunun çaba ve eylem gücü esirgenmez ve sınırlı bir biçimde sergilenirse, bu durumda bile işlerde iyi yol alınır. Herkes çaba sahibidir, “bende yok” diyemezsiniz. Onun için devrimci adam olmak gerekiyor. Ölçü adamı olmak, doğrultu adamı olmaktır. Her şeyden önce o doğrultunun hesabının sahibi olmaktır. Önyargılarını ve keyfiyetini dayatmayan, çok olumlu koşullar olsa da, astığı astık kestiği kestik olmayan, her şey istediği gibi yanibaşında bulursa dahi ona tenezzül etmeyen, doğrunun ve yine doğrultunun adamı olan, bundan başka bir şey görmeyen, her şeyi buna göre değerlendirmeye tabi tutan adam olmak gerekiyor. Bir türlü yapamadığınız ve yanaşmadığınız da budur. Yapmazsanız keyfiniz kursağınızda kalır. Bize bir avuç doğruların sağlam adamı gerekiyor. Kül yutmayan, aldanmayan ve aldatmayan, otoriter, oldukça ön açıcı, çevreyi kesinlikle hep gündemde tutan, kimsenin gözyaşına bakmadığı gibi moralin de yüksek temsilcisi, coşkunun kaynağı ve yaşamın kıvancı olacak adam gerekiyor. Bunun karşısında eleştiri olmaz, bunun karşısında kafa sallamak olmaz; “göremedim, ulaşamadım” demek olmaz. Bunlar güzel, doğru ve iyi şeylerdir, ancak hücum edilerek kazanılır.

İnanıyorum ki, ben şimdiye kadar bu temelde, bu doğrultunun içinde yürüdüm. Bu temelde kendimi hazırladım ve yürüttüm. Karşımdakilerle muazzam bir biçimde savaştım. Çizgiden sapanınız en yakınım da olsa ve yıllarca kahredercesine bize yüklense de, çizginin esenliğini esas aldık. Çaba gerekiyorsa çaba, fırlamak gerekiyorsa fırlamak, sabır gerekiyorsa sabretmek, silah gerekiyorsa silah, para gerekiyorsa para, halk gerekiyorsa halk, ne gerekiyorsa kendisi için hiçbir şey esirgenmeden bu doğrultuya bağlandı. Siz değerlendirmek istiyorsanız, her şeyin gözler önünde olduğu, herkesin gözler önünde olduğu açıktır. Kadro ve öncü bu doğrultunun emrinde olan adam demektir. Kadro olmaya, PKK'li olmaya karar vermek demek, kabul etmekte asla tereddüt etmediğiniz, her şeyinizi sonuna kadar benden daha fazla adadığınız bu çizginin gereklerine kendini yatırmak demektir. Bütün kişisel özelliklerinizi ve özgünlüğünüzü bu çizginin daha da başarılı olması için sarfetmeyi bilen adam olmak demektir. Gelişiniz bu temeldedir. Kabulümüz de bu temel-

dedir.

Kıyası görüyorsunuz ki, çağımızın ve daha fazla günümüz Kürdistan'ının en önemli zafer etkeni olarak, gerekleri yerine getirildiğinde başarıya, tersi durumda büyük başarısızlığa götürecektir öncü değerlendirmesi ve kararlaştırmasını yapıyoruz. Bu temelde sağlanan başarı diğer bütün başarıların anasıdır. PKK şimdiye kadar biraz başarılı olmuşsa, çok büyük zorlamalara rağmen kendi çizgisi dahilinde kalması ve biraz da bizim bu çizgiyi yürütme gücünü göstermemiz sayesinde. Daha büyük başarı ve zafer, hiç kuşkusuz bu çizginin gereklerine sonuna kadar bağlı devrimci militan olmakla mümkündür.

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümündeki en büyük dersi budur. Bu ders ne kadar doğru kavranırsa, diğer bütün dersler o oranda gelişir. Çok iyi bir gerillayı teşkil etme, ayaklanmaları örgütlendirip sürekli kılma, uluslararası kamuoyunda daha da artan etkileme, itibar ve güç kazanma, en önemlisi de hiç de hak etmediğimiz kayıpların önüne geçme gibi bütün bu dersler iyi bir öncü militan düzeyi tutturmakla mümkündür. Böyle öncü bir örgüt olmaktan başka çaremiz de yoktur. Hiçbir şey militanın öncü rolü kadar bir rolün sahibi olarak, gelişmeyi yerine getiremez. Böyle bir devrimci öncü, tarihimizin bu aşamasında sadece daha önceki dönemlerin başarılarını korumakla kalmayacaktır. Evet, rol layıkıyla yerine getirilirse, geleceğin zaferinin, hem de öyle uzun süreli bir hayal değil, adım adım planlanıp geliştirilecek bir aşamasının asıl gerçekleştirici gücü oluyor. Var olan PKK yapısı, bu temelde küçümsenmeyecek bir tecrübe ve eğitimle doğru halkayı yakalamıştır. Geçmişte çeşitli nedenlerden dolayı yetmezlikler ve gafletler belki de büyük yenilgilere götürmedi. Fakat önümüzdeki dönem için aynı şeyleri söylemek mümkün değildir; beklenmedik her şey olabilir. Bunların önüne geçmek ve hiçbir tesadüfe yer bırakmamak, gerektiğinde bu tesadüfleri de zaferi daha güçlü kılmak için kullanmayı hesaplayan bir tutuma sahip olmak tek çaremiz olduğu kadar, tüm gücümüz ve coşkumuzla yüklenerek görev adamı olmamız gerektiği anlamına geliyor. Hiç olmazsa bundan sonra devrimci militanın görevlerini böyle militan özelliklerle

karşılalım.

İnanıyoruz ki, hiçbir güç görevlerin üzerine böyle yürüyenleri başarmaktan alıkoyamaz. Yine inanıyoruz ki, önümüzdeki dönemin üzerine böyle yürümekten ve böyle yürüyüp başarmaktan başka hiçbir şey bizim amacımız olmaz. Bununla çelişen her şey yaşamımızla çelişir, görev anlayışımızla çelişir. Bununla uyuşan her şey yaşamımız ve görevimizdir, başarıdır.

Bu temelde 15 Ağustos Atılımı'na, başta şehitlerimizin anısına karşılık vermeye çalışır ve onlara ancak bu temelde layık olmasını bilirken, daha fazla olarak da mutlaka kazanmamız gereken önümüzdeki dönemi böyle yakıcı derslerle karşılaşmasını bilelim. Şimdiye kadar çok az olanaklarla yürünen ve amansız bir sürecin fırsat tanımadığı bir durumdan biraz çıkmış, daha fazla olanak ve fırsatları yakalamış olmanın verdiği güçle önümüzdeki dönemde öncünün üzerine yüklenecek, en azından bu halkın bizden istediği hizmete layık olmanın gereklerini yerine getireceğiz. Yine bu temelde öncüye biçilen rolün uygulatılması için tüm gücümüzü sergileyeceğiz. İnanıyoruz ki, önümüzdeki dönemin başarısı, hem de zafere giden başarısı, bu temelde görevlerin üzerine gidenlerin olacaktır. Bu temelde görevlerin üzerin gidenlerin başarısı kesin olacaktır.

21 Ağustos 1991

**Seçime dayalı özel savafı
politikasının bofla çıkarılması
ve Türk siyasal sistemine
siyasi hamlemiz üzerine**

20 Ekim seçimlerinin sonuçlarına bakıldığında, bu seçimin halkımızın girdiği büyük siyasi ve ulusal uyanışa, bilinçlenmeye, örgütlenmeye ve son tahlilde ulusal kurtuluş savaşımıza karşı özel savaşın bir taktiği olarak geliştirildiği göz önüne getirilirse, esas itibarıyla Kürdistan'ı teşkil eden 25'e yakın il bazında daha şimdiden kesinlikle bağımsızlık çizgisinin kazandığı söylenebilir. Bu, yüzbinlerce jandarma, özel tim, korucu ve her türlü işbirlikçi-ajan şebekesiyle oluşturulan ordu gücüne ve bunun ezici baskı, sindirme ve işkence yöntemlerine, maddi gücü sınırsız kullanma ve her türlü aldatma siyasetlerine, yine götürülmemesine karşın, özellikle siyasal örgütlenmemizin en az donanımlı ve geri olduğu, örgütlenmeye fırsat bulamadığımız bir dönemde önderlik hattının büyük bir azim ve kararlılıkla ortaya çıkardığı bir gelişmedir.

Bu gelişmenin, güncel durum ve yakın gelecek üzerinde kuşkusuz çok ciddi etkileri olacak ve önemli sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Her şeyden önce, TC'nin kuruluşundan beri ve hatta ondan öncesi de dahil olmak üzere Türk egemen siyasal sisteminin bir darbe alması söz konusudur. Sistemde bir gedik açılmıştır ve bu, onun için onulmaz bir yara anlamına gelmektedir. Aslında özel savaşın erken seçim taktiğinin esas hedefi, büyük bir ivme kazanan siyasal gelişmenin ve halkımızın özgür iradesinin mevcut sistemde delik açmasını engellemektir; fakat bunu başaramadı. Bu anlamda, "bu seçimin kesin başarısı nedir, galibi kimdir" diye sorulursa, daha şimdiden gerek Türk ve gerekse uluslararası yorumcuların dile getirdiği gibi, parti çizgimizin başarısı ve halkımızın mücadelesinde çok önemli bir mevziye tırmanış göstermesi gerçeği söz konusudur.

Hiç şüphesiz bunun üzerine birçok değerlendirme yapılacaktır. Öngördüğümüz bir gelişme gerçekleşeye benzemektedir. Kürdistan halkı için bir soykırımdan ibaret olan kemalist imha politikası, en kudretli çağında ve en büyük askeri, siyasi, ekonomik, kültürel her alandaki özel savaş yöntemlerine rağmen, bir bütün olarak iflas etmektedir. Bu temelde, 12 Eylül'ün gerçekten yoğunlaşmış ve esas itibariyle Kürdistan'daki gelişmeleri boğmaya yönelik gelişiminin de bu onikinci yılında başarısızlığa uğraması kesindir.

Bu, bizim açımızdan, özellikle de benim açımdan çok büyük bir olaydır. Bu, çok büyük bir karşı koyuş, çok amansız bir direniş takipçiliği, çok derin bir düşünce kadar yürek ve inanç, etkin bir stratejik yaklaşım ve taktik üretkenlik, partiyi daha doğru temellerde bin defa yeniden ve yeniden şekillendirmeye, yetkin ve yaratıcı kılmaya her an dikkat etmemizi gerektiriyordu. Karşımızdaki özel savaşın, esas itibariyle partiye, parti çizgisine ve Parti Önderliği'ne yönelik olduğu tartışmasızdır. Türk siyasal sistemini yürüten Evren-Özal kliği ve Demirel, İnönü, Ecevit, Erbakan, Türkeş ve benzerlerinin katılımının, yine onlardan beter bir biçimde Barzani, Talabani ve Burkay gibi Kürt işbirlikçileri ile TKP, Haydar Kutlu ve benzerlerinin, bunların hepsinin son tahlilde Özal icazeti altında bir araya gelerek, devrimci ve direnişçi bağımsızlık çizgimize karşı bu çılgınca savaşı sürdürdükleri ve en son güne kadar devrimci ulusal bağımsızlık savaşımıza karşı özünde birleşik hareket ettikleri açıktır. Bu durum göz önüne getirildiğinde, bizim yürütmekte olduğumuz ulusal kurtuluşçu, bağımsızlıkçı, demokratik ve enternasyonalist savaşımın ne denli önemli bir gelişme olduğu görülür.

Öyle anlaşılıyor ki, bu gelişmenin kendini özel savaşa boğdurtmaması, ezdirtmemesi, daha da ötesi onu ciddi bir siyasal yenilgiye uğratması, tarihi olduğu kadar güncel ve güncel olduğu kadar da geleceği çok yakından ilgilendirecek ve etkileyecek bir durumdur. Öncü düzeydeki bu gelişme, Kürdistan'da bir daha sarsılmayacak bir kilometre taşı olduğu gibi, Türkiye'nin demokratik savaşımının da ilk defa ayakları üzerine doğrultulması olmaktadır. Yine Türkiye'de demokrasi ve Kürdistan'da ulusal kurtuluşçuluğun ne olduğunun uluslararası alanda herkesin gündemine doğru getirilmesi,

bundan sonra temel gündemi böyle belirleyip sürdürecektir. Daha da ötesi, en az özel savaşa karşı olduğu kadar, parti içinde çizgiye karşı görevlerini bir türlü yerine getirmeyen, alabildiğine yenilgili, bunalmı, bozgunculuk yanı ağır basan, provokasyon, tasfiyecilik ve reformizmle yüklü olan bütün çabalara ve kişiliklere karşı da büyük bir başarı anlamına geliyor. Reel sosyalizm, ilkel-milliyetçilik, her türlü kaçış eğilimi, inançsızlık ve düşkünlük belirtileri ve dayatmalarına karşı da, gerçekten manevi alanda bir zafer olduğu kadar, örgütsel, siyasal ve ideolojik alanda da büyük bir başarı anlamına geliyor.

Elbette biz, bu tür başarılarla kendimizi avutmayız. Bunları ciddi bir veri ve gelişme sayar, esas olarak bunların ne anlama geldiği ve olası sonuçları üzerinde önemle dururuz.

Erken seçim kıran kırana geçen bir taktikler savaşıydı

Önce şu gerçekler görülmelidir: Sözümona bu demokratik seçimler nedeniyle kopartılan gürültü, aslında gerçeği örtbas etmek içindir. Fırtına, gerçekte ANAP, DYP, SHP vb. arasında değildir. Bu, tamamen bir özel savaş aldatmacası oluyor. Aslında işin özüne bakmak gerekir. Seçim tarihinin öne alınması, gerçekte bize karşı bir özel savaş taktiğidir. Özellikle bizim etkilediğimiz kitlenin giderek kendi kimliğini vurduğu HEP'i, çok somut bir biçimde herkesin dışlamak istemesi gerçeği vardır. ANAP tamamen dışlamak istedi. SHP, çok açık bir şekilde, "milli bütünlük içine alıyoruz" diyerek, içine alıp eritmek istiyordu; İnönü'nün oğlu İnönü tarafından, sosyal demokratlık adına bir özel savaş politikası dayatılmak isteniyordu. Ve bütün reformistler, daha da soldan bunu tamamlıyorlardı. Bunlar, sanki HEP oluşumunda herhangi bir katkıları varmış gibi, "İnönü'ye satılıyor" dediler. Kim kimi sattı, kim kimi eritti? Şimdi bunlar da herhalde biraz düşünmesini bilecekler.

Biz, koparılan bu kadar gürültü, savrulan bunca tozduman, bunun altında yatan gerçeği görmemizi engellememeli diyoruz.

Ve hatta seçim fırtınası, bu taktiği uygulayan özel savaş kumandasını görmemizi engellememelidir. Bu aylarda özel savaşın Kürdistan'da yürüttüğü terör çok somuttu. Birkaç defa geniş çaplı uçak saldırıları, büyük ordu yığınaklarının sınır ötesine kadar taşırılması, çok geniş tutuklama kampanyaları, bunların hepsi TC tarihinde ilk defa bu seçim günlerinde gerçekleştirildi. Dipte çok gizli bir kontrgerilla faaliyeti yürütülürken, kilit noktaları işgal eden özel savaş yönetiminin, seyircileri oyalamak için oynatılan kuklalar misali, yüzeyde ve görünürde bu kuklları oynatarak asıl varlığını gizlemek istediğini çok açık gördük. Bu yönetim, Kürdistan'da amansız bir terör uygulayarak, siyasi ordulaşmamızı, halkımızın siyasi örgütlenmesini felç etmekteydi. Bir yandan insanları evinden alıp kurşuna dizerken, diğer yandan Kürt işbirlikçilerini Ankara'ya davet ediyor, bu tür muhalefete zirveler düzenliyor, Erbakan-Türkeş ittifakını yaptırarak Türk şovenizminin bu görülmemiş faşist örgütlenmesini daha açık bir tehdit aracı haline getiriyordu. Kısaca özel savaş yönetimi, ne kadar eski ve yeni silahı varsa hepsini kullanıyordu. Bunları, ABD'den olağanüstü ölçülerde seçim yardımları, bölge gericiliğini temsil eden Suudi'den ve ayrıca Avrupa'dan görülmemiş siyasi, askeri ve ekonomik destek alma temelinde yürütüyordu. Hatta Sovyetler'deki savrulmadan faydalanıyor, bunun öncü güçleriyle görülmemiş ittifaklar temelinde yapıyordu.

Şu anda TC'nin gerçek yönetimi olan özel savaşın ana kaygısı, Kürdistan'da olup bitenler hakkındadır. Sıradan bir basın incelemesi veya günlük gelişmelerin yorumlanması bile bu gerçeği gösterir. Yani gizli-açık, siyasi-askeri ve maddi-manevi planda yürütülen savaş, kendini, bu seçim olgusunda oldukça iyi ele verdi. Temel bir dönüm noktası olarak gündemleşti ve başarılı olamadıklarını bunlara gösterdi. Gerçekten de bu erken seçim, bizimle özel savaş arasında kıran kırana geçen bir taktik savaşıydı.

Genel stratejimizde ulusal kurtuluş savaşımı yürüyor, ulusal kurtuluş savaşı stratejisinin gelişmesi yürürlüktedir; fakat içinde bulunduğumuz süreç, gerçekten müthiş bir taktik evre anlamına geliyor.

Yani stratejinin genel gelişiminin mutlaka bu taktikle yürütülmesi gerekiyordu. Eğer güncel taktik başarılı olmasaydı, o zaman herhalde bizim stratejimiz de ciddi bir darbe yer ve epeyce işlemez duruma getirilirdi. Attığımız bu son taktik adımın anlamını çok geç kavrayan ve dolayısıyla kendini tam veremeyenlerin içimizde bile az olmadığını, bu nedenle ucu ucuna dayattığımız bir taktik olduğunu düşünürsek, gerçekten de taktik savaşımın ne kadar müthiş derecede önemli olduğunu ve bazen bir strateji kadar anlam ifade ettiğini çok açık bir biçimde görürüz.

Devrimci sol gruplar da dahil tüm Türkiye solu, sadece “seçim çare değil” dedi. Seçime katılan Sosyalist Parti, bizim taktiğimize karşı oldukça olumsuz davrandı, bu taktiği doğru anlayamadı. İlkel milliyetçilik Özal'a oynarken; reformizm, bizi güçten düşürme çabalarıyla özel savaşa yardımcı olma görevine sadık kaldı. Ve hatta içimizde parti taktiğine bir türlü yatmayan, bunun anlam ve önemine göre kendini zamanında ayarlamayan kişilik de, engel olmaktan öteye bir taktik yetenekte olmadığını, sadece yetersizlikten ibaret olduğunu ve taktikten bir şey anlamadığını ortaya koydu. İşte bunların hepsi taktiktir. Bunlara rağmen, önderlik hattı olarak, neredeyse biraz da tek başımıza (tek başıma derken elbette bütün inancı ve gücüyle çalışanları dışlamıyorum, bunu çok güçlü bir merkez ve çok iyi işleyen kadrolar anlamında söylüyorum, bunun ne kadar yetersiz kaldığı göz önündedir) yürüttüğümüz bir taktik savaş olmuştur. Ve bizim açımızdan çok ciddi bir mevzi sıçraması vardır; özellikle benim açımdan ciddi bir mevzi-dir bu.

Hemen kısaca belirtelim ki, biz, politikayı nasıl oluşturduğumuzu, nasıl yaptığımızı ve yürüttüğümüzü biliyoruz. Örgüt yapımızın politik düzeyinin oldukça geriliği, hatta politik çizgi dışılığı göz önüne getirildiğinde, bu durumun çok önemli olduğu da açık. Kürdistan halkına politika yaptırmak, PKK öncülüğünde bir politika yürütmek öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Hatta en önemli sonuçlardan birisi de, Kürdistan halkını silahlı ve silahsız bir politik savaşımın içine çekmektir. Bence en büyük sonuç bu oluyor. Kürdistan halkını kendi öz çıkarları temelinde ve öz kimliğiyle çok ra-

dikal bir devrimci çizgi altında savaşa kaldırmak, olağanüstü güç dengesizliğine rağmen bu savaşımı parlamentonun içine kadar yansıtmak, sanıldığından çok daha fazla büyük bir siyasi zafer olsa gerek.

TC egemenlik sistemine ve özellikle temel amacı Kürdistan halkının en ufak siyasal ve ulusal uyanışını ezmek olan 12 Eylül faşizminin en olgunlaşmış sürecine bu gelişmeyi dayatmak, Kürdistan halkının savaşımına böyle büyük bir siyasi hamle kazandırmak, daha şimdiden dostun da düşmanın da üzerinde çok durduğu gibi, bizim de üzerinde en çok duracağımız ve altın değerinde bir dönem, bir fırsat, bir olanak olarak değerlendirmemiz gereken, bu anlamıyla gerçekten devrimci politikacılığın ne olduğunu Türkiye devrimciliğine de biraz öğretecek, hatta Türkiye halkına ve aynı şekilde bölge halklarına da demokratik bir atılım yaptıracak denli anlamı yüksek olan bir siyasi hamle olmaktadır. Biz bu hamleyi, çok büyük öğretici değere sahip bir hamle haline getirmek istiyorduk. Bütün engellemelere karşı büyük bir inatla bu sonucu dayattık. Bu anlamda, sınırlı da olsa amacımıza ulaştığımızı inanıyoruz.

Şimdi işbirlikçisi, reformisti, Türkiye solu ne yapar? Ne yaparsa yapsın! Ortada çok berrak, anlam yüklü, alabildiğine devrime, devrimci savaşa ve gerillaya açık, yine gizli ve açık örgütlenmeye ve eyleme açık bir hamle, hiç kimsenin kusur bulamayacağı kadar devrimci bir taktik zafer vardır. Kaldı ki, bunun dayandığı stratejik temel de çok açıktır. O halde, biraz dürüst olanlar bundan kesin sonuç çıkaracak ve kendi mücadelelerinde bir temel dönemeç olarak bunu esas alacaklardır.

Dıştan ve içten devrimciliği boğmaya çalışan her türlü taktik boşa çıkarıldı

Özel savaş yönetimi, elden gelen her türlü silahı kullanmış ve yapacağını yapmıştır; artık ricat halindedir. Özellikle bu hamlemiz karşısında artık kesin gerileme durumuyla yüz yüzedir. Bu, çok önemlidir. Bir defa, ekonomik cephede düşman gerçekten büyük bir bozgunu yaşıyor. Ekonomik iflasın büyük gelişmelere yol açacağı

açıktır. Aslında yürütülen büyük ekonomik seferberlik, savaşımızı boğmaya yönelikti. Özel savaş ekonomisi deyip de geçmemek gerekiyor. Yapılan o bütün ayarlamalar aslında toplumu parayla satın almaktı. Bugün ANAP'ın yüzde yirmidörtlük desteği, hiçbir ahlak kuralları bırakılmadan tamamen parayla satın alınan insanlardır. Gerçekten uluslararası mali sistemin ve bölge mali güçlerinin desteği müthiş alınmış ve hepsi de insanların satın alınmasına yatırılmıştır. Denilebilir ki, bu insanlar, ister şöyle bir holding haline gelsinler, isterse küçük bir maaş karşılığında satın alınan kişilikler olsunlar, adeta yeni baştan satın alınan ürünlerdir. Özel savaşın, ekonomik cep hede insanı ele geçirme, satın alma, düşürme şeklinde bir yatırımı vardır. Bu parayla satın alınan insan, ahlaksız, düşürülmüş, kesinlikle kurallı olmayan, her türlü alçaklığa açık insan olup, toplumun yüzkarası, tortusudur. Böyle dönemlerin satın alma olayı, aslında tarihte ve günümüzde toplumların, egemenleri tarafından en düşürülmüşlük, en baştan çıkarılmışlık durumunu ifade ediyor. İşte mali cep heden satın alma olayı böyle bir toplum yaratıyor. Bu açıdan önemlidir.

Gerçekten rejim, ordu gücünü ve siyasi manevralarını tarihin hiçbir döneminde görülmemiş bir biçimde kullandı. İçeride kullanmadığı siyasi mihrak kalmadı. Çankaya'daki zirvelerde bütün düzen içi partileri, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı birleştirdi. Başta TKP'yi ve yine Talabani ve Barzani gibi işbirlikçi güçleri icazetine alarak hepsini Ankara'ya getirdi. Bunların hepsi siyasi taktiklerdir. ABD'yi, AT'yi ve özellikle Almanya'yı bize karşı kendi siyasi savaşımının yanına aldı. Yani NATO desteği var; AT desteği var. Zaten dünyanın beşinci ordusu konumunda olan ordusunun tümünü üzerimize sürdü. Ahlakla oynadığını, kültürü ve sporu özel savaşın en yetkin bir aracı olarak kullandığını biliyoruz. Yani bunları tamamen bir özel savaş aygıtı haline getirdi. Dini sonuna kadar kullandı. Açıkça görülüyor ki, kullanılan taktikler öyle sıradan taktikler değildir ve hepsinin de odağında biz varız.

Kürdistan'da sadece son yıllarda binbir biçimiyle geliştirilen askeri taktikleri düşünelim. Korucu taktiği, özel tim taktiği, komando taktiği, jandarma taktiği, aşiret alayları taktiği ve diğer köhnemiş

geleneksel yapıları kullanma taktiğinin günlük olarak nasıl dayatıldığını göz önüne getirirsek, özel savaşın karşımızda öyle basit çalışmadığı daha iyi anlaşılır. Bunların hepsi, tek merkezli ve yüksek bir emir-komuta zinciri altında yürütülen taktiklerdir. Örneğin, kültür alanında yürütülen taktik savaşımı düşünelim: Kürdistan'da televizyon, basın ve her türlü yayıncılık, aslında bir yandan Kürtlük adına ayakta kalan ne varsa onları yok etme, diğer yandan arabesk adı altında çok soysuz yoz bir yaşamı el altından destekleyerek egemen kılma amaçlıdır. Yine din adına yürütülen görülmemiş özel savaş taktikleri vardır; kırk türlü tarikat kurmak, var olan tarikatların içine sızmak, bu tarikatlarla binbir türlü ayrılık yaratmak, küçük çocuklardan yetmiş yaşındakilere kadar hepsini kırka, yüze bölerek inançlarını ve düşüncelerini paramparça etmek tamamen özel savaş amaçlıdır. Bir de sporla ne kadar kesimin uyuşturulduğunu düşünelim! Yine “muhalefetiz, Çankaya'dan şöyle indiririz, birbirimize şöyle bindiririz” demeleri var ve bunlar da sahte siyasi taktiklerdir. Bunlar aslında bize karşı bu yılları birbirleriyle böyle idare ettiler. Gerçekte ise, bize yönelik hamlede tam birlik içindedirler, hatta muhalefet ANAP'ı geri buluyor. Bu tür siyaset oyunlarının hepsi aslında özel savaşın siyasi taktikleridir.

Yine sahte solculuğun durumuna bakalım. Başta TKP olmak üzere hepsinin bu yıllardaki işi-gücü, düzenden küçük bir kırıntı, bir icazet alabilmek için, bize uluslararası alanda savaş açmak oldu. Kürt işbirlikçiliği, küçük bir kırıntı için, bir çuval un için en büyük ihanete soyundu. Bütün bunlar, özel savaşın kendi taktiklerini ne kadar yetkin kullandığını çok açık bir biçimde gösteriyor. Bunların hepsinin amacının ne olduğu çok açıktır; amaç genelde devrimciliği, özelde bizim önderlik ettiğimiz ulusal kurtuluşçu, demokratik ve sosyalist devrimciliği boğmaktır. Türkiye zemininde zaten çok kısa bir zamanda devrimcilik boğduruldu; geriye kalanlar, direkt veya dolaylı olarak özel savaşa hizmet ettirilen gruplar olmaktan kurtulamadılar. Reformizmden bile daha kötü durumlara düştüler. Evet, seçimlere bakalım; solun sesi, soluğu var mı? “Sol gerilemiş” deniliyor, güya yüzde otuzlara kadar gerilemiş. Evet doğrudur, daha da geridir. Peki sol ve demokrasiye hizmet etmekten öteye sağa hizmet

ettiğini, faşizm karşısında bir hiç olduğunu ve faşizme karşı savaşımın emaresini bile gösteremediğini neyle ve nasıl izah edecektir? Bunun üzerinde de çok duracağız.

Bu ne biçim devrimcilik, demokatlık, solculuk ve sosyalistliktir ki, yaşamıyla, örgütlenmesiyle ve taktiğiyle sağ, faşizmi geliştiriyor? Türkiye'de devrimci-demokratlık iddiasında namuslu ve dürüst olarak “varım” diyen varsa ve özel savaşa oynamıyorsa, bu soruya çok iyi cevap vermek zorundadır. Kaldı ki, hepsinin bizim kadar baskı görmediği ve koşullarının bizden daha olgun olduğu da açık. O zaman, demokrasi ve sosyalizm için neden bu kadar başarısızlık diyeceğiz. Bir daha sosyalizm, demokrasi ve devrimcilik adına ortaya çıktıklarında, şimdiye kadar neden böyle başarısız olduklarını soracağız. “Seçim çare değil” diyorlar. Peki faşizm mi çaredir? Sağ blokun (ki faşistlikte birbirlerinden geri değiller), gelişmesi mi çaredir? O zaman çare nerede? Sen, kendi halkını bu kadar öncüsüz, örgütsüz, taktiksiz bırakacaksın, çok sorumsuz bir biçimde ortalıkta görünmeyeceksin ve hala utanmadan demokatlık, devrimcilik yaptığını iddia edecek, “seçim çare değil” deyip sorumsuzluğun alasını göstereceksin! Evet, çare olan nedir ve gelişen faşizme karşı ne yapacaksın? Her gün halk ve sosyalizm sözcüklerini ağızlarından düşürmeyen ve demokrasi adına ahkam kesenler artık kendilerine geleceklerdir. Bizim bu taktik gelişmemiz karşısında büyük bir demagoji dönemi yargılanacak, işlerin artık demagojiyle ilerlemediği çok iyi anlaşılacaktır.

Köhnemiş Kürt ilkel milliyetçiliği, gizli ve açık biçimlerde özel savaşa, sömürgeciliğe sonuna kadar bağlanmıştı. Gerçekten özel savaş yönetimiyle çok iğrenç biçimdeki görüşmelerini son ana kadar kesmediler. PKK'yi Güney'den ve Kuzey'den tecrit etmek için ne lazım geliyorsa onu, hem de Kürtçülük adına birlikte yapmaya çalıştılar. Bunlar da, bu taktik atılımımız karşısında Kürtlüğün ve gelişmenin ne olduğunu çok iyi görecek ve boylarının ölçüsünü daha da fazla alacaklardır. Özel savaşa oynamanın ne olduğunu, yine ulusal kurtuluşçuluğun ne olduğunu artık eskisi kadar örtbas edemezler. Bundan sonra, o iğrenç oyunlarını eskisi kadar rahat oynamazlar.

Görülüyor ki, özel savaş tarafından bizi bitirme taktiği olarak gündemleştirilen seçim taktiğinin böyle boşa çıkarılmasının anlam ve önemi, sanıldığından daha fazla derin, kapsamlı ve sonuç alıcıdır. Ben, daha fazlasını, kendi içimizdeki özel savaş yığınlarına, yenilgili ruh halini yaşayanlara, ölü çizgide yürüyenlere söylüyorum. Özel savaşın bu yıllarda çok açık bir saldırıda bulunarak her cepheden ve her taktikle üzerimize gelmesine karşı gerçekten bizim de bir direnme çizgimiz vardı. Biraz namuslu olmak için bu çizgiye güç vermek ve bu çizgiyi örgütlemek gerekirdi. Ama bu görevlere karşı inanılmaz bir gaflet içinde olan, sıradan ihtiyaçlarına gösterdiği ilgiyi bile göstermeyen, en basit sıkıntılarını ve güdülerini bile bizim ve partinin başına bela eden, asgari bir çabayla bile rahatlıkla başarabileceği görevlere hor bakan ve yıllarca bizi arkadan geriye çektikçe çeken, düşürmeye çalıştıkça çalışan, inancımızla ve bilincimizle oynamak istedikçe isteyen, inanılmaz yaramazlıklarını marifet bilen bu iç cephedeki direkt veya dolaylı özel savaş yardakçılara karşı da büyük bir taktik başarı anlamına geliyor mevcut sonuç. Kusura bakmasınlar ama, özel savaşın karşımızda direkt yürüttüklerinden daha çok, ona içeride zemin teşkil eden, objektif olarak böyle olan, genel olarak sömürgeciliğin ve özel olarak özel savaşın ruhsal, siyasal ve maddi dürtülerini ve özelliklerini esas alan, ondan vazgeçmeyen, ona çılgınca sarılan ve bize dayatan tutumun kendisi ve sahipleri, devrimci taktiklere engel teşkil ettiler. Taktiklerimizi tehlikeye soktular ve taktiklerimizin yüksek başarısını büyük oranda kestiler. Ve ben, en çok da bunlara karşı kazandığım zafer için mutluyum.

Bunlara göre, olmazdı, bu iş yürümezdi; bir güdü, bir düşkünlük için her şey mübahtı. Davasına ve insanlığına bu kadar hor bakmak kabul görür mü? Evet, özel savaş cephesidir, düşmandır ve yapacağını yapar; peki ya size ne oluyor, sana ne oluyor? “Ölüme gelirim de, doğru çizgiye, taktiğe gelmem” diyene ne oluyor? Ben savaşı biraz da bunlara karşı geliştirdim. Bunların inançsızlığına, ölgünlüğüne, yenilgisine, bozgunculuğuna, bunalımına, sefaletine, kısaca yaşama kastlarına karşı yaşamın zafer taktiğini dayattım. Şimdi bundan sonra ne diyecekler? Artık gün yüzüne çıkan bir gerçek var.

Gerek ulusal ve gerekse uluslararası alanda dostun da düşmanın da karşısında şapka çıkardığı bir doğuş vardır. Gelişen canlı bir varlık söz konusudur. Artık gözlerini nasıl kapayacak ve nasıl ölü dolaşacaklar? Doğmuştur ve sağlıklı büyüyor; bunu nasıl inkar edecekler? İçteki ölgünler artık neyle saldıracaklar? Belli ki onların işi de, en az özel savaşınki kadar zordur.

Görülüyor ki, partinin iç cephesinde de genelde temsil ettiğimiz sosyalizme ve özelde ulusal devrimci çizgimize karşıt olan reformizme, yine devrimci militan tipimize karşıt olan bozguncu ve bunalımlı tipe, devrimci inanç gücümüze karşıt olan inançsızlığa, stratejik ve taktik düzeydeki net çizgi gerçeğimize karşıt olan bunalımlı, muğlak ve her türlü şekilsiz yaklaşıma karşı da PKK'nin çok önemli siyasi, örgütsel ve manevi zaferi söz konusudur. Genelde devrimci saflardaki durum böyle olurken, bundan da öteye, Türkiye söz konusu olduğunda sosyal-şovenizme ve sosyal demokrat sahtekarlığa, Kürdistan söz konusu olduğunda ilkel ve işbirlikçi sahte milliyetçiliğe karşı da bir zafer söz konusudur. Türkiye devrimciliği ile PKK'nin mevcut ideolojik-siyasi çizgi karşıtlıkları arasında doğru olanın PKK'nin ideolojik-siyasi çizgisi olduğu biçiminde kesin bir başarı söz konusudur. Bu gelişme karşısında, sosyal demokratlığın gerçekte bir demokrasi olmadığı açığa çıkmıştır. Zaten herkes, çok açık bir şekilde, tutarlı bir demokrasiyi temsil etmediği için “sosyal demokrasi, CHP, SHP ve DSP çöküşe gitti” diyor. Demokrasi adına sosyal-şovenizmi aşmadıkları için gerçekten bunlara 60-70 yıllık tarihlerindeki çöküşü, hem de içlerine girerek yaşatabildik. Türkiye'deki sosyal-şovenizmin de içine girerek böyle yapmıştık. Şimdi Türkiye'deki sosyal demokratlığın sahteliğini göstermek için de, onun içine girdik ve hak ettiği dersi çok güzel bir biçimde verdik. Yine Kürt işbirlikçi ve ilkel milliyetçiliğinin de maskesini düşürdük. Ta karargahlarına kadar giderek onların da ne mal olduklarını; neye ve kime hizmet ettiklerini; en az 60-70 yıldır Kürtlük adına bu halkın ulusal kimlik ve varlığına nasıl kastettiklerini, alçakça bir işbirlikçilik ve ajanlık konumundan öteye bir rol sahibi olamayacaklarını ispatladık.

Çok önemli olan bu başarılarımızın sadece Kürdistan'la sınırlı ol-

madığı, devrimci çizgimizin bölge çapında bir başarıya sahip olduğu açıkça görülüyor. Bu başarılar, bölge çapında ve hatta uluslararası çapta devrimci siyasi çizgimize müthiş dayatmalar olduğu için, hem emperyalizm ve hem de reel sosyalizm (şimdi bunlar dağılıyorlar) kendi işbirlikçileriyle bize karşı mücadele yürüttükleri için, aynı zamanda bu iki cepheye karşı sağlanan başarı anlamına geliyor. Evet, komünizm maskesinden tutalım da Kürtçülük maskesine kadar hepsine bürünerek, çok birleşik bir biçimde ve çok kapsamlı oluşturulan bir kuşatmanın, sınırlı da olsa boşa çıkarılması söz konusudur. Şimdi buna ne kadar inanılıyor? İnananlar kimdi, ne kadar bilinçli ve örgütlüdürler? Bu da ayrı bir konu. Dediğim gibi, buna, çok sağlam ve tarihi bir incelemeyle cevap verilebilir.

İşin başında biz vardık ve büyük bir inanç, ağırlık, bilinçlilik, örgütlülük, amansız eylemlilik altında işleri buraya kadar getirdik. Ortaya çıkan sonuç, sonuna kadar devrime açık Kürdistan halkının devrimci ve ulusal kurtuluşçu büyük bir siyasal güç haline gelmesinin önünde artık kimsenin duramayacağı, bunun engellenemeyecek kadar mevzi tuttuğu ve bu mevzinin, bırakalım geriletilmeyi, olağanüstü bir gelişme temposu içine girdiğidir. Siyasi savaşımdan anlayanlar, gerçekten kaderini halkların kurtuluşuna bağlayanlar ve mevcut gelişmenin anlam ve önemini bilenler için, bu mevzi, gerçekten altın değerinde bir mevzi oluyor. Biraz namus ve onurdan bahsedener, tarihten beri devam eden muazzam haksızlıklara ve zorbalıklara karşı biraz intikam duygusuyla ayakta kalanlar ve geleceği biraz özgürleştirmek isteyenler için, bu mevzi, inanılmaz ölçüde savaşma ve başarıma fırsatını sunuyor. Eğer politikadan bir şey anlaşılıyorsa, eğer temel kilit çözüm aracı olarak politika düşünülüyorsa (ki bilimsel olarak öyledir ve pratikte de kendini göstermiştir), o zaman bu mevzi öyle sıradan bir mevzi değildir, diyorum. Ve bu konuda şunu söylüyorum: Mevziler kolay kazanılmaz. O zaman, bunu muazzam örgütlemeye çalışacağız. Mevzi nedir? Mevzide elde edilen silah nedir ve nasıl kullanılır? Bunları, ısrarla, en teorisyeninden tutalım en pratik militanım diyenine kadar çok iyi öğretmemiz gerekir.

Bütün solun ceremesini biz çektik. Türkiye'de 20-30 yıldır, daha

da ötesi var, solculuk ve sosyalizm adına birçok halt karıştırıldı. Bunların bütün pisliklerini şimdi biz temizlemek zorunda kaldık. Aynı şekilde Kürtçülük adına da yapılmadık alçaklık kalmamıştır; şimdi onu da doğru yoluna biz koyduk. Sosyalizmin ve ulusal kurtuluşçuluğun doğru yolunun ne olduğunun açığa çıkarılması ve bunun, geri adım attırmayacak kadar bir halka benimsetilmesi, bu dönemde ve Ortadoğu'da öyle sıradan ve olağan bir iş değildir. Bunu iyi anlayacağız. Başta “PKK çizgisiyle yürüyorum”, “sempati duyuyorum” diyenlere söylüyorum; bunu anlayacaksınız. Şimdiye kadar ben, bunu anladığınız kanısında olmadığım gibi, sizi, özel savaş cephesinin içerideki çıldırtıcı zemini ve dayanakları olarak değerlendiriyorum. Bunun nedenleri çoktur tabii. İnsanımızın muhtaç bırakılmasından tatalım yaşamın günlük olarak saptırılmasına kadar birçok şeyde özel savaşın parmağı vardır. Özel savaşın en büyük başarısı, maddi bir yaşam tarzını psikolojik anlamda egemen kılmasında yatar. İşte bu içte de yaşatılıyor. Sizleri basitçe suçlamak için bunları belirtmiyorum. Devrimcilik büyük uğraş isteyen bir meslektir. Görüş ufku kadar yürek de ister. Azim kadar sabır da ister. Eylem kadar sakinlik de ister. Otorite kadar uyum ve esneklik de ister. Peki arkadaşlar bunların kenarından ne kadar geçiyorlar? Düşünmeye değer bir soru bu. Sizleri az çok bu çizgi altında buraya getirirken, hangi yükün nasıl taşındığını bir ben bilirim. Bu tür şeyleri artık anlayacaksınız, diyorum.

Mevzinin ne demek olduğunu daha iyi anlayacaksınız. Çünkü bu, halkın savaştığı bir mevzidir. Bununla artık aydın oynayamaz, kendine sevdalı ve düşkün devrimci artık oynayamaz. Dedim ya, bu zaferi biz, yalnız özel savaş cephesine karşı değil, onun dolaylı düşürmelerine, yansımalarına, hatta onun üzerine yürüyemeyenlere ve çizgiye gelemeyenlere karşı da kazandık. Bunlar az tehlike midir? Doğruda yürümek, doğru çizgiyle sürekli oynamak, çizginin asgari gereklerini bile yerine getirmemek, tüm bunları da iyi niyet adına yapmak, dürüstlük adına yapmak nedir? Ortaya çıkan çılgınca dayatmalar nedir? Bir parti imkanını, ortamını ele geçir, gasp et, kötü kullan ve sonra da sıvış! Peki namus nerede? Dürüstlük nerede? Bunların yaygınlığı göz önüne getirildiğinde, şimdi bunlar ne diye-

cek artık?

Ben, savaşta akıllı olduğuma inanıyorum ve bu değerlerin çok zor yaratıldığına da eminim. Ve bu değerlerle oynamanın ne anlama geldiğini, şimdi oynayanlara daha iyi göstereceğim. Savaşta ahmak olmamak, kül yutmamak da çok önemlidir. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek önemlidir. Bu ölçülere çok iyi bağlı kalacağım. Elin züppesini, serserisini, düşkününü, hatta zavallısını, ölüsünü herhalde eskisi kadar taşımayacağız. Böylelerine eskisi kadar oynama fırsatını vermeyeceğiz. Bu mevzi sayesinde vermeyeceğiz. Bu mevziyi bu temelde değerlendirip bunu yapacağız. Bu mevzi, halkın bir varlık haline gelmesi ve yeni bir doğuş yapmasında ne kadar önemliyse, bizim için de o kadar önemlidir. Bizim için de bir doğuş hamlesi daha üst seviyededir. Bunun üzerinde tabii ki çok duracağız.

Öncü kendine çok yönlü eğilecek ve gözden geçirecektir. İnanç zayıflığından tutalım en ince taktik ayrıntıları değerlendirmeye kadar her şeyin üzerinde duracaktır. Neden çizgiye gelmedi, niçin gelemedi? Bunlar irdelenecek ve mutlaka çizgiye gelmek zorunda olduğunu bilecek. Yani özüyle ve biçimiyle kendini adam etmek zordur. Bu taktik sayesinde bu gelişme aşamasını da çok iyi görecektir. Eskisi kadar oynamayacak, başarmak için mutlaka dürüst olacak ve dürüst olduğu kadar da katkı sunacaktır. Ancak sonuç alıcı ve yaşamsal bir düzeye gelmeyi bilenler yaşayacaktır. Bu mevziye gelecek, bu mevziye layık olacak, bu mevzide savaşacak ve yaşayacaktır. Bu mevziyi anlamaya gelmeyenler istediği yere gidebilir. Yani ayrışmanın ve gelişmenin ölü açılmıştır, savaşmanın yolu açılmıştır.

Bazıları, “bu önderlik çıkış yapamaz, bu çizgi ve bu parti yenilecek” diyordu. Umudu yoktu, inancı yoktu; direnmesi de sıradan namusu kurtarmaktan öteye bir anlam ifade etmiyordu. Ama şimdi anlayacak ki, yaşam yolu var. Bugün en işbirlikçisi bile görüyor ki, yaşamın yolu buradan geçiyor. Bizim militan artık görmezlikten gelebilir mi? Eskisi kadar kendini ağırdan alabilir mi? Çizgiyle oynayabilir mi? Bunlar artık mümkün değil. Çünkü, binlercesi daha şimdiden bu mevziye akın edecek, yaşamın yoluna akın akın gelecektir. Artık düşkün militana yer var mı? Hayır. Böyleleri savrulup atıla-

caktır. Bu anlamda taktiğin muazzam bir işlerlik ve hamle gücü kazanması gündeme gelecektir. Bu önemlidir. Taktiğe gelemeyenin sonunun getirilmesi ve canına okunması, bu taktik gelişmeyle de yakından bağlantılıdır. Usta devrimcilik bu alanda da kendini kanıtlayacaktır. Parti taktiğine muazzam bir atılım gücünü verdirme ve bu eşsiz fırsatı çok iyi değerlendirmeyi bilme biçiminde üzerine düşeni yapacaktır.

Uluslararası güçlere de çok açık bir mesaj verilmiştir. Partimizin, “Türkiye'nin doğusu” dedikleri Kürdistan'da ulusal kimlikli ve radikal çizgili bir devrimci gelişmeyi yaşadığını ve bir halkı esas aldığına görecek, artık bunu tanımak, buna göre adım atmak, buna göre Türkiye değerlendirmesini, Kürdistan değerlendirmesini, Ortadoğu değerlendirmesini yapmak zorunda kalacak ve ister yanında ister karşısında olsunlar, bu gerçeğe bağlantılı bir yaklaşım içine mutlaka gireceklerdir. Bu sahanın sahipsiz olmadığı, eskinin o global değerlendirmeleriyle buraya bakamayacakları, hele hele çok uzun süredir Kürt işbirlikçileriyle icra ettikleri Kürtçülük politikalarını yürütemeyecekleri, yine Türk eliyle yürüttükleri imha ve inkar politikasına bel bağlayamayacakları çok net bir biçimde ortaya çıkmış oluyor. Emperyalizmin genel değer yargıları kadar demokrasinin ölçüleri de göz önüne getirildiğinde, büyük bir ihtimalle halkın ulusal kurtuluşunun meşruiyetini kabul edecekler ve her gün artan bir tempoyla bu gerçeğe yüz yüze geleceklerdir. Bunun yanında veya uzağında tavrı takınacaklardır. Çok azı da, eskiden yaptığı gibi inkar politikasına alet olabilecek veya ilkel-milliyetçiliğe bel bağlayabilecektir. Bu anlamda, uluslararası yaklaşımların da köklü bir dönüşümüne uğraması söz konusu olacaktır.

Uluslararası sistemin esas itibariyle Kürdistan'ı inkar etme, Kürt halkını bir ulusal kimlik, bir demokrasi ve hatta insan haklarına layık görmeme biçimindeki politikası, bu taktik adım karşısında ölümcül bir darbe almıştır. Yine Kürtçülükle oynama, demokrasicilikle oynama ve bu temelde uluslararası sistemle çok sahtekarca yürüme (ki buna oportünistleri, işbirlikçileri dahil ediyorum) olayı iflas etmiştir. Talabani diplomatçılığı, Barzani diplomatçılığı, Burkay'ın Avrupa diplomatçılığı, yirmi yıldır oluşturdukları Kürt

politikacılığı ölümcül bir darbe yemiştir. Hepsi de doğruyu görmek durumundadır artık. Bundan sonra, Kürdistan sorunundaki bu işbirlikçi politikanın uluslararası alanda yürüyememesi ve sonunun gelmesi, buna karşı bizim devrimci ulusal kurtuluş politikamızın kendine alan ve dayanışma yaratması kaçınılmaz oluyor.

Türk siyasi sistemi büyük bunalım dönemine girmiştir ve gittikçe daha çok dağılacaktır

Şimdi bütün gözler, TC özel savaşının ne olacağı üzerinde toplanmıştır. Özel savaşın iflası, kemalizmin iflası kesindir. Zaten şu anki bunalımın esası da budur. Deniliyor ki, “bu sabah Ankara ölü sessizliğinde! Büyük bir seçim olmuş ve fırtına koparılmış, fakat gazete bayileri önünde hiçbir günle kıyaslanmayacak kadar ölü sessizliği var!” Çok anlamlı bir durum bu. Neden? Aslında çok açık. Onlara artık özel savaştan bir umut yok. Hiçbir parti başarısına inanmıyor ve sevinemiyor. Hepsi rahatsız. En tanınmış uluslararası yayın kurumu BBC'nin yorumu, değerlendirmesi şöyle: “Tek bir partinin taraftarları ortaya çıkıp da biz başardık demiyor. Alkış yok. Tedirginlik, rahatsızlık çok derin. İnönü, Ecevit, Demirel, ANAP hepsi böyle.” Bu ne anlama geliyor? Özel savaş tacirlerinin umutsuzluğu anlamına geliyor. Ankara'da seçimin sonuçlandığı ilk günde işlerin hiç de düşündükleri gibi olmadığı, eski istikrarı bulamayacakları, eski sahtekarlığı, tacirliği yürütemeyecekleri anlamına geliyor. Kemalizmin bütün hükümetlerce ve bütün partilerce yürütülen amansız terör politikasının bugün böyle bir umutsuzlukla yüz yüze gelmesi, onlar için gerçekten düşündürücüdür ve bundan sonrasının ne olacağına ilişkin hayli kaygı vericidir.

Partilerin durumuna bakalım: Gelecek itibarıyla ANAP, para gücüyle toplumu satın almaya rağmen çeyreğe düşmüştür. Ve hükümet olmaktan çıktıktan sonra da artık kalması çok zordur. DYP, hükümet olma imkanına sahip değildir. SHP ile DSP ise çökmüştür. Ki bunlar en çok kemalisttirler. Refah-Milliyetçi koalisyonu, yani Türk-İslam sentezi, Kürdistan'daki kurtuluş savaşına karşı “sadece ve sadece ben alternatifim” diyor. Bu, şu anlama geliyor:

Kürdistan'daki gelişmeye karşı, Türk milliyetçiliğinin İslami maske altında biraz geliştirilmesi. Bu da, özel savaş için yeni bir gelişmeyi değil, çok tehlikeli bir oluşumu ifade eder. Türk-İslam sentezinin biraz gelişmesi, ulusal kurtuluş seçeneğimizden daha çok Türk siyasal sistemini allak bullak eder. Bu gelişme, gerici bir tarzda da olsa, daha aşırı milliyetçilik biçiminde de olsa, kemalizmin oluşturmak istediği siyasi statükoyu sarsar. Bundan da Türkiye'de demok-rasi, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçuluk güç alır. Dolayısıyla RP'nin biraz gelişmesini, Türkiye'deki tutarlı demokratizmin ayağa kalkması için iyi bir ortam olarak görüyoruz. Ve Kürdistan'daki yurtse-verliğin çok ciddi bir sıçrama yapmaya başladığını görüyoruz. Bu anlamda Türk siyasi sisteminin geleceği açısından mevcut gelişme, bir bütün olarak kemalizmin iflası anlamına geliyor. ANAP zaten kemalizmde biraz gedikti, kemalizmle oynamak zorundaydı; şimdi biraz daha dağılmış olduğu için bu gedik daha da açılıyor. SHP ve DSP tutarlı kemalistlerdi; çöktüler. Refah-Milliyetçi ittifak yine ke-malist cephede gediktir. Sağdan da olsa Demirel bu gediği kapata-maz. O halde, bu ne anlama geliyor? Demek ki, sistem daha da da-ğılacaktır. Zaten Ankara'daki derin sessizlik ve endişeli ortam da bunu açıkça gösteriyor.

Burada mesele, kurnazlık edip ittifak yapmakla da çözülemez. Bunların ittifakı zaten eskiden beri vardı. Cumhuriyet tarihi boyunca CHP ana partiydi, sonra DP oldu. Daha sonra Adalet Partisi ana parti oldu. Bir yandan da CHP'nin sözümona sol, sosyal demokrat olması gerçekleşti. 12 Eylül sonrasında “dört görüşü birleştirme” adı altında ayrılıkları ANAP'ta monte etmek istediler. Yani kema-lizm, son bir çırpınıyla kendini siyasi düzeyde yürütmek istedi. Fa-kat ancak bu kadar olabildi. Şimdi de kurulacak yeni ittifaklar, ke-malizmin yeni CHP'leri, yeni DP'leri, yeni AP'leri olmaktan öteye bir şey olmayacaktır. Yeni bir ANAP kurulabilir mi? ANAP'ın ken-disi bugün bu durumda olduktan sonra, yeni 12 Eylül'lerle benzerle-rini kurmak isteseler de başarıya götüremezler. Dolayısıyla yakın gelecekte Türk siyasi sisteminde kriz vardır, büyük bir bunalım var-dır.

Çok açık ki, sistemin temel programları artık yürütüyor. Mevcut

kadro, eski ve yeni düzeyiyle artık yetmiyor. Müthiş laçkalaşmış ve bir de doyum noktasına ulaşmış. Hepsi de bu devletten alacaklarını almış ve vuracaklarını vurmuşlar. Gırtlacağına kadar paraya boğuldular. Gırtlacağına kadar iğrenç bir biçimde yaşadılar. CHP onlarca yıl halkın iliklerini kuruttu; DP'si öyle yaptı, AP'si öyle yaptı. ANAP ise, tarihin en vurguncu ve talancı partisi olarak, iliklerine kadar halkı soydu ve doyuma ulaştı. Eskisiyle ve yenisiyle bu kadar doyum ulaşılan bir kadro, gelecek için hiçbir şey vaat etmez. Boğazlarına kadar tıkmışlar midelerine; SHP kadrosu da öyle, ANAP ve DYP kadrosu da, hepsi öyle. Dolayısıyla bunlar üretmezler. Bunlar, çok ölgün, çok yorgun, çok bitik bir durumu yaşıyorlar. Yani belirttiğimiz gibi, esasta TC'nin kemalist dokusu artık çürüyor, pul pul dökülüyor. Sistem hangi parti tarafından temsil edilirse edilsin, bu pul pul olup dökülme devam edecektir.

Şimdi bunlardan yeni bir güç ortaya çıkarmak ve bunu bir canlılık organı haline getirmek mümkün olmuyor. O açıdan, “Refah'ın çıkışı çok ilginçtir” deniliyor. Refah Partisi, az çok kemalizmi eleştiren ve daha çok da İslamcılığa ve yine alttan alta şoven Türkçülüğe yanaşan bir partidir. Bu anlamda kemalizmi aşıyor, geriden ve sağdan. Daha çok İslamcı maskeyle yürüyor. Bu da büyük bir bunalım demektir. Mevcut laik sistem, kemalist sistem ne kadar yozlaştırılırsa yozlaştırılsın, RP İslamcılığıyla bağdaşamaz. Bu yüzden, bunalımı daha da derinleşecektir diyorum. Demek ki, kemalizm kendi içinde pul pul dökülürken, ona alternatif gibi çıkan Türk-İslam sentezi de ciddi bir çözüm olamamaktadır.

Bütün bunlardan ortaya şu çıkıyor: Türk siyasi sistemi öyle bir bunalım dönemine girmiştir ki, yapacağı iş sadece günü kurtarmaktır. Şu anda, “kim hükümet olur” diyorlar. Yani hükümeteşizlik olayı vardır. Yeni bir hükümet kurulabilir ama, program itibarıyla neyi uygulayacak? Bunların ikisi de bitiktir; TC'nin ağır ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlardan kurtuluşunu sağlayamazlar. Şüphesiz birlik toplantılarını yapabilirler, koalisyon hükümetini kurabilirler. Ama bunlar sadece görüntüyü kurtarmak içindir. Yani TC'nin birlik ve bütünlük görüntüsünü; hani anayasanın meşhur ilkesi var ya! Bu seçimden bir gün önce, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, ordu-

nun esas görevinden söz etti. Ki, bu bir hatırlatmaydı. Esasında kemalizmin dağıldığını genelkurmay da çok iyi biliyordu. İşte TC'nin çözümlüğünü gördüğü için o sözleri söyledi. Şimdi Sovyet ordusu, “Sovyetler Birliği'ni nasıl kurtaracağız” diyor. Türk ordusu da aynen böyle söylüyor. Yugoslavya ordusu nasıl Yugoslavya'yı korumak ve birleştirmek istiyorsa, Türk genelkurmayının demeci de aynı anlamı taşıyor. Türkiye'nin birlik ve bütünlüğünün korunmasından ordu sorumludur. Yani bu konuda dağılan bir şey var ki, onu korumak için demeç verme gereğini duydu. Bu, ordunun zorlandığını ve siyasi cephede kaybettiğini gösterir. Artık işin tamamen orduya düştüğü, son dönemlerde genelkurmayın artan demeçlerinden de anlaşılıyor. Türk genelkurmaylığı, siyasi otoritenin çok zayıf olduğunu ve fazla inandırıcı ve sonuç alıcı olmadığını ve işin kendi omuzuna düştüğünü bildiği için, yeni bir darbe yapmadığı halde, yani bir 12 Mart ve 12 Eylül gibi olmadığı halde, gerçekte yürürlükte olan rejimi esas itibariyle götürendir. Yani bir askeri yönetim söz konusudur. Bu sivil denemler o kadar anlaşılmalı ve o kadar uyuşmalı ki, askersiz ve genelkurmayın yönlendirmesi olmadan bir şey yapamayacaklarına eminler. Ve bu da, Türk siyasi sisteminin bir türlü kişilik bulamaması demektir. Bu aşamada artık çok net bir biçimde açığa çıkıyor bu.

Unutmamak gerekir ki, Türk sisteminde her zaman söz ordununur. Politikayı esas itibariyle ordu yönlendirir. Türkiye'de politika, politik partiler, politik taktikler esas itibariyle ordu güdümlüdür. Ordu, bazen alttan yönlendirir; bazen de 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül'deki gibi çok açık yönlendirmeler yapar. Türkiye'de politika sahtekarlıktır, politika kişiliksizliktir, politika inançsızlıktır, politika çok kötü vurgunculuktur. Ve böyle politikanın da ömrü yoktur. Kemalizm, özünde politikayı bir oyun olarak alır. Bu, TC'nin kuruluşundan beri böyledir. Mustafa Kemal, en yakın mücadele arkadaşlarını böyle politik oyunlarla tasfiye ederdi. Cumhuriyeti kurarken hep oyun yapardı. Mesela, “bir gecede aniden ilan ettim” der. İşte bu bir oyundur, gerçek bir cumhuriyet kuruluşu değildir. CHP'yi kurarken, var olan diğer partileri tasfiye ederken hep oyun yapardı. Önce provokasyon ve ardından bitirme! Tabii esas güç her zaman

ordudur. Ve daha sonra Türk kapitalizminin belli bir gelişme evresine tekabül eden sözümona siyasi ağırlıklı DP ve AP dönemleri de, 27 Mayıs ve 12 Mart darbeleriyle sonuçlandı. Yani fazla bir siyasi yeteneklerinin olmadığı ortaya çıktı.

Görülüyor ki, kemalizm politikacılığının daha baştan oyunbazlığının, sahtekarlığının, politikadan başka her anlama gelen, üretilmez ve geliştiremez niteliğinin, artık günümüzde eskisinden de beter bir krizi yaşamaktan ve başa bela olmaktan öteye bir anlama gelmediği kesinleşiyor. Bugünkü kaygılar işte bunun içindir. Hiçbir parti başarılı olacağına inanmıyor. Birleşerek de, birbirlerine karşı çıkararak da başarılı olabileceklerine inanmıyorlar. İster Çankaya'dan indirsınlar, ister çıkarsınlar; bunlar çözüm olmuyor. Bu konudaki tükenmişlik artık esas hükmünü gösteriyor.

Yakın gelecekte PKK öncülüğünde halkların devrimci bloku vücut bulacaktır

Peki Türkiye'nin yakın geleceği neyi yaşayacak, esas itibarıyla neler karşı karşıya gelecek, uzlaşacak veya tartışacaktır? Açık ki bunu da görmek gerekir.

Geleneksel politik yaklaşımların çıkmazda olduğunu belirttik. ANAP ile DYP birleşse de fazla çözüm gücü olamazlar. Yine SHP ile DSP birleşseler de çöküşü durduramazlar. Bunlar birbirleriyle çatışsalar da, içlerinden biri ileri çıkarsa da sonuç alamazlar. Türkiye'de Türk-İslam sentezinin radikal kesimi gelişme gösterebilir. Ki bu gelişme de çeyrek bir gelişme olur. Daha fazla olması zordur. Yine çeyrek gelişme liberalizm olur. Bu haliyle çeyrek gelişme de demokratlığa düşüyor ama, şimdilik bunun sahibi yok. Türkiye'de burjuva anlamda, yani sosyal demokrasi anlamında bir demokratlığa pay biçilse bile, bunun sınırı yüzde yirmibeştir, yani çeyrek. Şimdi bu, sahibini bekliyor. Bunun SHP tarafından da DSP tarafından da doldurulamayacağı açıktır.

Peki bir demokratik halk seçeneği çıkar mı? Bizim SHP'ye yaptığımızı göz önüne getirirsek, herhalde bunu da biz yaptırabileceğiz. Yani bizim mücadelemiz, ister Türk-İslam sentezinin aşırı mil-

liyetçiliğine ve isterse onun liberal görüntüsüne karşı Türkiye halkının demokrasi seçeneğine güç verme konusunda kesinlik kazanıyor. Bu, son seçimle çok açık bir biçimde kendini ortaya koymuştur. Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'nin gerçek devrimcileri ve demokratları, daha şimdiden PKK'nin açtığı yolda biraraya gelmeye çalışacaklar. Bizim geçmişteki **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephemiz**, yine geniş bir devrimci-demokratik blok oluşturma çabamız, tek doğru seçenek olarak kendini Türkiye ortamına dayatıyor. Yani Türkiye halkını düşünen ve kendi demokrasisinde tutarlı olan bazı devrimci odaklar varsa, artık onların da kendilerini bir güç haline getirmekten başka bir çarelerinin olmayacağı, bunun da bir devrimci halk bloğu veya birliği olmaktan başka bir anlama gelmeyeceği anlaşılmıştır. PKK'nin önderliğinde artık bu sürece girmekten başka bir çareleri yoktur. Aksi halde ne yapacaklar? Ya mevcut liberalizme (ki Türkiye'de liberalizmin de ne kadar liberalizm olduğu tartışmalıdır) gidecekler, ya da Türk-İslam sentezine kapılıp gideceklerdir. Herhalde hepsinin bunu yapması çok zordur. Buna göre, demek ki geriye bir çeyreklik devrimci-demokratlık kalıyor. Yani halka hizmet eden bir devrimci-demokratlık şansı genel planda vardır. Öyle inanıyoruz ki, biraz da etkili çalışmalarla bu durum gelişme gösterebilir. Önümüzdeki yakın gelecek içinde Türkiye'nin demokrasi güçlerinin kendilerini gözden geçirme ve özellikle hatalarını çok yakından görme durumları söz konusu olabilir. Tutarlı ve dürüst demokratların şoven olmayanları bir seçenek oluşturabilirler. Bu da, PKK'yle çok sıkı bir bağ içinde olabilir. Özellikle seçim bunu ispatlamıştır.

Biz geçmişte de bunu söylüyorduk, ama ciddiye almıyorlardı. Hatta “teröristtir”, “ne gücü vardır”, “dış kökenlidir” biçiminde kendilerini avutuyorlardı. Şimdi çok açık görecekler ki, Türk-İslam sentezinin faşizmi ile liberalizmi alacağını almıştır. Geriye kalanlar eğer kendilerini savunmak istiyorlarsa, yapmaları gereken tek şey, PKK'nin öncülüğünde demokrasi savaşımına alçakgönüllüce girmeleri ve artık bundan başka bir seçeneğin olmadığını görmeleridir. İnanıyoruz ki, gelişmeler bu temelde hızlanacaktır.

Ama esas itibarıyla yakın geleceğin en önemli sonucu, kemalist

TC'den ve Osmanlılıktan (ki bu, Türk-İslam sentezi biçiminde biraz da RP'de ifadesini buluyor) Kürdistan'ı kurtaracak olmamızdır. İdeolojik ve siyasi düzeyde kurtuluş kesindir, aslında örgütsel düzeyde de kesinleşiyor. Demek ki, geleceği belirleyecek en dinamik faktör, Kürdistan'ı PKK önderliğinde Türkiye Cumhuriyeti'nden koparmamızdır. Ordusu işgal edebilir, bu mühim değildir. Bugün Yugoslavya ordusu da altı cumhuriyeti işgal ediyor, Sovyet ordusu da öyledir. Ama gerçekte oradaki uluslar içinde bağımsızlık var. Türk ordusunun Kürdistan'daki varlığı, Kürdistan'ın kopuşunu engellemeyeceği gibi, birçok güce karşı artan bir savaşım ile da yüz yüze gelecektir. Yani TC sınırları içinde nüfusuyla ve coğrafyasıyla üçte birlik bir kesim, yüzde otuzluk bir kesim, radikal devrimci ulusal kurtuluş temelinde gerçek kopuşunu yapmıştır. Yüzyıllarca devam eden Türk egemenlik sistemi ve yine kemalistlerin müthiş egemenliği büyük ölçüde yıkılmıştır; kültür, ideoloji, ekonomi, siyaset ve hatta askeriyedeki egemenlikleri ölümcül bir darbe almıştır. İşte böyle bir kopuş sağlandığı içindir ki, bu gelişme, Türkiye'deki hem Türk-İslamcı cepheye karşı ve hem de liberal cepheye karşı bir devrimci cephe anlamına geliyor.

Bu devrimci cephe, Kürdistan somutunda duruma ezici bir biçimde hakim olacağı gibi, Türkiye'nin demokrasi cephesine de çok büyük bir güç verecektir. Ve böylelikle, yakın gelecekte PKK'nin önderliğinde halkların devrimci mücadele seçeneği vücut bulacaktır. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı temelinde halkların devrimci bloklaşması gelişecektir. Bu önemli gelişme, kendini gittikçe netleştirecektir. Yani yakın gelecek, PKK'nin motor rolü oynadığı mücadeleyle belirlenecektir. Artık sağ da, sol da daha çok bu gelişmeye göre kendini ayarlamaya çalışacaktır. Yani artık tamamen öncü güç oluyoruz. Yaşamın bütün siyasi, askeri, kültürel, manevi cephesi ve hatta ekonominin bütün sorunları bizzat mücadelemiz tarafından belirlenecektir. Bir anlamda Türkiye'nin kaderi, Kürdistan'ın kaderi artık önderlik ettiğimiz mücadele ile belirleniyor. Bu açık bir gerçektir, dostun da düşmanın da farketmediği bir gerçektir. Ve zaten en önemli yenilik de budur.

Önümüzdeki yakın süreçte bir uzlaşma olabilir mi?

Yakın gelecek içinde, ister liberal kesim, ister muhafazakar kesim acaba bir uzlaşma imkanını arar mı? Son demecinde Özal, “milletime yapabileceğim en son hizmet Kürt sorununu çözmektir” diyor. Şimdiye kadar bu sorunu nasıl çözmek istediğini gördük: İşbirlikçileri Ankara'ya çağırarak, PKK'yi güneyden kuşatmak, tecrit ve imha etmek! Belli ki bu bir çözüm, Özal için tabii. Ama şimdi yeni şeyler söylemeye çalışıyor, “PKK federasyonu tartışıyor, biz de tartışacağız” diyor. Acaba bunda dürüst ve samimi midir? Şu bir gerçek ki, Türkiye'nin siyasi cephesi zorlanıyor. Eğer mutlaka yaşamak istiyorsa, orduya rağmen yaşamak istiyorsa, hamle yapmak zorundadır. Bizi tecrit ederek imhaya almanın sonuç vermeyeceğini, bu seçimle çok iyi gördü. Onun için en büyük ders bu oluyor, hatta intikam dersi oluyor. Peki, buna rıza gösterip bir uzlaşma yoluna girebilir mi? Bunu göreceğiz. Eğer gerçekten bir siyasi kuvvet olarak kalmak istiyorsa, eğer ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımın (-Türkiye'de çok ciddi bir kriz yaşanıyor) üstesinden gelmek istiyorsa, uzlaşmayı denemek isteyebilir. Ve denerken de hiç şüphesiz yine hedefi, radikal devrimi, ulusal kurtuluşumuzu ve onun Türkiye'deki yansımalarını sınırlandırmak olacaktır. Yani kendileri çok zorlanırlarsa ve başka seçenekleri kalmazsa, o zaman uzlaşmaya girebilirler.

Şimdi faşist Türk-İslam kesimi tüm gücüyle terörü geliştirmek isteyecektir. Nitekim bu son terör hamlesi bu ittifaktan gelmiştir. Biz, çok kısa bir süre içerisinde bu ittifakın Kürdistan'daki kolunu tasfiye edeceğiz. Birkaç ilde biraz görünüyorlar ama, yakın dönemde şiddet yolu esas alınmak üzere kesin tasfiye edeceğiz. ANAP'ın, DYP'nin ise artık Kürdistan'da kalacağını sanmıyorum. Zaten onlar, daha şimdiden yüzde on düzeyinde bile yokturlar. Onları da herhalde biraz ikna ve biraz zorla çekeceğiz. Zaten SHP ve DSP bitmiştir. Diğerlerini de içimizde erittik ki, şimdi esas itibarıyla biz varız. Milliyetçi cephe veya Türk-İslam sentezi, terörünü daha da geliştire-

rebilir. Fakat bizim devrimci şiddetimizin şansı daha fazladır. Sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'nin metropollerinde de bu bloka ölümcül darbeler indirebiliriz. Türkiye'nin devrimci muhalefetine taktik icabı biraz örgütlersek (ki bence bunun şansı çok yüksektir), o zaman bu ittifakı daha doğmadan ezmemiz mümkün olur.

Fakat bir noktaya dikkat etmek lazım: Bunların yerine Ecevit göz dikiyor. Yani kemalistler ve özellikle Ecevit kesimi bunlarla birleşebilir, bunların rolünü üstlenebilir ve böylece yeni bir Türk milliyetçiliği atağa geçebilir mi? Ecevit'in önderlik ettiği bir Türkleşme, MHP'lileşme, hatta Erbakanlaşma, Refahlaşma veya hepsinin bütünleşmesi tarzında bir gelişme olabilir mi? Bunun bazı emareleri olmakla birlikte, öyle kolay olmayacağını da görüyoruz. Ecevit'in açık bir şekilde faşistleşmeye yönelmesi, şoven-milliyetçiliğe yönelmesi, kendisini şimdikinden daha fazla güçlendirmeyecektir. En yüksek gelişmeyi sağladığı yerler olan bir İstanbul'da, bir Zonguldak'ta işçilerin çıkarları faşizmde olamaz. Eğer gerçekler iyi anlatılırsa Ecevit daha da daraltılacaktır. Dolayısıyla milliyetçiliği ne kadar körüklerse körüklesin, Türk milliyetçiliğine yeni bir hamle yaptıramaz. Devrimci mücadele karşısında faşist terörün (ki özel savaşın bir kolu olarak bahsediyorum) iyi çalıştırılması, yakın dönemde üzerimize saldırtıldığı gibi veya 12 Eylül öncesi devrimcilerle saldırtıldığı gibi yapılarak başarı aldırılması çok zordur. Tam tersine, bizim yüklenmemiz ve tamamen ezmemiz imkan dahilindedir ve herhalde önemli bir taktik olarak Türkiye devrimciliğinin de önündeki bir hedeftir. Böyle ortak bir mücadeleyle bu bloğu tasfiye edeceğiz. Ecevitçilik biçiminde de olsa, Refahçılık biçiminde de olsa, fazla gelişme şansı vermeyeceğiz ve tasfiye edeceğiz. Onlar da bizi, kökümüzü kurutmakla tehdit ettiler. Ecevit, “tek bir adam olarak kalsam bile onlara karşı mücadele edeceğim” dedi. Biz de, hiçbir gelişme şansı vermeyecek şekilde onların üzerine giderek, Türkiye halkının demokrasisine de en iyi desteklerden birini sunmuş olacağız.

Demek ki, önümüzdeki dönemde çarpışma yönü, terör yönü ağır basan bir mücadele söz konusu olacak ve bu kesimlerle atışacağız. Bir ara gündem bu çatışmayla belirlenecektir. Bunun yanında özel

savaşın uzlaşma kolu, ister ANAP, ister DYP, ister ikisi birleşsin, acaba dediğim gibi çalıştırılabilir mi? Burasını gözardı etmiyoruz. Hiç şüphesiz özel savaş esas iktidar gücüdür ve diğerleri onun sivil maskesidir. Bu konuda hiç tereddütümüz yok. Şimdiye kadar böyle olduğu gibi, bundan sonra da böyle olacaktır. Bunları hiçbir zaman demokrat olarak görmedik. En köhnemiş, adeta günü kurtarmaktan öteye gidemeyen, liberal ve demokrat da olmayan, ama ona öykünen bu klik, aslında ordunun yürüttüğü işlerin sivil kliğidir, özel savaşın siyasi cephesidir. Ekonomik ve diplomatik cephesidir. Eğer mutlaka bir varlık olmak isterse, “orduya rağmen bir çözüme gidebilirim” derse, o zaman bir uzlaşma yolunu araması olasıdır.

Ancak, ordunun bu kadar denetiminde olan ve orduya sadece bir asma yaprağı görevini gören, onun ekonomik ve diplomatik işleriyle bu kadar uğraşan bu kesimin, ordunun denetiminden çıkması çok zor görünüyor. Dolayısıyla uzlaşma olanağı çok az oluyor. Ama nihayet ordu da çok zorlanıyor. Şimdi devrimci şiddet Türkiye’de de biraz gelişecek ve onları daha da zorlayacak. Dolayısıyla ordunun içerisinde uzlaşma yanlısı bir grup gelişebilir. Bunun belirtileri şimdiden ortaya çıkabilir. Çünkü ordu Kürdistan’da çok yıpranmıştır ve bu savaşta çok yüksek bir başarı sağlayamayacağını iyi biliyor. Genelkurmay Başkanı’nın kendisi, son demecinde, “her türlü demokratik kuralı çiğneyerek altı ayda bitiririz, ama...” diyor. Tabii “ama” sı var. Uluslararası alanda ve halk nezdinde kökümüzü kurutacak, ama şimdi dünya buna uygun değil, buna müsaade etmez. Yani Genelkurmay’ın kendisi bile artık inanmıyor. Halbuki eskiden bize 24 saat ömür biçiyorlardı. Fakat ordunun en ihtişamlı döneminde bile öyle kolay yenemediklerini gördüler. Şimdi işleri aslında daha da zordur. Ordu zor bir durumun içerisinde ve bu, temel çıkmaz noktalarından birisidir. Ordu kendini gözden geçirmek zorundadır. Eğer önümüzdeki dönemde kendini gözden geçirmezse, o zaman Türkiye’nin sorunları artar. Zaten Türkiye’nin sorunları çığ gibi büyüyor. Mevcut dış gelişmeler yüzünden ordu kendini küçültecek, kendini demokratikleştirmek zorunda kalacaktır.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Kendini uzlaşmaya hazır hale getirmek zorunda olduğu anlamına geliyor. Şovenizm güçlü, fakat

işe yaramıyor. Kan kaybına yol açıyor, devleti ekonomik iflase götürüyor, siyasi sistemi boğuyor. Ordu bunu ne kadar devam ettirecek? Niçin devam ettirecek? Kör bir şiddet anlayışından başka bir anlama gelmez bu. Ve bu da, günümüzün normal ekonomik ve siyasal yeni düzenlemesine karşıdır. Bu durumun, AGİK çerçevesinde olsun, AT çerçevesinde olsun, hatta NATO çerçevesinde olsun kabul görmesi zordur. NATO bugün burjuva demokratik ilkeleri gözetilen bir siyasal kuruluş haline getirilmek isteniyor. Eğer bu süreç daha da hızlanırsa, Türk ordusuna da bunu dayatabilirler. Bunu dayattırlar mı, o zaman Türk ordusunun kör şiddette fazla ısrarlı olması zordur. İsrarlı olursa, NATO'nun da başına bela olur. Demek ki, yakın gelecekte Türk ordusunun dayanacağı NATO'dan, Türk-siyasi ve ekonomik düzeninin dayanacağı AT'den, hatta Balkanlar'dan ve Sovyetler'den umutlanması boşunadır. Bu tür umutlar gittikçe daralacak, daraldıkça kendisini yeniden gözden geçirecek ve bu da bir uzlaşmayla sonuçlanırsa bir anlam ifade edecektir. Uzlaşmanın olması için de, gerçekten Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının ve Türkiye'ye yansımalarının gittikçe güçlenmesi gerekiyor. Bu gelişimi, uzlaşma kaçınılmazdır. Ve bir uzlaşma da, öyle bir tarafın çok güçlü olduğu ve diğer tarafın taviz verdiği biçiminde değil, denge durumuna gelmiş güçlerin uzlaşması biçiminde olacaktır.

Önümüzdeki dönemin üzerine işte bu temelde gidiyoruz. Düşmanın özel savaş cephesinin bu son seçim taktiğiyle çok açık yaşadığı bütün tarihi çelişkilerin ortaya çıkmasına yol açan başarısızlık konumu, kendisini, bütün tarihiyle, geleceğiyle ve yine ekonomisinden tutalım siyasi ve askeri üst yapısına kadar gözden geçirmesi gibi bir sonuçla karşı karşıya bırakmıştır. Savaşı pek umutlu bir biçimde ilerletemeyeceklerini çok açık görmüşlerdir. Biz, daha fazla şunu dayatarak onların hizaya gelmelerini sağlayacağız: Türkiye, eğer eşit ve özgür temelde uzlaşma istiyorsa, yürüttüğümüz mücadeleyi tanımak ve kabul etmek zorundadır. Şimdi bu gerçeği çok net bir biçimde ortaya çıkardık. Bu son seçim taktiğindeki başarı, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde bu mesajı vermiştir.

Peki bunu daha uzun süre görmezlikten gelebilirler mi? Şimdiye kadar bütün yaptıkları, aslında allem edip kullem edip bu savaşı in-

kar etmektir. Fakat son seçim sonuçlarıyla birlikte mevcut problemleri inkar etmenin dönemi geçmiştir. Zaten şimdi yapılan yorumların yarısı da artık bunun inkar edilemeyeceğine dairdir. Sorun bir nolu sorundur ve çözüm de kendini dayatmıştır. Belli ki kemalizm, partiler ve yeni oluşumlar buna hazır değildir ama, sorun da dev boyutlu ve kendini her an, her geçen gün hissettiriyor. Eğer anlamazlarsa, gündeme daha da yükleneceğiz, hem de müthiş yükleneceğiz. Dedim ya, mevzi yeni kazanıldı ve altın değerindedir. Bunu, sıfırdan başlayarak, amansız bir dönemde amansız bir takiple buraya kadar getirenler, hiç şüphesiz bundan sonrasını ilerletmeyi de bilirler. Devrimci inancın yaratılmasından tatalım maddi güce ulaşmaya, onun basit taktik imkanlarının yaratılmasından tatalım şimdiki dev olanaklara kadar bu gelişmeleri böylesine yaşadktan sonra, bundan sonrasını geliştirmemek, geliştirip de başarıya götürmemek, ancak kendi kendimize yapabileceğimiz büyük bir kötülükle mümkün olur ki, bu da elbette düşünülemez.

PKK önderliğindeki siyasal ve silahlı mücadele daha da gelişecektir

Önümüzdeki dönemin üzerine, şüphesiz ki tam başarıma temelinde yürüyeceğiz. Parti, mevcut gelişmelerin birincil sorumlusu olduğu gibi, bundan sonrasının da sorumlu gücü olacaktır. PKK, çok tartışılacak ve çok yorumlara tabi tutulacaktır. Haklı veya haksız, içinden veya dışından yapılacak değerlendirmelere rağmen, bugünkü durumu yakalamıştır ve bu bir ispattır. Artık geçmişe ilişkin, ancak bu tarihten çıkarılacak dersler babında bir inceleme söz konusu olabilir. Ama politik gerçek, yaşamsal gerçek, mevcut pratiğin başarı kazanmasıdır. Yani önderliğiyle, çizgisiyle, savaşım tarzıyla, vuruş tarzıyla somut bir pratik yaşam tarzı kesin söz konusudur, diyoruz. Doğal bir varlıktır, oldukça uzun süre büyüme yolundadır ve teorik değil, somuttur. Kolayca yıkılabilecek değil, her geçen gün kök salacak durumdadır. Yenilecek durumda değil, gittikçe yenecek durumdadır. O halde, açılan doğru yolda, bundan sonra iyice kanıtlanmış taktiklerle bu işi doğal sonucuna götürmek gerekir. PKK'nin

sorunu işte budur.

PKK, tarihi önemi olan bir güçtür. Belki başlangıçta bu kadar bilinçli, örgütlü, planlı değildi; ama şimdi bir bilinç, bir plan, bir geleceği kararlaştırma merkezi, organı, kurumudur. İçindekiler ve dışındakiler bunu ne kadar anlamazlıktan ve görmezlikten gelirlerse gelsinler, bu bir gerçektir ve böyledir. Dolayısıyla sorumluluğunu her zamankinden daha fazla duyacaktır. Bir defa, artık dost ve düşman herkesin ilgi merkezi olacağı açıktır. Kürdistan halkının ezici bir çoğunluğu, daha şimdiden bu önderliği, esas itibariyle inanılmaz işkence ve baskı ortamında bile benimsemiştir. Her geçen gün daha da gelişen bir birlik, bir örgütlülük, daha da gelişen bir halk militanlığı, daha sürekli, yoğun ve kararlı gösteriler, serhildanlar, derinliğine ve genişliğine açılım üstüne açılımlar, bu halkın kendi savaşımı olarak, kendini, ardı arkası kesilmeden zafere kadar sürdürecektir.

PKK öncülüğü, bütün eleştirilere rağmen kadrolaşmasını, merkezileşmesini ve örgütlenmesini istediği gibi sağlayamasa da, esas itibariyle mevcut gelişmenin yürütücü gücüdür. Bütün yetmez, yanılı ve hatta geriye çeken tutumlara, provokasyon ve tasfiyeciliklere rağmen, bu öncü konumunu, yirmi yılı aşkın bir süredir basitten karmaşığa doğru gittikçe gelişen, az şiddetten çok şiddete ve az yetkinlikten çok yetkinliğe doğru tırmanan bir tarzda yürütebilmiş ve bugünü yaklayabilmiştir. Bu, çok önemli bir gelişme ve inisiyatif ele geçirmektir. Kürdistan halkı adına tarihte ilk defa inisiyatif kazanılıyor; ilk defa bağımsız ve özgür kimlik ve siyaset kavranılıyor; ilk defa örgüt ve savaş gücü haline geliniyor. Bu gelişme, halihazırda mevzisini daha da genişletmiş olarak, geleceğe azim ve kararlılıkla bakıyor. Buna dayanarak diyeceğiz ki, bundan sonra PKK, önder konumunu her düzeyde yoğunca ve süreklince geliştirmekten alıkonulamayacak, tam tersine daha fazla kendini kabul ettiren, daha fazla çözüm gücü olan bir konumda mevcut sorumluluğunu yürütecektir. PKK'nin tarihi ve güncel anlamı kadar geleceği de çok net olan bir parti olduğu anlaşılacaktır. Geleceğe hükmetmede, geleceği kararlaştırmada ve çözmede gerçekten mevcut bütün partilerden daha fazla gelişkin nitelikte bir partidir. Kürdistan sorunlarının çözümünde olduğu kadar Türkiye sorunlarının ve hatta bölge sorunları-

nın çözümünde de gittikçe artan bir rolü olacaktır.

Biz, bu temelde PKK'yi buraya kadar getirip daha da ileri götürürken, hiç şüphesiz bundan sonrasının da öyle basit ve kendiliğinden olmayacağını çok iyi biliyoruz. PKK'nin ideolojik yetkinleşmesi ve politik düzey kazanması, gerçekten en önemli sorunu olan sağlam örgüt ölçüleriyle netçe yürümesi ve en önemlisi de onun sosyalist, demokratik niteliğinin net, açık ve tartışmasız kabulü, her zamankinden daha fazla anlam bulacaktır. Özellikle şimdiye kadar sınırlı yaptığımız PKK'nin içinin sosyalistleştirilmesi ve yaşamın demokratikleştirilmesi işinin bundan sonra tam başarısını sağlayacağız ve sosyalist-demokratik yaşamı geliştireceğiz. Her türlü sınıf dışı etkilerin, ağalık etkilerinin, kemalist etkilerin ve reel sosyalist etkilerin aşılması, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde ilerleme sağlayacaktır. Geçmiş deneyim, bize, bu konuda oldukça olanak sağlıyor. Bundan epeyce ders çıkarılmıştır. Buna dayanarak PKK, hiç şüphesiz sadece Kürdistan'da değil, Türkiye, Ortadoğu ve uluslararası alanda da sosyalizmin yetkin bir gücü olduğunu ve iyi bir demokrasiyle bunu yürüttüğünü gösterecektir. Böyle bir inisiyatif, bunun sorumluluğuna, güç ve olanağına sahiptir.

Bu nedenlerle, PKK öncülüğünü artık daha büyük bir özenle yürüteceğiz. Şimdiye kadar özel savaşa karşı bir türlü yola girmeyen, özel savaş taktiklerine karşı parti taktiğiyle cevap vermeyen, tam tersine özel savaşın etkilerine dolaylı olarak zemin sunan ve adeta onun içimizdeki yansıması olan bütün tutum, davranış ve kişilikleri tasfiye edeceğiz. Eskiden bunun olanağı azdı, ama şimdi fazladır; şimdi bir gider, yüz gelir. Nicel ve nitel olarak böylesi yapıları eskiden olduğu gibi omuzumuzda taşımamızın artık anlamı ve gereği yoktur. Dolayısıyla taktiği güçten düşüren, iç düzen, örgütlülük ve yaşamı bozan öğeler, ya hızla kendilerini düzeltip taktiğe işlerlik kazandıracak denli militanlaştıracaklar, ya da tasfiye olacaklardır. Bu, önemli bir gelişme oluyor. PKK'nin bu gücü kazanması, aslında küçümsemeyecek bir güç kazanma anlamına geliyor. Bu gücü çok usta bir biçimde ayarlamamız ve kullanmamız, parti tarihinin en ilginç bir gelişmesidir. Provokasyona, tasfiyeciliğe ve reformistleştirme çabalarına büyük bir sabırla ve usta mücadele yöntemleriyle,

özel savaş taktiklerine karşı verdiğimizizin daha üstünde bir savaşım-
la karşılık vermemiz ve bunları da iç cephede boşa çıkarmamız,
önümüzdeki dönemin en yakıcı ve çok önemli gelişmelere yol aç-
acak bir hususu olacaktır. Artık eskisi gibi kendini dayatma olmaya-
caktır. Reel sosyalist, ilkelmilliyetçi ve reformist yaklaşımlar artık
fazla değer ifade etmeyecek ve hızla aşılacaklardır. Halkımız çizgi-
ye ve önderliğe bu kadar onay verdikten sonra, içimizdeki serseri-
ye, düşküne, taktikle oynamaya niye fırsat vereceğiz? Şimdiden
oluşan karar, ıslah olup kendine gelmeyenlerin atılması, bunda dire-
nenlerin ezilmesidir. PKK'nin bu yönüyle açılım kazanması söz ko-
nusu olacaktır.

PKK'nin ideolojik ve politik düzeyi oldukça yaratıcıdır. İdeolojik
siyasi çizgimizin açılım şansı yüksektir. İdeolojik cephede özellikle
basın yayın organlarına iş düşer ve bunlar önemli roller oynayacak-
lardır. Özellikle Türkiye ortamında ideolojik-politik etkinlik hız ka-
zanacaktır. Yine sınırlı bir biçimde de olsa siyasi gelişmelerin so-
nuçlarını almamız, bundan sonra içte de bir merkeze, legal bir örgü-
te kavuşmamız (ki HEP'in kendisini ister yasaklasınlar, ister yasal
varlığına tahammül etsinler), Kürdistan halkının, PKK önderliğinde
kendini siyasal ortama büyük oranda dayatmasını sağlayacaktır.
Partinin halk için öngördüğü siyasal cephenin, ERNK olayının daha
somut biçimlere bürünme ihtimalini göz önüne getirdiğimizde,
Kürdistan ulusal kongresi ve ulusal meclisin gündeme gelebileceği
görülecektir. Türk parlamentosuna gidecek bir grup halk milletveki-
li eğer orada mücadelelerini yürütürken dışalanırlar, tehdit edilirlen
ya da tutuklanırlarsa, o zaman bu Kürdistan ulusal meclisine doğru
yürüyüşte bir kıvılcım görevini görecektir. Artık Kürdistan için bir
meclis ve Kürdistan için milletvekilleri, Kürdistan'ın kendi merke-
zinde ve bağımsızca geliştirilecektir. Türk parlamentosunu bir tak-
tik alan olarak değerlendireceğiz ve seçilenler, bu taktik alanda so-
runları halletmek üzere kendi üzerlerine düşeni yapacaklardır. Bunu
yapabildikleri kadar yapacaklar ve esas olarak Kürdistan ulusal par-
lamentosuna gitme biçiminde, onun öncü adımlarını atma biçimin-
de, daha şimdiden bu yolun yolcusu olma temelinde bir rol oynayac-
klardır.

Yani PKK'nin siyasi çizgisinin açılımı oldukça hız kazanacaktır. Siyasi çizgi, legal düzeyde olsun, açık kitle savaşımı düzeyinde olsun, kendini, halkın meclisini somut olarak gerçekleştirme gibi bir görevle karşı karşıya bulacaktır. Şimdiden içine girilen bu siyasi açılım, daha da hız kazanacağına benziyor ve önemli sonuçlar doğurmaya adaydır. Yani Kürdistan ulusal meclisinin hazırlıkları şimdiden geliştirilmek durumundadır. Daha önce teorik olarak ve programatik düzeyde öngördüğümüz bu gelişme, artık örgütlenme ve bizzat gerçekleştirilme aşaması içinde olacaktır.

Partinin kendi iç örgütlenme meseleleri de vardır. Her zamankinden daha fazla ve yetkin bir kadroyla bütün sahaların öncü örgüte kavuşturulması zor olmayacaktır. Belirtildiği gibi, önümüzdeki dönemde, mücadelemizi geriye çeken sağ, reformist, tasfiyeci öğelerin aşılacağı, çok diri güçlerle partinin kendini güçlü bir örgütlenmeye kavuşturacağı kesindir. Yürütülen hazırlıklar, kadro tecrübesi, gerçekten PKK'yi her düzeyde öncü kılacak denli gelişkindir ve sonuç alıcıdır. Artık bunun önlenmesi de imkansızdır.

Partinin en temel taktiklerinden birisi olarak yürüttüğü silahlı savaşım, yani gerilla da, önümüzdeki dönemde kesinlikle aşama yapacaktır. Gerilla, daha şimdiden ülke geneline yayıldı ve bütün yetmezliklerine rağmen kendi altyapısını oluşturdu. Nicel olarak da yıllarca dayanabilecek bir sayıyı tutturdu ve her geçen gün kendini daha da artırıyor. Ayrıca nitelik ve tecrübe oldukça geliyor. Bu haliyle bile gerillanın yıllarca dayanacağı ve kendisini geliştireceği açıktır. Denilebilir ki, gerilla cephesi, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da gelişmelerin esas belirleyici gücü olarak rolünü oynamaya devam edeceği gibi, bunu Türkiye'ye taşıma ve hatta Kürdistan'ın güneyine taşıma biçiminde açılım da sağlayacaktır. Türkiye'nin silahlı savaşımına da bizim gerillamızın vereceği çok şey vardır. Daha şimdiden devrimci şiddete imkan hazırladığı gibi, bunu Türkiye'nin kırsal alanında gerçek bir gerillaya da götürebilir. Yine Güney Kürdistan'da benzer bir gerilla gelişmesi ortaya çıkabilir. Daha da ötesi, gerilla ordulaşmamız, gerçek nizamnamelere, tüzük ve talimatlara dayanacak, özellikle bir türlü gerillaya gelmeyen, gerilla yaşamını esas almayan her türlü köylü isyancılığını, köylü

savaşçılığını, avare-asi çeteciliği, emir-komutaya gelmeyen çete anlayışını aşacaktır. Oldukça nizamlı, emir-komutaya iyice oturan, kendini büyütme sistematığına kavuşan, derinliğine ve genişliğine gelişmesini sürdüren bir yapıya kesin sahip olacaktır. Bunun en zor aşaması geride bırakılmıştır. İçinde bulunduğumuz aşama, her yönüyle gerillanın yetkinleşme aşamasıdır.

Bu kurum gerilla, gerçekten Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşımının belirleyici kurumudur. Aynı zamanda bu kurum, ulusal kimliğin geliştirilmesinin temel ögesi ve hatta devrimci militanın gelişmesinin vazgeçilmez kurumu oluyor. Dolayısıyla üzerinde çok duracağız ve daha çok yetkinleştireceğiz. Bileceğiz ki, esas itibariyle siyasi gelişmeleri belirleyen gerilla savaşımızdır. Sonuca gitmede de gerilla savaşımı belirleyici roller oynayacaktır. Gerçek bir yaşamın ancak savaşla mümkün olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Onun için, gerillanın iç düzenlemesi, araziye genişliğine yayılması, emir-komutadan tutalım kendini en iyi askerleştirmeye kadar her şey bundan sonra sağlam esaslarla daha iyi yürütülecektir. Çünkü, halk olarak yaşayıp yaşamayacağımızda, insan olarak şerefli ve onurluca yaşayıp yaşamayacağımızda esas itibariyle gerilla savaşımının başarısı belirleyici rol oynayacaktır. Biz bu savaşı vermeden ve başarıyla geliştirmeden, halk olarak yaşama şansına sahip olduğumuza hiç inanmadığımız gibi, kişi olarak da namuslu ve onurlu olacağımıza inanmayız. Bu savaşım kurumuna işte bu denli önem veriyoruz ve zafere kadar da mutlaka rolünü oynayacağız.

Bunlar yanında, hiç şüphesiz önümüzdeki dönem için uluslararası ilişkiler düzenine de iyi bir temel sağlanmıştı. Bu temelde, dayatılan işbirlikçilik ve inkarcılık yerine, her zamankinden daha fazla Kürdistan gerçeğini esas alan, ulusal kurtuluşun radikal çözümüne saygı duyan, başta Türkiye ile olmak üzere eşitliğe ve özgürlüğe dayalı çözümü sürekli açık tutan ve giderek Ortadoğu halkları arasındaki ilişkilerin demokratik bir ortam içinde halkların rızasıyla düzenlenmesine ve sorunların çözümüne fırsat sağlayan bir gelişmemiz söz konusu olacaktır. Daha şimdiden içinde bulunduğumuz süreç, bunun böyle olduğunu gösteriyor. Geleneksel işbirlikçi ve inkarcı yaklaşımlar aşılmıştır. Bunun yerine, demokratik ortamı ge-

rekli kılan, eşit ve özgür olmayı esas alan kendi yaklaşımımızı tam oturtamamışsak da, bunun olanaklarının artmış olduğunu söylüyoruz. Bu temelde, önümüzdeki dönem gelişmeye oldukça açık bir dönemdir ve diplomasinin devrime hizmet etmesi daha fazla olasılık dahilindedir, diyoruz.

Önder kişilik bundan sonra daha sağlam yürümeyi becerecektir

Görülüyor ki, özel savaşın özellikle kitlesel-siyasal ordulaşmamıza dayattığı seçim taktiğinin altında çok önemli gerçekler vardır. Bunun boşa çıkarılması, çok yakıcı ve daha çok da lehte sonuçlara yol açmıştır. Şimdiye kadar bize dayatılan taktik hamleleri boşa çıkarmak için nasıl yaşadığımızı ve nasıl savaştığımızı çok iyi biliyoruz. Parti Önderliği, bir kurum olarak, yüksek bir sorumlulukla özel savaş taktiklerinin derin bilinci içindedir. Bu temelde Kürdistan hal-kını yürütmek, sanıldığından daha büyük bir inanç, kararlılık, azim, bilinç ve örgütlülük gerektirmektedir. Bunun da savaşım ile mümkün olduğunu çok iyi bilmekteyiz.

Parti Önderliği, geline noktanın, kendiliğinden veya tesadüfen ortaya çıkmadığını veya demokrasi aşkına geline bir aşama olmadığını çok iyi biliyor. Gün be gün, ay be ay, yıl be yıl yürütülen bir mücadeleyle ve tamamen savaş amacıyla bugüne gelindiğini biliyor ve bugünü de iki tarafın karşı karşıya geldiği bir gün olarak değerlendiriyor. Yenilmemek ve güne dayatılan özel savaş taktiğine devrimci taktiği dayatmak için varını yoğunu ortaya koymayı ve bu temelde devrimci taktiği kurtarmayı sadece bilmekle kalmıyor, aynı zamanda bunun çok iyi hazırlanma, çok iyi yoğunlaşma ve çok iyi denetlemeyle kazanılacağını bilerek yükleniyor ve taktiği başarıyla kılıyor. Bugüne kadar pratikte gerçekleşen budur.

Şimdi de nefes nefese bir taktik savaş söz konusudur. Karşı tarafın gücü bizden fazla olabilir, bizim önderliğimizin dayandığı zemin çok zayıf ve çok kaypak olabilir; fakat yine de yapılan bir savaştır. Bu savaş, sanıldığından daha fazla yoğun, kesintisiz ve acımasız olmuştur. Ve günümüzde yenilmesi şurada kalsın, kendisini

çok önemli ve sonuç alıcı bir mevziye daha kavuşmuştur. Bunun en üst düzeyde sorumlusu, yaratıcısı, yürütücüsü ve denetleyicisi olarak, hiç şüphesiz bundan sonrasını da aynı kararlılık ve azimle götürmeyi esas alacağız. Artan savaş olanaklarını parti öncülüğünde çok iyi değerlendirme ve çok önemli bir gelişmeyle yüz yüze kalan halkın ordulaşmasına büyük önem verme, onun savaşımına yön verip yürütme, onun altındaki temel dinamik olan gerillayı daha da işler kılma, bundan sonra üzerinde amansız bir biçimde duracağımız ve yürüteceğimiz önderlik faaliyetlerimiz olacaktır.

Şunu çok açık olarak belirteyim: Biz gerçek bir önderlik yürüttük ve bazı gelişmeleri sağladık ama, bazıları da bunun önünde çok kötü durdular, arkadan çektiler ve sağdan soldan yalpalatmak istediler. Ancak bunlara müsaade edilmemiştir. Neredeyse yaşama ihanet temelinde anlam biçme, inanılmaz ölçüde zayıf ve duygusal yaklaşımlar, çarpık kişilikler, bir bütün olarak basit bir tutku, kendine gelememe, tarihe gelememe, kaderini çözmeye gelememe, komutaya gelememe, doğru çizgiye gelememe ve kendini bütün ruhsal hastalıklara açık tutma yaklaşımlarıyla (ki çocuk hastalıklarından tatalım da raşitizme, cüceleşmeye kadar hepsi) az çok önderlik gerçeğini uğraştırmak istediler. Ama beyhude! Hiçbirine izin ve imkan verilmemiştir. Bundan sonra da kimse ne darılsın, ne kızsın ve ne de sevinisin; yani şimdiye kadar kendimi böyle getirdim de şeref kazandım, kendimi yutturdum da işte sonuç aldım veya umduğumu bulamadım da öfkelenim demesin. Hayır, bütün bunların tek kelimeyle anlamsız olduğunu ve sahiplerine hiçbir yarar getirmeyeceğini belirtmeliyim.

Bundan sonra savaşı gerçekten mevzisine yaraşır, esasına yaraşır, komutasına yaraşır, bütün çizgisinin gereklerine ve önderliğine yaraşır bir biçimde yapanlara yer vardır. Fakat bunun aksine çeşitli hastalıklarıyla yürümek isteyenlere de, hiç çekinmeden, üzmeden ve üzülmeyen, “yerine otur” diyeceğiz, “bu iş senin bileceğin ve yapacağın iş değildir, bu iş yiğitlerin ve militanların işidir.” Böylesilerine, “ya bu işi bırak, ya da bırakmıyorsan kendini tedavi et, hastalıklarını at” diyeceğiz. Aslında geçmişten çıkardığım en önemli bir hüküm de bu oluyor. Kendime şunu söylüyorum: Aptal olma,

fazla hastalarla yol alma, artan komuta olanaklarını değerlendir, hiç çekinme, duygusal hareket etme, becerikli ol, yaratıcı ol, uğruna savaştığın özgürlüğe layık ol, özgürlük hamlesine bütün anlamını ver, onun bütün esenliğini ve görkemliliğini sağlama al, bu konuyu hatır işiyle ve ahbap-çavuş işiyle lekeleme, tam tersine her şeye gerçek bir yaşam gücü verecek olan böyle bir özgür gelişme şansına tüm gücünle layık ol! İşte kendime yönelik talimatlarım bunlardır. Kendime de böylesine anlamlı hükümler çıkarıyorum. Şimdiye kadar yaptıklarım buna hizmet etti ve bu iyi bir hizmetti, şimdi bu hizmeti daha da egemen kılmak için rolümü oynamayı daha büyük bir güvenle, sorumlulukla ve beceriyle yapmalıyım diyorum. Eğer uğruna verilen sözler varsa, yine eğer gerçekten şehitlerin anısına bağlılık varsa, bu konuda tutarlı ve kesin olmayı daha iyi sağlamalıyım diyorum. Hem zorluklar beni buna mecbur ediyor, hem de olanaklar bunu emir yapıyor.

Şunu çok iyi biliyorum: Buraya kolay geldiğimizi söylemek ne kelime! Tarihe bakalım, o korkunç haksızlıklarla, zorbalıklarla, zulümle dolu olan, böyle ilmik ilmik örülen bir tarihten böyle bir özgürlük şansını çıkardıktan sonra, benim, çoğunuzun içinde bulunduğu ahmaklıkla kendimi yaşatmam ve yine bu devrimciliktir deyip ardına kadar kendini her türlü yenilgiye açık tutmaya ahmakça izin vermem, bunu kendim için, çevrem için, parti için, halk için yapmam ne kelime! Böyle bir tarihten geleceğiz, zorbalığın ve zulmün hesabının doğru dürüst hiç sorulmadığı bir tarihten geleceğiz, nefes alamamış ve haksızlık adına ne yapılmışsa zalimin yanına kâr kalmış bir tarihten geleceğiz de, şimdi biz hesap sormayacağız; bu ne kelime! Şimdi biraz sonuç alma dönemine gireceğiz de, çoğunuzun yaşadığı gibi yaşamaya ben rıza göstereceğim! Bu, benim açımdan içine girilebilecek en soysuz ve en düşküncü tutumlardan biri olur. Biz bunun derin bilinciyle hareket ediyoruz ve davaya bağlı olan herkesin daha fazla böyle hareket etme zorunluluğu vardır. Bu, ne şakaya gelir, ne yanılgıya gelir, ne saptırmaya gelir, ne de dar ve yüzeysel kavramaya gelir. Bunlara hiç fırsat vermemeli, doğruyu mümkün olduğu ölçüde bütün partiye, halka ve dostlara götürebilmeli, egemen kılmalı ve yaşatmalıyız diyorum. Bu yetenekte olan-

lar ve böyle olmak isteyenler varsa, onlar yoldaş olsunlar ve yürüt-sünler. Bu yetenekte olmayanlar oldukları yerde otursunlar, yardım-cı olamıyorlarsa engel de olmasınlar. Bütün bunlar doğrudur diyo-ruz. Şuna çok iyi sadık kalacağız: Madem bu kadar amansız bir ta-rihin şiddetinden ve kördüğümünden bir söküyle bir şans elde edil-miştir, o zaman geleceğe elbette bunun dayatmasıyla yükleneceğiz.

Tarihin canavarları seni hep yakalamak, parçalamak ve eritmek ister. Bunlar gün be gün iş başındadırlar ve sen, onların önünden bir şeyler kurtarıyor ve gelecekte daha fazla kurtarırım diyorsun. Böyle bir kurtarıcının geleceğe müthiş yüklenmesi, zorba tarihin tam ye-nilgiye uğraması açısından zorunlu olduğu kadar, onun kalıntılarını-
nın her an yaratacağı büyük tehlikeyi bertaraf etmek için de kaçınıl-mazdır. Ben, bu temelde kendimi yanıltmamam gerektiği kanısında-yım. Şimdiye kadar kendime çok yöneldim, yanıltmamak için çok uğraştım ve biraz başardığıma inanıyorum. Kim ne derse desin ve neye mal olursa olsun, doğru yoldaşız ve biraz başarılıyız. Bizimle yürümek isteyenler, kesinlikle bu esaslar dahilinde yürüyebilir. Her zaman söylüyorum; bende önderlikle oynamak şurada kalsın, bu-nun gereklerine uymaya herkesten daha fazla kendimi zorluyorum, kendimi disipline ediyorum. Emeğim ve çabam sonuna kadar bu-nun içindedir. Benim için geçerli olan, elbette sıradan militan savaşçı için de geçerlidir ve nitekim halkımız için de geçerlidir. Ve bu da kendini az çok kanıtlamıştır. Demek ki, önder kişilik de, bundan sonra daha sağlam yürümeyi, mutlaka daha bir olgunluk ve dirayet-le becermelidir. Şimdiye kadarki başarılarla avunamaz ve onların üzerine yatamaz. Tam tersine, iğne ucundan en kapsamlı olanağa kadar mevcut olanın hepsini geleceğe taşırmak ve geleceğin tam za-ferine dönüştürmek için belirleyici rolünü büyük oynamak zorunda-dır. Biz önderliği böyle ele aldık, böyle geliştirdik, böyle kurumlaş-tırdık ve mümkünse zafere kadar böyle götüreceğiz.

Demek ki, ısrar edilirse başarı oluyor. İsrar edilirse inanılmayan gerçekleşiyor. Umut, bir yaşama dönüşüyor. Özel savaşın düşürdü-ğü her şey, ayağa kalkma şansı elde ediyor. Bu, çok büyük bir olay-dır. Özel savaş, neyi nasıl düşürüyor? Hepimizin ruhuna ve beynine ne kadar sinmiş? Ne kadar işkence, ne kadar açlık, ne kadar yokluk,

ne kadar her türlü düşme! İşte bunların hepsine karşı bir cevap, bir ayağa kaldırma, umutlu kılma ve yaşam gücü haline getirme gerçekleşiyor. Bunlar az önemli gelişmeler değildir. Biraz dürüst, kendinden emin ve gerçekten sonuna kadar dava adamıyım diyenlerin (ki mutlaka birileri böyle olmak durumundadır), işte böyle bir yaşama büyük değer biçme, bu yaşamı koruyup geliştirme ve bundan başka bir yaşama asla izin vermeme gibi görevleri vardır. Yani önderlerin bu tip görevleri vardır ve biz bunlara bağlıyız. Bizler böyle tanınmalı, böyle kavranmalı ve böyle uygulanmalıyız. Başka türlü yanaşma, yaklaşma ve kavrama dürüst olanlara yakışmaz ve gerçekçi de değildir; bu tür yaklaşımlar sonuçsuzdur.

İşte bu temelde ve bu esaslar dahilinde, bugüne kadar, sınırlı birkaç kelimededen savaşımın en büyük olanaklarına kadar geldik. Basit ideolojik savaşımın en kapsamlı savaşa ulaştık. Kimsenin ciddiye almadığı ve hatta yıllarca yanından geçmediği ve boşa çıkarmak için de her şeyin seferber edildiği bir halk gerçeğinden ve önderliğinden bugünkü önder halk gerçeğine ve önderliğine geldik. Bundan dolayı şımarıyoruz ve çok alçakgönüllüyük, fakat bunun anlam ve önemini de amansız bilenlerdeniz. Bütün parti, partililer ve savaşçılar, bunu böyle kavramalı ve mümkünse uygulayabilmelidirler. O güçleri yoksa, hiç olmazsa kendilerini engel haline getirmemeliler. Halkımız, bu gerçeği iyi anlamış, iyi mevzi tutmuş ve konumuna anlam verebilmiştir. Ve bunu artık tam bağımsızlık, özgürlük ve birlik yolunda bir zafer yürüyüşüne çevirmeli ve anlayışı, kavrayışı, uygulayışı buna elvermelidir. Dostlar da, artık bunca olup bitenlerden sonra gerçeğimize saygıyla eğilmeli ve insanlığa, temel insani ilkelere, insan hak ve özgürlüklerine, ulusların hak ve özgürlüklerine inançları oranında kavramalı ve dayanışmalarını göstermeliler. Biz, bütün bunlara gereken doğru yaklaşımı göstereceğiz, layık olmaya çalışacağız ve inanıyoruz ki, gelişmeleri böyle anlamak, böyle kavramak ve böyle uygulamak başarıya götürüyor. Eğer şimdi sınırlı bir başarı elde edilmişse, bundan sonra bu temellerde ısrar edilir ve böyle yürünerek kesin başarıya ulaşılır. Bizim için de böyle kesin bir başarıdan başka hiçbir yaşam seçeneği yoktur.

O halde diyoruz ki, bundan sonra bu temelde kesin başarıyı ya-

kalamak için her yönüyle kendimize yüklenelim! Mevcut tüm eksiklikleri, yetmezlikleri, yanlışlıkları aşalım. Bizi başarıya götüren doğruları doğru kavrayalım ve doğru uygulayalım! Bizi zaferden başkasına götürececek yaşam tarzlarına imkan ve şans vermeyelim! Tarihin o amansızlıklarına ve mutlaka yerine getirilmesi gereken intikam görevlerine karşı elde ettiğimiz bu şansı layıkıyla kullanalım! Bu temelde, başta şehitler olmak üzere partimize ve halkımıza verdiğimiz sözün gereklerini her an yerine getirelim! Yüce sosyalizme duyduğumuz inançla, onun bilimi, bilinci ve doğru temsilde ifadesini bulan rolümüze nihai zafere dek layık olalım!

Bu, gerçekten hepimizin ilk kez yakaladığı, hem çok şanslı ve hem de çok zorlu görevleri olan bir yaşam şekli oluyor. Kolay kazanılmamıştır bu, nefes nefese kazanılmıştır. Onu kaybetmemek için, onda gerçekten en yüce umutları ve en soylu bir yaşamın zaferini yakalayacağımızı çok iyi bilerek yüklenmeli ve bu temelde mutlaka başarmalıyız diyorum. Yine çok iyi görülüyor ki, biz bu yaşamımızla, sadece buna layık olmak değil, mecburuz da. Ben, bundan sonra, bütün partililerin, bütün halkımızın ve dostlarımızın, görevlerini, bu temelde üstün bir sorumlulukla ve başarıyla yerine getireceklerine inanıyorum. Ve bunu diliyorum. Bir kez daha, halkımızın zaferini sağlamak için yükleneceğiz ve mutlaka başaracağız diyorum.

21 Ekim 1991

20 Ekim seçim sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevler ve Kürdistan'daki savaflımın rolü

20 Ekim erken genel seçimlerinin kanıtladığı bazı gerçekler vardır. Ayrıntıya boğmadan bu gerçeklerin üzerinde durmasını bilmek, önemli bir devrimci saptama olsa gerekir.

Şu çok esaslı bir gelişme olmaktadır: Türk kökenli halkın ağır bastığı Türkiye toplum gerçeğinde genel olarak “sağ partiler” adı verilen, ama bunun da ötesinde devlet güdümlü siyasetin, partilerin ve özellikle Türk devletinin son dönemlerde geliştirdiği özel savaş sisteminin yönlendirdiği bir partililik ile Kürdistan'da PKK'nin yönlendirdiği bir siyasal eylemlilik ve biraz da partililik, 20 Ekim erken genel seçimlerinin en temel iki yanındır. Doğu'daki partililikle Batı'daki partililik, Kürt toplum gerçeği içindeki partililikle Türk toplum gerçeği içindeki partililik birbirine taban tabana zıttır. Birisi devlet güdümlüdür ve hatta özel savaş tarafından yönlendirilmektedir; diğeri ise tamamen özel savaş karşıtıdır, onunla savaşım içinde olmak gibi çok belirgin bir farklılık içermektedir. Dolayısıyla HEP'in durumunu tartışırken, sekiz partinin parlamentoya girdiği ve HEP'in de öyle bir parti olduğu biçiminde genel bir belirlemeyle yetinmek çok ciddi bir değerlendirmesi hatasıdır. Bu, Kürdistan halkındaki büyük devrimci potansiyel ve onun sınırlı ölçüde dile getirilmesiyle Türkiye halkı üzerindeki devlet kaynaklı ve güdümlü özel savaş (ki eskiden buna kurumlaşmış faşizm deniliyordu, biz daha somut olarak özel savaş diyeceğiz) arasındaki karşıtlıktır ve özellikle Ekim seçimleriyle birlikte gündemi belirleyen temel bir çelişki olarak somutluk kazanmıştır.

Bu durumu hemen biraz daha somutlaştıralım. Özal, özel savaşın

beyin takımından birisidir; özellikle özel savaşın siyasal ve diplomatik cephesini yönlendirmektedir. Askeri cephe ve özel savaş cephesini yönlendiren güç Genelkurmay Başkanlığıdır. Bunlar arasında her hafta bir iki görüşme olmaktadır. Muhalefet liderleri diye geçiren Demirel, İnönü, Ecevit, Erbakan ve Türkeş hem “terör zirvesi”nde, yine parlamentoda figüranlık görevlerini yerine getirmekte ve hem de kapalı kapılar ardında özel savaşın diğer bir kolunu oluşturmaktadır. Bunlar muhalefet adı altında gerçekte kitlelerin özel savaşa karşı tavır koymasını engellemede sinsi bir rol üstlenmişlerdir. Dikkat edilirse, Türk halkının devinimini sözümona iktidar partisi veya ona karşı olan sözde muhalefet partileri yönlendirmektedir. Sözümona serbest pazar ekonomisinden söz edilmektedir. Burada yine devlet fideliği dahilinde bir serbest piyasa ekonomisinden söz edildiği çok açıktır ve ekonomik temelde hepsinin programı bu biçimdedir. Tabii sosyal, kültürel vb. alanlardaki politikalar da milimi milimine bu politikalara bağlıdır. İşte Türk halkının içinde devindiği politikalar bunlardır.

1980-90 yılları arasında, özel savaş güdümlü iktidar partisi tamamen devletin yönlendiriciliğinde bir rol icra ederken, sözümona muhalefet partileri de kitleyi başka bir biçimde özel savaş doğrultusunda yönlendirmekteydi. Türkiye’de oynanan özel savaş oyunu budur. Demirel’in sözde Özal karşıtlığı, Erbakan’ın hepsine karşı olduğunu iddia etmesi ve İnönü’nün daha değişik oyun tarzı, bunların özel savaşın birer figüranı olmasından öteye bir anlama sahip değildir. Bunların Türk halkının kendi gerçek çıkarlarını görmesini engellemek, devlet güdümünden ve özel savaşın etkisinden kurtulmasının önüne geçmek için, tamamen sahtekarlığa dayanan roller oynamaktan öteye bir anlamı yoktur. Bunlar seçimler öncesinde meydanları doldurdular, birbirleriyle vurdulu kırdılı oynadılar, birbirlerine yapmadıkları küfür ve hakaret kalmadı. Ama hepsi devlete ve devletin politikalarına amin diyerek bunu yaptılar. Dikkat edelim: Devletin faşist karakterinin belirgin olduğu ve faal bir özel savaş biçiminde saldırıda bulunduğu bir dönemde, bu particilik tarzı gerçekte özel savaşın muhalefet tarafından icra edilmesinden başka bir şey değildir. Evren-Özal kliği yıpranmıştı, Özal yıpranmıştı. Dola-

yısıyla kan tazelemek gerekiyordu. Özel savaş yönetimi gerçekten sıkışmıştı; halkı oyalaması ve aldatması gerekiyordu. Seçimin sözümona çelişkileri çözümleyeceği söylenerek, sahte babalar ve sahte umutlar yaratılmak ve böylece mümkünse birkaç yıl daha idare edilmek istendi. Politika ve onun kurumlaşmış ifadesi olarak Türk halkının üzerindeki partililik böyledir. Halk adına bu çok acı bir durumdur, ama gerçektir.

Türkiye ve Kürdistan halkı açısından seçimin ortaya çıkardığı gerçekler

Solun taktiği, “seçim çare değildir, çare devrimdir” oldu. İyi, ama egemen güçlerin halk üzerindeki oyunu bu kadar devam eder ve devrim adına buna karşı doğru dürüst bir ses bile çıkarılamazsa, gerçekten bu yalnızca kocaman bir laftan ibaret kalır. Türk halkı üzerinde uygulanan politikanın sağ, faşist ve şoven bir politika olduğu ve ortalığı kasıp kavurduğu açıktır. Bazı sorulara rahatlıkla şu karşılığı vermek mümkündür: Kürdistan, kurumlaşmış olduğunu söylediğiniz faşizme ve özel savaşa karşı birazcık direndi, egemen politikada ve kemalizimde gedik açtı. Birazcık demokrat olduğu söylenen SHP ve hatta Ecevit şovenizme nasıl sarıldılar? “Sen misin PKK ve onun etkilediği bir partiyle birleşen” diyerek, İnönü’yü cezalandırdılar. SHP aslında çok hainane bir biçimde HEP gerçeğini özümsemek ve kendi içinde eritmek istiyordu. Bu tamamen özel savaşın değişik bir taktiğiydi. Ama yine de affetmediler.

Bu durum Türkiye halkı üzerinde egemen olan faşizmi ve onun şovenizmini anlamak açısından çok öğreticidir. Bazıları şovenizme karşı olduklarını söylüyorlar. Ama şovenizm çok egemendir. Türkiye’de bazı partiler kendilerini demokrat sayıyorlardı. İnönü bile herhalde ortaya çıkan gerçeğe çok şaşmıştır. Bazıları SHP’nin kendi halk gerçeğini tanımadığını söylüyorlar. Bu doğrudur, SHP kendi halk gerçeğini tanımamıştır. Solun da kendi halk gerçeğini önemli oranda tanımadığını sanıyorum. Sol böyle zayıflayacağını beklemiyordu veya böyle bir sorunu olmadığına kendisini inandırmıştı. SHP’nin çöküşü demek, genelde kemalizmin kuyrukçusu olan

Türkiye solunun ve demokratçılığın çöküşü demektir. Bu çok önemlidir. İcazetli olan böyle bir sol, kemalizmden kopuşu tam sağlayamamıştır. Bu öyle bir demokratçılıktır ki, devlet güdümlü politikalarla bağlarını koparmamış, kendi halkıyla sağlam bağlantılar kuramamıştır. Bu demokratçılık yaşayamaz ve bunun gerçekten tutarlı bir demokratçılık olmadığı şimdi daha iyi anlaşılmıştır. Sosyalistliği bir yana bırakalım, Türkiye'de demokratçılığın bile sınıfta kaldığı veya mevcut biçimiyle gerilediği, hiç sonuç almadığı ve bunun en silik biçimi olan sosyal demokratçılığın bile sağ karşısında bir hiç olduğu açıklık kazanmıştır.

Şimdi Türkiye'de sağ iktidara karşı sağ muhalefetin oluştuğu ve bunun da sözümona yeni bir Türkiye gerçeği olduğu söylenmektedir. Peki, bunun iç yüzü nedir? Sanki eskiden Türkiye'de bir sağ ve bir de sol varmış da, şimdi artık sona ermiş gibi soruna yaklaşmaktadır. Bu acaba öyle midir? Her şeyden önce, Ecevit de içinde olmak üzere, CHP ve dolayısıyla SHP geleneğini bir sol gelenek olarak değerlendirmek doğru mudur? Sol, bunu en önemli bir soru olarak kendisine sormalıdır. Bu soruyu cevaplandırırken, Türkiye devletinin durumuna bakmak gerekmektedir. Türk devletinin bir sol yanı var mıdır? Eğer Türk devletinde bir sol yan varsa, SHP'de ve Ecevit'te de bir sol yan vardır. Çünkü SHP ve Ecevit, örneğin bir Erbakan ve partisinden çok daha devletçidir. Eğer Türk devletinde bir solculuk ve demokratlığın bulunmadığı ve faşizmin bu devlet içinde oldukça örgütlü olduğu söyleniyorsa, durum değişecektir. Türkiye'de bir ordu gerçeği vardır. Gerçekten sağın ve solun da ötesinde, ordu düzenin egemen gücü, egemen düzenin en vahşi vurucu gücüdür. Ekonomik güç odakları bellidir, egemen olanlar bunlardır. Öteki siyasal kuruluşlarla devletçi partiler egemendir. Böyle olunca, hiç kimsenin Türk devletinin solculuğu ve demokratlığından söz edebileceğini sanmıyorum.

Peki, Erbakan ile Türkeş arasındaki ittifak sağa karşı bir sağ muhalefet midir? Bu ittifakın bazı farklı çizgileri olabilir. Bu partiler tarafından İslamcı ve aşırı Türkçü yanlar benimsenmektedir. Bizce bu bir nüans farkıdır. Biraz Batı karşıtı bir İslamcılık ve biraz da Turancılığa kaçan bir Türkçülük, Osmanlılardan beri her zaman

Türk devletinin bazı çevrelerinde var olan ideolojik ve siyasal motiflerdir. Bu belki bugünkü ittifak temelinde biraz kitle gücü kazanmıştır. Ama bu olgu eskiden de Türk devletinin bünyesinde vardı. Bu, Osmanlı devletinin son döneminde, cumhuriyetin kuruluşunda ve zaman zaman diğer bütün dönemlerde de kendisini az çok ortaya çıkaran bir husustu.

İlle bir muhalefetten söz edilecekse, şu söylenebilir: Düzen içi sahte demokrat muhalefet Ecevit ve İnönü'nün şahsında çöktü. Batı yanlısı laik sağa karşı, Doğu Türklerini veya İslamı kendisine dayanak yapan ve biraz Batı karşıtı olan bir sağ, siyasal düzeyde Türkiye gerçeğini ifade ediyor. Bunların Türkiye halkıyla ilişkisi yoktur. Bunlar hep Türk devletinin gerçeğini ifade etmektedir. Yani Erbakan-Türkeş ittifakı da halk gerçeği değil, bir devlet gerçeğidir. Bunlar devleti biraz payandalamak ve biraz daha güçlü oturtmak için İslamı ve Türkçülüğü kullanmak istemektedirler. Bunun halk gerçeğiyle ne ilgisi olabilir? İslamcı ideolojinin feodal niteliğinin ege-men sınıfa ve feodal-kompradorlara hizmet ettiği çok açıktır. Gerçekten de Erbakan'ın temsil ettiği Sunniliğe dayalı İslamcılığın Kürdistan'daki kalıntıları şeyh, ağa ve aşiret önderliği takımındır; Türkiye'de ise tefeci-tüccar kesimidir. Türkeş'in Türkçülüğü dünya Türklerinin birliğini sağlama türünden son derece hayali, ırkçı-şoven bir Türkçülüktür. Bu Türkçülük özellikle Anadolu'daki Türk halkının çıkarlarıyla hiç ilişkisi olmayan ve halka kan kusturacak olan devletin bir uç noktasıdır.

Buna karşılık, özellikle Demirel liderliğindeki DYP ve ANAP halis Batıcı kesilmekte, Batı sistemi içinde ve Batı'ya dayanarak Türk halkı üzerinde amansız bir baskı ve sömürüyü sürdürmeyi amaçlamaktadır. Dolayısıyla devlet bünyesindeki bu oluşumlara iktidar ve muhalefet adını vermek, halk açısından gerçeği biraz zorlamak olacaktır. Aslında halk adına herhangi bir muhalefet yoktur ve hatta devlet dışına taşmış bir muhalefet de söz konusu değildir. Devlet içinde ve devlete dayalı, devleti güçlendirmeyi ve devlet çarkını döndürmeyi esas alan, “devleti en iyi biz işletiriz” felsefesine bağlı olarak birbirleriyle yarışan devletçi güçlerin veya devlet odaklarının birbirlerine karşıt hamleleri söz konusudur. Yani son

tahlilde hepsi “devleti en iyi biz temsil eder ve yönlendiririz” demektedir. Bu anlamda hepsi özel savaşı halka en iyi kendilerinin yutturabileceğini iddia etmektedir. Özal ile Demirel veya ANAP ile DYP, Batı'nın yardımlarına dayanarak, halkı daha çok tatmin edip yönlendireceklerini belirtmektedir. Bir başkası şovenizme ve İslamcılığa dayanarak halkı daha çok sürükleyebileceğini ve özel savaşı halka daha fazla kabul ettirebileceğini söylemektedir. Bunun içinde halkın değil devletin bulunduğu, devleti korumanın esas olduğu, halkın bu güçler tarafından aldatıldığı, devlete ve özel savaşa boyun eğmesinin sağlanmak istendiği ortadadır.

Kürdistan'daki durum bundan çok daha farklıdır. Kürdistan'da bu politikanın işbirlikçileri ve Türk devlet güdümlenmesinin yansımaları vardır. Mevcut devletçi partilerin Kürdistan'daki yansımaları aşiret ve toprak ağalarıyla şeyh kesimlerinde bazı işbirlikçiler bulmuştur. Bunlar yüzyıllardan beri böyledir. Bu son seçimlerde büyük bir darbe yemelerine rağmen, bu kesimlerin çok geri yörelerde hala Türk devletine yarıdakçılık yaptıklarını ve onun en iri ajan kesimlerine dayandıklarını gördük. CHP'nin kalıntıları SHP tipi işbirlikçiler çöktü; Ecevit aşırı kemalist olduğu için tamamen çöktü. İnönü biraz demokrat geçinmek istiyordu, buna rağmen tamamen çökmekten kurtulamadı. Refah Partisi, Kürt halkında var olan İslami duyguları sömürmek istiyordu. SHP de Alevi mezhebinden halk kesimlerinin duygularını sömürmeye çalışıyordu. Bence her ikisi de büyük darbe aldı. Örneğin Dersim'de CHP geleneğinin devamı olan SHP hala güçlüdür. Bu da buradaki halkın tamamen uyandırılmadığını göstermektedir. Halk kitleleri ulusal kurtuluş politikasına çekilememiştir. Bingöl'de ve Bitlis'te hala Refah Partisi büyük oy toplamaktadır. Bu da bu alanlarda ortaçağ kalıntılarına dayalı inkarcı ve ihanetçi yapıların halk üzerinde hala etkili olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla bunlar güçlerini biraz korumuşlardır. Bu alanlar bizim yeterince sarsamadığımız yerlerdir. Bu alanlarda hala ajanlık temelinde devletin güdümlendiği ögeler, kişilikler ve ilişkiler vardır, ama büyük darbe almışlardır.

Her şeyden önce Kürdistan illeri dediğimiz illerde bir referandum yapılmış olsaydı, bu seçimde bile çoğunluğu sağlamış olurdu.

Hele hele biraz özgür olsaydı, bu referandum kesinlikle Kürt halkının **bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temelinde birlik** biçimindeki yönelimine ezici bir çoğunluk kazandıracaktı. Seçimlerin bu gerçeği tartışmasız bir biçimde kanıtladığı çok açıktır. Hem de en az çalıştığımız, özel savaşın amansız bir biçimde uygulandığı, birçok alanda halkın oy kullanmasının şiddetle engellendiği ve devletin büyük terör estirdiği bir ortamda referandum kazanılmıştır. Referandumun kime karşı kazanıldığına dikkat edelim. Özel savaşa karşı dışı dışı bir mücadele verilmiş; devletin ideolojik, siyasal, ekonomik, kültürel ve askeri bütün cephelerden yükselttiği saldırılara karşı, Kürdistan'da bir siyasallaşma, partileşme ve bunun sonucu olarak bir halk hareketi ortaya çıkarılmıştır. Bu tamamen devlet karşıtı olan bir harekettir. Türkiye halkı oyalanır, aldatılır ve bastırılırken, Kürdistan halkı devletin ve özel savaşın bütün politikalarını ezip geçmiş ve kendisini parlamentoya kadar sıçratmıştır.

Türk gerçeği ve Türkiye sol hareketinin durumu

Biz Türkçülüğün bütün varyasyonlarına, sahte İslamcılığa, resmi ideolojiye, kemalizme ve onun bütün iç ve dış politikalarına karşı sınır tanımayan konumumuzla bir siyasal hareketlenme yarattık. Bu anlamda Türkiye kararırken, Kürdistan devrimle aydınlandı. 1970'lerde Türkiye'de bir devrimcilik geliyordu. Aslında Türkiyeli devrimciler halk adına çok çaba harcadılar. Amansız ve kahramanca eylemler de yaptılar. Ama halkın bazı temel özelliklerini kavrayamadılar.

Her şeyden önce Türk halkı nedir? Türk halkının gerçeği nedir ve tarihsel özellikleri nelerdir? Bu gerçeğin güncelliği neyi ifade etmektedir? Halk gerçeği ve güncellik bizim için çok farklıdır. Aynı şey Türk halkı için de geçerlidir. Türklerin aşağı yukarı dokuzyüz yıl önce, doğru dürüst bir halklaşmayı yaşamadan, at sırtında ve çeşitli boylar halinde, fetihçi İslam ideolojisini kılavuz edinerek, aşiret ve boy beylikleri biçiminde Anadolu'ya ve Balkanlara nasıl girdiği ve bir bütün olarak Ortadoğu'da nasıl at koşturduğu göz önüne

getirildiğinde, Türk halkının kesinlikle kendi egemen sınıfının fetih politikası içerisinde İslamcı geçinen ve egemen resmi yönü bu olan bir savruluş içinde bulunduğu görülecektir. Bu fetih yıllarında Anadolu'da bir çekişmenin olduğu bilinmektedir. Türk boy beyleri Selçuklular, Akkoyunlular, Karakoyunlular ve çeşitli Anadolu beylikleri biçiminde devletleşir ve en sonunda Osmanlı devleti gibi çok merkezli bir feodal devlete dönüşürken, bir sınıflaşma olayı yaşanmaktaydı.

Aslında sınıflaşmada bazı özellikler vardır. Sınıflaşma çetin geçer, bazı devletleşme dönemlerinde çeşitli isyanlar meydana gelir. Selçuklu devletinin oluşumunda da çelişkiler vardır. Özellikle Türkmenleşme denilen bir akım söz konusudur. Türkmenler kendi beyleriyle çelişki içinde olmuş ve daha çok dağlara sürülmüştür. Toroslar'da ve Karadeniz'in dağ boylarında hala bunların kalıntıları vardır. Türkmenler resmi egemen ideolojiye ve devlete karşı isyanlara girişmişlerdir. Özellikle doğudaki İran Şahlığının Şii ideolojisini kendilerine daha yakın bulmuşlardır. Daha doğrusu egemen sınıf İslamın Sunni yaklaşımını esas almıştır. İslamiyette Sünnilik genel anlamıyla devlet haline gelmiş İslamcılıktır. Sünnilik devlet haline gelmiş, devleti ele geçirmiş ve resmileşmiş İslam koludur. Alevilik veya Şiilik ise, bu biçimde devletleşmiş ve resmileşmiş olan İslam koluna karşı daha İmam Ali döneminden beri muhalefet etmiş ve birçok savaşlar vermiş, zaman zaman devleti fethetmesine rağmen devletten uzak düşmüş ve yüzyıllardan beri baskı altına alınmıştır. Dolayısıyla Alevilik devlete ve onun resmi ideolojik ifadesi olan Sünniliğe karşı olmuş; mezhep çatışmaları biçiminde geçen sınıf mücadeleleri sırasında, Aleviliği benimseyen halk kesimleri zaman zaman dağlara ve resmi ideolojinin ulaşamadığı alanlara çekilmiştir. Özellikle İran'da İslamın yayılmasına karşı kapsamlı direnişler gösteren Farslar, İslamı Şiilik biçiminde kendi milli ideolojileri haline getirmişlerdir. Anadolu'da da özellikle Selçuklu ve Osmanlı Sünniliği'ne karşı mücadelede ve beylerle keskinleşen çelişkilerinde, Alevilik Türkmen kesiminin ideolojik yaklaşımı olmuştur. Bir anlamda feodalleşmeye, merkezi sultanlıklara dönüşme tarzındaki gelişmeye ve beyliklerin oluşmasına karşı olma, bunu mezhep çe-

lişkileri biçiminde sürdürme ve İran'daki Şiiiliği kendisine dayanak yapma olgusu günümüze kadar gelmiştir. Burada Türk halk gerçeğinin bazı ipuçları bulunabilir. Ama egemen olan ve devletleşen yan ve İslamın da etkili olan kısmı, bu tarzda Sünnilik tarafından icra edilen kısım olmaktadır. Dolayısıyla Türk-İslam sentezi, eskiden devlete egemen olan ideolojik biçimi tekrar yürütmekten başka bir anlama sahip değildir.

Kemalizmin ve hatta onun dayandığı İttihat ve Terakki Hareketi'nin siyonizm ve masonluğun etkisiyle geleneksel İslamlıkta gedik açtığını, bunun yerine Batı'nın değer yargılarını egemen kılmaya çalıştığını ve bu anlamda Batı'nın çıkarlarını da kollayan bir akım olarak geliştirildiğini biliyoruz. İttihat ve Terakki Osmanlı İmparatorluğu döneminde sultanlığa karşı rol oynadı. Musafa Kemal sultanlığı tamamen aştı, Osmanlı geleneği biçiminde kurulan hanedanlığı devirdi. Geleneksel ideolojik egemenliğe karşı laiklik ve milliyetçilik denilen yeni bir ideolojik yaklaşım egemen kılınmak istendi. Türkiye Cumhuriyeti bu temelde şekillendi. Devrim denilen olay da işte budur. Yani bu devrim, devletçi bir ideolojinin yerine bir başka devletçi ideolojinin konulmasıdır. Dolayısıyla laiklik ve milliyetçiliğin İslamcılık ve Turancılık karşısında ilerici sayılıp sayılamayacağı oldukça tartışmalıdır. Kemalist milliyetçiliğin faşizmi de içerdiği göz önüne getirildiğinde, bunun daha da tehlikeli bir gericilik olduğu görülecektir.

Mustafa Kemal deneyiminin o dönemde önemli ölçüde yükselen faşizmi esas aldığı biliyoruz. Şoven milliyetçilik dönemde faşizmin esas aldığı bir silah olmuştur. Laiklik bir tür Batı işbirlikçiliğidir ve gerçekten Batı'nın çıkarlarını koruyan bir akımdır. Burada ki halk karşıtlığı açıktır. Dolayısıyla cumhuriyet hareketini fazla ilerici bulmak mümkün değildir. Daha o dönemden beri cumhuriyette halk karşıtlığı vardır. Bu dönemde Yeşil Ordu, halk şuraları ve Komünist Partisi gibi halkçı özelliklere sahip olan bazı oluşumlar mevcuttur. Ama bu oluşumların daha doğmadan kemalizm tarafından provokasyonlar ve katliamlarla nasıl boğduruldukları göz önüne getirilirse, kemalizmin halk karşıtlığı ve dolayısıyla anti-demokratlığı daha açık görülecektir.

Bu dönemde Osmanlılık zaten aşıyor, Osmanlı hanedanlığı çöküyordu. Ama kemalizmin esas yönü Osmanlı ve hanedanlık karşıtlığı değildi. Tersine Mustafa Kemal, Osmanlı kalıntılarını arkasına almıştı. Kaldı ki kendisi bir Osmanlı paşasıydı. Anadolu'yu teftiş etmek için bizzat Sultan Vahdettin'den izin almış ve onun gücüyle harekete geçmişti. Kurtuluş savaşı adı verilen savaşı da yine Osmanlı kolordularıyla başarmıştı. Gerillacılık yapılmak istendiğinde ezmiş, şuralar kurulmak istendiğinde dağıtmış, Komünist Partisi kurulmak istendiğinde boğmuştu. Peki, o zaman halkçılık nerede kaldı? Kısacası kemalizmin esas yönü halk güçlerine karşı savaştır.

Osmanlı hanedanı gericiydi, ama 1920'lerde belirleyici gerçek değildi. Cumhuriyetin esas itibariyle savaştığı gerçek Osmanlı gerçeği değildi. Tersine Osmanlı kalıntılara dayanıyor, o dönemde dünya çapında demokratik bir temelde gelişen halk hareketlerine ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşıt bir konumu ifade ediyordu. Kemalizm daha 1920'lerin başında Kürdistan'daki ulusal kurtuluş güçlerine karşı savaşmış, Koçgiri'de başlayıp Dersim'de bitirmişti. Kemalizm ulusal kurtuluş hareketine karşıdır ve bu temelde gericidir. Yine 1920'lerde doğan komünist hareketi ve gerilla hareketini karşısına almış ve ezmiştir. Bu hareketlerin proleter veya köylü nitelikli hareketler olup olmaması o kadar önemli değildir. Ama halk güçleri sayabileceğimiz Türk halkının bu güçlerini ezen kemalizm bu ezme işini sürekli kılmış, halklara karşı soykırımlara ve komünistlere yönelik katliamlara girişmiş, komplolar ve provokasyonlarla sonuca gitmeye çalışmıştır. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu sırasında bile, esas yönü ilerici güçlere ve halklara karşı gerici bir tutum olmuştur. TC'nin ideolojik ve politik ifadesi bu temelde halk karşıtlığı gibi bir anlama sahiptir. Kemalizmin kurumlaşmış ifadesi olan CHP, CHP'den doğan DP, DP'den ortaya çıkan AP, sözümona biraz sola meyletmiş Ecevit CHP'si ve Erdal İnönü'nün başında bulunduğu SHP bir bütün olarak devletin gerçekleşmiş resmi ifadesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla bunların bünyesinde ilericilik ve demokrasi yoktur. Tersine ilericiliğe ve devrimciliğe karşıtlık, bu resmi politikanın ve onun kurumsal ifadelerinin özünü teşkil etmektedir.

Türkiye halk güçleri olarak tabir edebileceğimiz sol ve komünist güçlerin 1920'lerdeki doğuşu bu tarzda boşa çıkarıldı ve boğduruldu. Geride kalan TKP'nin eritilmiş bir TKP olduğunu ve daha 1930'larda tasfiye edildiğini biliyoruz. TKP Genel Sekreteri olan Vedat Nedim Tör, parti arşivini kendi eliyle polise teslim etmiş ve polisin emrine girerek çalışmaya başlamıştır. Bazıları daha sonraki süreçte TKP'nin başına geçen İsmail Bilen'in "Moskova'nın Türkiye'deki komünist ajanı" olduğunu söylerler. Bence tam da bunun tersi geçerlidir. TKP, kemalizmin Moskova'daki ajan temsilciliğidir. İsmail Bilen'in TC'nin objektif ajanı olması veya subjektif ajanlık ilişkilerinin bulunması hiçbir şeyi değiştirmez.

Mustafa Kemal'in komünist hareketi kendi kontrolü altına almak için sahte komünist partisi kurduğunu biliyoruz. Gerçek TKP'nin bir kesimi bu biçimde altedildi. Birazcık direnen diğer kesimi ise, 1925-27 yılları arasında teslim alındı. Kalıntıları Moskova'da TC'nin çıkarlarını kollayan ve Sovyetler Birliği nezdinde gerçek bir sınıfsal ve ulusal hareketin doğmaması için çaba harcayan bir büro rolünü oynadı; ajan TKP olmanın ötesine geçemedi. TKP'nin 1960'larda "revizyonist" diye saldırdığı bir TİP hareketi vardı. O zaman Türkiye'de gerçekten özlü devrimci çıkışlar söz konusuydu. Bu, 27 Mayıs darbesinin oluşturduğu yeni ortamı ve anayasayı değerlendiren bir çıkıştı. Aslında özlüydü; sosyalizme ve halka ulaşmak istiyordu. Bu konuda değerli çabalar mevcuttu. TİP'te özellikle 1965'te devrimci tutum başarıya götürülmek istendi. Devrimci gençlik TİP'i ele geçirmeye, bu temelde sınırlı da olsa parlamentoya yansımaya ve halk adına bazı sonuçlar almaya çalıştı. Parlamenteoya giren onbeşe yakın milletvekilinden bir kesimi sosyalizmin propagandasını yaptı. Ama çok sönüktü. Zaten TİP ardından parlamentarizm batağına saplandı. Gerillaya, devrimci şiddete ve halk savaşı formülüne karşı çıktı.

Bilindiği gibi devrimci militanlar buna karşı tavır aldılar. Buna reformizm ve parlamentarizm adı verildi. 1960'lı yılların sonlarına doğru gelindiğinde, DEV-GENÇ biçimindeki bir gençlik hareketiyle TİP arasında ayrışma oldu. Burada TKP'den eski öğeler, hatta revizyonizme ve özellikle dış büroya karşı mücadele eden Mihri Belli

gibi devrimciler vardı. Aslında bunlar yeni sola ve devrimciliğe açık olmakla birlikte, fazla ileri bir gelişme kaydedemediler. 1960-'ların sonlarında daha gelişmiş hareketler doğdu. Bu konuda THKP-C o dönemde marksizm-leninizmi gerçek devrimci temellerde Türkiye koşullarına uygulama biçiminde bir iddiayla ortaya çıktı. Çok acele ve doğru dürüst bir hazırlığa dayanmadan, partileşme ve cepheleşmeyi ilan etti ve bazı hızlı eylemler yaptı.

12 Mart darbesinin esas itibariyle böyle bir hareketlenmeye karşı bir temelde geliştiği bilinmektedir. Yine aynı dönemde THKO ve TKP-ML/TİKKO gibi güçler vardı. Bunlar da halkçı güçlerdi. Bunların adı orduydu; ama gerçekte ciddi bir ordu hazırlığı olmadan, daha değişik bir halk savaşçılığı biçiminde ortamı değerlendirmek istediler. Halk adına gerçekten de soylu eylemler yaptılar. Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya gibi devrimciler halka gerçekten inanıyorlardı. Devletçilikle fazla ilgileri yoktu. Devletçi ideoloji olan kemalizmden etkilenmiş olsalar da, eylemleri tamamen halk adınaydı ve ideolojik kılavuz olarak marksizm-leninizmi esas almışlardı. Ciddi bir örgütsel hazırlıkları olmamakla birlikte, büyük bir özveriyle halk önderliğine soyunmuşlardı.

Bu anlamda 1970'ler önemlidir. Bunlar Türkiye'de ilk kez Türk halkı (buna Kürt halkını da katmak gerekir) için iş yaptıklarına, devrimci eylem gerçekleştirdiklerine ve başkaldırdıklarına inanan, bunu en değerli varlıkları olan canlarını ortaya koyarak gerçekleştirmeye çalışan ve bu biçimde kendilerini kanıtlayan önderlikler oluyordu. Mahir Çayan ve arkadaşları bunu daha güçlü bir siyasal programla gerçekleştirmek istediler. Ama genelde gençlik hareketi olmaktan öteye gidemediler ve ciddi bir parti hareketi haline gelemediler. 12 Mart darbesi esas olarak bu devrimci hareketlere karşı saldırıya geçti. Bu devrimcilerden bazılarının ömrü çok kısa oldu. Bu anlamda 12 Mart faşizmi kemalizmin 1920'lerin başında yaptıklarına benzer bir biçimde saldırılar ve provokasyonlarla halkın bu yeni öncülerine karşı sonuca gitti. Yani kemalizmin 1920-25 yılları arasında halk güçlerine, gerilla hareketine ve komünist güçlere karşı yürüttüğü sindirme, katletme ve provokasyonların bir benzerini de 12 Mart faşizmi gerçekleştirdi. 12 Mart faşizmi de provokasyon,

devrimci saflara sızma, işkenceler ve katliamlarla bu yeni halk hareketini doğmadan boğdu. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmeleriyle Kızıldere katliamı birbirine çok benzemektedir. TKP'nin kuruluşu ile THKP-C'nin kuruluşu arasında oldukça benzer yanlar vardır. Çerkez Ethem'in gerillacılığı ile Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın gerillacılığı, değişik zaman ve koşullarda da olsa birbirine benzemektedir. Ama Türkiye Cumhuriyeti daha tecrübeli ve Osmanlı geleneği oldukça güçlü olduğu için, bu hareketler kolayca ezilmiştir.

1970'lerin yakıcılığını biz de yaşadık. Özellikle ben bu yılların bütün sıcaklığını duydum. 1970'lerin başlangıcından itibaren olan dönem canalıcı eylem dönemiydi. Biz de biraz yaşanan olayların içinde bulunuyor, özellikle gelişmelerin sıcaklığını duyuyorduk. Bu dönemin devrimcileri biraz ideolojik hazırlık ve biraz da eylem hazırlığı yaparak, hızla mücadele ortamına girdiler. Bunu 1990'ı biraz değerlendirmek için söylüyorum. Anıları hala belleğimizdedir. Bu devrimciler, arkadaşlarımızın mevcut düzeyine göre çok daha geri ve yetersiz bir hazırlıkla, ama çok daha gözükmeye ve coşkuyla, hızla yürüyerek düşmana saldırma psikolojisiyle hareket ediyorlardı. Marksizm-leninizmi çok hızlı bir biçimde birkaç formüle indirgeyerek, “gerçek marksizm-leninizm budur” diyor ve onu inançlı bir biçimde savunuyorlardı. Yine politikadaki reformizm çok hızlı bir biçimde değerlendirilip suçlanıyor ve işinin bitirildiği söyleniyordu. Tabii kadrolaşma ve örgütlenme tam bir fırtına biçiminde ele alınıyordu. Kişilik çözülmesi yapılmadan, ciddi bir teorik ve pratik eğitimden geçmeden, eylemlerde artış sağlanıyordu. Ama karşıdaki devlet sinsiydi; ordu içinde MİT'in ve özel savaşın kurumlaşması vardı. Devrimcileri adım adım izlemiş, içlerine sızmış ve önlerini kesmişti. Bu dönem, başkaldırının kahramanlığı kadar, siyasal yönden özel savaşın çok güçlü olacağı ve devrimci hareketi ezeceğinin açık olduğu bir dönemdi. Daha sonraları devrimci hareketin önderlerinin imha edildiği, birinci elden kadroların yitirildiği, geride öncü düzeyinde fazla devrimcinin kalmadığı ve kumandasız kaldığı çok açık bir biçimde görüldü.

Biz de bu yılları yaşadık. Hatta devrimcilerin katledilmelerine

karşı geliřtirdiđimiz protesto eylemleri üzerine cezaevine dűřtűk. O zaman yakıcı bir biçimde, “devrimciler ۆlűr, devrimler sűrer” deniliyordu. Ama devrimciler ۆldűđűnde devrimin sűrmesi için mutlaka bařarılması gereken çok ۆnemli gűrevlerin olduđu ve bunun yolunun da sűrekliliđi sađlayan bir ۆrgűtlenmenin yaratılmasından geçtiđi belliydi. O zaman bu gerçek kendisini bize hayal meyal hissettiriyordu. “ekilen acıları ۆyle sűrekli bir ۆrgűte dűnűřtűrelim ki, bir daha devrimci ۆnderler aramızdan çekilip alındıklarında devrimci ۆrgűtlenme kesintiye uđramasın ve ۆrgűtűn sűrekliliđi kesinlik kazansın” diyorduk. 1972’de bu temelde bir gruplařmaya bařladıđımız bilinmektedir.

Bazı ideolojik eleřtirilerimiz ve Kűrt halkının gerçeđine iliřkin mevcut ifadeler vardı. Bu ۆnderlerin ulusal sorunun ciddi bir sorun olarak iřlenmesi gerektiđine iliřkin saptamaları mevcuttu. Ancak ۆműrleri buna yetmedi. Geriye kalanlar ise biraz bilinersiz ve biraz da resmi ideolojinin etkisi altındaydı. Biz bu durumu yakından gűrdűk. Dolayısıyla ulusal sorunu çözme ve Kűrt ulusal gerçeđini devrimci saflarda rayına oturtma gűrevi, çok ۆnemli bir gűrev olarak ۆnűműzde duruyordu. Biz PKK hareketinin oluřumunu esas olarak bu gűrevin bařarılmasına dayandırdık. Bir anlamda Tűrk halk gerçeđini kendi açımızdan ikinci plana attık. Çok gűclű olan Tűrkiye devrimciliđinin bu gűrevi bařaracađını dűřűndűk. Tűrkiye devrimciliđi kadrolar ve olanaklar açısından bizden kat be kat gűclűydű. Biz parasız pulsuz ve dođru dűrűst bir otobűs parası bile bulamayan birkaç gençten ibarettik. Ama műtevazi bir gűreve soyunmuřtuk.

Kıyasacası devrimci hareketin ilk bűyűk bařkaldırısının ezilmesi ardından, bir ۆrgűtsel ve ۆnderlik bořluđu vardı. Bu bořluđu doldurmak için bazı grupların ortaya çıktıđını biliyoruz. Dev-Yol, Dev-Sol, THKP-C/Acilciler, Kurtuluř, THKP-C/Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliđi gibi gruplar dođdu. THKO’dan Halkın Kurtuluđu ortaya ıktı. TKP-ML/TİKKO birkaç gruba ayrıldı ve bařka gruplar oluřtu. TKP dıř bűrosu i bűro haline geldi. TİP zayıf temelerde yeniden kuruldu. Bunların izdűřűmű olan ۆrgűtler oluřtu.

1970'leri karakterize eden gerçek devrimci önderlerin tasfiye edilmelerinden sonra geride kalan ikinci elden kadroların, aslında ciddi önderlik yetenekleri yoktu. Toparlayıcılıktan uzaktılar. 1970'lerin militan özelliklerini ve programatik gelişmeyi iyi kavrayamayan, öncü örgüt düzeyinde bir rol oynamayı başaramayan, ideolojik düzeyleri ve militan konumları geri olan, habire bölünen, dolayısıyla ideolojik mücadele adı altında birbirini güçten düşürmekten öteye geçemeyen, çok anlamsız siyasal kördöğüşlere kadar giden kişiliklerdi. Karşılarında duran özel savaşı ve faşizmi unutan, birbirlerini vura vura, yaralaya yaralaya asli görevlerini görüp yerine getirmedi. 1980'lere kadar böyle gelen, nicelik açısından daha fazla olmakla birlikte nitelik açısından geri olan ve başarı şansı bulunmayan, hatta bir anlamda 1970'lerin gerisinde kalan ve oportünist yanı oldukça ağır basan çok zayıf önderlerdi. Bu dönemde bilinen bunalmalar nedeniyle rejimin neredeyse yönetemez bir duruma düştüğü ve kargaşanın oldukça yoğunlaştığı, buna karşılık özellikle hazırlıktan yoksun olmaları yüzünden, devrimcilerin bu ortamı değerlendiremediği bilinmektedir. Bu sakat düzenin ya da devletin kendi içinde yıpranan faşist klik ve hatta oligarşi yerine yıpranmayan ordu kliğini hazırladığı, artık toplumu yönetemez duruma düşünce, ordu faşizmiyle toplumun yönetici gücü olmaya çalıştığı görüldü. Daha önce gizli olan özel savaş yönetimi, bu kez doğrudan ve açık bir yönetim gerçeği olarak ortaya çıktı.

Bu dönemde egemen sınıfların halk üzerindeki yüzyıllara dayanan denetimi yıkılıyordu. Ortada yönetilemez bir durum vardı. Ama halkın kendisini yönetme durumu da söz konusu değildi, bir öncü örgüt yoktu. Elbette ortaya çıkan bu boşluğu yıpranmamış ordu gücü dolduracaktı ve nitekim öyle oldu. Örgütlenmeyen ve kendisini mevzilendirmeyen devrimcilik ezilmeye mahkumdu. Son derece dağınık ve gerçekten nefes alamaz durumdaki bir devrimcilik, nedenli bireysel atılımlar yaparsa yapsın, durumu kurtaramayacak ve ezilecekti. 1980'lerin başında bütün bu gruplar birkaç darbeyle büyük güç kaybettiler ve ezildiler. Pek çok devrimci katledildi. Binlerce ve hatta onbinlercesi zindanlara dolduruldu. 1984'lere gelindiğinde hepsi baskı ve işkenceyle tasfiye edildi. Düzenin daha sonra-

ki zindan politikası da iyi bir rehabilitasyon ve düzenle bütünleştirme oldu. Bu anlamda 1980-90 yılları arasındaki süreçte Türkiye kesiminde, 1970-80 yıllarının devrimci kabarıışı boğma, ezilmesi gerekenleri ezme ve geriye kalanları düzenle bütünleştirmeyi tamamen başarma gibi bir durumla karşı karşıya gelindi. Bu anlamda 12 Eylül faşizmi başarılı oldu.

Kürdistan gerçeği, PKK hareketi ve silahlı direniş

Özal olayının ön plana çıkmasını tamamen ordunun kendisini fazla yıpratmak istememesine, yine emperyalist Batı'nın sivil kliğe daha fazla itibar göstermesine, özellikle 12 Eylül faşizmi ve generallerin Milli Güvenlik Konseyi'nin halk nezdinde yarattığı tepkiyi boşa çıkarmak için, sahte bir temelde orduya karşı Özal'ın sivillliğini öne sürmesine ve siyasal boşluğu “dört görüşü birleştiren” ANAP'la doldurmasına bağlayabiliriz. Bu aslında çok zayıf bir sivilliktir. Rejim, esas olarak orduya duyulan tepkiyi, orduyla kitleleri karşı karşıya getirmeden frenlemek ve bu tepkiyi ANAP'ta eritmek istedi. ANAP çok sinsi bir özel savaş modeliydi ve bu model tuttu. Generaller Milliyetçi Demokrasi Partisi'ni işbaşına getirmek istediler, ama yine askerlerin kendileri bunu uygun bulmadılar. Sunalp'ın önderliğindeki bu parti, aslında orduya karşı tepkiye yol açacaktı. Ama Özal'ın seçilmesi, bu tepkiyi orduya karşı olmaktan çıkardı, hatta onu eski politikacılara, yani 12 Eylül rejiminin ezdiği güçlere karşıtlık biçimine dönüştürdü. Türk halkının 12 Eylül rejimine ve orduya duyduğu tepki ANAP içinde eritildi. Sonuçta sekiz yıllık bir ANAP iktidarı ortaya çıktı.

Aslında bu sekiz yıl 12 Eylül faşizmine karşı tepkilerin ard arda gelişmesi gereken yıllardı. Ama ANAP “dört görüş”ü birleştirdiğini söyleyerek, ihanet eden bütün solcuları, sağcılarını, bir kesim eski MHP'li ve MSP'lileri ve sosyal demokratların bir bölümünü kendi içine aldı. Bu, halkla bağlantıları olan birçok kişinin devletin dağıttığı ulufeler ve çıkarlar karşılığında satın alınması demektir. Dolayısıyla bu durum, orduya karşı tepkinin sekiz yıl boyunca frenlenmesi

anlamına geliyordu. Bu, halkın tepkisinin halkın çıkarları temelinde bir karar kazanması, bir siyasal ifadeye kavuşması ve bir hareket haline gelmesinin engellenmesi ve bu anlamda halkın kaybetmesi anlamını taşıyordu.

ANAP, 12 Eylül rejimine karşı geliştirilmesi gereken büyük tepkiyi frenlemek anlamında başarılı olmuştur. Dikkat edilirse, 12 Mart faşizmine karşı daha 1973'lerde büyük bir halk patlaması oldu. Bu dönemde devrimci hareketin çığ gibi büyümesi söz konusuydu. 12 Eylül rejimi bundan ders aldı. 1983 yılından başlayarak geri çekilirken, 1973 sonrasına benzer bir durumun doğmaması için önlemler geliştirdi. Rejimin almış olduğu bu önlem ANAP'tı. Rejim bu işi ANAP'ta organize etti ve yürüttü. Özal'ın ustalığından söz edilecekse şunları söylemek gerekir: Özal CIA, MİT ve özel savaşla bağlantılı bir ögedir. Bu anlamda Özal rejimi iyi örgütlendi. Televizyonu, sporu, kültürü ve özellikle parayı çokça kullandı. Toplumu satın almak için muazzam para kaynaklarını harekete geçirdi. Spora oldukça yatırım yaptı. Bu dönemde stadyumlarda avaz avaz bağırarak görülmedik bir kitlenin oluştuğunu biliyoruz. Yine şu festivaller politikasını ve en önemlisi de din politikasını müthiş kullandı. Bu konuşmuş tarikatçılık politikasıyla Kürdistan'ın herhangi bir kesiminde ellibin genç insanın tarikat üyesi haline getirilmesi işten bile değildi. Bunların hepsi ANAP'ın icadıydı. Bunların hepsi özel savaşın 12 Eylül faşizmine karşı gelişen tepkileri eritme yöntemi idi. ANAP'ın aşırı baskı ve işkenceler sonucunda zindanlarda rehabilitasyon uygulayarak eski devrimcileri yavaş yavaş düzenle birleştirmek konusunda da çok somut politikaları vardı.

Biz işte böylesi bir özel savaş politikacılığına karşı hazırlıklar geliştirdik. PKK'nin daha somut olarak kavranması açısından altının çizilmesi gereken esaslar, kendisini bu ana tabloya karşı çalışmalarında göstermektedir. PKK gerçeğinin anlaşılması için yeniden belirtmeliyim: Eğer PKK 1970-80 arasındaki dönem açısından neyi ifade eder diye sorulursa, her şeyden önce PKK'nin sosyalizmin kılavuzluğunda Türkiye'nin el atılan sorunlarında çok ciddi önemi olan ve eksik bırakılan bir soruna el attığını söylemek gerekir. Bugün hemen herkes, "Türkiye'de demokrasi olacaksa, Kürt sorunu-

nun çözülmesi gerekir” demektedir. Bu sorunun ilkin teorik düzeyde ele alınması ve giderek bir gruplaşmaya kavuşturulması amacıyla yola çıkan PKK, en az Türkiye devrimciliği kadar ciddi, tutarlı ve kendisini devrime veren bir oluşum olarak değerlendirilmelidir. İster ideolojik düzeyde, ister gruplaşma ve giderek siyasal eylemlilik açısından olsun, PKK bu yılları böyle değerlendirmiştir. PKK, Türkiye sosyalist hareketinin gerekeni yapmaması, bir halkın gerçeğini görmemesi, görse bile onu örgütlenme ve eyleme kavuşturması gibi büyük bir eksikliği görmüş, kendisini bu eksikliği gidermekle görevli hissetmiş, teorik çözümlenmeleriyle birlikte gruplaşmasını buna göre ayarlamış, 1975'lere kadar daha çok ideolojik yanını ağır basan bir çalışma yürütmüş, 1975-80 yılları arasındaki dönemde bu çalışmanın sonuçlarını Kürdistan gençliğine ve halk kitlelerine taşımış, sağlam bir doğuş yapmış, bu doğuşla birlikte kendisini ezdirmeyecek bir filizlenme yaratmış ve toplumun derinliklerine kök salmak için yoğun çaba harcamıştır.

Kuşkusuz 12 Eylül askeri-faşist darbesi genelde sol harekete, onun sosyalist ve demokratik öncülerine karşı tezgahlanmakla birlikte, yarı yarıya Kürdistan'a ve özellikle PKK'nin öncülük ettiği hareketin gelişimine karşı düzenlenmiştir. Kürtçülük bu yıllara kadar tamamen I-KDP ile bağlantılıydı. I-KDP'nin 1972'de Sait Elçi ile birlikte Sait Kırmızıtoprak'ı öldürmesinden sonra, Kuzeybatı Kürdistan'daki KDP'nin yeni genel sekreteri olan Dervişê Sado'nun ve daha sonra başkalarının Diyarbakır MİT müsteşarıyla ortak toplantılar yaptıklarını ve bu oluşumu Kürdistan'daki gerçek devrimci güçlerin karşısına çıkarmaya çalıştıklarını biliyoruz. T-KDP bir ABD dayatmasıydı. ABD emperyalizmi bu yıllarda Filistin Kurtuluş Hareketi'ne, Hindicini, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindeki bütün devrimci hareketlere reformizmi ve solcuların avlanmasını dayatmış, bu yıllarda gerçekten birçok tahribatlar yaratmış ve tasfiyeler gerçekleştirmişti. Aynı şeyi Kürdistan için de öngörmüştü. Barzani eliyle T-KDP'yi MİT ile bağlantı içine sokmuş ve Türkiye devrimciliğinin Kürdistan'a taşırılmasını önlemek istemişti. Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak bu taşırmanın ilk örnekleriydi ve soldan etkilenmişlerdi. Bunlar Barzani'den de yararlanarak, Kuzeybatı

Kürdistan'da bir şeyler yapmak istiyorlardı. Hem ABD, hem Barzani ve hem de MİT kendi sınıf çıkarları açısından bunu tehlikeli bulmuş, dolayısıyla elbirliğiyle düzenledikleri bir komplo sonucunda T-KDP'den bu iki yurtsever ögeyi tasfiye etmişlerdi. Geriye kalanları kendi denetimleri altına almışlar ve T-KDP bizzat MİT ajanlarının denetimindeki bir örgüt işlevini görmüştü.

1972 yılı bu örgütün tamamen MİT'in denetimine geçtiği bir yıl olmuştu. Birçok kimse bu durumu bilmez, ama bunun çok sinsî ve alçakça bir komployla başarıldığı kesin bir gerçektir. Bu daha sonra KUK ile devam ettirilmiştir. KUK parçalanmış, daha başka örgütler kurulmuştur.

Biz bunların biraz güçlü olduğu alanlara girdiğimizde, Kürtlük adına tam bir ajan şebekesiyle karşı karşıya geldik. Bu ayrı bir savaşım durumuydu. Böylece Kürtlüğün tamamen CIA'nın ve MİT'in denetimi altına alındığını söylemek istiyorum. Barzani'nin 1965'lerde CIA ile bağlantıları vardır. I-KDP'nin 1972'de MİT'le bağlantıları kesinlik kazanmıştır. İlk bu bağlantılar için zemin yoklanmış, sonra bağlantı kurulup kesinleşmiş, Kürdistan devrime kapatılan bir alan haline getirilmiştir. Bu bağlantının merkezi de CIA ve SAVAK'ın denetiminde olup Hakkari'dedir. Bilindiği gibi bu alana gelen İranlı, Türkiyeli ve Iraklı devrimciler katledilmiştir. Barzani hareketinin bu tarzda çok köklü bir anti-komünist, anti-sosyalist, anti-demokratik ve anti-yurtsever bir uluslararası ajanlık kurumuna dönüşmesi söz konusudur. Barzanilerin, bir uluslararası ajanlık kurumu olarak, Kürdistan'ın ilk devrimci potansiyelini ve Kürdistan coğrafyasını nasıl işlevsiz duruma getirdikleri ve ne kadar devrimciyi katlettikleri büyük bir sorumlulukla incelenmesi gereken bir devrimci görevdir. Gerçekten komplolarla katledilen devrimcilerin sayısı ve bu devrimcilerin adlarının bilinmediğini ve KDP'nin bizden bile yüze yakın devrimciyi katlettiğini göz önüne getirdiğimizde, konunun ne denli önemli olduğu kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Sadece Yekiti adı verilen Güney Kürdistanlı örgütün beşyüz ile altıyüz arasındaki yurtsever kadrosunun Çukurca'da nasıl katledildikleri göz önüne getirilirse (ki katledilenler arasında Iraklı, İranlı ve Türkiyeli devrimciler de vardır), "KDP'nin katlettiği insan sayısı

ne kadardır” sorusuna, binlerce diye cevap vermek yerinde olacaktır. Bu işin içinde MİT, SAVAK ve CIA vardır. Bütün bu katliamlar Barzani önderliği biçiminde kurumlaşan bir önderlik tarafından yapılmıştır.

İşte biz bir yandan ulusal sorunu Türkiye'deki sol örgütlere egemen olan sosyal-şovenizme karşı geliştirirken, öbür yandan Kürdistan'a egemen olan ve MİT, SAVAK ve CIA'nın denetimine geçmiş hain ve işbirlikçi sahte bir Kürtçülüğe karşı kendimizi büyük ideolojik ve siyasal savaşım içinde bulduk. 1975-80 yılları arasındaki dönemde iki yönden gelişen bu tehlikeye karşı ideolojik ve siyasal çabalarımız oldu. Hatta bunları engelledik ve aştık. 12 Eylül darbesinin tümüyle bize karşı geliştirildiğini söylemiyorum. Ama bu durumu aşmamızın darbenin tezgahlanmasındaki rolü büyüktü. Sömürgecilik Kürdistan'ı önemli oranda devrime açtığımızı tespit etmişti. Kenan Evren'in komutanlarla birlikte yaptığı Batman, Siverek ve Hilvan gezilerinde, “biz 12 Eylül darbesine orada karar verdik” dediğini biliyoruz. Bu çok önemli bir saptamadır. Hatta Evren'in Sarıkamış'taki bir toplantıda, “benim cesedimi çiğneyip geçebilirler, ama buradan geçemezler” biçiminde bir konuşması vardı. Generaller Kürdistan'daki devrimci gelişmeye karşı ve bu gelişmeden duydukları korkuyla bu denli kararlı bir biçimde 12 Eylül darbesine yöneldiler. NATO ve CIA buna onay verdi. Kürt işbirlikçiler de sağladı ve var güçleriyle yükleniyorlardı.

Bu dönemde temelini attığımız hareketin çok ciddi bir tehlike karşısında bulunduğu ve önlemlerin alınmaması halinde imha olacağı açıktı. O günleri hala hatırlıyorum. Urfa'da sokakların arasında dolaşıyorduk, yerleşeceğimiz bir ev yoktu. Taş çatlasa üç aylık bir ömrümüz kalmıştı. Zaten yoğun yakalanmalar ve bazı itiraflar vardı. Gideceğimiz yer bizi ya bir-iki ay idare eder ya da etmezdi. Boğulmanın kesinlikle gündemde olduğu bir durumla yüz yüze bulunuyorduk. Bu durumu 1979'da çok iyi gördük. 1970'lerin hatasına düşmemek ve özellikle Kürdistan'da taban bulacağı açık olan hareketimizi boğdurtmamak için, son bir şans olarak aklıma sınırı geçmek geldi. Ani bir kararla genç bir arkadaştan sınırı yoklamasını ve çıkış yolunun olup olmadığını öğrenmesini istedim. Kısa bir süre

içinde bu kararı alıp uyguladık ve bu alandaki hazırlıklara başladık.

O dönemde geri çekilme ve kaçış vardı. Bence Türkiye devrimciliğinin biraz anlamadığı bir konu da budur. Sadece Kuzeybatı Kürdistan'dan veya Türkiye'den giden devrimciler değil, Iraklılar da saldırı karşısında kaçmayı biliyorlar. Hele Iraklılardaki kaçış müt-hiştir. Bir iki bomba sesi ve birkaç helikopter taramasıyla milyon-larcası tabana kuvvet diyerek, çırılçıplak ikibin metre yüksekliğin-deki dağlara kadar kaçıyorlar. Bu kaçış artık onların bir özelliği ha-line gelmiştir. Türkiyeli devrimcilerin durumu da az çok buna ben-zemektedir. TKP'nin geleneği kaçış geleneğidir. TKP'liler öyle fazla bir darbe de yememişler, ama kaçmışlardır. Buna karşılık, 1970-'lerin devrimcileri, “biz kaçmayız” demişlerdi. Doğrudur, devrimci-ler kaçmazlar; ama devrimlerde bir de geri çekilme süreçleri vardır. Hele hele muazzam bir güç dengesizliği ortamında, korkunç bir im-ha tehlikesiyle karşı karşıya gelindiğinde, geri adım atmasını bilme-yen devrimcilik boğulmaktan kurtulamaz. Aslında biz bu yıllarda taktikte fazla bilinçli değildik. Ama biraz da sezgi gücüyle imha olacağımızı çok açık bir biçimde görüyorduk. O zaman güçlü dev-rimci örgütler vardı, ama faşizm karşısında iki ay bile dayanamadı-lar. Örneğin Dev-Yol en güçlü örgüttü, ancak ne kadar dayanabildi-ğini çok iyi biliyoruz. Küçük bir operasyonla Dev-Yol'un merkezi gitti. Beyin takımı hala yoktur, bazı parçaları şurada burada duru-yor. Biz bu tehlikeyi henüz 12 Eylül gibi bir yönelim yokken (ki, 12 Eylül darbesine birbuçuk yıl kadar bir zaman vardır) sezdik. Maraş katliamı, bize, katliamlar da dahil olmak üzere, karşı-devrimin bu tür yönelimleri boşa çıkarılmak isteniyorsa, bir kanal bulma ve dev-rimi yeniden hazırlayabilecek bir zemin yakalama gerekliliğini his-settirdi.

Aslında bizim yaptığımız şey geri çekiliş falan da değildi. Zaten taş çatlasa, hareketimizin yapabileceği en fazla o kadardı. Hilvan ve Siverek'te bazı silahlı eylemler yapılıyor, Mardin ve Batman'da sui-kast türünden eylemlerle bazı gericiler vuruluyordu. Biz yanbaşın-daydık. Militanlar yanıma geliyor ve eylem yapıp yapamayacakları-nı soruyorlardı. Kendilerine “yapın” diyordum. İki gün sonra eylem haberi geliyordu. Ben eylem alanının yarım saatlik bir mesafe kadar

ötesinde bulunuyordum. Hilvan ve Siverek'te böyle oldu, Mardin ve Batman'da böyle oldu, Dersim'de böyle oldu. Biraz daha çatışalım istiyordum. Silah kapasitemize ve militanlarımızın eğitim düzeyine bakıyordum. “Artık iyi niyetine kalmış, bizimkiler yapar” demekten öteye elimizden bir şey gelmiyordu. Dağa çıkacağız, ama hangi dağa ve nasıl çıkacağız? Yani o günün koşullarında gerillayı geliştirmek gerçekten çok zor bir sorundu. Türkiye'de Deniz Gezmiş ve Sinan Cemgil ile İbrahim Kaypakkaya'nın gerillayı geliştirme denemeleri vardı. Aslında onlar 1970 devrimciliğine bir çıkış yaptırmak istemişlerdi ve bu çok önemlidir. Bugün Dev-Sol silahlı mücadelenin yürütülmesinden yana görünmektedir, ama aradan yirmi yıl geçtiği halde, dağa çıkmayı aklına bile getirmemektedir. O dönemde THKO, TİKKO ve hatta Mahir Çayan'ın grubu kırsal alanlara çıkmayı bir taktik olarak bellemişlerdi. Şehirlerde biraz eylem yapmış, ama hızla kıra çıkmışlardı. THKO ve TİKKO kırdıydı. Zaten Mahir Çayan ve yoldaşları kırdı şehit düşmüşlerdi.

Bu 12 Mart faşizmine karşı devrimci taktiğe yönelmekti. Devrimci taktiğin esas olarak oturtulmak istendiği alan kırlar, bunun biçimi ise gerillaydı. Silahlı propaganda bunun ilk aşamasıydı. Ama daha önce de belirttiğim gibi hazırlıkları zayıftı. Bence yurt dışındaki çalışmalar o dönemde de düşünülmeliydi. Filistin gerçeği iyi değerlendirilse, fazla acele edilmese ve bizim deneyimimiz 1970'lerden sonra sabırla uygulanmış olsaydı, Türkiye devrimciliği 12 Mart faşizmi karşısında ezilmezdi. Bu devrimcilerden bazıları Lübnan'a geçmiş, burada eğitim görmüş, ancak üç ay kadar kalmışlardı. Bir grup Samandağ'da yakalandı. Nurhaklara çıkan grubun ömrü birkaç ay sürmedi. İbrahim Kaypakkaya Dersim ve Diyarbakır'ı denedi, ama olmadı. Neden? Çünkü devrimin biraz beslenebileceği bir yurt dışı alanı gerekiyordu. Filistin ve Lübnan koşulları bunun için ideal alanlardı. Birileri sabredecek, bu alanı süreklilik ve eğitim için kullanacak ve hareketi biraz yönlendirecekti. Böylece 1975'lere doğru gelindiğinde, Türkiye devrimciliği gerçekten de gerillasını biraz sağlama alan ve örgütlülüğünü sürekli kılan bir devrimciliğe ulaşmış olacaktı. Bu devrimcilik bir çekim merkezi haline gelecekti. Gerilla çekirdeği ve siyasal çekirdek vardı. Bunun

komutası güvenlik altında olunca, 1975'ler sonrasında olduğu gibi kırk türlü grupçuk ortaya çıkmazdı. Nitekim bizde çıkmadı.

Bu aslında çok önemlidir. Türkiye devrimciliğinde bu fırsat elden kaçırıldı ve bunun için de sol kırk parçaya bölündü. Çünkü siyasal ve askeri anlamda bir çekim merkezi kalmamıştı. Mahir Çayan ve arkadaşları bunu ülke içinde yapmak istediler. Deniz Gezmiş ve yoldaşları gerçekte birer militan olmaktan öteye pek bir şey düşünmediler ve başarılı olamadılar. “Kaçarsak bu yığıtliğe sığmaz” dediler. Bu dar ve fazla önlemlere dayanmayan bir yaklaşımdı, dolayısıyla çok ciddi bir fırsatın kaçırılmasıydı. Yani bizde olduğu gibi hareketin güvenlik altına alınması, siyasal ve askeri kollarının geliştirilmesi gerekiyordu. Kaldı ki, bizim taktiğimiz, feodalizmin, aşiretçiliğin, işbirlikçi ilkel milliyetçiliğin (KDP) ve 400-500 milyarlık bir parayla finanse edilen “köy koruculuğu”nun egemen olduğu en geri yörelerde, hem gerillası ve hem de serhildanlarıyla şehir ve kıyı devrime açmıştır. Türkiye o zaman devrime açıldı; hem şehri ve hem de kıyıyla Kürdistan'dan daha fazla devrime açıldı. Gençlik kaynıyordu ve devrimci gençlik okullara egemendi. Ama devrimci hareketin komutası gerçekten biçilmişti ve bunun için de bölündükçe bölündü. Buna karşılık, sağ ister MHP, ister kontrgerilla biçiminde (her ikisi zaten birleşikti) örgütlendikçe örgütlendi. Faşistler bu yıllarda örgütlendiler ve dağlarda kendi obalarını kurdular. Kontrgerilla aygıt olarak çok gelişti. 1975'lere gelindiğinde, bunlar çok örgütlü ve planlı geliştiriliyordu. Ard arda Milliyetçi Cephe hükümetleri kuruluyor, CHP'nin sahte demokratlığı bunlara hizmet ediyor, Türkiye'de devrimciler bölündükçe bölünüyordu. Devrimcilerin ciddi bir hazırlıkları yoktu, alabildiğine yoğun bir ideolojik keşmekeşlik vardı. Siyasal çekim merkezi olmak yoktu, hele gerilla hiç yoktu. Tabii 12 Eylül faşizmi bu kargaşayı görececek, değerlendirecek ve vuracaktı. Kısacası kaçan bir fırsat vardı.

Devrimciliğin TKP gericiliğine, onun o kokuşmuş mülteciliğine ve kaçışa karşı içeride kalarak sonuna kadar kahramanca direnme büyüklüğü göstermesine rağmen, devrimin güvenliği için önlemler geliştirememesi, devrimin örgütlülüğünün sürekliliğini sağlayamaması çok ciddi eksiklik noktaları olarak ortaya çıkmış ve bedeli ağır

bir biçimde ödenmişti. Ben bu eksikliği daha o zamandan beri görüyordum.

Kürdistan'daki silahlı direnişin anlamı

Bir kere bunun için hazırlık gerekiyordu. Örgütü yaşatmak ve sürekliliğini sağlamak istiyorsak, bunun elimizdeki mevcut kadrolarla yürüyemeyeceği ve dolayısıyla daha sağlam bir kadro çalışmasına gidilmesi gerektiği açıktı. Çünkü doğru dürüst savaştıracağımız militan yoktu. Bu eksikliği iyi görüyorduk. Bir de ortada Türkiye deneyimi vardı. Önderler gittiğinde, hareketin esamesi bile okunmuyordu. Avrupa pek aklıma gelmiyordu. Sosyalist ülkeleri hiç düşünmüyordum. Buraya adım attığım sırada Suriye'de bir gün bile kalmamak ve bu zeminde bulunan Filistin direniş güçlerine ulaşmak tek arzumdur. Yapılan da bu oldu. Bekaa Vadisi denilen bu alana geldik. Onüç yıl önce adım attığımız ilk yer burasıydı. Burada barınabileceğimiz mezar kadar bir yer bile yoktu. Başkaları ve bizi tanımayanlar için, biz Sarı Çizmeli Mehmet Ağaydık. Başlangıçta böyle bir durumu yaşadık. Aylarca çaba harcadık, didinip uğraştık. İlk dönemde anlayışımız hemen birkaç silah bularak arkadaşlara yetiştirmekti. İlk etapta yirmibeş adet silah temin ettik. Bugün yeterince hatırlamıyorum, ama mermileri de herhalde yirmibin civarındaydı. Kapasitemiz bu kadardı veya yaklaşımımız bu kadarına yetiyordu. Deneyim sahibi olan devrimci gruplar, bu biçimde ve bu güçle hiçbir şey başaramayacağımızı düşünüyorlardı.

Sağladığımız silahları ülkeye taşıma olanağımız yoktu. Bir tabanca bile aktaramıyorduk. Büyük sorunlarımızdan biri de buydu. Su altında veya üstünde hareket eden gemilerimizin olup olmadığını soruyorlardı. Gerçekten epeyce sıkışık günler yaşadık. Bir yandan ülkeye silah aktarmayı düşünürken, öbür yandan Hilvan ve Siverek direnişini kurtarma çabalarımız devam ediyordu. Ülkede mücadelenin yeni temellerinin atılmasını istiyorduk. Burada bir-iki yıl uğraştık. 1981 yılında toparlanma niteliği taşıyan ilk konferansımızı gerçekleştirdik.

O dönemde birçokları kaçış pratiğini yaşıyordu. O zamanın bazı

“nl” kadroları sıkımılardı ve gözleri Avrupa yollarındaydı. Ben devrim için yanıp tutuurken, onlar bunu düşünüyorlardı. Gerçekten bu çok önemlidir. Kazandığımız bu küçücük mevziyi en iyi bir biçimde kullanmak ve devrimin hizmetine sokmak gerekirken, kadrolarımızın neredeyse yüzde doksani kaçış yolunu arıyordu. Daha o dönemde bu alana yz kadar eleman ekmitik. Bunlar ülkeye dönüş ve devrimi yükseltme kararımıza inanmıyorlardı. İçlerinden birkaç kişi intiharvari eylemler yapacaklarını söylüyordu. Aralarında “Uçak kaıralım” diyenler de vardı. Ama bunların aklına kitleleri örgütlemek ve partiyi geliştirmek için çaba harcamak gelmiyordu. Arkamdan bana gülüyorlardı. Biz büyük bir inançla yüklendik. Konferansın yapılacağı tarihi tespit ettim. 12 Eylül rejimi konusundaki çözümlleme, parti zmlmesi, eleştiri ve zeletiri konuları bizim için yeni bir adım oldu. İsrail'in Lübnan'a saldırısından önce, bunları yavaş yavaş geliştirdik.

İsrail saldırısı yeni bir durum yaratmıştı. Suriye ilişkilerimiz açıldı. Bir de İnan-Irak savaşı vardı. Bu nedenle Güney Kürdistan'da elverişli koşullar olumutu. Bilindiği gibi Botan alanının da gerilla savaına uygun koşulları vardı. Ayakta kalınmak isteniyorsa, bu alanın tercih edilmesi kaçınılmazdı. Bu gerekçelerle yola koyulduk. 1982-83 yıllarını kapsayan ülkeye yeniden dönüş sürecini böylece balatmı olduk. lke zemininde bazı hazırlıklar yaptık. Aslında güçlü komutanlarımızın olmaması yüzünden, 15 Ağustos Atılımımız zayıf kaldı. lkeye gözünü kırpmadan ölüme gidebilecek nitelikte yz kadar militan arkadaş yollamıtik. Ama komuta gücü gerçekte biraz oportünistçe yürüyordu. Bu zeminde bir dönem I-KDP'nin kuyrukçusu bir tutum içine dld. Buna Şiddetle karşı durduk. Hazırlık aşamasında I-KDP'nin sınır boylarında “TC'ye zarar verdirtmeme” biçiminde bir dayatması söz konusuydu. Bizimkiler de bunu kabullenmilerdi. Geri çekilmeyi tam bir tembellik ve devrime yrmemek biçiminde değerlendirenler vardı. Sınırlardan içeriye girenler de intiharvari giriyorlardı. Ciddi bir biçimde gerillacılık yapmak istenmiyordu. Güçlerimiz gözü kapalı bir biçimde yürüyorlardı. Savaılarımız vardı, ama komutası yoktu. Buna rağmen, komuta kademesini biraz da sert bir biçimde uyararak, 15

Ağustos 1984 Atılımı için adım attırdık. Atılım görkemli oldu. Ama bu eylemlilik ve bu adımın atılması aslında çok daha yoğun bir güçle ve atılım hızıyla gerçekleştirilebilirdi. Komuta gücünün zayıflığı nedeniyle, bu adım zayıf kaldı.

Peki, bu adımın anlamı nedir? Bugünü daha iyi anlamak için bu soruyu soruyorum. O günün koşullarında 12 Eylül faşizmi ciddi bir biçimde kurumlaşıyordu. Anayasa hazırlanmış, seçim yasası çıkarılmış, partiler kurulmuştu. ANAP iktidara geliyordu. Bu, 12 Eylül faşizminin tamamen kurumlaşması demekti. Faşizme darbe vurulmasa (ki ard arda idamlar yapılıyordu), devrim en az yirmi yıl geriyecekti. Rejim aslında kendisini on yıla göre ayarlamıştı. 2010 yılına kadar Güney Kore ve Filipinler modeli Türkiye'ye egemen kılınacaktı. Rejimin 2010 yılına kadar uzaması demek, parti direnişçiliğimizin de silinmesi ve fiziki olarak ortadan kalkmamız demekti. TC'nin çatlağından bir devrimci çıkış ve yükseliş boy vermişti. Ama TC buna 12 Mart darbesinin ardından 12 Eylül darbesiyle cevap vermiş, 2010 yılına kadar uygulanacak bir programla bir daha devrim sözünün bile edilmemesini planlamıştı. Biraz araştırma yeteneği olanlar bu gerçeği fark etmişlerdir. Gerçekten de ANAP ikibinli yıllara göre ayarlanmış bir partidir. Bu olgu araştırılıp incelendiğinde böyle olduğu görülecektir.

Mustafa Kemal devrimcileri; demokratları ve komünistleri imha etmek ve bu imha işini 1925 yılına kadar tamamlamak istedi. Bu tarihten 1960'lı yıllara kadar tam bir devlet egemenliği hüküm sürdü. Bu yıllar halk adına nefes bile alınıp verilemeyen yıllar oluyordu. 1970'li yıllara gelindiğinde, bu baskı ortamı biraz kırılmak istendi. Bunun üzerine 12 Mart ve 12 Eylül imha hareketleri gündeme geldi. TC açısından bu yetmiyordu, bir de devrimci gelişmenin üzerini betonlamak gerekiyordu. Bu betonlama hareketi 1985'lerde başlıyor ve on yıllık bir süreyi kapsıyordu. Evet, bu betonlama sağlandıktan sonra, yıllar biraz da böyle geçecekti. Bir devrim ezildikten sonra, onun betonlaşması en az yirmibeş yıl sürer. Bütün restorasyon dönemlerine bakıldığında, devrimler bastırıldıktan sonra, yirmibeş yıl içinde stabilizasyonun ve statükonun başarı kazandığı görülecektir.

Özal'ın ve ANAP'ın hazırlanışı yirmibeş yıla ayarlanmıştı. Tabii

biz devrimciler bunu kabul edemezdik. Çok isabetli bir kararla devrimci çalışmalara yüklendik. Genel siyasal ortamı, neye karşı çıktığımızı, çıkışımızın amaçlarını, planını ve yöntemlerini bilmek gerekir. Atılımımızın anlamını bilmek çok önemlidir. Bu hareketin içinde yer alan arkadaşlar ve hatta komuta düzeyi bile çıkışımızın anlamını yeterince idrak edemediler. Komuta düzeyi bu adım karşısında ürkek ve yüreksiz davrandı. Bir günü bile ne ölçüde kurtarabileceğinden emin değildi. Biz geliştirilmek istenen rejimin niteliğini ve bu rejime karşı çıkışımızın anlamını genel hatlarıyla biliyorduk. Bu adım bu anlama gelmektedir. Dayatılmak istenen büyük stabilizasyon hareketine ve faal egemenliğe karşı, Kürdistan'a dayalı bir sosyalist çıkışı dayattık. Aslında bu büyük bir olaydı. Gerçekten bunun sonu getirilebilirse, bu çıkış halkların tarihinin en büyük ivmelerinden biri olurdu. Bu atılımı başardık. Başarmamış olsaydık, sonuç tümüyle olumsuz olacaktı.

Türkiye halkı için demokratik bir seçenek söz konusu olacaksa, onun da bu adıma bağlı olduğunu biliyorduk. Dolayısıyla devrimimiz ertelenemez, geçiştirilemez ve hafife alınamaz. Devrimciler dönemlerin kokusunu iyi almalı ve kişi olarak kendilerini bu dönemlere göre hazırlayıp görevlerin üstesinden gelebilmelidir. Sonuçta çıkarılacak militan budur. Devrimcilerin bu yıllara, bu sürece ve bu döneme mutlaka bir dayatması olmalıydı. Biz dişimizi tırnağımıza takarak doğru yolu gösterdik. Bu pratiğin içinde yer alanlar bütün bunları unutmüş görünüyorlar. Bu yılların anlamı ve önemi nedir? Yüreklilik nasıl olmalıdır? Bunlar bazılarının umurunda bile değildir. Türkiye'de de böyle pratik kargaşalar yaşandı. Eylemin içine girenler sonunu hiç düşünmüyorlar.

Anahtar yine atılan ilk adımları kesintisiz kılmaktı. Kendi iç yapımıza karşı bir iç savaşımız oldu. Onlar bir atımlık baruttu. Biz ise, tam tersine silahların ve savaşçıların yedekte olması gerektiği düşüncesiyle hazırlandık. Yalnız müdahale gerekiyordu. Biz de müdahale üstüne müdahale yaptık. 1985'lere geldiğinde, komutamız, "yapılacak bir şey kalmadı, geri çekilelim" diyordu. Bazıları da silahlı mücadele ile sonuç alınamayacağı düşüncesini taşıyorlardı. Onlara bakılırsa yapılması gereken şey, TKP icazetliliği ve hatta

Dev-Yol gibi son derece dağılmış bir hareket durumuna düşmekti. Bunlar silahlı mücadeleyle sonuç alınamayacağına kendilerini inandırmışlardı. Biz bunlara yüklendik.

Partimizin 1986'daki 3. Kongresi'ni Lübnan zemininde yaptık. Kapsamlı çözümlenelerde bulunduk. Provokasyonun, tasfiyeciliğin, komploculuğun ve daha birçok sorunun üstüne yürüdük. Tek düşüncemiz ülkeyi mücadelesiz ve silahsız bırakmamaktı. Örgütün devrimci niteliğinin sürekli kılınması için her türlü önlemi almıştık. 1986 yılından itibaren birçok çözümlenme yaptık; karşımızdaki cephenin durumunu ve kendi gelişme olanaklarımızı kapsamlı olarak ele aldık. Özellikle 1987 yılının başından itibaren yaptığımız komuta çözümlenmeleri ve militanlığa ilişkin çözümlenmeler vardı. Bir de amansız müdahalelerimiz söz konusuydu. 1987 yılında yaptığımız müdahale vardı. İlk giden onbeş kişilik bir grubumuz imha oldu, bir grubumuz kurtuldu. Doğu Kürdistan üzerinden bir müdahale yaptık. Ama oportünist önderlik onlarca savaşıyı kaçırttı. Kadroları yarı yarıya işlemez duruma getirdi. Bu arada I-KDP en değerli yoldaşlarımızı komplolarla tasfiye ediyordu. Buna rağmen, müdahalelerimiz sıkça oluyordu ve bunların önemini gördük. 1988 yılı Temmuz'undaki müdahalemiz hala aklımdadır. Ülkedeki gerillamızın sayısı bir avuçtu ve hemen hepsi gırtlığına kadar feodal değer yargılarına batmışlardı. Dağılıp gidiyorlardı. Mutlaka kendilerine ulaşmak gerekiyordu. Birkaç grup ulaştırdık ve önlerini açmaya çalıştık.

Bu arada Suriye ile Türkiye arasındaki ilişkilerde sorunlar ortaya çıkıyordu. Özal'ın ve Hıram Abbas'ın Suriye'ye dayatmaları vardı. Her şeye rağmen, ülkeye güç bela savaşı gönderemedik.

Özellikle 1987 yılında Mardin yöresinde yapılan bazı eylemlerin içinde kesinlikle provokasyon vardı. Provokatif tipler bulunuyordu. Bu, büyük bir olasılıkla mücadelemizi gözden düşürmek için TC'nin özel savaşının taktiksel çabasıydı. Yoksa PKK'nin bu tür bir eylem anlayışı yoktu. PKK militanları bu tür eylemlerin adamları değildi. Kadınların ve çocukların öldürülmesinde, bu provokatif tipler özel bir rol oynamış olabilirler. 1987 atılımı başından itibaren sabote edilmeye çalışıldı. 1988 yılında da böylesi yönelimler oldu.

Ama saptırma girişimlerinde fazla başarılı olamadılar. Mücadelemizi boğuntuya getirme çabaları oldukça yoğundu. 1988 yılını aşarak, bu temelde 1989'u da çözümledik. Burada yüzelli kişiye yakın bir müdahale grubu oluşturduk. Bu gruplar rollerini biraz oynadılar. Ama çözümlenmelerin hayata geçirilmesi biraz sınırlı kaldı. Kontra pratiği bir hayli etkili oldu. 1990 sürecine de bir hayli etkili müdahalelerde bulunduk. Buna rağmen, Mardin'de on değerli yoldaşımızı şehit verdik. Burada büyük bir darbe yedik. Ard arda hazırlıklar geliştirdik.

Gerillayı dayatmak, son derece sistemli ve yoğun bir tarzda çalışmak gerekiyordu. 1990 yılı ulusal kurtuluş mücadelemizle özel savaş arasında bir kader yılıydı. Oldukça zorlandığımız anlar oldu, ama ezilmedik. Her şeye rağmen mücadele saflarına katılımlar artıyordu. Kayıplarımızın yeri dolduruldu. Burada eğitim daha kapsamlı bir biçimde gerçekleştirildi. Böylece 1990 yılı daha güçlü çabalarla geçti.

1991 yılı sürecini hala yaşıyoruz. Bu yılki çözümlenmeler daha ayrıntılıydı ve özellikle ordulaşmaya yönelikti. Pratik hazırlıklar nitel ve nitel olarak oldukça güçlendirilmişti. Halkın eylemliliği parlamentoya yansiyacak kadar kabarmıştı. Bu hangi anlama gelmektedir? Bu, düşmanın 1991 yılına dayattığı özel savaş taktiğinin ya da 1987 yılından itibaren gelişen olağanüstü hal taktiklerinin boşa çıkarılmasıdır. Bu, 1991'deki özel savaş dayatmalarının tam bir başarısızlığa uğraması demektir.

1970'lerde Türkiye'de ne bir silahlı savaşım vardı, ne de esamesi okunuyordu. 12 Eylül faşizmi bunun bir daha dirilmemesinin adıydı. Bizim yaptıklarımız bu çerçevedeydi. Türkiye'deki devrimcilik, bütün kahramanca direnişlere ve engin fedakarlıklara rağmen, objektif olarak yenilmiş ve ezilmiş bir devrimciliktir. Zafere gitme anlamında, bu devrimciliğin komuta düzeyi çok geri kalmıştır. Başarıya ulaşma şansı çok sınırlıdır. Bu konuda iddialı olabilir, ama bunu gerçekleştirmesi çok zordur. En azından bu konuda kesin bir şey söylenemez.

15 Ağustos Atılımı, aslında 1975'te Türkiye'de yapılması gereken bir atılımdır. Biz bu atılımı 1984 yılında gerçekleştirdik. Buna

bağlı olarak, kitle pratiğimizi 1965'lerin gerçek bir devrimci örgüte dayanmayan ve devrimci bir silahlı savaşımdan yoksun olan (ki, bu yaklaşım 1975'lerde de devam etmiştir) pratiğinden kurtardık. Mücadelemizi parlamentoya kadar taşırdık. Parti denetiminde ve devrimci taktiklere hizmet temelinde düzenin üstüne saldıran kimdi? Şimdi bir parti vardır. Parti gerillayı doğuruyor, gerilla vuruyor. Kitle ihtilalcidir. Biz gerillayı kontrol altında bulunduruyoruz, gerilla serhildanları kontrol altında tutuyor. Kendi taktiklerimizi işte böyle geliştirdik. Devrimci taktiklerin zincirleme gelişimi atılımlarımızı güçlü kıldı.

Türkiye'de ise bunun tersi bir durum söz konusudur. Devrim komuta merkezi Türkiye'yi idare edememektedir. Ecevit veya İnönü devrimci kitleyi yönetmektedir. Sosyal demokrat partiler kitleyi denetlemekte ve böylelikle devrim söz konusu olduğunda kitleler ortada görünmemektedir. Evet, Kürdistan'daki süreç Türkiye'deki sürecin tam tersi bir yönde işlemektedir.

PKK'yi reformistleştirme çabaları ve özel savaş taktiklerinin boşa çıkarılması

Peki, düzen ve özel savaş cephesi açısından, yakın gelecekte olası gelişmeler neler olabilir? Her şeyden önce görülmesi gereken şey şudur: 12 Eylül faşizmi ve onun Evren-Özal kliği eliyle icra edilmesi büyük bir darbe yemişi ve yenilgi almıştır. 12 Eylül faşizminin Evren-Özal kliğinin amacı neydi? Bu kliğin amacı, süreç içinde 1980 öncesi yapıyı tasfiye etmektir. Bu önemlidir. 12 Eylül öncesinin siyasal yapısını tasfiye etmek, bir anlamda cumhuriyet yapısını tasfiye etmek ve yeni bir cumhuriyet kurmak demektir. Siyasal partiler ile bu partilere yön veren anayasayı tasfiye etmek demek, yeni bir siyasal yapı kurmak demektir ve bunlar yapıldı.

15 Ağustos Atılımımız gerçekleştiği zaman Barış Derneği Davası düştü, idam cezalarının infazı durduruldu. Eski siyasal partilerin liderlerinin yeniden siyasal yaşama dönmeleri için kampanyalar başladı. Neden? Rejim bunu yapmasaydı, aslında genelde Türkiye muhalefeti 15 Ağustos Atılımı etrafında birleşebilirdi. Düzenin tak-

tiği neydi? Rejim, bunları kendi etrafında toparlama olanağını tanırsa, PKK'nin atılımını tecrit edebileceğini düşünüyordu. 1985 yılında “Pişmanlık Yasası” çıkarılmıştı. Hatta içimizdeki savaşçılara bile ödün veriyorlardı. Kendi örgütlerini tasfiye etmeleri karşılığında affedilecekleri söyleniyordu. “Pişmanlık Yasası” cezaevlerinde yoğun olarak işletilmek istendi. Demirel ve Ecevit yeniden siyasal haklarına kavuşturuldu. TKP Türkiye'ye davet edildi. TKP'nin de içinde yer aldığı “Sol Birlik” denilen oluşumla anlaşma sağlandı. Ayrıca I-KDP yöneticileri Türkiye'ye çağrıldı. I-KDP 1985 yılında bize karşı cephe açtı. Güney Kürdistan'da Irak Komünist Partisi'nin de içinde bulunduğu ve kısaca CUD olarak bilinen bir cephe kurulmuştu. Bu yıllarda Özal, “Bunlar bize ses ve zenginlik kazandırır” diyordu. TKP Avrupa'da, I-KDP Güney'de PKK'nin işini bitirecekti. Demek ki güçleri yetmedi. Bu nedenle verilen sözleri yerine getiremediler.

Kısacası ortada bir taktik vardı. Bu, bizzat Özal eliyle icra edilen PKK'yi tecrit etme taktiği idi. Avrupa'da “Sol Birlik” in tartışmalarını izleyenler vardır. Güney Kürdistan'dan bazı belgeler elime geçti. Bunlar kendi aralarında görüşmüşler, ortak çabalarla PKK'yi Güney Kürdistan'da ve Avrupa'da nasıl bitireceklerini kararlaştırmışlardı. Hepsi sosyalist ülkeleri PKK'nin karşısına çıkarmanın hesabı içindeydi. Bu durum buraya kadar yansıdı ve bize karşı komplolar tezgahlamaya kadar vardı. Hatta bir IKP mensubu, “Zorla da olsa, sizi Kürdistan'a geçirtmeyiz” diyordu. İlk gruplarımız yurt dışından ülkeye yönelindiklerinde Hêzil Çayı'nda bir komployla karşılaştılar ve boğduruldular. 15 Nisan 1985'te sekiz arkadaşımız Güney Kürdistan'da katledildi. I-KDP'nin dayatması belliydi: “Ya bizim denetimimiz altına girersiniz, ya da sizi Özal'a teslim ederiz” diyordu.

O zaman Türkiye'de bazı yaklaşımlar vardı. Türkiye'de 12 Eylül faşizmi karşısında en çok sorumlu tutulması gereken bir örgüt varsa, o da Dev-Yol'du. Çünkü tek bir eylemleri ve direnişleri yoktu. Bunlar tutuklu Dev-Yol liderlerinin idam edilmeyeceklerine ilişkin generallerden söz almışlardı. Bu durum 1985 yılından sonra iyice gelişti. Bunlar 15 Ağustos Atılımı'nın yanlış olduğunu iddia ediyorlardı. Ardından itirafçılık gelişti; “Pişmanlık Yasası”ndan yararla-

nanlar ard arda cezaevinden çıktı. 1987 yılında özel savaş ve olağanüstü hal uygulamaları tırmandırıldı. Benimle özdeşleştirilen bir taktik geliştirildi. PKK'nin ezilmeyeceği anlaşılınca, Özal 1987 yılında “-Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır” diyordu. PKK'nin yaşayacağı anlaşılınca, bu kez “PKK'ye evet, Apo'ya hayır” tavrı geliştirildi. 1985-88 yılları arasında ve özellikle 1988'de PKK'nin reformistleştirilmesine çalışıldı. Bu anlamda “PKK'ye evet” taktiği geliştirilmek istendi. Özel savaşın rehabilitasyon yöntemleri hızlandırıldı. Arkadaşlarımız cezaevlerinde bazı haklar aldıklarını söylüyorlar, ama aldanıyorlar. Bunlar hak almak değildir, özel savaşın PKK içinde reformizmin temellerini atma taktiğidir. Özel savaşın taktiği, biraz sahte yaşam yolunu göstermek ve avlamaktır. Dışarıda “Pişmanlık Yasası” habire teslim olmalara yol açtı. Bunlar kendileriyle birlikte örgütü de imhaya götürdüler.

Bir de işbirlikçi Kürtçülük vardır. Rejim bu Kürtçülüğe evet diyor. Celal Talabani ve Mesut Barzani'yi Ankara'ya çağırıyor. TKP zaten Türkiye'ye gelmiştir ve legalleşecektir. Bunların hepsi genelde PKK'ye karşıdır. PKK'nin içine de el atıldığında, her şey tamamlanmış olacaktır. Bu çalışmalar sürerken, rejim “PKK'ye evet, Apo'ya hayır” taktiğine yöneldi. Bunun şampiyonluğunu avukat Hüseyin Yıldırım üstlenmişti. Sözümona bizi ayarlayacaktı. Beni tehdit ediyorlar, “buradan ayrılmazsanız, yakında bomba gibi bir infilak olacak” diyorlardı. M. Ali Birand, “Kesin olarak söylüyorum, sizin silahlı mücadelede başarı şansınız yoktur, Türk ordusu karşısında başarılı olmanız söz konusu olamaz” diyordu. “Bazı reformları değerlendirebilir misiniz?” diyerek, beni yoklamaya çalışıyordu. Yanında Hüseyin Yıldırım da vardı. Alçak adam daha sonra beni “-Kürdistan'ı ve gerillayı satmak”la itham edebiliyordu. Aslında bu alana bilinçli olarak gelmişti ve zemin yokluyordu. Silahlı mücadeleden vazgeçip geçemeyeceğimi anlamak istiyordu.

Bazı reformlar düşünülebilir, ama reform girişimleri sahtedir. Gerçekte ortada reform diye bir şey yoktu, hepsi birer aldatmacaydı. Biz bunun farkındaydık. Adamlar Avrupa'dan zindanlarda bir şeyler keşfetmişlerdi. Hüseyin Yıldırım, zindandakilerin kendisiyle bağlantı içinde olduklarını söylüyordu. O zaman bu zeminde de ba-

zı düşman sızmaları vardı. Saflarımıza bazı ajanlar ve provokatörler sızdırmışlardı. Sözümona kontra gibi çalışıyorlardı. 1988 yılında TC'nin gerçekten ne istediğini anlamak için durumu sorguladık. Meğer TC silahlı mücadelemizin dördüncü yılında bizi bitirmeyi planlamıştı. Biz 15 Ağustos Atılımı'nın dördüncü yıldönümünde burada tarihsel bir atılım yaptığımıza inanıyorduk. Beklentiler karşılıklı olarak böyleydi. Yani artık iş gelip PKK'nin içine el atmaya kadar dayanmıştı. Provokasyonlarla PKK'yi reformistleştirme çabası hızlandırılmıştı. Avrupa'da zaten tutuklamalar başlatılmış, eski kadrolarımız tutuklanmış ve bu görevi Almanya üstlenmişti. İçeride zindanlar Şener provokatörünün tasfiyeciliğiyle kısıkrak bağlanmış, cezaevlerindeki kadrolarımızın kimi sürgüne gönderilmiş, kimi darmadağın edilmişti. Aslında zindanlardaki gücümüz darmadağın edilmiş, önderliği kontrol altına alınmış, yine gerillada Hogır kontracılığı oldukça etkili oynamış ve çok ciddi tahribatlara neden olmuştu. Gerilla tamamen deforme edilmişti. Sağlam olarak bir bu zemin kalmıştı. Bu alana da birçok kuşku öge gelmişti. Bu temelde bizi Avrupa'ya davet ediyorlardı. Bu, “kelleyi kurtarabilirsin, ama bunun karşılığında bu hareketi terk edeceksin” türünden bir şeydi. Esası buydu. Buna yanaşmamam halinde gideceğim söyleniyordu. Yani bizi açıktan tehdit ediyorlardı. Bütün önlemleri aldıklarını belirtiyorlardı. Bir süre sonra bunun anlamını daha derinliğine kavradım.

Evet, 1988 yılı bizim için gerçekten çok ciddi ve önemli bir yıldır, yeni bir dönemdir. Bu yılı aşarsak gelişmeler farklı bir yönde ilerleyecekti, aşamazsak boğulacaktık. Oyunlar daha çok da PKK'nin içindeydi ve çevresinde dönüyordu. Bilindiği gibi, bu dönemde de kapsamlı bir biçimde yüklendik. Burada bir şey daha söylemeliyim: O zaman SHP'nin olumsuz bir rolü vardı. 1 Eylül'de bir politik değişiklik oldu. SHP de bize “terörist” dedi. O zaman açlık grevlerimiz vardı. Zindandaki arkadaşlarımız açlık grevine girmişlerdi. Grevi SHP binalarında sürdürenler vardı. Alınan bir kararla binalar boşaltıldı. İçeridekiler “terörist”ti; tabii onlara göre direnenler “terörist”ti. Bu ayrımı yaptılar. PKK ile ilişkilerin kesilmesi konusundaki emri MİT'ten aldılar. “PKK ile ilişkilerimizi kestik, PKK

terörist bir örgüttür, Özal'dan daha fazla üzerine gideceğiz” dediler. Bu dönemde birçok arkadaşımızı şehit verdik. Bir yandan da uzlaşma yollarını arıyorlardı. Zindan direnişi döneminde Aydın Cezaevi'ne kadar gittiler. “Avrupa'da darbe yaptık, PKK'yi ele geçirdik” dediler. Sahte bir önderlik böyle bir demeç vermişti. Burada da yapıyı ele geçirme çabaları vardı. İlk yapıyı tereddüt içine sokmayı ve ardından tasfiye etmeyi planlamışlardı. Bilerek ya da bilmeyerek, bu zeminde de PKK'yi sonuçlandırma istemi söz konusuydu. Kısacası tehlike büyüktü. Ülke içinde de zaten öteden beri kontra pratiği vardı.

Biz de 1988 yılının ikinci yarısını kapsamlı çözümlerle devrimin lehine tamamlamaya çalıştık. Gerçekten bazı değerler korunmuştu. Avrupa'daki provokasyonlar başarılı olamadı. Zindandaki tasfiyeci önderlik yasadışı bir biçimde dışarı çıkarıldı. Aslında yasalar gereğince salınmaması gerekirdi. Şener provokatörü yasaları aşan bir emirle salıverildi. Kanımca bu unsur içerideki işleri tamamlamak için tahliye edilmişti. Buraya gelmişti. Burada hal ve hareketleriyle, biraz yalvarır ve biraz da tehdit edercesine, “bırakın, bu PKK'yi biz götürelim” demeye getiriyordu. Bu aslında silahlı savaşıma bir tepkiydi. Kendisi buradaki eğitime tek bir sözcükle bile katkıda bulunmadı. Kendisini bir yıl kadar burada tuttuk. Her davranışı oldukça sırtıyordu. İyi hatırlıyorum, ayakkabılarının bağlarını bile doğru dürüst bağlamıyordu. Bağlarını iki kez ben bağladım. Alçak adam bu kadar hor görüyordu. “Ayakkabılarını sağlam bağla ve yürüyüş yap” diyordum, yapmıyordu. Yürürken bacaklarını yan atıyordu. Salt gerilla yürüyüşüne gelmemek için, bu kadar onursuz ve hor yaklaşıyordu. Kendi kendime, buna ne oluyor, diyordum. Bir yatış biçimi vardı, ayağından tutup kaldırmam kalkmazdı. Bu denli bir disiplinsizlik kaynağı olmaya çalışıyordu. Halbuki isteseydi müthiş çalışabilirdi. Ama şimdi MİT'in bir kontrası gibi çalıştığını görüyoruz. Günün yirmi dört saati oldukça faaldir. Günde yüzlerce, binlerce ilişkiye ulaşıyor. KDP'nin ilişkilerine dikkat edelim: Sıradan bir adamları kaçınca, kendisini tutup adeta bir hamur gibi yoğuruyor. Sadece PKK'ye saldırtmak için bunu yapıyor. Şimdi bu provokatör nasıl örgütlüyor, nasıl tahripkar bir rol oynuyor; insanın

aklı durur. Yanımızda ayakkabısının bağını bile bağlayamayan adam, orada filinta gibi davranıyor.

Kıyasıca, özel savaş bu son tasfiye hareketiyle PKK'nin reformistleştirilmesini tamamlamak istiyordu. Karşımızdaki güçlere göre kendisi dört dörtlük bir önderdir. Gerçekte ise son derece yaltaklanan bir tipti. Yılışık ve iğrenç yaklaşım tarzı karşısında adeta tiksiniyordum. Adam bende birazcık reformistleşme belirtileri görseydi, büyük bir minnettarlık ve memnuniyet duyacaktı. Beni öyle büyütüyordu ki, adeta tanrı yerine koyuyordu. Kendince kıyak yapıyordu. Ben, “Bu ne edebiyattır?” diye soruyordum. Tir tir titiyor, dudakları uçukluyordu, “Korkuyorum” diyordu. Göz çanakları kanlı ve yarı ağlamaklı bir durumda korktuğunu söylüyordu. “Burası cesaret ve kahramanlık alanıdır. Sen neden böyle korkuyorsun?” diye soruyordum. Meğer bunların hepsi taktikmiş! Adam cambaz gibi rol yapıyor ve herkesi etkilemeye çalışıyordu. Kendisini iki aylığına bir yere bırakmıştık, bizim on yıllık faaliyetlerimizi geriletmiş ve adeta bitirmişti. Yaptığı örgütlenme içinde komplo vardı. Tam savaş karşıtı bir durum ortaya çıkmıştı. Güneybatı Kürdistan'daki Kürtlerde ülke gerçeğini daha iyi anlama vardı; bunu engellemeye çalıştı. Bu durum TC için tehlikeli bir gidişattı ve bunu mutlaka durdurması gerekiyordu.

Bir de baktık ki, buradan gidenler sınırda bir oldu bittiye getirilip vuruluyorlar. Kendisinin öyle devrim ve savaş kaygıları kesinlikle yoktu. Bir ara Kemal Burkay, ailelere çağrıda bulunarak; “Çocuklarınıza sahip çıkın” diyordu. Güneyliler arasında bir hastalığın yaygınlaştığını gördüm. Hepsisi de burada kalmak istediklerini söylüyorlar ve kaldıkları sürece halkın başına bela kesiliyorlardı. Bu durumu biraz geç fark ettik. Adam kitlelerin başına bela tipler vermiş, savaşçı akını ve mücadeleyi durdurmuştu. Bunların bütün işi gücü halkın başında boza pişirmek ve ağa gibi yaşamaktı. Şebeke işte böyle oluşmuştu. Çok utanmazca bir yaşam sürdürüyor, kadınları baştan çıkarıyor, en basit güdülerine hitap ediyor ve bize karşı yöneliyordu. Sıra benim tasfiye edilmeme gelmişti. Yavaş yavaş bazı komplocuları da gönderiyordu. Sözümona Botan alanının kurye kanalını ele geçirmişti. Sıkıştığında KDP'ye nasıl gideceğini planla-

mişti. Sözümona benden kurtulmaya çalışıyordu. Bir yandan yalva-
rıyor, öbür yandan sinsi ve hainane çabalarla önderliğimizi sustur-
mak, ele geçirmek, ya da kendi reformizmine açık hale getirmek ist-
tiyordu. Avukat Hüseyin'in Avrupa'da başaramadığını kendisi bura-
da başarmaya çalışıyordu. Aslında ciddi bir tehlikeydi.

Bu zindana dayatılan provokasyon olduğu için bunları belirtiy-
orum. Zindan Direniş Konferansı'nda bu durumları daha kapsamlı
olarak ele almıştık. Bu nedenle kısa değineceğim.

Özcesi, bu Şener tasfiyeciliği, PKK'yi reformistleştirme planları-
nın son hamlesiydi. Bu hamlenin hemen ardından, Olağanüstü Hal
Bölge Valisi Kozakçioğlu, bir Kürt partisinin kurulabileceğini söy-
ledi. Böyle bir anda Şener de kongreyi kendisinin aldığını iddia etti.
Sözde ben yalnız kalmıştım. Ona göre her şey tamamdı, önünde tek
engel olarak Parti Önderliği vardı. Konferansı bu zeminde yaptığını
iddia ediyordu. Gariptir! Burada bizim denetimimizin dışında yap-
arak bile kıpırdıyamaz, ama o bunu iddia edebiliyordu. Bir hizmeti
olabilir diyerek, kendisini konferansta divana oturttuk. Sözümona
kendisini arkadaşlarımızın başına yönetici olarak geçirmişti. Bun-
dan yola çıkarak, “konferansı ve kongreyi ele geçirdim” diyabili-
yor. İçindeki niyet budur. Kendisine verdiğimiz yetkiyi ele geçirme
biçiminde kullanıyor. Kongredeki tutumu da buydu.

Kendisine göre birkaç arkadaşı ekarte edebilse, her şey tamam-
lanmış olacaktı. Yalnız hızlı çalışıyordu. Kozakçioğlu da
Diyarbakır'da Kürt partisi bombasını patlatmıştı. 2000'e Doğru der-
gisine yansdı; Kürt partisinin kurulabileceğini belirtiyordu. Siyasal
çalışma yapmaları ve şiddet kullanmaktan vazgeçmeleri halinde,
böyle bir parti kurabileceklerini söylüyordu. Bizim içimizde de
böyle bir parti kurulmak isteniyordu. Tabii bu konularda tecrübele-
rim vardı. Yılbaşında bir konuşma yaptım. Bizim mücadele stilimiz
biraz değişiktir. Birini daha iyi anlamak için, biraz serbest bırakmak
gerekir. Hatta etkili ve yetkili kılacaksınız. Öyle ki, ne mal olduğu
ortaya çıksın. İyiye ne ala, iyi değilse açığa çıkacaktır. Yani kimse-
yi zan altında bırakmadan, kendilerine neden fırsat tanınmadığını
ve yetki verilmediğini söylememeleri için, özellikle önderlikte iddi-
alı olanlara bu yolu açık tuttuk; bir şeyler yapmak istiyorsa buyur-

sun yapsın ve hatta ikinci adam olarak istiyorsa varsın olsun tavrını gerçekçi olarak uyguladık. Tabii o bu fırsatları kötüye kullanmak istedi. Kongreyi ele geçirdiği yaygarasını yaptı. Bu da kendini ele vermektir.

Bu tarzda kendini ele verme durumları 1978-82-84-86-88 ve hatta '90 yıllarında da görüldü. Bu aslında kronik bir durumdu. Yıl yıl veya iki yılda bir böyle PKK'yi ele geçirme denemeleri yapılır. Bunda devletin etkisi vardır ve önlerini açmaktadır. I-KDP'ye, TKP'ye, Avrupa'ya, istihbarat örgütlerine dayanmaktadır. Dediğim gibi, biraz tecrübeli olduğumuz için, bu toy tipleri görebildik. Bunlar PKK tarihini biraz doğru bir biçimde değerlendirebilirdi, bu tür tavırlar içine girmeleri olanaksızdı. Bu tür davranışlara yönelme cesaretini gösteremezlerdi.

Sonuç olarak, PKK'nin reformistleştirilmesi planları suya düştü. Özal 1991 yılı Mart'ında bize gönderdiği mesajda, "Kendileri herhalde serbest siyasi faaliyet istiyorlar, Abdullah Öcalan'ın sıkıntısı herhalde budur. Gerekirse kendisi için affi bile düşünebiliriz" diyordu. Bu basına da yansdı. Ben görüşmek üzere gelen gazetecilerden birçoğunun güdümlü olduğu inancındayım. Serbest siyasi faaliyet: Zaten parti içinde egemen kılınmak istenen şey de buydu. O sırada adı geçen unsur hala içimizdeydi. Yeter ki gerilladan vazgeçilsin! Evet, bu sözleri Şener de ağzına doladı.

Bizim taktiğimiz şuydu: Biz siyasal taktik yoluna karşı değildik. Ama gerillayı sürekli tırmandırıyorduk. Denilebilir ki, en büyük gerilla atılımına bu yılda yüklendik. Hem de çok bilinçli bir tarzda yüklendik. Söz konusu karşı taktikleri gördüğümüz için bunu temel aldık. İçimizdeki gafillerin kendilerini buna oldukça kaptırdıklarını fark ettiğimiz için, gerilla atılımına oldukça yüklenmeye çalıştık. Dün Herald Tribune gazetesinde okumuştuk: PKK'nin eylemlerinde ilk kez niteliksel bir sıçrama olduğunu ve ilk kez gerilla ordusuna benzeyen bir ordu kuruluşunun gündeme geldiğini yazıyordu. Kendilerince böyle bir oluşumu çok tehlikeli buluyorlar.

12 Eylül askeri-faşist rejimi yenilgiye uğramıştır

Sözü şuraya getirmek istiyorum: Özel savaşın gerillayı boğmaya yönelik taktiği tamamen boşa çıkarıldı. Özel savaş MHP kökenli kadrolarıyla serhildanlarımıza yöneldi. Bunların içinde etkin bir kol olan Abdülkadir Aksu da vardı. Bunlar Vedat Aydın arkadaşı vahşice katlederek, kitlelere gözdağı vermek ve serhildanları durdurmak istiyorlardı. Şu son günlere kadar yurtsever köylüleri evlerinden alıp katlediyorlardı. Bu bir terör ve serhildanlarımızı susturma taktiği idi. Vedat Aydın boşuna hedef seçilmemişti. HEP'te PKK'nin gücüyle kitleselleşme vardı. Bu terör eylemiyle kitlenin susturulması hedeflenmişti. Sadece Vedat Aydın değil, on kadar ilçe yöneticisi de hedef alındı, bazıları ölümden kılpayı kurtuldu, bazıları katledildi. Ardından kitlelere karşı neredeyse her yönden katliam denemelerine girişildi. Kitleler bu terörle sindirilmek istendi. Buna verilen cevap Amed (Diyarbakır) Serhildanı oldu. Burada yüzbin kişiye yakın bir kitle ayağa kalktı. Mardin'de, Cizre'de, Siirt'te, hatta Muş ve Bingöl'de serhildanlar yükseltildi. Serhildanlar çığ gibi büyüdü ve yayıldı. Gerçekten teröre karşı serhildanlar oldukça geliştirildi. Sonuçta serhildan taktiğimizle özel savaşın kitleleri sindirme ve bastırma taktiğini boşa çıkardık. Son seçimler bu konudaki başarımızın resmi ve kesin ifadesi oldu.

Bunun yanı sıra diplomatik manevralar vardı. TC, son anda Barzani ve Talabani'yi Ankara'ya çağırdı. Kendilerine “PKK'yi Güney'den vurun” talimatı verildi. Güneyli bir arkadaş vardı, “Pirinç bizi tutsak eden temel gıdaydı; birisi pirincimizi aldığı anda, yapamayacağımız kölelik yoktu” diyordu. Gerçekten de bu güçler pirinç ve öteki gıda maddeleriyle TC'ye bağlandılar. TC bunlardan PKK'ye karşı çıkmalarını istiyor ve bir de hava saldırılarının ucunu gösteriyordu. İşte TC'nin böyle diplomatik manevraları vardı. “-PKK'yi sınır ötesinde bombalamak için Bush bize yeşil ışık yaktı” denildi ve bu kullanıldı. TC Avrupa'da Almanya'yı oldukça kullanmıştı. Bence bütün bunlar hiçbir sonuç vermedi. TC, ne Avrupa'da ve ne de Güney'de atılımlarımızı durdurabilirdi. Özal'ın, “Benim dönemim bitmiştir” dediği noktaya işte böyle gelindi.

Demirel ve İnönü gibi liderler 12 Eylül rejimiyle mi boğuştu?

Hayır! Bunlar “özel savaşla boğuştuk” diye tek bir söz söylediler mi? Hayır! Şimdi Evren-Özal kliği yerine yeni bir klik getirilmek isteniyor. Demirel kliğinin işbaşına getirilmesi, bizim açımızdan büyük bir başarıdır. Bence 1980 öncesi 1990'a taşırıldı, kanımca devrimciler de, Demirel, Ecevit, Türkeş ve Erbakan da taşırıldı. 1980-90 arasındaki dönem boğma dönemi idi. Tersine boğmak isteyenlerin kendileri boğuldu. Bu süreç on yıl kesintisiz olarak sürdü. Erbakan'ın deyimiyle, bu film onbir yıl önce kopmuştu. Şimdi yeneden kaldığı yerden başlıyor. Bu film tekrar gösterime giriyor. Sağcısı çıktı, solcusu da ortaya çıkacaktır. Kimsenin bundan kuşkusu olmasın. Türkiye metropollerinde sol hareketlerin çıkışları başlamıştır. Karşımızdaki güçler gerilla savaşı ve serhildan taktikleriyle yenilgiye uğratılmışlardır. Bunda düzenin muhalefet partilerinin rolü olmamıştır. Bu partiler sadece iktidarda boşalan yeri doldurmuşlardır. Türk halkına biraz daha fazla şovenizm aşlamak ve halkı biraz daha aldatarak birkaç yılı götürmek: Düzen içi muhalefetin rolü budur.

Ordu da ciddi bir yenilgi almıştır. Ordu kesin olarak yıpranmıştır. Türk ordusu Kürdistan'da işlerin başındadır, ama kesin olarak yıpratıldığını söyleyebiliriz. Ordunun yeni bir darbe yapabileceğini söyleyenler vardır. Ordu zaten yönetimin başındadır, ama çok darbe yemiştir. 12 Mart tipi veya Evren'in yaptığı türden bir darbe işlerimizi son derece kolaylaştıracağı için, bu pek olası değildir. Uluslararası ve bölgesel alanda uzlaşma dönemi yaşanmaktadır. Bir de dünyada askeri darbelerle şiddetli bir tepki vardır. Böylesi bir tepki Türkiye'de de mevcuttur. Darbeler hep sorunları ağırlaştırmıştır. Dolayısıyla mücadele karşısında başarılı olamamışlardır. Bunun için de darbe olmaz. Darbe olsa bile, bu zayıf bir rejim dönemi anlamına gelir. Demek ki, 12 Eylül askeri-faşist rejimi açısından ağır bir yenilgi söz konusudur. Bu rejimin sivil kliği ve devam ettiricisi Özal ve ANAP'tı.

Türkiye içinde olmasa ve Türkiye'nin gerillası ve serhildanları bulunmasa da, (elbette öteki çabaları küçümsemiyorum, ama esas çaba anlamında söylüyorum), devrimci güçler Kürdistan zemininde zafer kazanmıştır. İstedığımız nitelikte bir gerillamız ve serhildanı-

mız olmasa da, ayaklanmaya benzer bir serhildan ve gerillayı andıran bir gerilla bu rolü yerine getirmiştir. Dolayısıyla mücadele başarılmıştır. Çeşitli güçlerin kendileri de açıkça itiraf ediyorlar: “-PKK'nin askeri ve siyasal başarıları küçümsenemez” diyorlar.

Açıkçası, karşı-devrim 1980'in başında yaptığı büyük atağı 1990 yılı başlarında yenilgiyle kapatmıştır. Karşı-devrim yenilgiyle gerilemiş veya kısacası yenilmiştir. Bu çok önemlidir. Ortada karşı-devrimin yenilgisi vardır; 12 Eylül rejiminin, Evren-Özal klığının yenilgisi vardır. Bu uzatmalı bir savaşımın sonucunda gerçekleşmiştir. Zaten halk hareketlerinin karakteri böyledir. Yenilgi sınırlı olmuştur, ancak bu kadar olabilir, ama yenilgi vardır. 12 Eylül rejimi kendiliğinden sahneden çekilmemiştir. Rejimin kalıntıları da egemen değildir. Kalıntıları ANAP ve Özal'dı, onlar da gitmiştir. Bu kadar olur.

Şu anda Türkiye'de bir siyasal boşluk vardır. Bu, 12 Eylül rejiminin yenilgisiyle doğan bir boşluktur. Bu boşluğu Demirel doldurmaya çalışmaktadır. Demirel'in olası geleceğini düşünelim: Her şeyden önce bu adam ve önderlik ettiği parti Türkiye'yi 1970'lerde darboğaza sokmuş ve tıkamıştı. Ama devrimi ayağa kaldıran bir önderlik yoktu. İkincisi, 1980'lere doğru gelindiğinde, Türkiye'yi krize sürükleyen ve darboğaza sokan yine Demirel ve partisiydi. Bana göre bu yenilgidir. Üç kez bu tarzda denenen bir partinin tekrar iktidara getirilmesi başka ne anlama gelebilir? Devrim Demirel'in ilk iktidarı döneminde gelişip başarıya ulaşabilirdi. Devrimcilerin eksiklikleri nedeniyle sonuca gidilemedi. Ama iyi bir çıkış yapıldı. Demirel'in ikinci iktidar döneminde ise, çığ gibi büyüyen bir devrimcilik vardı. Gelişen devrimcilik sadece kişilere karşı değildi, sağın krizine karşı bir çıkıştı. Ama yine hazırlıksızdık. Döneme dayatılması gereken önderlik, kendi taktikleriyle öne çıkıp başarılı olmadı. Evet, başarılı olmadı, ama cılız da olsa nicel ve nitel olarak gerçekten bir devrimci potansiyel güç vardı. 12 Eylül darbesi öncesinde bir açılım vardı, ama yine yenildi. Şimdi yeniden bir Demirel dönemine tesadüf edildi.

TC'nin iç politikasındaki olası gelişmeler

Özal bu politikaların en ileri gücüydü, hatta “devrimci” gücüydü. Elbette Özal karşı-devrimcidir, ama Özal karşı-devrimin en devrimci gücüydü. Buna karşı-devrim içinde devrim diyelim. Dolayısıyla Demirel, Özal kadar başarılı olamaz. ABD Özal'ı müthiş destekliyordu. Ortadoğu gericiliği Özal'a milyarlarla destek sunuyordu. ABD'nin yönlendirdiği Uluslararası Para Fonu (IMF)'nun ve Dünya Bankası'nın mali alanda Özal'ı ne kadar desteklediği açıktı. Özal ABD'nin çok yakın siyasi ve askeri desteği altındaydı. Demirel'in aynı desteği görmesi zordur. Dünya konjonktürünün değiştiği böylesi bir aşamada, ABD'nin Türkiye'deki karşı-devrimi eskisi gibi finanse edebileceğini sanmıyorum. ABD Türkiye'ye yeni büyükelçisini yollarken, kendisine “git, orada bir devrim olacak, bu devrim biraz Çekoslovakya ve Doğu Almanya'da gerçekleşen devrimlere benzesin” diyor. Söz konusu elçi, Bern eski büyükelçisidir. ABD şimdi Türkiye'de bir devrim bekliyor. Büyükelçisine bu devrimi kontrol etmesini söylüyor ve fazla anti-Amerikancı olmaması için uyarıda bulunuyor. Dediğim gibi, ABD Türkiye'de bir devrim olacağı beklentisi içindedir.

Demirel eski finans kaynaklarını bulamaz. Demirel'in şu andaki Özal ekonomisini sürdürmesi olanaksızdır. Kendisinin sermayeye karşı durması gerekecektir, bu da çok zordur. Yani Demirel bir çıkmazla karşı karşıya bulunmaktadır. Kitlelere verebileceği fazla bir şeyi yoktur. Ancak daha fazla kemer sıkma yoluna gidebilir. Demirel demokrasi getireceğini söylemektedir. **Hak vermezse, kendisi kısa bir süre içinde Özal'dan daha fazla tecrit olacaktır.** Zaten ordu kendisini sevmemektedir. İktidarları döneminde iki kez yapılan darbeler vardır. Ne o orduyu, ne de ordu onu tutabilir. Orduyla çelişkisini çözmeye çalışacaktır. ANAP'ı bırakmayacak, onu kendi içinde eritmek isteyecektir. DYP ile ANAP'ın ittifak yapamayacağı söylenmektedir. Ama bu ittifak olsa da, ANAP'ı eritmeye çalışacaktır.

Bütün bunlar hangi anlama gelmektedir? Yakın gelecekte kurulacak olan bir Demirel hükümetinin geleceğinin pek parlak olamayacağı açıktır. Mali açıdan dışarıda ve içeride eskisi gibi kaynak bula-

mayacaktır. Azami kaynak bulma ancak bu kadar olabilir. Tersine şimdi iç borç sorunu vardır. İç borçların 70 trilyon TL olduğunu sanıyorum. Herhalde dış borçlar da 50 milyar dolardır, hatta belki daha fazladır. Peki, bu borçları nasıl ödeyebilir? Ödeyemeyeceği bellidir.

Demirel, “halka demokrasi” vaadinde bulunmaktadır. Demokrasi doğrultusunda bir açılım sağlaması halinde, halk hareketleri çığ gibi gelişecektir. Kendisi Özal'dan daha fazla tecrit olacaktır. Demokrasi sorununda da Demirel'in işi bitiktir. Orduyla çelişkilerinde zor durumdadır. Türkiye halkı istediği kadar şovenist ve İslamcı etkiler altına alınsın, terör istediği kadar devreye girsin; her ikisi de fazla etkili olamaz. MHP terörü zaten Türkiye halkının başını yakacağı kadar yakmıştır. MHP ve kontrgerilla terörüyle toplumu susturmak artık olanaksızdır. Bundan sonrası için durum farklıdır. Faşizm devlet içinde kurumlaştığı kadar kurumlaşmıştır. Özel savaş uygulanabileceği kadar uygulanmıştır. Özal bu uygulamaların şampiyonudur. Demirel olsa olsa yeni bir restorasyon döneminin adamı olabilir. Aşırı adımları frenleyebilir. Tipik bir 12 Eylül restoratörü haline gelebilir. SHP'yi de yanına alarak böyle bir restorasyona başlayacaktır. 12 Eylül rejiminin yenilgisinin devrimle sonuçlanmaması için, restorasyona gidecektir.

Restorasyon nedir? Bu, 12 Eylül faşizminin muazzam ölçüde tahrip ettiği toplumsal kurumlar ve yapıların restore edilmesi, bir yerde tahrip edilen toplumsal sınıflar ve yapıların onarılmasıdır. Bunların biraz reformdan geçirilmesi ve toplumsal ortamın katlanılabilir bir duruma getirilmesi, yani 12 Eylül rejiminin yenilgisinin bir devrimle sonuçlanmaması için önlemler alınmasıdır.

Demirel böyle bir “önlemler paketi”ne yönelebilir. Esas olarak DYP ile SHP ittifakı bunu yapabilir. Kanımca bunun zamanlaması taş çatlasa iki yıl olacaktır. Böyle bir koalisyon olasılığı ANAP destekli de olabilir. Bu o kadar önemli değildir. 12 Eylül rejiminin restorasyonu bu iki yıl içinde tamamlanabilir.

Düzen sözcülerinin de ifade ettiği gibi, düzen PKK gibi birincil dereceden bir tehlike karşısında kendisini restore etme ihtiyacını duymaktadır.

Bu konuda dış koşulların durumu biraz değişiktir. Her şeyden önce, Sovyetler Birliği'nde, Yugoslavya'da ve hatta dünyanın birçok alanında küçük halkların bağımsızlık mücadeleleri tırmanmaktadır. Bir kere Türkiye'nin "üniter devlet" politikasını eskisi kadar ABD de içinde olmak üzere uluslararası ortama dayatması mümkün değildir. Varşova Paktı dağıldı. NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hatta bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslovakya'yı alıyor; yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den "üniter devlet" anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır. NATO anayasası sözde de olsa başından beri bunu savunuyor.

TC dağılan Sovyetler Birliği'ne mi dayanacak; Gorbaçov ve Yeltsin'den mi destek alacak? Gorbaçov ve Yeltsin'in kendi kendilerine bile destek olamadıkları ortadadır. Bunların kendilerini ne kadar yaşatacakları bile belli değildir. Orta Asya'nın Türk kökenli halklarından mı destek alacak? Hayır, bu olanaksızdır, bu halkların kendileri zor durumdadır. Ortadoğu'nun gerici krallıkları ve rejimlerinden mi yardım alacak? Bu krallıklardan biraz petrol almış, bunun ötesini geçmemiştir. Arap aleminde ANAP imajı çok kötüdür. İran'ın mı desteğini sağlayacak? Hayır, İran Türkiye'nin canına okumak istiyor. Yunanistan can düşmanıdır. Bilinen nedenler dolayısıyla, Bulgaristan'la güvenilmez ilişkiler içindedir. Demek ki Türkiye'nin dış politik durumu Özal'la ivmesini bulmuş ve finişe geçen bir hal almıştır. Dış politikada Kürt sorununu tecrit etmek ve Kıbrıs politikasını sürdürmek zirvededir. Bundan daha fazlası yapılamaz.

Şimdi restorasyon dönemine girilmiştir. TC eski gücünü bulamaz. İstendiği kadar yeni fırsatların açıldığı söylensin, istendiği kadar "Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'nun en istikrarlı ülkesiyiz" denilsin, gerçekte Türkiye Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'dan mengene içine alınmıştır.

Türk dış politikası ABD ve Avrupa'dan destek alamaz, Sovyetler Birliği'nin de desteğini sağlayamaz. Çünkü Türk kökenli halklar üzerinde gelişme olacaktır. Türkiye'nin Ortadoğu'da Araplar ve İran'la çelişkileri de somuttur. Kıbrıs ve Yunanistan'la çelişkileri çok belirgindir. Bu konuda diplomasiyle fazla yol alınamayacağı bellidir. Türkiye dışarıdan mali yardım alamaz ve borç para bulamaz. Çünkü 50 milyar dolar dış borcu vardır.

İç politikada ise, özel savaş zirvede yürütülmüştür. Özel savaşın en gelişkin mimarıdır. Kendi deyişiyle işi bitmiştir. MHP terörizmi iç politikada son bir çıkış yaptı. MÇP-Refah ittifakı halkı biraz aldatmak isteyebilir. Ama bunun 1970-80 yılları arasındaki dönemde olduğu kadar etkili olabileceğini sanmıyorum. Biz kendi başımıza bile bu ittifakı çok kısa bir süre içinde darbeleyebiliriz. Bizim gücümüz bile onu Türkiye'den silip süpürmeye yetebilir.

İç ekonomik duruma gelince, 70 trilyonluk bir iç borçlanma var. Bu yıl 20 trilyona yakın bir bütçe açığının olacağı görülmektedir. Bu TC için gerçekten çok zor bir dönem olacaktır. Banknot matbaası çalışıyor, banknotlar henüz ıslakken dağıtılıyor. Böyle bir ekonomi nereye kadar dayanabilir? Yüzde 70 enflasyonun önümüzdeki yılda hızla yüzde 120'ye tırmanması bekleniyor. Borçlar nasıl ödenecektir? Yatırımlar nasıl yapılacaktır? Yatırımları bir yana bırakalım, kemer sıkma ve işsizlik daha şimdiden vardır. İşsizlik hızla büyüyecek, işsizler ordusu artacak, yatırımlar daha da duracaktır. Öte yandan yurt dışına işçi akını da durmuş, hatta işçilerin geri dönüşü başlamıştır.

Türkiye'nin iş yapabilir bir tek turizm sektörü vardır, o da ancak şimdiki kadar işletilebilir. Tarım tamamen durmuştur. TC sanayideki kapasitesini yüzde 90'a kadar çalıştırdı. Yeni sanayileşme emareleri yoktur. Türkiye'nin sosyal yapısına bakalım: Bir milyona yakın fahişe vardır, kadını ve erkeğiyle bu duruma düşürülmüş aileler vardır. Ahlaki değer diye bir şey kalmamıştır. Her şey “köşeyi dönme” felsefesine göre ayarlanmıştır. Köşeyi dönmek ve gemiyi kurtarmak için satılmadık değer kalmamıştır. Bunların hepsi mübah sayılmıştır. Bu son derece ciddi bir ahlaki çöküştür. Din kullanılmış, spor kullanılmış, kültür kullanılmıştır. Sonuçta tüketişe varılmıştır. Sos-

yal bağlar çözülmüş, toplum direnmesiz bırakılmıştır. Toplum geleneklerini savunacak yeteneklerden bile yoksun duruma düşürülmüştür. Özel savaşı kanıksamış bir toplum yaratılmıştır. Bu toplumun daha da bozulması söz konusu olamaz. Böyle bozulmuş bir sosyal yapıya, ancak büyük bir sosyal devrim karşılık verebilir.

Siyasal yapıyı değerlendirdik. Anayasa zaten bitiktir. Kendileri de itiraf ediyor, 12 Eylül rejimiyle birlikte bu anayasanın da öldüğünü söylüyorlar. Aslında şu anda anayasa yoktur. Anayasayı, siyasal partiler ve seçim yasalarını yeniden oluşturmak isteyeceklerdir. Bunlar siyasal sisteme ilişkin sorunlardır. Bu konuda neler olacağı belli değildir. Bu iki yıl içinde neler yapacaklarını göreceğiz. Devletin iç ekonomik, sosyal ve siyasal politikasında tam bir tıkanma ve yenilme vardır. Bütün bunların restorasyonu kolay değildir. Bunun başarılması zordur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ancak bir sosyal devrim gerçekleşirse bu tablo değişebilir. Yoksa bunun değiştirilmesi mümkün değildir. Olsa olsa egemen sınıfların bir zamanlar Japonya, Güney Kore ve Almanya'da görüldüğü gibi, devrimci görevlere sahip çıkmayan ve her bakımdan düzene hizmet eden bir toplum yaratmaları, aç karınla çalıştırmaları, toplumun bütün değer yargılarını yıkararak kendilerine alet etmeleri, direnmesiz ve tepkisiz bir toplum meydana getirmeleri halinde, restorasyonu biraz ilerletebilirler. Ama Türkiye ortamında bunun zor olacağı ortadadır. Hiçbir devrimci çalışmasa ve sadece biz çalışsak bile, devleti rahat bırakmayacağımızı belirtebiliriz.

Kısacası, Türkiye'nin iç politikasındaki olası gelişmeler restorasyonu getirirse bile, bunun başarıyla sürdürülmesi çok zordur. Bu, her an önemli kıpırdanmalara ve başkaldırılara son derece açık bir dönemin içine girildiğini göstermektedir.

Halk cephesinde yakın gelecekteki olası gelişmeler

Halk cephesinde yakın geleceğin olası gelişmeleri nelerdir? Türkiye halkı açısından bir halk cephesi gelişebilir mi? Bizim bu konuda bazı değerlendirmelerimiz, öngörülerimiz ve perspektiflerimiz

var. Hatta bu konuda planlama yapma ve destek sunmamız söz konusudur. 12 Mart darbesi döneminde Türkiyeli devrimcilerle birtakım çalışmalar yapmak istedik. Birlikte parti, cephe, dernek vb. çalışmalarımız vardır. THKP-C'den Acilciler'e kadar çeşitli güçlerle ortak çalışmalarımız oldu. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'ni (FKBDC) kurduk. Bugün rejime karşı devrimci birlik faaliyeti hala devam ediyor. Kör topal da olsa bu yönlü çalışmalarını yürütmeye çalışıyoruz.

Demek istiyorum ki, biz Türkiye halkının devrimci ve demokratik hareketinden uzak değiliz, onunla oldukça ilgili ve ilişkiliyiz. Bunlar bizim destek çalışmalarımızdır.

Esas olarak Türkiyeli devrimcilerin ne yapması gerekir veya kendilerinin neler yapması önemlidir? 1920'lerden söz ettik. Türkiye halkının anti-emperyalist mücadelesi gelişebilecekti, ama boğuldu. Anti-demokratizm egemen oldu. Çok sert bir statüko altında 1920'lerden 1970'lere kadar gelindi. 1970'lerde bu beton kırıldı, kapak patlatıldı. Ama çok kısa bir süre sonra, kırılan bu beton faşizmle tekrar onarılmak istendi. Bu onarım 12 Eylül faşizmiyle daha da geliştirilmeye çalışıldı. Devrimci gelişme tamamen bastırılarak stabilize edilmek istenmekle birlikte, 1990'lara geldiğinde, özellikle Kürdistan'da yükselen büyük direniş, silahlı mücadele ve kitle hareketiyle devrimci harekete dayatılan yenilgiye ve stabilizasyona son verildi. Türkiye halkı, şimdi kendi eseri olmayan bir direnme temlinde, kendisine dayatılan karşı-devrimin yenilgisiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Türkiye halkı bunu görebilecek ve Türkiye solu bunu değerlendirebilecek midir? Şimdi en önemli sorun budur.

Türkiye solu ne 1970'lere ne de 1980'lere bakmalıdır. Kuşkusuz 1970'ler ve 1980'lerden de ders alınacaktır. Ama Türkiye solunun bu dönemlerdeki yenilgisi, 12 Eylül faşizminin Kürdistan somutunda uğradığı yenilgiye yenenlere ödetirilmiştir. Türkiye solunun bunu görmesi gerekir. Bu anlamda Türkiye devriminin yenilmediğini söylüyorum. Çünkü Kürdistan'daki devrim bir anlamda Türkiye devrimidir. Yine PKK'nin önderlik ettiği mücadeleyle, Türkiye'de yenilen devrim Kürdistan'da sürdürülmüştür. Bu çok önemli bir saptamadır. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı sorulduğunda,

mümkündür diye cevap vereceğiz. Çünkü biz devrimi Türkiye'den Kürdistan'a taşırdık. Başlangıçtaki gruplaşmamızı anlattım. Bu noktada **Haki KARER** ve **Kemal PİR** yoldaşları bir kez daha anmak gerekir. Bu iki yoldaşımız da Türktü. Bana “sizin devriminizi geliştirmek, bizim devrimimizi geliştirmemiz anlamına gelir” diyorlardı. Bunun için bize katılmışlardı ve mücadele etmek istiyorlardı. Ama kendi ülkelerinin devrimci pratiğinde fazla umut görmüyorlardı. Bizim devrimsel gelişmemizde daha anlamlı ve coşkulu özellikler bulup katılmışlardı. Sözleri hala aklımdadır ve bunlar doğrulandı. Yani biz Türkiye devriminin zayıflıklarını ve eksikliklerini kapatmak veya gidermek, uğradığı yenilgiyi yengiye çevirmek ve bu anlamda Türkiye devrimini sürdürmek gibi bir konum içinde bulunuyoruz.

Devrim batıda zayıfladı ve yenildi, doğuda gelişti ve başarıya ulaştı. Bunun içinde her iki halkın kadrosu vardır; savaşını, inanını ve şehit düşeni vardır. Bu anlamda PKK önderlikli devrimi sadece bir Kürt devrimi olarak değerlendirmemek gerekir. Bu bir anlamda da Türk halk devrimidir; kendi anısını, mesajını, cesaretini ve direncini PKK'de devam ettirmiştir. Bu, PKK'nin taktik ve hatta stratejik bir başarısıdır. Devrimi birlikte ve omuz omuza yapmak istedik, ama ortak çabalarımız pek yürümedi veya bir anlamda iflas etti. Yenildi ve ezildi, direnerek ya da tasfiye edilerek ezildi. Direnişi kahramanca veya pasifçeydi, ancak başarısı sınırlıydı. Bu anlamda bir gerileme ve birçok cephede yenilme söz konusudur. Ancak bunun yanısıra kendini sürdüren bir devrim gerçeği vardır. Bu doğru bir saptamadır. Türkiye'de bu olguyu görmeyen bir sol hareket fazla gerçekçi olamaz.

PKK önderliğindeki devrimi sadece bir Kürt devrimi, sadece milliyetçi bir devrim olarak görmek ve yargılamak, içine düşülebi-
lecek en büyük gaflet ve siyasal körlüktür. Bu konuda özellikle Sosyalist Parti'nin ve Doğu Perinçek'in bir değerlendirmesine tanık oldum. Perinçek, hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da bir milliyetçi kutuplaşmanın geliştiğini söylüyordu. Bu son derece yanlış ve oldukça reformizm kokan bir değerlendirmedir. Kürdistan'da milliyetçilik gelişmedi. Biz Kürdistan'da Özal yönetimi ve 12 Eylül faşizmi ile anlaşabilecek kadar çılgınlaşan Barzanilerin ilkel milliyetçiliği-

ne öldürücü bir darbe vurduk. Kürdistan'da milliyetçiliği daha doğmadan öldürdük. I-KDP bugün kıyameti koparıyor. Yekiti bizde küçük-burjuva milliyetçiliğin, I-KDP ise ilkel milliyetçiliğin önder gücüdür. Bunlar her gün Ankara'da ve Diyarbakır'da Kaya Toperi ve Olağanüstü Hal Bölge yetkilileriyle geziler yapmaktadır. Aralarındaki ilişkileri ve ulaşım hattını bir hayli geliştirmişlerdir. Bütün bunlar PKK'nin ezilmesi içindir. PKK'nin tutarlı enternasyonalizmine karşı, Kürt milliyetçiliğinin aşırı veya şoven Türk milliyetçiliğiyle birleşmesi hangi anlama gelmektedir? Bu ne demektir? Özal kimdir? Özal aşırı Türk milliyetçisidir, şoven Türk milliyetçisidir. İlkel milliyetçilik ve Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği ile aşırı Türk milliyetçiliği birleşerek, PKK'nin önderlik ettiği yüce enternasyonalist ve yurtsever devrimi tasfiye etmek istemektedir. Bu çok açık bir gerçektir. Bu anlamda, PKK'nin enternasyonalizmi Türkiye devriminin sürdürülmesiyle özdeştir diyorum.

Kısacası Türkiye'nin tutarlı ve yeni bir atılımla yüz yüze olan devrimcileri, biçimde kendi devrimleri yenilmiş gibi görünse de, bu devrimin özünde PKK ile devam ettiğini iyi görmelidir. Hem teorik düzeyde ve hem de siyasal değerlendirme düzeyinde, bu böyledir. Bu anlamda Türkiye devrimcilerinin direnişinin boşa gitmediğini görüyoruz. Türkiyeli devrimciler bunu yeterince anlamayabilir ve yorum getirmeyebilirler. Ama biz Türkiye devrimcilerinin kanını da yerde bırakmadığımızı söylüyoruz. Biz Türkiye direnişçiliğini adsız bırakmadık ve sürekli kıldık; örgütsüz bırakmadık ve örgütlü hale getirdik. Kürdistan devriminin gücü şimdi Türkiye'ye de taşırılmıştır. İstersek kadrosu, militanı ve silahıyla gücümüzün yarısını Türkiye'ye taşıyabiliriz. Bu gücümüz hala yedekte bekliyor. Bunu başarabiliriz.

O zaman bu hangi anlama geliyor? Türkiye devriminin yenilgisi ve geri çekilişi PKK tarafından hızla aşıyor. Bu anlamda devrim sürdürülüyor. Bu, biz Türkiye devriminin dört dörtlük öncü gücü olacağız anlamına gelebilir mi? Hayır, bu geçici bir durumdur. Bu bir dönemin ve eksikliğin aşılması durumudur. Bizim böyle oldukça yüklü bir görevi üstlenmemiz çok zordur. Türkiye devrimine destek oluruz, ama bu rolün ta kendisini icra edemeyiz. Üzerinde biraz

durduğumuz gibi, bu Türk halkının tarihsel ve güncel durumunu ve olası yakın geleceğini sağlam bir değerlendirmeye tabi tutmaya, bunun üzerinde bir programlaşmaya gitmeye, daha da önemlisi örgütlenmeye ve en önemlisi de sağlam güncel taktiklerle yol almaya bağlıdır. Kendi halkına sahip çıkmak ve bunu belirleyici olarak yürütmek isteyen ve bu konuda PKK'nin de yardımına ihtiyaç duyan devrimcilerin, Türkiye halkının devrimci-demokratik mücadelesinin öncülüğünü başarmak konusunda yetersiz kalmaları, geçmişin eksiklikleri, yanlışlıkları ve yetersizliklerini aşamamaları, devrimin örgütlülüğünü ve sürekliliğini sağlayamamaları, çok ciddi eksiklik noktaları olarak ortaya çıkmakta ve bedeli ağır ödenmektedir. Ben bu eksiklikleri çok eskiden de görüyordum.

Geçmişte yapılamayanı yapmak, güçlü bir örgütlenme yaratmak, bunun dayandığı güçlü bir ideolojik ve politik temel oluşturmak, yine örgütlenme için biraz kadro eğitime girişmek ve bunu eylemlilik içinde gerçekleştirmek, bunu kentlerde yaparken mutlaka kıra da yansıtmak, bunun siyasal yanı ile askeri yanını iç içe döşemek: Bütün bunlar 1970'lerin ve 1980'lerin görevleriydi ve hatta şimdi 1990'ların da görevleridir. Bu görevler her zaman yerine getirilmeyi bekler. Bu görevlerin gerillası, siyasal faaliyeti ve komuta merkezi olmalıdır. Ama bunlar olmadığı için, istenen başarıya ulaşılmamaktadır. Yalnız kentler değil, kırlar da düşünülmelidir. Tabii yalnız kır diye tutturmak da olmaz, kentleri de düşünmek gerekir. Yani her ikisi iç içe ele alınmalıdır. Bunun komutası ve önder gücü olacak, ittifaklara ihtiyaç duyacaktır. En çok çeliştığımız ilkel milliyetçi güçlerin tabanıyla bile, bizim bir ittifakımız vardır. İlkel ve küçük-burjuva milliyetçi güçlerin tabanıyla sürekli ittifak halindeyiz. İlkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva önderlikleri teşhir ve tecrit ederken, bunların tabanıyla sürekli iyi bir diyalogumuz oldu. Bunların kitlesini esas aldık. Politik esneklik ve ittifak mantığı zengin olmalıdır demek istiyorum. Ama gerilla çekirdeği kırdı ve kentte iç içe geliştirilmelidir.

Program zor değildir; Türk burjuva iktidarına dayatılması gereken bir demokratik programdır. Sosyalizme açık, anti-emperyalist, anti-tekelci (anti-oligarşi), anti-şovenist, halkların eşit ve özgür iliş-

kilere dayanan birliğini esas alan, uluslararası alanda tavrını ezilen halklardan yana koyan ve emperyalizme karşı tavrı alan bir program oluşturmak zor değildir. Bu çoktan başarılmıştı. Yapılması ve yaratılması gereken şey bunun öncü örgütlenmesidir. Türkiye'nin birçok solcusu vardır, bizim gibi sıfırdan kadrolaşmaya gerek yoktur. Kenarda köşede birçok devrimci ve solcu insan mevcuttur. Sorun bunların öncü örgütlenmesinin yaratılmasıdır. Bunları disipline etmek, emir-komuta düzenine kavuşturmak, uygun taktiklerle yavaş yavaş gerillalaştırmak, kentlerde kitle örgütlenmesine yöneltmek, birçok kitle örgütü kurdurarak siyasal çalışmayı hızlandırmak ve böylece devrimci siyasal öncüyü ve gerillayı kırım kitleleriyle tanıştırmak, kent örgütlenmesini kitlelerle kaynaştırmak, yerine getirilmesi gereken temel taktik görevler olmaktadır.

Tabii bunun için çok çeşitli çalışma yöntemleri kullanılacaktır. Köylerde siyasal çalışma yapılacak, kentlerde öğrenciler ve işçiler arasında derneksel ve sendikal faaliyet yürütülecektir. Bütün bu çalışmaların başarıyla yapılması için, öncü-önder gücün işbaşında olması gerekir. Türkiye'de bunun kadrosu boldur. Türkiye'de kadrolar Kürdistan'da olduğundan daha hızlı bir biçimde yetiştirilebilir. Yeter ki bunlar bir işe koşturulsunlar. Önlerine plan koymak, perspektif sunmak ve emir vermek yeterlidir. Çalışanı boldur, potansiyel güc bizdekine oranla çok daha zengin ve niteliklidir. Olmayan şey sabır ve dayanıklılıktır. Bunu da devrimci öncüler göstererek sağlayabilirler.

Demek ki önümüzdeki restorasyon dönemini halk güçlerinin programa ve taktiğe dayalı olarak yeniden örgütlenmesi için değerlendirmek, sorumlu devrimcilerin en başta gelen görevi olmaktadır. PKK desteğini ve dayanışmasını yine sürdürecektir, ama sorumlu devrimciler de bu asli görevlerine sahip çıkmalıdır. Ortada birçok devrimci grup vardır. Bazılarıyla destek ve dayanışma halinde bulunuyoruz. Ama mutlaka bir önder güc olmalı ve birçok gücü arkasından sürükleyebilmelidir. Çelişerek, çatışarak, uzlaşarak bunu yapmalıdır. Özelikle pratikte bunun taktiklerini gerçekleştirmek ve taktik yaratıcılığını göstermek için, militan özelliği ve tarzını yakalamalıdır.

Bunun için yurt dışındaki alanlar ve PKK'nin gerilla mevzileri kullanılabilir. PKK'nin serhildanları, araç gereçleri ve hatta maliyesi

bile kullanılabilir. Yeter ki atılan adımlar tutarlı devrimci adımlar olsun. Biz gerçekten buna açığız. Ama Türkiye'nin bu öncü role talep olan devrimcileri bu konuda dışı dokunur bir çaba sergilemiyorlar. Bir sağlam giriş yapılmalıdır; örneğin bir hazırlık komitesi, örneğin bir birleşik direniş komitesi oluşmalıdır. Biz HEP olgusunu ortaya çıkardık. Türkiye halkı için kitleselleşme açısından HEP bulunmaz bir fırsattır. HEP'in devrime hizmet ettiği ve devrimi parlamentoya taşıma durumunda olduğu açıktır. HEP içinde kitlesel örgütlenme vücut bulmalıdır. HEP'i yaşatmak gerekir. HEP'i Türkiye'de kitleselleştirmek gerekir. Halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi isteniyorsa, o zaman bundan kaçınılmamalıdır. Kitle örgütü illegal bir örgüt, bir silahlı örgüt değildir. Bu legal örgütlenme siyasal mücadele yürütecektir. Bu gereklidir. Devrimciler bunu yapmazsa, MÇP-RP ittifakı yapacak ve halkı alıp götürecektir. Demirel'in son derece yoz örgütlenmesi kitleleri alıp götürecektir. Bu nedenle "seçimlere karşıyız, seçimleri boykot ediyoruz" demek, çok genel sözler olmaktan öteye geçemez. Biz de seçime karşıydık, seçimler bizi bitirmek istiyordu; ama seçimi bu taktikle tam tersi bir sonuca götürmek de vardı. Taktik yaratıcılık budur.

Rejimin seçim taktikleri HEP'i bitirmeye yönelikti. Amaç HEP'i seçimlere sokmamaktı. PKK'nin siyasal kitlesinin tecrit edilmesi düşünülüyordu. SHP bizi eritmek için ittifakı kabul etti. Bu taktikleri boşa çıkardık. Bunu da 12 Eylül rejiminin yenilgisine dönüştürdük. Özal'a havlu attırdık. Şimdi bu taktik mi yaratıcıdır, yoksa "seçim çare değildir, devrimciler devrime devam etmelidir" taktiği mi? Burada taktik yaklaşım ve taktik özellik yoktur. Tersine boş devrim gevezeliği vardır. Bugün sonuç ortadadır, mücadelenin sonuçlarını parlamentoya taşımış durumdayız. Burjuvazi rahatsızdır. Burjuvazi parlamentoya giden Kürt temsilcilerini idam edebilir mi? Etsin bakayım! Dünya ayağa kalkacak, Kürdistan ayağa kalkacaktır. Bu büyük bir devrim demektir.

Yine serbesti tanısınlar ve reformize etmek istesinler, ilkesini işletsinler bakalım. Parlamentarizm midir, reformizm midir? Bizim büyük bir kitle gücümüz vardır. PKK'nin öncülüğündeki kitle reformizmi kabul etmez, etmeyecektir. Bunların arkasında PKK öncülü-

ğü vardır, arkasında devrimci önderlik vardır. Kendilerini kırk bağla bağlamış durumdayız. Parlamento içi muhalefet grubu devrime hizmet edecektir. Bunun da güvencesi çok açıktır. Durum böyle olduğu halde, hala yasal bir kitle aracını düşünmemek siyasal körlük veya taktik yeteneksizliktir. Türkiye solunun büyük taktik yetersizlikleri vardır. Bunların giderilmesi gerekir. Birlik daha farklı bir isimle de olabilir. Bir siyasal blok neden olmasın? Kürt halkının da demokrasi değerlerine bağlı bir legal siyasal blok, bütün kitlelere açık ve kitlesel bütün görevlerin kendisini ifade ettiği bir devrimci-demokratik halk bloku ve devrimci-demokratik halk cephesi büyük bir ihtiyaç durumundadır. Bu 1970'lerde THKP-C olarak düşünülüyordu. Biz 1980'lerin başında bunu FKBDK biçiminde değerlendiriyorduk. Şimdi de bunu devrimci demokratik cephe veya ulusal demokratik cephe biçiminde düşünebiliriz.

Seçimlerde çok iyi iş yapabiliydik. Seçimlerin dışındaki bütün zamanlarda dev gibi bir örgütlenme yaratabiliydik. Anadolu'nun ve Kürdistan'ın bütün köylerine el atabiliydik. Bütün mahallelerde örgütlenebiliydik. Binlerce kadro mücadele etmek ve savaşmak istiyor. Bunların hepsi bu legal araçlarda çalışabiliydi. Taş çatlasa bu potansiyelin yüzde birini illegal örgütlenmeye alabilirsiniz. Yüzde 99'unu bu yasal araçla görevlendirmek gerekirdi. Ne kadar zorlarsanız zorlayın, başlangıçta bir yıl içinde ancak kırk kadar gerillayı dağa çıkarabilirsiniz. Ama bu kadar çok çalışmak isteyen savaşçı ve devrimci potansiyel vardır. Bunlar pekala bir siyasal çalışma içine alınabilir. Bunları bu alanlarda uygun bir biçimde görevlendirebiliriz. Kaldı ki, insanlar bu alanlarda kendilerini kanıtladıktan sonra dağa ya da yeraltı örgütlenmesine çekilebilir. Denemeden ve sınamadan geçirmeden nasıl adam bulacağız? Bir de bu potansiyeli neden başkalarına kaptıralım? Bu potansiyel neden Ecevit'e kaptırılsın? Neden devrimciler kendi kitlesini yaratmasın? Bu konuda en iddialı olanlar devrimciler değil mi? En çok çile çekenler devrimciler değil mi?

O halde hiçbir önkoşul ileri sürülmeden, yasal kitle aracı hızla örgütlenme düzeyine çıkarılmalıdır. Bu konuda PKK'nin kazandırdığı silahın iyi iş yapabileceğini söylüyoruz. Bu küçük bir mevzi değildir;

çekim gücü oldukça fazla, Kürt ve Türk halkının ittifakını özgür temellerde götürebilecek, son derece demokratik ve ortak mücadeleye elverişli bir araçtır. Bunun adı da önemli değildir. Bu aracı iki halkın demokratik muhalefeti için elverişli hale getirmek, devrimcilerin önünde duran bir görevdir. Bu devrimci görevi ertelemeksizin ve büyük bir ciddiyetle yerine getirmek en önemli bir taktiktir.

Gerilla için ne olabilir? Türkiye devrimcilerinden bir grup olur, biz de beş on kadar arkadaşı verebiliriz. Dağda yaşamak nedir? Dağda birkaç eylem başlatmak nedir? Bu konularda yardımcı olalım; fiilen içinde yer alarak yapalım. Silahla ve eğitimle destekleyelim. Bu güçler Türkiye'de sıkıştıklarında Kürdistan'a gelsinler, mevzilerimizde barınsınlar, eğitimlerini yapsınlar. Gerillayı istedikleri gibi her an başlatabilirler.

Biz bu hazırlıkları on yılda yaptık. Bu arkadaşlar hiç hazırlık yapmadan da sadece koordinasyonu iyi yürüterek, derslerimiz ve tecrübelerimizden sonuç çıkararak yüklensin ve bizim on yılda yaptığımızı kendileri altı ayda yapsınlar. Gerilla taktiğini oluştursunlar. Gerekirse kentlere de silah taşıyalım, lojistik destek sunalım. Kendilerinin bir yıl uğraşarak temin edebilecekleri araç ve gereçleri, biz bir hafta içinde temin edebiliriz. Çok sıkıyorlarsa maddi destek verebilir, aç kalıyorlarsa kendilerini açlıktan kurtarabiliriz. Bütün bunlar çalışmalarını bir devrimci taktiğe oturtmak için gerekli atılımlardır. Madem Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi iç içe düşünülüyor: O zaman bunun gereklerini yerine getirelim. Eskiden bize, “siz ortaklaşa bir devrim istemiyorsunuz” diyorlardı. Bunun tam tersinin doğru olduğunu söylüyorum. Ortaklaşa devrim istemeyen kimdir, pratikte bunu kanıtlamayan kimdir? Ortaklaşa devrimi gerçekleştirmek bizim en büyük özlemimizdir. İşte bizden bu kadar kanıt: Kürdistan cephesi Türk ordusunun, Türk polisinin ve MİT'in defterini dürmüştür. Kürdistan cephesi savaşıyor ve bütün bu güçleri atıl bırakıyor.

Türkiyeli devrimcilere söylüyorum: Sizin üzerinizdeki yükün çeyreği yine bizim maddi ve manevi desteğimizle rahatça ashılır. Karşınızdaki özel savaşın sizin üzerinizde bizde olduğu kadar sonuç ala-

bileceğini sanmıyorum. Devletin bütün komando gücü, özel timi, denenmiş ve eğitilmiş polisi bizimle uğraşmaktadır. Türkiye'deki asker ve polis karakolları bir çırpıda düşürülebilir. Sermaye adacıları fabrikalar işgal edilebilir. Bizim eylem gücümüz onları zaten iliklerine kadar korkutmuştur. Size muazzam taktik ve fırsat sunuyoruz. O halde buyrun değerlendirin. Gerilla taktiği, şehir gerillası taktiği değerlendirilsin. Kendi başınıza yıllarca yapamayacağınız şeyi altı ayda planlayıp yürütebilirsiniz. Bu da ciddi bir devrimci görevdir. Belki herkes gerillacılık yapamaz, ama siyasal kitle faaliyetini yürütebilir. Bazıları örgütleme yapabilir. Bu kapsamın içinde reformistler de olabilir. Biz çerçeveyi TKP reformizminden Sosyalist Parti'ye kadar geniş tutuyoruz. Birlik olurlarsa buyursunlar. Kanıtlanmış ve sağlam güvenceye de kavuşmuş bir siyasal organizasyon olarak geliştirelim. Var olanı güçlendirelim, olmayanı yaratalım. Birlikçi tutum, ortak cephe tutumu işte buna denir.

Gerillayı esas alarak çalışmalarına yön vermek isteyenlerle gerillayı birlikte güçlendirelim. Gerilla tartışmasız gereklidir. Zaten Kürdistan gerillası Türkiye gerillasıdır. Ama bu konuda Türkiye'de de çalışılmalıdır. Önemle belirtiyorum ki, bu temel görevler yerine getirilirse, restorasyon dönemi tam bir devrimci yükseliş dönemi olacak; Türkiye halkı da bilinçli ve örgütlü tarihsel eylemine kavuşarak, bu dönemi 12 Eylül faşizmine yaptıklarını devrimin zaferiyle ödettirdiği bir dönem haline getirebilecektir. Dolayısıyla içinden geçtiğimiz yılları karşı-devrimin yenilgisi ve restorasyonu olarak değerlendirirken, halk açısından da devrimin yükselme ve başarıya gitme yılları olarak ele alıyoruz. Öncü kendi adına layık bir biçimde olduğu ve kendi taktiklerini layıkıyla uyguladığı zaman, başarı kesindir diyorum.

Ortadoğu'da Türkiye ve Kürdistan'a dayalı yeni bir Ekim Devrimi gelişebilir

Türkiye halkının seçeneği konusunda kısaca bunları belirtebiliriz. İnanıyoruz ki, önümüzdeki yıllar sadece bağımsız, özgür ve eşit temellerde birlik arayan bir Kürdistan'ın zafere gittiği yıllar olmayacaktır. Türkiye halkının da devrimci-demokratik temellerde, Kür-

distan halkıyla eşit ve özgür temellerde bir devrimle kazanmaya çalıştığı yıllar olacaktır. İnanıyoruz ki önümüzdeki yıllar ortak bir mücadeleyle devrimin zaferine giden yıllar olacaktır. Biz şimdiye kadar bu devrim için verdiğimiz sözün kararlı savunucuları ve uygulayıcıları olduk. Sözümüzün eri olmasını bildik. Bu kararlılık bundan sonra da pratikte sürdürülmeye çalışılacaktır. Bunu her zamankinden daha yoğun bir çabayla sürdüreceğiz.

Biz halkların kardeşliğinin ne demek olduğunu çok iyi biliyoruz. Bunun sözle dile getirilmesinden çok, pratikte nasıl bir çabayla geliştirilmesi gerektiğinin de bilincindeyiz. PKK'nin enternasyonalist değerleri, sadece Türkiye halkıyla değil, Ortadoğu halklarıyla da daha şimdiden güven verici bir öge haline gelmesini bilmiştir. Biz bunu artık teorik olmaktan ve yaklaşım düzeyinde ele almaktan çıkarak, pratikte oldukça işleyen ve savaştan bir duruma taşımak istiyoruz. Türkiye halkı ve onun devrimci-demokratik seçeneğiyle geliştirilecek ve başarıya götürülecek bir ilişki, Ortadoğu'nun halk devrimlerinin zaferinin temel köprüsü rolünü oynayacaktır, diyoruz. Dolayısıyla buna çok yüksek bir değer biçiyoruz. En yüce bir enternasyonalist görev olarak, Ortadoğu'da Türkiye ve Kürdistan'a dayalı biçimde geliştirilecek bir devrim, bir Ortadoğu devrimi demektir. Ortadoğu devriminin kendisi de, Ekim Devrimi kadar bir dünya devrimi olacaktır. Bu inançla görevlerimizin başındayız. Bu inançla Türkiyeli devrimcilerin de kendi görevlerine azim, inanç, kararlılık ve bilinçle yüklenmelerini diliyor, bu temelde görevlerin üzerine yürüyenlerin mutlaka kazanacaklarını biliyoruz. Bu temelde önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, görevlerimizin bilincindeyiz.

Bu görev bilincinin Türkiyeli devrimcilerde de oldukça geliştiğine inanıyoruz. Mevcut gelişmeler olumludur, ama daha da hızlandırmaya değer niteliktedir. Özenle ve geçmiş önyargılardan sıyrılarak çalışmak gerekiyor. Bu temelde bir yürüyüşün bizi halklarımızın zafer yıllarına götüreceği kesindir, diyoruz. Halklarımızın böyle bir dönemin üzerine birleşik gitmeleri, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı her zamankinden daha fazla kendi demokratik ve enternasyonalist yaklaşımlarını yükseltmeleri, bunun üzerine kararlıca yürümeleri ve bu sorumluluğu mutlaka götürmeleri, 12 Eylül faşizmine, onun öncülerine ve kalıntıla-

rına vereceğimiz en güçlü ve yüce karşılık olacaktır. Gerçekten de böyle bir karşılık vermek ve böyle bir savaşım yürütmekten daha değerli bir çaba olamayacağı gibi, buna mecburuz.

Bu temelde siz yoldaşlarımızın huzurunda, bütün Türkiyeli devrimcilerin mücadelesine ilişkin başarı dileklerimi dile getirirken, kendilerinin sonuna kadar destekçisi olacağımı da tekrarlıyorum. Yine diyorum ki, bu temelde savaşırsak, devrimcilerin anısına bağlılık iyi yerine getirilmiş ve harcadığımız çabalara en iyi karşılık verilmiş olacak, bu da mutlaka zaferi getirecektir.

– Yaşasın halklarımızın ortak mücadelesi!

24 Ekim 1991

**Halkımızın ordu yürüyüşünün
yakın dönemde
zaferi getireceğini bilerek
görevlerimizin üzerine yürüelim!**

Mahsum Korkmaz Akademisi Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi'nin değerli öğrencileri!

Parti ve ulusal kurtuluş mücadelesi tarihimizde 1991 yılının bu son eğitim devresini tamamlarken, her bakımdan önemli bir süreçten geçmekteyiz. Bir yandan düşman, kendini yenileme, birinci sırada mücadelemizi gündemine koyup özel savaşını, eskisi kadar inanmasa da, yine de ısrarla sürdürme gibi bir konuma ulaşmaya çalışırken, diğer yandan parti ve ulusal kurtuluş mücadelemiz de, hem kendini yenilemeyi ve hem de güçlü bir tecrübe temelinde geleceği kesin kazanmayı gündemine koyma ve bu sefer bir daha yıkılmaya, gerilemeye meydan vermeyecek bir gelişmeyi kesinlikle sağlama gibi bir durumla yüz yüzedir. Biz, burada bu çalışmayı geliştirirken, sadece standart bir çalışma dönemini gerçekleştirmedik, aynı zamanda her bakımdan derinleşmiş çizgi ve ayrıntılı uygulama esasları üzerinde çok yönlü durduk ve hatta geleceğin üzerine yürürken engel teşkil edecek tutumlara, anlayış ve çaba düzeyinde artık hiçbir bahaneyle girilemeyeceğini kesinleştirdik.

Gün öyle bir gün ve dönem öyle bir dönem ki, artık kendini aldatmanın hiçbir anlamının olmadığı, ne bunun nedenlerine ve ne de sonuçlarına bir anlam verilemeyeceği, belki eski yaşamın çıkarları açısından böyle bir yaklaşımın anlamı olsa bile artık günümüzde bunun hiç imkanının kalmadığı göz önüne getirildiğinde, ulaşılması gereken yaşama çok yaklaşmış olması, artık sizlerin ve bir bütün olarak partinin doğru ve kesin yürümesini emretmektedir. Bunun gereklerini yerine getiremeyenler, hiçbir af ve hiçbir lütuf bekleme-

sinler, kendilerini acındırmaları ve ortaya koydukları davranışlara saygı ve sabır gösterileceğini sanmasınlar. Böyle güç bir dönemde böyle tutumları sergileyenler, lanetle anılmayı hak etmiş olacaklar ve ölseler de kabaca böyle değerlendirilmekten kurtulamayacaklardır. Bu durum, her zamankinden daha fazla şimdiki çalışmalarımızda kesinleşmiş ve kararlaştırılmıştır. Geçmişin dolaylı veya direkt düşman etkisi altında oluşan ve oldukça yanılığılı olan gaflet türü yaşamı, parti tarafından aşılmıştır. Ama ısrarla “yine de yaparız” diyenler olursa, onlar, kendi yaptıklarıyla kendi ölüm fermanlarını yazmış olacaklardır. Böyle bir durumu artık tartışamayız, affetme gibi bir müessese de artık burada işlemez.

Bu kısa belirlemeden sonra, tekrar da olsa bir durum değerlendirmesi yapmakta ve dünyadaki gelişmelere kısaca bakmakta yarar var.

“Yeni dünya düzeni” ahlında bir belirsizliktir

Dünya düzeninde yeni gelişmelerin yaşandığı bir gerçektir. Yaşadığımız yüzyılın ilk yarısının en önemli gelişmesi, sosyalizmin, kapitalist-emperyalist sistemi zorlayarak Ekim Devrimi ile onda bir gedik açması ve Sovyet sosyalist sistemine ulaşması, 1. Dünya Savaşı'nın zayıf düşürdüğü sistemden böyle bir sonuç ortaya çıkarılması ve bu temelde 2. Dünya Savaşı'ndan daha da güçlenerek çıkmasıdır. Bu gelişme, dünyayı iki kutuplu, iki sistemli bir gelişmenin içine aldı. Bu, geçmiş yüzyıllarla kıyaslanmayacak kadar halkların ve emekçilerin lehine olan büyük bir gelişmeydi. Ama günümüze doğru geldiğimizde, Sovyet sistemi içindeki gerileme ve restorasyon çıkışlarıyla, değişik bir tarzda da olsa bugün dünyayı yeni bir düzenle karşı karşıya bırakmıştır.

Hiç şüphesiz, eski klasik sömürgeci emperyalist sistem şimdi söz konusu değildir. Yine kapitalizmin eski türü önemli oranda aşınmış ve aşılmıştır. Şimdi kurulmak istenen yeni düzen, kendini çeşitli biçimlerde ele vermektedir. Bu yeni düzenin belli başlı özellikleri, kapitalizmin yasalarını evrenselleştirme, ulusal sınırları biraz daha zorlayarak uluslararasılığı geliştirme, ama bunu daha çok ABD'nin

hakimiyetine götürme, ABD'nin bu anlamda bir zorlaması biçiminde kendini ortaya koymaktadır. Bu biçimde evrenselleşerek yaşadığı bunalımı aşmak istiyor, bunun için de eski sosyalist ülkelere kapitalizmi taşıyarak çıkış yollarını bulmaya çalışıyor. Bunu yaparken, gerçekten oldukça bağımsızlaşmış uluslar gerçeği ile karşı karşıya olduğunu biliyor. Bu uluslara klasik ve yeni-sömürgeciliği dayatmanın koşullarının olmadığını da bilincindedir. Ama yine de belli bir bağımlılık türünü, egemenlik statüsünü, derece derece, bölgeler biçiminde olsun, uluslar bazında olsun uygulamaya çalışmaktadır. Bunu yaparken de, demokrasi bayrağı altında ve insan haklarına dayalı olma temelinde yaptığı iddiasına sarılmaktadır.

Açık ki, hem insan hakları ve hem de demokrasi, kapitalizmin yaygınlaşması açısından da anlam ifade eder. Özellikle emperyalist ülkelerin içindeki diktatörlüklerin aşınması (ki her ülkenin somut koşullarına göre değişik anlamları vardır, ama ağırlıklı olarak aşınmışlardır) ileri bir adımdır. Son çözümlüş ve yıkılışlar, birçok devrimci değeri kendisiyle birlikte götürmesine karşın, aynı zamanda kapitalizmin birçok köhnemiş yaklaşım ve uygulamalarını da tasfiye etmek zorunda kalmıştır. Özellikle son 50 yıldır iki sistemli dengeye dayalı diktatörlüklerin halklar üzerinde anlamsız bir ağırlık teşkil ettiği ve gelişmeden çok daralmaya ve insanı engellemeye yönelik yanlarının daha bir göze battığı bir gerçektir. Bu anlamda diktatörlüklerin yıkılması, bütün yetersizliklerine ve devrim alternatifinin güçlü olmamasına karşın, daha elverişli bir ortama yol açıyor. Her ne kadar bu yıkılışlar fazla çatışmalarla olmuyorsa da (ki daha çok Sovyet sitemindeki gelişmeyle bağlantılıdır) yine de çatışma olasılıkları sık sık gündeme geliyor, gerçekleşiyor. Bu da tam belirgin olmayan bir duruma yol açıyor.

“Yeni dünya düzeni”, düzen olmaktan öteye, aslında bir belirsizliktir. Düzen, biraz belirginleşmeyi ifade eder; bu anlamda düzen değil, biraz düzensizlik geliyor. Bu düzensizliğin, belirsizliğin daha nasıl gelişeceği ve nasıl karmaşık hale geleceği tam kestirilemiyor. Sosyalist ülkelerin içine girdiği durum aslında tam bir belirsizliktir. Geçmiş sistemin aşılması kötü değil, ama yenisi kurulamıyor. Adına demokrasi deniliyorsa da, bunun nemenem bir demokrasi ol-

duğu henüz netleşmemiştir. Diktatörlükler yıkıldı deniliyor ama, bunların yerine ne denli bağımsız ve özgür eğilimlerin geliştiği netleşmemektedir. Dolayısıyla emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin “başardım” demesinin hiçbir anlamı yoktur. Dikkat edilirse, bu yıkılışlar, ABD'nin saldırılarıyla olmadı; kendi içindeki olumsuz öğelerin, çözümsüzlüğün bir sonucu olarak gerçekleşti. Bu, değişik bir yıkılış türüdür; dıştan ağır baskı altında gelişen değil, kendi içinde bir hatalar sisteminin, bir yanlışlar sisteminin, bir sosyalizmin özüne ters düşmenin yol açtığı kokuşmanın, kendi içinde oldukça bağlanmanın sonuçta bünyeyi kemirip çürütmesi biçiminde bir yıkılıştır, çözüldüştür.

Bu çözülen sistem yerine ABD emperyalizmi ne getirebilir? Köhnemiş sömürü yöntemlerini dayatmak bu halkları tatmin etmez. Kendi köhnemişliğiyle emperyalizm, gerçekten inandırıcı olmaktan son derece uzaktır. Kapitalizmin ekonomik yöntemleri olsun demokratik kurumları olsun, bunların hiçbiri bu halklara fazla bir şey veremez. İşte çekilen sancı buradadır. Kendilerine yakışmayanı reddetmişlerdir ve bu iyi bir şeydir. Ancak kendilerine yakışan nedir? Kabul edebilecekleri nedir? Bu konuda kapitalizmden alacakları çok azdır. Bu nedenle, kendilerinin bir şeyler ortaya çıkarması gerekiyor. İşte belirsizlik bu anlamdadır. Bunu gidermek için de epey çaba harcayacaklardır. Kendi içlerinde kendi sistemlerini yenileyip ortaya çıkaracaklardır. Bunu buluncaya, bunu yaratıncaya, bunun savaşımını verinceye kadar da, içinde buldukları mevcut bunalım dönemi, daha da artarak devam edecektir. Nitekim günlük gelişmeler de bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır.

Öyle sanıyoruz ki, mevcut durumda kapitalizmin zorlukları daha da artmıştır. Reel sosyalizm, uzun süre kapitalizme dayanak teşkil etti. Onun yıkılışı, kapitalist emperyalizmin sorunları anlamına da gelir. Dolayısıyla kapitalist-emperyalist cephe de bunalım ve krizler daha köklü ve yeni bir aşama biçiminde gelişebilir. Eskiden kendi içinde sürekli tekelcilik ve anti-demokratik yöntemlerle ve yine bağımlı, uydu ülkelere de diktatörlükler dayatarak durumu götürüyordu; fakat şimdi bunlar yıkılıyor. Bu nedenle, yakın dönemde kapitalist-emperyalist sistemin içindeki bunalımın, yeni biçimler al-

ında daha köklü ve daha derin gelişmesi kaçınılmazdır. Bütün bunlar, önümüzdeki dönem açısından yeni düzen çalışmaları biçiminde kendini dile getirmeye çalışıyorsa da, biz buna, yeni düzenden ziyade düzensizliğin gelişmesi, iki sisteme, iki bloka dayalı düzenin aşılması ama henüz yeni dünya düzeninin nasıl gelişeceğinin de kestirilememesi diyebiliriz. Ancak bu, yine halkların ve daha çok da emeğe dayalı çözümlerin devreye girmesiyle çözüm bulacaktır. Bu da sosyalizmin kendini yenilemesi anlamına geliyor. Demek ki, sosyalizmin bir döneminin kapanıp yeni bir döneminin başlamasıyla, sosyalizmin mevcut gelişmelere karşılık verecek bir aşamaya kendisini ulaştırmasıyla ancak çözüm sağlanabilecektir. Yani önümüzdeki dönemin düzeninin sağlanmasında sosyalist yenilenme kesin bir çözümleyici güç olarak kendisini dayatacaktır.

Sosyalizmsiz bir dünya düşünülemez. Ama şimdi böyle bir sosyalizmin nasıl gelişmesi gerektiği de tam bir kargaşa içindedir. Eski biçimler kesinlikle çözüm değildir. Eski biçimlere, o neredeyse yüz yılı aşan biçimlere sarılmak, özellikle kalıpcı yönlerine sarılmak beyhudedir. Bunun sonuç getirmeyeceği zaten anlaşılmıştır. Ama yeni biçimleniş, yeni bir muhtevayla birlikte nasıl kendisini gösterecektir? Yeni teorik perspektif kadar, yeni program ve örgütlenme biçimleri de kesinlikle önümüzdeki dönemin sosyalizmini bekleyen çalışmalar olacak; bu yönlü görevlerin yerine getirilmesi söz konusu olacaktır. Dolayısıyla dünyadaki yeni düzenlemenin kapitalizmin gücüyle değil, sosyalizmin gücüyle gelişim göstereceği kesindir.

Özellikle sosyalizme inançsızlığın körüklendiği günümüzde asıl yapılması gereken, sosyalizm uğruna daha kapsamlı bir teorik çalışma ve onun öncü pratik çabalarını sergilemektir. “Yeni dünya düzeni” diye tabir edilen mevcut gelişmeye verilecek en doğru karşılık budur. Kapitalist emperyalizmin daha iyi incelenmesi ve yeni dönemde aldığı biçimlerin (sömürü olsun, baskı sistemleri olsun, yine onun kültürel ve sosyal boyutları olsun) gelişiminin nasıl olduğunun dikkatle incelenmesi gerekmektedir ki, bu da yaratıcı yaklaşımlara ihtiyaç gösterir. Ulusların bağımsızlık hareketlerinin yeni biçimleri, klasik ve yeni sömürgeciliğe karşı kazanılan ulusal kurtuluşların, bağımsızlıkların önümüzdeki dönemde nasıl evrim göster-

receği, sosyalizmin öncülüğü altında ve onun bağlaşıklığı ile yeni bağımsızlık türlerine doğru nasıl ilerleme kaydedeceği üzerinde durmak önem taşıyacaktır. Bu yönlü gelişmeler şüphesiz ki içinde bulunduğumuz dönemin önemli sorunlarını teşkil eder. Basmakalıpçı yaklaşımlarla bu sorunlar çözümlenemez. Sosyalizm, herhangi bir ideolojiden daha fazla bilimsel bir özelliğe sahiptir; dolayısıyla, bu bilimsel özelliğine daha çok sarılarak, geçmişindeki muazzam yetmezlikleri ve yanlışlıkları da görerek ve bunları aşarak insana en yararlı sistem olduğunu bir kez daha kanıtlayacak ve insanın kurtuluşunda hayati rolünü mutlaka oynayacaktır.

TC tam bir bunalımı ve sıkışıklığı yaşıyor

Böyle bir dünya düzenlemesi içerisinde, belki de tarihin ve günümüzün en kadük, en kemikleşmiş, en başa bela bir sistemi olan Türkiye Cumhuriyeti gerçeği karşımızda durmaktadır. Biz, bu gerçek üzerine çok şeyler söyledik. Şu açık ki, bu, bir yandan köhnemiş Osmanlı yıkıntılarını üzerine ve onun içinden gelmiş değerler tarafından inşa edilirken, diğer yandan kendisi için en elverişli bir uluslararası durumdan da güç aldı. Yani 1920'lerdeki kapitalizm-sosyalizm çatışmasının denge politikasına en çok imkan verdiği ve böyle bir politikaya dayanarak rahatlıkla sonuç alınabilecek bir aşamanın da ürünüdür. Bir yandan son derece elverişli bir Osmanlı kalıntı sistemi, diğer yandan oldukça imkan sunan uluslararası kapitalist-sosyalist çelişkisinin yanbaşında boyvermesi, TC'yi TC yapan gerçek etkenlerdir. Ve o, yetmiş yıldır aşağı yukarı bu dengenin bir ürünü olarak yaşama imkanı bulabilmiştir.

Bir gerçeği kavramak için, ona hayatiyet kazandıran ortamı ve etkenleri iyi görmek gerekir. Dolayısıyla yetmiş yıldır ulusal imhamızı neredeyse sonuç alacak bir aşamaya getiren TC gerçeğini, neden ve sonuçlarıyla birlikte iyi görmek zorundayız. Bu güç, 1920'lerin başında şekillenirken, her türlü feodal entrika, baskı ve sindirme yöntemleri kadar, dengencilüğün de her türlü politik kurnazlığını sergiledi. Karşısındaki Anadolu emekçileri zaten çağlar ötesinin uykusu içindeydiler. Çok sınırlı bir Osmanlı eliti ve yaşamlarını mut-

lak anlamda ancak böyle bir devlet kalıntısına ve onun yeni uluslararası ortamı değerlendirmesine bağlı gören paşalar, elbette her türlü çılgınlığı yapacaklar ve kural-kaide tanımayan, baskı ve sömürde sınır tanımayan bir gerçekliğe ulaşacaklardı. İşte TC budur.

Bu gelişmeye karşın, yüzyılların hep yenilmiş, alabildiğine işbirlikçi ve aleyhte yer almış bir aşiret ve kabile sistemi içinde bulunan toplumumuzun hakim öğeleri, TC gerçekliği karşısında çıkarlarını ve kendini kollama girişimlerinde büyük bir felakete karşı karşıya gelecek ve bu felaket, sadece kendileri açısından bu kadarla olmayıp, halk açısından çok daha derin sonuçlara yol açacaktı. Bu durum, dönemin hakim eğilimi olan ulusal gelişme açısından, ulusal kurtuluş açısından en büyük handikaplardan birisi haline gelecekti. Yeni düzene kolay bağlanma ve işbirliğine yönelme, aşiretçi-feodal önderliğin tarihi bir özelliğidir. Onlar, kısa bir isyan döneminden sonra hızla işbirliğine yönelmiş ve ulusal değerlerin ölümcül darbeler yemesine yol açmışlardır. Biliyoruz ki, isyan dönemlerinde çok kötü bir işbirlikçilik türü boyvermiştir. Her türlü ulusal imhayı ve inkarı birlikte getiren ve muazzam örgütsüz, uluslaşmamış, vatan ve özgürlük değerlerinin yanından bile geçmemiş, yüzyılların aşiret, kabile, din ve mezhep çelişkileri içinde boğulmuş bir toplum gerçeği içerisinde tabii ki gerisin geriye gidilecek, her şey tartışmalı hale gelecek nefes alınmaz bir duruma gelinecek ve bu, bizlerin de içinde şekillendiği bir dönemin oluşmasına yol açacaktı. Ulusallık adına, özgürlük adına, her türlü insani değer adına bir şeylerin neredeyse kalmadığı bir durumla yüz yüze bırakacak, son derece inkarcı, örgütlenme tanımayan, toplumu tanımayan, temel insani değerleri tanımayan bir neslin doğmasına ve bu nesle dayalı çok tehlikeli bir yaşamın boyvermesine yol açacaktı. Biz kendimizi dünyayla yüz yüze bulduğumuzda, aslında bize biçilen kaftan buydu, önümüze serilen yaşam buydu. Bu anlamda 1950'ler sonrası, yenilmekten de öteye ve eski yaşam kalıntılarının da ötesinde, ne yeni adına TC'nin bizzat kendi değerlerini sunabildiği ve ne de eski adına bize bir şeyin kaldığı, aksine her şeyin alınıp götürüldüğü en yoksullaşmış bir dönemin nesili olarak büyüme ve bu anlamda çok zayıf bir kişilikle, çarpık ve inkarcı bir kişilikle vücut bulma gibi bir gerçeği

yaşamaktan başka bir çaremiz yoktu. Bu kölelik, belki de dünyanın hiçbir toplumunda, ulusunda, halk gerçeğinde ortaya çıkmayan bir kölelik biçimidir. Dolayısıyla üzerinde hala durmakta yarar görüyoruz.

PKK'nin 1970'lerdeki çıkışını değerlendirirken, dayandığı sosyal zeminin ne kadar ulusallıktan ve halklaşmaktan uzaklaştırılmış olduğunu, ne kadar ulusal inkarcılık ve ihanetin geliştirildiğini, hatta insani değerlerin ne kadar yerle bir edilmiş olduğunu, bunun nasıl, kimler eliyle ve ne kadar başarılı olmuş olduğunu görürsek, ancak çıkışın anlamını hakkıyla kavrayabiliriz. Başlangıçtaki sınırlı bilinçlenme bugün daha da gelişmişse, bu, gerçeğe bizi daha iyi ulaştırmak içindir. Ulaştırdığı oranda da biz, temel insani ve ulusal özgürlük değerlerinin yaşamsal ifadesi biçiminde kişilikleşmelerden bahsedebiliriz. Bu, yeni yeni tanıdığımız ve bu temelde güçlenme denilen bir olayı gerçekleştirmemiz anlamına da geliyor.

Peki, toplum olarak bize böyle bir süreci yaşatan TC'nin bugünkü durumu nedir? Belirtildiği gibi, aslında anti-demokratik olan, oldukça feodal kalıntılar içeren ve çağdaş cumhuriyetlerle bağdaşmayan bu cumhuriyet, esas gücünü sosyalizm-kapitalizm çelişkisinde buldu. Bu dengeye dayanma temelinde doğdu. 1950'lere geldiğinde NATO'nun kanadı altına girerek biraz daha gelişme imkanını bulabildi. Kendini, NATO'ya adapte ederek, uluslararası kapitalizmin ve tekellerin gelişmesine uyarlayarak yüzyılımızın bu son çeyreğine kadar getirebildi. Ama yine de, her zaman olduğu gibi, sert bir askeri yönetim olmadan yürüyemeyecek kadar zayıftı. Yani iyi biliyoruz ki, TC, esas itibarıyla bir askeri cumhuriyettir, sivil yan maske- dir; siviller figüran rolünü oynarlar, asıl yönlendirme ordudadır. Dolayısıyla sivil otorite veya bir sınıfın siyasal otoritesi Batılı anlamda gerçekleşmiş değildir. Bu anlamda diyoruz ki, bir egemen sınıflar koalisyonu veya tek bir kesimin diktatörlüğünden ziyade, hepsini kendi içinde özümseyen ve esas itibarıyla siyasi otoriteye damgasını vuran ordudur. Zaman zaman sivil görünümler tehlikeli olmaya başladığında, bu maskeyi derhal atıp gerçek kimliğiyle ortaya çıkar. 12 Mart ve 12 Eylül bu konuda çok öğreticidir.

Çıkışını, gelişmesini ve görüntülerini böyle sergileyen bir askeri

cumhuriyet, bu yeni dünya düzenlemesi gelişirken acaba ne kadar ayakta kalma şansına sahiptir? 12 Eylül'ün ANAP veya Özal icrası, bir anlamda en pragmatik olan ve gerçekten öyle fazla bir yaratıcılığı olmayan bu yönetim, aslında telaşla bu yeni düzenden yararlanmayı da içerir. Yani TC'nin eski klasik biçimiyle sürdürülemediğini bunlar kavıyor. 12 Eylül rejimi, bir anlamıyla çok şiddetli bir askeri rejimken, diğer yandan uluslararası gelişmeleri Özal eliyle kapatmak isteyen bir rejimdir. Ancak iki bloklu dengeye dayalı uluslararası sistemin yıkılışı ve bunun yerine çok kutupluluğun doğuşu TC'nin durumunu belirsizleştirmiştir. Ve bu anlamda politikasız bırakmıştır. Şimdi Batı Avrupa etkin bir öge olmak istiyor, ABD'ye ve Japonya'ya karşı bir kutup olmak istiyor, ama kendi değer yargılarını da beraberinde getiriyor. Bunlar insan haklarıdır, demokrasidir, belli ölçülerde ulusal haklardır. TC, kendi kaderini buraya bağlamak istiyor ama, kendi yapısının insan haklarına karşı konumu, yine anti-demokratik karakteri ve ulusal haklar düşmanlığı ile bu sistem içinde artık duramaz. Çünkü, ne Sovyetler'e karşı ve ne de Ortadoğu'ya karşı bir karakol teşkil edeceği bir uluslararası durum artık söz konusu değildir. Her ne kadar “Saddam'a karşı biz yine rol oynayacağız” diyorsa da, bu da az çok aşılış durumdadır. Belki İsrail'in iyi bir müttefiki olarak Yahudi lobisi tarafından destek görebilir ama, kendini kurtarmaya yetmeyecek bir destektir bu. Dolayısıyla Batıyla bütünleşebilmesi için, kendisini insan haklarına, demokrasiye ve ulusal sorunun çözümüne vermesi gerekiyor. Bunu başarması demek de, büyük ihtimalle kemalizmin ve ona dayalı cumhuriyetin yıkılması demektir.

Türkiye'de yeni bir cumhuriyetin kuruluşuna acaba cesaret edilebilir mi? Ordusuyla, sivil resmi kurumlarıyla, anayasası ve partileriyle mevcut düzen, bu duruma henüz hazır değil. Dolayısıyla tam bir bunalımı ve sıkışıklığı yaşıyor. Bu ortamda alelacele bazı iç ve dış politikalar oluşturulmak isteniyor. İşte “Sovyetler'in çözülüşünden sonra Orta Asya Türkleri ve Azerbaycan ortaya çıktı” deniliyor. Fakat bunların ortaya çıkması TC sisteminin kurtuluşu anlamına gelmez. Tam tersine daha da karışık bir sürecin içine girmesine yol açar. Yine İsrail'le geliştireceği ilişkiler de, Ortadoğu'da daha çok

tecrit olmasına yol açar. Nitekim daha şimdiden bu durum gelişme gösteriyor. İran'la, Arap devletleriyle, Batı'yla bir türlü barışamıyor. Dolayısıyla orta yerde sallanıp duruyor. Yani sağlam bir dış politika ve bu politikalar temelinde “yeni dünya düzeni”yle bütünleşmeyi başarmak şurada kalsın, ağır sorunlar ve belirsizlikler içinde yaşıyor.

İç politik durumu da bununla tamamen bağlantılıdır. İç politika da insan haklarını esas alma, demokrasiyi esas alma ve ulusal sorunu çözme gibi temel konularda sahtekarca bir-iki söz söylemekten öteye gitmemektedir. Kendi sisteminin özü ve yapısı gereği bu konularda bir türlü ilerleme sağlamadığını çok iyi biliyoruz. Nitekim bu konuda sözümona en iddialı ve liberal gibi gözükten ANAP-Özal'ın son Ekim seçimleri ile yıkılışı da bunun kanıtıdır. Yani en iddialı ekipti, yeni ekipti, liberal ekipti; ama aşılmaktan kurtulamadı. Her ne kadar “yakında yine geliriz” diyorlarsa da, fazla güven verici bir konumda olmadıkları açıktır. Ancak yeni bir askeri darbe ile bu düşünülebilir ki, o da bu koşullarda zordur veya ordunun mevcut etkinliği nedeniyle gereksizdir.

Ekim seçimlerinin ortaya çıkardığı gerçek özünde nedir? 12 Eylül rejiminin, gerek ulusal ve gerekse uluslararası alana yönelik politikalarının bitmesidir. Buna rağmen yeni politikalara açılmama, eskiyi tamıtamına tekrarlama, yani halkı eskiden nasıl uyuşturmuşlarsa tekrar öyle eskiye dönme durumu söz konusudur. Aslında “eski ve yeni ayrımı nedir” sorusu da sorulabilir. Çünkü, yeni eskiyi aratır, eski yeniyi aratır gibi bir durum söz konusudur. Yaşanan bir çözümsüzlüktür ve bu, daha da gelişen bir bunalım anlamına gelmektedir.

Şimdi yeni Demirel hükümetinin kuruluşundan bahsedilmektedir ve büyük olasılıkla böyle bir hükümet kurulacaktır. Bu hükümetin karşı karşıya bulunduğu vahim durum örtbas edilemez bir biçimde gözler önündedir ve bizzat Demirel bunu açığa vuruyor. “Koşullar çok zor” diyor Demirel, “Eskiden yaşadığımız sorunlardan daha zor sorunlar karşımızdadır ve çözüm için herkesin katkısına ihtiyaç vardır.” Peki ama, herkesin katkısını neyle isteyecek? Çok dar bir tekelci kesim için toplumu soyup soğana çevirdiler. Emekçilerin ve

Kürt halkının iliklerini kuruttular. Bunlardan daha fazla ne isteyebilirler? Her türlü baskı ve zulmü uyguladılar. Bu yüzden katkı beklemeleleri ve de sağlamaları çok zordur.

12 Eylül gelirken, uluslararası alanda ve NATO'dan yardım istiyordu. Niçin? “Komünizm tehlikesi var, devrim tehlikesi var” diye. Peki şimdi hangi komünizm tehlikesinden bahsederek yardım alacaklar NATO'dan? NATO'nun en son yaptığı zirvesinde, NATO'nun daha çok siyasi bir kurum haline gelmesi ve siyasi görevlerinin ön plana çıkarılması kararına varıldı. Bu, Türkiye'nin aleyhine bir durumdur. NATO, yeni stratejisi gereği artık demokrasi ve insan hakları sözü etmek durumunda kalacağından, eski köhnemiş askeri yöntemler ve askeri stratejik yaklaşımlar artık temel stratejisi olmaktan çıkacaktır. Dolayısıyla NATO, bünyesindeki durum değişikliği gereği TC için fazla destek vaat etmiyor. Yani eskisi kadar NATO desteği, yardımı söz konusu olamaz. Buna ortam elverişli değildir. Tam tersine, TC'den bir şeyler istenecek, “siyasal sistemini düzenle, demokrasiyi geliştir, insan haklarına bağlı ol, ulusal soruna belli oranda çözüm getir” denilecektir. Batı, bu yönlü baskıları habire geliştirecektir. Dolayısıyla, 12 Eylül darbesi sırasında olduğu gibi, yeni dönemin hükümet çalışmaları destek göremeyecektir. Yeni hükümet, iç politikada daha fazla baskıya yönelemez. Çünkü, baskı, uygulanacağı kadar uygulanmıştır. Yani örgütlerin tasfiye edilmesiyle, tutuklamalarla, işkenceyle alınacak sonuçlar alınmıştır. Dolayısıyla içeride baskıyı geliştirerek yeni hükümetin kendini güçlendirmesi düşünülemez. Hatta bu konuda tersini yapmak zorundadır. İnsan haklarını ve demokrasiyi belli ölçülerde geliştirirse, belki yaşama şansına kavuşabilir. ANAP'ın yıkılmasının en önemli iç nedeni buydu. Dış nedeni de dediğim gibidir; yani yeni düzenin artık ANAP gibi, 12 Eylül gibi bir rejime destek vermemesi rol oynamıştır. Emekçilerin daha fazla sömürülmesi de artık mümkün değildir. Geçen on yıl içinde sömürü yöntemleri alabildiğine gelişti ve bu kadar sömürüyle ancak dış ticaretin geliştirilmesi, döviz girdi-çıkıtısı sorununun halledilmesi gibi sonuçlara ulaştılar. Bunu daha fazla geliştirmeleri de düşünülemez. Bundan sonra emeğe daha fazla pay düşecektir.

Yeni hükümet, acaba emeğe daha fazla pay ve halka daha fazla demokrasi tanıyabilir mi? Yine içeride bu yönlü baskılara olumlu cevap verilebilir mi? Görünüşe bakılırsa, Demirel önderliğinde kurulmakta olan koalisyon hükümeti bunlara öncelik vereceğini söylüyor. “Öncelikli sorun demokrasidir, emekçilerin konumlarına biraz daha dikkat etmektir; onları daha fazla sömürme değil, geçmiş on yılda kaybettiklerini biraz kazandırmaktır” diyor. Ama hangi kaynakla bunu yapacak? İç ve dış kaynaklar artık elvermiyor. Kaynak için sermayeye yönelmeleri, tekelciliğe yönelmeleri gerekir. Fakat tekelciliğe ne kadar yönelebilirler? Sermayeye karşıt bir konuma yönelme güçleri olabilir mi? Bu, çok zordur. Dolayısıyla ekonomik sorunların çözülmesi de biraz zordur. Biraz daha fazla demokrasi de, halkın mücadelesini hızlandıracaktır, daha fazla örgütlenme ve eylemliliğe yol açacaktır. Bu, hem ekonomik ve hem de siyasi düzeyde kaybettiklerini kazanmak, yine sosyal ve kültürel tahribatları gidermek için halkın çok yönlü bir ayağa kalkışı gerçekleştirmesi ve geçen yılların hesabını sorması anlamına gelecektir.

O halde bu hükümet, bir yandan sermayenin “daha fazla demokrasi ve emekçilerin hakkını vermeme” dayatması, ama diğer yandan da halkın “daha fazla demokrasi ve emeğinin karşılığını almak” istemesi gibi bir çifte baskı altında kalma ve böyle çelişik iki güç arasında yol alma gibi bir gelişme çizgisiyle kendini karşı karşıya bulacaktır. Uluslararası alandan da, demokrasi ölçülerine uyması ve eski şoven politikalarından uzaklaşması için artan bir baskıyla yüze gelecektir. Bütün dünyanın bu yönlü baskıları karşısına dikilecektir.

Böyle güçlü bir baskı altında bu hükümet ne kadar yaşayabilir veya bu baskılara hükümet ne kadar karşılık verebilir? Gerçekten dikkatle değerlendirilmesi gereken bir süreç olacağı daha şimdiden bellidir. Bir yanıyla bu, bir darboğazdır, artan bunalımdır. Fakat halkın lehine, halk demokrasisinin lehine gelişme imkanlarının fazla olduğu, bunalımın halk lehine, emek lehine, ulusal kurtuluş lehine çözüme zorlanacağı bir süreçtir de. Yani 1980'lerin başındaki durumun tersine bir durum 1990'larda yaşanıyor. Bu, daha da hızlı yaşanacaktır. Bir anlamda, 1980'lerin başından itibaren geliştirilen ve

dıştan destekli olan muazzam baskı ve sömürü, 1990'ların başından itibaren ve yine dıştan bir destekle de demokrasinin ve sömürüye karşıt olmanın hamlesine dönüşecektir. Demirel önderliğindeki koalisyon, fazla kavgaya dökmeden ve iki tarafı da idare eden bir mantıkla bunu frenlemek ve böylece ciddi bir devrim seçeneğinin gündeme gelmemesi için tüm gücünü ortaya koymak isteyecektir. Bu konuda sosyal demokratları da (ki Türkiye'de anlamı ve içeriğinin ne olduğu biliniyor) kullanarak gidişatı kurtarmaya çalışacaktır; gelişecek devrimci-demokrasi hamlesi altından, özellikle baş sıradaki ulusal kurtuluş hamlemizin etkisi altından TC'yi ve onun yeni durumunu kurtarmaya çalışacaktır. Bu nedenle, hükümet tamıtamına, olası bir devrimsel gelişmeye karşı düzeni sigortalama hükümetidir.

Egemen sınıflar koalisyonu içindeki durum gerçekten karmaşıktır. Çok şeyin hesabının sorulabileceği, buna karşı kendilerini ne kadar savunabilecekleri ve savunmak için nelere başvurabilecekleri gibi konularda tartışmalar gelişmektedir. Dikkat edilirse, yeni partiler, yeni koalisyonlar, yeni seçimler çok kısa süreler içerisinde boyatabilir. Hukuki alanda anayasa değişiklikleri, parti ve seçim yasalarında değişiklikler hızla gündeme gelebilir. Öte yandan emeğin kendini örgütlendirmesi hız kazanabilir. Burada asıl anlaşılması gereken, ordusu ve sivilleriyle egemen düzenin, 12 Mart ve 12 Eylül'de olduğu gibi bir müdahale gücünde olmadığı, asker ve sivilin birbirini idare etme döneminin de artık geçtiği, bunların artık iç içe geçip kaynaklaştıklarıdır. Ne sivil kliğin ve ne de askeri kliğin artık durumu kurtarmasının, bir on yılı, bir beş yılı kazandırmasının mümkün olmadığı bir durum yaşıyor. Daha fazla bütünleşecekler; ama bu, bunalımın daha da genelleşmesi ve kliklerle de artık idare edilemeyeceğinin anlaşılması, bu anlamda çözümsüzlüğün netleşmesi, ya tam tutarlı bir demokrasi ve yeni bir TC gerçeğinin ortaya çıkması, yani TC'nin demokratik bir cumhuriyete dönüşmesi, ya da bunalım içinde çökmesi anlamına gelir. Bu açıdan, dönemin bir devrimci gelişme ile mi kapanacağı, yoksa bir reformlar paketi ile mi kapanacağı konusunda şimdilik kesin bir şey söylenemez. Düzen kendini reformize etmek istiyor; bunu başarırsa, cumhuriyeti reformlarla allayıp pullayıp biraz yenileyecek, başaramazsa devrim

seçeneği ağır basacaktır.

Kürdistan'da açığa çıkan özel savaş düzenine karşı gerillayı her açıdan doğru geliştirmek gerekiyor

Mevcut düzene karşı devrim seçeneğinin ağır basması, her şeyden önce buna önderlik eden ve bu durumların ortaya çıkmasında başrolü oynayan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ve onun PKK önderliğinin kendini bu hükümet döneminde de geliştirip güçlendirmesine bağlıdır. Bu noktada, özel savaşın kendini daha da yetkinleştirerek sürdürmek iddiasında olduğunu iyi görmek gerekir. Olağanüstü Hal kalkar mı, kalkmaz mı; bu hiç önemli değil. Sıkıyönetim mi gelir; o da önemli değil. Zaten Kürdistan'daki mevcut yönetim tamamen askeri-faşist ve sömürgeci niteliktedir. Bu, her zaman için böyledir. Zaman zaman bazı Kürt işbirlikçilerine dayanması ise fazla bir şeyi değiştirmiyor. Zaten bu tip işbirlikçiler açıldı. Sivil maskeli idare edilmesi Kürdistan'daki askeri hakimiyeti fazla örtbas edemez. Dolayısıyla Olağanüstü Hal veya sıkıyönetim gibi ayrımları fazla ciddiye almamak veya bir ayrıntı olarak görmek gerekir. Bundan sonra da ordu ağırlığı, ordu denetimi ve özellikle çok iyi tanıdığımız özel savaş, dikkatle değerlendirmemizi gerekli kılacak tarzda hükmünü icra edecektir. Aslında hükümetin idaresinden ziyade, Kürdistan'da özel savaşın idaresinden söz edeceğiz. Hükümet, yine özel savaşın ekonomik, siyasi ve diplomatik ihtiyaçlarını gidermekle mükelleftir. Esas karar, esas uygulama özel savaş su-baylarınca geliştirilecektir.

Kürdistan'da özel savaş aslında başından beri uygulanıyor. Geçmişte gizli uygulanıyordu, şimdi açığa çıkıyor. Unutmayalım ki, gerçekten dikkatli bir göz, Türk basınını bile incelediğinde, milimi milimine bize yönelik, Kürdistan'a yönelik bir özel savaşın her alanda uygulandığını görecektir. Camilerdeki hutbeyi okuyan resmi maaşlı müftüsünden turalım hocasına, okuldaki öğretmenine kadar hepsi özel savaşın hizmetindedir. Belediyelere, partilere, her türlü

ekonomik ve sosyal içerikli kuruluşların hepsine özel savaşın elemanları sızdırılmıştır ve onların direktifleri doğrultusunda çalıştırılmaktadırlar. Resmi ve gayri resmi düzeydeki bütün maddi ve manevi kuruluşlar bunların kontrolü altındadır. Biz biraz üzerine yürüdük ve bazılarını açığa çıkarıp gerilettik. Fakat tümünü açığa çıkarmak ve geriletmek büyük savaşım ister. O halde, özel savaşın karakterini, özelliklerini daha iyi görmek gerekir. Şimdiye kadarki kavrayışımızın sınırlı olduğu ve ona karşı geliştirdiğimiz savaşın bu nedenle zayıf kaldığı göz önüne getirilerek, bu hükümetin de aslında özel savaşı kaldırması şurada kalsın, ona daha iyi hizmet etme gibi bir çaba içinde olacağı gözardı edilmeyerek, yine özel savaşın da hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar gerileme içine girdiğini, deşifre edildiğini ve küçümsenmeyecek oranda etkisizleştirildiğini iyi görerek, özel savaşın direkt ve dolaylı anlayış ve kurumlaşmalarını ve şiddete yönelik yanlarını dikkate alan kapsamlı bir devrimci savaş taktikleri sistemini geliştirerek, özel savaşı böyle karşılamayı bilmek gerekir.

Demek ki, önümüzdeki dönemin devrimin lehine gelişmesi için, birincil planda rol gerilla savaşında olmak üzere, özel savaşın şiddete dayalı bütün uygulamalarını aynı şiddetle karşılamak, bunun için gerillayı derinliğine ve genişliğine iyi oturtmak büyük önem taşıyor. Biz, şimdiye kadar gerillanın çocukluk aşamasını yaşadık, gerillanın toyluk ve amatörlük aşamasında kaldık. Hatta ağırlıklı olarak silahlı propagandaydı bizim yaptığımız. Henüz olgun bir gerilladan bahsetmek zordur. Gerillanın bazı temelleri atıldı, fakat gerçek bir gerillacılık yaptığımıza inanıp kendimizi kandırmamalıyız. Gerillanın altyapısı biraz oluşturuldu ve gerillaya benzer bazı uygulamalar, çabalar içine girildi; ama bunlar çok yetersizdir. Her kim ki, “iyi gerillacılık yaptık, hem de en iyisini yaptık, ancak bu kadar yapılabilir” diyorsa, o kendini aldatıyor; o, gerilladan ve onun ordulaşma aşamasından bir şey anlamamıştır. Biz çok iyi biliyoruz ki, bu konumda olan birçok öge var ve bunlar, önümüzdeki dönemin özel savaşına sağlam bir karşılık veremezler. Dikkat edilirse, zaten şu anda en çok üzerinde durduğumuz da, gerilla çalışmalarını engelleyen her türlü hususu gidermektir. Bir türlü gerillayı geliştirme-

me, gerillaya rolünü oynatmama, gerillanın emrettiği eğitim, örgütleme, lojistik, üslenme ve hareket tarzını geliştirmeme, bunları bir türlü ordu esaslarına ve onun yönetmeliğine bağlayamama ve bu konuda objektif olarak gerçekten bir tasfiyeci rol içinde bulunma durumu eğer aşılmazsa, o zaman gerillanın yozlaşması ve kendi kendini tasfiye etmesi durumu gözardı edilemez. Bu gerçek bir tehlikedir. Çoğunun iyi niyetli olması ve köylü usulü savaşması, bu durumu daha da tehlikeli hale getiriyor. Halihazırda savaşa varım diyen herkesin şunu çok iyi bilmesi ve müthiş anlaması gerekiyor: Her ne kadar bir gelişme düzeyi olarak alsak da, mevcut düzeyin zorbela ayakta tutulan bir düzey olduğu ve özellikle bizim çabalarımızın ardı arkası kesilmez katkılarıyla ayakta tutulduğu gözardı edilemez. Eğer her gün büyük bir ihtimamla ve destekle yönlendirilmezlerse, birlik komutanları ve savaşçılarının düşmeleri kaçınılmazdır. Yani savaşçı ve komutan rolünü oynamaktan uzaktır.

Bu eğitim devremizin ve onun şahsında bütün partinin, gerilla savaşı içine giren bütün savaşçı ve kadrosunun üzerinde bu kadar durmamızın nedeni budur; mevcut durumu aştırmak, salt önderlik çabalarıyla ve alışılmış silahlı mücadele biçimleriyle bu durumu artık daha fazla ilerletemeyeceğimizi kavratmaktır. Eğer gerekenler yapılmazsa, özellikle bizim çabalarımızın şu veya bu nedenle arkası kesilirse, değil gelişme, tasfiyenin kaçınılmaz olduğunu size göstermek içindir. Burada, özel savaşı karşılayacak ve ona göre gerillayı geliştirecek bir pozisyonu, gerilla savaşçılığını, gerilla örgütlenmesini ve ordulaşmasını sağlamak gibi ertelenemez, üzerinden, altından, sağından, solundan geçilemez. Mutlaka gereği yapılması gereken emredici bir görevle karşı karşıyayız. Önümüzdeki dönemde özel savaş, eğer iyi bir gerillaya karşılık bulmazsa, başarı kaydeder. Mevcut gelişmelere, bizim çabalarımıza, partinin içte ve dışta yürüttüğü siyasal çabalara güvenerek, sahte bir gerilla yaşamına kimse kendini kaptırmasın. İçinizde özellikle bu yönlü tehlikeli eğilimler, yaklaşımlar var. Partinin büyük tecrübesine dayanan gelişmenin üzerinde ucuz yaşanmak isteniyor.

Bize gelen bütün raporlar, hiç çaba harcamadan, ucuz komutanlık talepleriyle dolu. Bir Türk teğmeni, dört yıl kurmaylık okur, staj

dönemi vardır, askeri liseden geçer, daha öncesinde ilkokulu ve ortaokulu okur. Bu kadar kapsamlı bir eğitimden geçen kişi teğmen, yani bir takımın komutanı olur. Bizimki ise, daha doğru dürüst iki kelime konuşmıyor, ama bir günde bir takım da değil, bir bölük komutanlığını istiyor bizden! Böyle ucuz komutanlık olmaz. Artık bu gaflete bir son vermeliyiz. Böyle komutanlık anlayışını yerle bir edeceğiz. İki keçi gütmesini bilmeyen, “ben komutanlık istiyorum” diyerek kendini hangi cesaretle dayatabilir? Bizim bir ordulaşma imkanı yarattığımız ve savaşçı derlediğimiz doğrudur. Fakat bunlardan komuta teşkil etmek, takım komutanlığını yaratmak çok önemli ve ciddi bir iştir. Daha doğru dürüst iki kelimeyi konuşmayan, doğru dürüst bir nizamı bile kendine yediremeyen adamın tasarrufuna bunları bırakmak, kendimize yapacağımız en büyük kötülük olur. Biz şimdi kendimize bu kötülüğü yapıyoruz. Fakat artık yapmayalım diyoruz. Yani edebinizi, terbiyenizi, nizamınızı bulacaksınız. Bu işe gönüllü geliyorsunuz, “varım” diyorsunuz, talep üstüne talepte bulunuyorsunuz, bunlar iyi; fakat bu işin özüne ve nizamına gelmezseniz, o zaman sizden daha kötüsü yoktur.

Ordulaşma en oynanmayacak örgüt biçimidir. Ülkedeki birimlerin durumuna bakıyoruz, gerçekten bundan çok uzak. Hatta “eğer birlik komutanı olursam yaşadım” diye düşünülüyor. Biz, bu partiyi bu aşamaya getirmek için kendimizi lime lime ederken, yaşama diye bir şey aklımıza geldi mi? Bir takım insanı yiyeceğinden giyeceğine ve ruhuna kadar biz donatacağız, o adam da gidip üzerine oturacak! İşte şimdi böyle gözükara adamlar peydah olmuş. Bir defa tepeden tırnağa kadar disiplin kesilmezsen, muazzam bir çalışma gücüne ulaşmazsan, teori kadar işin pratiğini bilmezsen, bunun cesaret ve fedakarlığı sende olmazsa, o zaman nasıl komutan olmak istiyorsun! Ama ne yazık ki, parti adına önderlik eden, parti adına bu çalışmalarını gözetmekten sorumlu olanlar da bir o kadar sorumsuz! Bunun ölçülere hiç uygun olmadığını bildikleri halde, “bu iş böyle yürümez, böyle komutan olunmaz, böyle savaşçı bile olunmaz” diyemiyorlar. Bu konuda görevlerini maalesef yerine getiremiyorlar.

Gerillayı geliştirmek, sorunları böyle kavramak ve onlara çözüm

gücü olmakla mümkündür. Son yıllarımızı ve bu son devremizi biz, çok büyük bir çabayla bu sorunların çözümüne boşuna hasretmedik. Tekrar söylüyorum; gönüllü geliyorsunuz, ancak bunun anlam ifade etmesi için, çelikten bir disiplini ve ordu çalışmasını kendinize yedirmelisiniz. Bir komutan kimdir, bir savaşçı kimdir, görevleri nedir? Bu sorulara cevap vermeden bize yaklaşmayın diyorum size. Söz veriyorsunuz ama, en azından biraz namuslu bir biçimde bu sözün adamı olunması, bu yönlü görevlerin başarılmasına bağlıdır. Bu gücü kendinizde oluşturun. Hiç şüphesiz biz, burjuva okullarında, harp okullarında olduğu gibi uzun süreli bir eğitim görmeyeceğiz. Halkın okulları, halkın askeri okulları bunlardır. Halkın evlatları bu okullarda gerilla için ve kadro ordulaşması için gerekeni alırlar. Ve zaten biz de gerekeni veriyoruz; fazlası var, eksigi yok. O zaman layık olalım ve verileni alalım. Halk savaşçılarına halk ordulaşmasına ne lazımsa onu kendimizde üretelim. Bu imkansız değildir ve koşulları çok olgun hale getirilmiştir.

Parti aslında birçok şeyi sunmuştur. Gerilla için büyük bir halk desteği, her türlü maddi ve manevi donanım var. Kaldı ki eğitilmiş asker bile sunuyor ve sizleri yıllardır eğitiyor. O halde, neden hala doğru komutaya ve ordulaşmaya gelmeyeceksiniz? O zaman kim sizi besler, bundan sonra kim sizin sorumluluğunuzu üstlenir? Bu konuda gafil olmayalım. “Şimdiye kadar parti bizi taşıdı, bundan sonra da taşır” demeyelim. Lanet olsun bu anlayışa diyoruz. Bir daha bu tip insanların sorumluluğunu asla üstlenmeyeceğimizi söylüyoruz. Kolay değil namuslu yaşamak, kolay değil bir komutan olarak yaşamak; bunun şeref ve onurunu gerçekten taşıyacak olanlar beriye gelsinler ve bizden onlar görev istesinler. Bilmem köylüymüş, küçük-burjuva ukalasıymış, onlara söylüyorum, yaklaşmayın bize. Görev namustur ve halk savaşçılığı da en yüce eylemciliktir. Biz, her şeyimizi bunun için veririz. Bu işe “varım” diyenler, kendilerine verilen görevin sahibi olmayı, görev neyi gerektiriyorsa ona göre kendilerinde var olanı vermeyi ve görevi canı pahasına başarmayı bilen adamlardır. Bizim yol vermek istediğimiz, bir görevli olarak gerilla savaşı içinde yer vermek istediğimiz böyle kişiliktir. Yeter artık; köylü kurnazlığınızla, küçük-burjuva kurnazlığınızla,

eski sefil, ölmüş, bitmiş, bin defa yenilmiş kişiliğinizle, yüce davaları, soylu bir yaşamı ve bir halk ordulaşmasını boşa çıkarmayın!

Biz, çok büyük çabalar harcadık ve inanılmazı başardık. Elbette gelip üzerine otursanız ve fiyaka atasınız diye bunları yapmadık. Özellikle ülkedeki o birlik komutanları, takım komutanları adı altında yaşayan, fakat hiç de rollerine sahip çıkmayanlara söylüyorum: Terk edin bu durumları ve ucuz pašalığa, ucuz ağalığa sevdalanmayın! Çoğu sevdalandı ve tabii çok feci kaybettiler. O halde, kendimize ve halkımıza yaraşır olanı esas alalım. Kaldı ki bu, bir kendini yaşatma, kendini gururlandırma, şahsını kurtarma, ağalık-paşalık yapma değil, ölüm-kalım savaşımımız oluyor. Biz burada nefes nefese bu ölüm-kalım savaşının hatırı için yaşamıyor muyuz? Peki bu baylar, nasıl oluyor da hiçbir gereğini yerine getirmeden bir günde komutan olmak istiyorlar. Bir de bu kadar değer, bu kadar silaha el atıyorlar, paraya ve etkiye göz dikiyorlar. Bunlara yapmayın diyorum, bu değerler boğazımıza girer ve paramparça eder. Bu değerler öyle sanıldığı gibi kolay elde edilmedi. Bu değerlere sanıldığı gibi önderlik edilmiyor.

Şimdi böyle bir gaflet ve kendini aldatma var. Böyle yapmayın diyoruz. Eğitimle ne verilebilecekse verdiğimizize inanıyoruz. Varsa bir şeref sözünüz, gerçekten işin ehli olun. Yine de söyleyeyim ki, biz kimseye zorla “gel ve görev al” demiyoruz. Gözükaraca gelen sizsiniz. Hala “manga komutanlığı yetmez, takım komutanlığı yetmez, bölge komutanlığı isterim” diyorsunuz. Peki sen ne yarattın ki, bunu istiyorsun? İki kişi bile eğitemiyorsun. Yaptığın, Türk jandarmasının gerisinde on kat bir jandarmalık, yaramaz bir ağanın gerisinde on kat bir ağalık. Sen bununla kimi kandırıyorsun? Şimdi böyle bir hastalık boy veriyor. Ben bunları uyarıyorum, vazgeçin bu sevdadan diyorum.

Bu eğitim devremiz en çok bunun üzerinde duruyor ve bu devrenin şahsında bütünüyle partiye vermek istediğimiz mesaj, emir, talimat şudur: Son derece hayati bir aşamada olan silahlı savaşımımızın komuta ve bir bütün olarak ordulaşma sorunlarına kendimizi doğru katalım. Bunu başaramazsak, yenilgi demektir bu. Türk özel savaş sistemini küçümsemeyelim; kurt gibidirler, büyük tecrübeleri

vardır ve güçlüdürler. Mevcut basit köylü kafanızı bir tarafa atın. Ben her zaman olmam, olsam bile her zaman böyle yardımcı olamam ve destek sunamam. Bırakın bu çocukluğu, özel savaş deyip geçmeyin. Ayrıca sizi zorla buraya çağırmadık ve “gelin partide, onun silahlı savaşımında yer alın” demedik. Siz istediniz bunu ve biz de her bakımdan sizi aydınlatıyoruz. Hiçbir harekete nasip olmayacak bir biçimde işin girdisi-çıktısı işleniyor. Bakın çözümlemelere, işin felsefi esaslarından tutalım en ince uygulama esaslarına kadar eğer ciddi ihmal edilmiş bir yan varsa açıklık isteyin. Yine donanım itibariyle ve daha da ötesi üslenmenin birçok gereksinmesini hazırlama açısından da durum böyledir. Yani ordulaşmayı neredeyse her yönden bir lokum haline getirmişiz. Bunu başka türlü anlamak, yorumunu yanlış yapmak, hazıra konmak, tasarruf edilecek bir değerler yığını olarak görmek, içine girilecek ölümcül bir tehlikedir ve asla affedilmezdir. Bundan sonraki yaşamımı bu tiplerden hesap sormaya adayacağım.

Biz, halkın işlerini başka türlü götürmesini de biliriz, silahla olduğu kadar silahsız da götürmesini biliriz. Fakat silahla böyle oynayanlarla da, en az düşmanla uğraştığımız kadar uğraşacağız. Kimseyi silahla oynatmayacağız. Hiç hakkı ve yetkisi olmadığı halde silahlar üzerinde, savaşanlar üzerinde, halkın olanakları üzerinde böyle oynamaya fırsat vermeyeceğimiz gibi, savaş yasalarını ve onun cezalarını da uygulayacağız. Dayatılan özel savaşa karşı amansız bir gerilla savaşını dayatacağız. Başka seçeneğimiz yoktur. “Vay silahlı propaganda alışkanlığıdır, vay köylü usulü savaş tarzımızdır, vay biz ağır toplumsal etkiler altındaydık, vay ağalık etkisiydi, jandarma etkisiydi” türünden aşağılık teori ve tutumlara yaşam hakkı istemeyelim. Bunlar beyhudedir ve bize yakışmaz. Şimdiye kadar bunların bize nasıl yakıştırdığını bile dehşet ve öfkeyle karşılıyorum. Niye bunu bazıları bize yakıştırdı ve bunlar nasıl sızdı içimize? Parti öncülüğünü oturtmakla sorumlu olanlar buna nasıl müsaade ettiler? Nefret ve öfkeyle anıyorum onları. Yapmayalım, namusu kurtarmak kolay bir mesele değil diyorum. Bir imhayı önlemek basit bir mesele değildir. Eğer bunu anlamıyorsanız, sizden daha kötüsü olamaz. Eğer kararlılıkla önünde durmasaydık, **iyi ni-**

yetli ahmaklar kırk defa bize yenilgiyi tattıracaklardı. Layık mıdır bize bu? Yenilgi sadece bana mı, sadece partiye mi tattırılacak? Hayır, bir halkın topyekün tarih sahnesinden silinmesine yol açacaktır. Ve bunun etkileri bölge halklarının kaderine de iyi yansımayacaktır.

İşte bu baylar, tarihimizin bu en düşürülmüş tipleri, en eğitimsiz, seviyesiz ve ölçüsüz tipleri, sadece kendileriyle oynamıyorlar, çok büyük tarihi değerlerle ve bizlerle oynuyorlar. Bunlara silahı biz veriyoruz, bunların ağzını biz açtık, ana ve babalarından göremeyecekleri değeri sevgiyi ve ilk kelimeleri bunlara biz öğrettik; fakat bunların kıymetini bilmediler ve başımıza hak arayıcıları kesildiler. Çocukturlar, yeni yetmedirler diye bunlara ben yönelmedim, yeni büyüyorlar diye korkutmak istemedim. Yoksa bu durumları görmeyecek, bilmeyecek ve amansız yüklenmeyecek durumda değildim. Bunlar böyle oldu ama, hiç olmazsa bundan sonra PKK'nin ordulaşması içine girilmek isteniyorsa, iyi bir anlayış ve perspektif veya emir gereği olarak belirtiyorum ki, bundan sonraki PKK ve onun silahlı savaşım kolu bu temelde çalışmazsa yaşatamayız. Artık eskisi gibi yürütemem diyorum. Özlemlerinizi uyanmış, bütün halkın özlemleri uyanmış, o beton duvarları yıkarak parlamentoya kadar yansımış ama, bunları idare etmek bu belirtilenleri gerçekleştirmekle mümkündür. Aksi halde sizi yönetemeyiz ve bir günde durur işler. Bunu anlayacaksınız ve biraz namus varsa gereklerini özümseyeceksiniz. Asker olmanın, hele hele komutan olmanın en başta gelen özelliği, temel siyasi ve ordulaşma değerlerini bir emir olarak algılayıp en sert disiplinle kendine yedirmektir, kabul etmektir, yürütmektir. Asker olduysan birliğin iyi bir savaşçısısın, komutan olduysan birliğin mükemmel bir eğiticisi, örgütleyicisi ve savaşırıcısısın. Görevlere böyle yaklaşılr ve böyle yapılırsa, o zaman özel savaşın üzerine gidebilir ve onun bu son ve eskisi kadar da umutlu olmayan uygulamalarını boşa çıkarabiliriz.

Yeni hükümet de bir özel savaş hükümetidir; onun ekonomik, siyasi ve diplomatik ihtiyaçlarını giderecektir; hatta daha ince bir biçimde muhtemelen yine bir Kürt işbirlikçi pozisyon yaratmak isteyecektir. Özellikle bu Güneyli işbirlikçi güçleri çağıracaklar ve tekrar üzerimize sürecekler. Bu arada sahte Kürt partileri biçiminde en-

gelleme durumlarını yaratacaklar ve muhtemelen bazı reform kırıntılarını özel savaşın hizmetine sunmaya çalışacaklar. Bunlar çokça işlediğimiz hususlardır. Yapılmak istenen, demokrat olmanın, insan haklarına saygılı olmanın ve yine ulusal soruna gerçekçi bir çözüm bulmanın bir gereği değil, özel savaşın hizmetinde olmanın bir gereği olarak yapılacaktır. Bunu asla gözardı etmeyelim. Ama böyledir diye, mevcut durumu görmezlikten de gelmeyelim. Güneyli işbirlikçi güçleri üzerimize sürerlerse, biz de uygun taktiklerle üzerlerine gideceğiz. Reform kırıntıları ve işbirlikçi amaçlı partiler söz konusu olduğunda, şimdiye kadar yaptığımız gibi bu ortamı biz kullanacağız ve daha da başarılı olacağız. Dolayısıyla görüşmek mi istiyorlar, ardına kadar açığız; özgür siyasi faaliyet mi diyorlar, sonuna kadar kullanırız; işbirlikçilerin örgütlenmesi mi diyorlar, içine gireriz ve felç ederiz. PKK'nin bu konudaki devrimci özünü, bağımsızlık ve özgürlüğü esas alan tutumunu gözardı etmeyenler, bütün bunlara karşı nasıl tutum alınması gerektiğini ustaca bilirler.

Onlar Güneyli güçleri üstümüze sürdükçe, biz de Güney için son derece olgun hale gelen özgürlük ve bağımsızlık eğilimini dayatacağız. Nitekim bu yönlü gelişmeler daha şimdiden bunlara tehlike çanı teşkil etmektedir. Bunu daha da hızlandıracağız. Sınırlı bir hamleyle burjuva yasal alanına müdahale ettik. HEP, onların gözünde şimdi bir dikendir. Belli ki daha fazlasını yapacağız. Kültürel haklar mı veriyorlar? Versinler bakalım, onun devrime ve halka hizmet edecek hale nasıl getirileceğini göstereceğiz. Bunların hepsi, özel savaş karşılamasının yan çalışmalarını olarak kendini gösterecektir. Belirttiğim gibi, gerilla ordulaşması, gerilla örgütlenmesi ve gerilla taktikleriyle savaş esastır. Ama bu esasa bağlı olarak da bir sürü siyasi faaliyet, birçok yedeği devreye koyma söz konusu olacaktır. Yedek çalışma alanını çok sağlam bir biçimde işleteceğiz. İyi bir müttefik, destek ve dayanışma üssü haline getireceğiz. Destek alacağız, destek vereceğiz. İşbirlikçi pozisyonu yıktık ve işbirlikçilerin çoğunu teslim aldık, daha da fazla alacağız ve devrimin hizmetine koyacağız. Koruculuk çözülüyor, aşiretler çözülüyor, bunların hepsini devrimin yedeği haline getireceğiz. Düzenin demokratik görünümü, insan hakları görünümü bütün yaklaşımlarını dikkatle de-

ğerlendireceğiz ve kullanacağız. Onları tam tutarlı insan hakları ve demokrasiye bağlı kılıncaya kadar, gerek yıkararak ve gerekse anlaşarak, anladığı dil neyse o dili kullanarak sonuç alacağız. Uluslararası alanın yeni düzen arayışlarına kendi cephemizde en sağlam karşılığı vereceğiz. Sosyalizme açılım kazandırarak, ulusların haklarına ve insan haklarına en büyük değeri biz vereceğiz. Bu konuda haksız ve çözümsüz olanın TC olduğunu ve özgürlüğün her biçiminin bizim önderliğimizde geliştiğini göstererek, gerçek yeni dünya düzeninin de seçkin bir çalışanı olacağız.

Önümüzdeki dönemin temel görevleri üzerine parti öncülüğünü geliştirerek yürüyeceğiz

Belirttiğimiz bütün bu temel görevler, hiç kuşkusuz parti öncülüğünde yerine getirilecektir. Bizim için parti gereklidir, parti öncü olarak gereklidir, bütün faaliyetlere önderlik etmek için gereklidir. PKK, şimdye kadar doğru şekillenen bir parti olarak, klasik komünist partilerin içinde buldukları konumu kabul etmemiş, eleştirmiş, kendi somutunda aşmış ve bu temelde parti anlamında sosyalizme bir katkı sunmuş, bir cevap teşkil etmiştir. Partinin bürokratikleşmemesi, astığım astık kestiğim kestik türünden bir merkeziyetçiliğe saplanmaması ve böylece yozlaşmanın içine sürüklenmesi için aslında doğru hareket edilmiş ve bu konuda gelişme katedilmiştir. Sürekli emir ve yetkilerle değil, eleştiri ve özeleştiriyle ve kendini günün ihtiyaçlarına uyarlamakla doğru hareket edilmiştir.

Parti, her zaman tarihi ve toplumsal bir ihtiyacı karşılar. Bir ihtiyaç giderilirse yeni ihtiyaçlar doğar ve parti de ona göre şekillenir. Bu ilkeye bağlı kalarak PKK'yi buraya kadar getirdik. Yoksa bir kast örgütü olsun diye şekillendirmedik. “İyi bir şey yapsın ve kırk yıl onun üzerine yatıp kendini yaşatsın” biçimindeki anlayış bizim partiden uzaktır. Bizim parti, her dönemin tarihi ve toplumsal ihtiyaçlarını, onun emeğe ve özgürlüğe bağlı ihtiyaçlarını çok iyi göreyerek ve onlara cevap vererek kendini partileştireceğini bilen bir anlayışla gelişmiştir ve bu tutumunu da sürekli kılacaktır. PKK'yi PKK yapan temel gelişme yasası budur. Bu açıdan, partinin içine bir bü-

rokratik kast olarak oturmak, merkezi yetkilere dayanarak, yada komite yetkilerine dayanarak yaşamak beyhudedir. Ancak içimizde yaşamayı böyle anlayanlar az değildir. Kerameti kendinde menkul adamlar gibi, merkezileşmeye ve onun sunduğu yetkilere dayanarak devrimcilik yapmak isteyenler çoktur. Yani klasik komünist partilerde olduğu gibi. Ancak biz bunu tehlikeli buluyoruz. Bu, doğru olmayan bir biçimdir ve reel sosyalizmin çözülüşünün de en temel nedenidir. Bürokratikleşme bu anlayışla bağlantılıdır. Dolayısıyla PKK'nin bu tezi önemlidir ve bu temelde şekillendiği de hiçbir zaman gözardı edilemez. Her ciddi parti militanının bunu çok iyi görmesi gerekir, bu temelde partileşmeye güç yetirmesi gerekir, partileşmeyi bu temelde bilmesi, özümsemesi ve uygulaması gerekir.

Biz, bu temelde öncüyü daha iyi geliştireceğiz. PKK'nin öncülük vasıflarını, iç ve dış engel, ağırlıklı olarak provokasyon dediğimiz türden hiçbir sapmaya yer vermeden, onu PKK yapan bu gelişme esaslarına tamamen sadık kalarak, öz kadar biçimi de daha çok yetkinleştirerek, sadece ulusal düzeyde değil, uluslararası düzeyde de, sadece Kuzeybatı Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan'da somutlaştıracağız. Diğer parçaları biçimlendirme ve onlara özgü seksiyonlar oturtma, her zamankinden daha fazla vazgeçilmez bir görev oluyor. Güney'e daha şimdiden sınırlı da olsa bir müdahale yapılmıştır. PAK biçimindeki organizasyon gelişir ve görevler layıkıyla yerine getirilirse rolünü iyi oynayacaktır. Özellikle bağımsızlık ve özgürlük eğiliminin Güney'de mesafe katetmesinde ve hatta çözüme ulaşılmışında ileri düzeyde bir rol oynaması beklenebilir. Buna gereken ağırlığı vereceğiz. Bu devre, bu konuda önemli bir çalışma yapmıştır. Zor da olsa Güneyli öğelerin belli ölçüde şekillenmesi, bu çalışmalara güç katacaktır. Ayrıca Güney'deki gerilla çabaları buna katkı yapacaktır. Bu temelde taktik çerçevesinde bağımsızlık ve özgürlük eğilimi artık Güneyli halkımızın gündemine girecek, hızlı bir gelişmeye ve hatta belli çözümleri dayatıp onlara ulaşmaya yol açacaktır.

Diğer yandan, ciddi önem taşıyan Türkiye çalışmaları ön plana geçmektedir. PKK'nin enternasyonalist yapısı göz önüne getirildiğinde, en yakın stratejik alanlardan birisi olarak buraya yönelecek

ve bir partileşme alanı olarak burayı öne çıkaracaktır. Daha şimdiden Kürdistan'daki kadar kalabalıklaşan buradaki Kürdistan kitlesi ve örgütsüz bırakılan Türkiye emekçi yığınları doğru bir partileşmeyi bekliyorlar. Biz isterdik ki, bu Türkiye'nin devrimcileri tarafından yapılsın. Fakat öyle anlaşılıyor ki, bu konuda fazla bir başarı sağlayamayacaklar. Çünkü, tam bir teorik bunalım ve pratik kargaşa içinde yaşamaktadırlar. Dolayısıyla, bir öncü çalışmasına bizim katkı teşkil etmemiz ve Türkiye ortamına bir devrimci halk partisi dayatmamız kaçınılmaz hale gelmiştir. Burada Türkiyeli arkadaşların da yer aldıkları ve etkimizde hızla geliştikleri göz önüne getirildiğinde, Türkiye'de kurulacak bir parti seçeneği, programı ve planlamasıyla önümüzdeki dönem Türkiye'ye oturtulması gereken bir çalışma olacaktır. Bu noktada direkt ve dolaylı sağlanan Kürdistan'daki devrimci etki, yine taşırılan muazzam Kürt emekçi yığınlarla Türkiyeli emekçilerin örgüt talebi iyi bir öncülükle karşılık bulacaktır. Partinin teorik perspektifleri ve siyasi tecrübesi bu işi daha kolay başarmaya götürecektir ve kadrolaşması hızla sağlanacaktır. Türkiye'nin elverişli entellektüel birikimi ve birçok anlayış noksanlığı da olsa yoğun kadro potansiyeli, böyle bir çalışmanın daha hızlı vücut bulmasına imkan sağlayacaktır. Dolayısıyla mevcut özel savaşın Türkiye cephesine dayatılacak en kapsamlı devrimci çalışma, böyle bir partileşme ve onun yürüteceği devrimci-demokratik çalışma olacaktır. Bu alandaki boşluk her zamankinden daha fazla giderilmeye çalışılacaktır.

Parti öncülüğünün Avrupa'daki kolu da rolünü daha iyi oynayacaktır. Diploması alanı daha iyi değerlendirilmeye çalışılacak ve diplomasinin devrimin hizmetinde rolünü oynaması artan çalışmalarla sağlanacaktır. Kürdistan'ı tanıtmaya, Kürdistan'a hizmet etmeye, devrimi uluslararası alanda da tanıtmaya çabalarına gerçekten hız verilecek ve bu alanda kesin gelişme kaydedilecektir.

Önümüzdeki dönemin en önemli bir çalışması da, halkın siyasi mücadelesinin taçlanması biçiminde ve halkın cephesinin doğal bir kurumu olarak ulusal kongre veya Kürdistan için bir parlamentonun gündeme gelmesi olacaktır. Türk parlamentosu içindeki rezaleti de göz önüne getirdiğimizde, Kürt halkının kendi ulusal parlamentosu-

na kavuşması gerektiği, önümüzde duran çok açık bir görevdir. Her bakımdan tarihi ve toplumsal gerçekleri ve gelişen devrim sürecini göz önüne getirdiğimizde, Kürdistan halkının ulusal kongresini, parlamentosunu, yasama meclisini, adı ne olursa olsun, yani iradesinin ifadesi olacak kurumu teşkil etmek, artık ertelenemez bir görev olarak kendini tarihin gündemine dayatmaktadır. Halkın temsilcilerinin sömürgeci parlamentoya gönderildiği ve bu taktiğin oldukça sonuç aldığı göz önüne getirildiğinde, halkın öz parlamentosunun kuruluşu giderek aciliyet kazanan bir görev haline gelmektedir.

Günümüz söz konusu olduğunda bu devrimci bir parlamentodur. Devrimci halk parlamentosunun hazırlıklarına şimdiden girişmek, onu artık pratik bir sorun olarak görmek, bir teorik sorun olarak veya nasıl bir programı olsun biçiminde ele almaktan öteye pratik teşkiline gitmek, daha şimdiden hazırlıklarına başlayarak önümüzdeki yıl içinde halkın temsil düzeyini en iyi biçimde sergileyecek bir delege sistemine ulaşmak, özellikle devrimimizin sardığı kentlerin ve bölgelerin halk temsilcilerini hızla seçmek ve onları silahlı denetimimiz altındaki alanlarda bir parlamento kuruluşuna götürmek, önemli bir görev olarak karşımızdadır.

Kürdistan'ın hemen her tarafının bir devrim çalkantısı içinde olduğu göz önüne getirildiğinde, bu anlamda parlamento, devrimin yasalarını en üst düzeyde kararlaştıran bir kurum olarak çözüm bekliyor. Artık şahısların ve hatta partilerin kendi başlarına yürüttükleri bir ulusal devrim değil, hemen bütün partilerin, kişilerin, diğer kurum ve kuruluşların emir ve yasalarına bağlı kaldıkları en üst irade olarak, otorite gücü olarak parlamento fikrini, kongre fikrini somutlaştırmak gerekiyor. Hiç kimse, yetkisi kendinde menkulcesine, “her türlü kararı ben veririm, ben yürütürüm” dememeli. Aşiret başkanymış veya parti başkanymış; hiçbiri bunu dememeli. Devrim parlamentosundan, devrim konseyinden veya kongresinden aldığım güçle demeli. Herkes onun yetkilerini tanımalı ve ondan aldığı güçle çalışmalıdır. Bu temelde, şu parçada bu çalışma, şu alanda bu faaliyet, bu kadar savaş, bu kadar diplomasi, bu kadar siyasi gelişme gibi konular, az çok parlamentonun kararlaştıracığı işler olarak görülmelidir. Yani temel savaş kararları, temel siyasi ayaklanma ka-

rarları, temel görüşme kararları, temel diplomasi faaliyetleri artık bir parlamentonun kararları olarak teşekkül etmelidir. Mevcut çok başlı, neredeyse herkesin bir ağa kesildiği, herkesin her şeyi kendisinden başlatabildiği ortama hızla son vermek, parlamento gibi meşru bir otoriteyi yaratmak, tarihi olarak şimdiye kadar bizde hiç gerçekleşmemiş olan böyle bir ulusal kurumu gerçekleştirmek, “ben namusluyum” diyen, “yurtseverim” diyen, “halktan yanayım, ulustan yanayım ve hatta insanlıktan yanayım” diyenin erteleyemeyeceği bir görevdir. Otuz milyonu aşkın bir ulusun tek bir ulusal kurumunun olmaması, ibretle seyredilmeye değerdir.

Diğer yandan biz, şimdiye kadar yürüttüğümüz bütün çalışmalarını, halkın ulusal otoritesinin kurumlaştırılması çalışmaları olarak da değerlendirebiliriz. Yani yürütülen parti çalışması, onun silahlı çalışması, şimdiye kadarki serhildanlar, bir anlamda halkın en yüce irade organını, ulusal kurumunu, kongresini, parlamentosunu, devrim konseyini ortaya çıkarmak içindir. Önümüzdeki yıl mutlaka başarmamız gereken bir görev, artık hiçbir gerekçeyle hiç kimsenin engel teşkil edemeyeceği çabalarımızın en belli başlı hedeflerinden birisi budur. Bu konuda üzerimize düşeni yapacağız. Daha şimdiden, “ben bu işe varım, halkın yüce temsilciliğine varım, her koşul altında çalışacağım, canım pahasına da olsa yılmadan çalışacağım” diyenler halkın temsilcileri olarak öne fırlamalı ve halkın kaderini bağlaması gereken kuruma hızla koşmalıdır diyeceğiz. “Ben böyle bir görev çağrısına hazırım, varım” diyen herkes görev başına diyeceğiz. Köy köy, kent kent binlerce kişinin katıldığı toplantılarla halk kendi temsilcilerini seçsin. Bir Diyarbakır'da, bir Cizre'de, vb her tarafta binlerce insan toplanıp gösteri yapsın ve “parlamentoya bizden bu kadar temsilci” desin. Yani halkın temsil düzeyi neyse o kadar temsilci seçilsin. Devrimimizin halkçı karakteri ve mevcut gelişmesi temelinde böylesine bir taçlandırma işini de böylece başarıyla yerine getirelim.

İşte önümüzdeki dönemin parti çalışmalarının en önemli alanlarından birisi de, halkımızın bu yüce kurumuna hizmet temelindeki çalışmalar olacaktır. Dayatılan ve biraz da inceltirilerek sürdürülen özel savaşın Demirel'li ve İnönü'lü hükümetine ve yine işbirlikçile-

rine dayalı özel savaşına karşı, bizim de partimizin devrimci siyasi çizgisine bağlı gerillamız, cephemiz, parlamentomuz ve her düzeydeki yan faaliyetlerimiz böyle ele alınıp geliştirilmelidir. Parti, bütün bu çalışmalarına en yüksek düzeyde ve büyük bir olgunlukla, yaratıcılıkla cevap verme gücünü göstermelidir. Bu devrenin hazırlamak ve bütün partiye yansıtmak istediği çabaların özünü bunlar teşkil ediyor. Ne mutlu bu çabaları bu biçimiyle görebilen ve böylesi tarihi çabalara başarı şansı verdirenlere!

Bu devrenin tüm mensupları, tüm partililer, gerçekten tarihte ender rastlanan acımasız bir özel savaştan kurtulmanın ve ona özgür yaşamı dayatmanın şansını elde edenler, çok dar koşullarda eşi az bulunur bir parti çalışmasını ve bu temelde gelişen bir halk uyanışını yakalayanlar, eğer tarihe ve özgürlük değerlerine karşı ve bu partinin ne olduğuna dair biraz sorumluluk duyuyorsanız bileceksiniz ki, elde edilen konum, elde edilen yüksek savaş, özgürlük ve soylu yaşam değerleri öyle kolay elde edilir değerler değildir. Hele hele yetkiyle, parayla, pulla alınacak değerler hiç değildir. Tarihin PKK tarafından çözümlenmesi ve çok amansız bir savaşım sonucu kazanılan bu değerler, tamamen savaş değerleri sistemi oluyor. Bu anlamda büyük sorumlulukla, çok bilinçli ve gerçekten candan daha fazla değerini taktir ederek yürütmekle karşı karşıya olduğunuz bir çalışmayı şart kılıyor. Buna ulaşmak mutluluktur. Dört elle bu mutluluğu paylaşan bizler, eğer en lanetlenmiş, en yoksun bırakılmış, kendilerine hiçbir biçimde yaşam fırsatı verilmemiş bir halk ve onun önder güçleriyesek, o zaman bunun artık ne olduğunu sözle sıralamanın bile fazla anlamı yoktur. İşin kendisi, ilk iki sözcüğü bile, kişiyi, hem de en yaman bir şekilde kendine getirme, nizama getirme ve hazır ola geçirme gücündedir. Biraz tarihi duyanlar, biraz gelişmelerin acısını duyanlar, biraz gelişmelerin kendisini iyi anlayanlar için, aslında hiçbir söze gerek yoktur. Eğer bu kadar söz sarfetmek zorunda kaldıysak, bunun nedeni, yine utanılası, sağırlaştırılmış, dilsizleştirilmiş, körleştirilmiş gerçeğimize duyulan tepkidir, bu olumsuzlukların sizlerde yarattığı tahribattır. Akıllı olanlar için, biraz yürekli olanlar için bunlar o kadar açık ve o kadar coşkuyla yerine getirilmesi gereken görevlerdir ki, yine içinden geçtiğimiz

öylesine görkemli bir aşamadır ki, insan, sadece “ne mutlu bana ki böyle bir çalışma imkanı elde ettim, böyle bir yaşama imkanı elde ettim, insanlık onurunun bir daha yitirilmemesine kazanılacağı bir savaş ve mücadele dönemine girdim” diyebilir. Sorumlu devrimci tutumun en öznlü ifadesi de budur.

Bu temelde biz, bundan sonraki çalışmaların üzerine yürümenin coşkusu içindeyiz. Başta bu devre olmak üzere ülke dışında ve ül kemizin hemen her alanında yürütülen muazzam eğitim devrelerinin ve savaş güçlerinin, burada yaptığımız çalışmalardan çok büyük güç alacağına inanıyorum. Mutlaka bu gücü vereceğiz ve her zaman olduğu gibi bu çalışmaları yakın dönemin şehitlerinin anısının bir gereği olarak ele alacağız. “Her zaaf, hata, yanlışlık bir erkenden kaybetme vesilesidir” diyerek ve bu anlamda devrimci yaşama daha çok kazandırma gücünü vererek şehitlerin anılarını karşılayacağız ve bunun anılara layık olmanın en doğru bir biçimi olduğundan emin olarak başarılı pratikler sergileyeceğiz.

Her zaman söylediğim gibi, bu temelde görevlerin üzerine yürürken, bu tarihe yaraşır bir biçimde yapılır. Burada küçük hesaplar, hele bencillik asla yapılamaz. O halde, yürürken bir halkla birlikte yüründüğünü, bir ordu yürüyüşü içinde olunduğunu, tarihimizde ilk defa böyle güçlü bir yürüyüşün yakalandığını, bunun ucunda zaferin olduğunu ve hem de on yıllara havale edilemeyecek kadar yakın dönemde bir zaferin gizli olduğunu bilerek çabalarımızı sunalım! Başarıya gitmek için çok iyi birer görev adamı olmasını bilelim!

Bu biçimde yürüyüşün mutlaka kazandıracağını bilerek, kendimiz ve bütün parti için sorumluluk üstlenerek, bizden, çevremizden ve bütün parti içinden kaynaklanan engelin her türlüüne, incesine-kabasına, lafzına-pratiğine karşı durarak ve artık kazanmanın yegane biçimlerini dayatarak yürüyeceğiz ve ancak böyle kazanılabileceğini herkese göstererek kazanacağız. Ben, bu temelde, başta bu eğitim devresinin öğrencileri olmak üzere partimizin bütün çalışanlarına yüksek başarı dileklerimi iletiyor ve selamlarımı sunuyorum.

14 Kasım 1991

**Partimizin 14. savafı ve zafer yılı
ordulaflma ve ulusal ayaklanma için yeni bir
dönemdir**

Asırlık TC gerçeğinde yaşanan sıkıntıların, savaşı bir güç olarak bir anlamda bizim gerçekliğimizde de yaşanacağı açıktır. Faşist Türk devleti, Kürt sorunu konusunda şiddet temelinde ve hükümet düzeyinde bir çözümü esas alırken, kuşkusuz biz de savaş hükümeti biçiminde çözümler geliştirmek durumundayız.

Temel sorunumuz bu olmasına rağmen, hala kendini politikaya ve askeri çalışmalara verememenin sıkıntılarını yaşıyoruz. TC olağanüstü bir dönemin olağanüstü çalışmalarını sergilerken, bizim kendi devrimci otorite sorunlarımıza güçlü bir tarzda yaklaşmamamız, güçlerimizin politikada ne kadar yetersiz ve sorumsuz olduğunu gösterir. Hükümet düzeyinde çözüm bekleyen sorunlara yaklaşım biçiminiz bu denli geri ve yetersiz bir düzeyde olursa, zaferi yaratamazsınız. Ben kendimi bu temelde ele alıyorum ve hazırlıyorum. Ama siz savaş gerçeğine, iktidar sorununa ve bir bütün olarak devrim sorunlarına iyi hazırlanamıyorsunuz. Yapımızın içinde müthiş zayıflıklar yaşanıyor. Bu yaklaşımların tarih boyunca sürekli kaybettirdiği çok iyi biliniyor. Yetersiz, zamana yetmeyen yaklaşımların ve zayıf tutumların başarıyı getirdiği görülmemiştir.

Düşman her zaman bize yenilgiyi tattırmak ister. Ama bizim görevimiz de düşmanın bütün çabalarını boşa çıkarmaktır. Bu da yeterli hazırlık ve görevlere başarı derecesinde yaklaşmakla mümkündür. Devrimcilik günü kurtarmak demek değildir. Sizin yaklaşımlarınızda bugünü veya yarını kurtarmak gibi dar bir hesapçılık vardır. Oysa bir devrimcinin hesabı ne kendini eskiye yatırmak, ne de bu-

günü veya yarını kurtarmaktır. Devrimci, kendi çalışmalarında sonuca ulaşma özverisine sahip olan, ön görüşüyle zaferi güvence altına alan, hem de bunu özde ve biçimde kapsamlı bir tarzda yaratan kişidir. Bu, bir devrimcinin tutturması gereken ve herhangi bir gerekçeyle ertelenemeyecek bir husustur. Ancak hala kendininkinin en iyisi olduğuna inanan ve kendini böyle avutanlar vardır. Arkadaşlar, içine girilen bu tavrın devrime ne kadar elvereceği ve neyi kurtarabileceği sorgusu içinde değiller. Bu tutumların kişiyi devrimcileştiremeyeceği açıktır.

Bu bağlamda kısaca son siyasal gelişmelere bakılırsa, yalnız PKK açısından değil, solculukla, muhalefetle ve hatta iktidarla geçinen çevrelerin de yarattığımız gelişmelerin etkisi altında oldukları görülecektir. Biz bu önemli gelişmeleri tek başımıza yarattık. Taktikleri tek başımıza yönlendiriyoruz. Herkes kendi açısından buna ulaşmaya çalışıyor. Böylesi bir durumda bazılarının yetersiz ve zayıf tutumları yüzünden taktiği mi değiştireceğim, yaşamı mı durduracağım? Düşmana tanımadığım fırsatı bunlara mı tanıyacağım? Hayır, bunu yapmayalım. Siyasal gelişmelerden ve verilen savaşımdan sonuç çıkaramamak ve yaşamı yaz-boz tahtasına çevirmek, bir devrimcinin tanımında bulunmayan olumsuz hususlardır. “Burası Türkiye’dir, burada her şey biraz böyle yapılmıştır” dersenez, biz de bu gerçeğin kabul görmeyeceğini söyleriz.

Politika giderek daha çok netleşiyor. Düşmanın gelecekte daha inceltilmiş bir imha politikasını uygulaması söz konusudur. TC, eski kaba inkarcılık ve imha siyaseti yerine uluslararası kamuoyunu aldatmayı esas alan, halkımızı tarihten silmenin çok sinsi ve ince yollarını hesaplayan bir yaklaşım ve PKK’yi baş hedef seçen bir yönelişle bize karşı saldırılarına devam edecektir. Bu kez öldürücü vurmayı deneyecektir. Bunları anlamamız gerekir. Bundan sonra zindanlara hazırlıksız düştüğünüzü ve düşmanın sizi hazırlıksız vurduğunu söyleyemezsiniz. Karşımızdaki düşman vurur, işkencenin de alasını yapar. Biraz kendinize gelin.

Sizi biraz kendi başınıza bıraktığımızda kendinizi koyuveriyor, ölüm anları yaklaştığında bile tınmıyorsunuz. Bu arada başka hesaplar peşinde koşanlar da az değildir. Bu, gafil bir yaşam tarzıdır.

Bunu kabul edemeyiz. Birtakım olanaklar sunmuş bulunuyoruz. Bu olanaklar üzerinde bakanlık hesaplarından tutun ikbal avcılığına kadar çeşitli bireysel hesaplar yapma durumu yaygınca yaşanmaktadır. Oysa bizim yarattığımız değerler ve bu doğrultudaki çabalarımız olmasa, gerçekte bunlar çöpçü bile olamazlar. Faşist Türk devleti gururunuzla oynuyor. Onun önünde bile duramıyorsunuz. Bu bitmez tükenmez emek gücümüzün savaşıla ilişkisi vardır. Bunu dikkate almak gerekir. Bunu anlamadıklarımızı, oyunlarına ve hesaplarına devam edeceklerini söyleyenler bir yere varamazlar.

Türkiye'de bugün yeni hükümet kuruluyor. Hükümet hangi politikalarla karşımıza çıkacaktır? Kuşkusuz düşman son kitle deformasyonlarını da arkasına alarak, belirli çabalar içine girecektir. Bir yandan şiddet kullanmayı sürdürürken, öbür yandan kandırma, oyalama ve yeni güçleri devreye sokma gibi politikaları dayatacaktır. Politika, taktik demektir. Bu dönemde hiç olmazsa birkaç aylığına bile olsa sağlam bir öngörüü tutturmaya, ölüme fırsat tanımamaya veya çok olumsuz bir gelişmeyi durdurmaya çalışın. Stratejiyi geliştiremediniz diyelim, ama hiç olmazsa bireysel taktikler sizi yaşatsın. Siyasal gelişmelere aşiret usulüyle yaklaşmayın. Taktiksel çabalar da örgütle olur. Bireysel çabalarla hiçbir şey kurtarılamaz. Örgütün kesinlikle gerekli olduğunu anlamalısınız.

Adamlar devrim gibi bir demokrasi programını açtıklarını söylüyorlar. Bunu gazete manşetlerine çıkarmışlar. Gerçekte Türkiye'de demokrasi ortamını biraz biz geliştirdik. Demirel ve ötekiler üzerindeki ölü toprağını silkeleyen de biz olduk. En amansız düşmanlarımız olan Ecevit'i, Erbakan'ı ve Türkeş'i biz politikaya döndürdük ve parlamentoya doldurduk. Türk solculuğunu da ayağa kaldırdık. Bunların on iki yıllık uykudan yeni uyanmış gibi bir halleri vardır. "Bu gelişmeler doğru mu" diye soruyorlar. Bütün bunlara rağmen bizi beğenmiyor, 12 Eylül faşizminin amansız saldırılarına nasıl karşı konulduğunu bile anlamıyorlar. Hepsi kendini sahte pehlivan yerine koyuyor. Demirel büyük savaş verdiklerini iddia ediyor. Ecevit'in çalımından geçilmiyor. Erbakan ve Türkeş şaha kalkıyor. Türkiye'de sol hareket canlanıyor.

1980 öncesindeki durumunuzu ele alalım: O zaman hazırlıksızdı-

nız ve yutulduunuz. Yaşamı ilerletemeyişiniz bundandı. Yaşamla ilgili sorunları çözümlenemediğiniz için, yaşam sizin için bir yük haline geldi. Yaşamı olumsuzluklardan ibaret saydınız ve bunun için ciddi hatalar yaptınız. Bu yaklaşımlarınız hala devam ediyor. Kendinizi özgürlük olayına tamamen oturtamıyorsunuz. Yaşamınızın esasını tesadüfi gelişmeler oluşturuyor. Bunu yırtın. Bunu başarmanın yolu gerçeklere hakkıyla karşılık vermektir. Aslında bunun için fırsat sunduk, ama değerlendiremediniz. Tesadüfler üzerine kurulu yaşamı savunmaya devam ediyorsunuz.

Biz yenilmemek ve devrimcilerin kanını yerde bırakmamak için kendimize yön verdik. Ancak acımasız koşullarda yaşayanlar da dahil, hala işin özüne varamamayı marifet sayanlar vardır. Biz eğitim de verdik. Artık yeter, otuz beş yaşında çocukluk olamaz. Yaşamın herhangi bir alanında herhangi bir doğruya ve göreve doğru yapışın. Kendinizi doğru değerlendirin. Yeni dönemde güçlü başlangıçlar yapmalısınız. Yeni dönem iyi bir hazırlık ister. Düşman, devrim gibi bir demokratik açımdan söz ediyor. Bundan yararlanın. TC tekrar bizi esas hedef haline getirecektir. Ama militanlar için siyasal çalışmalarda ve savaşta muazzam elverişli bir çalışma ortamı yaratılmıştır. Tabii bu yollar kolay açılmamıştır. Devrim gibi bir demokratik açımdan söz etmekle burjuvazi, sıkışan durumunu kurtarmak için prim vermektedir. Taktikten söz ediyorsanız, bunun hazırlığı ve çalışması içine girmeniz gerekir. Burjuvaziye yaptıklarını devrimle ödetirme şansımız çok yüksektir. Burjuvazinin ve emperyalizmin kurtulmasına engel olmak, böylesi anlamlı devrim seçeneğimizi dayatmak ve güçlü bir biçimde yerine oturtmak için devrimci görevler üzerinde yoğunlaşın. Bunu defalarca dile getirdik. Devrimde iddialı olanlar derinliğine yoğunlaşabilirler.

Türkiye'de kurulan yeni hükümet, devrimci-demokrasi güçleri ve halkın içindeki gelişmeler mücadelemizin yan ürünü olarak ortaya çıkıyor. Türk solcusu da artık bu durumu kavramalı ve saygılı davranmalıdır. Bunların üzerine daha sert gideceğiz, bazılarını sarsacağız; “yeter artık, halkınızı aldatmayın” diyeceğiz. Mafya türü örgütler, burjuva ahlakından bile yoksun olan çalışmalar ve en değme despotlara taş çıkartacak despotluklar devrimcilerin tarzı değildir.

Onlara bunu anlatacağız. Israrla yaramazlık yapar ve provokasyona yönelirlerse, PKK kendilerine daha ezici biçimde yönelecektir. Yan ürünler de olsa, biz kendi emeğimizle yarattığımız değerlere sahip çıkmasını biliriz. Bunlar bizim yarattığımız ve yan ürün olarak ortaya çıkan değerlerimizi halkın çıkarları için değerlendirmesini bileceklerdir. Eğer değerlendiremezlerse, biz yeni yöntemler geliştireceğiz. Yirmi yıllık öfkemizle bazı anlayışlar ve tutumların üzerine gideceğiz. Devrimcilerin anısına ihanet eden en iğrenç tutum ve davranışları dayatanları açığa çıkaracağız. Bu güçler kendilerini yenileme şansını kullanabilirler, bu şans kullanamazlarsa ezilip geçileceklerdir.

Köhnemiş Türk egemenlik sistemini, TC'nin düzenini bu duruma getirenler artık bölünmemek üzere sol solucanlığı kökten kesip atmak zorundadırlar. Kaldı ki halklarımıza karşı saygılı olmanın birinci koşulu da budur. Dolaylı olarak PKK'den yararlanmak isteyenler buna dikkat edeceklerdir. Biz uyarımızı yapıyoruz. Sözümüzü zamanında söylüyoruz. Buna karşılık vermeyen kimdir? Süreçleri kavramayan biz değiliz. Süreçlerin nasıl yaratıldığını çok iyi biliyoruz. Emeklerin neye yol açtığını ve bunun olası sonuçlarını kudretli bir biçimde değerlendirebilecek durumdayız. Türkiye sol hareketinde de direnenler oldu, çalışanlar da oldu. Ancak önemli olan sonuçtur. Sonucu kim aldı? Direnci kırılmış ve yenilmiş, kendini kurtaramamış ve boğulmuş! Ne denli görkemli olsa da, direnişçilik tek başına günü kurtaramaz ve pahalıya mal olur. Bizim direnişçiliğimiz yenilmedi ve sonuç aldı. Birkaç eylem yapmak başarı değildir. Ancak başarıya giden yol ve yöntemler yan ürünleri doğurabilirler. Bizim yürüttüğümüz savaş Türkiye'de fazlasıyla yan ürünler doğurmuştur. Bu yönlü çalışmaları daha da kapsamlı yapacağız.

İktidarın “demokrasi programı” nedir ve nasıl oluşturulmuştur? Buna karşı dayatılması gereken halk demokrasisi nedir? Halkın demokratik seçeneği için devrimciler ne yapmalı, devrimcilerin programı ne olmalıdır? Bunun da ötesinde, bir cephe olarak organizasyona nasıl gidilir? Biz bu güçlere çok somut olanaklar sunmuşuz ve sunacağız. Buna karşılık kendilerinden sınırlı da olsa dürüstlük ve sorumluluk isteyeceğiz. Yirmi yılın her türlü olumsuzluğunu bize

mal etmek devrimci politikacılık ve sosyalistlik değildir. Devrimci-
liğin ve demokrasinin namusunu soluk soluğa biz kurtardık. Diren-
mek ve ölmek yalnız başına yetmiyor. Kazanmak için çaba, mevzi
ve savaş gerekiyor. Gerçek basittir, sadedir ve sadece halk için poli-
tika yapmaya elverir. Bu konularda daha sonuç alıcı davranacağız.
Değerlere saygılı olan herkes onlara doğru karşılık vermelidir.

Düzen kendi içinde durumunu kurtarma çabasındadır. Egemen
güçler şaşkındır, kendilerine güvenleri son derece zayıflamıştır, yö-
netebilme güçleri sınırlıdır. Türkiye'de hükümetlerin ömrü aylarla
veya yarım yılla sınırlanmaktadır. Dolayısıyla devrimci sorumluluk
bu durumu iyi değerlendiren bir öz taşımalıdır. Sol güçler hiç ol-
mazsa bundan sonra bunu yapabilmelidir. Bu güçler 1970'te kötü
yenildiler, 1980'de de kötü bir yenilgiye uğradılar. Aynı güçler
1990'larda da kötü bir yenilgiye uğramamak için geçmişten ders çı-
karmalı ve yaratıcı bir tarzda görevlerin üzerine giderek şimdiden
önlemlerini almalıdır. Bu üçüncü dönemde başarıya gidilebilir. An-
cak üçüncü tokatta da yere serileceklerini söyleyenler, sahneyi terk
etmek üzere yenilirler. Devrimci kuşağın son kalıntıları başarılı ola-
maz ve üçüncü bir yenilgi alırlarsa, bunun sonu ikibin yılı olacaktır.
İkibin yılında da artık yeni bir hamlenin olanağı yoktur. İkibin yılı
mezarda biten bir yıl olacaktır. Bu açıdan herkesin Türkiye için bu
dönemin başarı olanaklarını iyi değerlendirmesi gerekir. Bu kez alı-
nacak yenilgi veya devrime yaraşır olmayan bir durum tamamen bi-
tiş ve tükeniş demektir.

Bu nedenle üçüncü dönemin sorunlarına ve görevlerine çok özlü
bir biçimde yaklaşmak gerekir. Bazıları, “bizim emeklerimiz otuz
yıllıktır” diyebilirler. Bu doğru olabilir. Bu emeklere saygılı olma-
nın tek yolu veya seçeneği halkı iktidara getirmek veya halkın en
azından iktidardaki egemenler kadar söz sahibi olmasını sağlamaktır.
Bu üçüncü dönemin Türkiye çalışmalarına özen göstereceğiz.
Yoldaşça ve dostça gereken her türlü çabayı harcayacağız. Bu dö-
nemde çalışmalarımıza karşılık verileceğini umuyoruz.

Türkiye'deki sol güçler seçim taktiğimize çok yüklendiler, çok
sahte bir tarzda taktiğimizi suçlama konusu yaptılar. Oysa bu tak-
tikle kendilerine cumhuriyet tarihinin en önemli çıkışı yaptırıldı;

özellikle İsmet Paşa'nın oğluna yaptırıldı. Bir halkı toptan yutmanın yetmiş yıllık hesabı biraz görüldü. Bizim için bu büyük bir gelişmedir, bir şereftir. Bir gazetede Erdal İnönü'nün resmine baktım. Mustafa Kemal'in büyük taarruza giderken Kocatepe'de düşündüğü gibi düşünüyordu. Resim altında, "Parlamento bahçesinde Kürt sorununu düşünüyor" diye yazılmıştı. Doğrudur, babasının has oğludur, düşünür; küçümsememek gerekir. Bu kez Doğu'daki bir savaşıma hazırlanıyor. Bunlar devletçidir, baş sorunları devleti kurtarmaktır. Birinci sorunun Kürt sorunu olduğunu söylüyor ve derin derin düşünüyorlar. Bu durum Mustafa Kemal'in kurtuluş savaşındaki önlemlerine benziyor.

Mustafa Kemal Kürt sorununda önceleri ince ve esnek bir yaklaşım gösterdi. Şeyhlerin, seyitlerin ve aşiret reislerinin ellerini bile öptü. Onları yanına çağırdı, parlamentoya soktu, bazılarını Meclis Başkanı bile yaptı. Kendilerine hediyeler sundu. Bunlar Heyet-i Temsiliye'de ağırlıktaydı. Erzurum ve Sivas kongrelerinde siyasal çerçeve bunlarla oluşturuldu. Mustafa Kemal bilinen savaşa bu temelde hazırlandı. İnönü'nün yaptığı da bundan farklı bir şey değildir. Türk egemen güçleri bugün Kürdistan'da Yunan savaşından daha tehlikeli bir savaşla karşı karşıyadır. İnönü bunun bilincindedir, bu nedenle kara kara düşünülmektedir.

Çankaya'da birlik andı içildi, ama umdukları sonuca ulaşamadıkları ve durumu kurtaramadıkları anlaşıldı. Özal, özel savaşın ve kontrgerillanın iyi bir elemanıydı, özel savaşın ustasıydı. Her şeyini ortaya koydu. Durumu kurtarmak için inanılmaz bir biçimde ailesinden tutun elindeki her şeyi haraç mezat satışa çıkardı. Günlük gazetelerde ve mizah dergilerinde geçen olaylar, hanedanlık vb. türünden sorunlar tamamen özel savaşa göre ayarlanmıştı. Bunların hepsi bir taktikti. Özal büyük atraksiyonlar yaptı. Şaşırtıcı davranışlar içine girdi. ABD'yi ve Bush'u kullandı, Avrupa'yı yıllarca oyalandı. Arap şeyhlerini kandırmaya çalıştı. Kürt aşiretlerini, ağalarını, şeyhlerini, seyitlerini ve burjuvalarını kullandı. Ama bütün bunlar savaşımızı durdurmaya yetmedi. 1991 yılı faaliyetlerimizin değerlendirilmesinde de görüleceği gibi, hızlı gelişmeler yaşandı. Bu yıl da taktik üstüne taktik geliştirdik.

Bahar atılımına girişmeden önce, PKK içinde ve dışında neler oldu? Şimdi kısaca bunlara değinelim. Güney Kürdistan'daki Kürt işbirlikçileri Ankara'ya çağrıldı. Partimize, içerideki provokasyona dayalı sahte bir liberal reformcu çalışma dayatıldı. Bu bana kadar yansıtılmak istendi. “Apo'yu bile affedebiliriz” denildi. Biraz zaafli ve zayıf biri olsaydım, bütün gelişmeler tersyüz olabilirdi. Bazıları serbest politika yapılabileceğini söylüyorlardı. Bu bir mesajdı. Ama onların da bir koşulu vardı: Gerilladan, silahlı savaşımdan ve devrimden vazgeçmemizi istiyorlardı. Daha önce de bu tür mesajlar ve sinyaller veriyorlardı. Biz bundan bir tek sonuç çıkardık, o da şuydu: Özel savaş biraz daha sinsileşiyordu. TC, özellikle 1988'den itibaren provokasyon üstüne provokasyon geliştirdi. Bizi tamamen boşa çıkarmaya çalıştı. Ama biz de yaşamımızın en büyük ve en yoğun çabasını ortaya koyduk. TC'nin hazırladığı tuzaklara düşmemek için amansız bir savaş verdik. Dakikası dakikasına başarıya ulaşma çabasını gösterdik. 1988, 89 ve 90 yıllarını büyük bir taktik savaşla kurtarmaya çalıştık. Bu yılların kazanılması temelinde 1991 yılına girdik; bunu büyük bir inat, sabır ve önderlik çabasıyla sağladık. 1991 yılı 12 Eylül faşizmi ve özellikle Özal için son bir yıldır. Onlar için bu yılı kurtarmak yaşamsal bir sorundu. Bunun farkında oldukları için, bildikleri bütün yöntemleri kullanarak üzerimize geldiler. Bu az bir baskı değildi.

Son olarak Güney Kürdistanlı işbirlikçiler devreye sokuldu. Güneyli işbirlikçilerin uluslararası bağlantıları vardır. Bunların sözde komünistinden dincisine kadar çeşitli bağlantıları bulunmaktadır. Bunlar belli devletlere bağlıdır. Bu işbirlikçiler de bu ilişkilerin taşıyıcı güçleridir. Yani Kürdistan'ı bağlayan emperyalizmin ve sömürgeciliğin otonom güçleridir, denetim güçleridir. Halk üzerinde böylesi marifetlere sahip olan güçleri bize dayattılar. Kendilerini Ankara'ya çağırdılar. Buna Özal'ın yeni politikası denildi; Özal'ın 70 yıllık statükoyu aştığı söylendi. Hayır, bu özel savaşın taktik bir hamlesiydi. Güneyli işbirlikçileri, hedeflerimizin önünü kesmek, ABD'nin Ortadoğu'ya ve Irak'a dayattığı “yeni düzen”in bir aracı olarak değerlendirmek ve bu temelde kendilerinden yararlanmak amacıyla Türkiye'ye çağırdılar. Bu bize ve halkımıza karşı yapılmış

haince bir çağrıydı. Birbirlerine olanak da sundular. Bu çok büyük bir sahtekarlıktır. Ama birbirlerine muhtaç oldukları da kesindir ve ya bizim Türkiye'ye dayattığımız savaş bunu zorunlu kılmaktadır.

1991 Mart'ında burada birkaç günlük bir gözaltı sürecini yaşadık. Türkiye'de Dışişleri Bakanı ayağa fırlamıştı. Buradan da iktidarın zamanı nasıl değerlendirmek istediği açığa çıkmaktadır. Özal, federasyon dahil çeşitli çözüm biçimlerini tartışmaya hazır olduklarını söyledi. Hayır, bu doğru değildir. Bizim bir hamleyi başlattığımız iyi bilinmektedir. Bu hamlenin ölü birazcık kesilebilse, Türk egemenlik sistemi Özal'ın kişiliğinde bir çıkış yapacaktır. Hikaye buydu. Yoksa Kürtlük aşkına veya liberalizm adına yaptıkları namuslu işler değildi. Hileli, tehlikeli ve özellikle bizim önderliğimizin üzerinde oynanan bir oyundu. Bugünlerde, "Apo hariç, hepsini affederiz" denildi. Bu basına da yansıdı. Hatta hükümet Apo'yu affetmeyeceğini açıkladı. Özal da, "düşünülebilir" diyordu. Bunlar en üst düzeyde yapılan tartışmalardı. Burada sorun benim kişiliğim, Özal'ın veya başbakanın kendisi değildir; sorun sembolik de olsa bir siyasal çatışma düzeyinin kendisini açığa vurmasıdır.

Güneyli işbirlikçi güçlere parti kurdurtulmak ve böylece Kuzey Kürdistan'ın denetimi kendilerine verilmek istendi. Biz bunlarla mücadele ettik. Kendilerine karşı taktik savaşım verdik. Güneyli işbirlikçilerin gücü öyle kendilerinde var olan veya halktan aldıkları bir güç değildir. Uluslararası ajanlık kurumlarından aldıkları bir güç olduğu için tehlikelidir. Bu büyük bir duyarlılık ve esneklik gerektirir. Biz onları bu durumdan kurtarmaya çalıştık.

Bize dayattıkları başka bir şey de, af sorunu ve en önemlisi de cezaevlerine dayalı provokasyondur. Güneyli işbirlikçilerin provokasyonundan daha tehlikeli bir provokasyon içimizde geliştirilmek istendi. Son provokatörün üzerimize nasıl geldiğini iyi gördünüz. Size bunların bildirimlerini ve mektuplarını okudum. Zindana dayalı provokasyon sadece cezaevlerini değil, dışarıyı da etkisi altına alacak ölçüde şahlandırılmak istenmişti. Ben burada, zindandan gelen arkadaşlara, doğru savaşımın anlamını ve önemini kavratmak için akla karayı seçtim. Zindandan çıkan arkadaşlar dürüsttüler, ama inançları ve amaçlarıyla 180 derece ters düşen bir politik ve pratik

yaşamları söz konusudur. Amaçları ve inançlarında PKK vardır, ama pratik yaşamları bunun tam zıddıdır. Aslında bu muazzam bir çelişkidir. Eğer bu çelişki karşısında dikkatli ve duyarlı davranmazsak, kendi başına direnişi yerle bir etmeye yetecektir. Bu arkadaşların hepsi inançlı ve kararlıdır, tuhafılık da zaten buradadır. Dağ direnişçiliği, her türlü direnişçilik tepeden tırnağa bilinçsiz durumları yaşıyor. Hepsi öfkeli, hepsi bir şeyler dayatma peşindedir. Dikkatli ve duyarlı bir yönlendirme olmasa, hepsi birbirine diken gibi batacaktır. İnanç ve amaç kadar pratik yaşam da düzenlenemezse, en büyük ihanetler ve parçalanmalar yaşanabilir.

Henüz bahar hamlemiz başlamadan, Mart ayı başlarında gerillayı boşa çıkarmak için çılgınca çabalara girişildi. Dördüncü Kongre'nin tamamlanması sürecinde gerillayı gözden düşürmenin bütün manevraları sergilendi. Kudretli bir biçimde kendi savaş sorunları üzerinde duran bir arkadaş çıkmadı. Ben burada iyi niyetli savaşçılara ve militanlara bir şey demiyorum. Benim sözüm strateji ve taktiği iyi yönlendiremeyenlerdir. Direnenler ve savaşçılar bütün güçlerini ortaya koyuyor ve ellerinden geleni yapıyorlar. Bir gün önce saf-larımıza katılanlar bile her şeyi sunmaya hazırdır. Ama oluşan aş-ağlık bir tabaka bizim için ölüm fermanlarını hazırlıyor. Önemli bir dönemin önünün doğru açılması ve ciddi bir taktik hatanın kurbanı olunmaması için her an yönlendirmek ve geliştirmek durumundayız. Bu yılın ilk aylarını ve hatta ilk haftalarını yeniden inceleyip değerlendirirseniz, bu konuda ne kadar haklı olduğumuzu daha iyi anlarsınız.

Mart ve Nisan aylarında ortaya çıkan provokasyon aslında içimizde duran bir bombaydı. Bunun karşısında önlemler almamış olsaydık, geriye ne kalırdı? Gerçekten büyük bir infilak malzemesi ta içimize kadar yerleştirilmişti. Provokasyonun son bildirimlerini gördünüz. Burada birini size okudum. Zindandaki arkadaşlar bu bombanın parçaları haline getirilmişti. Bomba patladığında bombanın parçaları olarak siz de yer alacaktınız. Böyle bir durumda siz de eriyip gidecektiniz. Bu bildirimlerin ve mektupların açıklanması ve yorumlanması başka türlü nasıl olabilir? Siz bunları sadece okuyup geçiyorsunuz. Bu ucuz sözleri ve edebiyatı bir yana bırakalım, terk

edelim. Biz büyük bir önlemlerle bu bombayı alıp açtık ve etkisiz hale getirdik. Baş provokatör bunun mekanizmasıydı; herkesi parça parça bir yere yerleştirmişti. Biz daha sonra usulca bu bombanın parçalarını teker teker aldık. Şimdi bu biçimde TC'den binlerce mayın söküp topluyor ve bizim için kurulan mekanizmayı işlemez hale getiriyoruz. Elverişli malzemeyi tekrar patlayıcı haline getirerek, onu imha etmekte kullanıyoruz. Size yönelik politikamız da bir anlamda böyle oldu. Bir mayın gibi patlayarak bizi vurmamanız için, direnişçiliğinizi aldık. Demir iyidir, eğer bu partinin mayınlaması biçimine dönüştürülürse mükemmel olur. Bizim yaptığımız da budur. Hayatımda hiç göstermediğim bir sabırla baş provokatörü bile kurtarmak istedim. Ancak o müthiş kurulmuş bir bombaydı, tam bir infilak malzemesiydi. Patlamaması için bir yıl boyunca elimde tutmak istedim. Olmadı, ama esas kurtarılması gerekenler kurtarıldı.

Kürt gerçeğinde bu tür durumlar vardır. Bazı tarihsel örneklerle size bunu açıklamak isterim. Bütün direniş tarihini inceleyin. Bir Bedirxan Bey isyanında devlet isyanın liderinin akrabasına çevresini harekete geçiriyor, birini öbürüne karşı kullanıyor ve birkaç gün içinde on bin kişilik silahlı direniş gücünün sonunu getirebiliyor. Bazı aşiret ve kabile çelişkilerini iyi kullanıyor. Şeyh Sait isyanında da bu böyledir. Devlet her an infilak etmeye hazır patlayıcıları isyancıların saflarına yerleştiriyor. İsyancılar bunları ayıklayamıyor. Sonuçta bir-iki hafta içinde binlerce insan yok olup gidiyor. Bu hareketlerde amca yeğene, yeğen amcaya karşı çıkarılıyor. En büyük Kürt isyanlarında; Bedirxan Bey, Şeyh Sait ve Seyit Rıza'nın önderlik ettikleri hareketlerde durum budur. Öteki hareketlerin durumu da bunlardan farklı değildir. Biz bilimsel temele dayalı politika yaptığımız ve tarihten dersler çıkarmasını bildiğimiz için, tarihi yeniden hortlatmadık. İçimizdeki bombayı 30 Nisan'da infilak ettirdik. İnilak ettirmeden önce, bombanın parçalarını sökmüş ve hatta barutunu çıkarmıştık. Patlayan sadece fûnye oldu. Yani bombayı sadece kendisini yaralayan bir duruma getirmiştik. Ama çok tehlikeliydi. Bu bomba on yıl, belki de daha uzun bir süre önce kurulmuş ve muazzam örgütlenmişti. Bunun değerlendirmesini ileride yaparsınız.

Benim büyük tecrübem vardır. TC'ye ve onun egemenlik sistemine karşı mayınlama hareketini nasıl yaptığımızı iyi biliyorum. Her insanımızı bir direniş odağı haline getirmek benim sanatımdır. Ama en az benimki kadar büyük bir ustalıkla bu mayınlama hareketi içinde geliştirilmek istendi. Biz tecrübeli olduğumuz için bunu farkettik. Maalesef içeride ve dışarıdaki arkadaşlardan tek bir kişi bile bunu farkedemedi. İyi niyetlisiniz. Ama yiğit direnişçilere bu yakışır mı? İyi niyetinizi ve direnişçiliğinizi bir yana bırakın. Nasıl kurulmuşsunuz, hangi demir parçasısınız? Buna cevap arayın. Böyle siyaset mi olur? On yıldan beri örgütlenmeye karşı en iyi savaşanlar, sözümona en sorumlu düzeyi tutturması gerekenler oluyor. “Eksik kaldı, yanlış oldu” gibi tutumlarla bize geliyorlar. Bu doğru bir yöntem değildir. Biz bunları yıllarca önce büyük bir sabır ve çabayla hatırlattık ve söyledik. Doğruyu görüp yaşayalım diye yıllarca dil döktük. Her şey elden gitmedi, ama ucu ucuna kurtarıldı.

Söylediklerim ucuz anlaşılmalı, ucuz yorumlanmamalıdır. Politik temeldeki yaklaşımlarınız artık biraz gelişim göstermelidir. Bi-reyciliği mutlaka ve kesin olarak aşmalısınız. Benlik savunmasını bir kenara bırakmalısınız. Kendiniz için değil, halk ve parti için tarihsel temelde düşünmelisiniz. Parti içinde ve dışında bize karşı dayatmalar oldu. Bu son provokatör kendisini Lenin yerine koymuştu. Öbürü, Kürtlerin en büyük diplomatı havasında idi. İddiaları hala öyledir. Düşmanın elindeki oyuncak mayın belası biraz ayıldı. Eğer bugün biraz sağ ve sağlamsanız, bu bizim çabalarımız sonucunda olmuştur. Bu tuzakların kaldırılmasından sonradır ki, bazı eylemler gelişebildi. Savaşımız biraz daha iyi açıldı. Gerillada ve kitle hareketinde tarihimizin en güçlü hamlelerinden birinin içine girdik. Henüz yazın ortalarına varmadan, ölü Diyarbakır kendi tarihinin en büyük serhildanına girişti. Yeterince örgütlülükten yoksun olsa da, halk nezdinde bu böyledir. Gerilla eylemleri nitelik olarak da gelişti. Düşman 50 savaş uçağını kaldırdığı saldırılarda bulundu. Ama günümüze gelinceye kadar eylemler durmadı. Son olarak, düşmanın en çok güvendiği alanlara bile güçlü eylemler dayattık. Bu anlamda Pervari ve Şirvan eylemleri özel savaşın kendisini güçlü gördüğü alanları sarsan eylemlerdi. Böylece düşmanın bu alanı kullanarak

Botan'ı adeta bir kemer gibi bağlamayı ve Kuzey'le Güney'i birbirinden koparmayı amaçlayan çabalarını boşa çıkarmış olduk.

Özel savaşın her türlü terörist dayatmalarına rağmen, devrimci eylemliliğimiz mesafe aldı ve seçimlere gidildi. Alelacele seçimlere gitmenin temel nedenlerini açıklamıştık. Bizim kitle etkinliğimiz tarihte ilk defa siyasal anlamda, legalitede de kendisini gösterme ve sonuç alma durumunu yaşayacaktır. Bu konuda HEP biraz öne çıkarılmak isteniyordu. Düzen bunu farkettiler. HEP başlangıçta hiç de iyi olmayan niyetlerle kurulmuştu. Düzen hemen bu partiye el attı. Onu SHP'yi zayıflatmanın bir aracı olarak düşündü. Bunun için maddi planda bile yeni yasalar çıkararak HEP'i desteklemek istedi. Düzenin kolları uzundu ve kendisine güveniyordu. Bunları kontrol altına aldığını düşünüyordu. Yoksa neden bu partiye milyarlık yardım yapsın? Ardından biz biraz el atmaya çalıştık ve sonuçta etkili olmaya başladık. Bizim etkili olmaya başladığımız, düzen tarafından fark edilmez, derhal seçimlere gitmek için önlemler alındı ve yasa çıkarıldı. Seçimlerin 20 Ekim'e alınmasının temel nedeni HEP'i tasfiye etmektir. Dolayısıyla bizim kitle temelimiz etkisizleştirilmek isteniyordu. Bu, düzen açısından çok önemli bir taktikti, askeri terör taktikleri kadar önemli siyasal bir taktikti. Bu taktiği bizzat Özal hazırladı. Biz de buna karşılık ortaya çıkan bu küçük olanağı değerlendirmeye çalıştık.

Özal HEP'i tasfiye etme kararını alırken, SHP de bir yanlışlık yaptığını ve ayrılanları tekrar saflarına alacağını söyledi. Bu tam bir taktikti. Özal bastırıyor, İnönü kapısını açıyordu. Zindandaki veya polis soruşturmasındaki düşman taktiği gibi. Buralarda yan yana yer alan iki görevli vardır. Biri sürekli işkenceyi dayatırken, öbürü tünelin ucunu açık bırakır, “iyi polis” rolünü oynar. Burada da aynı taktik izlendi. Biz İnönü'nün bu taktiğine de el attık. HEP'lilerin SHP'ye dönmelerine karşı çıkmadık. MİT'in bile beklemediği bir hızla taktiğimize yöneldik. Tabii hepsi şaşırıldı. Akılları sonradan başlarına geldi, ama olan olmuştu. Parlamentodaki son çılgınlıkları da bu yüzdendi. Gerçekten de bu tam bir taktik savaşıydı ve bu savaşta biz kazandık.

Ben, “SHP'ye girin” dediğim halde, birçok eyalet ters bir çalışma

yapmıştı. Bazıları bu yönlendirmenin bizim tarafımızdan yapıldığını bildikleri halde, “bu taktik gelişmeyi nasıl kullanalım” diye düşünüyorlar. Biraz dürüst olunmalı; insanlar kendi hatalarını görebilmelidir. Eğer gerilla birçok alanda rolünü tam oynasaydı, bu taktik daha fazla başarıya ulaşacaktı. Biz bu taktiği yarı yarıya bizimkilerin muhalefetiyle hayata geçirdik. Sınırlı bir başarı sağlandı, ama özellikle TC parlamentosunda bir çatlaklığa yol açtı, onu “lekeli” hale getirdi. Zaten bir insan lekelenmekten sonra zor kurtulur. Parlamendodakilerin bildiğimiz o şovenist duyguları bu temelde doğdu. Ancak yara almaktan kurtulamadılar. Politikadan biraz anlayanlar bilirler, artık kolay kolay kendilerine gelemeyeceklerdir. Parlamendoya giren Kürt temsilcilerini idam etseler bile, ki bu olanaksızdır, olan olmuştur. Bunu sinelerine oturtmak zorundadırlar. Bunları kendileri mi ihraç ederler, yoksa bu temsilciler istifa mı eder, bu hiç sorun değildir. Bunlar birer taktiktir. İstedığımız sonuç yaratıldı. Şimdi bunun büyük tartışması vardır. Oğul İnönü'nün SHP'si, CHP ve baba İnönü'nün geleneğini kullandı. O da Kürtleri böyle idare etmeye çalışıyordu. Sonuçta onları kullanan biz olduk. Halk adına mükemmel bir sonuç ortaya çıkardık.

Görülüyor ki çok yoğun taktik savaşı yaşanıyor. Düzenin taktikleri örgütlü, planlı ve şiddetlidir. Taktiklerin hedefinde yine biz varız. Düzen bizimle savaşmak için bunları yapıyor. Bütün bunlar demokrasinin Türkiye'de oturması ve Kürdistan'da reformların uygulanması için yapılmamaktadır. Düzen, yoğunlaşan baskılar nedeniyle ortaya çıkabilecek tepkileri alt etmek ve Kürdistan'da topyekün bir ayaklanmayı önlemek için çok sahte, sinsî ve ince bir reform denemesini yapmak ve bununla PKK'yi anormal bir biçimde ve amansızca bastırmak istemektedir. Bu hafta bu politikayı şekillendireceklerdir. Durum ana yönleriyle böyledir. Reformları yasalaştıracaklar, bir de PKK'ye karşı terör uygulayacaklardır.

Bu amansız terörle ne yapabilirler? Bulduğumuz bu alanı hedefleyebilirler; savaş uçaklarını kullanabilirler. İşbirlikçilerin gücünü kullanmayı aşırı bir biçimde dayatabilirler. İşbirlikçilerin belli kapasiteleri vardır, kendilerini aşırı zorlayamazlar. Bunların bize karşı başarı şansları azdır. Bizimkiler aşırı hatalar yapmazlarsa ve

özellikle Güney'e yönelik taktiklerimiz oturtulursa, TC'nin yönelimlerini boşa çıkarırız. Bunun için tedbirli ve kararlıyız. Zaten provokasyon yerle bir edildiği için, zindandakiler de tam bir devrimcileşme içine girdi. Yani zindanlara dayalı reformistleştirme ve liberalleştirme çabası da boşa çıktı. Bu nedenle Eskişehir tipi son hücre uygulamasını ve işkenceleri tırmandırdılar. Zindan devrimci rolünü daha iyi oturttuğu için bu baskıları yoğunlaştırdılar. Bu da gelişmeyi gösterir. Gelen son haberlere göre dağlarımız savaş uçaklarıyla bombalanıyor. Ama bu uçaklar, özel timler ve köy korucuları kadar bile başarılı olamaz. Korucular çözüldü. Özel savaşın öyle etkili olmadığı da ortaya çıktı. Savaş uçaklarının etkisi de sınırlı olacaktır. Reform denemeleri belki işbirlikçilere biraz yol açabilir. Ama biz bunları da çok kullanacağız. Kürt Enstitüsü'nün en iyisini biz kuracağız. Müzik ve folklor yapmakta hepsinden daha fazla iddialıyız. Parti konusunda da iddialıyız. Demek istiyorum ki, kendi tecrübelerimizle biz bu reformların en iyi biçimde devrime hizmet etmelerini sağlayacağız. Ancak bu alana yönelik çalışmalarımızı devrimle bağlantılı olarak yürütemezsek, bu sahte reform denemesi devrimin aleyhine olabilir. Ama başında da söylediğim gibi Türkiye'ye devrimi biz dayatacağız. Yan ürün olarak ortaya çıkan bu reformları Türkiye halkının devrimi için kullanacağız.

Biz, daha ince bir biçimde Kürdistan'a dayatılan bu yeni Kürt programına karşı, devrimi güçlendirme programıyla karşılık vereceğiz. Politikamızı doğru yürüterek daha fazla ve daha hızlı sonuca gideceğiz. Devrimin kazanma şansı 12 Eylül darbesi sonrasında göre daha hızlı ve daha güçlü olacaktır. 1970'ler ve 1980'lerden sonra devrimciler için bir başaşağı gidiş vardı. Ama biz 1970'li yıllarda bile bu başaşağı gidişi biraz olsun yukarıya tırmandıran bir hareketiz. Sol içinde 1970'lerin ortalarından itibaren devrimi tırmandıran yine biz olduk. En azından başaşağı gidişi engelledik. 1990'larda gerçekten çok hızlı bir devrimci tirmanış söz konusu olacaktır. Hem Türkiye'de ve hem de önder güç olarak Kürdistan'da bu böyle olacaktır.

Kürdistan tarihinde ve hatta bölgesel çapta devrimci bir tirmanışa yol aldırıyoruz. Bu bir gerçektir. Son gelişmeler de bunu göster-

mektedir. Bugün Ortadoğu'da ABD emperyalizminin “yeni düzeni”nin tutturulmasında ciddi gelişmeler vardır. Bu konuda Madrid Konferansı çok önemli bir başlangıçtır. Bu, Araplar arasında büyük gelişkilere yol açıyor. Ürdün'de hükümet bu yüzden istifa etti. Zaten İran, Hizbullah'ı devreye sokarak karşılık veriyor. Suriye hedeftir, Libya'yı da hizaya getirmek istiyorlar. Sonuç olarak şu ortaya çıkıyor: Kendisini en iyi devrime hazırlayan örgüt olarak ortaya çıkan, PKK oluyor. PKK, eskiden teorik olarak ifade ettiğimiz Ortadoğu'da iddialı bir devrimci rol üstlenme durumunu önümüzdeki dönemde pratikte daha iyi yerine getirebilir. Kaddafi'nin bize yazdığı bir mektup vardı. Amacı ne olursa olsun, bu iyi bir mektuptur. Libya'nın emperyalistler tarafından sıkıştırıldığı açıktır. TC'nin en azından İsrail kadar tehlikeli olduğunu Kaddafi iyi bilmektedir. Kaddafi, Ortadoğu bölgesinin en tehlikeli iki gücü olarak İsrail ve Türkiye'nin rol üstlendiğinin bilincindedir ve sıranın kendisine geldiğini iyi fark etmektedir. Bu esnada bize değerli bir mektup gönderdi. Libya bizi temel direniş güçlerinden biri olarak değerlendirilmektedir. Zaten Türkiye devrimci güçleri için de, Güney Kürdistan halkı için de bu durum tamamen böyledir. Kısacası bölge çapında devrimci bir etkiyi temsil etme durumumuz vardır. Bu rolü daha iyi oynamak istiyoruz. Bölge tehlikelerle doludur, ama iyi bir devrimci rol üstlenmeye değerdir.

Bir de işbirlikçilerin bize gönderdikleri bir mektup vardı. Bu mektubu siz de okudunuz. Bize açıkça şunları söylüyorlar: Sizin üzerinize bir çarpı işareti konulmuş, ikincisi de hemen çizilmek üzeredir! Bu bir tehdittir. Bize göre, bu çarpı işareti çoktan konulmuştu. Bu bir blöf de olabilir. Batı hiçbir zaman bizi anlamak ve kavramak istemedi. Tersine, var gücüyle Türk imha politikasını destekledi. Bu açıdan çarpı işaretleri fazla bir anlam ifade etmez. Yine de bu, dikkat ettiklerini gösteriyor. Daha çok da bize, “bu Türk reformculuğuna iyi yaklaşın” demeye getiriyorlar.

Çok önemli bir taktik aşamanın içinde olduğumuz görülüyor. Bu devre sonuçlandı. Biz partinin güçlerini hızla ve yeniden mevzilen-dirmek istiyoruz. Düzen, özellikle teröre yönelik olarak yeni kararlar geliştirebilir. Bunu unutmamalı ve soluk soluğa duymalıyız. Hiç

olmazsa bundan sonrasını devrimci bir tarzda kurtarmaya çalışalım. Düşmanın genelkurmayı bile, “müthiş çökertici” darbelerden söz ediyor. Bu darbeler neler olabilir? Olsa olsa bizim için bu alanı hedefleyebilirler. Daha çok bizim konumumuz açısından düşünebilirler. Asgari de olsa diğer alanlar için geliştirdiğimiz önlemlere bakılırsa, fazla çökertici darbeler söz konusu olamaz. Ama bu yine de ciddi bir iddiadır. Üzerinde durmak ve kesin önlemler almak gerekir. Bu anlayışla önümüzdeki günleri yoğunca değerlendiriyoruz. Hızla önlemlerimizi alıyoruz. Yine gelişmeleri karşılayacak bir biçimde ülkedeki yasaları hızla geliştiriyoruz. Hem komuta ve hem de siyasal görev alanında eski hastalıkları ısrarla yaşayanları bir gün bile görev içinde tutmayacağız. Hala disiplinle oynayanlara, ikide bir hastalık numaraları ve bozgunculukla bizi uğraştıranlara kesinlikle fırsat vermeyeceğiz. Böylelerini dinlemeyeceğiz. Bunlara eleştiri ve özeleştiri hakkını tanımayacağız. Özellikle eski kalıntıların, eski tutum ve davranışların partiyi tutan ve taktiğe fazla yaklaştırmayan etkilerini bertaraf edeceğiz.

Hızla yeniye yol açmaya, daha çok da ulusal ordulaşmaya ve ulusal ayaklanmaya doğru gitmek istiyoruz. Bunlar geçmişin de şiarlarıdır. MİT çok akıllıdır, her ikisini de işlemiştir; PKK'nin ulusal ordu kurmakta olduğunu ve ulusal ayaklanmaya hazırlandığını belirtmektedir. Belki de bunu genel gelişmelerden çıkarmaktadır. Yalnız Kenan Evren bunun öyle kolay olmadığını belirtmektedir. Hiç kuşkusuz bu bizim çalışmalarımıza bağlıdır. İyi ayaklanmacılar ve iyi ayaklanma komiteleri olursa, ulusal ayaklanmamız Türkiye'yi ve Güney Kürdistan'ı da etkisine alacak biçimde gelişecektir. Ulusal ayaklanma için birçok hazırlık yapılmış, ilk adımlar atılmıştır. İlk denemeler yaptırılmıştır. Ortam çok uygun hale gelmiştir. Yeni hükümetin yönetebilme yeteneği bunu durdurmaya yetmeyeceği gibi, devrimci ayaklanma taktiği onu çok hızlı bir biçimde yıpratacağı için büyük bir hızla kazanabilir. Bizdeki ulusal ayaklanma taktiği, içinden geçtiğimiz süreçte büyük gelişmeler yaratabilir. Eyaletlerin silahlı gücü ayaklanmayı hazırlayacak kadar yetkinleşmiştir.

Ulusal ayaklanma için gerilla şarttır, özellikle halkın uyanışı ve bilinçlenmesi için gerilla şarttır. Birkaç denemeye bu da yapıldı.

Şimdi Demirel'in tüyleri diken diken oluyor. Bunların hepsi gerçek-tir. Geriye teknik örgütlenme sorunu kalıyor. Zaten örgütlenme ça-baları da yoğunlaşıyor. Teknik araç ve gereçler yerleştirilmiştir. Önümüzdeki dönemde ayaklanma komitelerini daha iyi yoğunlaştı-racağız. Şehir ve köy grupları ayaklanma için daha iyi hazırlanacak-tır. Bütün bunlar gerillanın yönetiminde ve denetiminde yürüyecek-tir. Yurt dışı da bu konuda rolünü iyi oynuyor. Dışarıdan ve uzaktan kumanda öyle basit bir kumanda değildir. Mustafa Kemal ulusal kurtuluş savaşını telgrafla yürütmüştür. Telgraf çok geri bir teknik-tir. Bugün telefon ve telsiz vardır. Bunlar bir ayaklanma için mü-kemmel araçlardır. Düzen bunları en ücra köşelere kadar ulaştırdı, ama şimdi bunları kullanan devrim olacaktır. Zaten biz başından beri bütün karşı-devrimci yöntemleri devrimin yöntemleri haline getirdik.

Ayaklanma mahalli düzeyden kentsel düzeye ulaştı. Sınırlı da ol-sa bu böyledir. Ayaklanma 1990'da biraz mahalliydi, 1991'de ulusal düzeye yükseldi ve güneyden kuzeye kadar uzandı. Amed serhilda-nı bunun en son provasıydı. Nereden bakılırsa bakılsın, 1992'de ül-ke çapında bir ulusal ayaklanma düzenlenebilir. Bunda tamamen gerçekçiyiz. Gerçekçi olduğumuz kadar da gün be gün bunun hazır-lığı içindeyiz. Gerisini tamamlamak tamamen örgütçülerin ve mili-tanların kendi görevlerini başarıyla yerine getirmelerine bağlıdır. Ayaklanmacı nasıldır? Militanın artık ayaklanma ve ayaklanma ko-miteleri sorunları konularında yoğunlaşması gerekir. Şehir ayaklan-ması, gösterileri ve eylemleri, şehirde silahlı gerilla gücünün çalıştı-rılması, bunun için legal ve illegal aygıtlar oluşturulması bütünüyle önümüzdeki dönemin yakıcı görevleridir. Çok yakıcı bir biçimde bu görevlerin üzerine gitmek gerekecektir. Ayaklanma ile oynanmaz. Ayaklanma çok ateşli bir kavga biçimidir; çok büyük bir sorumlu-lukla, çok ustaca ve duyarlı bir gizli çalışmayla, ama aynı zamanda legal olanakların bile yetkince kullanımıyla hazırlanan bir eylem bi-çimidir. Bu yönlü görevlerimize amansızca sarılacağız.

Ama en önemlisi, gerilla ordulaşmasıdır. Gerilla birimleri artık bir ulusal ordulaşma düzeyine ulaşabilir, ulusal ordulaşma biçimin-de bir büyümeye kavuşabilir. Ulusal ordulaşma, insan ve coğrafya

itibariyle ülkenin ezici bölümünün etki altına alınmasıdır. Hem alan ve hem de halk kitleleri itibariyle daha şimdiden ülkemizin yarından fazlasını ordulaşmanın etkisi altına almış bulunuyoruz. Gerillanın otoritesi geliyor, bunun sonucunda saflara akın akın bir kayış vardır. Ordulaşma artık halkın benimsediği tarihsel bir olgudur. Halk rahatlıkla evlatlarını gerillaya gönderme fedakarlığını gösterebilmektedir. Bize düşen görev, daha iyi nizamnamelerle bunu sağlamak ve geliştirmektir. Bu aşamada bazı yeni kararlar ve nizamnameler geliştirilebilir. Halk ordusuna her aileden bir genç alınabilir. Halk bunu artık gönüllü yapmalıdır. Her aile ulusal ve vatani bir görev olarak bir gencini orduya sunabilmelidir. Bunu bizzat teşvik etmeli ve yardımcı olmalıdır. Askerlik yasası artık belli bir gönüllülük ve meşruluk temelinde somutlaşmalıdır. Gerillaya katılan gençler için, “Aileden kaçtılar” denilmemelidir. Aileler, “bu bir vatan görevidir, bu nedenle evladımı verdim” diyebilmelidir. Bunu meşrulaştırmalıyız.

Ordulaşmak demek, eğitim demektir. Kürt insanı gibi en eğitimsiz insandan ordulaşmak büyük bir çaba ve muazzam eğitim ister. Hem de savaşırken eğitim ister. Savaşın içinde mutlaka eğitim verilmesi gerekir. Bu da kadro görevidir. Kadroların bir yandan savaşırken, öbür yandan eğitim gibi çift yönlü görevlere muazzam bir biçimde sarılmaları mümkündür. Komuta sorunu şu anda ulusal ordulaşmanın canalıcı sorunudur. Komutanlaşmaya gelememek, ordulaşmaya gelememek demektir. Ordulaşmaya gelememek de halkın bu tarihsel karar seçeneğine ihanet etmek demektir. Bu da en ağır suçtur. Çoğunuz komutan adaylarıdır. Hatta parti adına silahlı mücadeleye katılanların büyük bir bölümü komutan adayı durumdadır. Zaten takım komutanlığından aşağı alınmamaktadır. O zaman ciddi olarak düşünelim ve hiç olmazsa bundan sonra bu görevin hakkını verelim.

Burada eğitim gördünüz ve deneyim edindiniz. Yanındaki iki arkadaşını doğru dürüst idare edememek ve kendilerini her gün çekiştirmek, çok çirkin bir biçimde komutanlıkla oynamak demektir. “Biz Kürdüz, böyle gelmişiz böyle gideriz” demeyelim. Gelenler köylülerimizdir, eğitip yönlendirelim. Köylü gençlerin hepsi savaş-

mak istiyor. Kaldı ki bunların çoğu aydın, anlayışlı ve savaşı insanlardır. Size eğitimle ilgili biraz tecrübe verdik. Ama bunu kendinize saklayın veya nam salmak için kullanın diye vermedik. Verdiğimiz eğitim ve bilgiler çok gereklidir. Bazıları katil gibi konuşuyorlar. Eğitim ve komuta görevlerine o denli ters yaklaşıldı ki, parti, tarih ve halk bunu affedebilir mi, bilmiyorum. Yaptıklarınız doğru değildir. Komutayla oynanmaz. Bazılarının hoşuna gidiyor, bakıyorum da herkes komutanlık istiyor. Hem de adam yeni katıldığı ve savaşıp savaşamayacağı belli olmadığı halde böylesi istemlerde bulunuyor. Keçi mi güdecek, insanları mı yönetecek, orasını kestiremiyor. Taş gibi adam; “bir gerilla birimine komutanlık yapmak istiyorum” diyor. Oysa bir gerilla birimine çok özen gösterilmelidir. Eğer bu konuda gereken yapılmazsa, çok tehlikeli sonuçlar doğar. TC ordusunda arkadaşların istediği takım komutanlığı teğmene denk düşer. Bir teğmen takım komutanlığı görevine gelebilmek için tam yirmi yıllık bir eğitimden geçer. Ayrıca bunun bir de staj devresi vardır. Bizimki dağda çobanlık yapmıştır; yönetme ve yönetilme sanatının ne olduğunu doğru dürüst bilmemektedir; bu sözcüklerin ifade ettikleri anlamın bilincinde bile değildir. Buna rağmen aradan bir hafta bile geçmeden takım komutanlığını istemektedir. Biraz anlayış ve sorumluluk sahibi olalım.

Ben parti için yirmi yıl çalıştım. Dost bir gazeteci bu duruma, “Yirmi yıllık engelli maraton koşusu” diyordu. Halkımızın evlatlarını buraya çektik ve silaha ulaştırdık. Mevzileri ve dağın yolunu açtık. Bunlar çok büyük ve yoğun çabalarla oldu. Bu yıllara böyle yaklaşacaksınız ve değerini bileceksiniz. Burada ölümüne eğitim yapıldı. Burada savaşma yürekliliğini yaratmaktan tutun kararlılık üstüne kararlılık geliştirmeye kadar her gün yoğun bir çabayla halkın ölüm fermanını yırtmak istiyoruz. Bazıları ise gözünü komutanlığa dikiyor. “Ben şu bölgeyi iyi tanırım, şu marifetim var” diyerek, hızla gassetme yoluna giriyor. Bunun ne denli tehlikeli bir hastalık olduğunu geçmişte yapılan eleştirilerden biliyorsunuz. Bu, iyi bir komutan çalışması mıdır? Hayır. Bu olanaklar böyle değerlendirilmek için mi sunuldu? Oysa biz halkın ölüm fermanını ve kefenini yırtmak için her şeyimizi ortaya koyduk. Ben burada soluk bile ala-

mıyorum. Bizimki birlik üzerinde keyif çatıyor. Birliğini altı ay çalıştırmamaktan tutun da vaktini yeme içme işleriyle harcamaya kadar her türlü olumsuzluğu sergiliyor. Bu çalışmalar bunun için yapılmadı. Sizler bunun için hazırlanmadınız.

Bundan böyle sorumluların bu eski tutumlarını kabul etmeyeceğim. Ben sorumluluğuma müdrik bir insanım, ne yaptığımı bilirim. Şimdiye kadar size her türlü olanağı ve desteği sunduk. Öyle ulaşamaz ve yetişemez durumda da değilim. Yaptığım işlere egemenim. Size değer veriyorum. Ama alttan alta eski tutumlarınızı sürdürürseniz öfkem daha da artar. Bir defa benim öfkem vardır ve bunu iyi anlayacaksınız. Bu noktaya kadar geldikten sonra ölmeniz veya sağ kalmanız o kadar önemli değildir. Ben çocuk değilim. Sizin bazı özelemlerinizi tatmin etmek için de devrimi yürütmüyorum. Despotluk yapmak için yetkileri kullanmanıza ve bazılarının ağalık güdülerinin tatmin edilmesine çalışabilir miyim? Buna imkan var mı?

Bundan sonra, “bilmedim, eskinin etkisiydi” türünden sözleri hem safça bulacağız, hem de bu sözler iğrençtir diyeceğiz. Komutan deyip geçmeyelim. Sizlere İslam tarihini, Bolşeviklerin tarihini, herhangi bir devrimi veya gözünüzün önündeki Türk ordusunun geleneklerini mi hatırlatayım? Yaptığınız nerede görülmüştür? Biraz kendinize gelin. Silahı omuzuna alan ve askeri elbiseler giyen siz değil misiniz? Yine her gün görev istediğini söyleyenler siz değil misiniz? O zaman bunun ne anlama geldiğini kestirmelisiniz. Yeter artık, “toplumsal ve kültürel yapımız böyle” edebiyatıyla kendimizi kandırmayalım. Ağzınızdan doğru dürüst iki sözcük çıkaramazsanız, yoldaşça saygı temennisini geliştiremezsiniz. En azından sigaranıza gösterdiğiniz ilgiyi yüce görevlere gösteremezseniz, size kimsiniz diye sormayacak mıyım? Ben suratınıza tokatı yapıştırmadım. Ama yarın tokattan daha sert şeyler suratınızda patlamaz mı?

Ordu, disiplin demektir. Öz belirlendikten sonra, her şeyi disiplin belirler. Siz de belirli kararlar verdikten sonra ancak disiplinle her şeyi kurtarabilir, koruyabilir ve geliştirebilirsiniz. Disiplini tartışmasız uygulayacaksınız. İster er ister komutan olsun, ordulaşmaya var olduğunu ve ordulaşmaya adım attığını söyleyen hiç kimse bahane ileri süremez. Komutaya, ordulaşmaya, örgütlenmeye ve eyle-

me gelememek suçtur. Suçun ne demek olduğunu anlayacaksınız. Ordulaşmak için siz karar verdiniz. Ben mi size zorla askeri elbise giydirdim? Ben mi elinize zorla silah verdim? Hayır. O zaman ordulaşmanın yasalarına uyalım. Genelde militanlık yasalarına, özelde askeri ordulaşmamıza doğru karşılık verelim. Türk ordusuna gidecek ve dört dörtlük mehmetçik olacaksınız, benim yanımda ise salapati ve ne olduğu belli olmayan pozisyonda görünüp gideceksiniz: Bu bize hakaret değil midir? Orası ordu da burası pazar yeri midir? Halk ordusu, ulusal ordulaşma alanıdır. Bir misafirlige ve davete giderken giyinip kuşanırsınız; ama halk ordusu içinde bir bozguncu ve zavallı gibi davranmanız yakışık alır mı? Yaşadığımız pratiğe bakın. Ben bunların hem yakışmayan ve hem de suç oluşturan durumlar olduğunu vurguluyorum.

Ulusal ordulaşma kararı iyidir. Ama bunun yasaları, kişiliği, üslubu ve görkemliliği vardır. Elinizde istediğiniz kadar insan, silah ve araç-gereç mevcuttur. Buna rağmen takım komutanlığını yiyecek ve içecek ihtiyaçlarınızı karşılamak için kullanırsanız, görevlerden uzaklaşırsınız. Yine kendinizi takımın eğitimine vermezseniz, bunun cezası son derece ağır olacaktır. Bundan sonra idam cezası yalnızca kaçanlara ve bilinçli olarak gidip düşmana sığınanlara yakalandıklarında uygulanacak bir ceza olmayacaktır. Bu ceza, birimi veya takımı boş işlerle uğraştıran ve eğitmeyen komutanlara da uygulanacak bir ceza haline gelebilir. Komutansan, birimini ateş gibi yapacaksın.

Komutan en iyi örgütleyen, eylem planlarını en iyi yapan, birimi ne en büyük coşkuyu ve ruhu veren kişidir. Takımını en iyi eğiten, saldırıya geçmesini ve sonuç almasını bilen adamdır. Özcesi komutan ordulaşmayı sağlar. Bölge askeri yöneticisi olmak, beş-on birimin sorumluluğunu üstlenmek demektir; tabur ve alay komutanlığı düzeyinde rol oynamak demektir. Bölge askeri yöneticisi sadece takımın işleyişini yürütmekle kalmaz; takımın halkla ilişkilerini düzenler, düşmanla savaşımını ve dağla ilişkisini örgütler, ilişkilerin tamamına hükmeder. Bazı bölge komutanlarını gördük. Adamın altı ay boyunca ne bir eğitimi, ne irtibatı, ne de yönlendirmesi vardır. Toplantı yapmıyor, talimat sunmuyor, eylem planlamıyor. Yani ade-

ta ayakta uyuyan bir örgüt üyesi gibi davranıyor. Moralinizi bozmak için söylemiyorum, görev üstlenmeyin de demiyorum. Ama insaf edin. Görevlerle bu kadar oynanmaz ki! Halk için kullanılırsa, güç ve otorite sahibi olmak iyidir. Ama çoğunluk ordulaşmaya böyle olumsuz yaklaşıyor. Belki iyi niyetlisiniz, ama sorun bu değildir. Sizi daha fazla sıkıştırmamak için beş-on yıl boyunca sabrettim. Bundan sonra sabretmek neye yarar? Düşman gelip sizi vuracaktır. Yerinizi tespit edecek, her türlü teknik donanımla saldıracak ve küle edecektir. Komuta anlayışınız kaç gün dayanabilir? Bundan sonra kurtarabilir misiniz? Gençsiniz, isterseniz yapabilirsiniz. Verdiğimiz görevler öyle altından kalkılmayacak görevler değildir. Ama görevlere doğru yaklaşım önemlidir. Görevlere doğru yaklaşım ruhuyla, onun sorumluluk duygusu, düşüncesi ve çalışma gücüyle bazı geri ve olumsuz tutumlar giderilebilir.

Çocuklar gibi kendinizi tatmin etmek, yetki ve otorite kazanmak için görevlere yaklaşmayın. Ben bile kendimi affedemiyorum. Bu kadar çalışmaya rağmen, bu işe ne ölçüde layık olduğuma yeterince emin değilim. Aslında benim olanaklarım azdır. Birim komutanları kadar dolaşabilseydim ve hareket alanım fazla sakinli olmasaydı, müthiş şeyler yapardım. Ben çalışmaktan bıkmam. Bu kadar görkemli görevlere karşılık vermememiz mümkün olabilir mi? Ancak bazıları işi nereye götürdüklerinin farkında değildir. En değme ağaların bile içine giremeyeceği alçaklıkları yapanları da gördük. Bunlardan bazılarını yargılayıp cezalandırdık. Bunların ne denli insan olduklarını bilmiyorum. Ölmek bile bunlar için fazla bir değer ifade etmiyor. Öldürmek bile bunlar için fazladır. Kendine karşı edepli olmayanlar, kendine karşı sağlam olmayanlar bu halka nasıl ulaşsınlar?

Ordulaşma söz konusu olunca, ateş sanatını iyi yönlendiremezsen, dakikası dakikasına insan yakarsın; halkını yakarsın, suçsuzu yakarsın; hedefini bile iyi seçemezsen, ikinci dereceden insanları yakarsın. Bizim için suçlu birinci, ikinci ve üçüncü derecededir; eylemler birinci, ikinci ve üçüncü derece biçiminde sıralamaya tabi tutulur. Daha önce de belirttiğim gibi, bir militan yaratmak yirmi düşmanı öldürmekten daha değerlidir. Oysa birçok kişinin birimi

bir enkaz birimi haline getirilmiştir. Eğer genel parti yetkisi olmasa, genel savaş ve gelişme durumumuz olmasa, bu birim dağılacaktır. Hem de yirmidört saat içinde dağılıp gidecektir. Buna rağmen birim komutanı, “ben varım” demektedir. Bu, büyük bir gaflettir. Böylesi ordulaşma ve komutanlaşma suç durumunu ifade eder ve en üst düzeyde yargılanmayı gerektirir.

Benim kötü bir anlaşılma durumum vardır. Önderlik olayının doğru değerlendirilememesi durumu beni müthiş rahatsız ediyor. Beni yanlış değerlendirmekten ötürü ortada çok kötü hesaplar vardır. Hem karasevda, hem de en kara ihanet biçiminde! Bunları aşmak istiyoruz ve bu çok gereklidir. Benim durumum şu anda önemli bir sorun haline gelmiştir. Artık sadece Kürdistan için değil, birçok alan için bu böyledir. Doğru çözümleme yapamazsak, büyük zarar vermiş olacağız. Benim de bütün gücüm çözümleme ve onu düzenlemeye alıştırmaktır. Kendi kişiliğimde bin yıllık çelişkileri ve düzensizlikleri çözmeye çalışıyorum. İsterdim ki kudretli merkez ve militan oluşsun. Bunun için az mı destek sunuldu? Yapamıyorlar. Yine kendime yükleniyor, kendimi çözmeye çalışıyorum. Kendimi çözerek sonucu en başarılı biçimde halka ulaştırmaya çalışıyorum. Bunun ne denli yakıcı bir görev olduğunu söylemeye gerek var mı? Ben kendimi sorun haline getirmek istemiyorum. Halkımız açısından tarihin en çözücü gücü olduk; ama yine kendimi affetmiyorum. Kendimi yetersizlik sınırında tutmam, sizin gibi yaşamı tasfiye hareketi içine almam yarar getirmez. Şimdi ölüye can veriyoruz. İki laf etmesini bilmeyen kişiyi teorisyen yapıyoruz. Yolda yürümesini bile bilmeyenleri komutan haline getiriyoruz. Bıçak göstermesini bilmeyenlere şimdi her türlü silahı veriyoruz. Dün jandarmaya bakmasını bilmeyenlerden jandarma bugün kaçacak delik arıyor. Bütün bunları sıfırdan başlayarak biz yarattık ve yönlendirdik.

Şimdi hepimiz çalıştığımızı söyleyeceksiniz. Çalıştığınız doğrudur, ama çalışmadan çalışmaya fark vardır. Kürdistan halkı da çok çalışıyor, ama kimin için? Halkımız dünyalığını ya kurtarıyor ya kurtaramıyor. Halkımızın ülkesi, onuru, namusu, her şeyi düşmanın işgali altındadır. O da yaşıyor, hem de ölümüne yaşıyor. Ama kimin

için? Bir devrimcinin “yaşıyorum” demesi, başarıyı güvenceye bağlaması demektir. Devrimci bunun dışında yaşayamaz.

Hepimiz dürüst insanlarız. PKK'liler oldukça dürüst, fedakar ve cesur insanlardır. Bütün bunların anlam ifade edebilmesi için, bu söylediklerimin somutluk kazanması gerekir. Dürüstlüğünüzü iyi kullanın. Yaşamınızı ortaya koymuşsunuz. Peki, ordulaşmaya ve komutaya neden doğru yaklaşmayacaksınız? Gittiğiniz yere bakmasını, ilk adımı atmayı, ilk düzenlemeyi neden yapmayacaksınız? Koruyucu ve geliştirici komutan bu değil midir? Tarihimizde ilk kez ordulaşma tutuyor: Hem de savaştan ve başaran bir ordu! Geçmişte nasıl “mehmetçik” olduğunuzu anlatmayı bırakın. Bilirsiniz, köylüler gülerек anlatırlar. Bu, şerefsizliktir. Siz de oradan geliyorsunuz, onun için hatırlatıyorum. Ordulaşma çok şerefli bir olaydır. Bu anlamda ordu çalışmaları kutsaldır. Muazzam bir disiplin ve tedbir geliştirmeyi esas alır. Her kurşunu ve bir parça ekmeği korumayı ister. Her savaşçıya değerli bir varlık gözüyle yaklaşmayı ister.

Pratik içinde olanlara soruyorum: Siz böyle misiniz? Düşünelim; tarihsel görevlere böyle mi yaklaşılır? Siz diken gibi batıyorsunuz. Çalışmalarda barut gibi sözler ve tavırlar eksik değildir. Onlarca insanı bu yüzden kaçırtmadınız mı? Ordulaşma bunları kabul etmez. Kürt halkı adına ordusunun oluşup oluşamayacağı sorusu, soruyu soranların bu temelde ele alınıp çözülmesine bağlıdır. Ben yine çalışmalarına ve eleştirilerime devam ederim, ama çok açık ki bu her şey anlamına gelmez. Güç verelim diyor ve veriyoruz. Fazlası var, eksigi yoktur. Artık militanlar ve kadroların da kendi görevlerine sahip çıkmaları gerekir.

“Disipline gelmedi, eğitemedim” türünden sözcükler komutanın sözlüğünde yoktur. Komutan, sadece ve sadece “ele alıp değerlendirdim, gerekeni layıkıyla yerine getirdim, sonuç başarılıdır” demelidir. Komutan bunun dışında bir şey söylediğinde, yapılacak ilk iş kendisinin görevden alınmasıdır. Bazı komutanlara bakıyorum; takımında yirmi kişi varsa, yirmisi de komutanını eleştiriyor. Komutanın kendisi de eleştiriyor ve kendi üslubunu dayatıyor. Komutan olduğu halde adam kaçırıyor, birliği avareler gibi dolaşiyor. Ama

yine de bu komutan görevinde kalıyor. Bu olur mu? Kendimize saygımız varsa, “böyle komutan olmaz” der ve gerekeni yaparız. Bana da eleştiri yöneltin. Kusurlarım varsa kendimi un eder, ekmek haline getirip yediririm. Yirmi yıllık çalışmam böyledir. Ama görev ve komuta alanlarına bakalım: Eleştiri yerine çekiştirme ve boşa çıkarma dolu dizgin gidiyor. Komutan oralı bile olmuyor. Böyle komutan olmaz. Böyleleri hemen görevden alınmalıdır.

Söz veriyor ve görev istiyorsunuz, ama gittiğiniz yerde sorun çıkarıyorsunuz. Bu, söze ihanettir. İhanetin cezası da ağırdır. Gidenlerin çoğu da böyle yaptı. Hani söz vermiştin, hani komutandın? Yapmayın. Görkemli dağlarımızda her şeyini ortaya koyan savaşçıların ortamındasınız. Çeşitli kahramanlıkların sergilendiği savaş ortamında çaresizliğe kapılmak ve birliği çözümsüz bırakmak doğru mudur? Düşmanın korkuyla gezdiği alanlardasınız. Buralar bizim ülkemiz, bizim topraklarımızdır. Her şeyden önce bu ortama saygılı olmasını bileceksiniz. Bu özü gösterirseniz bu iş yürür, gösteremezseniz bundan sonra idare edemeyiz. Ben de sorumlu olarak yaşadığım sürece yakanızı sert bir biçimde tutacağım. Şaşırmayın; “her türlü hastalığımız ve yanlışlarımızla bizi idare etmiyor muydun; şimdi sana ne oldu” deyip de yanlış içine girmeyin. Aslında ben değişmiş değilim. O dönemde neysem şimdi de öyleyim. Kimse beni yanlış değerlendirmeye tenezzül etmesin. Sorun başlangıçta da size bir adım attırmaktı. Şimdi de size yeni bir adım attırıyoruz. Hem de bunu amansız bir çabayla yapıyoruz. Bu durum böyle anlaşılmalıdır.

Doğruyu söylemeniz ve yapmanız için neyiniz vardır? Hangi haklı gerekçelere sahipsiniz? Şimdi, “Kürdüz, böyle alışmışız, böyle gideriz” dersiniz, ben de bunun aşağılık bir Kürtlük olduğunu söylerim. Bu benim karşımda ileri sürülecek bir iddia olamaz. Aramızda hiç kimse köleliğe özgürlük ve yaşama şansı tanınmasını isteyemez. Doğru özgürlük ancak gelişmeye, soylulaşmaya, yüceleşmeye, bunun tutku ve düşüncesine tanınabilir. Düşmeye, düşürmeye ve köleleşmeye özgürlük tanınamaz. “Yaralınız” edebiyatını bırakalım. Bu kimin edebiyatıdır? Bununla şimdiye kadar ne kurtarılabilmiştir? Biliyoruz, hastalık kanser hastalığı, tedavi yöntemleri

de bizim yöntemlerimizdir. Kimse bize hastalığı yaşam diye yutturmaya kalkışmasın. Ben yaşama saygılı bir insanım; olağanüstü ve gerçekten kendimden daha fazla yaşama saygılıyım. Soyut bir kavram ve somut bir gelişme olarak bizim de bir kararlılığımız vardır ve bunu kesinlikle çiğnetmeyiz diyoruz.

Sonuç olarak, bundan sonra ordulaşmaya doğru yaklaşacaksınız. Er, komutan ve militan olarak, bütün düzeylerde ordu düzenine geçeceksiniz. Lojistik sorunlarından en üst eylemsel, yönetsel, örgütsel ve eğitsel sorunlara kadar bütün sorunlar karşısında büyük bir güç ve kudretle inisiyatif gücü, çözüm gücü ve kurucu güç olacağız. Her zamankinden daha fazla ordulaşma olanaklarımız vardır. Bunu iyi kullanacağız. Halkımız yüreğini açmış, yaşlısı ve genciyle bize ulaşıyor. Silahlarımız ve maddi gücümüz vardır. Hem şeref hem de onur vardır. Bütün bunlar gökten düşmedi. Hepsini emeklerimizin eseridir. Halkımızın beynini ve yüreğini biz açtık. Gençliğimizi biz ayağa kaldırdık. Parayı ve silahı amansız bir çabayla biz kazandık. Size eğitmek için savaşçı verdik. Savaşmanız için silah ve mermi verdik. Bunlara iyi sahip çıkın ve iyi kullanın. Birliğinizin eğitimi eksik kalmışsa, bunu yirmidört saat içinde giderin. Kararınız eksikse tamamlayın. Perspektifleriniz oluşmamışsa oluşturun. Ulusal ordu ve ulusal ayaklanma için son hazırlıklarınızı yapın. Zaferi böyle yakalamak istiyoruz. Bu da hepinizi bekleyen son derece coşkulu, şerefli ve her şeye değer niteliktedir. Yaşamımızın en anlamlı savaş ve çalışma dönemidir. Her anı sadece mutluluk verir. Özellikle komutanlara, sorumlulara ve savaşçılara sesleniyorum: **Yüklenin, kazanacağız!**

17 Kasım 1991

**Yeni yılda hedefimiz
halkımızın irade ve ulusal birliğinin
ifadesi olan Ulusal Meclis
kurulufunu gerçekleştirmektir**

Bizim için yeni yıldan bahsetmenin fazla anlamı yoktur. Her geçen gün, bizim açımızdan sürekli bir oluşumu ifade eder. Düzene kavuşmuş toplumsal süreçler için yıldönümlerinin bir anlamı olabilir. Bizim için bütün hızıyla oluşum devam ettiğine göre, bir anlamda yapay başlangıçların fazla anlamı olmasa da, bir mantık çerçevesi dahilinde biz de yeni yıl için biraz daha fazla kendimizi görmeye, değerlendirmeye çalışırız. Esas itibarıyla bizim için yeni yıl, bahara çıkıştır. Coğrafi ve toplumsal koşullar gereği, kışın ortasında derlenip toparlanma açısından yeni yıl bir anlam ifade edebilir. Ondan da öteye biz, özgür yaşam konusunda çabalarımızı yoğunlaştırmaya devam ediyoruz. Dikkate değer bir deneyim sürüp gitmektedir. Olanakların dışına çıkmış, doğal olarak kendine fazla bağlı kılmayan, ama insanlık kadar eski olan ve bazı ilkeleri de gözardı etmeyen bir doğrultuda mücadeleyi, savaşı bir yaşamı her geçen gün daha da hamleci ve inisiyatifli bir biçimde götürmeye çalışıyoruz.

Sanırım bu gelişmeleri biraz şaşkınlıkla izliyorsunuz. Daha doğru dürüst kendinizi halletmeden, böyle bir olayın içine girmek sizi boğuyor. Zaten ilkenin de büyüklüğü buradadır. Herkesin kendisini yaşaması değil de, genel bir ilkeyi yaşaması, ciddi hareketlerin esaslarından sayılır. Size kalsa veya kişilerin keyfine kalsa, ona ilkesel bir hareket demek zor olur, daha çok bireysel hareket denilebilir. Ki, bunun da pratikte hiçbir işe yaramadığı, düz yaşamın, düzen yaşamının hiçbir değerinin olmadığı, sonuç alamadığı iyi biliniyor.

Gerçek bir özgürlük hareketi olmak büyük önem taşıyor

Parti topluluğumuz, kendisini bir olgu olarak daha da yetkinleştiriyor. Varlığını kalıcı kılmak, kurumlaştırmak, hatta yenilmez kılmak için, çabalarını gittikçe eksiksiz geliştirmeye çalışıyor. Öyle anlaşılıyor ki, bizim hareketimizin, insanlık kadar eski olan çok önemli değerlerin günümüzde yıkım ve tahribatla karşılaşmasına ve kaybolmasına doğru olumsuz yönde sürüp giden karşı-devrimin bütün çöktürücü, cüceleştirici, hatta tiksindirici etkilerine karşı bu denli varlığını sürdürmesi, adına devrim değerleri dediğimiz, özgürlük ve kahramanlık değerleri dediğimiz yüce değerleri esas alması ve bunları büyük bir inatla savunması, günün genel ölçülerine veya gelişmelerine baktığımızda evrensel düzeyde bir anlama da bürünebiliyor. Veya öyle bir anlama gelebileceği, gelmesi gerektiği anlaşılıyor. Dolayısıyla içte ve dışta parti hareketine yönelik dayatmaların anlamı hayli kapsamlı olduğu gibi, değerlerin savunulmasının anlamı da o denli büyük olmaktadır. Salt bir ulusal kurtuluş öncüsü olmaktan da öteye, evrensel değerlerin de öncüsü olmanın gereği, dolaylı olarak bu değerlerin de kurtuluşunda ileri düzeyde bir rol oynamaktan kendini kurtaramayacağı daha iyi anlaşılıyor. Dolayısıyla, çalışmalarımızda, geleneksel siyasi çerçeveler ve basmakalıpcı yaklaşımlar yerine, gerek bilinçli hazırladığımız ve gerekse dolaylı olarak bizi içten ve dıştan etkileyen her olguya daha derinliğine bir anlam vermeyi ve bilimsel bir temelde sürekli çıkış yollarını aramayı esas alacağız.

İnsanlık kadar eski köklere dayanmak, ama bir o kadar da kendini dogmalardan sıyırmak, günümüzün gerek ulusal-geleneksel çerçeveleri olsun, gerekse uluslararası hukuki, siyasi, hatta askeri, ahlaki ve kültürel çerçeveleri olsun, tüm bu etkenlerden gelebilecek zincirlemeleri de tanımayarak, bir özgürlük hareketi olmak büyük bir önem taşıyor. O temelde düşüncüyü geliştirmek ve davranışa kadar götürmek sanıldığından daha fazla zordur. Bu, görev ve savaştan da öteye, anlamlı çabalar istiyor. Bunun nedeni de, dediğim gi-

bi, karşı-devrim çok yönlü sonuç almaya çalışırken, tüm insanlık değerleri üzerinde bir yıkım veya kendine göre bir düzen tutturmaya çalışırken, adına devrim denilen olgunun da sürekli koruyup geliştirdiği değerleri en az onun kadar yaman savunmak zorunda olmasıdır. Karşı-devrim karşısında bu denli zayıf kalınıyor, değerler tahrip edilebiliyor ve çoğunuz güçsüz kalabiliyorsa, bunun anlamı üzerinde de çok durmak ve devrim adına kurtarılacak ve hatta geliştirilecek ne varsa kurtarıp geliştirebilmek, devrimci sorumluluk taşıyan her militanın en başta yerine getirmesi gereken bir görev olmaktadır. Aksi halde, kendisiyle oynamak, devrimin bir serserisi olmak ve dolayısıyla kendi başına bela olmaktan öteye gitmeyen bir durumun yaşanacağı çok açıktır. Bundan öteye, bu kafayla ve bu kişilikle hiçbir yere varılmaz. Böylesi tipler saflarımızda sanıldığından çok daha fazladır. Şimdi biz, ne o resmi, uluslararası, ulusal, geleneksel bütün etkileme yollarını çok aşılmaz, önünde her şart altında boyun eğilir gibi karşılamak durumundayız ve ne de “devrimciyiz”, “gelişiyoruz” adı altında kendini kandıran ama kendi haline bırakıldığında rahatlıkla sorun olabileceklerin sözümona özgürlükçü tutumlarına prim verebiliriz.

İşler ciddi, yaşamak çok ciddi bir hal almış bulunuyor. Yetmiş beş yıl sonra bugün, bir Ekim Devrimi'nin özüne, sözüne, kendisine dayatılanları göz önüne getirdiğimizde, pek de öyle devrim adına edebiyat yaparak, hem de bunun sonsuzluğuna inanarak, iddia edildiği ve sanıldığı gibi başarılı olunamayacağını iyi görüyoruz. Demek istediğim, bir dönemler bu tip devrimler adına büyük sözler, büyük iddialar ileri sürüldü. Ama sonuçta, en azından görünüşte de olsa, geçici de olsa saldırılara karşı koyamadıkları görüldü. Bütün bunlar, bizim devrim konusunda da daha kapsamlı ve hatta yeni düşüncelere ihtiyacımızın olduğunu gösteriyor. Bu tip oluşumların değerlendirilmelerine (ister dogma biçiminde ve isterse inandığımız ilkeler biçiminde olsun) bel bağlamakla da işleri tam kurtaramayacağımızı görüyoruz. Ama bu böyledir diye, orta yerdeki iğrenç karşı-devrimin dayatmalarına sığınacak kadar da alçalamayız veya bu tip alçalmaları her şart altında reddetmek gerektiğinin bilincindeyiz. Ama bunlar yetmiyor. Karşı-devrime karşı salt direnmek veya dog-

matik temelde devrimi sürdürmek yetmiyor. Daha fazla yapılması gerekenler var.

İşte bizim partimizin önünde de son yılların o büyük oluşumlarının böylesine değerlendirilmesi gereği vardır. Bu nedenle, kendimizi daha da ilerletmemiz veya gelişmeyi esas kılan bir konuma getirmenin çabası içinde olmamız gerektiği açıktır. Ki, eskiden sınırlı da olsa sağlanan bu yönlü bir gelişmeyi daha da keskinleştirmeyi, sonuç alıcı kılmayı ve hatta yaşanılabilir bir devrimci yaşam düzeyine yükseltmeyi dönemin partisi olarak başarmak istiyorsak, bunun gereklerini de yerine getirmeliyiz.

Sizler hiç şüphesiz bu temelde parti faaliyetleri içindedesiniz. Zorlu koşullarda yaşamınızı sanırım bu çerçevede sorgulamaya çalışıyorsunuz. Madem yaşam bu kadar zordur ve bazı temel ilkeler uğruna inşa oluyor, o halde bunu sonuca götürmeyi bileceğiz. Kendinizi, “kellesi uçurulacak mahkumlar” olarak görmeyin; korkak bir yaşam, “haydan gelen huya gider” anlayışına terk etmeyin veya bir macera kurbanının durumuna düşürmeyin. Bugün ortaya çıkıyor ki, günü hayli kapsamlı değerlendirmek gerekiyor; günü standart, alışılmış kalıpların dışında değerlendirmek, buna güç yetirmek gerekiyor. Eğer bu esas alınırsa, kişiliğinizde önemli gelişmeler olabilir. Aksi halde işiniz çok zor. Biz çözümlenmeleri çok yönlü ve daha da derinleştirerek geliştirmeye devam edeceğiz. Kesinlikle var olanla yetinmeye niyetimiz yok. İç bağlantıları daha köklü yakalamaya, yıkılması gerekeni yıkmaya, parçalanması gerekeni parçalamaya, zayıf kılınması gerekeni zayıflatmaya, güçlü kılınması gerekeni güçlü kılmaya ve yenilenmesi gerekeni yenilemeye çalışacağız.

Gün üzerine, yıl üzerine biraz daha böyle kapsamlı olmaya çalışırken, çabalarımızın elbette eylemle bütünleştirilmesi halinde ancak bir anlam ifade edeceğini bileceğiz ve bizim topluluğun eylemden kopma gibi bir durumunun asla olamayacağı gerçeğini de göreceğiz. Tam bir savaş eylemi içinde yaşandığı biliniyor. Savaş, en yüksek eylem biçimidir. Dolayısıyla savaşımızın çok yönlü sorunlarını böylesine kapsamlı bir teorik gelişmeyle bağlantılı ele alacağımızı hiç unutmamalıyız veya gözardı etmemeliyiz. Eylemin kendisi de en yüksek düşüncedir veya hayat bulmuş düşünceler sis-

temidir. Savaşı geliştiren beyin ve yürek düşüncede de, moralde de o denli gelişmeyi ifade eder. Kesinlikle, “kendiliğinden savaş”, “kendiliğinden eylem” diye bir olgudan bahsedemeyiz. Devrimci savaş, en soylu düşüncelerin ürünüdür. Devrimci savaşa karşı faşist çılgınlıkların atıldığı günümüzde, hele de bu savaş Kürdistan gibi kendi başına yaprağın bile kıpırdamayacağı kadar terörle susturulmuş bir ülkede geliyorsa, bileceğiz ki, böylesi bir ülkede ve böylesi bir uluslararası gerçeklik içinde devam etmekte olan devrimci savaş, en yoğunlaşmış düşünce ve beyin gücü kadar, yürek gücünün de ifadesidir. Dolayısıyla ona rastgele yaklaşmak, basit bir teknik mesele gibi ele almak, içine girilebilecek en yetmez yaklaşımlardan birisidir. Bunu kendi pratiğimde de çok yoğun yaşıyor, düşünce ve moral açısından olduğu kadar, eylemsel açıdan da en üst sorumluluk düzeyinde ifadesi olmaya, amansız kılmaya çalışıyorum. Demek ki, eylemin kendisine düşünceyle, vazgeçilmez moralde büyük bir bağlılık temelinde yaklaşacağız. Ve hatta eylemimizi bundan daha ağırlıklı olarak değerlendireceğiz. İşin özü böyle.

Buna ne kadar varsınız, ne kadar güç yetiriyorsunuz? Eğer kendinizi bir eğitim adayı olarak veya bir sorumlu olarak görüyorsanız, sorunları halletmeyi bilmek için kendinizi biraz harekete geçirmek, gerekirse bütün gücünüzü ayaklandırarak bunlara ulaşabilmek, bu işin kuralı gereğidir. Roller var, gereklerini ifa etmek içindir. Kişiler ancak kendilerini role uygun hale getirirlerse bir anlam ifade ederler. Yoksa, rolleri kendilerine uydururlarsa en kötüsünü yaparlar. Kesinlikle gerçekler konusunda yanıltmamaya büyük özen göstereceğiz. Ve bazı ayrıntılar üzerinde durduğumuzda göreceğiz ki, kendini kandırmacı anlayışlar hayli etkili. En çok kendini kandırmanın, dolayısıyla “kazanıyorum, iyi yürüyorum” diyenin, en hızlı kaybedenin de ta kendisi olduğunu çok daha iyi göstereceğiz. Bu tutumda olanların bütün ince kurnazlıklarına rağmen, gelişmeye ve yaşama fazla güç yetiremeyeceklerini örnekleyeceğiz. Dikkat edilirse çıkarılması gereken sonuç, PKK'deki özgürlük hamlesidir. Bu, dikkate alınması gereken belirgin bir husustur. PKK'de sosyalizmin, ne dogmatik bir temelde ele alınarak sakatlanması ve ne de ulusal, geleneksel çerçeveye kendisini sınırlaması söz konusudur. PKK bun-

ları dikkate almakla birlikte, özgürlüğün özünü yakalayabilmiş ve onu varlık haline getirebilmiştir. Güncellik içinde özgürlüğün özünü böyle ayakta tutmak büyük önem taşıyor.

Bizim için bir gün, bir ay, bir yıl çok anlamlı olmaktadır. Esasta bunu yakalamalısınız. Bu güçle, özgürlüğe böyle yaklaşmayı becermelisiniz. Gençsiniz, bence yapabilirsiniz. İşin esas yüzü budur. Özlem ve umutlarınızın, düşünce ve inançlarınızın esas yoğunlaşması, bir öze kavuşması gereken yan burasıdır. Buna ulaşırsanız, adadığınız yaşamın bir anlamı olur. Yoksa gerçekten iflas etmiş, yenilmiş olmaktan kurtulamazsınız. Biz bu temelde değerlere sadakate bağlı olmaya devam edeceğiz. Başta şehitlerimiz olmak üzere, işkenceyle yaşamı yoğrulanların özlem, inanç ve düşünce değerlerine bağlılığı esas alacağız. Yalnız ulusal çerçevede değil, bütün uluslararası çerçevede de bu temelde olacaktır, diyoruz. Tabii ki bu, gücümüz oranında olacaktır ve dolayısıyla yürütmekte olduğumuz hareketin, hiçbir yanlış anlama yer vermeden, nerede nasıl icra edilmesi gerektiğini daha somut olarak göstereceğiz; hem de daha iddialı, daha güçlü olarak bunu yapacağız. Bu temelde diyoruz ki, bu önümüzdeki yıl sürecini daha inisiyatifli ve hamleli karşılamaya çalışacağız.

Adına ne dersek diyelim, özünde ne birikmiş olursa olsun, başlangıçta inanılmaz gelen ve kimsenin de asla değer vermediği veya iyi bakmadığı vuruş tarzımızın, şimdi daha iyi görülen, görmekten de öteye ondan etkilenen, ona karşı koyma veya katılma biçiminde saflaşmayı netleştiren bir konuma geçtiği çok açıktır. Düzeni karşımızda yoğunlaştırdık, çünkü kendimizi yoğunlaştırdık. Düzen ortak bir beyin gibi çalışıyor. Buna karşılık bizim de bu denli beyin ve yürek gücümüz ortaya çıkıyor. Bu, iyi bir karşılama biçimidir. TC'nin hükümeti, parlamentosu ve Milli Güvenlik Kurulu gibi organları, esas itibariyle daha önce hiç ağızlarına almadıkları, ama şimdi telaffuz etmeye çalıştıkları, tabii ki yüreklerinin derinliğine kadar duydukları, ancak beyinlerine sığdırmaya güç yetiremedikleri Kürdistan sorunu karşısında tedbir üstüne tedbir almaya çalışıyorlar. Karanlıkta, tozduman içinde göstermeye çalıştıkları hareket için şimdi, “daha iyi anlayalım, kavrayalım” diyorlar. Bu, iyi bir savaş

saflaşması demek oluyor.

Düşmanla böyle karşılaşmak iyidir. Tozduman içinde ve çoğunlukla, “özgür yaşıyorum, namuslu yaşıyorum” adı altında iliklerine kadar düşman değerlerini yaşamak soysuzluktur. Kişi olarak gelişmemenin, cücelikte ısrar etmenin temel nedeni de bu oluyor. Yaşam konusundaki iddiasızlığımız ve yoksulluğunuz temelde buna dayanır. Moral, kültürel, maddi-manevi her düzeydeki yoksulluğunuz, düşmanla saflaşmayı tarihi temelde, siyasi, ulusal ve sınıfsal düzeyde sağlamayı içinizde başaramayıyorsunuz, cüceliğinizin gerçek nedeni oluyor. Görkemli olamıyorsunuz, sonuç alamıyorsunuz, kolay yakalanıyorsunuz, çok dövülüyorsunuz, hakarete uğruyorsunuz, tek kalıyorsunuz, örgütlenemiyorsunuz. Bu ne demektir? Bu, sizin, çoğunlukla size dayatılan düşmanın değer yargılarını, onun siyasetini, yaşam tarzını, onun neredeyse iliklere kadar nüfuz etmiş gücünü kıramadığınızı gösterir. Her devrimin en ciddi işinin dost-düşman ayrımı olduğu veya düşmanla ayrımını net yapması gerektiği açıktır. Şimdiye kadar işlere gereken gücü vermemenizin, veremeyişinizin nedenlerinin başında, düşmanla ayrımı net yapamayışınız gelir.

Şimdi saflaşmanın zamanıdır. Bu anlamda gelişmeniz ve gerçek büyümeniz için bir şanstır. Bu, savaşın önemli başarıları kadar, “sizin için de başarılı bir durumu ifade eder.” Bunca düşüp kalktıktan sonra, hala savaşı saflaşma düzeyinde tutturamayışınız kabul edilemez. Bu, bize hakaret olur. Hiçbir işe gücünüz yetmiyorsa bile, hiç değilse sağlam duruşu, sağlam yürüyüşü, sağlam ayakta kalışı bilmek gerekiyor. Ki bu, erdemli insanın mutlaka tutturması gereken düzeydir. İyi bir komutan, iyi bir önder olamazsanız dahi, iyi bir insan olmalısınız. İyi bir insan olmadan da iyi bir komutan ve önder olunamaz. Dolayısıyla karşımızdaki enkazların süpürülmesi gerekiyor. “Edemiyorum, ulaşamıyorum, beceremiyorum” diyenlere, “sen ne oluyorsun, neyi yaşıyorsun?” diyeceğiz; basitliklere, kişinin kendisini dayatmasına, “hayır!” diyeceğiz; buna izin vermeyeceğiz. Eğer insana inanıyorsak, kabul edilmesi gereken yaşamı kabul edeceğiz. Bu yaşam ayırđına sahipsek, biraz dürüstsek veya en azından onuru kurtaracak kadar bir namusluluk düzeyimiz varsa, yapılması gerekenleri yapacağız. Bunun dışındaki tutumları, bunalım teorile-

rini, çarpık ve soysuz bazı anlayışları bize ısrarla dayatmanın hiçbir anlamı yoktur. Bunlar ancak “nahır”da kendisini bulabilir; saflarımızda asla! Bunca olumsuz değerleri yaşadktan sonra “yürek sahi-biyim” dememeli; bazı hususlara hala ulaşamamanın, kişi için ölüm kadar kötü bir şey olduğu artık bilinmelidir. Dolayısıyla başta şehitler olmak üzere, geçen yılların en soylu değerlerine verilecek bağlılık andı, hiç olmazsa büyük insan olma konumunu tutturmaktadır. İddia daha fazla ise, önderlik tarzına doğru yol almaktır. Başka türlü kendimizi allayıp pullamanın, başka türlü göstermenin yeri yoktur. Gerçekten o, karşı-devrimin bir tarzı olur ve moloz yığını biçiminde ortaya yığılmak, süprüntü olmak anlamına gelir ki, bunun da iyi bir şey olduğunu kimse savunamaz.

Dikkat edilirse, söylediklerim, altından çıkılamayacak, ulaşılamayacak hususlar değildir. Bu, gücü ve yetenekleri oranında dürüst insan olmaktan en sonuç alıcı kumanda konumlarını tutturmaya kadar herkese bir pay biçmek, bir rol biçmek anlamına gelmektedir. Güne saygılı yaklaşmak, yıla saygılı yaklaşmak ancak böyle yaklaşmakla mümkündür. Hele PKK içindeyse, onun havasından, yaşamından bir şeyler kapmışsak, başka yaklaşıma yürek el vermez. Kararlı bir topluluk olmak, bu temelde hem özlenmekte ve hem de başka seçeneği olmayan bir yol olarak önümüze dikilmektedir. Derdi büyük olanın, sorunları büyük olanın, sıkıntısı büyük olanın yapması gereken tam da budur. Başka türlüünü anlamak bize zor geliyor. Bunun, doğru düşünce tarzı olduğuna inanıyoruz.

Ben size her zaman şunu da söyledim: Belirtilen hususlar üzerinde tartışma hakkınız vardır. Eğer birileri kalkıp bunu başarırsa, bravo deriz. Özel savaşın her türlü biçimi biliniyor; ister bunun adına, ister dolaylı olarak kendi adına yapsın, başarırsa bu bir savaş demektir. Fakat onun da kuralları, kaideleri vardır. Bir şeyler yapmak isteyenler bu kural ve kaidelere uyarlar. Fakat, kişi, yürüttüğü her faaliyetin hesabını kitabını da iyi yapmak zorundadır. Buna sessiz kalmak, onay vermek istenemeyeceği gibi, karşılıksız yol almak da istenmemelidir. Aksi halde, teslim alınmış yaşam, zindana tutulmuş yaşam, çürümeye terk edilmiş yaşam denilen olayı yaşarız ki, bu da bizim özgürlük özümüzle asla bağdaşmaz; mücadelenin bütün söz-

leriyle çelişir, saygıyla karşılanması gereken her şeyle çelişir. Tabii ki, bu tip tutum ve davranışlara karşı anlayışlı olmak mümkün olmuyor.

Bir görevimiz daha var: Biz kendimizi yeniden eğitmek, amaçlarımız kadar özgür kılmak ve onunla çelişir olmaktan çıkarmak zorundayız. Bireyci ilke dediğimiz ve aslında gerçekten teslim alınmış, hem de ne anlama geldiği bilinmeyen, her anlama gelebilen, ucubucağı belli olmayan, herkesin ezip geçtiği, her şeye onay veren, ilkesiz ve bir anlamda da hırsız dediğimiz (ki bu bizim ülkemizde hakim olan yaşam tarzıdır veya düşmanın hakim kılmaya çalıştığı yaşam tarzıdır), kalıntıları yaşamak, bunların yaşanmasına özgürlük istemek, iddia, ispat veya ifade tarzı olarak ileri sürmek, özgürlük savaşımıyla çelişir. Bu konularda da yolu daha iyi açacağız, ortamı daha iyi netleştireceğiz ve toplumumuzun yürüme seyrini, yürüme netliğini, kesinliğini her zamankinden daha fazla kudretli ve saygın kılacağız.

Devrim için halkın Ulusal Meclisi'ne ihtiyaç var

PKK'nin var olan düzeyinde önümüzdeki dönem itibariyle uç ve-recek veya daha iyi bir ilerleme, daha iyi bir gelişme anlamına gelecek taktik adımlar söz konusu olacaktır. Geleneksel çalışma ve mücadele taktikleri kadar, daha da somutluk kazanacak taktikler söz konusu olacaktır. Bunlardan en önemlisi, halkın artık kendi öz kimliğiyle daha fazla gün yüzüne çıkması, kendi meşruiyetini, kendi tutkularını, kendi özlem ve çıkarlarını ifadeye kavuşturması, onun gücünü oluşturması, onun örgütünü kurması söz konusudur.

Kürdistan halkı, artık bir yığın olmaktan çıkıp iradeli, kararlı, bilinçli ve örgütlü bir durum arzedecektir. Bu, en genel anlamıyla **Halk Meclisi** dediğimiz bir oluşuma daha bir güç yetirme biçiminde ortaya çıkacaktır. Halkımızın sınırlı deneyimleriyle geldiği aşama ve özellikle TC parlamentosundaki son rezaletler, halkımızın kendi öz meclisine doğru yol alması gerektiğini ortaya çıkarıyor. Kendi öz meclisine yol almak demek, aslında kimliğini kazanmak, özgür yaşamaya niyet etmek, rezilliğe ve köleliğe son vermek, gu-

rura bu temelde ulaşmak, kendisi için bir düşünce gücü, bir siyasi güç olmak demektir. Bu, eğer yaşamda iddiası varsa, bu konuda “artık kararlıyım” diyorsa, şartlar ne olursa olsun, en sınırlı imkanı bile çok yerinde ve amansızca kullanarak hiç ertelemeksizin ulaşılması gereken bir sonuçtur.

Öte yandan şunu da hemen belirtelim ki, parti, ancak ve ancak halk için bir şey ifade ediyorsa, bu konuda yerine getireceği görevlerle bir halkın partisi olduğunu kanıtlamış olacaktır. O, halk için böyle bir görevi başardığı oranda onun umutlarına, özlemlerine, çıkarlarına bağlı bir parti olduğunu kanıtlayabilecektir. Dolayısıyla partimizin de önündeki en temel görevlerden birisi, halka verdiği sözün doğru bir sonucu ve ona bağlılığın bir gereği olarak, kurtuluş gücünün sorumlu bir temsilcisi olarak, halkın doğal bir talebi, mutlaka ulaşılması gereken bir pozisyonu, bir eylem ve örgütlenme düzeyi olan meclisine, onun özgür kurumlaşmasına, kendisini kararlaştırma durumuna imkan hazırlamaktır. Partinin varlık nedeni budur, kendisini başka türlü nitelendiremez.

İşte bunun için diyoruz ki, bu yıl, mücadelenin de doğal bir sonucu olarak, meclisin gerçekleşme yılı halinde değerlendirilecektir. Yerel meclislerden ulusal meclise doğru yol almak, gerçekleşmesi gereken en temel bir görev oluyor. Bu göreve sıkı sıkıya bağlı kalmak ve ona gerçeklik kazandırmak, her sorumlu parti görevlisinin gözeteyeceği ve gerçekleştireceği bir iştir. Halkımızı, “propagandayla ve eylemle kendini örgütleyerek, kendi meclisine doğru yol al, mahalli düzeyden ulusal düzeye doğru tırman” komutu altında yürümeye davet ederek ona öncülük etmek, önündeki engelleri temizlemek, onu öncüye yaraşır bir irade ve karar gücüyle sürüklemek, gözkulak olmak, başarılması gereken bir görevdir.

Hemen belirtelim: Daha da geliştirilecek olan gerilla savaşımı-mız, en başta bir halk gerçeğini kimlik düzeyinde (ki bu başarılmıştır), özgür kurumlaşması düzeyinde geliştirmekle yükümlüdür. Gerilla, halktan kopuk, halka rağmen, hatta kendisini halka dayatacak bir kendini yaşatma örgütü olamaz. Bu, çapulculuk olur. Ve sıkça da görüldüğü gibi, halka karşı temel görevlerini yerine getiremeyen bir silahlı hareket, halkın başına bela olan bir harekettir. Kuruluşun-

dan 70 yıl sonra kocaman bir Sovyet ordusunun bile bugün kendi başına bela olduğu göz önüne getirilirse, bizim böylesi temel görevlerden dışlanmış bir silahlı gelişmeyi normal göremeyeceğimiz, gerillanın ancak halka karşı görevlerini yerine getirerek anlam bulabileceği, meşruiyet kazanacağı açıktır. Nitekim, gelişecek olan gerillanın gelişecek olan bir halk olduğu, kurumlaşan gerillanın kurumlaşan bir halk olduğu, ulusal düzeye yayılan gerillanın ulusal düzeye yayılan bir halk gücü olduğu ve bunun da somut ifadesinin gerçekten halkın meclislerini, halkın sovyetlerini gerçekleştirmek olduğu iyi bilinmelidir.

Son uluslararası deneyimlerden de çıkardığımız derslerle, tamamen halkın üstünde bir parti gücü değil, halkın hizmetinde bir parti gücü; işlevsiz bir meclis değil, işlevi olan ve her şeyi belirleyen bir halk meclisi deneyimi, sosyalizme karşı da bizim yerine getireceğimiz en temel veya ayırdedici bir görevimiz oluyor. Bu konuda sağlayacağımız başarı, aynı zamanda sosyalizmin de başarısı olacaktır.

Öncü için de aynı şeyler söylenebilir. Parti içinde yetkiyle oynamaya, hızla bürokratikleşme ve dolayısıyla buna dayanarak kendini yaşatmanın birçok emarelerine tanık olmaktayız. Biraz yetki, biraz imkan kazanan her sorumlunun neredeyse bir günde bürokrat kesildiği çok açık şekilde gözlerimizin önündeyken, öncü konusundaki teori ve pratiğimizi son uluslararası gelişmelerin de ışığında yeniden gözden geçirmek gerektiği, partinin bir hizmet örgütü olduğu, kademeleşmeyi ve terfiyi inkar etmemekle birlikte bunun esas ölçütünün de fazla başarı, sınıf ve halk için daha yerinde hizmet olduğu, bunun dışında hiçbir ölçünün sağlam esas olarak kabul edilemeyeceği, bu düzeye gelmiş olanın veya böyle bir hizmet yaklaşımı içinde olanın ancak bu temelde kademeleşmede, kariyerde bir anlam ifade edebileceği, aksi halde parti adına ilerlemelerin veya kariyerlerin kabul edilemeyeceği çok iyi anlaşılmaktadır. Birçok partide bu nedenle ortaya çıkan olumsuzlukları, biz, daha şimdiden fazla yaşatmadık; bundan sonra da partimiz içinde yaşatmamaya büyük özen göstereceğiz. Kısacası, halkın üstünde, sınıfın üstünde bir öncü teorisine ve pratiğine yer yoktur. Ölçü hizmet düzeyidir; bunu kabul eden gelsin, bürokratlaşmaya niyeti olan ise gitsin, onu başka

yerde arasın. Kariyerle durumu kurtarmaya çalışanlar, kendine veya kendi anlayışına geçerlilik kazandırmak isteyenler, bunu bizim partimizde değil, gitsin başka yerde yapsınlar, bir devlete memur olsunlar ve orada sağlasınlar.

Demek ki, her zamankinden daha fazla, öncü anlamında biz, verilmesi gereken hizmetin niteliğine bağlı kalacağız. Nitekim, burada birleşik emek, devrim emeği vardır. Yine son derece dikkatle değerlendirilmesi gereken şehit kanı vardır. Bunların bileşkesi olma anlamında, militanın hizmetine veya böyle değerleri kendisinde sentezleyene, biriktirene büyük değer biçeceğiz. Fakat emeklerle oynayanlara, üzerinde kişisel kariyer yapmak isteyenlere de kesinlikle müsaade etmeyeceğiz. Çünkü, çok nadir de olsa, PKK'deki militanlaşmanın etkisine dayanarak bir kişi çok büyük bir kariyerist kesilebilir, çok geniş imkanları kontrol altına alabilir, şimdi olmazsa bile önümüzdeki dönemlerde buna ulaşılabilir. İşte olanaklara gözü kara bir biçimde yaklaşmanın ne denli tehlikeli olduğunu göz önüne getirerek, biz militanımızın nasıl bir hizmet militanı olması gerektiği üzerinde daha bir özenle duracağız ve militanı böyle hazırlayacağız. Tırmanmanın büyük bir hizmetle mümkün olacağını bilerek, değerleri kendisinde yoğunlaştırmak kadar değer üstüne değer katmayı da, hizmette ilerleyen bir militanın veya kariyer kazanan bir militanın esas ilerleme ölçüsü olarak değerlendireceğiz.

Militan görevli, geçmiş hizmetlerin bileşkesi ve özlü ifadesi olabiliyor mu, ilerlemek istiyor mu, kendisinden bir şeyler katabiliyor mu? İşte bunu esas alacağız. Yine, eğer olanakları azami verimlilikle kullanarak, kendini zorlayarak, kendinden geleni esirgmeden görevlerini yapmışsa, biz o militanın yükselişine evet diyeceğiz; bu ölçülere sıkı sıkıya bağlı kalacağız. Bu ölçüleri yerine getirdiğimizde öncü güç esas olarak rolünü oynayacaktır. Demek ki, halkın öncü güçleri (silahlı veya silahsız), ona ilk heceleri, ilk kelimeleri söyletmekten tutalım, büyük bir irade gücü haline gelmesine kadar, onun hizmetinde olan koruyucu güçleridir. Dolayısıyla halkın üstünde ve halka rağmen bir güç değildir; tepeden tırnağa veya başlangıçtan sonuna kadar halk için, halkın gücünün ortaya çıkarılması için, halkın savunması ve halkın siyasi gücünün gelişimi için vardır.

Bu temelde de, bütün eksiklikleri ve yetmezlikleri buna bağılı olarak değerlendiriyor ve mutlaka giderilmesi gerektiğini söylüyoruz. Halkın üstünde ve halka rağmen bir otorite, halka kendini anlamsızca dayatan bir gc olarak asla kendimizi düşünemeyiz. Buna ynele- nin tamamen bir ilke ihlali içinde olduğunu, halkın çıkarlarına ters düştüğünü ve bunun da yerinin ancak dşmanın yanı olacağını be- lirtip, ona göre silahlı savaşımızımıza bir nizam veririz, halka bağlılı- ğın ve tamamen onun hizmetinde olmanın esasını egemen kılarız.

Evet, sınırlı da olsa yerine getirilen ve aynı zamanda daha da ge- liştirilerek yerine getirilmesi gereken görev budur. Uluslararası d- zey vardır, bütün uluslar en yüksek karar organlarına sahiptirler. Sovyetler Birliği tasfiye edildiğinde bile, en son kararı Sovyetler Birliği Meclisi verdi. En dev emperyalist ülke olan ABD'nin parla- mentosu, kongresi her Şeye muktedirdir. Ve irili ufaklı birçok ulus- tan kimisi kongre der, kimisi parlamento der, kimisi meclis der, ama bunların hepsi aynı kapıya çıkar. Dolayısıyla uluslar, bir ulusu tanı- mak isterlerse, onun meclisini ve parlamentosunu ararlar. Şimdi ne- den Kürtler diplomaside layıkıyla temsil edilemiyorlar? Çünkü, diploması bazı siyasal kurumlar düzeyinde cereyan eder. Devlet ol- sun veya olmasın, meclis düzeyinde muhatap alınır. Örneğin, Kürt- ler için, “madem otuz milyonu aşkın bir ulustur, o zaman hani bun- ların temsilcileri” denilir. “İyi, yardımcı olalım, destek verelim, fa- kat otuz milyonun temsilcisi kim? Bu otuz milyonun ulusal çıkarı nerede, uluslararası çıkarları nedir? Temsil eden gc kim?” Haklı olarak bu soruları sorarlar. Ve tabii ki otuz milyonun her ferdine, her partisine de yardım yapılmaz. Demek ki, ulusun gerçek temsil gücü, uluslararası dostluk ilişkilerini geliştirmek, uluslararası cami- anın desteğini almak ve hatta onun gücüne gc katmak istiyorsa, kendini meşru uluslararası düzeye bir muhatap olarak dayatabilme- lidir. Elbette ki, bahsettiğimiz bu durum da, ulusal meclis haline ge- linirse mümkündür. Dolayısıyla günümüz için son derece önemli olan uluslararası destek için, uluslararası camiada yer yapmak için, ulusal meclis çok gerekli bir kurumdur.

Yüzyılların fosilleşmiş sahte aşiret, kabile ve ağa türü temsilci- liklerini yerle bir etmek ve bunların yerine ulusal çıkara tepeden tır-

nağa bağı yeni halk temsilcilerini, önderlerini ortaya çıkarmak çok önemlidir. Bunlar, ulusal düzeyi mükemmel bir şekilde temsil etsinler. Şunu düşünsünler: Ülkemizin ve halkımızın tarihinden neler gelip geçti; en eski tarihi değerlerden tatalım coğrafyasına, akarsularından tatalım havasına, hayvancılığında tatalım tarımcılığına ve yeraltı madenlerine kadar herşey var ken, halkımız bundan ne kadar yararlanıyor? Bunların derin bilinci ile dolup taşmak ve bu duygularla yaşamak gereklidir. En önemlisi, “ticaret, sanayi, her şey bizim için olmalıdır” diye düşünölmelidir. Ve bütün bunlara sahip olmak için kendimizi hazırlamalıyız. Ama nasıl? İşgalci var, istilacı var, sömürgeci var; düşman güç devrilmeden, bu mümkün mü? Ah- tapot gibi her şeye yapışmış, yüreğine ve ruhuna kadar tutmuştur. Bu yük aşılmadan, yıkılmadan biz nasıl tarihimize, coğrafyamıza, her türlü ulusal zenginliğimize sahip çıkabiliriz? Asla mümkün değil. Özellikle ticarete, sanayiye (ki hepsi ellerinde) sahip çıkamayız. O halde, ne gerekiyor? Devrim! Bir ulusal kurtuluş devrimi gerekiyor.

Demek ki, uluslararası alandan destek almak, ulusal düzeyde ise tüm bu değerlerimize sahip çıkmak ve işgalciye karşı direnerek onu bu kadar sınırsız bir saldırı ve işgal konumundan çıkarmak istiyorsak, buna ihtiyaç vardır. Ve bunu başarmak için, devrimci faaliyetlere, devrimin örgütlenmesine ve böylece geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Dolayısıyla ulusal meclis, bir ulusal devrim meclisi anlamına geliyor. Yani meclisimizin ilk işi, ulusal devrime ilişkin söz söylemek, karar vermek, takip etmek ve onu denetlemektir. Devrim için de böyle bir meclise ihtiyaç vardır.

PKK, parti olarak şimdiye kadar devrim için çok şehit verdi. Devrimin örgütlenmesi, propagandası ve eylemini yaptı. Parti olarak daha da yapacaktır. Ama artık halk da devreye girmeli diyoruz. Şimdi şuna dikkat edelim: Halkın arayış içinde olduğunu, halkın temsilcilerinin her taraftan arayıp sorduklarını söylüyorsunuz. Birçok soruna çözüm arıyorlar. Bu, şu anlama geliyor: Devrime ilişkin çok şey yapmak istiyorlar da, kurumlaşması yok. Örneğin, daha şimdiden vergi vermeyen hemen hemen yoktur. Devletten daha fazla ve istediğin gibi vergiye bağlayabilirsin. Bunun için yapılması

gerekenler açıktır. Bu, ulusal bir kurumun yapabileceği bir iştir ve halk da buna açıktır. Partinin şimdi yaptığı işi tabii ki bir ulusal kurum çok daha rahatlıkla yapabilir. O halde, devrim için meclis faydalı bir organ olabilir ve parti bütünüyle kendisini böyle bir ulusal organ yerine de koymamalıdır. Yani dar bir topluluk, ancak ideolojik, siyasal, örgütsel birliği gerçekleştirebilir. Biz bütün bir ulusu bir parti birliği içine alamayız. Halkımızın büyük bir kısmı okur-yazar değildir. “Hepsi PKK'li olsun” demek mümkün değildir ve buna gerek de yoktur. Ama yine de bir irade birliğine, bir ulusal birliğe ihtiyaç vardır. Partinin gerçekleştirmekle yükümlü olduğu devrimin çıkarı ve zaferi için gereken ulusal birlik tek başına parti içinde gerçekleşemez. Parti bir öncü güçtür, kurmay güçtür. Bunun dışında da bir güce ihtiyaç vardır. Halkın ulusal birliğini sağlayacak kurum, halkın en iyi söz söyleme, en iyi karara bağlama, denetleme alanıdır; ki bu da halkın meclisidir.

Demek ki, ulusal çıkarlar ancak devrimle sağlanabilir, devrim de ancak halkın böylesine bir irade ve ulusal birliğiyle gerçekleştirilebilir. Bu açıdan parti her zamankinden daha fazla devrimci değerlere öncelik tanıyacaktır. Ve her zaman söylediğimiz gibi, bu devrimin değerleri, ulusun değerleridir. Yine devrimin çıkarları da ulusun çıkarlarıdır, halkın çıkarlarıdır. Bu gerçekliği bir adım daha ilerletmek istersek, bu devrimin başarısında ülkemizin bütün çıkarları düğümleniyor. Devrimin başarısı da gelip halkın ulusal birliğine dayanıyor. Her şeyin kurtuluşu, ülkenin, halkın, onurun, emeğin ve bütün hayatı çıkarların kurtuluşu bir devrimde saklıdır. Bu devrim, ne kadar partiye ihtiyaç gösterirse, o kadar da halkın birliğine ihtiyaç gösterir. Bu birlik de, ulusun en yüce, en bilinçli, en cesur ve en fedakar öğelerinin birleştiği bir organdır, ki ona da işte meclis veya parlamento deniliyor.

Eğer halkımız da biraz kendini tanımışsa, biraz çıkarını görmeye başlamışsa, ona diyeceğiz ki, işte böyle adamlarını seç! Parti yine öncülük yapsın, bir organ olarak ideolojinin, politikanın, taktiğin merkezi olsun ama, onun gücü sınırlıdır, sen milyonlarcasın, milyonlar adına sana birlik lazımdır. Bu birlik olmadan devrimde başarı olmuyor; başarı olmadı mı hiçbir şey elde edemezsin. Düşmanın

parlamentosundan sana ölüm fermanı, düşman ordusundan sana işgal ve imha, ağandan, reisinden sana ihanet var. Fakat bu bir kader değil. O halde, en iyi temsilcilerini sen seç, bütün ulusu temsil edebilecek nitelikteki insanlarımızı ortaya çıkar! Veya varsa Kürdistan'da böyle bir avuç namuslu insan, biz onları bulup ortaya çıkarmalıyız. Gerekirse yaratmalıyız. Madem ki, bu kadar hayati çıkarlar ve muazzam gerekçelerle bu işin artık vazgeçilmezliğiyle karşı karşıyayız, o halde bazı namuslu insanlar da çıkar. Ölüm her zaman var, nitekim her gün herhangi bir yaratık gibi ölüyor sokaklarda, hem de düşman için. Bir tane namuslu çıkıp da, “ölüm zaten her zaman var, ben namuslu bir biçimde, halkımın yüce çıkarları için, ulusal çıkarları için, insanlık adına varım” demeyecek mi? Otuz milyonu aşkın insan içinden böyleleri çıkamayacak mı? İnanıyorum ki, kesin çıkar. Bizim gibi en zorda olan, bu işi en yapamaz durumda olan biri bile bu kadar konuşuyor! Söyleyeyim, ben ulus adına da, her türlü sınıf ve tabaka adına da konuşabildim. Böylece de kendimden başlattım. Ben böyle yapabiliyorum da, otuz milyonu aşkın insan içinden niye başkaları da çıkmasın? Çıkar. Daha fazla, daha güçlü çıkar. Çıkarmasını bilmemiz gerekiyor. Bu konuda halkın bütün fertlerinin zorlanması gerekiyor.

Her şeyden, ekmek ve sudan da önce üzerinde düşünülmesi gereken, ulusun işlerinin nasıl olduğu, ulusun işleri üzerinde kimlerin çalıştığı, bu işlerde kimlere yer verilip kimlerin aşılması gerektiğidir. En yakınından biri de olsa, evin içindeki reis de olsa, bir kişi engel midir, yardımcı mıdır? Yardımcı ise kabul edeceğiz, değilse, kim olursa olsun (ağası, paşası vb.) eğer engelse bir tarafa atacağız. “En iyi ben varım” diyene hep önü açacağız. Biz partiyi bu temelde kullanacağız, gerillayı da kullanacağız. İyi kullanmamız durumunda, inanıyoruz ki, halkın temsilcileri bu temelde ortaya çıkacaktır.

Daha pratik olarak ne yapılabilir? Bu tarihi ve temel gerçekler ışığında hemen bir tartışmayı halkımızın başına taşıralım. Halkımız bu temel tarihi gerçeklerin ışığında yoğun bir tartışmanın içine girmeli; köyde olsun, kentte olsun yediden yetmişe her sınıf ve tabakadan insan buna dahil edilmelidir. Fitne-fesat yapılacağına, tarihi temel gerçekler konuşulmalıdır. Belki biz yabancıyız buna, ama unutmayalım

ki, dünya halkları yüzyıllardan beri bunu çok iyi halletmişler. Bizim bu doğrultuya yeni girmemiz, yabancı olmamız için gerçeğini, çağdaşlığını değiştirmedeği gibi, tam tersine ayıp konumda olanın, çok geride kalanın, kabul edilemez bir yaşantı içinde olanın biz olduğumuz gerçeğini ortaya koyuyor. Bundan da çıkaracağımız sonuç vardır: Mademki gecikmişiz, mademki yaşantımız çok ayıplıdır, mademki çok çağ dışındayız, o halde bütün gücümüzü bu durumun ortadan kaldırılması için kullanalım. Aldatıldık, bastırıldık ve sonuçta böyle bir duruma geldik; o halde aldatılmayalım, bastırılmayalım ve büyük ulusal tartışmayı, ulusal çıkar, ulusal irade, ulusal temsilcilik ve ulusal meclis tartışmasını bütün gücümüzle geliştirelim. Köyde ve kentte kendine en çok güvenen her kim ise onu teşvik edelim. “Sen olamaz mısın”, “senin cesaretin daha iyi”, “sen biraz daha zekisin, gayret et, arkadayız, bütün partililer, gerillalar da senin arkadadır” şeklinde teşvik edelim, bizzat içine girelim, gerekirse kendimizi aday olarak koyalım. Böylece büyük bir tartışmayı ortaya çıkarıp sonuçlarını gördüğümüzde, gerçekten diyeceğiz ki, şimdiye kadar yanılmıştık, aldatılmıştık ve korkutulmuştuk.

Evet, ulusal çıkar, her türlü çıkardan önce gelir; aşiretin de, kabilenin de, çoluğun da, çocuğun da çıkarından önce gelir. Bu çıkarlara öncelik verilmezse yaşam olmaz. Buna inanacağız ve böyle olduğunu da göstereceğiz. Ondan sonra da, bu çıkarları doğru temellerde kim şahsında temsil edebilirse onu arayacağız, böyle insanları bulamazsak yaratmaya çalışacağız. Bu, yeni bir tartışma, yeni bir seçimdir. Çok gecikmiş de olsa, bu, mutlaka yapmamız gereken bir tartışma ve yaratmadır.

Bunu daha da somutlaştırabiliriz. Programımız ne olacak, hangi program ve hangi amaçlar temelinde biz bu işlere başlayacağız? Partimizin programı, ulusal-demokratik bir programdır. Nedir bu? Ulusal kurtuluş, bağımsızlık, halka özgürlük ve demokrasidir. Siyasi düzeyde böyle olduğu gibi, ekonomide de halkın menfaati temelinde milli ticaret, milli iktisadi çıkarlardır. Ayrıca, milli kültürdür. Bunlar bütün ulusun çıkarlarıdır ve amaçlarımızdır. Daha da detaylandırılabilir. Halk için nasıl bir ekonomi, nasıl bir siyasi temsil gerçekleştirilecektir? Zor değil bu ve çoğunlukla da işlenmiştir. Ulusal meclisin amaçları açıktır ve bizce öyle fazla tartışmayı gerektirmiyor.

Bazı otonomiciler var; ulusal bağımsızlık ve özgürlük amaçları yok, işbirlikçiliğin sınırını aşmıyorlar. Diyorlar ki, uluslararası düzey ve halkımızın içinde bulunduğu durum bizi ulusal bağımsızlıktan ve özgürlükten men ediyor. Bu büyük bir yalandır ve yüzyıllık işbirlikçiliklerini maskeleyerek için bunu söylüyorlar. Bizzat düşmana diyorlar ki, “biz, en has uşağınız olabiliriz.” Onun için otonomiciliği bir kader olarak, temel bir ilke olarak dayatıyorlar. Halklarla, uluslarla birleşmenin birçok biçimi vardır; özgür ve eşit biçimleri vardır. Dünya şimdi bunun uğruna çalkalanıp duruyor ve sen hala bu çağda, bu günlerde bile, “uşaklık tek yoldur” diyorsun! Otonomicilik ve teslimiyet bunların programıdır, amacıdır.

Çok açıktır ki, biz bunu elimizin tersiyle iteceğiz. Biz, ulusal bağımsızlığın, eşitlik ve özgürlüğün çok çeşitli federasyonlar yoluyla da gerçekleştirilebileceğine inanıyoruz. Bunun biçimlerini de arayıp bulmak zor değildir. Devletleşmenin bağımsızlıkla ilişkisini çok çeşitli düzeylerde düzenleyebiliriz. Eğer açık olsaydı, Türk sistemi içinde de biz bunu oturtabilirdik. Birleşik kurumlarda bağımsızlık ve özgürlük temsil edilebilir. Bunun da yolu, yöntemi araştırılırsa bulunur. Fakat bunlar, bütün bunlardan habersizdirler veya iliklerine kadar bir işbirlikçilik işlenmiştir. Bu, halkın yolu olamaz, halkın temsili de olamaz. Zaten bunların halkın temsili yolunda bir çalışmaları da yoktur. Onlarca, yüzlerce yıldır vardır; eskileri, yenileri var, ancak hep meclisten kaçarlar. Bunlar için bireysel hanedan menfaati vardır, her şeyleri bunun içindir, gerisi sahtekarlıktır. Belki içlerinden dürüst olanları çıkabilir. Çıkarsa böyleleri, halkın ulusal meclisine gelirler. Fakat eğer düşmana hizmet eden amaçlarda ısrar ederlerse, amaç da değil, düşmanın amaçlarına böyle alet olurlarsa, elbette ki bunları hain ilan etmekten ve ulusun dışına atmaktan başka bir çaremiz de olamaz.

Kendilerine başka amaç çizenler var mı? Otonomi, Kürt feodal-burjuvalarının yıllardan beri amaç bellediği bir siyasi akımdır. Çok eleştirisini yaptık. Bunun kurtuluş yolu olmadığını gösterdik. Katliamdan ve Kürdistan'ı boşaltmaktan öteye bir sonuca gitmediğini ve Güney Kürdistan halkının yüzbinlerce şehit vermesine mal olan politikalarının ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi gördük. Köy kalmadı,

kent kalmadı. Eğer uluslararası durum olmasaydı, gerçekten otonomiciliğin sorumluluğunda bir vatan parçası elden gitmiş olacaktı. Bunlar eğer doğruyu kabul edip kendilerine gelmezlerse, halkın ulusal kurtuluş hamlesi geliştiğinde teşhir ve tecritleri kesinleşir.

Çok aşırı amaçlar beklemiyoruz. Ulusal bağımsızlık ve özgürlüğü hedefleyen, siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel düzeydeki savaşımız, diğer halkların ulusal çıkarlarıyla asla çelişki teşkil etmiyor. Gerçekte bu, Türk halkı başta olmak üzere, bütün Ortadoğu halklarının çıkarlarına daha uygundur ve bir birlikteliği ifade ediyor. Türk işbirlikçi egemen sınıfı, uluslararası gericiliğin, emperyalizmin, siyonizmin ve her türlü ulusal çıkara karşıt çevrelerin emrindedir. Türk halkının veya ulusunun gerçek çıkarlarıyla bu sınıfın çıkarlarını bir tutmak büyük hatadır. Dolayısıyla, kendi ulusal kurtuluş, bağımsızlık, özgürlük ve demokratik taleplerimizi diğer halkların çıkarlarıyla uyuşturmak zor değildir. İlkeli yürütülecek bir politika, diğer halkların amaçlarına daha bir işlerlik ve geçerlilik kazandırır. Evet, amaçlarımız aşırı değildir, tam yerindedir ve komşu halkların da ulusal çıkarlarıdır. Bir avuç işbirlikçinin, uluslararası tekelin ve soygun çetesinin çıkarlarını halkların veya ulusların çıkarları olarak kabul etmek mümkün olmadığı gibi, bunların faşist yönetimi de halkların başına en büyük beladır. Dolayısıyla bizim ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük talebimizi hayata geçirmemiz, komşu halklara da verebileceğimiz en büyük destek ve onlarla dayanışmadır. Bu, onların gerçek çıkarlarının dile getirilişidir.

Bazıları başka şeyler yapmak istiyormuş! Başka partiler de varmış, başka türden ulusal konferanslardan bahsedener varmış. Ulus için parti olmak ve konferans düzenlemek iyidir; fakat bu iş, seni zorla imha etmek isteyen güce bir fiske olsun vurmakla mümkündür. Tarihine, günceline, ekonomisine ve her türlü insani değerlerine bu kadar saldıran bir gücü, bir zorbayı karşına almayacaksın, ona “dur” bile demeyeceksin, üstelik verdiği izin için “teşekkürler” deyip konferans yolları aralayacaksın, ama diğer taraftan da Kürdistan halkının temsilcisi olarak hareket edeceksin! İşte, bazı alçaklar, ulusal konferans adı altında, böyle hainane girişimler içinde bulunuyorlar. Bu konferans taktiğinin nemenem bir taktik olduğunu,

otonomi taktiğine bakarak anlayalım! Avrupa'da sızmışlar, metro-
polde sızmışlar, iliklerine kadar her türlü düşkünlüğe bulaşmışlar,
bir de kalkıp ulusal kurtuluşun amansız savaşımının açmış olduğu
ortamı istismara yelteniyorlar! Bunun için de demokrasinin varlığı-
ğundan söz ediyorlar. Oysa gerçekten düşman sıkışmıştır. Düşman
bir taktik yapmak istiyor; “doğru, bizim eski inkar politikamız iflas
etti, fakat PKK'nin önderlik ettiği bu kurtuluş mücadelesi kabul
edeceğimiz bir mücadele değil, onun yerine ehli Kürtler lazım bize,
evcilleştirilmiş Kürtler lazım” diyor. Ki, bunlar yıllardan beridir iğ-
renç mi iğrenç, alçak mı alçak, hain mi hain, korkak mı korkak bir
biçimde her şeyi kabullenmiş kişiliklerdir. Devlet de yeşil ışık yakı-
yor mu, Avrupa da destekliyor mu, Amerika'sı da arkasında mı; “o
halde, buna soyunalım, ne de olsa PKK ezilebilir, onun gerillası,
onun halk serhildanları fazla devam edemez, hazırlık yapalım” di-
yorlar. Bunun için önce Avrupa konferansları, daha sonra Türkiye
konferansı, Ankara, Diyarbakır görüşmeleri ve böylece Kürt partisi
geliştiriliyor! Tek bir damla kan olmayacak, son derece barışçıl ve
demokratik olacak! Bu ahmaklara sormak gerekir ki, aralarında ba-
zı dürüstler de olabilir, siz tarihin mantığını bu kadar çarpık mı anlı-
yorsunuz? Siz sömürgeci de öteye bir toplumu, bir çözülüşü bu
kadar geliştiren bir yıkım gücünü, bu kadar saf ve gafil mi ele alı-
yorsunuz? Ve eğer böyleyseniz, siz nemenem insansınız, hangi zih-
niyette bir varlık ve ucubesiniz ki, kendinizi aldatmakla kalmıyor-
sunuz, çevrenizi de aldatmaya çalışıyorsunuz! Bu kadar gerçek dışı-
lığı, bu kadar gerçeklerle oynama gücünü nereden alıyorsunuz? An-
ladık Amerika'sını, Türk zorbasını, ama size ne oluyor? Bu işlerin
bu kadar kolay olacağına eminseniz, daha önceleri nerelerdediniz,
niye yapmadınız? Her birinizin yaşı 50-60'tır; niye bir girişimi şim-
diye kadar başlatmadınız da, günümüzde TC'nin imdadına yetişmek
üzere harekete geçtiniz? Belli ki, bunların taşıdığı niyetler iyi değil,
konferans ve kongre gibi girişimleri tutarlı değil. Bunlara söyleye-
ceğimiz tek şey şudur: Amansız bir savaşımın halkın tarihi kararlılı-
ğı ve iradesine, bunun bir üst aşaması olan halkın ulusal meclisine
doğru yol alırken, düşmanı, onun iradesini arkanıza alarak üzerimi-
ze gelmeyin! Demokrasi adına, barış adına bu sahtekarlıklardan

vazgeçin! Ne bilimde ve ne de inançta bunun yeri olabilir. Kendinizle çok oynamış olabilirsiniz, fakat gerçeklerle oynamayın! Kendinizi aldatmış olabilirsiniz, ama bu halkı aldatmaya çalışmayın! Bir kez daha tekrarlıyoruz: İstiyorsanız kahramanların eylemleriyle düzenlenen halkın yüce iradesine teslim olun, düşmanın icazetine değil. Evet, gelirlerse bu temelde gelebilirler. Bunların bahsettiği demokrasi, barış büyük bir yalandır; insan hakları konferansı gibi girişimlerin hepsi büyük bir yalandır. Ulusun olmayan hakkı, ulusun olmayan adı, halkın olmayan hakkı, olmayan adı, birey için de olamaz. Bilimle de oynamayalım. Varsa ulus için, halk için bir değer, birey için de olur. Birey halktan, ulustan dışlanamaz. Birey, ulus ve halk içinde yer tutmadıktan sonra, kendi başına asla yer tutamaz. Ulusun, halkın büyük gücü doğmadıktan sonra, bireyin hiçbir gücü olamaz. Bu gerçeği de bunlara iyi kavratmak ve hiç olmazsa dürüstlerini halkın iradesine tabi olmaya çağırarak gerekir.

Her düzeydeki ulusal kurumlaşmayı demokratik temsil esasına göre gerçekleştirmek temel görevimizdir

Ulusal meclis kuruluşunun teknik düzenlenmesi, nizamı fazla kafa karıştırıcı nitelikte olamaz. Genel temsil ilkeleri, nizamı, yönetmeliği burası için de geçerlidir. Örnek verirsek, en çok oyu alan temsilciliğe hak kazanır. Temsil düzeyi geniş tutulmalıdır. Bütün ulusal sınıf ve tabakalara yayılmalıdır. Geniş bir tartışma, tabandan büyük bir tartışma ve kararlaştırma biçiminde olmalıdır. En çok oy alan aday temsilci olmalıdır. Teknik olarak nüfus başına köy temsilciliği veya büyük-küçük köy ayırımına göre ve yine büyük-küçük kent ayırımına göre sayısal tespitler demokrasinin bir gereğidir. Ulusal meclisin kapsamı çağdaş örneklere baktığımızda kestirilebilir. Kendi ulusal çerçevemize parçalanmışlık da dahil, uyanmışlık düzeyimize ve dolayısıyla irademizi ifade etme durumumuza baktığımızda, 500 civarında bir temsil gücü düşünülebilir. Ulusal meclisin yekünü bu biçimde tespit edilirken, köyler ve kazalar için de birer

temsilci çıkarılabilir. Kazaların temsil düzeyi yine nüfuslarına göre ayarlanabilir. Her kazadan beş temsilci olarak, bu yerleşim birimlerinin temsilciliği de vilayet veya bölge temsilciliği biçiminde bir paya kavuşabilir. Büyüklüğüne göre her vilayetten on-onbeş temsilci seçilebilir.

Bunlar teknik düzenlemelerdir. Hiç şüphesiz, kaza ve kent meclislerinin de çok önemli görevleri olacaktır. Kent çapında, gerekirse kır ile birleşerek (ki köy topluluklarının da, kentlerin de meclisi olabilir) meclis oluşturulabilir. Bunlar somut duruma göre kararlaştırılacak hususlardır. Yörenin, mahallenin ulusal kurtuluşa, yine halkın çok çeşitli düzeylerdeki devrime katılımı, önemli örgütsel ve eylemsel kararlarla gerçekleştirilebilir. Mahalli organların, döneme göre böyle görevlendirilmeleri, görev saptamaları zor değildir. Halkı temsil ediyorlar. Baş görev devrim ise, devrim için karar çıkarır; devrim için bölgesel karar çıkarır; devrim için maliye, askerlik, halkın savaş ekonomisinin düzenlenmesi, halkın demokratik işlerinin düzenlenmesi vb. gibi görevleri kararlaştırabilir. Biz de artık köy ulusal meclisini, halk meclisi düzeyinde örgütleriz. Bugün düşman bunu muhtarlık düzeyinde, köy ihtiyar heyetleri düzeyinde yapıyor. Artık muhtarlık da, ihtiyar heyeti de, köyde ulusal meclistir veya halkın meclisidir diyeceğiz. Böyle bir anlam vereceğiz. Düşmanın dayattığı biçimleri, kurumlaşmaları ya içine girerek, ya da bozarak halkın meclisine ve temsiline dönüştüreceğiz.

Burada görülüyor ki, önemli olan, işin amaç kısmıdır. Amaçlar bizde oldukça iyi çizilmiştir. Kurumlaşmalar bir araçtır. Büyük bir noksanlık vardır. Kürdistan'da gerçekten şimdiye kadar ulusal nitelikli kurumlaşmalar yok denilecek kadar azdır. Bazı parti tipi kuruluşlar vardır, ama bunların da ulusu temsil etme düzeyi sınırlıdır. Dolayısıyla ulusal kurumlaşmalar dönemini açmak gerekiyor. Başta en yüce karar organı olarak ulusal meclis ve onun alt organları biçiminde örgütlenmekle, böyle dile getirilen halkın ulusal meclisi temelinde diğer ulusal kurumlaşmalara da geniş bir işlerlik alanı doğar. Yani ulusal meclis kurumlaştıktan sonra, kültürel, ekonomik, sosyal vb. gibi kurumlardan var olanlar ulusallaştırılır, demokratikleştirilir, olmayanlar ise oluşturulur. Ulusal kültür, ulusal ticaret ve

ulusal ekonomi kurumlarını ulusal nitelikte kurumlar olarak dayatırız.

Çağdışı kurumları da kaldıracacağız. Temsil düzeyi olmayan ağa, eşraf, aile, aşiret reisliği sıfatlarını yavaş yavaş sildirelim, dürüst olanlar varsa, onları da ulusal kurumlaşmalar içinde eritelim. Aşiret ortadan kaldırılamaz, reislik de ortadan kaldırılamaz, ama ulusal kurum içinde eritilir. Onlara şunu söyleyeceğiz: İyi, reis olun ama, biraz da ulusal özellikte reis olun. Sadece, “benim aşiretim, benim ailem” demeyeceksiniz. “Benim aşiretim de ulus içinde bir yere sahiptir, benim ailem de ulusal değerler içinde bir değere sahiptir, ona bağlıdır ve ben artık onun reisiyim, temsilcisiyim” şeklinde kabul ederlerse varlıklarına izin vereceğiz. Bunları eritmek işi o kadar zor değildir. Doğru yaklaşırsa, mevcut geleneksel kurumlar ve kişilikleri ulusal pota içinde eritmek zor değildir. Ve en önemlisi de tarihi kişilikleri oturtacağız artık.

Halkımızın bağrında tarihi kişilikler vardır, sökün ediyorlar adeta şimdi. Yeni önder tipi, halkın yeni militan tipi, arayanlar için çoktur. Partililer, gerilla komutanlıkları, bu konuda sağı-solu yoklasalar sayısız halk temsilcisi ile karşı karşıya geleceklerdir. Dolayısıyla bunları ulusal kurumlar düzeyinde temsile götürmek zor olmayacaktır. Görülüyor ki, önümüzdeki aşamada yeniden uluslaşma, uyum düzeyinde belli bir aşamaya gelmişken ve artık halk dayanılmaz bir arzusunu, “biz, bizi temsil eden güçler istiyoruz, kurtuluş istiyoruz” şeklinde dile getiriyorken, bunun için her şeyini ortaya koymanın da işaretleri ortaya çıkmışken, yapılması gereken, her düzeyde bir ulusal kurumlaşmayı dayatmaktır; her şeye bir ulusal renk verirken, bunu halkın ezici demokratik temsili temelinde yapmaktır. Bu, Kürdistan halkının şimdiye kadar göremediği, ama günümüzde bizzat kendi eliyle ve kendinden başlatarak gerçekleştireceği tarihi görev oluyor.

Halkımızın, egemenlerinin bu görevi yerine getirmek bir yana, sürekli bastırmasından çıkaracağı tek bir ders var: Bu işleri artık bunların eline vermemek, bunlara inanmamak, bunları engel olmaksızın çıkarmak gerekiyor. Gün bu gündür. Başka yapacağımız ne var ki? Halkımızın elinde uğraşacağı başka bir iş kaldı mı? Halkımızın

ne dili kaldı, ne kimliği, ne eğitimi, ne sağlığı, ne işi; hiçbir şeyi yok. Mademki elimizden her şey bu kadar alınmıştır, o zaman bizi bütün işlerin en iyisine götürecek bir çalışmaya başlamalıyız. İşte bunlar, ulusun kurtuluş, ulusun örgütlenme ve ulusun savaşım işleridir. “Böyle göreve can kurban” denilmelidir. “Ne mutlu bize ki, tepeden turnağa halkımızın bizzat eliyle ve onun yüce, insani, amacı da büyük olan çıkarlarıyla böylesine bir tarihi gündemine sahip buluyoruz” denilmelidir. Tarih artık “yürü” diyor ve bu yolda yürümek, sadece ve sadece mutluluk verir, heyecan ve coşku verir. Dolayısıyla halkımıza bu önümüzdeki aşamada verebileceğimiz en değerli katkı, armağan, onu böyle bir işin sahibi kılmaktır; bu işi başarabilirsin inancını vermektir. Bu imkanı parti olarak, gerilla olarak, savaşanlar olarak vermemizdir. Bundan başka çaremiz kalmadığı gibi, uğraşacak başka bir işimiz de yok. Mademki bugüne kadar, bu işin bu kadar uzağında kaldık ve bütün işlerden yoksun bırakıldık, o halde bütün işlerin esası ve başlangıcı olan bu işe kendimizi vermek vazgeçilmez bir görevdir. Dinden anlayanlar için söylüyorum: Namaz da böyle başlamıştır. Bu iş, aynı zamanda bir namazdır; oruç da böyle tutulmuştur, zikir de bunun içindir. İlimden anlamak isteyenler için söylüyorum: Kurtuluş için, esenlik için bir halk kendini böyle konuşturmak, kendi işlerini en temel biçimde ele almak zordur, varlığını ancak böyle sürdürebilecektir. Bütün dinlerin doğuşunda halkın çıkarı bu temelde ele alınır. Bilimin de en son kanıtlandığı, halklar için bu gerçektir. Fakat bize yansıtılmamıştır. Din adına sahtekarlık yapanlar, bilim adına sahtekarlık yapanlar, karanlığı bize dayatmışlardır. Onların, emrinde oldukları devletler vardır.

Biz bilimi yakaladık, dinin de özünü yakaladık ve bunlara sahtekarca yaklaşıldığını gördük. Dolayısıyla tek çıkış yolu olduğu kadar, tek yüce yol, dinin yolu olduğu kadar bilimin de yolu, bütün işleri kendinden başlatmaktır. Halkımız iş istiyor, onur istiyor, sağlık istiyor, eğitim istiyor; hepsi buradan başlar. Bu halledilmezse hiçbirisi gerçekleşmez. Bu açıdan eli iş yapan, ağzı laf yapan, “ben varım” diyen herkes, nerede olursa olsun, bu işe koşmalı; sabah erkenden koşmalı, yatmadan önce duası bu işle bitmeli. Halkımız şimdiye kadar biraz ulusal yönden uyandı, dosta-düşmana biraz

kimliğini kabul ettirebildi. Bundan sonra da ezici bir biçimde gücünü ve çıkarını kabul ettirecektir. Ve göreceğiz ki, bir halk için de yaşam budur. Şimdiye kadar bu yaşama ulaşmamakla kendimize en büyük kötülüğü yapmışız. Ve yine göreceğiz ki, bu yaşam dışındaki hiçbir yaşam bizim için geçerli değilmiş. Yalan yaşamışız, aldatılmışız, ihanete uğramışız. İşte diyeceğiz ki, bu yaşam gerçekten biricik namustur, onurlu ve vazgeçilmez bir yaşamdır. Maddiyat için de, maneviyat için de bu böyledir.

Biz şimdiye kadar tek başımıza da olsa, halkın böyle bir yaşama ulaşması için mücadele verdik. Ve bu konuda gerçekten çekilmedik işkence, acı kalmadı; yakıldık, bir deri bir kemik kaldık, nefes nefese tüm gençliğimizi adadık. Sonuçta, böyle bir halk olma kararlılığımız esastır. Yani halkımız için dedik ki, bunsuz yaşam haram, bunsuz yaşam asla layıkımız değildir. Bize bunu dayatanlar barbarlardır, hainlerdir, her şeyimize göz koyanlardır. Artık bunlara bir savaş açtık, bunları biraz gerilettik. Bu temelde halka, sen busun, hakkın budur, hürriyetin ve kimliğin budur, dedik.

İşte şimdi halk, buna bizzat kendi adına sahip çıkıyor, kendi adına kurumlaştırıyor, sözcüleştireyor, dillendiriyor ve bu bizim en önemli amaçlarımızdan birisinin, partimizin ulusal-demokratik programının hayata geçirilmesinin en büyük aşaması oluyor. Halkımız bu aşamaya geldikten sonra, kendi kaderini bizzat böyle ele aldıktan sonra, kendini hükümetleştirecektir. Ulusal meclis demek, akabinde kendi hükümetine yol açmak demektir. Meclis eğer gerçekleşirse, gerilla bunu savunursa, parti bunun ilk kurmayı olursa, hükümet de doğar. Hükümet için fazladan bir şey söylemeye gerek yok. Bu gerçekte oluşacak yüce bir meclisin işi olabilir. Ama halkın otoritesi yasalar düzeyinde belirlendikten sonra, yürütme seviyesinde de belirlenecektir. Dolayısıyla yasalar kadar, yürütme gücü de ulusal meclisin belli başlı görevidir ve bu göreve de sahip çıkacaktır. Kendi hükümetini, kendi bağrından ortaya çıkaracaktır. Bu, geçici devrim hükümeti olur, bir parça özgür vatan içinde olur. Bir parçasının yurt dışında olması da fazla bir şey değiştirmez.

O halde, Kürdistan halkının içinden geçmekte olduğu tarihi süreç, özellikle son bir-iki yılın öz eylem biçimleri olarak kendi ser-

hildanlarına dayanarak, bir adım daha ileri atmakla karşı karşıyadır. İçinden geçtiğimiz yıl, büyük bir hamle, halkımızın büyük bir ayaklanma yılıdır. Yılbaşından itibaren halkımız zaten karda ve kışta da ölümüne direnebileceğini göstermiştir. Evet, biz, halkımızın bu tarihi kararlılığına dayanarak her türlü ayaklanmaya hazırız. Halkımız böylesine yüce amaçlar için ayağa kalkmıştır. Daha da büyüğünü yaygın bir biçimde, bütün vatan köşelerine ve komşu halklara da taşıyacağız. Böylesi yıllara sadece coşkuyla yaklaşılar. Böylesi kader çizen bir halk için çok şey söylenebilir. Bayram gibi olan bir döneme selam durulur. Dökülecek kan sadece bizi temizler, düşmanı ise boğar. En kötüsü şimdiye kadar yaşanandı. Şimdiye kadarki de yaşamdı, ama rezilcesine, adeta hayvanca, başkaları adına kan dökerek sürdürülen bir yaşamdı. İşte bu şimdi bitiyor. Bunun yerine, dökülecek kan bizim içindir, temizlenmek içindir; gerekliyse akacağı kadar aksın. Şimdiye kadarki korkumuz, temiz gayeler uğruna kan akımının durdurulması tehlikesiydi. Biz bunun tedbirlerini aldık, bunun büyük ihtiyatlılığı içindeydik. Bunun için partiyi yaydık, hazırladık. Şimdi görüyoruz ki, artık bu kan durmayacak. Soyağacını sağlam köklendirinceye kadar durmayacak. Bağımsızlık ve özgürlük ağacı, tam yeşerip herkes gölgesinde fazlasıyla yer bulunca ya kadar sulandırılacak. Bu, iyi bir şeydir. Bu, arzuladığımız, her şeyimizi adadığımız bir tarihi eylemimizdir, sahip çıkıyoruz.

Bu yıl işte bunu böyle taçlandırmak ve böyle yapmak için ne lazımsa, bu halkta bunun için ne bitmesi gerekiyorsa, onu ortaya çıkarmak için ayağa kalkacağız. Halkımız bunun için ayağa kalktığında, öncülere, halkın önderlerine düşen, böylesine tarihi aşamalara müthiş yaklaşım göstermek, onun büyük sorumluluğunu duyurmak, bir tek damla kanı bile yerinde olmadan akıtmamak, ama gerekirse soylu amaç için, vazgeçilmez ve son ferdi de ona yatırmak ve böylece öncü adına layık bir kimlik kazanmaktır. Ben, buna yaşam derim. Böyle yaşarsa, bu halka halk derim, benim halkım derim. Böyle yaşarsa, bu yoldaşa benim yoldaşım derim. Bunun dışında, şimdiye kadar kendimi nasıl uzakta tutuyorsam, öyle tutmaya devam edeceğim.

O halde, bu önümüzdeki dönemin üzerine, parti olarak ve en

önemlisi de her şeyin uğruna yapıldığı halk olarak böyle yürüyeceğiz. Büyük ayaklanmalara hazırlanacağız. Ayaklanmanın bütün örgütlenme tekniklerini, araçlarını ve gereçlerini hazırlayacağız. Gerilla buna dört elle sarılacak. Partinin öncü güçleri, dört elle halkın bu ayaklanmasına sarılacak. Köyden kente, basitten karmaşığa, vatanın her parçasından, kuzeyden güneye kadar tüm güçlerimiz seferber edilecektir. Güçlerimiz buna büyük bir seferberlik, büyük bir ayağa kalkma eylemi olarak bakacaklar, bütün dağları bunun için hazırlayacaklar. Gerilla, gerekirse milyonları dağlarda savaştıracak kadar hazırlık yapacaktır. Halkın ulusal ordulaşması dev boyutlara tırmandırılacaktır. Kürdistan'ın o ulaşılmaz, sefer yapılır ama fethedilemez doruklarında biz her şeyi zafer temelinde sağlama bağlayacağız. Bu mümkündür, kanıtlanmıştır ve gerekirse kızılca kıyamet koparak, bizim için ölüm merkezleri olan, uygarlığın hep bizi düşürdüğü o kent ve köyleri de ya bizim için yaşam alanlarına, ya da vuraneye çevireceğiz. Bunu göze alan, bunu yapmak için ayağa kalkan bir halkın önünde dünya bile duramaz; durma gereği de yoktur, bu gereği duysa da onun buna gücü yetmeyecektir. Böyle ayağa kalkan halklar mutlaka başarırlar.

İşte biz, bu temelde bir ayağa kalkmayı nihai başarı için, bir daha düşmeyecek kadar sağlam bir yürüyüşün, bir savaşın sahibi kılmak için, savaştırmak için, yediden yetmişe kadar, kadın-erkek, ihtiyar-çocuk, köylü-kentli, kuzeyli-güneyli, doğulu-batılı, ülke içinden-dışından, okuyan-okumayan hepsini, büyük hesap yapmaya, güçleri oranında direnişe katılmaya, örgütlenmeye, kalbinde dua etmekten tutalım en amansız eylemi düzenlemeye kadar, taşla-sopayla vurmaktan tutalım en keskin vurucu silahla vurmaya kadar, camiden tutalım tarlaya, okuldan tutalım fabrikaya kadar, ovoidan zaptedilmez dağ doruklarına kadar, hepsini iç içe birleştirmeye, bu iş için kullanmaya, bunun için hiçbir şeyini esirgememeye çekerek, pay sahibi kılacağız. Bu temelde ya gerçekten bağımsız ve özgür bir yaşam gerçekleştireceğiz ya da tümümüz öleceğiz.

Evet, tüm halkımızı bu şekilde yürümeye, savaşmaya, böylece çok lanetli olan bir tarihsel geçmişle hesaplaşmaya ve çok aşağılık olan bir düşmanla amansızca savaşmaya çağırırken, bütün parti ve

gerillayı, savaşan güçlerimizi de (özellikle sorumlu militan düzeyindekileri), her zamankinden daha fazla içinden geçtiğimiz yılın bu temeldeki düzenlenişine, korunup geliştirilmesine tüm güçlerini katmaya, şimdiye kadar içine düşülen bütün o yetmezliklere, geriye çeken yanlışlıklara son vermeye ve böylece halkımızın da ilk defa güçlü bir biçimde gerçekleştirdiği bu ayağa kalkma hamlesine, savaşıma karşı öncüye yaraşır bir şekilde rolünü oynamaya, görevini başarıyla yerine getirmeye çağırıyoruz. Bu temelde halkımızın bu çok önemli ve sonuç alıcı savaş adımına da elden gelen desteği ve çabayı sunacağımız, yine bu temelde partiyi eğitmeyi, hazırlamayı ve öncü kılmayı esas alacağımız, mevcut yetmezlik ve engellemelere yerinde cevap vererek gelişmeleri başarı noktasında tutmaya özen göstereceğimiz kesindir. İşte bu kararlılıkla önümüzdeki dönemin üzerine halk ve parti olarak yürürken, gerçekten çok umutluyuz, çok coşkuluyuz, çok haklı ve doğru bir temelde hareket ediyoruz. Böyle doğru bir temel üzerinde, böyle coşkuyla yürüyenler de kesin başarırlar. Bu büyük inançla mutlaka kazanacağız, mutlaka başaracağız.

9 Ocak 1992

Türkiye'de yeni bir devrimci süreç bafllarken solun durumu ve görevler

Hem Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci mücadelenin etkisi ve hem de doğrudan yaptığımız çalışmalarla Türkiye'de yeni bir devrim sürecinin başlamakta olduğunu söyleyebiliriz. Böyle bir başlangıç noktasındayken, kendisini bu sürecin içinde gören güçlerin geçmişini ve bugünkü durumunu bir kez daha derli toplu değerlendirmek ve görevlere doğru sahip çıkılması konusundaki çağrımızı bir kez daha yinelemek yararlı olacaktır.

Arkadaşların çeşitli sol hareketlere yönelik eleştirilerini toparlamamız gerekiyor. Bu hareketlerin durumu tam bir arapsaçına dönmüştür, hatta tükeniş yaşanıyor. Yeni toplum projelerini geliştirmek şurada kalsın, toplumun var olan olumlu değerlerini bile yozlaştırmaktan öteye gidemiyorlar. Hatta denilebilir ki, devrimci toplum projesini yozlaştırmak anlamında objektif olarak gericiliğe hizmet etmek gibi bir konum içinde bulunuyorlar. Bu konumlarıyla toplumun çekim gücü olamayacakları açıktır. Mevcut solun topluma güven vermesi, model sunması ve kişilikleriyle çekici olması söz konusu değildir.

Adına devrimci hareketler, gruplar dediğimiz güçler neden böyleler? Bu durumu birçok yönden ele almak ve bazı nedenlere bağlamak mümkündür. Bunların çıkış noktalarını dikkatli değerlendirmek bir ipucu verebilir. Yöneldikleri amaç ve programa bakılarak durumları biraz anlaşılabilir. Yine esas aldıkları ideolojiye yakla-

şımları incelenebilir. Örgütlenme süreçleri ve dolayısıyla örgütsel yaşamları gözden geçirilebilir. Ve yine değerlendirmenin temel bir kıstası olarak, savaşım süreci boyunca ne yaptıkları ve ne yapamadıkları tahlil konusu yapılabilir. Benzer noktalarda eleştiriler geliştirilebilir.

Mücadele meydanı devrim istismarcılarına bırakılamaz

PKK'nin dikkat etmesi gereken esas yön, kendisi önemli bir toplumsal-ulusal hareketlenmeye yol açmada başarılı olurken, bu hareketlerin çok iddia ettikleri ortak amaçlarla omuz omuza yürümeye neden gelemedikleridir. Ve hatta akım düzeyinde çok kötü yenilmeleri ve yenilgiyi de bir türlü değerlendirememeleridir. Hareketimizin, kendi etkilerini Türkiye somutunda mutlaka halk lehine, emek lehine yansıtmak gibi bir görevi vardır. Bunu istismar ettirmeme, harcatmama, emeğimizle yarattığımız sonuçların başkaları tarafından çıkarları için kullanılmasına müsaade etmeme durumundayız. Yine bizim sayemizde ayağa kalkan farklı kesimlerden kişilerin çok kötü bir biçimde harcanmamasına gözkulak olmalıyız. Evet, bu yönlü görevlerimize mutlaka sahip çıkmalıyız.

PKK'nin direkt etkileri vardır; kendi halk yığınlarını savaşa çekerken, tüm sorumluluğu ile elinden geleni yapar. Aynı zamanda dolaylı etkileri de vardır ve bunları da çok iyi gözetlemek durumundadır. Örneğin, Türkiye emekçi halkına devrimi yansıtmak ve bu devrimi güçlendirmek çok önemli bir görevken, bunun küçük-burjuva güçler tarafından kullanılmasına seyirci kalamaz. Mesela, hükümette olan Demirel'den tutalım da bir Dev-Sol'a kadar, ister düzen içinde ve isterse düzene karşıtlık temelinde olsun, hiç kimsenin, yarattığımız mirası çok kötü veya oportünistçe harcamasına seyirci kalamayız. Bizim, bu temeldeki yaklaşımımızla, kendi mirasımızdan halkın lehine sonuçlar ortaya çıkaracak bir mücadeleyi gerçekleştirmemiz gerekir. Bu, aynı zamanda dışımızdaki solun saflarında dürüstçe hayatını ortaya koyan devrimcilerin anısına mutlaka sahip çıkmanın ve bu konuda duyulan sorumluluğun da bir gereğidir. Or-

ta yerde kariyerist, istismarcı ve yoz yapılarıyla kendi çıkarlarını al-
layıp pullamakla meşgul olanlar varsa, bunları da teşhir ve tasfiye
etmek önemli bir görev olarak karşımızda duruyor demektir.

Demek ki, esas itibarıyla bizi ilgilendiren yön, PKK'nin egemen
düzene karşı yürüttüğü başarılı mücadelesinin etkilerini sömürme-
mek, bu etkilerden halkı yararlandırmak, dolayısıyla bu amacın
önündeki engelleri aşarak böylesi bir göreve hakkıyla karşılık ver-
mek oluyor.

Bilindiği gibi biz, özellikle de bazı sol güçlere, uzun süre, “sos-
yalisttirler, devrimcidirler, halkçıdırlar” diye anlayışla yaklaştık.
Hele muazzam savaş gerçeğimizi gördüklerinde bundan iyi güç
alırlar, ciddi sonuçlar çıkarırlar ve kendilerini düzeltirler diyerek
böyle bir beklenti içinde olduk. Fakat görüyoruz ki, tersi sonuçlar
çıkartıyorlar. Mücadelemizin sonuçlarını faşizme karşı düzen parti-
leri kadar bile değerlendiremiyorlar. Yüz defa yenilmiş bir kişiliği,
utanmadan sosyalizm ve devrimcilik cılasıyla allayıp pullayarak
çok basit bir yaşam uğruna sürdürme cüretkarlığını gösteriyorlar.
Kısacası, tipik bir lümpen, kabadayı, istismarcı, çıkarıcı, hırsız tav-
rıyla karşı karşıya geliyoruz. Bizim saflarımızdaki hırsızlar ve çı-
karcılar belki başarısızdırlar ama, bu tiplerin kendi çaplarında çok
iyi çalıştıklarını biliyoruz.

İşte bütün bunlar göz önüne getirildiğinde ve bir de bu durum
düzenin teşvikçiliğiyle birleştirildiğinde, Türkiye alanında muaz-
zam denetimsizlik olduğunu, devrimin ve devrimcilerin anılarının
bol sayıda tüccarı, hırsız, çıkarıcısının ortaya çıkabileceğini kestir-
mek zor değildir. Orta yerde şöyle bilmem bazı ideolojik çizgileri
var demekten veya programlarını eleştirebilmekten de öteye, mese-
leye biraz böyle bakmak gerekiyor.

Sanmıyorum ki ideoloji, politika ve örgüt endişesi, bunlar açısından
çok ciddi boyutlarda bir sorun olarak kendisini dayatsın. Bunlar
bazı şeyleri kurtarmak istiyorlar, can telaşının olmadığı bir kişisel
yaşamı kurtarmaya çalışıyorlar. Egemen olan durum budur. Tabii
bunu, devrimin prestijini kullanarak ve bu anlamda da karşı-dev-
rimci bir rol oynayarak gerçekleştirmek peşindedirler. Devrime
olan ilgi ve sempatiyi, gerçekten kaşarlanmış bazı tiplerin, kendile-

rini allayıp pullayarak ve hatta gizleyerek kullanmaya çalışmalarıyla karşı karşıyayız. Dolayısıyla, görünüşteki lafazanlığa değil de, daha çok onları harekete geçiren güdüye bakacağız.

Kendi saflarımızda da var böyleleri. Burada bilinçlilik hiç önemli değildir, güdüler bile kendi başına bu tipleri ortaya çıkarabilir. Kişisel yaşam endişeleri ve küçük-burjuva ihtirasları, çok rahatlıkla çok büyük baş belalarını ortama egemen kılabilir. Özellikle bunlardaki ihtiras, kurnazlık ve sinsilik bu kadar gelişmişken, bunu toplumuzda çok utanmazca ve saygısızca yapıyorlarken, bunların ortama hakim olmak için her şeyi ortaya koyacakları ve ciddi devrimci bir örgütlenme ve hareket olmadığından da bunu artan olanaklarla yürütecekleri beklenmelidir. Devrim gibi ideolojisi ve pratiği çok büyük sorumluluk isteyen bir meselede, bunların en declassé (sınıf dışı), en toplum dışı kalmış ve yozlaşmış unsurlar olarak yanlarına varılamaz, bir şey tartışılmaz, dolayısıyla bir sonuca varılamaz bir konumu işgal etmeleri, daha dikkatle ele alınması gereken yanlar oluyor. Burada art niyet veya iyi niyetten de öteye, gerçeğe, yani orta yerdeki olguya bakmak önem taşır.

Her şeyden önce, devrimcilik de bir iştir; en başta kendini terbiye etmek ve yüce amaçlara bağlamak dürüstlüğünü göstermek, bunun için de en değerli varlığını, canını adamak meselesidir. İşte ancak bunu başaran devrimcidir. Başaramayan ise, ağzıyla kuş da tutsa devrimin bir sahtekarıdır. Ortalıkta dolaşıp da asgari saygı kurallarını bile bilmeyen, bir sözü doğru anlamayan, sonuç çıkarma gücü bile olmayan, işgücü bozma ve yozlaşma olan, serbest bırakırsan nereye gideceği ve nasıl düşüp nereyi parçalayacağı belli olmayan budur. Böyle bir tipi, devrimci diye içimizde barındırmayız. Devrim, her zaman çok açıkça ortaya koyduğumuz gibi, sözü ve eylemi birleştiren, özü ve biçimi net, bunu kesin sürükleyebilecek düzeye getirebilen, bu konuda cesaret ve fedakarlığı eksik etmeyen son derece faal bir tipin yaşam tarzıdır. Her gün bunalım teorileriyle “neden ve nasıl yürüyemiyorum”, “işleri arkadan, önden, sağdan, soldan

(*) Türkiye'de solculuk adına çokça yapılan kuyumcu, bakkal vb. soygunları anlamında kullanılıyor. (W.S.)

saptırıyorum” havası içerisinde olanlar, devrimin dışında ve devrimi geriye çekenler olarak değerlendirilebilir. **Kendine güvenemeyenler gelmesinler**; her zamankinden daha fazla bir güçle devrimin netliğini ve keskinliğini kavramak zorundayız.

Türkiye'deki adına devrimci sol denilen ortamı, bugün en karmaşık, her tarafa çekiştirilen, içinde her türlü entrikanın boy attığı, insanlarla, duygularla ve niyetlerle oynandığı ve sonuçta da işkence-den, acıdan başka bir şey bırakmadığı görülen bir ortam olarak sağlıklı değerlendiremeyiz. Bu ortam için, “iyi yoldadır” diyemeyiz. Birliğe gelmek, kendi soylu hedeflerine uygun bir düzenleme, bir örgüt ve mücadele yoktur. Düşünceleri varmış, programları varmış, birtakım atraksiyonları varmış! Bunlara takılmak taktik bir hata olur. Türkiye'de adına sol, düzene muhalif veya devrimci gençlik denilen olay, şu aşamaya kadar, objektif olarak toplumun önünde bir engel konumunu ifade ediyor. Ne toplumun bunalımsız bir durumuna denk geliyor, ne de bunalım içine giren toplumun umudu olma durumuna gelebiliyor. Sorumsuz, keyfi, toplum üzerinde bol ahkam kesen, ama hiçbir çare ve çözüm olamayan bir durumu ifade ediyor.

“Devrimci saflardadır” veya adına “devrimci” denilen ve Türkiye'de ayakta tutulmaya çalışılan haddinden fazla lümpen topluluk söz konusudur. Devrim emek ister; devrimci emek de, hiç şüphesiz görevlere başarılı bir katılımcı yaklaşımla devrimci emek özelliğine sahiptir. Bunu yapamadı mı, geriye üretime katılma da olmuyor, doğru dürüst öğrencilik de yapamıyor. Böyle olunca da, son günlerin bol bol izah edilen kuyumculuğu(*) ortaya çıkıyor. Bu, tipik bir lümpen yaşam tarzıdır.

Bütün bu kuyumcular suçlu mudur, yani bu kuyumcuların her şeyine el atmak acaba hak, adalet açısından doğru mudur? Bunun değerlendirilmesi gerekir. O kadar banka vb. soyuluyor; yine bunların tümü hak etmiş midir? Görülüyor ki, hırsızlık var ortada. Örgüt bozanları devlet besliyorsa, bu da bu temelde bir beslenmedir; haksız ve adaletsiz bir beslenmedir. Başlangıçta hırsız olan ve hakkı olmadığı halde el koyan bir örgüt, devrim yapsa neye yarar? Bugün insanları böyle soyan, yarın topluma ne ya-

par? Yarın toplumu da soyup soğana çevirebilir. Bunların yaşam tarzına bakalım; yaşam tarzlarına bu kadar çıkarıcılığı, hırsızlığı yakıştıranlar, sınır tanımadan başkalarının değerlerine el koyanlar, yarın nasıl bir toplumsal yaşamı örgütleyecekler? Ve zaten topluma model oluşturmamaları ve bu konuda çekici olmamaları, içinde buldukları bu yaşamdan ileri gelmektedir.

“Ne söylediğine değil, ne yaptığına bakın” diye bir halk sözü vardır. Bunların yaşamı ve yaptıkları böyleyken, biz onların söylediklerine nasıl inanabiliriz? Burjuva toplumundaki tartışma gücünü ve hoşgörüsünü bile gösteremeyen, kendi elemanlarının ağızını tıkayan ve gerekirse canından bile edenler, nasıl bir demokrasi tavsiye edebilirler?

Belli ki bir sapkınlık olayıyla karşı karşıyayız. Eskiden çok sayıda mezhep vardı ortaçağda; İslamiyet'te ise sayısız vardır. Şimdi bunların rengi değişmiştir. Bu sefer sol maskeli mezhepleşme ile sapkın mezheplerle karşı karşıyayız. Zaten çoğunun eski mezheplerle de bağları vardır. Türkiye'de mezheplerin bir özelliği vardır; iktidara ve düzene tepki duyarlar, fakat yıkma gücünü gösteremezler. En tipik özellikleri budur. Yüzyıllardan beri düzene, iktidara hep öfkeli dirler, kendi izleriyle kendilerine özgü bir yaşam geliştirirler. Bu yaşam renkten, kuraldan, kaideden geçilmez. Fakat iddia ettikleri gibi, doğru dürüst savaşları yoktur. İnanç savaşını vermekle yetinirler ve tabii ki bu da devrimci siyasal bir savaşım değildir. Tipik bir mezhep mücadelesidir. “Benim doğrularım daha geçerlidir, benim dogmalarım daha geçerlidir” diyerek habire bölünürler. Her seyid, her pir bir tarikat başlatır. Sonuçta ortaçağın o çok bölünmüş ve doğru dürüst resmi iktidara karşı başarılı olamayan uçsuz bucaksız bir çatışma dönemi söz konusu olur.

Bu özellikleri, günümüzdeki sol mezhepler için de aşağı yukarı belirtebiliriz. Düzene tepkileri kesindir, fakat bu nasıl bir tepkidir? Bu düzeni devirme istekleri varsa bile, geliştirdikleri araç ve yöntemler buna ne kadar uygun? Uygun olsa bile bunu uygulayanlar ne kadar kararlı? Kararlı bile olsalar, yaşam ve savaşım tarzları ne kadar sağlam? Ve en önemlisi de ne kadar başarılı?

Eleştirdikleri kadar yerine getirmek istedikleri nedir? Beğenmedikleri toplum yerine geliştirmek istedikleri toplum nedir? Ve öncelikle kendileri, yaratmak istedikleri toplumu yaşıyorlar mı? Kapitalizmi, her türlü burjuvayı yerle bir edeceksin, ama kendin fırsat buldun mu bir kapitaliste taş çıkartırcasına, bir küçük-burjuvayı aratmamacasına bir burjuva olacaksın, daha gözükara bir küçük-burjuva olacaksın! Yaşanan durum çoğunlukla budur.

İşte böyle olanların düzen eleştirileri ve yeni toplum önerileri hiçbir anlam ifade etmez. Şimdi orta yerde olanların büyük bir kısmı böyledir. Düzene tepkileri var ve eleştiriyorlar da, yerine koyma projeleri diye tabir edebileceğimiz bazı program tipi tasarımları da ortaya çıkarıyorlar. Fakat mevcut iktidar gücünü yıkmak için, bunu uzun soluklu ve çok tedbirli bir şekilde gerçekten halk için yapmak, halka uzanmak, halkı isyana çekmek, onun örgütlenmesini geliştirmek ve çok büyük bir özveriyle bu isyanın başında yer almak sorumluluğu ortada yok. Tersine devrime inanan bazı devrimcilerin kararlı mücadeleleri ve özellikle de kanları üzerinde bir istismar söz konusu. Yani bir de o mezhepçilerin post kavgası gibi koltuk kapma uğruna yürütülen bir kavga söz konusudur. Türkiye'deki bu fraksiyonlar arası kavganın hepsi, bir anlamda post kavgasıdır. Tabii ilk çıkışı yapanların devrimciliği vardır; devrime soylu katılmışlar ve bir gelenek yaratmışlardır. Daha sonra alabildiğine yapılan ise, işte bu geleneğin postunu kapma savaşıdır.

Demek ki, bir yanıla olayı böyle görmek gerekir. Evet, düzene tepkiyi ifade eder, belki iyi projeler tasarlayanlar da vardır; fakat pratik yaşamlarıyla, örgüt düzenleriyle, savaş tarzlarıyla bunun çok uzağında olan, sürekli bazı dogmaları tekrarlayıp duran ve bazı çıkışlar yapmak istediklerinde de intiharvari çıkışlar olmaktan öteye gidemeyen bir mezhepleşme olayıyla karşı karşıyayız. Bunların iktidar ufku bitirilmiş, yukardakileri yıkmaya azmi kırılmıştır. Bunun için, projesini çizdikleri toplumu kendi yaşamları şahsında ortaya koyamıyorlar. Amaçlar böyle yitirildikçe geriye ne kalır? Besbelli ki post kavgası kalır. Hele hele bu biraz da çıkar vaat ediyorsa, o zaman buna daha da sıkı sarılınır. Nitekim

ortada olan da budur.

Bütün bunları belirtirken, çok iyi niyetli kişileri, grupları kas-
tetmiyorum, sadece ana özellikleri sergilemeye çalışıyorum. Ola-
ya bir de bu yönüyle yaklaşım gösterilebileceğini vurguluyorum.
Neden böyle sürekli bir mezhepleşme durumuna düştüler? Hiç
şüphesiz bunu, devlet ideolojisinin, kemalizmin güçlü etkilerine
bağlamak gerekir. Bir burjuva ideolojisi olarak kemalizm, iktidar
yıkılmış ve iktidar kurmuştur; imparatorluk yerine bir cumhuriyet
kurduğu iddiasındadır. Bir burjuva sınıf ve hatta kapitalist bir alt-
yapı da oluşturmuştur. Uzun bir tarihi geçmişi söz konusudur.
Özellikle okulda, basında, radyo-televizyonda, yani her türlü ya-
yın faaliyetlerinde, günlük olarak kişilerin beynini ve yüreğini bi-
çimlendirmesi durumu vardır. Toplumu ve bireyleri denetlemede
bu yöntem önemli bir rol oynar. Hatta birçok sahte sol örgütlen-
meyi bile geliştirip yürütme durumunda olan kemalist ideoloji,
bu denli ortama egemendir. Böyle bir ideoloji ve iktidar gücü
karşısında, bahsettiğimiz yeniyetme solculuk ve devrimcilik ne
yapabilir? Çok köklü, çok azimli, çok ufuklu ve çok dürüst bir
yaklaşım sahibi olunamazsa, kendini bile idare etmekten aciz
olanların devrimciliği mümkün müdür? Bu kadar örgütlü bir ya-
pıya karşı nasıl ve ne kadar ayakta tutabilirler kendilerini?

İşte mezhepleşmenin, lümpenleşmenin bir nedeni de, karşıdaki
düzenin güçlü örgütlenişi ve hatta objektif olarak bunları da yapı-
landıırışıdır. Yani bu yapıya karşı savaşanların kendileri, bu yapı ta-
rafından biçimlendirilmiştir. Bu, yeniyetmenin babasına karşı sa-
vaşması gibi bir şey oluyor. Mevcut sol, büyük çoğunlukla, egemen
ideolojinin denetimi ve ana özellikleri altında biçimlenmiştir. Bu
nedenle, yapacağı isyancılık da biraz bu temelde oluyor. Düzenle
bağlarını köklü olarak koparmayanların yapacağı bu olacaktır. Dü-
zenle köprüleri uçurmamak, devletin fideliğinde ve sosyal ortamın-
da yetişmek ve ayrılırken de köklü kopuşu gerçekleştirmemek, ide-
olojik ve pratik yaşamda devlet tarafından kolayca yutulma sonucu-
nu doğuruyor. Yani onu yaratan düzene kolay eklenmek gerçek-
leşiyor.

Bilimsel sosyalizmde taklitçilik olamaz

Bazıları ideoloji olarak sosyalizmi benimsediklerini söylüyorlar, ama benimsedikleri sosyalizm daha çok reel sosyalizmdir. Biz, başlangıçtan itibaren reel sosyalizme biraz kuşkuyla bakıyor, bilimsel sosyalizme denk gelmiyor diye ihtiyatlı ve eleştirel yaklaşıyorduk. Türkiye'de ise bunlar, doğuşlarıyla birlikte bazı merkezlerin propagandacısı biçiminde ortaya çıktılar ve öyle de kaldılar. TKP geleneği, zaten harfî harfine ve midesinden tutalım beynine kadar reel sosyalizmin geleneğine bağlıdır. Bu geleneğin kemalizm karşısında yenildiğini, yenilmekten de öteye kemalizmin hizmetine daha 1920'lerde koşurulduğunu biliyoruz. Yenilmişti ve ayrıca objektif olarak ajan durumuna da getirilmişti. Bunun üzerinde yeni ideolojik çizgi, yeni program fazla anlam ifade etmez. Yenilmişti ve ruhen kemalizmle bütünleşmişti. Şimdi objektif olarak da onun ajanlığını yapıyor. Kaldı ki subjektif ajanlar da içlerinde az değildir. Yaratıcı sosyalizmin, bilimsel sosyalizmin kenarından bile geçmedikleri bir ideolojidir. Örneğin, reel sosyalizm yıkıldı, bunların en önde gelenleri de yenildiler ve “sosyalizm yenildi, artık kendimize başka ideolojiler aramalıyız” diyebilecek kadar aşağılık bir durumu sergilediler. Eski mezheplerin izleyicileri bile kendi mezheplerini bu kadar kolay terk etmezler. Fakat bunlar, tamamen midelerinden bağlı oldukları için, para kesilince bir çırpıda bağlarını koparmakta tereddüt etmediler. Yani bir mezhep üyesi kadar bile miraslarına ve geleneklerine saygıyı ifade eden cesareti gösteremediler. Parasını ve itibarını kullandığın zaman “çok iyidir” deyip göklere çıkartacaksın, bunlar kesildiği zaman ise “beş paralıktır” diyeceksin! Bunu yapan, çok çıkarıcı ve istismarcı bir kişiliktir. Ve nitekim böyle oldukları da çok açıktır. Diğer birçok Çin merkezli, Arnavutluk merkezli grup da, bağlı oldukları merkezler aşılınca, kendileri de aşılmaktan kurtulamadılar. Bunların öyle ölesiye, fazla ciddi bir bağlılıkları da söz konusu değildir.

Sosyalizm öğretisinin özü nedir? Bu öze nasıl ulaşılır? Bu konuda bilimsel bir çabayla, inanarak ve de uğruna mücadele ederek bir

katılım söz konusu olmadığı için, merkezler ne söylerse kolayca onun propagandacısı olmak, özellikle etkili oluyorsa buna oldukça gözü kara sarılmak, yok eğer fazla başarı şansı vermiyorsa bundan kolayca ayrılmak gibi bir tutum ortaya çıkıyor. Bir mezhepten diğer mezhebe üye kaydolur gibi kaydolmak, içine girdikleri böyle büyük yetmezliklerin sonucudur. Sosyalizmi bilimsel olarak değerlendirmek, kendi toplumuna uyarlamak ve buna inançla bağlanmak, Türkiye'deki grupların yapmadıkları bir faaliyettir. Türk tipinin belirgin bir özelliği vardır: Taklitçilik ve dış merkezlere bağlılık. Eskiden İslama böyle bağlılıkları vardı. Şimdi partilere bağlılıkları da böyledir. Nasıl düzen partileri liberalse, Moskova da kendine bağlı olarak solda o şekilde “sosyalist” örgütler veya partiler ortaya çıkarmıştır. Bu bağlanma daha çok da çıkar merkezleri tarafından yönlendirildiği için, bağımlı güçlerden yaratıcılık beklenemez. Güçlü bir bilimsel sosyalist gelenek beklenemez. Kuşkusuz Türkiye'de vicdanını ve bilincini satmayan kişiler de var. Bunca acıyı, cefayı ve şahadeti göze alanlar var. Biz bunları sürekli yüceltiyoruz. Evet, TKP tarihindeki bir Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dan tutalım 1971'lerin büyük direnişçilerine kadar, devrimci değerler yaratan ve halen de devrimci onurunu satmayanlar var. Diğer tarafta ise, o denli büyük bir yenilgi durumu söz konusudur.

Demek ki, sağlam bir sosyalist yaklaşıma sahip olunmazsa, kemalizmin egemen ulus şovenizmine ve hatta gerici ideolojinin çeşitli biçimlerine saplanmaktan kurtulunamaz. Nitekim, egemen sömürücü sınıfların bütün kurumlarını karşısına almak, halkı ve emekçi sınıfları kendine temel yapmak, düzene karşı olmak, düzenin ideolojik ve politik egemenliğine karşı, devrimci sosyalist ideolojiye sağlam yaklaşmak ve onu yaşamın ayrılmaz bir parçası haline getirmek güçlü bir biçimde gerçekleşmemiştir. Bu yüzden, reel sosyalizmin çözülüşü, bunların da çöküşü ve bitişi anlamına geliyor. Örneğin, İslamiyet bugün Mekke'de sona erse, Türkiye'de tek bir müslüman kalmaz. Zaten müslümanlığı da doğru anladıkları kanısında değilim. Müslümanlığın içinde doğduğu Araplar onu başka türlü yaşar. Ben bu farkı çok iyi gördüm. Araplardaki İslami yaşamla Türkiye'deki yaşam arasında dağlar kadar fark var. Araplar, yaşadıkları İslamı, kendi tarihi gelenekleri

içinde olduğu için, hem dillerinde olduğu ve hem de geleneklerinde çok iyi dile getirildiği için, bundan uzak olmadıkları için, az çok bir tarihi kültür olarak yaşarlar ve bunun bir anlamı vardır. Fakat Türkiye'dekinin, hele ta o Karadeniz'dekinin, hiç anlamını bilmediği duaları müthiş tekrarlaması ve yine anlamını bilmediği o kuralları çok bağnazca savunması söz konusudur. Düşünelim yani, ne kelimenin anlamını biliyor, ne de davranışın. Fakat böyle çok bağnazca savunan tip neye çözüm getirebilir?

İşte Türkiye'deki İslamcılık, tarikatçılık bu temeldedir ve verebileceği bir şey yoktur. Ne var ki, sosyalizmi de böyle anlamışlardır. Sosyalizm yaşam tarzının yüceliğidir. Uğruna neler sarfedilmiştir? Başarısı ve başarısızlığı nereye bağlıdır? Emekle, özgür emekle ilişkisi nedir? Bunlar hiç umurlarında değildir. Her an, “merkez ne demiş, kazanmış mı kaybetmiş mi”, ona bakarlar. Adeta onların morallerini yükselten de, indiren de budur. Taklitçilik ve mezhepçilik dinde olabilir, fakat bilimsel sosyalizmde olamaz. Merkezlere bağlılık dinlerde, felsefede olabilir, fakat bilimsel sosyalizmde olamaz. Sosyalizmin merkezi yoktur. Partiler vardır, çeşitli dönemlerde bilimsel sosyalizmin güçlü ve yaratıcı uygulayıcısı olan partiler gelişebilir. Bir ülkede bir parti olabilir, fakat bilimsel sosyalizmi yaratıcı uyguladığı sürece bu böyledir. Yoksa bir partinin sürekli merkezi olma durumu olamaz. Merkez, sosyalistlerin kafasıdır, onların inceleme ve araştırma tarzıdır, eylemidir. Türkiye'de sosyalizme bu tarz bir yaklaşım çok zayıftır. Var olan bazı yaklaşımlar da yetersizdir, örgütsüzdür, dolayısıyla egemen değildir.

Solun yenilgisi yola çıkıştaki yanılgılardan kaynaklanıyor

Diğer bir yönden yaklaşırsak; gerçekten yola çıkışta devlet mi hedeflendi, sosyalizm mi istendi? Aslında bu belli değildir. Örnek olması açısından yine TKP'ye bakalım. TKP ilk oluştuğunda Ekim Devrimi'nin aşkıyla yola çıktı; ama Ekim Devrimi'nin ne olduğu bunlar tarafından bugün bile henüz anlaşılamamıştır. Bu konuda ne kadar öğrendiler ve özüksediler de gelip Türkiye'ye uygulamak is-

tediler? Mustafa Suphi'nin gelişi o kadar safça ve o kadar dogmatikçedir ki, arkadaşlarıyla birlikte Kars'tan itibaren kemalizmin kontrolüne girerler ve Karadeniz sularında boğulduklarında bile bunu farkedemezler. Bir sosyalist hiç o kadar saf ve gafil olabilir mi? Örneğin, biz bile bu halimizle buralara kadar geldik, öyle bir durum kenarından bile geçmedik. Bizim arkamızda Ekim Devrimi yoktu. Bir devlet arkalarında var ve çok görkemli bir yükselişi yaşıyor. Bu yükselişten nasıl bir sonuç çıkarmışlar da, Kars'tan geçer geçmez kemalist entrikanın etkisine girmişlerdir? Kaldı ki, bu dönemde kemalist hareketin yaşayıp yaşamayacağı da belli değildir. 1920'lerdeki kemalizm, çok silik, çok korkak, daha çok bazı fırsatlardan yararlanıp bir şeyler yapmak isteyen bir hareket durumundadır. Yani biraz gücün olsa ve çok usta taktiklerle üzerine gitsen, onu Ankara'dan kovmak mümkündür. Bir Çerkez Ethem bile o dönemde bir isyandan dönerken diyor ki, “Gidip onu kovayım Ankara'dan.” Aslında taktik hata yapmasa ve yenilginin kurbanı olmasa başarabilirdi. Çünkü kemalistler, tiril tiril titiyorlar Ankara'da; “kovabilir, asabilir, hali çok acayip” diyorlar. Zaten bu korku nedeniyle Çerkez Ethem'i oyuna getirip Ege'den attırdılar. Mustafa Suphi'den de biraz korkuyorlar. Sanıyorlar ki arkasında Ekim Devrimi var ve de örgütlüdürler. M. Kemal, o kendi paşalık, burjuvalık mantığıyla bunu çok iyi değerlendirerek tedbirini alıyor. Nitekim, hem Çerkez Ethem'i, hem de Mustafa Suphi'leri çaktırmadan tasfiye ediyor.

Demek ki, Mustafa Suphi ve arkadaşlarının yaratıcılıkları ve karşılarındaki burjuvaları değerlendirebilecek güçleri yok. Yani bilimsellik yok ve büyük yanılğı var. Büyük yanılğı olmasaydı, böyle tepe taklak, yönleri Erzurum'dan Trabzon'a çevrilerek ve Trabzon'dan da bir gemiye bindirilerek ölümün koynuna bu kadar ucuz gidilir miydi? Bizde de bazı gafil kişilikler var, ona çok benziyorlar. Kişiliğini tam devrimcileştiremeyenlerin gafletidir bu. Aslında Mustafa Suphi'nin bazı önyargıları var, “kemalizm, anti-emperyalizmdir” sanıyor. Kendine mektup yazıp, “gelebilirsin” demişler ve buna da inanmıştır. Yani yanılğaları, sakat inançları vardır. Tamamen bu anlayışla yola çıkıldığı için, sonuna kadar M. Kemal'i kurtarıcı olarak görür. TKP'nin başlattığı sol gelenek işte böyledir. Mevcut sol da,

çoğunlukla halen kemalizmi böyle görerek, “ilericidir, ittifak yapabiliriz” diyor. Görüyoruz işte, daha ilk adımda beyin imha edilmiştir, fakat yetmiş yıldır hala ders çıkarılmamıştır.

Aslında yanlışlar ve gafletler sanıldığından daha fazla kişileri böyle uzun süre bağlar, çürütür ve hem de bu farkedilemez. Bu önemli; dolayısıyla yanlışların ve gafletin kurbanları olmamaya büyük özen göstermek gerekir. Bizde de halen gafillerin, yanlış şahiplerinin sayısı az değildir. Ve gerçekten önemli kayıpların temelinde bu gafleti, yanlışlığı aramak yerindedir. Demek ki çıkışlar yapılırken, bunlara dikkat etmek gerekiyor. Eğer yanlış ve gaflet yaşanmışsa, sonuç da öyle olur. Bu, daha çok sınıfsal temelden de kaynaklanır. Adamın sınıf temeli küçük-burjuvadır; küçük-burjuva ise, bir yanlışlar ve ütopyalar toplamıdır.

Şimdi bir de 1970 çıkışına bakalım. Aslında devrime inanıyorlar, fakat değerlendirmeleri oldukça hatalıdır. Ordudan beklentileri var, gerçekçi olmayan bir tarzda sınıfa umutları var, hem de sınıfın ne durumda olduğunu iyi bilmeyen bir tarzda. Devrimci savaşa inanıyorlar, ama devrimci savaşın nemenem bir şey olduğunu, nasıl bir hazırlık ve örgütlülük istediğini bilmeyecek bir düzeyde. Biliyoruz, bu yanlışlar, çok kısa bir süre sonra çıkışın bir yenilgi ile yüz yüze gelmesine yol açıyor. Bunlara bir de sosyal yaşam, kişilik oluşumu ve imkansızlıklar eklenebilir.

Bu dönemde yapılanları küçümsememekle birlikte, bunların kendi başına yetmediğini, devrimci kişiliğin çok ciddi bir savaşı sürekli kılması ve bunu bilimsel bir temelde halkın lehine ilerletmek için bütün çabayı ortaya koyması ve bir de başarılı olmayı bilmesi gerektiğini belirtmek gerekiyor. Böylesi bir yaklaşım, 1970'lerin çıkışında da kendini fazla gösteremiyor ve başarılı kılınamıyor. Çok hazırlıksızlık, ciddi bir durum değerlendirmesi yapmamak, yapılırsa bile çok yanlışlar taşımak ve rejimi tanınamak gibi durumlar vardır.

1960'ların yığın hareketi, aslında devlet içinde bir kesimi hedefliyor ve devlet içinde bir çatışma olacağını bekliyor. 1970 çıkışı da bunun bir devamı oluyor. Bunlar devleti tümünden yıkmayı amaçlamıyorlar. Kendilerine göre devleti yeni bir proje içinde yeniden ele almak istiyorlar. Evet, yıkma diye bir amaçları yok, fakat biraz daha

radikalleşmeye açık bir durum yaratıyorlar. Bununla birlikte radikalleşme ve devrimci gençlik hareketi doğuyor. Devrimci gençlik, aslında etkilendiği kaynağın devleti hiç de hedeflemediğini görmek istemeyerek, devlete yöneliyor. Bu, devlete hesapsız bir yönelmedir. Zaten kendilerinin de ordu içindeki cuntalardan beklentileri var. 12 Mart cuntasının nemenem bir cunta olduğu anlaşılıncaya kadar, direniş de önemli oranda darbeleniyor. Büyük bir yanılgı var aslında. Çıkış noktalarında, olmayan şeyi varmış gibi görmek, yine görülmesi gerekeni görmemek söz konusudur. İşte bir dönemin de böyle geliştiğini görüyoruz.

Aslında daha sonraki süreçte bu yanılgılar daha da derinleşiyor. Yani sonraki sakat çıkışlar, köklü bir özelleştiriyile bu yanılgıları gidermek yerine, bunları incelterek sürdürüyorlar. 1971 direnişçilerinin mirasını kullanmak istiyorlar. Daha önce de TKP mirası biraz kullanılmak istendi; işte İsmail Bilen'ler uzun süre Moskova'da “iyi” yaşadılar.

12 Eylül faşizmi bunları neden böyle kolay bir şekilde tasfiye etti? İşte belirttiğimiz bu özellikleri nedeniyle. Çünkü, çıkış temelleri yanılgılı ve hazırlıkları yok denecek kadar az. “Devleti hedefliyoruz” gibi gösteriyorlar, fakat özünde devleti hedefleme yok. “Sosyalizmi istiyoruz” diyorlar, ama örgütsel yaşamla alakaları yok. Bunlardan birini, 24 saat bile örgüt disiplini içinde tutamazsın. Bu halleriyle de, dev gibi örgütlü bir düzene, dünyada saldırganlığıyla bilinen büyük bir orduya karşı sözümona savaşacaklar! Bir aileyi düzenleyemeyecek kadar zayıf olan bu kişilikler, Türk ordusu gibi nizamda dünyada eşine ender rastlanan bir orduyu karşlarına alıp yenebilecekler mi? Bu mümkün değil. Nitekim ordu, bu sol denilen güçlere karşı sadece bir-iki hamleye katıldı. Çok sınırlı bir süreyi kapsayan bu hamle karşısında bu sol toz olup gitti.

Bu solun işi nasıl görüldü? İstihbarat düzeyinde MİT, daha çok inceleme-araştırma temelinde yöneldi. Gerisini ise polis teşkilatı tamamladı. MİT'in araştırma ve incelemeleri temelinde ortaya çıkan perspektifler esas alınarak kırdanda jandarma, kentte de polis harekete geçti ve solu darmadağın etti. Çoğu, savaşmadan safdışı edildi. Dikkat edelim; TKP geleneğinden tatalım en son TİKKO geleneği-

ne kadar, bunların elleri kolları bağlıdır. Evet, içlerinden iyi savaşçılar ve iyi eylemciler de çıkabilir; ama bu, çizginin durumunu değiştirmez. Yetmiş yıldır TKP bırakalım savaşmayı, en son, düzenle çok güzel uyuştu. Uyuştur da ne oldu? Eriyip gitti. 1971 direnişçi geleneği THKP-C, THKO ve TİKKO, ordu ve cephe kurdular da ne oldu? THKP-C bir bildiri çıkardı ve sonu Kızıldere eylemiyle noktalandı. THKO Nurhak dağlarına çıktı ama, bir ay bile yaşam sürdüremedi. TİKKO Dersim'de benzer bir durumu yaşadı. Ondan sonra da şehit kanı yerde kaldı. Bu mirası da böyle mezhepçi bir tarzda ve post kavgası biçiminde değerlendirdiler.

Eğer bunlar, savaşçı olduklarını, hem de ordulaşmayı, cepheleşmeyi, gerillayı sürdürdüklerini ısrarla iddia ediyorlarsa, kendilerine şunu sormak gerekir: Yirmi yıldır sizin bu ordulaşmanız nerede ve bu ordu niye tek bir ciddi gerilla çarpışmasını gerçekleştiremedi? Kaldı ki, hepsi de halk savaşından yana. Fakat yirmi yıldır bir tek halk savaşı eylemi niye örgütlendirilmedi? Bunlara en çok sorulması gereken yan burasıdır. Evet, yirmi yıllık miras var, bazıları TKP mirasına da sahip çıkarlar, dünyadaki bütün ulusal kurtuluş savaşları mirasını esas aldıklarını ve Çin'e bağlı olduklarını söyleyenler vardır. Fakat Çin'de ve Vietnam'da nasıl bir halk savaşı verildiğini biliyoruz. Her iki ülkede de partiler kurulur kurulmaz gerilla başlatılıyor, ayaklanmalara başvuruluyor. Bunların yanısıra bir Küba örneği de vardır, Nikaragua'da da benzer bir pratik yaşanıyor. Sonuç olarak bakıldığında, yirmi yıldır “ben partiyim” veya “halk savaşı veriyorum” diyenlerin ya zafere gitmeleri ya da başkalaşıma uğramaları söz konusudur.

Demek ki, diğer ülke pratikleri yanında Türkiye'deki durum ilginçtir. “Sonuna kadar halk savaşından, devrimci savaştan yanayım” diyeceksin, ama kentlerde birkaç suikast yapmaktan öteye gidemeyeceksin! İşte Dev-Sol örneği. Yine işte TİKKO, Dersim'de birkaç muhtar öldürmekten öteye gidemedi. Elindeki güçle bile doğru dürüst bir tane gerilla eylemi düzenleyemedi. Halbuki bu süreçte saflarındaki onlarca devrimci düşman tarafından katledildi. Bunların intikamını alan birkaç pusu eylemi bile gerçekleştiremedi.

Örneğin Dev-Sol, şehirlerde birkaç emekli subay vurmaktan, kuyumcu ve banka soymaktan öteye, kaç tane şehir ayaklanması gerçekleştirebildi? Bırakalım şehir ayaklanmasını, güçlü bir siyasi gösteriye bile yol açabildi mi? Sözümona bir halk savaşını esas alıyor. Yirmi yıldır tek bir uygun araziye güç çıkarabildi mi? Bu hazırlık yirmi yıldır bitmedi mi? Eğer bitmemişse ne zaman bitecek, bitmişse ürünleri nerede? Dağlar mı yoktu, halk mı yoktu, devrimci mi yoktu, para ve silah mı yoktu? Hepsi var, bunların hepsinin var olduğunu biliyoruz. O halde niye bir gerilla adımı yok?

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç, silahlı mücadeleyi esas aldıklarını söyleyenler de dahil, bunların tutarlı olmadıklarıdır. Aslında halk savaşının teori ve pratiğine bağlı değiller. Bunların bir kesimi, “silahlı mücadele, taktik olarak Türkiye’de doğru değildir” diyorlar. Peki doğru olan nedir, siyasi mücadele mi? Bunu söyleyen TKP, TİKP, Sosyalist Parti ve diğerleri ne yapıyorlar? Örneğin birisi yetmiş yıldır sosyalist hareketin öncüsü olduğunu söylüyor ama, şimdiye kadar hangi kitle gösterisine yol açtı? Oy tabanları binleri bile bulmamıştır şimdiye kadar. Evet, 70 yıllık parti olacaksın, 25 yıllık parti olacaksın, ne bir fabrika işgal edebileceksin ve ne de bir halk gösterisi düzenleyebileceksin! Ondan sonra da silahlı mücadelenin yanlışlığından ve siyasi mücadele yürütmekten söz edeceksin!

Şimdi var olan biraz kitle gelişmesi de ayrı bir olaydır. Bunun bizim mücadelemizle bağlantısını görmek gerekir. Yani, “siyasi cephe savaşı yürütüyorum” diyenlerin ne konumda oldukları açıktır. Bir seçimlerde, kitle gösterilerinde durumları belli olmuş, siyasi mücadele ile örgütü sürekli götüremedikleri ortaya çıkmıştır. Kitle teorisini esas aldıklarını söyleyenlerin pratikleri nettir. Ayrıca silahlı mücadeleyi esas aldıklarını söyleyenlerin yirmi yıllık pratikleri de birkaç suikastten ve girdikleri birkaç çatışmadan ibarettir ve çoğunlukla da kaybedilmiştir. Bu bir yenilgidir; kesinlikle böyledir ve hem de stratejik bir yenilgidir.

Bu yenilgi 12 Mart’ta çok açık yaşandı. 12 Eylül’e geldiğimizde ise yenilgi çok daha katmerleşti. Dolayısıyla 12 Eylül’e karşı direnme ne başlangıçta vardı ve ne de daha sonra gelişti. Daha önce ye-

nilmiş olanın tekrar yenilmeyeceği açıktır. Aslında bu doğrulanıyor. Bunlar, daha 12 Eylül'e gelmeden önce, 12 Mart'ta yeniliyorlar. Fakat bu yenilginin köklü derslerini ortaya çıkaramadılar. “Neden yenildik, yenilginin objektif ve subjektif nedenleri nelerdir, bu durum nasıl aşılabilir” şeklinde bir tartışmaya asla girmediler. “Filankes ihanet etti, filankes oportünist çıktı” diyerek bunu geçiştirdiler. Yani karşılıklı suçlamalar, asla öze inmeyen yaklaşımlar ve habire bölünmeler, 12 Mart yenilgisini izah etmeye yetmez.

Çok iyi biliyoruz ki, 12 Mart'tan sonraki süreçte faşist MHP tırmandı, kontrgerilla terörü tırmandı ve 12 Eylül'e gelindi. Bu süreçte, 1971 çıkışını aşan ciddi bir devrimci adım atılmadı. Neden? Çünkü, yenilgiden ders almak, başarıya giden doğru yolu bulmak ve bu yolda doğru bir örgüt ve eylem çalışması yapmak yok. Soruna bu temelde el atmak söz konusu değil. Bunun sonucu da, savaşmadan yenilmek, yakalanmak ve düşmek oluyor.

İyi biliniyor ki, zindanda direnilebileceğini ve başarı sağlanabileceğini de biz ispatladık. Kaldı ki, 12 Eylül darbesinden sonra, bunların bizden yüz kat fazla kadro ve taraftarları dışarıda vardı. Bunlardan biri direnişi alıp götürebilseydi durum çok farklı olurdu. Fakat götüremedi; çünkü örgütsel yapı yenilmiştir. Perspektif düzeyinde, ruhi yönde ve örgüt çapında yapı yenilmiştir. Kazanmak isteyen ruh, gözünü başarıya diken bir militan yok. Ortada bir örgütlenme isteği de yok.

Bu, hangi durumu ifade eder? Tipik örnek olan Dev-Yol'un durumunu ele alalım. Çok iyi biliyoruz ki, darbe karşısında kendi kendini beyin olmaktan çıkarıyorlar veya var olan beyin, “yüzde yüz yenildim” diyor. Beyin, yani merkez böyle olursa, kol ve bacak olarak kalmış olanlar da yenilgiyi yaşamaktan kurtulabilirler mi? Elbette ki hayır. İşte bu, dört dörtlük bir tasfiyeciliktir. Devrime umut yok, devrimin başarısına inanç ve çaba yok. Neymiş, “biz Dev-Yol'cuyuz” diyorlarmış! Mezhepler bile bu kadar düşkünlüğü kabul edemez. Başlangıçta 1971 direnişçiliğinin kötü bir istismarı söz konusu olmuştur ve 12 Eylül döneminde de bu çok daha net bir şekilde açığa çıkmıştır. Bunlar devrimin mirasını kemirmek istiyorlardı; çok iyi biliyoruz ki, bazı şahıslar, “maddi imkan veriyor, iyi aيداتlar

alınıyor, biraz da siyasi itibarı var” diyorlardı. Bunun üzerine dayanarak yaşamak istediler. Merkez, ağırlıklı olarak böyleydi. Tabandan ileri fırlamak isteyenler de, sağdan soldan para alarak ve birkaç soygun eylemi yaparak böylece lümpen bir yaşamı örgütlemek istedikleri için, “biz Dev-Yol'cuyuz” dediler.

Dev-Sol'cular daha kabadayı oldukları için, “biz daha iyi bakal, banka soyarız, biz daha çok kabadayı adam buluruz ve böylece parsayı biz toplarız” dediler. Çok iyi biliyoruz ki, bunların başvurdukları bu yöntemler aslında devrimci anlayışla açıklanamaz. Bu nasıl bir örgütlenme ve ilişki biçimidir? Gerçekte halkın bu yönlü bir bağıışı yoktur ve orta sınıfı soymak da devrimci bir eylem değildir. Çünkü bu, hepsini devrimin aleyhine kışkırtır. Nitekim öyle de oldu. Aslında bu yönlü belirtilebilecek daha birçok nokta vardır. Devrimcilerin örgütlenme tarzı böyle olamaz ve devrimci ideoloji bu yöntemleri örtmek için bir cila gibi kullanılmaz. Eğer “yaptıklarımız devrim amaçlıydı” diyorlarsa, o zaman devrimci eylemlerini gösterebilirler. Birkaç emekli generali vuracaklarına, önce ordu birliklerine saldırırsınlar, birkaç karakolu silahsızlandırırsınlar. Evet, halk düşmanı işkencecileri cezalandırmak iyidir de, tek başına işkencecileri vurarak biz düzeni deviremeyiz ki. Bir yıl öyle yaptınız, iki yıl, üç yıl, dört yıl öyle yaptınız, ama bunu artık daha sistemli ve büyümüş ordu örgütlenmesine götürün. Adlarından çok bahsettiğiniz El Salvador'da, Nikaragua'da ve Küba'da bu iş nasıl yapıldı? Kısa sürede on bin kişilik ordulara ulaşıldı. Sen ise, yirmi yıldır daha bir grup olmaktan kurtulamadın.

Bunun için, “fırsat bulamadık, darbe aldık” denilemez. Devrimciler, fırsat bulan, darbeye karşı kendini koruyabilen ve devrim yapan insanlardır. Devrimci önderlikler bunu sağlayan önderliklerdir. Aksi halde derler ki, “başaramadım, yenildim” veya “tasfiye oldum, oportünistlik yaptım.” Sen on yılda başaramazsan, yirmi yılda başaramazsan, bunun adı yenilgidir, oportünizmdir, tasfiyeciliktir. Bunun böyle olduğunu örtbas etmek için sağı solu suçlamak, örgüt içini terörle susturmak, siyasi değeri yüksek olmayan birkaç eylem düzenlemek, bununla başkalarını ve kendini kandırmak, ondan son-

ra da “ben bu kadar devrimciyim” diyerek bağıını sürdürmeye çalışmak olmaz. Bütün bunlar, son derece yapay, olumsuz, son tahlilde devrim adına gericiliğe hizmet etmekten öteye götürmeyen yaklaşımlardır.

Bu noktada söylenmesi gereken, ister silahlı ve ister silahsız olsun, devrimci veya reformist sol muhalefetin aslında düzen karşısında yenik düştüğüdür. Evet, 1971'de de bir yandan yenilgi vardı, ama diğer yandan da kahramanca direnilmişti. Ama bunun dersleri iyi çıkarılmadığı için, direnmenin ve yenilmenin objektif ve subjektif nedenlerine inilmediği, yanlışlar ve eksiklikler aşılmadığı için, hatta yenilgi nedenleri ısrarla ve daha da ince bir tarzda yaşandığı için, 12 Eylül karşısında bu sefer kahramanca bir direniş de sergilenememiş ve çok iğrenç bir tasfiyecilik içine girilmiştir. Bizim, hepsinden fazla darbe almamıza rağmen, daha bu dönemlerde içine girdiğimiz direniş vardır. Zindanda ve dışarıda çok açık bir devrimci direniş hattı tutturulmuşken, bütün çabalarımıza rağmen bunların bu hat'a gelmediklerini, zindanda tasfiyeciliği daha da derinleştirdiklerini, dışarıdaki kalıntılarının Avrupa'da müthiş yozlaştıklarını ve sonuçta düzene bir fiske bile vuramayacak duruma düştüklerini çok iyi biliyoruz.

Tek kalmış olmaları, koşulların zorluğu ve benzeri şeyler bu noktada gerçeği değiştirmiyor. “İyi niyetliydik, aslında böyle düşünmemiştik, iyi şeyler düşünmüştük” demek, mevcut gerçeği değiştirecek bir anlama sahip değildir. Dolayısıyla böylesi sola biz yenilmiş sol diyoruz. Yenilmiş olanın, “ben yenilmedim” demesi, üç defa yere serilip de habire güreş isteyen pehlivanın durumuna benziyor. Bir defa yenilirsene, rövanş ancak altı ay sonra olabilir. Bunlar habire sırtüstü yere çakılıyorlar, fakat hala “biz varız” diyorlar. Bu ucuz direnişçilik işte bu anlama geliyor. En kötüsü de, yenildiği halde, bunu, ucuz bir örgüt ve eylem anlayışıyla yengi gibi etrafa gösterme çabası oluyor.

PKK'nin başarısı bugünkü solun varlığı için belirleyicidir

Gerçeğin böyle olduğunu, bir de PKK pratiğine bakarak izah edebiliriz. Dikkat edelim; PKK pratiği, kendi başına, aslında Türkiye solunu analiz etme ve ne değer ifade ettiğini ispatlama hareketidir. Türkiye solunu anlamak ve hakkında bir değerlendirmeye gitmek mi istiyorsunuz, bunu PKK gelişimine ve başarısına bakarak yapın. Kuşkusuz bunun nedeni ve nasılı vardır. Çünkü, 12 Eylül'de en çok darbe yiyen, darbenin ağırlıklı olarak kendisine karşı yapıldığı, yine imkanları en az olan hareket, PKK hareketidir. “Hilvan, Siverek ve Batman'ı gezdik ve darbeye orada karar verdik. Kürtçülük başını almış gidiyor, Apoculuk Doğu'yu kasıp kavuruyor” diyordu darbenin başı. İşte bu gerekçelerle geldi 12 Eylül. Kaldı ki, bizim gücümüz 12 Eylül'den önce de darbe yemiş, ihanete uğramıştı. Ayrıca olanaklarımız da çok azdı.

Peki bu gerçek konumdan kalkarak biz nasıl yaşayabildik? 12 Eylül'ün öncesinde ve sonrasında içine girdiğimiz yönelimler vardır. Bir yurt dışına çıkış ve onun devrimci bir tarzda ele alınması deneyimi vardır. Yine ülke içindeki olumsuz durumlar giderilmiştir. 12 Eylül darbesine karşı bir direnme, aslında PKK'nin özünü yansıtır. 12 Eylül darbesi, I. Konferansımızda değerlendirilmiştir; bu, Türkiye sol gruplarının yapamadıkları bir çalışmadır. Konferansta, yaşanan sürecin özellikleri, yenilen darbelerin, zorlanmanın ve geri çekilişin nedenleri ve bundan sonrasını sürdürmenin yolları çok açık bir biçimde çözümlenmiştir. Ondan sonra da hazırlıklar yapıp ülkeye girilerek yeni bir devrimci dönem başlatılmıştır. Ortaya çıkan zorlanmalar karşısında tekrar hazırlıklar ve çözümlemeler yapılmış ve yeni hamlelere girişilmiştir. Her yıl hamle üstüne hamle, hazırlıkların ve çözümlemelerin sürekli derinleştirilmesi gerçekleştirilmiştir. Buna karşı ısrarla direnen her türlü feodal ve küçük-burjuva yaklaşımlarla, “yürütülemez, gelişme sağlanamaz” diyen tepki sahipleriyle mücadele edilmiş ve başarı sağlanmıştır. Bu çalışmalar, kesintisiz ve güçlü bir biçimde sürdürülmüş, önderlik hattına ısrarla bağlı kalınarak bugüne gelinmiştir.

Tüm bu gelişmeleri sağlayabilmek için, parti çekirdeğini örgütlemeye ve eğitime en sınırlı imkanlar iyi kullanılmıştır. En zor ko-

şullarda ve en sınırlı imkanlarla parti çekirdeği üzerinde yoğunlaşarak, onun ideolojik, siyasi ve askeri eğitimi yapılmış, devrimci amaçlar lafta kalmasın diye zamanında pratiğe koşulmuştur. Bütün Türkiye'de ortaya çıktığından daha fazla engeller içte ve dışta bizim karşımıza çıkartılmasına rağmen, gereken devrimci adımlar atılmış ve sürekli bu adımlar yetkinleştirilmeye çalışılmıştır. Parti çekirdeğinden, giderek silahlı propaganda ve gerilla gruplarına ulaşılmıştır; hem de bunlar, birkaç yıl içinde ve dayanılmaz koşullar altında yapılmıştır. Düşmanın bütün gücüyle üzerimize geldiği bir ortamda, ısrarla gerillanın örgütlenmesine ve hareket tarzına ulaşılmaya çalışılmış, tüm yetmezliklere ve engellemelere rağmen, atılan adımlarla bazı başarılarla ulaşılmıştır. Yine olumsuz dayatmalara rağmen, halka doğru yaklaşım temelinde kitle çizgisi de tutturulmuştur.

Sonuç olarak, 12 Eylül rejimi karşısında, 12 Mart'ın bu daha da yetkinleştirilmiş biçimi karşısında Türkiye solu nefes alamaz durumu yaşarken, PKK bu çalışmalarını yürütmüş ve bazı başarılarla ulaşmıştır. PKK mücadelesine ve etkisine dayanarak ölüm orucu eylemine girmek ve silah patlatmak mümkündür; ama bu, onların yenilmediğini göstermez. Bu noktada gerçek durumu bütün kapsamıyla izah edeceğiz ve özellikle devrimci gençliğe gerçekleri iyi kavratacağız. Böyle yapmazsak, Türkiye solu hastalıklarından ve yenilgiden kurtulamaz. 12 Eylül darbesi, 12 Mart'tan daha kısa sürede ve daha ezici bir biçimde Türkiye solunun tüm gruplarını, oluşumlarını, partilerini, en irilerinden tutalım en küçüğüne kadar hepsini ezmiştir. Teslim olmayan ve direnen kişiler vardır; ama onlar da idam edildiler ve işkenceden geçirildiler. Ortada onları tutan ne bir örgüt kaldı, ne de bir hareket. İşte bu bir yenilgidir. Şimdi geride kalan kişilerin de, kendilerini yenileme diye bir durumları görünmüyor. Zaten Avrupa'ya taşanlar dört dörtlük bir tasfiyeciliği yaşadılar, hem de en ince, en iğrenç teorilerle ve yaşam biçimleriyle. Ülke içinde olanların da, gemisini kurtaran kaptandır misali, en iğrenç bir şekilde bireysel yaşam savaşına girdikleri görülüyor. Genel durum böyledir ve bazı istisnalar bu durumu değiştirmiyor.

Çok iyi biliyoruz ki, PKK bütün bunların tersini yaptı, örgütlülük ve eylemlilik sürecini tırmandırdı. 1990'lara geldiğimizde, 12

Eylül'ü Kürdistan cephesinde başarısızlığa uğrattı. Hatta bu yenilgiyi bizzat rejimin kendisi kabul etti. Sıkıyönetimin ve Olağanüstü Hal'in başarısızlığını, kendi burjuva basınlarında bile izlemek mümkündür. PKK'nin mücadelesiyle Kürdistan halkının ayağa kalkışı ve tarihinde ilk büyük eylemlilik sürecine girişi vardır. Ve ilk defa Kürdistan tarihinde uzun süreli gerillanın gerçekleşmesi olayı vardır. Bölgeden yararlanmak, fırsatları değerlendirmek hep devrimcilerin dikkate alacağı hususlardır. Irak-İran Savaşı, Körfez Savaşı, Arap-İsrail çelişkisi gibi durumları, elbette bir devrimci dikkate alacaktır. Bu, bir devrimcinin vazgeçilmez görevidir. İç ve dış koşulları amansız takip eder, iğne ucu kadar fırsat buldu mu devrim lehine değerlendirir. Bu açıdan, "PKK eylemleri, Irak-İran Savaşı'nın sonucudur, Irak'ın içine girdiği durumun sonucudur, Bekaa'daki üslenmenin sonucudur" demek, hiçbir şeyi değiştirmez. Kaldı ki biz, Ankara'da da durumları değerlendirerek devrim için bir çıkış yapmayı başardık. Biz, M. Kemal'in kabrinin dibinde de üslendik, Bekaa'da da üslendik, şimdi ülkemizin doruklarında da üsleniyoruz. Burada mesele, her koşul altında durumları ve fırsatları iyi değerlendirip sonuca gitmeyi bilmektir. Bu konuda devrimci, "koşullar şöyleydi böyleydi veya yararlandım yararlanmadım" demek yerine, "iyi tespit ettim, iyi değerlendirdim ve devrimi güçlendirdim" demekle mükellef olan insandır. PKK, her koşulda gerekeni yapmaya çalıştığı için başarı sağlamıştır.

Yürüttüğümüz mücadeleyle her gün başarılı yol alındığına dünya alem de tanıklıktır. İşte bunun Türkiye üzerindeki yansımalarına gelince, bu başarıyı kendilerine mal eden örgütlerin de ortaya çıktığını görüyoruz. Hem siyasi mücadeleyi esas aldığını, hem de silahlı mücadeleyi esas aldığını söyleyenler açısından belirtelim ki, Dev-Yol'un kalıntılarında TİKP'nin ve TKP'nin ad değiştirmiş biçimlerine kadar, bunların tümü, PKK'nin demokratik mücadeleye açtığı yolda nefes alıp vermeye çalışıyorlar. Biz, bu duruma da bir şey demiyoruz; haklarıdır, fırsat yaratmışız, elbette ki değerlendirecekler diyoruz. Demirel de bu temelde hükümete geldi, mücadele ona da yol açtı. Devrimci silahlı mücadele grupları için de durum aynen böyledir.

Şimdiye kadar özel savaş rejimini epeyce darbeledik, devleti delik deşik ettik. Artık birçok çıkış yapılabilir, herhangi bir dağda da kalınabilir. Çünkü ordu dağa çıkamıyor, kolay kolay devrimcilerin üzerine gidemiyor. Biz, belli bir psikolojik baskı yaratmış durumdayız. Yine silahlı güçlerimiz var, ordu birlikleri rastgele hareket edemiyor. Dolayısıyla biz böyle bir zemin ortaya çıkardığımızı göre, TİKKO Dersim'de uzun süre kalabilir. Dev-Sol da istediği gibi hareket edebilir. “PKK'nin dolaylı etkileridir, yararlanabiliriz” mantığı var burada. Çok iyi biliniyor ki, 12 Mart dönemindeki ve daha sonraki direnişlerden biz de yararlandık; fakat hakkını teslim ederek, onların kahramanlıklarını yüceltip, hatalarını da eleştirerek bunu yaptık.

İşin gerçeği böyleyken, sekiz yıldır yürüttüğümüz savaşla Türkiye'de demokrasinin yolu açılmışken, bunu görmemek kötü bir tutumdur. Demirel'in sanki özgücüsüyle iktidara gelmişçesine hava atması onun yenilgisini getirir. Bu süreçte TKP düzenle anlaşarak gitmek, Sosyalist Parti ise çok cüretli bir biçimde parti kurarak siyasi savaşım vermek istedi. Fakat bunlar, bunu yaparken PKK'nin kitlelerini kullanmaya çalıştılar. TKP bunu çok alçakça bir biçimde, bize “Sol Birlik” adlı oluşumu ve hatta içimize kadar bazı tasfiyecileri dayatarak yaptı. Tamamen pazarlama, düzenle bütünleşme ve legalleşme amacıyla bütün Türk solunu kullanmaya çalıştı. Sosyalist Parti, başlangıçta farklı bir çizgi izledi; “eylemler iyidir, devrimciliktir” dedi. Kitlemize kendisini şirin göstermek istedi. Fakat biz, salt Sosyalist Parti önderliğinden ziyade, bunu bir cephe temelinde yapalım, yarattığımız bu kitlesel güce dayanarak bir cephesel gelişme ortaya çıkaralım dediğimizde, “hayır, bu kitle bizimdir, yirmi-beş bin kişilik mitingler yapıyoruz Diyarbakır'da, Cizre'de” vs. dediler. Halbuki bizden izin almadan bir tek çobanı bile etkileri altına almaları mümkün değildir. Dolayısıyla görüldü ki, bütün dostluk çabalarımıza rağmen, henüz işin gerçeğinden habersizdirler ve istismarcı bir mantığı henüz aşmamışlardır. Partimizin yarattığı muazzam siyasi etkiyi değerlendiremediği görülen Sosyalist Parti, bir de bunu kendi başarısı gibi yansıtıyor. Buna dayanarak da, “Sosyalist Parti geliyor, proletaryanın öz örgütü olmuştur. Cepheye de, itti-

faklara da ihtiyaç yoktur, yapılması gereken, gelip Sosyalist Parti'ye girmektir” diyor. Tabii, bizim bu yaklaşımın doğru olmadığını söylememiz bile, Sosyalist Parti'nin hiç de öyle olmadığını ortaya çıkardı. Eski sığ mantık, istismarcı mantık aşılamadığı için bu böyle oldu; yoksa biz iyi niyetliydik. Halen de bu işleri ittifak veya cephe temelinde yürütebileceğimizi söylüyoruz, ama anlamazlıktan geliniyor. Sosyalist Parti de Sosyalist Birlik Partisi de halen bazı sevdalar peşindeler.

Silahlı sol açısından, bunun daha çok böyle olduğu söylenebilir. Bir defa PKK'nin çıkışı olmasaydı, birakalım Dev-Sol'u ve silah sıkmasını, acaba cezaevinden kendini çıkarabilir miydi? Bizim 1982 Büyük Ölüm Orucu eylemimiz olmasaydı, acaba ölüm orucu eylemi bunların akıllarına gelebilir miydi? 1984'te başlayan silahlı direnişimiz olmasaydı, bir tek tabanca bile acaba ellerine geçirebilirler miydi? Yani biraz dürüst olmaları gerekir. Hem moral açıdan, hem de sunduğumuz pratik destek bakımından kendilerini alabildiğine ayağa kaldırma durumunda olacağız, fakat ardından da büyüklük iddialarını etrafa yayıp kendilerini kandıracaklar! Bu olmaz, her şey çok açıktır.

İyi biliyoruz ki, eğer PKK de Kürdistan cephesinde yenilmiş olsaydı, zindanlardan bir devrimci bile (biz de dahil) sağ çıkmazdı; hepsi idam edilirdi. Yine biliyoruz ki, idamlar 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan sonra durduruldu. Ve idam edilecekler arasında da en çok Dev-Sol'cular vardı. Eğer Dev-Sol merkezi idam edilseydi, geriye eylem yapacak tek örgütleri kalabilir miydi? Demek ki, Dev-Sol bu konuda gerçeğe saygılı olmak zorunda. Dev-Yol'cular bile idam ediliyor ve sıra kendilerinin merkezine geliyordu. Ama 15 Ağustos Atılımı bunu durdurdu. İdamlar bu defa kesin durduruldu. Çünkü savaş cephesi halledilmeden, egemen sınıf mantığı itibarıyla ve savaşın gereği olarak idamlar yanlıştır. Daha sonra da durmadan sürekli gelişen eylemlerimiz karşısında cezaevleri üzerindeki baskı yumuşadı ve daha sonra da infaz yasası çıktı. Dev-Sol da bundan yararlanarak bazı adamlarını kaçırıp dışarı çıkarttı, örgütünü güçlendirdi ve bazı eylemler yapabildi. Burada bizim etkimiz çok dolaysız ve belirleyicidir.

Belirttiğim gibi, başarısızlığa uğrasaydık bizimkilerin tümü de idam edilecekti. İtirafçılar ve teslim olanlar olmuştur, gerisi idam edilmiştir. TC'nin 1984'e kadarki yaklaşımı budur. Bu, bütün gruplar için geçerli bir durumdur. Demek ki, bugün “varım” diyen sol gruplar için, PKK'nin başarısı hayatidir, belirleyicidir. Biz bunu kendilerine çok açıkça belirtmedik diye, PKK'nin gafil olduğunu veya gerçek durumu anlamadığını mı sanıyorlar? Hayır, bu doğru değildir, yanıldıklarını görmeleri gerekir. Sonuna kadar direkt etkileme ve yine sonuna kadar düzenin idam girişimlerini durdurma başarısını sağlama durumu vardır.

Evet, gerçek durum budur. Siz, bizden yararlanarak dışarı çıkmışsınız ve örgütü biraz ayağa kaldırarak bazı işler yapmışsınız. Elbette yapabilirsiniz diyoruz. Ne mutlu bize ki, biraz buna yol açtık. Fakat bu gerçekleri görmeden, kalkıp da “bizim örgütümüz yenilmedi” demekle ne amaçlanıyor? Gerçekte ise, senin yenilgin ve imhan kesindi ve bunu bazıları önledi. Bunu gör, kabul et ve tekrar diril! Çünkü, bunu yapmazsan, dıştan bir etkilemeyle kendine geldiğin halde bunu değerlendiremezsen, “örgütümüz dört dörtlüktür, hiç hata yapmadı, hep sağlam ve doğru yolda yürüdü” dersen, gerçeği göremez ve özeleştiriri yapamazsın, özeleştiriri yapamadığın için de hatalarının nedenlerini bulamazsın, hatalarının nedenlerini bulamazsan da bugün bize bağlı olarak yaşadığın gelişme yarın durabilir.

Böyle bir duruma ne biz müsaade ederiz, ne de düşman müsaade eder. Fakat şimdiye kadar durum böyle olduğu için, Dev-Sol gösteriş kabilinde birkaç eylem yapıyor, TİKKO da birkaç eylem yapıyor, ama gerillaya tırmanamıyorlar. Daha sürekli ve sistemli bir kitle bağına ulaşamıyorlar. Neden? Çünkü, özünde hatalarını görmek, özeleştirelerini samimi bir biçimde yapmak, örgütlerini yeniden organize etmek, bunu amaç düzeyinde, taktik düzeyinde, yaşam tarzı düzeyinde ele almak ve bütünüyle sağlıklı bir gözden geçirmek yok da ondan. Nitekim PKK, böyle yaparak başarı yolunu araladı ve şimdi de sürekli özeleştiriri yöntemiyle başarıyı gittikçe derinleştirerek sürdürüyor. Ama sen, hiç PKK'de olup biteni bile anlamayacaksın, PKK'nin kendi içinde yürüttüğü muazzam savaşı görmeyecek-

sin ve haybeden gelip başarıları konacaksınız!

Eleştiride dürüst olunmalı ve devrimci örgütsel yaşam esas alınmalıdır

Marksizm-leninizme, sosyalizme yanılmaz bir biçimde bağlı olduğunu söyleyen, hep iyi yaptığını sanan, hatayı hep başka yerde gören mantık, kendini kandıran mantıktır. Böylesi muazzam subjektif bir mantık kesinlikle yenilmiştir. Yenilginin çok açık nedenleri olduğu halde bunu görmemek, örtbas etmek ve yanılıgıları sürdürmek, daha sonraki yenilgilere yolu aralamak anlamına gelir. Nitekim eylemleri basitten karmaşığa tırmandırmama, kentlerde birkaç suikast eyleminden öteye götürememe, kırsal alanda da yozlaşmış birkaç grup olmaktan öteye gidememe durumları gayet açıktır.

Bu durumlarının bir nedeni de, bilinen PKK başarılarını oportünistçe kullanmalarının söz konusu olmasıdır. Eğer bunu dürüstçe değerlendirselerdi ne yaparlardı? En başta PKK ile doğru temelde bir ittifaka gelirlerdi. Tabii ki ittifak durumu onları daha da güçlendirirdi. Bunu yapmak yerine, “biz PKK'den daha iyiyiz, biz Batı'nın PKK'siyiz, Batı'nın Apocusuyuz” propagandasını yaptılar. Öte yandan ise, “aslında PKK Kürt milliyetçisi bir örgüttür” dediler. Hatta uzun süre PKK'yi ağızlarına bile almadılar veya çok yanlış bir takım değerlendirmeler yaptılar.

Bugün bakıyoruz, işte bir Sosyalist Parti bile, “sömürge tezi çıkmazdadır, İsmail Beşikçi çıkmazdadır, hatalı yoldadır” diyor. Peki bununla neyi amaçlamak istiyorlar? PKK mücadelesinin kendi tabanları üzerinde yarattığı olumlu etkiyi önlemeye çalışıyorlar. Sömürge tezine karşı çıkmaları, Kürdistan ülkesinin varlığını inkar etmelerinden, yani kemalizmin varyasyonlarından biri olmalarından kaynaklanıyor. Çünkü sömürge deyimi, bir ülkenin statüsünü, içinde bulunduğu siyasal statüyü tanımlıyor. Onlara göre ise böyle bir ülke yok; ortada “Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi” veya “-Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğusu” var; son dönemin moda deyiimiyle “Fırat'ın doğusu” ile “Fırat'ın batısı” ve bunlardan meydana gelen bir Türkiye var. Bu, son derece kısır ve çoktan aşılımış bir tar-

tışmadır. Ta 12 Eylöl öncesinde kalan o anlamsız tartışmalardan biridir. Kaldı ki, İsmail Beşikçi'nin tezi yaşamla doğrulanmıştır ve zafere gidiyor. Böyle bir ortamda daha bunun nesini eleştireceksin? Eleştiri yapılırsa bile dürüst olmak zorundadır. Bu eleştiri dürüşte değil, gerçeği ve gelişmeyi başka türlü göstermektir. Samimi bir yaklaşım değildir, kendi yenilgisinin nedenlerini örtbas etmektir.

Bu sözde eleştirinin bir kısmına daha bakalım. “Sömürge tezi Kürt burjuva tezidir, İsmail Beşikçi Kürt milliyetçisidir” deniliyor. İsmail Beşikçi, çok mütevazi bir bilimsel çalışmanın sahibidir aslında. Ne alakası var Kürt milliyetçisi olmakla? Politik bir misyonu bile yok. İncelemeler yapıyor, yanlışlıkları da olabilir, hemen “sömürge tezi çıkmazdadır” veya “burjuva tezidir” demenin ne anlamı var? Bir kere Kürt burjuvası nedir, ne değildir? Kürt burjuvaları kimin yanındadır? Bunlar çok açık. Kürt burjuvaları ve sömürgecilerin “sömürge tezi” ile bir alakalarının olmadığını görmemek mümkün değildir. Bu tez, baştan sona kadar PKK'nin icatıdır; iki sözcükten, “Kürdistan sömürgeci” demekten tatalım en büyük ulusal kurtuluş eylemine kadar hepsi PKK'nin eylemidir. Kürt burjuvazisi nerede, Kürt ağası nerede? Ama işte kendi kendilerini kandırmak için böyle söylemek ihtiyacını duyuyorlar.

Dev-Sol da eleştiri adı altında, “PKK Kürt milliyetçisidir” vb. diyor. Bırakalım Kürt milliyetçiliği değerlendirmesini, aslında kendileri bir kozmopolitizmi ifade ediyorlar. Ulus orijininden korkuyorlar ve bir yerde kozmopolitizmi esas alıyorlar. “Hangi ulustansın” diye sorarsan cevap vermeye utanıyorlar. Çok açık ki, kozmopolitizm ulusal sorunu anlayamaz; çarpıtır, saptırır ve sürekli örtbas ettirir. Gerçekte ise PKK'nin sosyalizm ve demokrasi anlayışı, örgüt, eylem ve savaş anlayışı çok açıktır. Peki bu konuda kendileri ne durumda? şimdiye kadar hiçbir konferans düzenlememişler, resmi bir konferans belgeleri yok. Sorumluluk düzeyi nedir, bu belli değildir. Yani durumları anlaşılmazdır. Çünkü, resmi platformu yok; onbeş yıldır bir konferansı, kongresi, bir programı, bir temel belgesi ve bir manifestosu yok. şimdi haklı olarak böyle oluşumlardan kuşku duyulur; böyle oluşumlar halk kitlelerine güven vermez. Başı nerede, sonu nerede, kimi muhatap alacaksın, belli değildir. Bir kişi diğerini

tanımıyor; camiası, topluluğu yok, sadece bazı eylemleri var. Zaten eylemlerini de koyduk, PKK'den güç alma temelindedir. Fazla devleti hedeflemeyen, hedeflese bile sonunu getirmeyen bir yaklaşım-ları vardır. Sözümona çok bağlı olduklarını söyledikleri Mahir Çayan'ın kesintisiz devrim teorisine uygun hareket ettikleri de yok. Çok iyi biliyoruz ki, o teoride şehir de vardır, kırsal da vardır. Mahirler 1970'lerin başında şehirde eylem yaptılar, Kızıldere'de kırsal çıktılar. Eğer Kesintisizler'e bağlı olduklarını söylüyorlarsa, Kesintisizler şehir ve kırsal iç içe görürler. Bu teoriyi yaratanlar, bunu yaşamlarıyla da kanıtladılar. Sen yirmi yıldır bunu kanıtlayamayacaksın, diğer yandan da bağlı olduğunu söyleyeceksin; bu, Mahir'lere, Kesintisizler'e ne biçim bağlılıktır?

Yine İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşları, ortaya çıkar çıkmaz kırsal çıktılar, birkaç kırsal tüfeğiyle gerillayı yaşamak istediler. Bunlar Mao'ya çok bağlı olduklarını söylerler. Mao, 1928'de dağa çıktı, 1948'de ise dünyanın en büyük devrimlerinden birini, yani yirmi yıl içinde bu büyük halk savaşını başarıya götürdü. Bunlar da Mao kadar yapsınlar demiyoruz. Afrika 35 yılda yaptı, hatta iki yılda yapan da var. Sen de yirmi yılda gerillayı hiç olmazsa bir bölgede etkili kıl! Ama o da yok. Peki nerede kaldı Mao teorisi, nerede kaldı İbrahim Kaypakkaya direnişi? Aslında Mao adına, Kaypakkaya adına gizlenip kendilerinden bahsettiriyorlar ve Avrupa'da devrimci olmayan bir yaşamı sürdürüyorlar. Gerçekte buna klan türü bir yaşam tarzı da diyebiliriz. Dağda örgütledikleri klandır, gerilla değildir. Klan yaşamı çok geri bir toplum biçimidir. Arkadaşların yoz yaşam dedikleri şey, bence onların klan türü yaşam tarzından kaynaklanıyor. Bu anlamda daha henüz feodal topluma bile ulaşmamışlardır. Demek ki, TİKKO'nun yaşam tarzı, feodal toplumun da gerisinde bir yaşam tarzıdır, hatta köleliğin biçimlerini bile yakalayamamışlardır. Klan tipi bir aile yaşamıdır ve bu yaşam tarzı günümüzde yoktur. Bu halleriyle burjuva yaşamın yanından bile geçmezler. Peki bu tür bir yaşam biçimiyle dünyanın neresinde devrim mücadelesi geliştirilmiş ve başarıya götürülmüştür? Eğer bunlar yapabileceklerse, önce bu yaşam biçimlerini düzeltsinler.

Dev-Sol da biraz böyledir. Bunlar, sosyalizm adına bir tür klanlaşmayı, mezhepleşmeyi, fanatizmi yaşıyorlar. Eski mezhepleri de

kullanıyorlar ve çok geri aile bağlarını geliştiriyorlar. Devrimcilik adına gençleri çekip birkaç eyleme bulaştırdıktan sonra her türlü kalıba sokmaya çalışıyorlar. Dağdakiler de şehirdekiler de en yoz ve klan tipi bir yaşam içinde bulunuyorlar. Bu yaşamlarından ötürü de aileler, toplum devrimden uzaklaşıyor. Bizim etkimizi de bu biçimde kullanmaları hiç de iyi değildir. Bu açıdan, bu sorumsuz yaşamdan kendilerini kurtararak normal devrimci yaşama gelmelidirler diyoruz. Eğer buna gelemiyorsa, hiç olmazsa normal sosyal yaşama gelsinler, şehirlerde ve dağlarda sorumsuz ve hiçbir kuralı kaidesi olmayan bir yaşamı sürdürmesinler. İlle de devrimcilik yapmak istiyorlarsa, devrimciliğin teorisi, pratiği, örgütlenmesi ve eylemsel yaşamı bellidir. PKK'ye bakıp bunları öğrensinler, ayıp değildir. Biz de başka devrimcilerden öğrendik ve daha geri bir toplumdaki yola çıktık, daha zor koşullarda hazırlık yaptık ve örgüt kurduk. Bu çalışmayı ve bunun güçlü eylemini sürekli yürütüyoruz. Eğer bunu anlamıyorlarsa gelsinler anlatalım, anlatmaktan da öteye, kendilerine destek verelim. “buna da gelmiyoruz” diyorlarsa, o zaman haklı olarak, “etkimizi suistimal etmeyin” diyeceğiz. Bu hareketlerin de değerli direnişçileri vardır; “devrimcilerin anısını suistimal etmeyin” diyeceğiz. Yine halkların ayağa kalkışı vardır; Kürdistan halkı PKK diyerek kalkıyor ve düzeni çatırdatıyor; “bu gelişmeyi de istismar etmeyin” diyeceğiz. Dağları yeni bir yaşama açıyoruz, kentlerde halkı serhildana kaldırıyoruz; “dağları çürümüş bir yaşam alanına dönüştürmeyin ve kentleri de kötü kullanmayın” diyeceğiz.

Yenilgi ve hatalardan ciddi dersler çıkarılmalıdır

Çok açık ki, PKK'nin, Kürdistan'da geliştirdiği ve devleti işlemez duruma getiren mücadelesinin Türkiye'ye yansımalarına karşı sorumlulukları vardır. Eğer doğru temellerde halkı yararlandırmayı esas alırlarsa, sonuna kadar biz buna yardımcı oluruz, fakat bunu istismar ederlerse, yanlış kanallara akıtırlarsa, o zaman Türkiye halkı adına biz buna göz yumamayız. Bu tür durumlara “dur” diyeceğiz. “Bunda halkın çıkarları ve halkların ittifakları vardır, biz bunu is-

patlamışız, siz de gelip kendinizi ispatlayacaksınız, ispatlamaz ve tutumunuzda ısrar ederseniz buna sessiz kalmayacağız” diyeceğiz.

Nitekim Türkiye sorunları üzerinde yoğunlaşmamız ve yeni çalışmalarını gündemleştirmemiz bu derin ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Yirmi yıl bekledik; hatalardan ders çıkarsınlar, yetmezliklerini gidersinler, yeterli hazırlık yapınlar, öncelikle de durumlarını özeleştirisel değerlendirsinler, devrimcilerin mirasını kötü kullanmasınlar, dost düşman ayrımını doğru yapınlar ve iyi hedefler çizsinler diye. Fakat beklentimiz gerçekleşmedi; yapmadılar. Tam tersine, her şeyi daha da birbirine katıp karmakarışık hale getirdiler. Yol, yöntem ve devrimci yaşam diye bir şey tanımayarak sorumsuzluğun alası içine girdiler. Bütün bunları bilerek veya bilmeyerek geliştirmelerine artık son derken, devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmek istiyoruz.

Bu kadar büyük devrimci potansiyel, bu kadar devrimcinin aklı ve gördüğü işkence, bu kadar şehit kanı orta yerdeyken, böyle uzun süre başarısız örgütlenmelere, yaşam ve mücadele tarzlarına göz yumulamaz. Ortada bir Dev-Yol örneği var; yirmi yıldır bir devrimciler örgütü, bir kuruluş toplantısı, bir merkezi, bir örgütsel yaşam tarzı ve, bir eylemi yok. Peki bu nedir? Dev-Yol bir eğilimmiş! Böyle eğilim olmaz. Bu, devrimcilik adına içine girilecek en utanmaz bir eğilimi ifade eder. Eğer bazıları bunun sorumluluğunu taşıyorlarsa, bu onların en utanmaz oportünistler, devrim sahtekarları, ikiyüzlüleri ve sorumsuzları olduklarını gösterir. Birisi sana bir tokat vursa, sen de onun karşısına dikilirsin. Mademki düzen sana bu kadar vurmuş, o halde sen de bir şeyler yap! Tabanın bu kadar büyükse buna bir örgütlenme, bir hareketlilik getir. Yanlışın varsa düzelt, doğruların varsa harekete geçir. On yıl geçti yapma, onbeş yıl geçti yapma, peki ne zaman yapacaksın? Çok açık ki, bu tür oluşumlara, haklı olarak her şey denilebilir, ama asla devrimci oluşum denilemez.

Yine Dev-Sol, silahlı mücadele mi yapmak istiyor, “Kesintisizleri esas alıyorum” mu diyor veya “benim tezlerim var” mı diyor; o halde neyi varsa döksün ortaya. On yıl geçti, niye tezleri hayata geçmiyor? Şehir ve kır mı diyor; peki nerede şehir, nerede kır? Ba-

sitten karmaşığa doğru mu diyor; peki basit nerede, karmaşık nerede? Dağlar mı veya silah mı az, insan mı yok, örgütünü mü kuramıyor? Sorun neredeyse açıklasın. Yani açıklık ilkesini, yine halka karşı, devrimcilere karşı, kendine karşı bir hesap verme olayını mutlaka gerçekleştirsin ki, dürüstlüğüne insanlar ve halk içten inabilsin.

Bir başkası TIKKO'nun durumudur. Kııda gerilla olduğunu söylüyor, ama bu gerilla Dersim'den bir türlü niye çıkamadı? Dersim'deki de gerilla mıdır, yoksa orada bir klan yaşamı mı vardır? Yirmi yıldır bu gerilla niye bir sıçrama yapamadı? Niye hep darbe yedi? Bir ilerlemeye neden yol açamadı? Daha böyle birçok konu vardır. Eğer birazcık inandırıcı olmak istiyorsa, bunları izah etmesi ve de hesabını vermesi gerekir.

Diğer taraftan siyasi mücadeleyi esas aldığını söyleyenler, şimdiye kadar bir legal partiyi bile doğru dürüst niye kitleleştiremediler? Niye ciddi hiçbir kitlesel eylem gerçekleştiremiyorlar, burjuva parlamentosuna niye bir tek kişi bile sokamadılar? Bizim etrafımızda dört dörtlük tecrit çemberleri, duvarları örüldüğü halde biz nasıl bu düzeye geldik de kendileri gelemediler? Sen, yirmibeş yıllık, yetmiş yıllık siyasi çalışmayı esas alacaksın da, parlamentoya tek bir kişi sokamayacaksın! Bu ne biçim solculuktur? Peki bunların hiç mi hataları, eksiklikleri yok? Bir gün buna eğilip gereken değerlendirmeyi yapmayacaklar mı? Doğru yolda ilerlemeyi ve ittifak yapmayı bilmeyecekler mi?

Böyle irili ufaklı bir yığın başka grup da var. Elbette sosyalizm öğretisi iyi öğrenilerek gruplaşılabilir. Ama orta yerde darbeler, karşı-devrimci hamleler var; bir oldu, iki oldu, üç oldu, karşı-devrim habire hamle yapıyor. Peki yirmi yıldır bu gruplar dar grup olmaksızın niye çıkamıyorlar? Birisi çıksın parti olsun ve başı çeksın. Niye habire bölünme ve güçsüz düşme durumu yaşanıyor? Bu bir kader midir? Bunun birtakım nedenleri yok mudur? Niye bu nedenlere eğilinmiyor? Birleşmek, sağlıklı bir birliğe gitmek ve halkın alternatifini oluşturmak imkansız mıdır? Yaratıcı bir devrimci ortaya çıkmayacak mı? Mevcut durumu yirmi yıl daha yaşamak kader midir? Bunu diyenlerin normal bir vatandaş yaşamına geçmeleri daha

doğru değil mi? Eğer devrimcilik deniliyorsa, o halde devrimcilik ateşle oynama sanatıdır, düşmanı yakma, düzeni devirme hareketidir. Eğer yirmi yılda düzenden bir taş bile sökemiyorsa ve habire düzeni güçlendiriyorsa, peki bu ne biçim düzeni zayıflatma ve yıkma hareketidir?

Evet, zorlarına gitmesin ama, bir taciz hareketi bile olamadı Türkiye devrimci hareketi. O zaman, haklı olarak kendine yönelmesi, gözden geçirmesi ve mutlak sağlam bir yerden tutması gerekiyor. Birlik gerekiyorsa birlik, cephe gerekiyorsa cephe, parti birliği gerekiyorsa parti birliği, hazırlık gerekiyorsa hazırlık, eylem zamanı değilse eylem öncesi hazırlık, eylem zamanı ise eylem olmalıdır. Eylemde en çok siyasal sonuç yaratıcı olanı hangisiyse o seçilmelidir. Doğru kitle çizgisi gerekiyorsa o çizgi yaratılmalıdır. Bunları söylerken biz, alelacele bir doğrultuya girilsin demiyoruz. Uzun soluklu, doğru ve tutarlı bir istikamete girilsin istiyoruz. Şimdi Kürdistan devrededir; sıkışıldı mı Kürdistan'a çekilebilir, araç-gereç gerekli oldu mu oradan rahatlıkla alınabilir, eğitim yapılabilir. Bu durum göz önüne getirildiğinde her şeyin yapılabileceği açıktır. Kaldı ki, devrimin kendini hazırlaması ve yetkinleştirmesi için Türkiye'nin dörtbir tarafı açılmıştır. Bundan yararlanmak gerekir. Düzeni çöküşün eşğine getirmişiz; bunu değerlendirmek lazımdır. Başarılı örgüt ve eylem modeli var ortada, bunu PKK yapıyor, o halde doğru sonuç çıkarmak ve uygulamak gerekir.

Bunlar bir devrimcinin yerine getirmesi gereken asgari görevlerdir. Sadakatle, yaratıcı ve ölçen biçen bir biçimde küçük bir grup bile işe başlasa, bu aşamadan sonra rahatlıkla önemli sonuçlara ulaşabilir. Bizim buradaki eleştiri ve değerlendirmelerimizin özü de budur, başka hiçbir yöne çekiştirmemek gerekir. Mücadelemizin muazzam etkisi altında olan Türkiye'deki emekçi sınıf ve özellikle aydın-gençlik bugün bir beklenti içindedir. Biz, onların beklentilerinin boşa çıkarılmaması için gerekenleri yapacağız. Ve en önemlisi de, kendini gözden geçirmeyen, aslında yenilmiş oldukları halde yenilmez olduklarını söyleyen, devrimci, demokratik ve sosyalist özellikleri olmadığı halde öyle olduklarını iddia eden ve dolayısıyla bizi de istismar ederek Türkiye gençliğini, halkını, emekçilerini

doğru olmayan bir yolda etkilemeye çalışanların önüne geçeceğiz. Ya kendilerini gözden geçirip dzelterekler ya da kendileri aşılarak direnişimizin olumlu etkileri Türkiye halkının saflarına taşırılacaktır.

Devrimci görevlere başarıyla sahip çıkalım

Yaptığımız bu eleştiriler, şimdiye kadar görevlerini erteleyenlere, görevlerini yapmaya gc yetiremeyenlere güven vermek ve üzerlerine düşeni yapmalarını sağlamak içindir. Türkiye hem stratejik ve hem de taktik düzeyde mutlaka devrimci gelişmeye uğratılması gereken alandır diyoruz. Ve böylece bütün devrimcilerin, Türkiye ortamından kaynaklanan devrimci görevlerine sahip çıkmasını istiyoruz. Var olan çeşitli sosyalist ve devrimci kişi, grup ve partileri, bu temelde sorunları yeniden gözden geçirmeye, eğer parti birliği gerekiyorsa parti birliği temelinde, bu güncel değilse cephe birliği temelinde birleşmeye, yaşanmış olan bunca tecrübeden sonra artık mutlaka doğruları bulmaya, doğrularda ısrarlı hareket etmeye, bunun için amaç kadar araçları da doğru seçmeye, yaşam tarzını ve vuruş tarzını doğru belirlemeye, böylece devrim Şehitlerinin de anısına bağlılığın gereklerini yerine getirmeye, oldukça iyi niyetlerle inandığımız çok sayıda grup bünyesindeki devrimcilerin muazzam çaba ve direnişlerine layık ve saygılı olmaya, bunun somut ifadesi olarak başarılı bir devrimci çalışmaya yönelmeye çağırıyoruz.

Çok açık ki, karşımızda her türlü gerici, faşist ve sağ örgütlenme, düzenin en çürümüş partileri yeniden halklarla dalga geçmeye ve meydan kendilerine kalmışçasına ortalıkta cirit atmaya devam ediyorlar. Bu durumun da bir gereği olarak tüm devrimcileri, hiç olmazsa bunlara karşı halkın seçeneğini tam temsil eden, geçmişten çıkarılacak dersler işığında emeğin örgütlenişini ve direnişini başarıya imkan sunacak bir temelde düzenlemeye yol açan bir çalışmanın sahibi olmaya, PKK'nin Kürdistan'da büyük gelişmelere yol açan ve giderek Türkiye'yi de devrimle ayağa kaldırmaya götüren etkisini anlamaya, görmeye, değerlendirmeye ve bundan doğru sonuçlar çıkartarak üzerlerine düşeni yapmaya çağırıyoruz.

Gerçek enternasyonalizm ve halkların ortaklaşa omuz omuza mücadelesini isteme tutumu budur. Gerçek örgütsel dayanışma budur. Halklar için, hiçbir lafazanlıkla örtbas edilemeyecek olan gerçek kurtuluş yolu budur. Hiçbir teorik gerekçe, hiçbir farklı değerlendirme, bunca açık bir gerçeği ortadan kaldırmaya veya başka türlü göstermeye yetmez. Bunca şehit kanı pahasına, oldukça zorlanmış, fakat başarıya gitmiş mücadele tarzına saygılı olmanın biricik ifadesi, ondan doğru sonuçlar çıkarıp yararlanmaktır. Bunu zamanında yapmayanlar, daha büyük yenilgilerin ve acıların içinde kendilerini bulurlarsa, buna şaşmamaları gerekir. Ya karşı-devrim tarafından ya da devrim tarafından bu durumu yaşarlarsa, bunun sorumlusunun sadece ve sadece kendileri olacağını bilmeleri gerekir. Devrim, aman dinlemez bir harekettir. Eğer uyar ve gerekeni yaparsan, yürürsün. Yok eğer uymazsan, sağından ve solundan yapışır gibi görünürsen altında ezilirsin. Bunun da sorumlusu yine kendin olursun.

Demek ki, önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, PKK'nin Kürdistan'da doğru önderlik esaslarıyla yürüttüğü mücadelenin yol açtığı büyük gelişmelere Türkiye sahasında verebileceğimiz en iyi cevap, bu gelişmenin yarattığı etkiyi, yani düzen saflarında yol açtığı dağınıklığı subjektif planda da değerlendirmek, doğru bir devrimci teori, perspektif ve taktik düzenlenişe, yani örgüt ve eylem hattına ulaşmaktır. Bu yapılırsa, Türkiye halkı için de en iyisini gerçekleştirmiş oluruz. Ve böylece Türkiye devrimcilerinin yaşadığı bunca acıya, akıttığı bunca kana ve yine devrimci yaşam tarzına en iyi karşılığı vermiş oluruz ki, bundan da ancak ve ancak devrimciler ve halklar yararlanırlar ve mutlu olurlar.

Biz, Türkiye'deki devrimcileri de, eski ve yeni, hatalı ve hatasız, yanılıklı ve yanılıksız olanların hepsini, bir kez daha bu temelde durum değerlendirmesi yapmaya, PKK'nin yürüttüğü hareketi kavramaya ve kendilerini her türlü ittifaka açık hale getirmeye, PKK'nin yürüttüğü mücadelenin Türkiye üzerindeki etkilerini doğru görme ve kendi pratiklerini bundan doğru yararlandırmaya, bu temelde doğruları daha da açığa kavuşturup esas almaya, en önemlisi de, yerine getirilemeyen görevleri bu kez daha kararlı bir şekilde ve kişi-

liğini tam vererek yerine getirmeye, devrimci yaşama tam ve sürekli gelen bir devrimci kişiliğe ve bunun örgütüne ulaşarak mücadele etmeye ve başarmaya çağırıyoruz.

Kendi pratiğimize dayanarak söylüyoruz ki, mücadeleye böyle yaklaşanlar ve kendini bu temelde mücadeleye verenler, iç ve dış engeller ne olursa olsun, yine koşullar nasıl olursa olsun başarabilirler; başarmaları önünde ciddi hiçbir engel olamaz. PKK, bu konuda tarihi bir deney yaratmış, başarıya gitmenin temel durumunu sağlamıştır. Buna layık olmaya çalışalım ve mutlaka başaralım diyoruz. İnanıyoruz ki, bu temelde Türkiye ortamı üzerine gidenlerin başarısı kesindir. Biz, bu temelde görevlerinin üzerine gidenlerin sürekli yanında olacağız. Bu temelde görevlerinin üzerine yürüyenler de, halklarımızın kurtuluşuna giden yolda en doğrusunu yapmış ve başarmış olacaklardır.

Türkiye devrimine bu temelde yönelirken, bunun yeni bir adım, ama sağlam temelde başlayan bir adım olacağına inanıyoruz. Kendimiz de bu devrime çok yüklendik, çok şey aldık ve çok şey verdik; bundan sonra da bu temelde güvenmeye, desteklemeye ve başarıyı sağlamaya büyük özen göstereceğiz. Milliyet ayrımı yapmaksızın bütün devrimcileri, görevlerine bu temelde yönelmeye ve mutlaka başarmaya çağırıyoruz.

12 Ocak 1992

**Ayaklanma taktiği üzerine
tezler ve görevlerimiz**

Partileşme hareketi, silahlı mücadele ve gerilla çalışmaları günümüzde bizi gerçek bir ayaklanma sorunuyla karşı karşıya getirmiştir. Kürdistan'da gerçek bir devrim, güçlü bir ayaklanmaya dayanmadan gelişemez. Hatta silahsız kitle eylemleriyle hazırlanmayan bir ayaklanma da sonuç alamaz. Bir başka gerçeklik, gerillalaşmayan, gerillayla beslenmeyen ve gerillayı beslemeyen bir ayaklanmanın da sonuca gidemeyeceğidir. Devrimci bir parti bir anlamda basitten karmaşığa giden bir ayaklanma sorununu gündemine koymadan devrim yapamayacağı gibi, ayaklanmanın gerilla tarafından beslenmesini ve korunmasını esas almadan, bu temelde gerillayı sağlamca oturtmadan ve netleşmeye ulaştırmadan da devrimi gerçekleştiremez.

Ayaklanmanın planlı biçimde hazırlanmasıyla, özellikle Güney Kürdistan'da görüldüğü tarzda aniden doğan elverişli koşullar temelinde ortaya çıkışı arasında farklılık vardır. Kürdistan tarihinde örnekleri bolca görüldüğü gibi, kendi başına ele alındığında sağlam bir stratejiye dayanmayan bir ayaklanma sonuçta derin yıkımlara uğramaktan kurtulamaz. Partimizin bu konuda izlediği çizgi, esas itibariyle doğru bir çizgidir. Kürdistan tarihinde ilk kez yenilmeyen ve giderek gelişme sağlayan bir ayaklanma sürecine olanak hazır-

lanmıştır. Hem yakın geçmişte ve hem de günümüzde pasifizm yıkıldığı gibi, çok plansız ve örgütsüz ayaklanma tehlikesinin de önüne geçilebilmiştir. Düşmanın özellikle yıkım amacıyla kullanabileceği politikalarının aşılması için büyük çaba harcanmıştır.

Son birkaç yıl içinde gerçekleştirdiğimiz serhildanlar deneme niteliğinde olup, halka belli bir cesaretin yanısıra, bilinçlenme ve örgütlenme olanağını kazandırmıştır. Dolayısıyla günümüzde ayaklanmayı bir uygulama sorunu olarak gündemleştirmek gerçekçidir. Partinin artan bir önemle bu konunun üzerine eğilmesi, sorunu her yönüyle irdelemesi ve tecrübesini buna katması büyük önem taşımaktadır. Denilebilir ki, şimdi bu sorunu özellikle objektif koşulların olgunluğundan da öteye, tam bir örgütlenme sorunu biçiminde ortaya koyup, son derece ciddi bir devrim aşaması olarak gerçekleştirmek, hem de bunu yıllar sonrasının değil, bu yılın veya önümüzdeki ayların sorunu olarak ele almak mümkündür.

Kuşkusuz bunları belirtirken, yaklaşımın zayıflığını, genelde kendini devrime katamamanın ve ayaklanma gününde çok ciddi bir sorunla karşılaşıldığında gösterilecek zaafılar ve yetersizliklerin tahribatını hemen göz önüne getiriyoruz. Genelde devrimci görevlere yaklaşım biçiminin ortaya çıkardığı bireysel yetmezlikler, ayaklanma süreci karşısında bizi çok ihtiyatlı davranmaya götürüyor. Yapılan bütün eleştiriler, bir yerde artık sadece savaşçıların değil, binlerce kişinin yaşamının söz konusu olduğu bir mücadele biçimine onay sunmaya zorluyor. Ama tam da bu noktada geleneksel önderlik yapısı ve bizde de bir türlü rayına oturamayan militan yapı, böylesi çok ciddi ve güncel bir tarihsel eyleme layıkıyla yaklaşmamızı zorluyor.

Ayaklanma üzerine çok şey söylendi; bu konuda çok şey yapılmak istendi. Pratik bir olgu olarak ele alınması gereken ayaklanmaya, mevcut anlayışlarla yaklaşılır ve durum mevcut yanlışlarla izah edilmek istenirse, belli ki daha ciddi kayıpların verilmesi kaçınılmazdır. Mevcut devrimcilik düzeyi, sorumluluk anlayışı, görevlere yaklaşım tarzı ve kendini hazırlama düzeyi, gerçekten çok ciddi bir aşamada bulunan bu ayaklanma sorununa ve ayaklanmanın başarısına olan iddiamızı zayıflatmaktadır. Ayaklanma süreçleri çok hızlı

ve olağanüstü süreçlerdir; günün yirmidört saati taktik deha isteyen süreçlerdir. Günlük taktik geliştirmeyi bir yana bırakalım, bazen aylarca kısır bir döngü içinden kurtulamamak, bizde çok yaygınca yaşanan bir durumdur. Ayaklanmanın öncü düzeyi bu konuda kendini güçlü bir biçimde yetkinleştiremezse, gerilla savaşında olduğu gibi zorlukların ve dolayısıyla kayıpların daha fazla olacağı açıktır. Çünkü ayaklanma düşmanın denetiminin fazla olduğu alanlarda gelişen ve kentsel yanı ağır basan, bu yüzden düşmanın istediği kadar darbe vurabileceği bir mücadele aracıdır. Ama öncünün mahareti bunu önleyebilir. Gerek düşman hedeflerinin ele geçirilmesi, gerek yeraltı çalışmaları ve gerilla bağlantısıyla kayıplar asgariye indirilebilir. Bunu yapabilecek güç, öncü güçtür. Kendiliğinden gelişecek ayaklanma, yenilgiye en çok uğrayacak ayaklanmadır. Öncüsüz ve plansız olan, gerilla ile bağlantısını gerçekten kuramayan, kısacası bütün iç ve dış bağlantılarını iyi ayarlayamayan ve yönetimini iyi kuramayan bir ayaklanma pratiğinin ağır kayıplarla sonuçlanacağı açıktır. Dolayısıyla ayaklanma önderliği, bu önderliğin yeraltı çalışmalarındaki çabası ve dağla bağlantısı yeterli olmadan ve bazen bir yığın önlemi peşisıra getirmeden, bu işlerin altından çıkmakta çok zorlanacaktır.

Ayaklanmada cesaret kadar yaratıcılık, ihtiyatlı davranmak kadar atiklik çok gerekli olan hususlardır. Ayaklanma aynı zamanda bir fırsattır, savaşın kaderini yirmidört saat içinde değiştirebilme sanattır. Öyle aylara değil, birkaç güne sığdırılan veya yükselişi birkaç gün içinde olabilen eylem biçimi olduğu için, ayaklanma, günlük öncülük tarzı olağanüstü olan ve önderlerin önemli rol oynayacakları bir savaş biçimi olmaktadır. Ayaklanma çok iyi çalışan bir mantık yapısı kadar, nasıl ilerlemek gerektiğini çok iyi kestirebilen insanların işi olmaktadır.

Ayaklanmanın öncülüğü üzerinde daha yoğunca durmak mümkündür. Partimizin bugüne kadar az çok bir perspektif kazandırma durumu olsa da, böylesi güçlü ayaklanma önderliklerine ulaşamadığı bilinmektedir. Aslında biz ayaklanma komitelerini somutlaştıramadık. Şehir çalışmalarını yürütenler çok cılız çalışmalarıyla halka ulaşmak şurada kalsın, çoğunlukla kendilerini bunun önünde en-

gel olmaktan kurtaramadılar. Şimdiye kadar sürdürülen çalışmalara baktığımızda, kitlelere sahip çıkamama, oldukça zengin gelişme olanaklarına rağmen buna cevap verememe ve hatta yük teşkil etme durumlarını görebiliyoruz. Açık çalışmalarla düşmana fırsat verilerek birçok yakalanmaya yol açılmaktadır. Sorumsuzca yapılan örgüt pratiği biraz böyledir. Tabii bu tipteki komiteleşmeyle daha sıcak bir savaşımın içine girilirse, tahribatların oranı daha çok artacaktır. Ayaklanma komitelerinin çok gizli yeraltı savunmasının olması, planlama ve örgütlenmeyi çok uygun yapması, en azından belli bir süre içinde sonuç alınmaya kadar düşmanın bütün önlemlerini boşa çıkarmasını bilmesi gerekir. Her türlü darbelenmeye açık bir ayaklanma çalışması birçok çabanın boşa çıkarılmasına yol açacaktır.

Kürdistan'da geçmişi kat be kat aşan bir pratiğe girmiş bulunuyoruz. Geçmişin olumsuzluklarını aşan yeterli kadro ve yeterli çalışma temelinde öncülüğü özenle hazırlamak ve görevlendirmeyi bu temelde geliştirmek büyük öneme sahiptir. Şimdi içine gireceğimiz en temel çalışma bu olmaktadır.

Ayaklanmanın dış çerçevesi: Uluslararası ve bölgesel gerçekler

Siyasal gelişmelerin mevcut düzeyine baktığımızda da ayaklanmanın kaçınılmaz olduğunu görmekteyiz. Genelde Kürdistan'da ve özelde Kuzey Kürdistan'da emperyalizmin, sömürgeci hükümetin ve çeşitli ajanlarının Kürdistan halkını bir devrimden alıkoymak ve kendi denetimlerine almak istedikleri çok açıktır. Her ayaklanma kitleleri muazzam bir birliğe ve örgütlülüğe götürür. Genelde bir ayaklanma halkın gizli enerjisini açığa çıkarır, kendini yeniden yapmanın muazzam olanaklarını sunar. Köylü kitleleri için ayaklanma, bir anlamda kendini yeniden yaratmaktır. Veya ayaklanma bir anlamda bir halkın yeniden doğuşu demektir. Ayaklanma aynı zamanda emperyalizmin ve sömürgecilerin her türlü ajanlarının uzun yıllara dayanan dünyalarının yıkılması, birçok karşı-devrimci çıkarın yerle bir edilmesi, statükonun parçalanması ve halk açısından gerçek yaratıcı gücün açığa çıkması, uyutulan ve çürütülen bir halkın

görkemli bir biçimde kendini yaşamın içine çekmesi, hele bu halk Kürdistan halkıysa bölgede en güçlü devrimin tahrik gücü olması ve öteki halkların yüzyıllardan beri içinde tutuldukları amansız baskı düzenine, köleleştirilme ve uykuda olma durumuna büyük bir darbe vurması, başka bir anlamda Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelelerine büyük bir ivme kazandırarak dev bir atılım yaptırması, Ortadoğu halklarını stratejik anlamda devrime çekerek emperyalizmin ve gericiliğin o yüzyıllık denetimini çok büyük bir darbeyle aşması demektir.

Özellikle son dönemler PKK önderlikli gelişmelere karşı çok açık bir tavır geliştirilmektedir. Bize çok somut olarak yansıtılan durumlar vardır. Kürdistan'da patlak verecek bir ayaklanmanın anlam ve önemini çok iyi bilen emperyalist mihraklar, kendi ajanlarını bize kadar yolladılar. Daha dün TC'nin başkenti Ankara'da başbakanla gizli görüşmeler yaptılar. Bu gizli görüşmelerin tarihsel bir aşamaya gelmiş olan Kürdistan devrimine karşı komplolarla birlikte geliştirildiğinden kuşku duyulmamalıdır. Yine hiç kuşku duyulmamalıdır ki, bunlar, Kürt sorununa çözüm getirmek bir yana, devrimci temelde çözüm arayan Kürdistan kurtuluş gerçeğine ve Kürdistan devrimine karşı en hileli ve en gizli kapaklı temelde geliştirilen bir karşı-devrimci çaba içinde bulunmaktadırlar. Ortada hala bulanıklık vardır. Hala bazıları bu emperyalist ve sömürgeci ülkelerin Kürt reformu geliştireceklerini sanıyorlar. Bunu yayıyorlar ve hem de bu faaliyetlerini hızlandırmış bulunuyorlar.

Özellikle Demirel-İnönü hükümetinin, “Halka şefkat, PKK'ye rahmet” adı altında yürütmek istediği komplo çok daha sinsi bir karşı-devrim çabasıdır. Son günlerde Çekiç Güç'ün devreye sokulması söz konusudur. Son Bestler saldırısında bu açığa çıkmıştır. Bunu sahtekarca yapıyorlar. Yayılan haberlere göre, Çekiç Güç sözümona PKK'ye yardım etmiştir. Bu çok büyük bir sahtekarlıktır. Bulanıklığı artırmak için bunu yaptıklarını sanıyorum. Çekiç Güç'ün Saddam rejimine karşı ve dolayısıyla Kürtleri korumak için değil, tam tersine PKK'nin önderlik ettiği tarihsel bir ulusal kurtuluş mücadelesine karşı konuşlandırıldığını örtbas etmek istiyorlar. Utanmaz Türk burjuva basını da kasıtlı bir biçimde, “Çekiç Güç PKK'ya

yardım ediyor” propagandasıyla kitleleri şartlandırmak istiyor. Basının birdenbire bu biçime kayması kanımca bu nedenledir. Çekiç Güç'ün halka karşı olma konumunu gizlemeye ve Kürt halkına şirin göstermeye çalışıyorlar.

Bu durum çok somut olarak şunu gösterir: Türk devleti, Güney Kürdistan'daki ajanlarının bu işi tek başlarına götüremeyeceklerini anladığı için Çekiç Güç'ü İncirlik ve Pirinçlik'te tutuyor. TC'nin, işi biraz da müttefiklerine havale etmek istediği belli oluyor. Bir İngiliz gazetecisi Talabani'ye, “Kürdistan'da iç savaş ve ayaklanma geliyor” dediğinde, Talabani, “Hayır, biz Türklerle kardeşiz, hepimiz müslümanız. Türklerle çok iyi geçiniyoruz, böyle bir şey olamaz” diye karşılık veriyor. Aslında bu, birlikte ne tür bir gelişme yaratmak istediklerini gösteriyor. Barzani'nin temsilcisi Demirel ile gizlice görüşüyor. Kanımca aldıkları bu son önlemler sonucunda birlikte gece gündüz Güney'deki çalışmalara darbeler vuruyorlar. Bunun somut örnekleri vardır. Arkadaşlarımızı veya yurtseverleri bulur bulmaz, bunları katletmeye kadar gidiyorlar. Bu anlamda nedensel gözükara oldukları ortaya çıkıyor. Bizzat okuduğumuz bildirimlerinde de bu yönlü yaklaşımlarını dile getiriyorlar. Ortaya çıkan sonuca göre, bunlar gizli bir ayaklanma sürecinden çekiniyorlar ve bir uluslararası karşı-devrim bloku gibi kümeleniyorlar.

Kürdistan ilk defa bu aşğılık güçlerin denetiminden çıkmaktadır. Yani Güney Kürdistan'daki emperyalist ajan şebekesinin kontrolünü yırtma gerçeğı açığa çıkmıştır. Bu önemlidir. Geçen yıl bunun ilk denemesi yapıldı. Kürt işbirlikçiler, üstelik Irak rejimiyle anlaşarak Güney Kürdistan'ı denetim altına aldılar. Ama tam denetim altına almaları zordur. Çünkü basit bir otonomi için ve uzlaşma çerçevesi içinde hareket eden Kürdistanî Cephe'nin emperyalistlerin desteğı olmadan yirmidört saat bile ayakta duramayacağını herkes görmektedir. Ayrıca bu güçler halk üzerindeki denetimlerini hırsızlık ve çapulculuktan öteye götüremezler. Bu görülmüştür. Kürdistanî Cephe sömürgecilerin ve emperyalistlerin artık fazla bel bağlayacakları bir denetim gücü değildir. Bunların bu güçlerle eski tip bir denetimi sürdürmeleri zordur. I-KDP tipi geleneksel bir ajan şebekesini başarıyla Kürt halkının başına bela etmeleri düşünülemez. I-

KDP bu olumsuzluğunu o denli ileri götürmektedir ki, yurtseverleri katletmeye kadar gidebilmektedir. I-KDP'nin kırk-elli yıldan beri emperyalizmin elinde en tehlikeli maşa olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Bu örgüt son derece komplocu, ta 1960'lardan beri en ufak bir gelişmeyi engelleyen, bütün Kürdistan çapında dürüst yurtseverleri, aydınları ve devrimcileri katleden bir güçtür. İlk defa PKK bu oluşuma doğru bir teşhis koydu. Bununla birlikte pratik önlemler de alarak onu teşhir ve tecrit etti. Aynı zamanda onu başarılı olamaz duruma düşürdü.

İşte tam da bu noktada bu güçler Washington ve Ankara ile çok açık ve iç içe ilişkiler geliştirmeye çalışmaktadır. Bu somuttur. Ankara görüşmelerinde olası bir Kürdistan ayaklanmasının pratikte ve hatta günlük olarak nasıl önlenebileceğine ilişkin ortak bir çalışma içine girdiklerini sanıyorum. Demeçlerden bunu çıkarmak zor değildir. Bu yeni bir durumdur. Bu aslında eskiden gizli kapaklı biçimde yürüttükleri komploculuğun ve Kürdistan halkına dayattıkları tehlikeli bir ajanlığın açığa çıkarılarak zayıflatılması anlamında yeni bir durumdur. En önemlisi mevcut parti çalışmalarımızın yetmezliklerine rağmen, yine de ayaklanma sürecini daha üst bir aşamada başarabileceğine ve gerçekleştirebileceğine ilişkin yeni bir durumdur. Daha da objektif olarak, Kürdistan halkının artık aşiretçi-feodal sosyal yapıyı yıkabileceği ve bunun yerine ulusal demokratik bir çerçeveye doğru hızla tırmanacağı, partinin de oldukça bilinçli ve örgütlü çabalarıyla kitleleri hızlı bir gelişme sürecine sokacağı bir uyanış ve hareketlilik durumu söz konusudur.

Bütün bunlar ne anlama gelir?

Kürdistan devrimi her ne kadar parçalı, tekil ve görünürde fazla açığa çıkmayan bir durum arzetsede, aslında kendisini dışı vuraçak, genelleşecek ve uluslararası düzeyde çok önemli yansımalarla bulunacaktır. Ortadoğu'da birçok emperyalist, sömürgeci ve gerici hesabı altüst edecek ve önü alnamaz bir devrimci gelişmeye yol açacaktır. Bütün bunlar Kürdistan devriminin önemli bir aşamaya geldiğini göstermektedir. Kürdistan devriminin günümüzde ulaştığı gelişme aşamasına bakarken, gerçekte birçok faktörü göz önüne getirerek bakmak gerekir. Uluslararası sömürge Kürdistan, bir anlam-

da uluslararası Kürdistan devrimi demektir. Denilebilir ki, Kürdistan devrimi uluslararası emperyalist çevrelerin hesaplarını altüst ederek, onları beklenmedik bir durumla karşı karşıya getirirken, içerideki işbirlikçiler de tümenden kendilerine güvenmedikleri için dış olanaklara bel bağlamışlardır. Burada zafere doğru giden Kürdistan devriminin gücünü görmek gerekir.

Irak örneğinde görüldüğü gibi, emperyalistlerin çıkarları gerektirdiğinde, Birleşmiş Milletler kullanılarak bu ülkenin kontrol altına alınmasında nasıl tam bir uluslararası işbirliği geliştirildiyse, Kürdistan devrimine karşı da özgül koşullara göre benzer tavırlar sergilenmektedir. Çeşitli güçler bu konuda başvurdukları ikiyüzlü yöntemlerle sonuca gitmek istiyorlar. Bunu insan hakları, demokrasi ve “yeni düzen” maskesi altında yapıyorlar. Bunu aslında ABD önderliğindeki yeni sömürgeleştirmenin yeni bir halkası olarak görmek gerekir. Mevcut rejimin zaaflarının yol açtığı anti-demokratik vb. uygulamalar gerekçe gösterilse de, emperyalizmin bu temelde Irak'a yönelik olarak geliştirdiği müdahale yeni sömürgeleştirmeyi hedeflemekten öteye gidemez. “Yeni düzen”in demokratik olmak ve sorunlara çözüm getirmek iddiası tam bir sahtekarlıktır. Sözü edilen “yeni dünya düzeni” politikası, daha çok baskı ve daha çok sömürü ortamının yaratılmasını hedeflemekte, Ortadoğu petroleri ile halkların özgülleşme olanakları üzerinde baskı ve denetim kurmak istemektedir. Nitekim bunu bir dönem İran üzerinde de yürütmek istediler. Şimdi ise Libya üzerinde geliştirmek istiyorlar. Libya ve İran'ın “terörist devlet” olarak ilan edilmesi, yine aynı politikanın geçen dönemde Suriye'ye karşı geliştirilmesi, uluslararası ortak baskı uygulamasına yönelmek ve bu anlamda eskiden tek tek devletlerin yaptığı sömürgeleştirmeyi şimdi birleşerek yapmak, yeni tür bir sömürgeleştirmeyi birlikte yürütmek, Sovyetler Birliği'nin çözümlenmesinden sonra ABD'nin içine girmek istediği yeni taktiktir. Yani ABD, uluslararası emperyalizmin birleşik gücünü esas alarak yeni sömürgeciliği sürdürmek istemektedir.

Yeni olan şey budur, ama bu aynı zamanda eski emperyalist politikaların devamıdır. İşte buna benzer bir politikayla ABD önderliğinde Kürdistan'ın reformlara tabi tutulacağı, Kürdistan'da yeni bir

dönem başlatılacağı ve “yeni dünya düzeni”nden Kürdistan'a da birtakım yansımaların geliştirileceği sahtekarlığı altında, uyanan ve devrime koşan Kürdistan gerçeği üzerinde emperyalizmin yeni sömürgeciliğinin bir düzenlemesi gerçekleştirilmek istenmektedir. Tabii bu politikanın başarısı için birleşik hareket etmek esas alınmaktadır. Bu politikanın gerisinde ABD ve özellikle Avrupa vardır. Günümüzde “yeni dünya düzeni”nin sahibi olan güçler bunlardır. Bu “yeni düzen” güçleri Kürdistan'da artan devrim tehlikesini birlikte karşılamaya çalışıyorlar. Bunu yaparken, eskinin o katı klasik sömürgeciliği yerine, biraz yumuşatılmış bir sömürgeciliği esas alıyor ve biraz kapitalizme açılmış bir Kürdistan'ı kendi çıkarlarına uygun görüyorlar. Nitekim Talabani'nin mektubunda bunlar ortaya konulmuştur.

Talabani mektubunda kapitalizm temelinde dünyanın nasıl yeniden düzene tabi tutulduğunu, ılımlılaştırma ve serbest ekonomi adı altında serbest piyasanın nasıl geliştirildiğini belirterek, adeta şunları demeye getirmektedir: “Emperyalist-kapitalizm Kürdistan için kapitalist bir program geliştiriyor. Ben şimdiden buna dört elle sarılmış bulunuyorum. Sen de sarılmak zorundasın. Ulusal kurtuluş, sosyalizm vb. lafları bir yana bırak. Kapitalizmden gelebilecek uşaklık payını alalım. Apo kardeş, eğer bunları yaparsan iyisin, güzelsin; yapmazsan bu yaman dönemde tarih seni tasfiye edecektir...” Aslında Talabani bunu biraz daha ılımlı bir temelde yapmak istiyor. Ama her ikisi de emperyalizmin aleti olmayı ifade ediyor. Geçen yılın sonlarında bunu bize çok açık bir biçimde dayatma cüretini gösterdiler. Geçenlerde Kürdistan Cephe'nin bildirisini okuduk. Bildiride bu tehdit çok açık bir biçimde dile getirilmektedir.

Demek ki, bu aşamada Kürdistan genel anlamda bir devrime doğru giderken, aslında bu uluslararası çerçeve içinde hareket eden güçler vardır. Bunlar kendi aralarında görüşüp tartıştılar. Bunların belli bir anlaşmaya ulaştıkları kanısındayız. Türk burjuvazisinin katı sömürgeciliği ve geleneksel yok etme politikasının biraz yumuşatılmış bir biçimini bu anlaşmanın içine katmak istiyorlar. Gerek daha önceki Özal hükümetinin, gerek yeni koalisyon hükümetinin böyle bir yumuşamaya rıza göstermekten başka seçeneklerinin bu-

lunmadığını sanıyorum.

Dikkat edilirse, Talabani'nin mektubundaki yaklaşımda, hatta dolaylı da olsa TC hükümetinin etkisiyle içine girdiği tutumda bizi tek taraflı olarak silah bırakmaya davet etmesi gibi bir durum vardır. İki bina Doğru dergisinde de yayınlanmıştır: Yavaş yavaş bir “PKK affı”nın geliştirileceği söylenmektedir. Bundan anlaşılması gereken şey bellidir. Devrimden ve giderek devrimin silahlı gücünden vazgeçildikçe, bunlar adım adım sağlandıkça, “PKK affı” geliştireceklerdir. Yani, “devrimden vazgeçenler için af geliştiririz” demek istiyorlar. Bu bir yumuşama tabiri oluyor. Bunun için daha şimdiden Çekiç Güç'ü, Kobra helikopterlerini ve amansız terörü göstererek, “ıslah olmazsanız, KDP Güney'den vururken, biz de buradan vuracağız; Çekiç Güç'ün darbeleri altında ezilirsiniz” diyorlar. Sözümo-na bizi ehlileştiriyorlar.

Bunlar bilinen ve oldukça açığa çıkan hususlar olurken, bizim yapmamız gereken şeyler kendiliğinden anlaşılıyor. Biz bu plan karşısında hiçbir zaman yanılmadık. Henüz hareket olarak ortaya çıktığımız koşullarda bile bunların nemenem güçler olduklarını çok iyi görüyorduk. I-KDP gericiğinin Kürdistan halkının en büyük baş belalarından biri olduğunu çok iyi tespit etmiştik. Bunlarla yoğun bir mücadeleimiz oldu. Bu konuda da büyük yanlışlar ve hatalar ortaya çıktı. Bunları yurtseverlikle karşılama ve kendilerine doğru yönelmeme durumu çok büyük değerler kaybetmemize ve yüzlerce yurtseverin şehit düşmesine neden oldu. Bu konuda PKK'deki taktik önderliğin ipe sapa gelmez tutumu Mardin ve Lolan pratiklerinde büyük değer kaybına yol açtı. Hatta şimdi de bazı alanlarda aynı durum devam etmektedir. Aslında taktik önderliğin rahatlıkla bu ajan gücün teşhir ve tecritini sağlaması ve işini bitirmesi olanak dahilindeyken, bu yapılmadı. O uyduruk taktik önderlik bu konuda hesap vermek zorundadır. Çünkü bir ajan şebekesini rahatlıkla tasfiye etme durumu varken, bu şebekeye karşı tutarlı hareket edememe ve ona karşı parti çizgisiyle savaşmama, bu şebekeyi daha da tehlikeli hale getirdi. I-KDP kırk yıldır sürüp gelen bir tehlikedir. Bu oluşum, tarihi boyunca birçok yurtseveri katletti. Doğu ve Güney Kürdistan'da birçok devrimci Kürt aydınının kanına girdi.

Çok kabarık bir suç dosyasına sahip olan bu şebekenin tasfiyeciliği, komploculuğu ve reformist yaklaşımları özellikle Almanların da geliştirmek istedikleri bir politikaydı. Almanya'da 1970'lerin başından beri Komkar adı altında Özgürlük Yolu veya diğer adıyla TKSP hazırlanmak istendi. Şimdi daha farklı bir adım atmak istiyorlar. Bunların hikayesi bilinmektedir. PKK'yi tecrit etme çabalarıyla birlikte, sahte bir liberal kanat ortaya çıkarılmak istendi. Son olarak, “Kürt İnsan Hakları ve Özgürlükleri Komitesi” ve “Kürt Konferansları” adı altında sözümona alternatif bir çözüm, silaha ve her iki tarafın “terör”üne alternatif bir üçüncü yol geliştirmeye çalışıyorlar. Stockholm, Paris, Washington ve Bonn'da geliştirilen şeyler bunlardır. Yani ABD'ye ve kısmen İngiltere'ye dayalı klasik KDP ajanlığı yerine, Fransa, İsveç ve Almanya gibi ülkelere, yani Avrupa'ya dayalı üçüncü bir yol çalışmaları geliştirilmek istendi. Şimdi bu çalışmalar Ankara'ya taşınılmaya çalışılıyor.

Tabii eğer teslim olup geri çekilirse, bütün bunların özünde PKK'ye de yer vardır. Yoksa “teşhir ve tecritin tamamlanması” yaklaşımı sürdürülecektir. Almanya'da açılan dava hala bunun için bir rehine davası olarak sürdürülmektedir. Teşhir ve tecrit daha da devam etmektedir. Bunlar için Ankara'da görüşmeler yapılmaktadır. Sanırım bu ayda ve bu günlerde İstanbul'da bir Kürt konferansı yapacaklardır. Ama adamlar PKK'den korktukları için bunu biraz utangaç bir biçimde yapmaya çalışıyorlar. Daha doğrusu halk kitleleri hiç itibar göstermediği, tersine lanet getirdiği için, gizli yürütmek durumunda kalıyorlar. “Rojname” adında bir gazete çıkardılar. Hürriyet gazetesine benzetilmek istenen bu iğrenç gazeteyle biraz ortamı denemeye çalışıyorlar. Belli ki bütün bunlar son tahlilde PKK önderliğini boşa çıkarmak için yapılıyor. Bu konudaki gelişmeler süratlidir ve artık basına da yansdığı için üzerinde uzun uzun durmayı gerektirmeyecek kadar nettir.

Başında da belirttiğimiz gibi, bizim ayaklanma planımız bütün bu durumları göz önüne getiren, uzun bir süreden beri kendisini oldukça hazırlayan, basitten karmaşığa doğru gelişmeyi esas alan bir yaklaşıma sahiptir. Örneğin Güney Kürdistan'da ortaya çıkan duruma benzer anormal gelişmeleri karşılar niteliktedir. Devrim, tesa-

düfler ve fırsatlardan yararlanarak büyük gelişmeler kaydedebilir. Ama bunun için devrimcilerin hazırlıklı olmaları gerekir. Alışıl-gelmiş tekdüze çalışma tarzı, standart ve hızlı gelişmeleri görmeyen bir devrimci tarz böylesi tarihsel fırsatlardan yararlanma gücünü ve yeteneğini gösteremez. Özellikle geçen yıldan beri Güney Kürdistan'da ortaya çıkan fırsatlardan yararlanamama durumu bu gerçeği doğrulamaktadır.

Şu anda Kuzeybatı Kürdistan'da muazzam bir ayaklanma durumunun söz konusu olduğunu biliyoruz. Ama öncünün bunu tam idrak edememesi ve idrak edip bunu örgütlenmeye dönüştürememesi de bir sonuçtur. Örneğin bizim açımızdan şimdi koşullar elverişli midir? Eğer elverişliyse, bu koşulları nasıl kullanabiliriz? Her gün artan fırsatları göz önüne getirerek, olanaklardan yararlanmaya çalışacağız. Bu konuda yaratıcılığa, gerçek bir ayaklanma önderliğine nasıl ulaşabiliriz? Lafta ve propaganda düzeyinde değil, eylem düzeyinde ve hatta çok kısa bir uygulama planıyla birlikte savaş düzeyinde nasıl ele alabiliriz? Şimdi sorun bu noktaya gelip dayanmıştır. Ama genelde öncünün sığılığı söz konusudur. İşte Güney'de ortaya çıkan durum vardır. Yine Kuzey'deki durum vardır. Fırsatları değerlendirmemek bize pahalıya mal olmaktadır. Bunun eleştirisini yapıyoruz. Tabii sadece eleştiri yapmakla sorunlar çözülemez. Bizim için gerekli olan doğru taktik nedir ve nasıl uygulama alanına konulabilir? Şu anda gündemimizde bulunan temel sorun budur. Uluslararası ve bölgesel gerçekler Kürdistan devriminin tarihsel ayaklanma önderliğini artık bize vermektedir. Bu önderliği yürütmemiz gerektiği artık tartışma götürmez bir biçimde kendini ortaya koymaktadır.

Kürdistan halkı bu konuda kararını esas itibariyle devrimden yana vermiş görünmektedir. Kürdistan halkı emperyalizmin sözümona yeni çözüm yollarına, ajanlarına ve çapulcularına meyil vermek bir yana, hem Güney'de, hem de Kuzey'de bir an önce bunlardan kurtulmak istemektedir. Emperyalizmin yarattığı yapay oluşumlara tek metelik yer vermeyeceğiz. Yani halkımız ve onun dayandığı yaşam koşulları açısından gerçek anlamda ayaklanma koşulları söz konusudur. Halkımız gerçekten ayaklanmak istiyor; planlı ve örgütlü

olarak ve başına büyük badireler getirmeyecek bir önderlikle ayaklanmak istiyor. Son iki yılın deneyimleri ve özellikle son bir yıllık çarpıcı deneyimler, tartışma götürmez bir biçimde halkımızın büyük çoğunluğunun ayaklanmaya onay verdiğini gösteriyor. Bu da bir ayaklanma için başarının yarısıdır. Bu öyle kolay bir şey değildir, geçmiş deneyimlerin bir sonucudur. Halk kitleleri her türlü bastırma girişimlerine rağmen bu duruma gelmişlerse, bu çok ciddi bir tarihsel gelişmedir; mutlaka karşılık verilmesi gereken bir gelişmedir.

Gerçek devrimciler, bir halkın bu duruma geldiğini görmekle en büyük fırsatı yakaladıklarını ve büyük bir devrimin eşliğine geldiklerini görür ve rollerini ona göre oynarlar. Unutmayalım ki, Kürdistan halkı açısından daha düne kadar adını bile söyleyemeyecek bir konumdan şimdiki en büyük cesaret ve fedakarlığı gösteren ve “her şeye varım” diyen bir konuma yükselmek devrimde zaferin yarısıdır. Bunu görmek ve bunun büyük heyecanını duymak, devrimin bu büyük hayalini görmek kadar, onun büyük duyarlılığına sahip olmak, “artık gün kader ve savaş günüdür” diyerek kendini bu işe tamamen yatırmak: Öncünün görmesi gereken halk gerçekliği işte budur. Yüzyılların rüyası gerçekleşebilir duruma gelmektedir. Bu şimdiye dek yaşanmamış olan farklı bir durumdur. Emperyalizm kendi açısından kullanmak istese de, mevcut uluslararası durum devrim lehine daha fazla kullanılabilir. İlk kez bu düzeyde sömürgeci bir devletin “milli sınırları”nın parçalanması söz konusudur. Emperyalizm sömürgeci Türk devletini koçbaşı olarak kullanıyor. İran, Irak ve Suriye, emperyalizmin Kürdistan'ın etrafında örmek istediği tecrit çemberinin dışında bulunuyorlar. Bu çok önemli bir dış çerçevedir. İran, Irak ve Suriye üzerinden bugün Kürdistan'a karşı bir tecrit çemberinin kurulamaması çok önemlidir ve lehimize olan bir durumdur. Hatta Yunanistan ve Kafkasya da açılmıştır. Ermenistan ve Gürcistan, Türkiye açısından eskisinden daha iyi bir durumda değildir.

Bütün bunlar ne anlama gelir? Bunlar, çerçevenin çok olgun ve uygun bir durum arzettiğini göstermektedir. Dolayısıyla Kürdistan halkı kendi tarihinde ilk kez böylesi bir durumu yakalamaktadır.

Halkımızın içeride aşiretçi-feodal çitleri kırması ve dayatılan iğrenç kapitalist çapulculuğun halkı daha da tahrik etmesi çok önemli bir durumu ortaya çıkardığı gibi, uluslararası düzeydeki son değişikliklerle birlikte Irak rejiminin içine sokulduğu durum, İran'daki İslam devrimi, Suriye'nin anti-siyonist politikası ve Kafkasya'daki dağılmalar, arayıp da bulamayacağımız ideal bir ortam oluşturmaktadır. Büyük ayaklanmacılar, çemberlerin kırılmasının ve ortaya çıkan böylesi koşulların ne anlama geldiğini çok iyi bilir ve böylesi koşullarda birkaç devrim ortaya çıkarabilirler.

Ama devrimci saflarda görülen ve bizim eleştirdiğimiz o öncelikle kendini kurtarma, küçük-burjuva dünyasını idare etme tutumu ve özgürleşmemiş yapılar, bu tarihsel fırsatları değerlendirememeye götürmektedir. Bizim burada epeyce sınırlı bir alanda yürüttüğümüz çalışmalar taktik alanda derinleşmeye yol açarken, bu tutum sahipleri daha doğru dürüst kendilerini bile yaşatamamakta; kendilerine zor bela ulaştırdığımız birkaç parti olanağı üzerinde çok soysuz bir biçimde tepinmekte; bu olanakların üzerinde ölü gibi seyretmekten onları kemirmeye kadar çeşitli tutumlar sergilemektedir. Tabii bunlar tarihin bu çok elverişli iç ve dış koşullarını değerlendiremezler. Bu tipin değerlendireceği şey, kendi basit dünyasını kurtarmaktır. Böylesi basit bir kurtarma endişesi içinde olanların bu elverişli koşulları değerlendirememeleri anlaşılır bir şeydir. PKK öncülüğünün içinde bulunduğu acı durum biraz da böyledir.

Demek ki ekonomik ve sosyal yönden eski geleneksel yapının parçalanması, siyasal düzeyde cesaret kazanmış bir halk gerçeğine ulaşılması ve en azından şimdilik dış ortamın da Kürdistan devrimi lehinde bir durum arzetmesi söz konusudur. Kürdistan'ın büyük bölümü birçok yönüyle devrime hazırlanmıştır. Dolayısıyla gelişmekte olan Kürdistan devrimi, faşist Türk sömürgeciliğine ve arkasındaki emperyalist gericiliğe yöneltmiş bir devrimdir. Bu nedenle emperyalist devletler devrimimize destek olmasalar da, karşısında da duramayacaklar, hatta devrimin bir cephe gerisi durumuna gelmeyi engellemeyeceklerdir.

Kullandığımız cephe gerisi alanlar bugün devrimci mücadele için büyük rol oynamaktadır. Tabii cephe gerileri Kürt halkının içinde-

dir. Cephe gerileri sundukları çok yönlü olanaklarla bir savaş cephesi gibi rol oynamaktadır. Bu konuda bilinen alanlar vardır. Devrimin gelişmesi açısından halkın konumu muazzam bir durumu ifade etmektedir. Önemli olan kullanılmamaktır. Bu durumun bu biçimiyle altı ay veya bir yıl kadar devam etmesi devrimde zafer kazanmak için bulunmaz bir fırsat olacaktır. Bunun mutlaka değerlendirilmesi gerekir. Bu, yüz yılda bir yakalanabilecek bir fırsat niteliğindedir. Mevcut çemberin kırılmasına ve artan dış cephe gerisi ortamına böyle yaklaşmak gerekir. Kısacası sorun halkın iç durumu değildir, bu çok elverişlidir. Dış cephe gerilerinin konumu da çok olumludur.

Ayaklanma ve devrimci önderlik

Sorun gelip şuna dayanmaktadır: Öncü bu işin yürütücü gücüdür. Bu işin zavallı bir devrimcilikle yürütülemeyeceği açıktır. Arkadaşlarımız devrim karşısında adeta suçüstü yakalanmış durumda bulunmaktadır. Bu tür devrimcilikle hiçbir şey kurtarılamaz. Kelleyi bile kurtaramayan devrimcilik bir halkı nasıl kurtarabilir? Böylesi bir devrimcilik halkın bütün haklarını ve hukukunu nasıl ortaya çıkarabilir? Devrimcilerin her şeyden önce bu suçüstü durumuna son vermeleri gerekmektedir. Devrimciliğin onurunu kendinize yakıştırmak istiyorsanız, bunun hangi anlama geldiğini bileceksiniz. Tarih artık nasıl yürünebileceğini söylediğine ve güncel durum “müdahale ederseniz, götürebilirsiniz” dediğine göre, o zaman ne bekliyorsunuz? Artık ayağa kalkmalı ve görevlere doğru yaklaşmalısınız. Bu kadar sorumsuzluk ve yaramazlığın nedeni nedir? Bu hangi yaşamın sonucudur? Devrimci onur ve kişilikten söz ediyorsanız, o zaman kendi kendinize ne olduğunuzu ve ne yaptığınızı sormalısınız.

Biz yirmi yıldan beri bir şeyler ortaya koyuyoruz. Sıfır olanaklarla işe başladık ve iğne ucu kadar fırsatlardan yararlanıp olanaklar hazırlayarak bugünkü düzeye getirdik. Peki, bu durumda hala kendini doğru dürüst tarihsel bir ayaklanmaya ve çığ gibi gelişecek görkemli bir ordulaşmaya verememek ne anlama gelir? Bundan ne zevk duyuyorsunuz? Belli ki yılları kötü değerlendirmişsiniz. Bu

hazırlık düzeyiniz ve mevcut militan konumunuzla fazla bir işe yaramayacağınızı bilmiyor musunuz? Zor koşullarda yarı yarıya hasta olmak, rahat koşullarda keyif çatmak ve sarhoşluğa kapılmak ne anlama gelir? Bununla neyi kurtaracaksınız? Utanmazlık denilen durum işte buradadır. Kendinizi gözden geçirmekten bile korkuyorsunuz. Bunu yapmayın. Halkların davaları büyük davalardır. Devrim davaları büyük davalardır. Devrimciler de rollerini oynayan insanlardır. Her gün hastalık üstüne hastalık ve yetersizlik üstüne yetersizlik tahammül edilebilir bir durum değildir. Peki, bu kişilik nedir? Böyle bir kişilikle halkın büyük davasına, halkın bayramına ve coşkusuna yaklaşmaya nasıl cesaret edilebilir?

Biz düşmüşlük teorisini çok eleştirdik. Yine de hala bu durumların yaşanmasına anlam vermek güçtür. Salt kelleği kurtarmak, salt kişisel düzeyde onuru kurtarmak için bile tarihin böylesi dönemlerine yeterli yaklaşmalısınız. Burada bile aylar boyunca eğitime gelememek ne demektir? Bu, basitlik ve cücelikte sınır tanımamak demektir. Şimdi bir ayaklanmanın öngünündeyiz. Neden iyi bir ayaklanma önderliğine hazırlanamıyoruz? Bin yıllık hesaplaşmayı yapacağız. İyi hesap sorucular olmak neyle mümkündür? Kılınızı bile oynatmaz ve kendinizi mecnun gibi yere atarsanız, hangi gelişmeyi sağlayabilirsiniz? Hep hata yapmak, bombayı kendi üzerinde patlatmak ve aşgari düzeyde önlem almadan düşmek ne demektir? Yaşama bu denli saygısızca yaklaşılabilir mi? Yaşama bu kadar kolayca son verilebilir mi? Neden kendinizi bu kadar basitçe kaybediyorsunuz? Bununla durumu kurtardığınızı mı sanıyorsunuz? Çok kötü bir ideoloji ve politika altında yaşatıldığı halde, halkımız bile her şeyi başaracak kadar özgürlük mücadelesine katılmışken, size ne oluyor? Kaldı ki halkımız için öncü her şeydir. Öncü halkımız için uzun süre kaldıraç rolünü oynayacaktır. Peki, neden rolünüzü oynamıyorsunuz?

Devrimcilerin kendilerine verdikleri sözler vardır; devrimcilerin yıllarca kendilerine verdikleri sözlere göre hazırlanma durumları vardır. Benim durumum şimdi şu noktaya gelip dayanmıştır: Bizim bir sözümüz var, yoldaşlara söz verdik. Yoldaşlar, o zaman siz de söz vermenin veya birlikte yol almanın ne anlama geldiğini bilecek-

siniz. Asgari bir önlemi bile alamadığı için kendisini düşmana teslim eden adama, ister sağ ister ölü olsun, yoldaş diyemem. Bizim yoldaşlık gerçeğimizde neyin nasıl yaşatılması gerektiği açıktır. Asgari bir önlem bile almayacaksınız, ama öbür yandan kendinizi PKK'nin şeref ve itibariyle donanmış olarak gördüğünüzü söyleyeceksiniz. Bu, kişinin kendisini aldatmasından başka bir şey değildir. Harcadığım bu kadar çabaya rağmen, PKK'nin şeref ve itibarını tam temsil edip etmediğime ilişkin olarak kendimi sorgularken, sizler bu halinizle onur ve şerefi temsil ettiğinizi ve onunla yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?

Mevcut gerçekliklere baktığımızda, ulaşmamız gereken düzeyin net olduğunu görüyoruz. Belli oluyor ki, siz kendinizi ciddi bir ayaklanmaya hazırlayamıyorsunuz. Haddinden fazla bir daralma ve bilinç yetersizliği kadar, ortada bir de ruh düşkünlüğü var. Tabii her şey bir günde olmuyor. Kendinize bakın, ne denli hazırlıksız olduğunuzu görürsünüz. Yürekçe çok hazırlıksızsınız. Bu tarzda zavallı bir biçimde ezilip gidersiniz. Belki teslim olmazsınız, ama uzun boylu savaşmanız da zordur. Belki şahadete ulaşabilirsiniz. Ama tarihimizde yüzbinler ucuza gitmiştir. Sizin de onlardan bir farkınız olmayacaktır.

Bizim PKK'lilerden istediğimiz şey bu değildir. Biz mevcut statüko tersine çevirmek istiyoruz. Yapılması gereken özeleştirici budur. Serbest ve denetimsiz bırakmamız halinde, herhangi bir alanda neyi yaşayacağınızı biliyoruz. Bu olamaz, diyorum. Size tanıdığımız özeleştirici fırsatının değerini iyi bileceksiniz. Ben defalarca şunu söyledim ve yine söylüyorum: Ortamımıza hoşgeldiniz. Ama ne olduğunuzu ve neyi kabul ettiğimizi bileceksiniz. Çünkü biz son derece ciddi ve yaşamsal işlerle uğraşıyoruz. Öyle yetiştirilmişsiniz. Kimi aile özelliklerinden, kimi toplumun şu özelliğinden söz ediyor. Bu özellikleri yakın. Bunlar sizi en kötü durumlara düşürmekten başka ne işe yaramıştır? Neden bu iç çelişkilerinizi parçalamıyorsunuz? Bu yapınızla sizi halkın eylemine öncü olarak dayatamayız.

Gerillanın başına neler getirildiğini gördük. Yine halkın başına neler getirildiğini görüyorsunuz. Doğru dürüst kendinizi bile koru-

yamıyorsunuz. Sizin yüzünüzden onbinleri mi kaybedelim? Yetmez ve yaramaz bir kişilik yüzünden böylesi ağır kayıplar mı verelim? Hangi vicdan bunu kabul edebilir? Ölmek tek başına bir şey kurtarmıyor. Günümüzde slogan atmak da bir şeyi kurtaramıyor. Bizim sorunumuz yaşatabilmektir. Yaşatmak için öncelikle kendinizi ayaklandıracaksınız. Bazıları güç ve enerjilerinin yüzde birini bile kullanmıyorlar. Basit alışkanlıklarına verdikleri değeri ciddi bir devrimcileşmeye vermiyorlar. Bu çok kötüdür. Ben esas eksikliği burada görüyorum. Doğru dürüst bir toplantının bile yapılmadığını biliyorum. Kendini doğru dürüst eğitime verme durumu yoktur. Arkadaşların önünde basit bir çalışma vardır. Aralarında yoldaşça ilişkiler yoktur. Yine şimdiye kadar çok büyük bir sorumlulukla gerçekleştirilen eylemler görmedik.

Peki, o zaman PKK ortamına neden geldiniz? Bazı koşulların zor olduğunu ve kaldıramadığınızı varsayalım. Ama kolay koşullar da vardır. Bedeninize ve dilinize egemen olabileceğiniz ve oldukça enerjik bir durumda çalışma yürütebileceğiniz ortamlar vardır. Böylesi ortamların görevleriyle de karşı karşıyasınız. Ama bu rahat koşullarda da sorumsuz davranıyorsunuz. Peki, zor süreçler bizim işimiz olsun. Gerillayı yaşıyorum diyenlerin neyi yaşadıklarını çokça gördük. Sizin bu tutkularınıza nasıl değer verilebilir? Böyle bir şey olamaz. İnsana yaraşır bir biçimde kendilerini tarihsel süreçlere vermeyenlere merhaba bile denilemez. Bunu bilecek ve iliklerinize kadar yaşayacaksınız. İnsan olmak kolay değildir. PKK'nin ulaştığı gelişme aşamasına dayanarak namusu kurtardığınızı söyleyemezsiniz. Bu namusu kurtaran siz değilsiniz. Bu namus başka türlü kurtarılmıştır. Siz bu namusu istismar etmek istiyorsunuz. Namusu kurtarmak için, halkların büyük davası uğruna onurlu bir biçimde savaşmak gerekiyor.

Daha önce de belirttiğim gibi, eğer boşuna olmuşsa, ölmek de bir yerde namuslu bir şey olmayacaktır. Neden? Çünkü kişi kendini sıkar ve kanını damla damla akıtmasını bilirse, başaracağı çok şey vardır. Ama bunu yapmamaktadır. Bunu yapmamak, doğru olmayan bir tarzda savaşmak, doğru olmayan bir tarzda yaşamak ve kaybetmektir. Biz bunu da kabul etmiyoruz. Yani yaşamı ucuz bir bi-

çimde parçalamamak gerekiyor. Bir köle de kendisini böyle satar. Paralı askerler de ortaya çıkabilir. Bu durumda ha paralı asker, ha ucuz bir yaşam uğruna asker olmuşsunuz, ikisinin de fazla bir farkı yoktur.

Bizim de yüreğimiz vardır, bizim de bir hazırlık düzeyimiz vardır, bizim de küçük fırsatlarımız vardır. Bunların hakkını vermeye çalışıyoruz. Bu yalnızca bana özgü bir olay değildir, hepimiz için geçerlidir. Militanlık hepimiz için geçerlidir ve hepimizin yapması gereken işler vardır. Kendimizi ucuz bir önderlik anlayışı altında gizleyemeyiz. Zayıflıklarımızı örtbas edemeyiz. Ayaklanmadan söz ediyoruz. Yıllardır gerillacılık yapıyoruz. Yapılan yanlışlıklar çok açıktır. Kayıpların nedenleri ortadadır. Önlemler almamamız halinde yenilgiye uğrayacağımız bellidir. Ayaklanma son derece ciddi bir iştir. Ayaklanmada kadın-erkek, genç-yaşlı, onbinlerin kaderi söz konusudur. Karşımızdaki düşman hunhardır, komplocular çoktur.

Peki, bu önderlik anlayışıyla mı ayaklanma yapacağız? Halk devrimcileri koruyor. Ama bazıları halkın içinde çapulculuk yapıyorlar. Buna nasıl tenezzül edilebiliyor? Halbuki halkınız köledir, halkınız bitirilmek istenmektedir, halkınızın elinden her şeyi alınmıştır. Sizler devrimcisiniz. Neden halkın olanaklarına bu denli sormusuzca yaklaşıyorsunuz? Buna nasıl tenezzül ediyorsunuz? Halktan aldığınız karşılığı ödenmemiş bir lokma ekmek boğazınızdan nasıl geçiyor? Halkın başında nasıl ağa kesilebiliyorsunuz? Hayır, böyle önderlik olamaz. Bir kurtuluşçu, halkına böyle onursuzca yaklaşamaz. PKK ne böyle bir insanı kabul edebilir, ne de insanın böyle olmasına rıza gösterebilir. PKK'deki kurtuluşçu insan başka niteliklere sahiptir.

Kendinizi şekillendirmeniz gerektiğini söyledim. Kendinizi yeniden yapılandırın ki, tarihsel günlere doğru giderken, adına layık insanlar gibi yürüyebilelim. Devrimler halklar için bayram günleridir; devrimler halklar için ölüm kalım günleri, onurlu yaşamın yeniden gerçekleşme günleridir. Devrim günleri halkımız için de yaşama fırsatının ilk defa değerlendirildiği günlerdir. Bunun hangi anlama geldiğini bilmemezlik ederseniz, sizden devrimci çıkamaz. Büyük çabalara kendinizi böyle dayatırsanız, objektif olarak karşı-devrim-

ci olursunuz. Ölseniz de bu yine böyledir. Elde eğitim, örgütlenme ve güç düzenleme olanağı varken, orali olmayacaksınız; ama yine de sorumlu olduğunuzu söyleyeceksiniz: Hayır, böyle olmuyor. Kimse başkalarını aldatmasın. Parti ağzınızı açmasa, iki doğru sözcük söyleyemeyecek durumdasınız. Halkın eğitimcileri ve öğretmenleri böyle olamaz.

Şimdi özellikle ayaklanma için tarihsel bir durumla yüz yüze gelirken, bu önderlik anlayışınızı gözden geçirmelisiniz. Önderliğe doğru yaklaşmasını bilmelisiniz. Dağ gibi değerler düşüyor, buna karşılık bazılarınin yüreği bile sızlamıyor. Bazı parti değerleri imha olurken, bazı tipler kanımca bundan gizli bir zevk duyuyorlar. Böyle olmaz, olamaz. Kaybeden sadece ben değilim. Kaybeden sadece halkımız da değildir. Kaybeden insanlıktır, tarihtir, hepimiziz. Biraz ortak sorumluluk duygusuna ulaşalım. Basit bir halk ayaklanmasına yönelmek istiyoruz. Bu ayaklanmanın önderliği sağduyu, büyük sorumluluk ve duyarlılık istiyor. Bunlar da ulaşılamayacak özellikler değildir.

Demek ki, temel eksiklik bu yaklaşım tarzlarındadır. Gerillaya da bu biçimde yaklaşıldı. Biz müdahale etmemiş olsaydık, gerillayı bin kez bitirmişlerdi. Bu çok açık bir gerçektir. Silahlı mücadele tarihimize baktığımız zaman, bunu çok açık bir biçimde görürüz. Geçmiş pratikten çıkarılan derslerle yaklaşılmaması halinde, bu işe bir atılım şansı verdirebiliriz. Hepiniz çok yönlü olmak istiyorsunuz. Ama hangi ruh haliyle, hangi bilinç düzeyiyle, hangi sorumluluk anlayışıyla? İşte bunu tamamlamak zorundayız. Bugünkü halk gerçekliği öyle kendi keyfimiz için ve gidip başına kurulasınız diye yaratılmadı. Bu halk gerçeğinin dayanılması çok zor koşullarda gösterilen bir direnme gücüyle yaratıldığını biliyoruz. Bu açıdan sizin bütün direniş gücünü, direniş şehitlerini ve bizim bütün çabalarımızı kendi içinize sığdırmanız gerekir.

Şu anda gerçek direnişçi önderler haline gelmeniz için gerekli ölçülere ulaşmanız şarttır. Bunu yapabilenler görev adamı olduklarını söyleyebilirler. Yani yaramazlığı ve ikiyüzlülüğü dayatmayın. Bunu kendinize yakıştırmayın. Bu tür tutumlarda ısrar edenler lanetlenir ve ileride ezilirler. Sözüünüzün adamı olun, yoksa gerçekten ezilirsi-

niz. Açıkça söylüyorum: Bundan sonra kaçsanız da kurtulamazsınız. Başarısız devrimci bundan sonra yerle bir olacaktır. Yani sizi yaşatmak için devrime mi kıyalım? Bunun için halkın büyük davasına ihanetmi edelim? Nasıl bizden bunu isteyebilirsiniz? Bu, kölelik ve düşkünlük teorisi. Buna rıza gösteremeyiz. Çünkü en basitinden yumruğunuzu sıkıp saldırsanız, bir yığın şeyi vurabilirsiniz. İnsan herhangi bir şeye karar verdikten ve bunun için gerekli çabayı sergiledikten sonra, yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Önünüzde çok şerefli bir görev vardır. Bu durumda neden mantık çalışmasın? Neden kurulu bir yay gibi yirmidört saat boyunca işlemin başında olmayacaksınız? Ne derdiniz var? Açtınız, sefalet içindeydiniz, kimse sizi adam yerine koymamıştı. Peki, kazanılan bunca olanak ortadayken, neden kendinizi tam vermiyorsunuz? Böyle yetiştirildiğinizi mi söyleyeceksiniz? Sizi yetiştiren kimdir ve nasıl böyle yetiştirdi? Bu yaşantı tarzının insanlık, ulusallık ve özgürlükle bir ilgisi var mıdır? Kimler böyle alıştırılmış ve güdümlendirilmiş olduklarını, bu biçim güdülerine teslim olduklarını söyleyebilir? Bu tarzda sahte bir eleştiri-özeleştiri havasına girerek kendini yerlerde süründürmek hangi şerefli insana yakışabilir?

Eksikliklerinizi ortadan kaldırmaya, size olanak ve zaman kazandırmaya evet! Düşkünlüğü oynamaya, bile bile yetmezliği ve kendini koyuvermeyi dayatmaya hayır! Her şeyden önce bu tür yaklaşım yaşayamaz. Kimse güç yetiremediği havasıyla kendini yanıltmamalıdır. İnsan bir kez ahdeder, samimi ve dürüst bir temelde kendine egemen olursa başarır. Devrimin önünde duran en büyük engel bu anlayış ve tutumun kendisidir. En büyük engel, kurbanlık koyun gibi kendini yatırma anlayışıdır.

Kürdistan'da her gün ne şekilde şehitler verdiğimizizi görmüyor musunuz? Kürdistan dağlarında korunacak yer mi yoktur? Kürdistan dağlarında bir eşkıyayı bile saklasanız, en azından onbeş yıl kimseden bir fiske yemeden kendisini yaşatabilir. O zaman özgürlüğün militanları neden böyle hareket etmesinler? Tabii özgürlüğün militanları böyle hareket etmiyorlar. Çünkü onlar yanlış bir yaşam tarzıyla koşullandırılmışlardır. Onlar ağır kişiliksizleştirmenin etkileri altında hareket ediyorlar. Buna da kendini veya demokrasiyi ya-

şama adını veriyorlar. Nasıl öldüklerini bile bilmiyorlar. Gözünün içine girdiğinde bile tehlikeyi kestiremeyen adam, yitik ve gafil bir adamdır. Ben ne kendime, ne de halkıma böyle yaklaştım. Nitekim bu yaklaşımı kimseye yakıştırmıyor ve artık yeter diyoruz. Bu, emperyalizmi ve düşman etkilerini yaşamak değil de nedir? Bu, başka bir anlamda, soylu gelişmelere karşı direnmek demektir. Bu tutumu kabul etmek olanaksızdır.

Biz, ayaklanmaya doğru giderken, hazır olduğumuzu söylüyoruz. Partimiz adına bunu iyi planlıyoruz. Hazır olmayan kimdir? Hazır değilseniz derdiniz nedir? Hayır, bu böyle olmaz. Düzeni yaşamaya da karşı olduğunuzu söylüyorsunuz. Oysa orta yer en tehlikeli yerdir, orta yer ölüm yeridir. Kısacası bugün gerillada yansımaları bulduğu gibi, kendisini doğru dürüst asgari görevlerine vermeyen ve komutayı tutturamayan kişi, ayaklanma söz konusu olduğunda, bu tutumunu ayaklanmaya böyle yansıtırsa, daha da felaketli sonuçlara yol açabilecektir.

Öncü eksikliğinin giderilmesi üzerine çok şey söyledik. Köylü kurnazlığı ve isyancılığı ile ve küçük-burjuva tarzıyla bu işe girilirse kaybederiz. PKK'nin militan tarzı tek başarıya götüren ve dolayısıyla kurtuluş tarzıdır. Bu, aynı zamanda oldukça iyi açıklanan ve çözümlenen bir tarzıdır. Buna iyi hazırlandıklarını söyleyenlerin bu tarzı esas almaları, bundan ödün vermemeleri ve bu tarzla savaşmasını bilmeleleri, atacağımız her adımın vazgeçilmez bir gereğidir.

Hazırlanacağız ve daha somut planlamalara gideceğiz. Kent kent, hatta bölge bölge ayaklanma planlamalarını yapacağız. Bazılarınız bu işe girebilirler, ama bu temelde girebilirler. Anlamadığınızı ve duymadığınızı söylerseniz, yanımızda yeriniz olmayacaktır. Bu durumda biz kaybederken sizin yaşamınıza fırsat verecek kadar cahil değiliz. Siz halka kaybettirirken, herhalde size acıyacak veya üzülecek değiliz. “Ya özgürlük ya ölüm” şiarı bunu emreder. Bir tek kişiye bile olsa, lanetli yaşama hakkını tanımayacağız.

Bu yaşama tanımını kendinize yedirmelisiniz. Bunun hangi anlama geldiğini bilmeli, ona göre gerekli düzenleme ve şekillenme neyse yapmalısınız. Bize de öyle yanlış anlayışlarla yaklaşmamalısınız. Orta yerde bulunuyorsunuz. Ben orta yerdeki adamı neden yıllarca

omuzumda taşıyayım? Yıllardır kendinizi hazırlamadıysanız, ben ne yapayım? Size az mı olanak ve zengin tecrübe sunuldu? Gerçekte bazı gafilleri serbest bıraksak, savaşımadan her şeyi düşmana peşkeş çekecekler. Bu kadar olumsuz yaklaşım olabilir mi? Bazıları ağalık yapmak istiyorlar. Ne ağalığı, bunu yapacak haliniz mi var? Neyle karşı karşıya olduğunuzu ve hangi ortamın içinde bulunduğunuzu unutmayın. Gerçeklere saygılı davranmanın ve gerçekçi olmanın bir ölçütü vardır. Bu da hiçbir subjektif niyetin gerçek yerine konulmaması ve kişinin kendisini aldatmamasıdır.

Evet, önemli süreçlere doğru yol alırken, eleştirilen hususlar ve bu işe adam gibi yaklaşmanın ve hakkını vermenin yolu yordamı böyledir. Oldukça dolaylı olsa da, tepkici bir tarzda, “ne olursa olsun, hem ben kaybedeyim, hem işler kaybetsin” demek de çözüm değildir. Hemen belirteyim, bu yaklaşım belki sizi idare edebilir, ama bizim işlerimizi idare edemez. Son yılların temel eksikliğinin, ordulaşmaya ve örgütlenmeye gelememenin temel nedeni budur. Önderler böyle doğmaz. Devrim asla bu anlayışla gelişmez.

Yine daha pratik bazı sorunlara inebiliriz. Özellikle ayaklanma bölgelerini ayırıştırmanın mümkünüdür. Hatta bu alanlara özgü komiteleşmeyi de burada geliştirebiliriz. Bunu tartışabilir ve biraz daha somutlaştırabiliriz.

Ayaklanma üzerine tezler

Her şeyden önce, “bu ayaklanma adımımızın hedefi ne olmalıdır” sorusuna cevap vermek ve hatta bundan da önce, ayaklanma gerçeğinin tanımını yapmak gerekir. Günümüz koşullarını dikkate alarak bu ayaklanma işine girişmemiz gerekmektedir. İçinde bulunduğumuz koşullarda Kürdistan'ın orijinalitesinde bir ayaklanma bir defa düşmanın akıl almaz önlemlerini, özel savaşını ve her türlü reformist sahtekarlığı aşarak gerçekleştirilebilir. Bu hususu çok iyi kavramak gerekir. Yani sanıldığı gibi keyfimizin istediği tarzda hazırlayacağımız bir ayaklanma gerçekliği söz konusu değildir. Ayaklanmanın eşliğine gelmek başlı başına bir siyasal gelişmedir. Ayaklanma pozisyonunu yakalamak, ayaklanmayı ağızımıza almak ve

ayaklanmaya cesaret edebiliriz demek kendi başına büyük bir gelişmedir. Israrla vurgulamak gerekir ki, özel savaş bu kadar önlemlerle, ayaklanma düzeyine gelinmemesi için almaktadır. Düşman, devrimci ayaklanmanın önüne geçmek, onu içeriğinden boşaltmak, terörle sindirmek ve böylece tasfiye etmek için reformizmi giderek bir yöntem olarak dayatmaktadır.

Tekrar belirtelim, bu hususa çok iyi dikkat etmek gerekir. Partimizin Kürdistan tarihinde ilk defa ayaklanma pozisyonuna gelmesi, yürüttüğü devrimci savaşla ayaklanma sürecine işlerlik kazandırması ve onun koşullarına el atması olayını çok iyi görmek gerekir. Türkiye'deki devrimci faaliyetler de dahil edilirse, yirmi yıllık direniş tarihi bir yerde böyle bir ayaklanma durumunu yakalamak içindir. Ayaklanma süreçlerine salt teknik bir olay veya "istersek şimdi ayaklanma yaparız" biçiminde yaklaşmamalıyız. Bu aşamaya yüzbinlerin savaşımı ve yaşamını adanmasıyla ulaşılmıştır. Sömürgeci yönetimin ve feodal işbirlikçilerinin müthiş ölçüde pasifleştirici, düşürücü ve dağıtıcı egemenlik ortamında ve yine siyasal ve askeri düzeyde özel savaşa karşı soluk aldırmayan muazzam devrimci savaş taktikleri hayata geçirilerek ve bu temelde halka dayanan bir öncüyle savaşım verilerek ayaklanmanın eşiğine gelinmiştir. Dolayısıyla bu durumu esaslı bir biçimde görmek ve esaslı olarak ele almak çok önemli bir gelişmedir.

Ayaklanmayı, dayanacağı uzun süreli halk savaşının bir parçası ve en önemli aşaması olarak görmek esastır. Birinci tezimiz budur. Şimdiye kadar ayaklanma için yürütülen faaliyetler ayaklanmayı pratikte geliştirilebilecek bir düzeye, kitle cesaretine ve psikolojisine kavuşma düzeyine ve askeri örgütlenme aşamasına getirebilmiştir. Öncünün yurt içinde ve yurt dışında yürüttüğü faaliyetler bu temelde bir başarı olanağını sağlamıştır. Bu her şey değildir, ama çok önemli bir önkoşuldur. Ayaklanmayı düşünürken, bu önkoşulu da birinci tez olarak özenle göz önüne getirmek gerekir.

Eğer bu birinci tezimiz doğruysa, bunun ardından gelecek olanı çok önemli bir fırsat bilerek, hem de yüzyılların rüyası ve fırsatı bilerek, bütün gücümüzle önümüzdeki görevlere yükleneceğiz. Gerek kitlelerin, gerek öncünün psikolojik örgüt düzeyinde ne kadar bilinç

eksikliği olursa olsun, yakalanan durum öyle kendi başına aylarca ertelemeye terk edilemez. Yine bunun üzerinde herhangi bir tarzda devrimcilik yapılamayacağı gibi, kendiliğinden bir gelişme biçiminde de değerlendirilemez. Bu, başka güçlerin ve reformistlerin ele almak istedikleri bir biçimdir. Tersine bu çok bilinçli, çok büyük bir fedakarlıkla ve devrimci bir önderlikle gelinen bir aşamadır. Olanaklar ne kadar az ve hatta hazırlık düzeyi ne kadar yetersiz olursa olsun, böylece hem öncü ve hem de halk açısından buna anlam verebiliriz. Buna rağmen ayaklanmayı yaşatmak vazgeçilmez bir adımdır ve mutlaka içine girmek gerekir.

Hiç kimse ne kendi keyfine göre bu birinci tezin gereklerini gözardı edebilir, ne de, “biraz daha uzatalım” diyerek reformizmin en belirgin yaklaşım tarzını sergileyebilir. Ayaklanmanın geleceğe de ertelenebileceğini, hazırlıkların yetersiz ve örgütlülüğün az olduğunu, dolayısıyla sürenin uzatılabileceğini söylemek yanlıştır. Katılım bu anlamda Kürdistan açısından vazgeçilmez bir şans olarak kendisini göstermektedir. Yani bir ayaklanmaya katılım, hazırlık kadar önemli bir fırsat olarak da değerlendirilmelidir. Bunun gerekçelerini uzun uzun anlattık. **Dolayısıyla keyfimize göre ertelemeye yönelmek veya geçmişte sanki hiçbir şey olmamış ve dönemin esas özellikleri sanki her zaman aynıymış gibi değerlendirerek hareket etmek yanlış bir yaklaşımdır. İkinci tez böyle formüle edilebilir.**

Üçüncüsü, hedefler sorunu gerçekçi konulmalıdır. Bu aşamada tam bağımsız Kürdistan hedefi her ne kadar gerçekçi görünmese de, siyasal iktidara ağırlık koymamak, hatta geçici ve sınırlı bir iktidara ulaşmamak da kabul edemeyeceğimiz bir durumdur. Söz gelimi Filistin'de ve hatta başka birçok alanda ortaya çıkan ayaklanma süreçlerinde yaşandığı gibi, salt gösteri olsun diye bazı ekonomik hedeflere yönelmekle, bazı baskılara karşı tavır almakla veya özel bazı günlerde kitleler bayram yapsınlar diye yerel ve siyasal yanı ağır basmayan gösteriler düzenlemek gibi tutumlarla ayaklanma içeri girilemez. Hedefler basit şekilde biçilemez.

O halde ara yerde birçok karmaşık durum ve hedef söz konusudur. Alan vardır, böylesi bir parça özgür vatan toprağında bir dev-

rim hükümetini kurmaya kadar gidilebilir. Alan vardır, burada düşmanın siyasal ve askeri hedeflerini önemli oranda parçalayarak, düşman bir ikili iktidara zorlanabilir. Alan vardır, beyaz bölgedir ve düşmanın denetimi altındadır. Bu alanda düşmana vurmadan, siyasal gösterilerle gelişme sağlanmak istenebilir. Her şehir için aynı anlama gelen tekdüze bir hedef saptaması gerçekçi değildir.

Daha önce de gördüğümüz gibi, silahlı mücadeleyi yoğunlaştıracığımız bölgede, örneğin Botan olarak bilinen alanda ayaklanmanın en çok dayanacağı merkez ve cephe gerisi gibi bir yer olacaktır. Bu zeminde silahlı mücadeleyi sonuna kadar geliştirmemiz, özellikle gerilla ordulaşmasının genişliğine ve derinliğine oturtulması sonucunda, buradaki ayaklanmalar, alanı düşmandan fiilen koparmayı ve düşmanı mümkün olduğu ölçüde söküp atmayı hedefler. Kentlerde gerillanın dışarıdan koruması ve içeriden kent milisleriyle sonuna kadar bir çatışma durumuna girilebilir. Yine kırlar ve kentlerde tam denetim geliştirilebilir. Önemli oranda silahlı ayaklanma durumları yaşanabilir.

Yani hedef, iktidarı yakalamayı ve iktidar gibi hareket etmeyi içermektedir. Düşmanın otoritesi daraltılmış, otoritesi olsa bile birkaç garnizonla sınırlandırılmış olacaktır. Halkın tam katılımını sağlayıp denetimi gerçekleştirdikten sonra, düşmanın sivil işbirlikçilerini rahat bırakmamak, korucu türünden bazı işbirlikçiler olsa bile, bunları ancak Türk ordusunun bünyesinde yaşayabilir duruma getirmek, şimdiden uç verdiği gibi kentlerde de düşmanın rahat gezemediği ve bir yerde bırakmak zorunda kaldığı bir durum yaratmak, kırsal alanda da benzer bir konum oluşturmak bu alan için geçerlidir. Koşullar elverdiği ölçüde bu tip bölge anlayışları Garzan'da, gideerek Dersim'de ve başka alanlarda da uygulamaya geçirilebilir.

Hazırlık ve başarı, adımların bu temelde atılmasına bağlı olacaktır. İkinci bölgelerdeki hedefler biraz daha değişik çizilebilir. İkinci bölgeler de aslında daha şimdiden mücadelenin önemli oranda yaşandığı bölgelerdir. İkinci bölgelerde hem silahlı mücadele, hem de serhildanlar vardır. Bizim ikinci bölgelerde dayatacağımız hedefler, onları daha şimdiden birinci bölgenin içinden geçtiği biçime kavuşturmak, yani kentlerde de artık denetimi halk güçlerinin eline geçir-

mek, kırsal alanda da silahlı güçleri en azından rahat hareket eden ve iyi oturmuş bir gerillaya kavuşturmak, düşmanı siyasal yönden tamamen denetim dışı bırakmak ve askeri alandaki denetimini oldukça sınırlandırmak biçiminde özetlenebilir.

İkinci alanın en tipik ayaklanma biçimi de, bu hedefe uygun olarak zaman zaman silahlı, zaman zaman siyasi olacaktır. Yine dışarıdan da silahlı güçlerin zaman zaman bu alandaki ayaklanmayı silahla takviye ederek koruması ve bunun yanısıra kentlerin siyasal gösterilerini de peşisıra getirmesi gerekir.

Üçüncü bölgeye bir ölçüde Türkiye metropollerini de dahil edilebilir. Bu alanlar Kürdistan'ın devrime yeni yeni açılan bölgeleridir. İkinci tip bölgelerde yürütülen mücadele biçimleri, üçüncü bölgelerde de geliştirilerek, bu alanların ikinci bölgelerin düzeyine getirilmesi hedefi konulabilir. Burada çok kaba bir tasnifte bulunuyoruz. Bu alanlar öyle bıçakla keser gibi birbirinden ayrıştırılamaz. Ayaklanma süreçleri hızlı olduğu için, her an ileri bir bölge pasifleşebilir. Buna karşılık daha geri bir bölge aktifleşebilir ve birinci bölge konumuna doğru bir yere gelebilir. Bölge ayırımına şematik yaklaşmamak ve mücadele sürecinin belirleyeceği bir durum olarak ele almak gerekir. Ama öncelikle belirtilmesi gereken şey şudur: İktidarı çok zorluyoruz, halk adına iktidarı önemli oranda yakalıyoruz. Bu, geçici ve belli bir alanda olur. Diğer alanların eylemliliği de muazzam bir siyasal eylemliliktir. Düşmanın siyasal denetiminin tasfiye edilmesini sağlayan bir eylemliliktir. Bu, hangi anlama gelmektedir? Bu, bağımsız olmasa da, halkın bağımsızlık için çok ileri bir aşamaya ulaştığı anlamına gelmektedir. Halk için özgürlük önemli oranda gerçekleşmektedir. Yine düşmanın denetimi epeyce zayıflatılmaktadır. Bu anlamda bizim için bağımsızlık eylemi boyutlanmaktadır.

İçinden geçtiğimiz sürecin karakteristiği böyledir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin reformist çözüm yolu da buna dahildir. Kürdistan devriminin olası bir ayaklanmayla daha da tırmanacağı, oldukça bağımsızlaştırılmış parçalarla birlikte, özgürleştirilmiş devrimci halk gerçeğine dayatılan bir taktik vardır: "Her iki tarafın terörizmine hayır." Bu aşamada Kürdistan için bağımsızlık ve bir

halk iktidarı düşünenin hayal olduğunu, yapılması gereken şeyin sözümona kardeşçe, düşmanın siyasal ve askeri denetimi altında yaşamak olduğunu ifade eden bu taktik için çaba harcanmaktadır. Bu taktik çerçevesinde Güney Kürdistan için ne halkın silahlı savunması, ne halk meclisi ve ne de bağımsızlık vardır. Burada yapılmak istenen şey, teslim alınmış bir halka sahte bir Kürtçülüğü ve güvenilmez bazı reformları dayatmak ve devrimi özünden boşaltmak temelinde resmi yasalara göre faaliyet yürüten bir Kürt partisi kurmaktır. Otonomiye hedefleyen bir taktikle karşı karşıyayız.

Emperyalizmin ve özellikle Türk sömürgeciliğinin “Kürt reformu” adı altında piyasaya sürmeye çalıştığı bir taktik de budur. Bu taktik için için örgütlendirilmek istenmektedir. Görünürde reformun PKK için de düşünülebileceği söylene de, bu taktik özünde devrimi tasfiye etmeyi amaçlayan en tehlikeli yaklaşımlardan biridir. 1983, '86, '88 ve özellikle 1990-91 provokasyonu düşman tarafından esas itibariyle bu amaç doğrultusunda örgütlendirilmiş ve bu provokasyonların temsilcilerine yasal bir zemin sunulmaya çalışılmıştır. Hatta denilebilir ki, düşmanın zindan politikası, gerillaya dayattığı pişmanlık politikası (ki infaz yasası da pişmanlık yasasıdır), günümüzde Kürtçe gazete çıkarılabileceğine ilişkin düzenleme ve muhtemelen önümüzdeki dönemde yasal bir Kürt partisi kurulmasına icazet verilmesi biçimindeki politikaların tümü özel savaşla birlikte yürütülen karşı-devrimci çabalardır. Bu politikalar da reformist maske altında uygulamaya geçirilmektedir.

Dolayısıyla bunların hedefi gerici bir hedeftir. Devrimcilerin buna dikkat ederek, düşmanın reformist hedefler politikasını sürekli boşa çıkarmak gibi bir görevleri vardır. Örneğin emperyalizm ve Kürt işbirlikçiliğinin Güney Kürdistan'da uygulamak istedikleri otonominin amacı, Kürt halkının devrimci enerjisini boşa çıkarmaktır. Bunlar kırk yıldan beri bunu yapmaktadırlar. Şimdi son bir hamleyle bunu tamamen başarmak istiyorlar. Bu nedenle Güney Kürdistan'daki bu tehlikeyi göz önüne getirerek, devrimci serhildan taktiğini işletmek ve yine Kuzey Kürdistan için hazırlanmak istenen sahte Kürt reformunu böyle değerlendirerek boşa çıkarmak için devrimci hedeflere sıkı sıkıya bağlı kalmak gerekir.

Dördüncü tezimiz, araçlar veya biçimler sorunudur. Bu da karmaşıktır. Siyasal yanı ağır basanlar kadar, askeri yanı ağır basan ayaklanmalar da olabilir. Yani, ayaklanmaların içine silah da girecektir. Ayaklanmanın silahlı ve silahsız biçimleri birlikte denenecektir. Kaldı ki, bu, mevcut bölgelere dayatılacak hedeflere göre belirlenir. Kuşkusuz bu, bütün alanlar ve hedefler için aynı biçimde ileri sürülemez. Gerçekten ayaklanmaların biçimi çok çeşitli açılardan ele alınabilir. Bir bakarsınız tam da dışı dış bir savaşım sonucunda bir kenti sınırlı olarak ve belli bir süreyle elde tutmak mümkün olabilir. Bir bakarsınız ayaklanmada ısrarla silah kullanmaktan kaçınılabılır. Bu, doğru bir devrimci tutum olarak kendisini dayatabilir.

Halk milisleri kentlerde iyi bir hazırlık içinde olmalıdır. Mahalleler gerektiğinde milislerle savunulmalıdır. Milis, gerillanın bir alt basamağı olarak işlev görmelidir. Hemen katılmasa bile, halkın silahlı hazırlığı olmalı ve günü geldiğinde silahlarını çıkarıp kullanabileceği düzeye getirilmelidir. Kentler bazen elde tutulabilir, günlerce devrimci yönetim altına alınabilir. Bazı bölgelere ve bu bölgelerin çevresindeki gerillaya göre, kentlerdeki denetim kalıcı veya geçici olabilir. Bununla birlikte buralardaki hedeflere yönelme tarzımız tam düşürme ve devletin resmi kurumlarına el koyma temelinde de olabilir. Kentleri kolay kolay terk etmeme ve düşmanı kolayca giremez duruma getirme yaklaşımı kendisini dayatabilir. Dışarıdan gelen gerilla güçleri de kentlere saldırabilir. Yine bizzat içeriden gerekli hazırlıklar yapılabilir ve silahlı eylem biçimleri bulunabilir.

Özellikle dağlık alanlardaki kentlerin durumunu daha değişik biçimde ele almak gerekir. Bu tür kentlere silahla girmek, gösterileri silahla yönlendirmek ve halkı ayağa kaldırmak önem kazanmaktadır. Bu kentlerin küçüklüğüne ve büyüklüğüne göre bir biçim dayatılır. Yine bazı köyler silahlı güçlerin tam denetimi altına alınabilir. Birçok köyde halk meclisi temelinde denetim kurulabilir. Birçok köy ve kentin kurtarılması düşünülebilir. Bazı köyler savunma birlikleri tarafından korunabilir. Köy ve mahalle savunma birlikleri bu dönemde epeyce iş yapabilirler. Özellikle kırsal alanda devletin

temsilcilerini ve işbirlikçilerini hem de yaygın bir biçimde barınmaz duruma getirebiliriz ve getireceğiz.

Bir eylem biçimi birçok mahalli iktidarı yıkıyorsa veya buna güç yetiren bir eylemse, uygun bir eylem ve örgütlenme olayıdır. Eylem kırsal alanda daha fazla rol oynamaktadır. Ama kentlerde de az rol oynadığı söylenemez. Gerilla sadece halk gösterileriyle değil, iyi örgütlendirilmiş ve iyi hazırlanmış savunma birlikleriyle de güçlü bir rol oynar... Kırdı ve kentlerde büyük yürüyüşler düzenlemek gerekir. Bu yürüyüşlerin belli bir savunma altında düzenlenmesi lazımdır. Bu yürüyüşler biraz gerillaıyla iç içe olabilir. Büyük kentlerde büyük gösteriler yapılabilir. Her büyük gösteri siyasal yönden bir kenti tam kazanmayı hedeflemelidir. Örneğın Diyarbakır için özenle hazırlanacak bir gösteri, artık bu kenti düşmanın denetiminden tamamen çıkarabilmelidir. Gösteri taktiğini çok yaygın bir biçimde hayata geçirerek, siyasal bakımdan Kürdistan'ın belli başlı bütün kentlerini düşürmek, bu kentlerin kırsal kesimlerini düşmanın kontrol altına alamayacağı bir duruma getirmek, mevcut örgütlülük düzeyini ve eylem biçimlerini somut hedeflere göre yeterli kılmak zorundayız.

Yine ayaklanma aşamasında üzerinde önemle durulması gereken bir nokta da, Kürdistan'da yaygın olan camileri ulusal kurtuluş mücadelemizin propagandasının yapıldığı merkezler haline getirmektir. Bu konuda sınırlı bazı çalışmalarımız olsa da, bunlar yeterli değildir. Bir bütün olarak camileri düşmanın denetiminden kurtarmak gerekir. Bu çalışmalar çok yönlü bir biçimde yürütülebilir. Örneğın cuma günlerinde hutbenin okunmasından sonra, ya cami imamı ya da bir cephe elemanı ERNK adına cemaatin karşısına çıkarak, içine girilen ayaklanma sürecine ve bu sürecin dayattığı görevlere ilişkin konuşmalar yapabilir. Ayaklanmaya ve ulusal meclis çalışmalarına destek çağrısı yapılabilir. Bu sonuçlar ayaklanmaya yansıtılırsa, küçümsemeyecek düzeyde bir destek sunulmuş olacaktır.

Beşinci tez olarak, ayaklanma sürecini aniden parlayan bir ayaklanma biçiminde geliştirmek yerine, uzun bir süreye yaymak gerekir. Yani, ayaklanmada güncellik kadar sürekliliği de birlikte düşünmek önemlidir. Düzenleyeceğimiz ayaklanmalar kısa va-

deli değil, uzun vadeli amaçlarla birlikte düşünülecektir. Dar amaçlı ve kısa süreli ayaklanmalar yerine, dar ve basit bir ekonomik amacı da olsa, siyasal amacı tırmandıracak ve daha ileri bir sürecin ön aşaması olacak biçimde ayaklanmalar düzenlemek gerekir. Birdenbire serhildanlar ve eylemlerle hem her şeyin kazanılabileceği, hem de birçok şeyin yitirilebileceği yaklaşımı içinde olunmalıdır. Ama tamamen kendiliğindenci bir biçimde, ne de olsa ayaklanma uzun sürelidir diyerek, kendini mücadeleye tam katmamak gibi bir yaklaşıma da fırsat tanımayacağız.

Günün yirmidört saatinde tam bir ayaklanma ruhuyla, bunun keskinliği ve taktik önderliğiyle soruna yaklaşırken, ayaklanmanın bir günün işi değil, uzun bir sürenin işi olduğunun da gözardı edilmemesi gerekir. Sabır gerektiren, uzun vadeli ve basitten karmaşığa doğru ilerleyen bir ayaklanma süreci içinde olduğumuzu, ama günün de öyle sıradan bir gün olmadığını unutmamalı; sanki bir günde halletmemiz gereken görevler varmış gibi bir yaklaşım içinde olmalı; yani son derece derli toplu ve doludizgin bir taktik anlayış kadar, sabrın ve uygunlaşmanın gereğini de gözardı etmemeliyiz.

Altıncısı, bu ayaklanma süreçlerinin kitlelerin örgütlenmesi için çok gerekli olduğunu ve ayaklanmanın da belli bir örgütlenmeyi gerekli kıldığını bilmek gerekir. **Ayaklanma olmadan halkın geniş bir biçimde örgütlenmesine gidilemeyeceği gibi, hiçbir hazırlığa ve örgütlenmeye dayanmadan da ayaklanma olamaz.** Nerede bir ayaklanmanın halkı daha çok örgütleyeceği, nerede bir örgütlülüğün ayaklanmayı daha iyi geliştireceği ayrımını mükemmel yapmak gerekir.

Kitleleri devrimci savaşa götürürken, ayaklanma çok önemli bir fırsattır; örgütlenmeyi ve eylemi bizzat geliştirir. Asgari bir düzeyden başlayarak, ayaklanma taktiğiyle örgütlenmeyi azamiye çıkarmak gerekir. Bunun için gerekli bir önkoşul da ayaklanma ile gerilimin iç içe geliştirilmesidir. Ayaklanma kitleyi siyasal bir olgu haline getirir. Bu, aynı zamanda çok önemli bir önkoşul durumundadır. Bu yeni durumdan hareket ederek, ayaklanmanın kendisini vazgeçilmez bir koşul biçiminde ele alıp kalıcı kıldığı ve tam bir ordulaşmaya ulaştırdığı teziyle hareket etmek gerekir.

Yedinci tez olarak, ayaklanma sürecinde gerilla büyük bir gelişme kaydedecektir. Binlerce kişi gerilla ordusuna akacaktır. Bir ayaklanma deneyimi, birincil hedeflere sahip bölgeler başta olmak üzere, hemen hemen bütün bölgelerde halk ordusunun çığ gibi büyümesi demektir. Ayaklanma kendi içinde halkı siyasal olarak tam bir ordulaşmaya ve halk milisini yetkin biçimde geliştirmeye götürürken, bu temelde gerilla ordusuna da muazzam bir aşama yaptıracaktır. Kısacası, gerilla ordusu ayaklanmaya bir şeyler verirken, çok şeyler de alacaktır. Buna göre gerilla alanlarının şimdiden hazır tutulması, onbinlerin gerillalaştırılmasının planlanması, özellikle üs alanlarının belirlenmesi, binlerce savaşçının eğitilmesi, sevk ve idare, lojistik vb. sorunlarının çözülmesi ayaklanma görevlerimizin belli başlılarıdır.

Yani, **“tam bir siyasal sonuç elde etmek için ayaklanma”** demiyoruz; **“daha büyük bir gerillaya ulaşmak için ayaklanma”** diyoruz. Gerilla ve ayaklanmayı, dev gibi bir atılımla gerillayı derinliğine ve genişliğine büyütme koşuluna bağlıyoruz. Güçlü bir ayaklanmaya başvurmada, gerillayı geliştiremeyiz; gerillayı ayakta tutamaz ve kalıcı kılamayız. Bunun için ayaklanma gerekiyor. Yine ayaklanmanın doğal bir sonucu ve resmi ifadesi olarak, Kürdistan'da ulusal halk temsilcileri meclisinin ve ulusal iradenin ortaya çıkması şarttır.

Sekizincisi, belki bu aşamada bir devletleşmeye gidemeyiz; ama halkın iradesinin belirleyici gücü, en yüksek karar organı ve ulusal kurtuluş devriminin yönetici gücü olacak bir Ulusal Halk Temsilcileri Meclisi ortaya çıkacaktır. Nitekim **ulusal meclis, ayaklanmanın en önemli siyasal amacıdır.** Ulusal meclis, içinde bulunduğumuz süreçte gerçekten de bir ulusal devrim meclisi gibi çalışacaktır. Bu meclis Kürdistan çapında devrimin sorunlarının tartışılıp karara bağlandığı, ayrıca bir denetim organı işlevini gören ve bir yürütme gücünün ortaya çıkarıldığı bir organ rolünü oynayacaktır. Kendi bağrından, tam bir hükümet olmasa da, hükümete benzer bir yürütme gücünü ortaya çıkaracaktır.

Bizim bu aşamada Kürdistan'da öngördüğümüz ayaklanmanın önemli bir siyasal hedefi de budur. Otonomici reformist güçlerin

meclise ilişkin yaptıkları çalışmalar, bir meclis oluşturmayı değil, tersine onu özünden boşaltmayı hedeflemektedir. Bu güçler şimdiye kadarki konumlarını bir üst düzeyde sürdürmede bunu bir kılıf olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Dolayısıyla bunların uydu bir meclis yaratmayı hedeflediklerini göz önünde tutarak, herhangi bir meclis değil, devrimci bir meclis düşündüğümüzü ve bunun da ayaklanmanın amacıyla sıkı sıkıya bağlantılı olduğunu unutmadan hareket etmeliyiz. Yine bunun doğal sonucu olarak, meclis seçimleri için yapılacak propaganda çalışmasıyla ayaklanma süreci içinde adayların ortaya çıkarılması; ne pahasına olursa olsun halkı temsil edecek, devrimin yasalarına bağlı kalacak ve ulusal çıkarları gözetecek bir adaylık sisteminin geliştirilmesi gerekmektedir. Ayrıca meclis çalışmalarına veya seçim taktiğine bağlı olarak bir referandum da düşünülebilir. Özellikle şu amaçla bir referandum fikri yerindedir: “Kürdistan'ın bağımsızlığını ve özgürlüğünü esas alan eşit ve özgür temelde bir birliğe açık mısınız?” sorusuyla Kürdistan halkının nabzını harekete geçirmek. Yine halkın ezici çoğunluğunu özgür ve eşit bir temelde gerçekleştirecek bir birlik için, “Bağımsızlık ve özgürlükten yana mısınız?” sorusuyla kendi kaderini uluslararası alanda da gündemleştireceği bir resmi karar düzeyine getirmek... Özcesi, bağımsızlık ve özgürlük kararını eşit ve özgür temelde birliği de esas alan bir çerçevede resmileştirmek, bu ayaklanma sürecinin bir diğer hedefidir.

Dokuzuncu tez olarak, **bağımsızlık ve özgürlük referandumunu yapmalıyız**. Ama eğer komşu halklar ve uluslar da istiyorlarsa, ortak bir birliğin eşit ve özgür temellerde olabileceğini bir politika olarak halkımıza sunmalıyız. Elbette bu konudaki hazırlıklarımız süreklidir.

Onuncu tez olarak, **bütün alanlarda yürüttüğümüz faaliyetler bir anlamda ayaklanma hazırlığıdır**. Bunun için daha şimdiden yurt dışı ortamını hazır tutuyoruz. Hatta çok ağır baskıların olması halinde, halkımızı bir yandan gerilla biçiminde dağlara çekebilir, öbür yandan cephe gerilerine taşıyabiliriz. Yani Kuzey'den Güney'e bir yığınağı da biz yaparız. Doğu Kürdistan'a da yığınak yapabiliriz. Tabii diğer yandan Türk halkını harekete geçirmek, yine metropol-

lerde ve ordu içinde yan çalışmalar yapmak ve bunun propaganda-sını sürekli geliştirmek yerindedir. Diploması kanallarını oluşturarak harekete geçirmek, ayaklanma süresi boyunca daha çok olanak dahiline girecektir. Yine düşman siyasal görüşmelerden yana ise, siyasal görüşme kanallarını açık tutmak ve bunun için de siyasal yöntemleri devrede bulundurmak bu çalışmaların bir gereğidir. Nitekim bu konuda şimdiye kadar bazı çalışmalar yürütülmüştür. Özellikle diplomatik alanı iyi hazırlamak gerekir. Devrime hizmet eden bir diplomatik çalışma tarzına da güç vermek gerekecektir.

Bu yeni dönem çalışmalarımızı sloganlar düzeyinde şöyle ifade edebiliriz:

Ya bir parça bağımsız Kürdistan, ya ölüm!

Ya halka özgürlük, ya ölüm!

Ulusal Halk Temsilcileri Meclisi için ileri!

Silahlı halk ayaklanmasına hazırlanalım!

Her kentte bir ayaklanma!

Kürdistan kırlarının her yanında devrim ateşini tutuşturalım!

Eşit ve özgür temelde birlik istiyoruz!

Düşmanın her türlü dayatmasına ve reform taktiklerine hayır!

Düşman hükümetinde yer almaya, düşmanın denetimi altında bir otonomiye ve özerkliğe hayır!

Topyekün devrimci savaş için ileri!

Her şey devrimci savaş için!

Herşey ulusal kurtuluş cephesi için!

Aramızdaki tali çelişkileri ikinci plana atalım, temel hedeflerde birleşelim!

Evet, döneme dayatılması gereken sloganları daha da çeşitlendirebiliriz. Tabii bu, yerine ve zamanına göre olmalıdır.

Şimdi içinden geçtiğimiz süreç zaten bir hazırlık sürecidir. Belli ki, bu hazırlık süreci değişik alanlarda değişik biçimler arz ederek sürecektir. Bazı yerlerde şimdiden ayaklanma gibi durumlar yaşanırken, bazı yerler de yeni yeni uyanmaktadır. Kuşkusuz daha pra-

tik bir ayaklanma komitesine gidilecektir. Genel bir ayaklanma komitesi gerekmektedir. Yine hemen hemen bütün alanlar için alt komiteler gerekir. Koordinasyon çok önemlidir. Zaten bunları daha şimdiden geliştiriyoruz. Kır ile kent bağlantısını ve sürekli iletişim ağlarını geliştirmek önemlidir. Hiç kuşkusuz Parti Önderliği'nin ayaklanmanın koordinasyonu ile iç içe olması, iç ve dış bağlantıların en üst düzeyde geliştirilmesi ve hatta alt düzeylere taşırılması, yine bir yayın organının geliştirilmesi ve sürekli bildiriler aktaran bir yayın komitesi oluşturulması çok önem taşımaktadır.

Bütün bunlar bir ayaklanma planı içinde düşünülmesi gereken hususlar olmaktadır. Ama daha başında da belirttiğimiz gibi, çalışmalara işlerlik kazandırmak için her şeyden önce devrimci militan olmak gerekir. Devrimci militanlar olmadan, çok becerikli ve usta bir biçimde kendilerini bu işe göre defalarca hazırlamış adamlarımız olmadan, burada dile getirilen ve yapılması zorunlu olan çalışmalar acı bir yenilgiyle karşı karşıya gelebilir.

Özellikle öncü koşulu bütün koşulların önünde gelmektedir. Öncünün en üst düzeyde sorumluluğu kendisinde duyması, başarımın ve zaferin temelini kendi öz pratiğine bağlaması şarttır. İşleri öyle kendi başına bırakacak durumumuz yoktur. Öncü hem başarıyı hem de başarısızlığı kendi yeteneklerine ve çabalarına bağlayarak yola çıkmalıdır. Öncünün güç yetirmesi elbette önemlidir. Öncü, “ben burada ayaklanmayı yürütmeliyim, bunu gözüme kestirdim, hazırlıklarımı yaptım ve sonuçlarına katlanıyorum” diyerek, taktiği savış cephesine oturtacaktır. Bunun yerine, “Partimiz, Parti Önderliğimiz ve gerillamız vardır, ben de bir şeylerle uğraşırım, onlar tamamlar” demek, sorumsuz ve affedilmez bir yaklaşımdır. Kuşkusuz parti, Parti Önderliği ve gerilla da katkı sağlayacaktır, ama bu durum kişinin yerine getireceği göreve yanılığ, gafil ve sorumsuz yaklaşımını asla kabul etmez. Tam tersine, kişinin daha fazla sorumluluk, kendisinde daha fazla başarıyı doğuran bir ruh, bir mantık, bir çaba yetkinliği ve yeterliliği içinde olmasını şart koşar. Parti öncüleri ve militanları görevlere bu temelde yaklaşabilirler.

Mevcut ayaklanma sorunları ve görevlerine ilişkin hususları kısaca bu biçimde belirtebiliriz. Tartışmalar biraz daha derinleştirile-

bilir. Bunun için zamanımız vardır. Eğer mümkün olursa, bu hususlar kapsamındaki bir tartışmayı bütün çalışma birimlerimizde yaygınlaştırabiliriz. Böylelikle ayaklanmaya ilişkin daha ayrıntılı ve yetkin sonuçlara varılabilir. Sonuçta çok daha sağlam kararlara ulaşılabilir.

Ayaklanma sorunlarını tezler düzeyinde ana hatlarıyla belirttik. Daha ayrıntılı kararlar ve hatta ayaklanma yönetmeliklerine kadar ulaşabiliriz ve ulaşmalıyız. Özellikle daha pratik ayaklanma komitelerini hazırladığımız zaman, görevlendirmeler ve çalışma tarzına egemen kılınması gereken yönetmelik esasları somutlaştırılabilir. Ayrıca, alanları daha somut olarak belirleyebiliriz. Kent ve bölge çerçevesinde ülkeyi ayaklanma alanlarına bölüştürmek işleri daha da kolaylaştırabilir. Ülke genelini esas alan yaklaşım kadar, kentleri esas alan ve onunla bağlantılı bölgeleri içeren parçalı bir yaklaşım da gereklidir. Demek ki, bir de parçaları esas alan bir yaklaşımı geliştirmeliyiz. Bu tip bir yaklaşım, daha da somut olarak genel yaklaşımın içine oturtulursa ve buna verilmesi gereken gücün hazırlık düzeyini de iyi tartışırsak, sonucu daha iyi kestirebiliriz. Bundan sonrasının da artık devrimci militanın çalışmasına bağlı olduğunu kestirmek olanak dahiline girer.

Evet, şimdilik bu çok tarihsel ve bütün koşulların adeta bağıra bağıra artık içine girmemiz gerektiğini dayatarak gündemimize soktuğu ayaklanma gerçeğine böyle yaklaşıyoruz. Her geçen güne artan bir sorumlulukla yaklaşarak, düşüncesi bile insanı heyecanlandıran, ama ağır sorumluluğu itibariyle insanın yüreğini ağzına getiren böylesi çalışmalara girmek tarihsel bir fırsat olduğu kadar, yanlışlı yaklaşımların da kişiyi son derece bedbaht kılacağı bir var olma ve yaşama gerçeği olmaktadır. Basit ve yüzeysel yaklaşımlar göstermek ve böyle bir katılım içinde olmak, bu dönemlerin kabul edemeyeceği bir tutumdur.

Bu dönemler, olağanüstü kişilik ister, kişiliğin kendinde yaratılmasını ve devrimcileştirilmesini ister. Bu dönemler müthiş ölçüde devrimcileştirici, özellikle Kürdistan halkı söz konusu olduğunda saniyesi saniyesine onun o bin yıllık kölelik zincirlerini parçalayıcı ve paslarını temizleyici özellikte olan dönemlerdir. Dolayısıyla bir

halk için devrimcileşmek ne kadar sınırsızsa, öncü için bu çok daha fazla öyledir.

İşte bu dönemin hakkını vermek, onun bütün gereksinimlerini karşılamak, zamanı bunun için mükemmel kullanmak, oldukça açık bir biçimde böylesi bir dönemin görevlerine feda olmaya hazırlanmak en kutsal bir yaşam ve yerinde verilmiş bir karşılıktır. Bunun dışında gerçekten başka bir seçeneğin olmadığını göz önüne getirirsek, bütün gücümüzle yetkinleşmek, derinleşmek ve bütün yaşamımızı kapsayan bir kararlaştırma, başaran yaşama en layık olanı olacaktır. Görevlere ve bize layık olana böyle yaklaşırsak, o zaman yaptığımız çalışmaların bir anlamı vardır.

Biz devrimciler olarak, her zaman devrimci çalışmayı böyle ele almasını, görevleri mutlaka başarmasını ve bu temelde halkların sağlam öncüleri olmasını bilmeliyiz. Halklara verdiğimiz sözleri ancak böylesi bir sorumlulukla uygulamaya geçirebiliriz. Bu temelde başarmaya doğru gitmeliyiz.

17 Ocak 1992

TALIMATLAR

**Yurtsever Kürdistan halkı
ve değerli dostları!**

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlemiş olduğunuz gecenizi selamlar, sevgi ve saygılarımı sunarım.

Büyük bir coşkuyla ve kendini bağımsız ve özgür temelde yeniden yaratmanın kıvancıyla bu gecenizi kutlarken, sizlere partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşımının ve büyük sosyalizm kavgasının gerçeğini belirtmek isterim.

Gerçekten bir halk olarak yeniden diriliyor, gözümüzü yaşama açıyor ve bunu en bağımsız, özgür ve sosyalist temellerde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Böylesine bir gelişmeye yol açmış bir partinin 13. yıldönümünü kutlamak, bir 14. yıla giriş yapmak, sadece sizleri, Kürdistan halkını ve dostlarını değil, insanlığı da ilgilendirir. Biz, bu geçen yıllarda büyük bir acımasızlık ve bunun arkasındaki tarihin tanıdığı en barbar ve yegane politika olarak da soykırımdan başka bir şey düşünmeyen bir yok etme gücüne karşı bu partinin temellerini atarken, hiç de bugünlere geleceğimizi, bugünlere kavuşacağımızı düşünmüyorduk bile. Yapmak istediğimiz, sadece ve sadece namusu biraz kurtarmaktı. Herkes bir türlü namusu kurtarmak ister; biz de böyle bir partinin, çok cılız da olsa temellerini atarak kurtarmak istedik. Gerçekten arkasında bir sınıf, bir ulus ve hatta dürüst birkaç arkadaşın bile zorbela bulunduğu, bulunanın da birkaç ay sonra ortalıktan tüy olduğu bir biçimde biz bu partinin ilk adımlarını attık.

Bugün yaşadığınız bu coşku, zafer coşkusu önemlidir ama, en önemlisi de bunun temelini nasıl atıldığıdır. Tarihini bilememek, bir anlamda geleceğini de bilememektir. En önemlisi, bir halk olarak tarihsizleştirildiğimizi ve bunun bir sonucu olarak da kimliğimizin yok edildiğini anlamazsak, partimizin tarihini de iyi incelemesek, o zaman halkımızın yakın gelecekteki zaferi konusunda kendimizi sakatlamış oluruz.

Bu geçen yıllar müthiş yıllardır. Mutlaka bunu anlamak ve bu anlam içinde kendini yeniden yeniden yaratmak, her “yurtseverim” diyenin, “yaşama bu temellerde bağlıyım” diyenin vazgeçemeyeceği bir insanlık görevidir. Çünkü bizde (Kürdistan’da) insanlık biraz da PKK ile başlar. Sadece öyle değil; günümüzün insanı eğer biraz insan olacaksa savaşması gereken çok şey vardır, insanlık dışı ve yaşamı tehdit eden birçok gelişme vardır. Bir nükleer tehlike, çevre tehlikesi dünyanın sonunu getirmeye daha şimdiden açık hale gelmiş tehlikelerdir. Partimiz, bu tehlikelere kökünden kapalıdır. Öylesine yüce bir harekettir de.

Kendimizi insan olarak yeniden yapıyoruz. Yurtsever insan olarak yeniden şekillendiriyoruz. Bir yurda bağlanıyoruz ve bunu özgürce yapıyoruz. Bu, ekmek ve sudan da değerlidir. Bu, yaşamın temelidir. Siz bunu bugün biraz daha iyi anlamışsınız ve bunun kıvancıyla dolunuz. Bu duygularınız yerinde, haklı ve doğrudur ve sonuna kadar da götürülmelidir. Sadece zafere kadar değil, yeryüzünde insanlık yaşayacaksa bunlar bir daha asla terk edilmemelidir. Çok lanetli olanı, çok kötü olanı, zulüm ve sömürünün birinci planında kendisi olanı yaşayan halkımız, adeta geçmişinden intikam alırcasına insani değerlerini, yurtseverlik ve özgürlük değerlerini bütün halklardan daha fazla yaşamak görevi ile karşı karşıyadır. Bunun zorunluluğu içindedir. Ve aynı zamanda bunun, büyük coşkusuyla amansız isteklidir.

Biz sadece cepheye savaşan bir düşmanla savaşmıyoruz; muazam güç dengesizliği içinde, bütün dünyayı arkasına almış, bütün bir gerici tarihi arkasına almış bir düşmanla boğuşmuyoruz. Ondan daha fazlası ve daha tehlikelisi, içimizdeki büyük düşmandır. Her şeyi ile düşmana hizmet eden, kendisi olmaktan bin defa çıkmış

olan, soyuna ve insanlığına, onun sevilip sayılmasına yarayacak ne varsa hepsine son verdirilen bir halk olarak yaşadığımızı unutamayız. PKK'siz bir yaşam, bu anlamda bir halk olmaktır. Şimdi bunu sona erdiriyoruz; çok lanetli bir halk ve ulus olmaktan çıkıp, çok özgür ve özgürlüğünü en kutsal özgürlük kelimeleri ve eylemleriyle kazanan ve her halktan daha fazla kendini özgürlük ateşi içinde yeniden yaratan bir halk olmanın kıvancıyla bugünleri kutluyoruz. İşte bu PKK ile başlıyor.

PKK'yi, eğer derin bakmazsak, “güç-bela kendini örgütleyip biraz çaba harcayan insanlar topluluğu olarak” andlandırabiliriz, “çoğu da hastalıklı insan” diyebiliriz. Bir yönüyle böyle olabiliriz; ama PKK'de atan müşterek yürek, ona azıcık bir katkıda bulunmak isteyenlerin verdikleri bir ufak destek, bir damla kan, bir kuruş para, bir nefes, bir eylem, bir küçük örgüt, bütün bunlar birleşip bugün herkesin “inanılmaz!”, “mucizevi!” olarak gördüğü bir gerçek olup çıkar. Önemli olan da burasıdır. Zayıflıklarımız büyük bir güce dönüştürülmüştür. Lanetli durumumuz büyük bir yaşam kıvancına, onuruna dönüşmüştür. Devrimin büyük yaratıcılığı da böylece bir kez daha kanıtlanmıştır.

Dünyamızın tahakkümcü güçleri emperyalist ve sömürgeciler, “sosyalizm yıkılıyor, komünizm yıkılıyor” diye yaygara koparıırken ve dünyayı bir daha ellerinden çıkmamacasına pençeleri altına almayı düşünürken, biz, tam tersine bugün her zamankinden daha güçlü ve inançlı bir biçimde diyoruz ki, bu dünya sosyalizmsiz olmaz. Ve bu da parti gerçeğimizin en onurlu yanlarından birisidir. İnsanlık bundan çok şey alacaktır.

Değerli halkımız ve dostlar!

Sizlere, gerçekten bugün yaşadığınız ve merak ettiğiniz savaş cephesinden, onun günlük gelişmesinden ve yakın gelecekte olup biteceklerden söz etsem yeridir.

Her şeyden önce, iyi durumda olduğumuzu belirtmeliyim. Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar büyük bir gelişmenin içindeyiz. Zor inanabileceğiniz gelişmeler vardır. Her şeyden önce, gerilla cephesi sağlamdır. O kendine en çok güvenen, böbürlenene ve birçok halkı soykırımdan geçiren Türk egemen ordusuna karşı ayakta-

dır ve asla yıkılacağı düşünülemez. Bu büyük bir gelişmedir; böylesine zorba bir güce karşı, insanlığın azmanı, insanlığın yok edici gücüne karşı böylesi bir günde böylesi bir gerilla ile ayakta durmak bile büyük bir başarıdır. Ama bu sağlanmıştır; sağlama alınmıştır.

Size bunun tarihini uzun uzadıya anlatacak değilim. Benim son yıllardaki en büyük çabam ve en büyük tutkum, amansızca bunu sağlama almak olmuştur. Karşıdaki düşmandan daha fazla, içtekiler ve hatta sizin zayıflıklarınızla uğraşmıştır. “Bu iş olamaz, ben buna gelemem, birkaç ay ömrümüz var, hayatımızı yaşamalıyız” diyenler, ödlekle ve zayıf insanlardır. Ölüme vardılar ama, böylesine yüce ve soylu, yaşamsal değerdeki gelişmelere yoksunlar! Bunu bize büyük bir inatla dayatanlara karşı, bugün görüyoruz ki bu iş çok sağlama alınmıştır.

Büyük inadımız, büyük kavgamız, işlere amansızca yüklenmemiz yerindeydi, gerekliydi. Bugün bunu iyi anlıyor ve candan bağlanıyorsunuz. Ancak bu mücadelenin bir hikayesi var ki, her anı anılmaya değer. Her günü, her haftası, her ayı ve her yılı mutlaka en derinliğine insan yüreğine işlenmeli ve beynimiz bu temelde düşünmeli. Biz bu yılları, bir anlamda tek başımıza savaşıp kazandık. Düşman gözüne fazla görünmedi, ona bakma gereğini bile duymadım. Ama onunla savaşması gerekenlerin “oynayamam”, “gelemem” biçiminde ortaya çıkan tutum ve davranışları bizi çok uğraştırdı. Ancak sonuçta görüldü ki, bütün bunlara rağmen bu iş olacak, yürüyeceksiniz! Bunun dışında yaşam haram!

Bugün Serhat'tan tatalım Antep'e, Dersim'den tatalım Süleymaniye'ye kadar, Kürdistan'ın kuzeyi, güneyi, batısı, doğusu gerillanın diriltici ve örgütleyici gücü sayesinde ayakta duruyor. Ondan güç alıyor, cesaret alıyor ve serhildanlara kalkıyor. Bu serhildanlar her gün ülkeyi boydan boya kapsıyor. Düşman son günlerde karakollarını topluyor. Geceleri dışarı hiç çıkamaz. Gündüzleri de çok az çıkar. Biz belki devlet kurmadık ama, onun kadar bir gelişmedir bu! Gerillamız hemen hemen ülkemizin bütün dağlarında boy gösteriyor. Serhildan ve gerilla iç içe geliyor ve her geçen gün biraz daha büyüyor.

Ülkemizin güneyini tamamen gerillamızın güçlü sesi haline ge-

tirdik. Güney Kürdistan, üzerinde çok oyunlar oynanan bir toprak parçamızdır. 40 yıldır ihanet edilen, en ucuz ticaret metası haline getirilen Güney Kürdistan'daki halkımıza, gerilla şimdi bir kurtuluş gücü olarak yol gösteriyor; ses veriyor, örgütüyor, ayağa kaldırıyor. Gerillamız buradaki halkımızın üzerinde oynanan ve oynanacak olan bütün oyunları rahatlıkla boşa çıkartacak güçtedir. Bu nedenle hiçbir emperyalist oyun ve katliamcı girişim sonuca ulaşamayacaktır. Bundan emin olabilirsiniz.

Kürdistan'ın kuzeyinde Ağrı-Kars, Muş-Dersim, Siirt-Bitlis alanları gerillanın denetimindedir. Diyarbakır tamamen gerillanın etkisi, hakimiyeti altındadır. Mardin hakeza öyle. Botan neredeyse kurtarılmış bölge gibidir. Malatya-Maraş-Adıyaman-Urfa gerillasız değildir. Ve evet, binlerce gerillanın boydan boya katettiği ve yeniden bağımsız ve özgür vatan toprakları haline getirmek için kan-ter döktüğü bu topraklar şimdi yaşamaya değer, görülmeye değer. Onun için, uluslararası alanda çeşitli kişiler, kurum ve güçler her gün geliyorlar. Bu konuda çok dikkatli ve duyarlı davranıyorlar. Ve sizler geliyorsunuz, güç alıyorsunuz, yeniden diriliyorsunuz Bu, silahların sayesinde olmuştur. Yaşamın diriltici gücü diyorum, her şeyi var eden en soylu çabamızdır. Buna her zamankinden daha fazla değer biçiyoruz ve inanıyoruz ki, önümüzdeki günlerde biz bunu daha geniş ulusal halk ordusuna dönüştüreceğiz.

Gerillamız büyüyor, gerillamız bütün ülkeyi kaplıyor. Bu bir ulusal ordulaşmadır. Ulusal ordulaşmamız hız kazanıyor. Bu arada küçük bir görevi hatırlatayım: **Her bir Kürt ailesi, Kürdistan ailesi gerilla ordusuna bir nefer vermeyi görev bilmelidir.** Sizin ulusal ordulaşma çabalarına verebileceğiniz en iyi karşılık, “her aile bu ulusal orduya bir fert verir” ilkesini hayata geçirmektir. Daha şimdiden bu göreve başlanmıştır. Kürdistan'da her aile şahsında bu göreve bir karşılık verilecektir.

Değerli halkımız, değerli dostlar!

Serhildanlar da geliyor. Daha dün, inkarın ve ihanetin içinde boğulan şehirlerde, zulmün kalesi olan bir Diyarbakır'da serhildan yapıldı ve bu çok önemli değişikliklere yol açtı. Ülkemizin güneyinde, kuzeyinde, her tarafında peş peşe serhildanlar yapıldı. Bu 13.

yılda bütün Kürdistan bununla çalkalandı. Ve gerilla kırdı, serhildan şehirde, el ele, aynı partinin, PKK'nin öncülüğünde ayağa kalktı ve ölüm kefenini yırttı! Halk olarak bağımsız ve özgür gelişmenin yoluna girdi. Bu 13. yıl bir zafer yılıdır. 1991 yılı tarihimizde her zaman şöyle anılacaktır: **Kır ve şehir alanındaki bütün halk için kefenin yırtıldığı, yaşamın kesin olarak bağımsız ve özgür temelde garantiye alındığı yıl!** Bu kesindir.

Önümüzdeki yılda serhildanlar daha da gelişecek. Bir ulusal halk ayaklanmasına doğru gidiyoruz. Ulusal halk ayaklanması şehirde-köyde, silahlı-silahsız, büyük-küçük, çocuklu-ihtiyarlı, kadınlı-erkekli, fakir-zengin ezici bir halk çoğunluğunu bağrına alacak, nihai zaferi sağlamayı esas alan bir tarzda gelişme gösterecek ve başaracaktır. Bunun bütün temelleri sağlam atılmıştır. Hazırlıklar durdurulamaz bir biçimde yürütülmektedir; kendisi de adım adım gerçekleşiyor.

Gün, bunun derin bilinciyle, coşkusuyla, görev anlayışıyla kendi öz savaşımınıza girme, kendi ulusal halk ayaklanmanıza, serhildanlarınıza girme ve kaderini tam bağımsızlaştırma, özgürleştirme günüdür. Bu temelde ne mutlu size ki, böyle bir günü yakaladınız. Sadece ölüm kefenini yırtmakla kalmıyor, zafer şansını da yakalamış oluyorsunuz.

Bizi boğmak için, bizi dıştılamak için, sinsice bir 20 Ekim seçimi yapıldı. Türk sömürgeciliğinin çok hızlı hareket etmeye ihtiyacı vardı. Çünkü Kürdistan halkı uyanıyordu. Sesini onun parlamentosuna da taşıracaktı. Bunun önüne geçmek için erken seçime gittiler. Birisi (ANAP) halkımızın iradesinin seçime yansımını yasakladı, diğeri (SHP) kapıyı açtı; “gelin içimize, sizinle birlik ve bütünlüğü sağlayalım” dediler. Biz ne yaptık? Sizlerin sesini, halkımızın, milyonların sesini bunların bu oyunlarına, entrikalarına karşı dayattık ve sonuçta bildiğiniz gibi, o köhnemiş beyinlerine ve şoven yüreklerine rağmen parlamentolarına girdik. “Anayasanız zorbadır; bu yemini irademizle okumuyoruz. Bu baskıyla birlikte biz buraya geldik. Biz Kürt halkının temsilcileriyiz” sesi oraya da yansıdı. Kıyama kopardılar ama, boş! Bizim bunların parlamentosuna ihtiyacımız yok. Biz sadece bir gerçeği göstermek için oraya gittik. Seçilen

Kürt milletvekilleri şunu da söylediler: “Kardeşlik istiyorsanız bunun andını içelim.” Evet, böyle dediler. Bu doğru bir sestir. Maalesef karşılık yoktu. Faşist sürüsü gibi hepsi çullandılar. “İki kelime Kürtçe konuşamazsın”, “Üç rengi bir arada taşıyamazsın” türünden yasaklar koydular. Yeryüzünde bunun başka örneği yoktur. Bu kadar kardeşlikten ve ortak yaşamaktan uzak, şoven bir sürü oldukları ispatlandı. Bu seçimle, Türkiye halkına da kendi temsilcilerini doğru tanımasını anlattık. Türkiye halkı kardeşlik temelinde bir dostluk istiyorsa, bütün bunlara doğru sahip çıkması gerekir. Bunu çok iyi gösterdik. Bu yeterdir.

Şimdi, daha yapacağımız işler var. Nedir bu? Kendi öz meclisimizi oluşturmak! TBMM vardır. Bizde de Kürdistan Büyük Millet Meclisi olmalı. Bunu artık her Kürdistanlı iliklerine kadar duyuyor. Kendimize çok görmeyelim. Kürdistan'ın bir Ulusal Meclisi, Ulusal Kongresi oluşmalıdır. Bu dersi çok iyi öğrendik ve partimiz 13. yılını geride bırakıp 14. yılına girerken en başa böyle bir görevi de alacaktır. Kürdistan Ulusal Meclisi'ne işlerlik, gerçeklik kazandıracaktır. Daha şimdiden gerilla ile korunan, desteklenen, serhildanlarla beslenen halkımızın uyanışı, örgütlenişi doğal olarak bu yılda bir ulusal meclise doğru gidecektir. Bağımsız ve özgür vatan topraklarında Kürdistan Ulusal Kongresi, büyük millet meclisi toplanacaktır. Bunu sadece bir haber, bir çağrı olarak söylemiyorum; çoktan bunun arzusu, tutkusu, kararı halkımızda oluşmuştur. Buna dayanarak söylüyorum. Halkımız köyde-şehirden artık kendi temsilcilerini çıkarabilmelidir. Kendi halk temsilcilerini çıkarabilmelidir.

Bir daha yanılmayalım. M. Kemal, Erzurum ve Sivas Kongrelerini topladığında Kürt halkının temsilcilerini de çağırmişti. Fakat M. Kemal, onları aldattı. Onların kardeşlik, birlik, bütünlük özlemlerine ihanet etti. Başlangıçta meclis bir Türk ve Kürt meclisiydi; kardeşlik esasına dayalı olduğu söyleniyordu. Fakat zor dönemden kurtuldu, devleti ele geçirdi ve sonra Kürt ortadan yok oldu. Halkın o dönemdeki temsilcileri birer işbirlikçi, birer kukla olmaktan öteye gitmediler. Biz şimdi bunu da değiştireceğiz. Soyumuzu, kimliğimizi, özgürlüğümüzü sadece inkar etmekle kalmayan, özel savaşa ve kontrgerillaya sonuna kadar destek veren böyle bir meclise karşı,

ancak ve ancak ulusal meclisimizi çıkararak cevap verebiliriz. Bunlar günümüzde de kardeşlikten anlamıyorlar, bizim yok olduğumuza sanıyorlar. Bizim parlamentoda iki kelime kardeşlik sözü etmemize bile yer olmadığını söylüyorlar. Biz bu kadar umutsuz değiliz. 30 milyonu aşkın bir ulus bu kadar aşağılanmaya tahammül edemez. Kendi meclisine doğru mutlaka yol alır.

Önümüzdeki yıl, çok zayıf da olsa çok yetersiz de olsa, kendi meclisimize koşacağız ve onu mutlaka gerçekleştireceğiz. Biz bütün gücümüzle buna büyük hizmet yapacağız. Gerillamız bunun için tüm gücünü kullanacaktır. Partimiz elinden geldiğince çaba harcayacak ve bütün dostları seferber edecektir. Halkımıza, Kürdistan'ın en ücra köşesinden tutalım en gelişkin şehirlere kadar kendi doğal temsilcilerini çıkarması yönünde çağrı yapacağız; siz de meclisinizi gerçekleştireceksiniz.

İnsanlık, günümüzde bizi biraz daha iyi anlayacaktır. Biz gerçekten soylu yurtseverlik kavgası vermekle birlikte, derin bir insanlık sevgisi içindeyiz de. İnsanlık, hiçbir halkı inkar etmediği kadar bizi inkar etti. Üzerimizde uygulanan bütün baskı ve sömürüyü, tarihinde bilinen talihsizliğinden ötürü normal ve meşru kabul etti. Bugün bu yırtılıyor. En başta tarihte kader birliği içinde olduğumuza inandığımız ve böyle olması gereken Türk halkıyla ilişkileri yeniden düzenlemek istiyoruz. Bizim, Türk halkına, hatta Türk ulusuna karşı olma diye bir derdimiz, bir sorunumuz yoktur. Biz, Türk ulusu adına, Türk halkı adına, bir halkı, bir ulusu soykırıma uğratmayı esas politikaları haline getiren politikacılara, onun faşist paşalarına, baskı güçlerine karşıyız. Bu çok iyi anlaşılmalıdır. Ve çok iyi bilinmelidir ki, Türk halkını gerektiğinde bunlardan da kurtararak, doğru, eşit ve özgür temeldeki kardeşliği kuracağız. Bunun için önümüzdeki dönemlerde daha çok işler yapacağız. Geçmiş yıllarda çok iş yaptık. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi, devrimci direniş birliği kurmak için büyük çabalarımız oldu. Lakin Türkiye halkının temsilcileri bizden de zayıf. Kendi egemenlerinin zorba ve aşırı sömürücü politikalarına alet olmaktan kurtulamadılar. Oysa biz TC'nin faşist gücünü sınırlandırıyoruz.

Bugün yeni bir hükümet kuruldu. “Demokratik devrim” yaptıkla-

rından sözediyorlar. ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) koşullarına göre işçi haklarından, Paris Şartı'na göre insan haklarından dem vuruyorlar. Bunlar parti sayesinde oldu. Demirel'i, Ecevit'i, Erbakan'ı, Türkeş'i 12 Eylül'e yediren biz olduğumuz gibi, 12 Eylül'ü de bunlara yediren PKK'dir. Tarihin garip bir cilvesi ama, gerçek! Öldürdük; tekrar dirilttik. 12 Eylül bize dayanarak zafere ulaşmak istedi, ama biz ona karşı direndik. Şimdi, kalıntılarını da süpürdük. Evet, yenileri de bize karşı, eskiden de karşıtlarımızdı; ama biz bir şey ispatladık: Birilerini birilerine vurdurduk, yıprattık. Kendi bağımsız ve özgür çıkışımızı, onların programına aldırarak kadar, onların partilerine ve meclislerine girdirecek kadar, gözlerinin içine kadar soktuk. Bu, basite alınacak küçük bir gelişme değildir. Bu büyük bir gelişmedir; zafer kadar önemlidir. Buradan hareketle diyorum ki, Türk halkının üzerindeki yükü oldukça hafiflettik. Kendi zorba ve sömürücü güçleri sınırlandırıldı. Özel savaşı durdurmakla onlara en büyük yardımı sunduk. Onlara dolaylı da olsa demokratik bir ortam armağan ediyoruz. Onlar bunun da kıymetini bilmeliler. Özellikle demokrat-sosyalist-devrimci geçinenler bu büyük gelişmeye saygı duymalı, hiç olmazsa bundan sonra üzerine düşeni yapmalıdır. İlan ettiğimiz, çağrısını yaptığımız, birlikte bir demokratik cephe çalışmasına yol almalıdırlar. Türkiyeli bütün kişi, kuruluş ve partileri hiç olmazsa bundan sonra Kürdistan halkıyla doğru, eşit ve özgür temelde birliği aralayan, kendileri için de kalıcı bir demokrasiye, bağımsızlığa ve özgürlüğe yol almaya götüren cephemizi kurmaya, bu temelde gerçekten çok köhnemiş TC'ye, Türkiye halkını da, ülkemizi de çok ucuzca satan onun işbirlikçi rejimlerine bir son vermeye, onları ya tutarlı demokrat olmaya zorlamaya ya da demokratik bir düzen kurmayı başaramazlarsa alaşağı etmeye ve kendimizin demokratik halk cumhuriyetini kurmaya çağırıyoruz.

Türkiyeli tüm devrimci ve demokratik güçler!

Sizleri, kendi parlamentonuza bu temelde bir yön vermeye, demokratik bir parlamentoya, demokratik bir hükümete yol almaya ve bunun için Kürdistan halkının mücadeleci güçleriyle birlikte yol almaya, PKK ile omuz omuza ortak mücadeleye çağırıyoruz. Hiç olmazsa bundan sonrasını mutlaka başarın. 2000'li yıllara doğru gi-

derken, halkların eşitliği ve özgürlüğünü esas alan, kendinizin de bağımsızlığını ve özgürlüğünü esas alan yeni bir cumhuriyete doğru yol alın ve mutlaka başarın diyoruz.

Ortadoğu'nun diğer mazlum halkları!

Arap ve İran halklarıyla bağımsız ve özgür temellerde ilişkiye yol alma çağrımız var. PKK bir Ortadoğu devrimci gücüdür. Özellikle Ortadoğu'ya dayatılan emperyalizmin son “yeni dünya düzeni” politikasına karşı halkların bağımsız, özgür ve eşit ilişkilerine dayalı, Ortadoğu halklarının konfederasyonuna çağırıyoruz. Bu çağrımız daha şimdiden ilgi görüyor. Devletler, kişiler, kuruluşlar partimizin Ortadoğu'da temel bir güç olduğuna, onun demokratik dönüşüme ve bağımsız gelişmeye fırsat tanıdığına, imkan sağladığına inanıyorlar; iyi bir ittifakçı güç olarak dayanışma içinde bulunma isteklerini belirtiyorlar. Biz her zaman buna açık olduğumuzu söyledik. Partimizin kuruluşunda yer alan, onun gerçekten değerli enternasyonalist militanı Kemal PİR yoldaşımız, “Biz, Ortadoğu'da halkların konfederasyonundan yanayız” derken bir gerçeği iyi ifade ediyordu. Bunun giderek pratik adımlarını atma, gerçekleştirme aşamasındayız. Ne emperyalizmin yeni düzeni, ne ortaçağ karanlığının statükoculuğu, bizi, Ortadoğu halklarının özgürlük ve kardeşlik temelinde kurulacak yeni birliğinden, büyük ittifakından alıkoyamaz.

Bu temelde insanlık alemine de vereceğimiz çok şey olduğunu söylüyoruz. Dünyamızda “sosyalizm yıkılıyor” dedikleri şu anda biz de, gerçek sosyalizm insanlığı kurtaracaktır, diyoruz. Reel sosyalizm (gerçekleşen sosyalizm) yıkıldı; yıkılıyor. Bu bir sosyalizm sapmasıydı. Yıkılmasa kötü olurdu. Yıkılmasa sosyalizm zarar görürdü. Bunu PKK'nin 13. yılında görmek, onun sadece ve sadece büyüklüğünü gösterir. **Tarih eğer bize sosyalizmin temsilciliği gibi bir görevi daha şimdiden vermişse biz bundan sadece kıvanç duyarız.** “Sosyalizm yıkıldı, komünizm yıkıldı” diyenlere en iyi cevap olarak, tam tersine, sosyalizmin en güçlüsü, en doğrusu, en yücesi PKK'de gerçekleşmiştir, diyoruz. Nitekim bunu da çok iyi bildikleri için, “Dünyada en başta gelen terör odağı PKK'dir” diye lanse etmeye çalışıyorlar. Desinler. Bir dönemlerin Avrupa'sında komünizmin temsilcilerinden duydukları korkuyu, Bolşeviklerden

duydukları korkuyu, tarihin herhangi bir döneminde devrimci gelişmelerden duydukları korkuyu, bir de PKK'den ve onun önderlik ettiği devrimden duysunlar; bu, sadece ve sadece partimizin yüceliğini gösterir.

Değerli halkımız ve dostlar!

14. yıla bu temel gerçeklerin başarılı yürüyüşü altında giriyoruz. Şanlı bir yürüyüştür! Bu yürüyüşümüz önünde açlık, susuzluk kâr etmiyor. Zulüm, imha, işkence bu yürüyüşümüzü asla durduramıyor.

Sizler, gerçekten vatani çok kötü bir biçimde terk ettiniz. Sizleri suçlamak için söylemiyorum. Mecburiyet altındaydınız. Baskıyla, açlıkla bu durumlara düşürüldünüz ve böylece vatandan ucuz kopartıldınız. Kopuş, sadece fiziki varlığınızın bulunduğunuz yerden, köyünüzden alınıp Avrupa'lara veya dünyanın şurasına, burasına savrulması değildir. Yüreğiniz de koptu! İnsanlığın, dünyanın o cennet olarak tabir edilen ülkesinden yüreğiniz de koptu! Beyniniz de koptu! Bir söz vardır: Bir kuş bile yuvasını böyle kolay terketmez. Siz kuşlardan daha kolay vatanınızı, yuvanızı terk ettiniz! Ben bunu şunun için söylüyorum: Vatana doğru bağlanmalısınız. Yüreğiniz her şeyden önce büyük bir vatanseverlik ile dolu olmalıdır. Beyniniz artık bunu düşünmelidir. Gün bu temelde yeniden ana kaynağa dönüş günüdür.

Ve şimdi görüyorum ki, yürekleriniz coşku ile çarpıyor, yüreklerinizin derinliklerinde vatana bağlanmanın ateşi içindedir. Bununla adeta diriliyorsunuz. Bu, sizleri bu duruma düşürenlere verdiğiniz en büyük cevaptır. Hiç şüphesiz bu daha da dalga dalga yayılacaktır. Sadece siz yurtdışındaki emekçilerimiz için değil, binlerce yıldır kendi evinde, kendi köyünde olan ama, yüreği kurumuş, beyni bitmiş olanların da yeniden vatana, yeniden özgürlüğe dönüş günüdür! Dağdaki çobanın da türküsü artık bağımsızlık türküsüdür; sizlerin türküsü artık bağımsızlık türküsüdür. Ve bunlar iyi türkülerdir. Yeni seslerdir, diriltici seslerdir.

Bu temelde biz yeni bir yıla daha giriyoruz. Partimiz bu yılı da, bu gerçeklere sadakatle yürütecektir. Onun bütün savaşanları, başta gerillası olmak üzere temsilcileri, her sahada bunun derin bilinciyle

hareket edecek ve özellikle de çok eleştirdiğimiz ve hatta düşmandan daha tehlikeli gördüğümüz hatalarıyla, yanlışlıklarıyla ve eksiklikleriyle savaşıyor iyi bir öncü örgüt olmanın savaşını bu yıl her zamankinden daha fazla başarılı bir biçimde gerçekleştireceklerdir. Zafer bununla mümkündür. Ve zaferin gerçekleşmesi için ne lazımsa onu yapacak; karşı gücün yürüttüğü savaş kadar bir savaşı yürütebilecek ve bu savaşı tam başarıyla bu yıl da götüreceklerdir. Partimizin bütün militanları, savaşçıları bu gerçeğin bilinciyle kendilerine yeniden düzen verecek ve kendilerini parti çizgisine, partinin uygulama esaslarına uygun hale getireceklerdir. Bunlar olmadan PKK içinde yaşanamayacağını her zamankinden daha fazla önümüzdeki yıl içinde göreceğiz ve mutlaka başaracaklardır.

Ben bu gerçeklerin büyük coşkusu ile bugünlere kadar geldim. Kişi olarak kendimi çok iyi tanırım. Cesur değildim, fedakarlıkta da ahım-şahım değildim. Ama böyle bir mücadelenin temposuna, coşkusuna kendimi kaptırdıktan beri sınırsız bir güçle ve düşmanı bile göz önüne getirme gereği duymadan bu işlere yüklendik, bugüne kadar getirdik. Sizler gibi büyük coşkuya, büyük gelişmeye uğrayan bir halka ulaşmak kadar, bu en azgın bir faşist-sömürgeci orduya karşı gelmeyi de bir anlamda tek başımıza yaptık. Kendim için korkum yoktur. En büyük korkum, bize dayanarak hatalarını sürekli kılanlardır; korkum sizler de değilsiniz, halkımız da değil, korkum, kendini bizim adımıza ucuz yaşatmak isteyenlerdir; bizi kötü kullanmak isteyenlerdir. Kendi kişiliğimde en büyük savaşı da bunlara karşı veriyorum. Kendime bir ahdım var: Kimseyi ucuz kullanmayacak ve kullandırtmayacağım; kendimizi de, kimseyi de aldatmayacak ve aldattırmayacağız. Buna bağlı kalınmıştır. Halkımızı bir direnme savaşı için gerekirse en son ferdine kadar kullanırız; gerektiğinde o yapılı. Ama bir tek damla kanı bile yersiz kullandırmayız. Kullanamazlar! Bunun amansız sorumluluğu içindeyiz. Kendimizin de emeklerine ucuz konmaya, onu istismar etmeye ve bir parça kuru ekmek de olsa bizden çalmalarına asla izin vermeyeceğiz. Bunun çok derin bilinci, sorumluluğu ve kıskançlığı içindeyim. Biz bu temelde mücadeleyi bugünlere getirdik. Bu temelde sizlerle, böyle büyük bir coşku ile kutlayabileceğiniz bir güne kavuşabildik.

Ben tekrar bu temelde sizlerin, halkımızın kutlama gecelerini ve bundan sonraki mücadelelerini coşku ile selamlarken, yine diyorum ki, PKK sosyalizmin de günümüzde en gerçek temsilcisidir. Ekim Devrimi bu ayda, bu yılda bizde kutlanmadı ama, PKK'ye dayanarak söylüyorum ki, bu dünya sosyalizmsiz olamaz, bu dünyada sosyalizmsiz yaşanamaz. Ve yine bu temelde diyoruz ki:

-Yaşasın partimiz PKK!

-Yaşasın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü!

-Yaşasın PKK'nin yüce enternasyonalist savaşı!

Kasım 1991

**Bizi teslimiyete çekmeyi
amaçlayan özel savaşla karflı amansızca**

yürüyelim!

ARGK'nin değerli komutan ve savaşçıları!

Partimiz önderliğinde ve tarihimizde ilk defa yükselen şanlı ulusal kurtuluş hareketimiz, her bakımdan özenle hazırlanmış ve bütün yılların gelişmesini kat be kat kendi içinde yaşatacak, geliştirecek bir dönemin içine girmiştir. Bu nedenle, her bakımdan düşmanı olduğu kadar kendimizi de tanımayı, özellikle dönemin en canalıcı görevlerine hiçbir gerekçeye sarılmadan hakkıyla karşılık vermek için her şeyimizi ortaya koymayı bir kez daha vurgulamayı, içine gireceğimiz hareketli dönem açısından çok önemli görüyoruz.

Biliniyor ki, yakın dönemde, mücadelemizin sıkıştırdığı ANAP hükümeti, daha da yıpranmasını önlemek ve çözülüşünü uzatmak için, bir özel savaş yöntemi olarak erken seçime başvurdu. Bu seçimle amaçladıkları, özellikle hızla gelişen siyasal uyanışı frenlemek, boşa çıkarmak ve ardından daha geniş bir kitle temelinde dayalı olarak, ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerine tazelenmiş bir iktidarla gelebilmektir. İster kendi sorumluluğunda, ister yeni hükümetin sorumluluğunda olsun, son tahlilde özel savaş yönetiminin kitle temelini geliştirmek için başvurduğu bu taktik, bizim, zamanında mevcut olanakları en iyi bir biçimde değerlendirerek, yapılması ve dayatılması gerekeni yapmamız ve dayatmamız sonucunda boşa çık-

rılmış oldu. Bu şekilde, daha da bunalıma ve çözümsüzlüğe doğru gitmelerine özen gösterdik.

Hiç şüphesiz, Demirel önderliğinde yeni hükümet geliştirilirken, özel savaşın bu konumunu gözardı edemeyeceğini, onunla bağlantısız olamayacağını çok iyi bilmemize rağmen, özellikle siyasi anlamda kitleler nezdinde mücadelemizin daha geniş bir meşruiyet kazanması için bazı taktik yönelimler içine girdik. Şunu çok iyi biliyorduk: Özel savaştan ve onun daha sinsi ve gelişmiş biçimlerinden vazgeçmeyecekler.

Biliniyor ki, bu hükümet başa geçer geçmez, daha bir ay bile dolmadan, özellikle mücadele tarihimizde ve günümüzde önemli bir yere sahip olan Lice-Kulp gibi bir alanda başvurduğu bir provokasyonla, şimdiden içine girdiğimiz bu önemli gelişme dönemini provoke etmek istedi. Böylece kışın ortasında bizi, özellikle kitle gücümüzü alelacele bir tepkiye çekerek, Şeyh Sait isyanında görüldüğü gibi erken doğum yaptırıp, zamansız ve kendisinin istediği koşullarda bir çatışmaya çekip sindirmeye çalıştı. Ve ardından bu tür provokasyonlar devam etti. Özellikle yılbaşından itibaren uçak saldırılarıyla amansız bir biçimde, temel taktik planlarımızın işlerlik kazanmaması, bu anlamda hazırlıklarımızın layıkıyla sonuç vermemesi için ne lazımsa onu yaptı. Ayrıca, bu uygulamalara meşru bir kılıf olması için de, mevcut hükümetin siyasi kararlar olarak nitelendirdiği özel savaşın ihtiyaçları doğrultusunda bazı kararlar çıkartıldı. Kısaca, ellerinden ne geliyorsa onu yapmayı esas aldılar. Her türlü yöntemle gerçekleştirilen “faili meçhul” cinayetler, hava bombardımanları, şantaj, o sahte reform girişimleri veya demokratik bir yaklaşım içinde olacaklarını, “şefkat” politikasını geliştireceklerini vaat etmeleri ve bu anlamda “bekleyin, iyi olacaktır” biçiminde kitleleri sürekli beklenti içine sokmaları, özel savaşın taktikleriydi. Hükümet de ısrarla bu taktikleri uyguladı.

Denilebilir ki, karşımızda Özal döneminin hizmetlerinden daha fazla özel savaşa bağlanmış bir hükümet söz konusudur. Ve gerçekten de bu hükümeti Newroz'a kadar bizi oldukça darbeleyen, hatta mümkünse tasfiye eden bir konum içine sokmak istediler. Zaten Newroz'a doğru “teslim olun” çağrılılarıyla gerçek niyetlerini ortaya

koydular. Newroz gösterilerini bahane edip, kitle üzerinde bir kırım gerçekleştirmek istiyorlardı. Nitekim Cizre-Şırnak gibi alanlarda kırım denemesine de giriştiler. Yine Nusaybin gibi, özellikle kitleselleşmenin olduğu alanlara yöneldiler. Tüm bunlar, sistemli bir özel savaş politikasıydı. Aynı zamanda bu, “kitleyi PKK'den koparırız” diye esas aldıkları yaklaşımın da bir gereği idi. Nisan ayına kadar az çok geliştirilecek politikaydı bu.

Şunu da ekliyorlardı: “Biz terörü ezmeyinceye kadar hiçbir meseleye el atamayız, dolayısıyla Türkiye'nin de ciddi hiçbir sorunu halledilemez.” Bu nedenle hükümet, 4-5 aylık süresini tümüyle bizi ezmek için kullandı. Üstelik bunu, çok sinsi ve alçakça bir şekilde, demokrasi maskesi altında yürüttü. Dışişleri Bakanı hemen Almanya'ya gitti, bazı sözler verdi; Demirel ABD'ye gitti, bazı sözler verdi; Rusya'ya gittiler, bazı sözler verdiler; İran'a da gittiler... Kısaca, diplomatik alanda da bu 4 ayı yoğun bir biçimde değerlendirdiler. “Terörü eziyoruz” biçimindeki bir yaklaşımı, bu ülkelere de kabul ettirmeye çalıştılar. Bütün bunlar, çok açık ki tasfiyemizi amaçlayan ve yabancıyı olmadığı bir yaklaşımlardır.

Şimdi içinde bulunduğumuz dönem, bu saldırıların sınırlı bazı darbelerle atlatıldığı ve esas itibarıyla kendi planlı hazırlıklarımızı sürdürdüğümüz; bunda da başarılı bir aşamaya doğru geldiğimiz bir dönemdir. Esas itibarıyla hükümetin bu niyetlerini biz önceden sezmiştik. Bu nedenle, kış hazırlıklarına yönelirken de bütün gruplara çağrımızı yaptık, talimat ve perspektifleri sunduk, bütün birimleri de az çok yerlerine ulaştırdık.

Çok iyi biliyorsunuz ki, bize hakim olan yön, geç kalma ve hemen tedbir alamama hastalıklarıdır. Bunlar bu kış boyu etkisini yine gösterdi. Bu anlamda, geçmiş yılların üs anlayışı, hareket tarzı, yaşam anlayışı, aslında darbe yememizin veya bazı kayıplara uğramamızın esas nedenleridir. Eğer zamanında talimat ve perspektiflerin ruhuna uygun, yaratıcı bir düzenlemeyi her alana hakim kılmış olsaydık, hiç şüphesiz bu kayıplar çok daha sınırlı olacak, kazanımlar ise çok daha ileri düzeyde olabilecekti.

Unutmayalım ki, düşman, çok daha büyük kayıplar verdirebilirdi. Örneğin, yeraltına geçememe daha yoğun, naylon çadır taktikle-

ri daha da etkili olmuş olsaydı (sanıyorum, onlarca çadırı vurdular), herhalde imha epey ileri olabilirdi. Oldukça ağır operasyonlar yaptılar. Eğer biraz yerleşme düzenine geçmeseydik, daha fazla kayıplara uğrayabilirdik. Güney'e yerleşme tarzımız, yurt dışını kullanma tarzımız, çok önceleri sağlama bağlanmamış olsaydı, sanıyorum epey sonuç alırlardı.

Şimdi çok daha iyi açığa çıkıyor ki, partinin öngörülerini, talimatları zamanında uygulansa, esasları kavranılsa, idrak edilse, basite alınmasa, geçmiş alışkanlıklar ve yöntemlerle hareket edilmese, gelişme daha fazla, kazançlar daha ileri düzeyde olacak ve hak etmediğimiz bu kayıplar da ortaya çıkmayacaktır. Israrla bunu anlamayan, eski yöntemlerde ve anlayışlarda ısrar eden, taktik önderliğe gelemeyen, kendini konuşuran, siyasi bilinci geri, manevra ve taktik kabiliyeti geri olan ve komuta kademesinde yer alan bazı arkadaşlarımız, bunu kendilerine ve bize ağır ödettiler. Çıkarılması gereken önemli bir sonuç da budur. Bu hususlar üzerinde kapsamlı durulmuştur. Bu nedenle, uzun uzun tekrar durma gereğini duymuyoruz.

Yeni bir dönemin içine girerken, çok zengin olan parti tarihimize, onun silahlı savaşım çizgisine tekrar tekrar düzeltme temelinde yaklaşım göstermenin gereği önemlidir. Bu nedenle, mutlaka ulaşılması gereken sonuçların çıkarılması vazgeçilmezdir.

Peşinen şunu söyleyelim: Hiçbir arkadaşımızın, adı, sanı ne olursa olsun, (ister başarılı ister başarısız), ne kendini abartması, ne de yılgınlığa kaptırması doğrudur. Genç ve tecrübesizdir; keyfince birçok şeyi yapmak ister veya böyle çaba içine girebilir, ama yine de yetersizdir. Veya kendine çok güvenen birisi olabilir, ama onun da güncelliğe yaklaşımı yetersizdir. Öyle günler yaşıyoruz ki, bazen 24 saatte taktik değiştirmek de gerekebilir. Halen bizim de günlük olarak burada yaptığımız budur. **Devrim hızlanmıştır, gelişmeler hızlanmıştır.** Gerçekten düşmanın basın-yayın araçlarını izleyin, yine genelkurmayın dışarıya çıkan bazı emir ve talimatlarını inceleyin, göreceksiniz ki, onlar da daha yoğun ve gününbirlik çalışıyorlar. Düşmanın başbakanına bakalım, bakanlarına bakalım, gününbirlik çalıştıkları görülecektir. Dolayısıyla, bizim ertelemeci, ağır-hantal

davranışlarımız devam ettiği sürece, belli ki bu hızlı gelişmelere cevap veremez. Özellikle alışkanlıklarınız, şimdiki kadarki tarzınız gerçek bir engeldir ve kayıp nedenidir. Bunu böyle bir kez daha vurgulamak sanırım çok gereklidir ve herkesin mutlaka gereken sonucu kendisi için çıkarması, önemli bir görevdir.

Şimdi düşman yeni bir değerlendirme içinde. Savaşı daha da şiddetlendirmeyi esas alan bir politikayı tercih etti. Siyasi görüşmeye yanaşmamayı, demokratik çözüme gelmemeyi esas alıyor. Bu nedenle Avrupa'yla arası açılmıştır. Bununla birlikte ABD, bu savaşın işbirlikçisidir. Belki de birlikte hazırlıyorlardır. Fakat Avrupa, biraz daha siyasi ve demokratik yöneme dikkat edilmesini istiyor. Belki basit bir çelişkidir, ama bu ortaya çıkmıştır.

Özellikle son dönemlerde Türkiye'nin iç yapısında yeni bir şovenist dalga tırmandırılmaya çalışılıyor. Son yaptıkları gösterilerle Kürt kitlesine yönelik tahrikler bunun bir sonucudur. Hiç şüphesiz bu, Kürdistan halkını yeni bir gelişmenin içine de sokmuştur. Böylece yurtseverlik duygularının daha fazla ve daha derinden gelişebileceği bir aşamaya getirmiştir halkı.

Son Newroz'daki sindirme girişimi, aslında halktaki kabarmayı önlemek içindir. Fakat özel savaşın bu tahriklerinin fazla sonuç vereceğini sanmıyoruz. Özellikle geleneksel Kürt isyancılığına dayatılan taktiklerin bizim tarafımızdan önceden kavranılması ve tahriklerle gelinmemesi, özel savaşın bu bastırma yöntemlerinin fazla başarılı olamayacağını daha şimdiden ortaya çıkarıyor. Kuşkusuz kitleye yönelik provokasyon ve bastırmalar daha da gelişecektir. Yine şovenizm daha da hız kazanacaktır. Biz, buna yönelik olarak, Türkiye ortamında devrimci-demokratik bir seçeneğin daha da güçlenmesi için legal-illegal düzeyde bazı tedbirler aldık. Bu, sınırlı da olsa, gelişmesini gösterecektir. Ayrıca, kitlemizin normal özgürlük yürüyüşünün süreceğini söylüyoruz. Bu, hızından bir şey kaybetmeden ve daha da yaygınlaşarak devam edecektir. Öte yandan dış alandaki diplomatik faaliyetler sürdürülecektir. Özellikle emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik bazı dayatmaları ve geliştirdiği taktikler (Libya, Suriye ve İran üzerindeki baskılar vb.), bizim açımızdan daha iyi bir ittifak imkanı yaratıyor. Dolayısıyla bu değerlendirilecek-

tir. Dolaylı ve direkt etkilerini mücadelemiz için kullanacağız.

Şu tespit doğrulanmıştır: Birinci Dünya Savaşı sonrası Ekim Devrimi'ne benzer koşullar burada oluşabilir. Dolayısıyla bölgeyi bir devrim yatağı haline getirmek mümkündür. Biz bunu, İran-Irak Savaşı'nda ileri sürdük; Körfez Savaşı'nda bu daha da açığa çıktı ve şimdi bunun ürünlerini topluyoruz. Bu alanı bir devrim yatağı haline getirmek artık imkan dahilindedir. Ve yüklenmeye bağlıdır. Türkiye'nin de ortamına artık devrimi dayatmak ve hızlı sonuç almak zor değildir. Bütün bunlar, bizim politik öngörülerimizdir ve az veya çok araçla, ilişkilerle sonuç almak için imkanlar dahilinde yapılan çalışmalardır.

Şunu çok iyi bilmek gerekir: Ne düşmanın baskı, sindirme ve bu temelde gerillayı halktan koparıp “bataklığı kurutma” çabası sonuç verebilir, ne de kendi başına halkın yürüyüşleri... Asıl belirleyici olan, şimdi gündeme daha yoğunca giren ve birçok gelişmenin de yol açıcısı olan silahlı devrimci hareketimizdir. Özellikle silahlı mücadele çizgimizin bugün geldiği seviyedir; onun örgütlenmesi, ordulaşması, harekete geçirilmesi ve savaştırılmasıdır. Evet, belirleyici olan budur. Ve gerçekten de, şimdi nereden bakarsak bakalım, bizim için olduğu kadar, Türkiye için, hatta Ortadoğu için en önemli bir devrim hareketi, şu an bizim yürütmekte olduğumuz silahlı devrim hareketidir. Yani mevcut ordulaşma ve onun savaşma düzeyidir. Buraya nasıl geldik, hazırlıklar veya özellikle bu son aylardaki çabalarımız neydi? Bunlar kapsamlı olarak sunulduğu için yeniden belirtmeyeceğiz, fakat çok önemlidir.

Özellikle geçirdiğimiz bu son dört ay (daha öncesi de var), çok daha derinleştirilmiş bir gerilla çizgisine ve onun ordulaşmasına ulaşmayı amaçlıyordu. Bu nedenle gerçek anlamda özü kadar biçimi, yetkinleşmiş bir ordulaşmanın siyasi temeli ve cephe gerisi kadar sıcak savaşım cephesinde de nasıl üslenmesi ve mevzilenmesi, özellikle de temel taktiklerinin nasıl geliştirilmesi gerektiğine ilişkin çok tartışma yaptık. Bu konuda planlamalara ulaştık ve sizler de hemen hemen her düzeyde bu temelde belli bir anlayışa, plan gücüne ulaştınız. Ayrıca daha yeterli pratik eğitimle, araziye uyum sağlamak, mevzi tutmak, donanım elde etmek gibi konularda da ilerle-

me kaydettiniz.

Nisan ayıyla birlikte hareketli bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz. Bu aşamadan sonra düşmanın hedefi, belirtildiği üzere imhadır. Neden buna yöneldi? Çünkü halen içinde bulunduğumuz durum nedeniyle, kendisini siyasi çözüme hazır göremiyor. Ayrıca bizim de zayıflıklarımızı ve savaşı her cepheden tam tutturamadığımızı görüyor ve dış ilişkilere de dayalı son bir hamleyle, bu hükümet de kendi şansını kullanmak istiyor.

Bu arada, şunu da hemen belirtelim: Biz, her ne kadar siyasi görüşme konusunu ortaya attıksa da, bunun fazla hayat bulmayacağını biliyorduk. Savaşı derinleştirmeden, özellikle gerillayı tam oturtmadan, ordulaştırmadan, serhildanları da yaygınlaştırmadan, mevcut düzey ile düşmanı siyasi bir çözüme çekeceğimize inanmıyorduk. Halen de bu inançtayız. Fakat bu, yine de siyasi görüşmelere açık olmamak, demokratik seçenekleri gündemde tutmamak anlamına gelmediği gibi, tam tersine ona işlerlik kazandırmak için gereklidir. Elbette devrimci yöntemi de ikinci plana bırakmayacağız. Bunu böyle kavramak gerekiyor.

Elbette doğru yöntem, bizim esas aldığımız, bütün çalışanlarımızın benimsediği ve buna bağlı olarak hepimizin çalıştığı devrimci yöntemdir; silahlı savaşım yöntemidir. Dolayısıyla mevcut gerilla ordusunun yetkin bir tarzda kuruluşu ve savaştırılması çalışmasıdır. Bunun çok çeşitli sorunları ve çözüm yolları üzerine tartıştık, sonuca da bağladık. Ayrıca bu, planlamalar için bağlayıcı kararlar ve talimatlar haline de dönüştürüldü. İçeriğini incelemek ve her birimin, hatta her savaşçının ve komutanımızın sonuç çıkarması vazgeçilmez bir görevdir. Bunlar, kağıt üzerinde kalsınlar veya keyfi yorumlara tabi tutulsunlar diye değil, bütün birimler, kendi çabalarına, savaşımalarına, eğitimden tatalım örgütlenmeye kadar egemen kalsınlar diye geliştirildi. Her komutan ve savaşçı, bundan en üst düzeyde sorumludur.

Değerli komutan ve savaşçılar!

Her şeyden önce, bu hazırlıklara bu biçimde karşılık vereceksiniz. Biz boşuna yaşamadık ve boşuna buraya kadar gelmedik. Muazzam acılarla (ki hepiniz yaşadınız) ve sıkıntılarla buraya geldik.

Bunu söylerken, ucuz bir yaşamı kurtarmak anlamında söylemiyorum. Devrim değerlerini buraya kadar taşıdık ve yenilgiye de uğratmadık. Fazla çarçur etmeden hepimizin gündemine soktuk; hatta ellerinize kadar getirdik. Kuşkusuz bunu “keyfimiz istediği gibi kullanalım” diye, ya da “üzerine yatarak birkaç yıl yaşarız” diye yapmadık. Belki böyle de olabilir. Yani üzerine yatarsın, yıllarca seni yaşatabilir de. Ama böyle kullanasınız diye de yapılmadı bunlar. Ya niçin yapıldı? Devrimimizin bu aşamasında (ki planlamada iyi konulmuştur) tam bağımsızlığa ulaşmasak da, ülkemizin denetimini önemli oranda ele geçirmek, en azından dörtte üçünü askeri ve giderek siyasi denetimimize almak ve bu temelde halkımızın ezici bir çoğunluğunu düşmanın denetiminden çekip çıkarmak için... Ve yine düşmanı (ki, şimdiden içine giriyor) garnizonlarına sıkıştırmak, işbirlikçilerin tasarrufundan kurtulmak için... Daha şimdiden, mevcut gelişmeler bu konudaki yaklaşımın doğru olduğunu ortaya koyuyor.

Belli bir kesim ikame edilmiştir. Örneğin, bir Botan'da (Güney de dahildir) 10.000'den aşağı olmayacak bir gerilla ordulaşması geçerlidir. Yine bunun birkaç katı kadar milis oluşturmak geçerlidir. Şehirler düşman denetiminden çıkıyor. Zaten siyasi olarak çıkmış. Garnizonların olması neticeyi değiştirmez. Bütün bölgeler için buna benzer belirlemeler yapılmıştır ve yerindedir.

Bu perspektifler gerçekçidir ve ulaşılacak içindir. Ayrıca diğer hedefler konulmuştur. Ekonomik hedefler, sosyal-siyasal hedefler iyi belirlenmiştir. Gerçekten ekonomik alanda bir savaş ekonomisine yol açacağız. Düşmanın bütün ekonomik çıkarları ve ulaşım hatlarından tutalım temsilciliklerine kadar, yine onun her türlü güçlenmesine yol veren kültürel, sosyal kuruluşlarına ve siyasi işbirlikçilerine kadar hepsine bu aşamada en büyük darbeler vurulacaktır. Sonuç olarak, Kürdistan'da yurtseverliğe bağlı bir kitle ve ona hizmet eden bir ekonomik ve kültürel yaşam oluşturulurken, bunun dışındakilere fazla yaşam hakkı tanınmayacaktır. Planlanan hedeflerin özü budur. Buna ulaşmak için siyasi, askeri ve kültürel örgütlülük ve eylemlilik ortaya konulmuştur.

Hiç şüphesiz, esas olan yine askeri mücadeledir. Bütün bölgelere dayatılması gereken askeri çizgi ve hedefler bellidir. Ayrıca bunun

hangi çalışma ve yaşam tarzıyla hayata geçirileceği iyi işlenmiştir. En çok açıklığa kavuşturulan bir husus da budur. Herkesin kendine göre bir çalışma tarzı, kendine göre bir hesabı-kitabı değil, başarıya götüren, şimdiye kadar sonuç alan ve herkesin kendini tabi tutması gereken bir çalışma tarzı, bir eylem tarzı söz konusudur. Geçmiş yıllarda bu konularda haddinden fazla bireycilik yapıldı. Pratik, hedeflenenin gerisinde mi kalıyor, hiç umurunda bile değil. Çalışma tarzı, yaşam tarzı partimizinkiyle alakalı mı, değil mi, belli değil. Tabii ki, bütün bunlar doğru değil. Keyfe göre bir devrimcilik (gerekçeleri ne olursa olsun) bizi oldukça zora sokuyor ve genel planımızın hayata geçirilmesini de engelliyor. Gerekçeler, bireysel zorluklar bu konuda fazla belirleyici olmamalı. Devrimci odur ki, ne kadar zor olursa olsun, koşulları, olanakları zorlayarak belirlenen hedefe ulaşabilsin, hatta onu aşabilsin.

Bu ordulaşma, tarihimizde ilk kez gerçekleşen şanlı bir ordulaşmadır. Düşman, istediği kadar “darbeleyeceğim” desin. Son olarak, düşman genelkurmayı şunu söylüyor: “Kitlesini ezeriz, gerilla birliklerini de darbe üstüne darbeye imha ederiz!” Bunu iyi değerlendiririm. Düşman çok iyi biliyor ki, ülke içinde de kapsamlı bir biçimde gerilla birliklerine ulaşılmıştır. Şimdi bu, büyük bir kazanım olduğu kadar, bütün gelişmelerin de belirleyici çalışmasıdır. Ama gel gör ki, birçok çalışmamız, komutanımız halen, “bu neyin ürünüdür, ne kadar yılda sağlanmış, hangi yaratıcı çabaların sonucudur”; bunu anlamak istemiyor. Yıllardır, bir çalışma usulü tutturmuş (ki bin defa yenilgiye götürür) ve onu bırakmak istemiyor. Görüyorsunuz, rahatlıkla imhaya açık bir alana yerleşilmiş, onu bile terk etmek istemiyor. Bu ihanetten daha kötü bir gaflet durumunu ifade eder. 24 saatte yapılması gereken bir taktik değişikliği, 6 aya bırakabiliyor. Bu bir gaflettir. Sonuç ihanetten daha kötü olabilir, olmuştur da.

Araziye ulaşılmış, altın gibi noktalar var. O noktaların birçoğuna henüz ulaşmamışız. İhmalkarlıktandır aslında, başka bir gerekçesi yok. Birçok alanı tutabiliriz. Çok iyi ve zayıf noktalarda düşmanı yakalıyoruz, vurabiliriz. Ama ihmalkarlıktandır yine, vurmuyor.

Bütün bunların kişilik yapımızla çok sıkı ilişkisi vardır. En

önemlisi de komuta yapısıyla ilişkisi vardır. Şimdi bu söylediklerim size tekrar gibi de gelse veya “çok duyduk bu sözleri” deseniz de, özellikle komuta kademesi için, mücadelenin her düzeydeki yönetimi için, bin defa da olsa tekrarlamaktan kaçınmayacağım hususlar vardır. Hiçbirinizin gerekçesi, bizi bunları tekrar tekrar belirtmekten alıkoyamayacağı gibi, “istenildiği kadar söylene de kavrayamam” diyecek durumda da olamazsınız. Bunu dersenez ne olur? Gerçekten savaş en az düşman kadar onları da ezer. Bu aşamada, buraya kadar geldikten sonra savaşla oynamak, hele hele rahatlıkla yerine getirilebilecek görevleri savsaklamak, iyi bir yönelimle çok şeyler gerçekleştirilebilecekken gerçekleştirmemek, gerçekten artık ağır suçlar kapsamına girer. Çok rahatlıkla alınabilecek tedbirleri almayacaksın, çok iyi vurulabilecek hedefleri vurmayacaksın, rahatlıkla yerine getirilebilecek bir eğitimi, örgütlemeyi yapmayacaksın, hareket planını geliştirmeyeceksin, birliklerin başında yer almayacaksın, onları her türlü tehlikeye açık tutacaksın!.. Çok açık söyleyelim ki, bunları yapanlar soruşturmalıdır. Bu tip birimlerin pratiği incelenecek ve suçluluk oranı ortaya çıkarılıp hesap sorulacaktır.

Bizim şimdiye kadarki bir eksikliğimiz de şu: Adam ağır bir ihmalkarlıktan onlarca yoldaşın şahadetine yol açıyor; biz, “niye yaptın” bile demiyoruz. Ben artık bunu kabul edemiyorum. Geçen yıllarda, bu şekilde yüzlere varan yoldaş şehit düştü. Bu bir ihmalkarlıktır. Aslında biraz kafayı çalıştırса tedbiri alabilir, fakat buna gücü yetiremiyor. Peki, bir hain bundan daha fazla zarar verebilir mi? Bu anlamda içine düşülen gaflet ve hıyanet, yıkıcı sonuçlara, kaybettiği sonuçlara yol açmıyor mu? O zaman, hangi gerekçeyle, biz böyle bir komuta yürüyüşünü kendimize yakıştırıyoruz?

Şunu çok iyi göz önüne getirmek zorundayız: Biz, savaşarak kaybetmiyoruz; savaşmamaktan kaybediyoruz. En son Dersim'e bakalım. Dersim'in dağlarını ben de biraz biliyorum. Değil kışın adam kaybetmek, düşmanın adım bile atamayacağı yerlerdir. Ama sorumluya siz bakın ki, birlikleri dağdan indiriyor, en tehlikeli ve düşman istihbaratının eksik olmadığı köylere, evlere yerleştiriyor. Sonuçta, 30'a yakın değerli gerilla, militan kaybettik. Gerçekten de savaşmadan kaybetti bunlar. Nasıl oluyor bu? 30 silahlı gerilla demek, ala-

nın kurtuluşu için temel bir güç demektir. Buna ihmalkarlık da denilemez. Peki, nedir bu alçaklık? Dersim'de dağ mı yoktu, bir mağara da mı yoktu? Hepsi var. O zaman neyi bekliyor da hareket etmiyor? Bu neyle izah edilebilir? Bu ağır bir suç değil de nedir? Niye iyi savunulabilecek, iyi yaşanabilecek, iyi vurabilecek yerleri bırakıp da böyle hareket ediyoruz? Az mı yer yaptık, az mı talimat gönderdik, az mı güç gönderdik? Paraları vardı, silah vardı, adam da vardı. Peki niye kullanılmadı? Eğer, muhakkak biri örgüte düşmanlık yapmak istiyorsa, bunu açıkça söylemeli.

Geçen yıl böyle birçok alan vardı. Örneğin, Garzan için de biz şunu söylemiştik: Böyle şehirlere girmeyin! “Yok” dediler, “değişik bir üslenme yapacağız.” Biz de güvendik; değişik, kimbilir nasıl yaratıcı bir şeydir, dedik. Meğer bizim yönetim, en güvenilir köylerde, şehirlerde aylarca barınabiliyormuş ve vurulurken silahına bile sarılamıyormuş! Bir gerilla komutanı böyle mi olacak!

Bestler'de geçen yıl “sen-ben” kavgası yapıldı. Bir zavallılık örneği! Kar var, kış var, “yeraltında bir sığınak nasıl geliştirebiliriz” diye düşünmediler. Uzun uzun başka şeylerle uğraştılar. Sonuç, o kadar kayıp!

Şimdi, aslında bunun gibi birçok olay söyleyebiliriz. Görüyoruz ki, gerçekten hepsi PKK'nin oluşumunun, imkanlarının nasıl sağlandığını bilmiyor. Dolayısıyla kendini habire dayatıyor; art niyetli mi, küçük-burjuva hesaplı mı, ağavari mi; artık layık gördüğü ne varsa, elinden ağzından ne geliyorsa onu yapıyor ve tabii bizi de ağır kayıplara uğrattıyor. Kuşkusuz bunların hepsi de kader değil ve kimse normal olduğunu söyleyemez.

Geçen yıllardan da biliyoruz. Sırf, “şuraya, köyümün yanına gideyim” diye, birimler imhalık alanlara çekildi. Zaafmış, yok aileye düşkünmüş! Takip edilmemesi gereken birçok yol hatları var. Fakat öyle hareket edildi. En büyük zararı da, (düşmandan daha fazla) böylesi eksik devrimcilik veriyor. Biz bütün bunları az-çok sordurmaya da aldık. Bazılarından hesap sorduk, sormaya da devam edeceğiz. Ama mademki, yeni bir tarihi dönemin üzerine yürüyoruz, lütfen bundan sonra bu durumlara düşmeye fırsat tanımayın. Çünkü her bakımdan tarihi bir altüst oluş sürecindeyiz, olağanüstü

gelişme dönemindeyiz. Bin yıllık kölelikten kurtulmaya çalışıyoruz. En azından bir kurtuluş fırsatını yakalamışız. Bir-iki yılınız varsa, adayacağınız bir yaşamınız varsa (eminim ki, hepsi de adıyor), o halde bunu layıkıyla yapalım diyorum. Neden yapmayacaksınız? Gerekçeniz ne? “Alışkanlıklarım varmış”, bilmem “evlerde bir çay içecekmişim”, bilmem “ahbap-çavuşluk yapacaktım!” Yere girsin ve zehir zıkkım olsun! Niye tarihi kaybetmek pahasına bu basitliklere düşüyorsun!

Biz kendi yaşamımızı da biraz anlatmaya çalıştık. Onüç yıldır bu dağlardayız; bir gün bir eve girmedik, gerek de görmedik. Çok zorunlu olmasa, tedbirli olmasa gitmeyiz. Niçin? Bir hareketi esenlikli kılmak için. Bütün sözcükler bende siyasi ve askeri temeldeydi. Bir tek ahab-çavuşluk ilişkisine girmedik. Girdiğim her ilişki siyaset içindi. Çünkü bu dönem ancak böyle kurtarılır da ondan. Başka tür-lüsüne de imkan vermeyeceğiz.

Dönemi anlayacaksınız ve anlayıp da gerekeni yapacaksınız. Biz bunları daha önce de söylemiştik, fakat bir türlü uygulamadık. Tabii ki, öfke de arttı. Ağzımızdan çıkarmamız gereken sözleri çıkardık. Neden? İşte, kendini böyle dayatanlar, “ne de olsa beni görmezler, keyfimce istediğimi yapabilirim” diyenler içindi. Bunların ne kadar yanıldıkları şimdi açığa çıkmıyor mu? Ulaşmamak mümkün mü? Hesap sormamak mümkün mü? Devrimci bir örgütte böyle şeyler mümkün olabilir mi? Hayır! Hatta biz şunu da söyledik: Mezarda bile adamdan hesap sorulur. Bunları şunun için söylüyorum: Bundan sonra yapacağınız her şey tarihe mal olur. Yaşayacağınız her türlü eksiklik ve yanılmanın ise, hesabı sorulur. Eğer davranışımız iyiye şan olsun, tarihe mal olsun; kötüyse, en acımasız bir biçimde ya düşman bize ödetir ya da parti ödetir. Bunu bir an için bile olsa unutmayalım.

Sorumluluk nedir, kişilik nedir, disiplinli yaşam nedir? Bu ilk defa karşımıza çıkıyor. Kürt halkı tarihinde kendisi için, öz ordusu için, öz kurtuluşu için bu şansı yakalamış ve sizler de onun öncülerisiniz, onun komutanları ve askerlerisiniz. Bunlardan şüphe yok. O halde diyorum ki, buna yaraşır ciddiyeti, sorumluluğu, yaratıcılığı, günün 24 saati diri tutalım. Neden? Çünkü, yüzyılların gelişmesini,

belki biz bu yıl sağlayacağız veya yüzyıllık başaşağı gidişi biz bu yıl tersine çevirebiliriz. Düşman bitirmek istiyor; biz tersine çevireceğiz. Görev bu!

Biz, 20 yılımızı acımasız bir biçimde geçirerek, imkan ve fırsatları sizin emrinize sunduk. Nasıl yaşanıldığı biliniyor. Bu silahlar, bu amansız yüklenimler, bu kadar şehit, bu kadar acı, en son bu Newroz'daki çıkış vb. hepsi, elinizdeki silahla, elinizdeki birimlerle mükemmel savaşmanız içindir. Başka bir biçimde değerlendiremezsiniz. Biz her şeyimizi verirken, bazıları üzerine otursunlar, günü kurtarsınlar, en azla yetinsinler ya da kolay kaybetsinler diye değil. Bir tek fişeği yerinde kullanmak, bir dostu elde etmek için yıllarca ne yaptık? 10 savaşçıyı bir çırpıda yere düşüresiniz diye mi (hem de bir hatayla) verdik size. Bunu yaparsanız, affedebilir miyiz? Biz, kolay değer kazanmadık ki, siz kolay harcayasınız. Hatta sizleri kolay kazanmadık ki, siz kendi canınızı kolay harcayasınız. Buna hakkınız yok!

Şimdi bütün bunlar şunu ortaya çıkarıyor: Önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, şimdiye kadarki bütün hata, yanlış ve yetmezliklerin dersini çıkararak ve yaratmanın, doğru çalışma tarzının, vuruş tarzının gerekleri neyse onu esas alarak yükleneceğiz. Yani sonuna kadar tedbir, sonuna kadar yaratıcılık! Bu konuda sizleri serbest bırakıyoruz. Nereden nasıl vurmayı gözünüze kestirdiyseniz, kendinize güveniyorsanız ve kendinizi sonuna kadar tedbirli kılmışsanız yüklenin, serbestlik vardır. 24 saatte durumlar değişebilir, karşınıza hedef çıkabilir, zorluklar çıkabilir, ilerleyebilirsiniz, gerileyebilirsiniz, alan değiştirebilirsiniz, işgal edersiniz, bırakırsınız, geniş yayılırsınız, dar yayılırsınız vb. bütün bunlar fırsata bağlıdır. Düşünüyorum size; 24 saatliğine bir taşın altı nasıl tutulur, bir kayanın altına nasıl girilir, en stratejik bir zirve nasıl bizim için ulaşılması gereken bir yer olur!.. Bir köy ilişkisinden tutalım bir kenti işgal etmeye kadar, neye gücünüz yeter, fırsat doğmuş mu? 24 saat bunları değerlendireceksiniz. Düşmanın zayıf bir noktasını aniden farkettiniz; ona da yönelebilirsiniz. Bir takım da, 500 kişi de bir hedefin üzerine yürüebilir; hatta bin kişiye de çıkarabilirsiniz. Mesele kestirebilmektir, mesele sorumluluk sergileyebilmektir, mesele sonuna

kadar tedbiri alabilmektir ve yürümektir. Böyle yaptınız diye kimse sizi suçlamıyor, suçlamayacaktır da.

Düşmanı tanımak, onun bütün tekniğini bilmek, yöntemlerini hesaba katmak, kendi gücünü hesaba katmak, sürekli bunun üzerinde çalışmak ve savaşı böyle yürütmek en şerefli ve en sonuç alıcı bir uğraştır. Biz bu temelde, sizlere partinin olanaklarıyla savaşıma şansını veriyoruz. Bunun dışında bir çalışma tarzımız olamaz. Bunu yapabilirsiniz, başarabilirsiniz. En sıradan yeni katılan savaşıçından tutalım en tecrübelisine kadar hepsi, eylemin sonuçlarından ve bu mevcut gelişmelerden imkan ve fırsatlar çıkarabilir. Sıradan bir yurtseverliği olan, bu dönem boş duramaz. Büyük bir savaşıçı müthiş vurabilir. Tecrübeli birisi, bütün bir eyalete yönetim gücü olabilir. Yeter ki, dönemin önemini tam yakalasin ve amansız yürüsün. Böyle yüzlerce komutan, yüzlerce savaşıçı vardır. Bütün bunlar da, sonuç alabilmek için yeterlidir. Bu kadar silahla, bu kadar elverişli coğrafya ile, biz her şeyi tutabiliriz. Ve bir de bizim savaşıçılar fedaidir. Bu kadar kelleyi koltuğa almış bir savaşıçı topluluğunun karşısında hiçbir güç dayanamaz. Belki fiziki olarak imha edebilirler, atom bombasıyla önleyebilirler ama bunun dışında hiçbir teknik ve sayı üstünlüğü, düşmanı karşımızda başarılı olmaya götüremez. Başaracak olan, savaşı böyle ele alan, savaşa kendini böyle yatıran ve bu temelde doğru savaşılanlardır. Bunlar sonuç alır.

ARGK'nin değerli komutan ve savaşıçıları!

Önümüzdeki tarihi dönemin üzerine yürürken, gerçekten eksikliklerimiz olabilir. Her eyalet şu veya bu düzeyde eksik olabilir, tam hazırlanmamış olabilir. Ama dikkat edilirse; arkası tamamlanırsa, herkes kendinde bir kıyamet, fırtına koparırsa; eksikliklere karşı, yanlışlıklara karşı savaşı da eksik etmezse; ortaya çıkan olanakları amansız değerlendirirse, kesin sonuç alabilir. Bu, PKK ahlakıdır, PKK militan tarzıdır. İnanıyorum ki, her yerde, bütün birimler içinde, her düzeyde, en üstten en alta kadar, komuta ve savaşıçı yapımız bu bilince, bu sorumluluk anlayışına, bu savaş anlayışına ulaşmıştır.

Biz yürüyeceğiz. Bize alçakça dayatılan ve amacı tasfiye ve teslimiyete götürmek olan özel savaşa karşı yürüyeceğiz. Hem de amansız yürüyeceğiz. Ve tarihin bin yıllık lanetli hesabını soraca-

ğız. Onlar bizim için şunu söylediler: “Atalarına baksınlar, tarihe baksınlar, ne yapacağımızı görsünler.” Genelkurmay Başkanı bunu söylüyor. Biz de şunu söylüyoruz: “Tarihe iyi bak, yaptığın barbarlıkları iyi gör. Ve karşıdaki halkın ve onun ordu güçlerinin tarihin intikamını, hesabını senden nasıl soracağını iyi bil! Madem sen bu tarihi esas alıyorsun, madem sen bu kadar barbarlığa sahip çıkıyorsun, o zaman bu halkın bin yıllık ahı, acısı ve işkencesiyle arkamızda olduğunu, intikam almak için ayağa kalktığını gör ve ona göre başına neler geleceğini kestir!” Bizim de onlara cevabımız budur. Askerlerine de, siyasilerine de cevabımız budur. Ve diyoruz ki, iyi ki karşılaşmışız, iyi ki bu intikam gününde biz bu biçimde savaşabilecek bir imkana sahibiz. Bunu bir şans olarak gören biziz, kendileri değil.

Eğer bunlar kesirse ve diğer her şey de bizim istediğimiz tarzda, planladığımız biçimde yürüyorsa, bu savaş çok güzel bir savaştır. Bu anlamda, içine girdiğimiz dönem, çok şanslı bir dönemdir. Belki tam zafer olmaz, ama en az onun kadar değerli gelişmeleri her düzeyde yaşayacağız.

Tekrar tekrar diyoruz ki, böyle şanlı gelişmeleri kişiliklerimize mal etmek için, birliklerimize mal etmek için, halkımıza mal etmek için kendimizde bitebilecek ne varsa bitirelim, atılacak neyimiz varsa atalım ve başarıdan başka hiçbir şansa, hiçbir gelişmeye izin vermeyelim. Bir savaş tarzını, bir komuta tarzını tutturalım! Bu bize hem yaraşır, hem en layık olanı, hem de en görkemlisi ve zorunlu olarak kabul etmemiz gereken tek doğru yürüyüş tarzıdır. Buna çok zor geldik; o zaman kıymetini de bilelim ve bundan büyük bir özgülük atılımını gerçekleştirelim!

İnanıyorum ki, hepiniz bu temelde büyük bir devrim aşkıyla ve tarihin hesabını bu biçimde görme bilinciyle işlerin ve devrimci hedefin üzerine yürüyorsunuz. Ve her şey bu temelde kazanmak içindir. Eğer siz bu temelde hedeflere doğru yürür, görevlerinizi bu temelde karşılırsanız, sonuna kadar sorumlulukla, duyarlılıkla yaklaşılırsanız, biz bu savaşta sizinleyiz. Bu savaşın sorumluluğunu sonuna kadar kaldırırız ve başaracağımıza da kesin inanırız.

Bu temelde görevlerin üzerine yürürken, önde gelen komuta ka-

demelerindeki bütün yoldaşlara ve yeni katılan savaşçılarımıza, bu konuda birbirlerini sonuna kadar denetlemelerini, tamamlamalarını, sımsıkı bağlı kalmalarını, hatayı gördükleri yerde aşmalarını, doğru bildiklerinin üzerine amansız yürümelerini tekrar tekrar hem diliyor, hem de emrediyoruz. Yine inanıyoruz ki, böyle yürürsek başarı kesindir ve bunun dışında da herhangi bir yaşam seçeneği yoktur. Biz, bu tarzda savaşanların ve bu savaş temelinde yaşayanların yüce hareketiyiz, partisiyiz. Bu temelde, büyük Őhitleri olanların partisiyiz. Selamlarımız bu temelde başarıyı yakalayanlardır, sevgimiz bu tarzda sonuna kadar yürüyüp başaranlardır!

5 Nisan 1992

Amed Eyaleti'ndeki yoldaşlara!

Akademimizin İktidara Yürüyüş Devresi'ni tamamlayan bir grup yoldaş alana yönelirken, onların şahsında hepinizi, yeni dönemi kazanma temelinde selamlıyoruz. Ve bir kez daha içinde bulunduğunuz durumlara, özellikle çözümlenemeyen sorunlarla birlikte yaşanan yetersizliklere ve anlamsız kayıpların nedenlerine değinmek istiyoruz.

Düşman 1991'in Aralık ayında, yakaladığı zayıflıkları da değerlendirerek, Lice-Kulp-Solhan sahasına vururken, aslında Demirel-İnönü hükümeti tavrını tasfiye temelinde koymuş oluyordu. Bizim tavrımız da buna tepki oldu. Sonuçta onlarca yoldaş ve yine halktan insan katledildi. Çok iyi biliniyor ki, bu durumlar, üslenmede hata, tedbir geliştirmede yetersizlik ve görevlere sahip çıkmamaktan kaynaklandı. Ve aldığımız haberler, halen o sahada kayıpların çokluğunu gösteriyor. Örneğin, Solhan'ın bir köyüne giden grubun tümü imha oluyor. Kayıp sayısı yirmiye aşkın. Daha önce de o sahada buna benzer kayıplar oldu. Şimdi halen Amed'in bir başka yerinde 4-5 arkadaşın şehit düştüğüne ilişkin haberler geliyor. Orada olumlu gelişmeler hiç yoktur demiyoruz. Ancak biz, bir defa bu gelişmeleri çok yetersiz görüyoruz. Biz öyle sıradan gelişmelerle doyacak hareket değiliz. PKK'deki çalışma ve kazanma tarzı göz önüne getirildiğinde, ancak ne ile yetinebileceğimiz de iyi anlaşılır. Fakat biz, var-

sa bazı gelişmeler üzerinde değil, neden anlamsız ve tedbirsizlikten kaynaklanan kayıpların yaşandığı üzerinde duracağız.

Buna geçmeden önce bir hususu belirtelim: O alandan küçük bir grup geldi ve onun bir de sorumlusu vardı. İ. denilen şahsı gördünüz. Bunu bir bölgeye sözde yönetici yapmışlar. Yöneticiliği nasıl kullanmış? Yoldaşlarını kaçırtmada kullanmış! Raporda gördük, 16 kişi anlamsız bir şekilde şehit, 13 kişi ise kaçmış! İlişki tarzında komploculuğa ardına kadar açık. Sonuçta, kadın-erkek ilişkisine yaklaşımından ötürü, kendisi asıl sorumlu olduğu halde, karşı tarafa idam, kendisine “yeniden göreve devam” deniliyor. Böyle bir ucubeyi gördük. Sanıyorum birçok yönetim ögesinin de buna benzer bir yaşamı var. Şimdi yönetici böyle olursa, o bölgede hayır kalır mı? Eğer ayakta kalınmışsa, bu tesadüf değil midir? Yine geçen yıl çok geniş yetkilerle gönderdiğimiz X. arkadaş vardı. Bu arkadaş çok bilinçlendi. Bu sahada da biz çok eğittik. Gerekirse eyaletin koordinatörlüğünü bile yapabilir diye güvendik. Fakat gelen raporlara göre, gitmiş kendi köyüne yakın bir yerde beklemiş. Raporda, “yetmiş kişi ya kısırılmış, ya da şehit düşürülmüş” deniyor, hem de savaştırılmadan. Bu kadar bilinç ve bu kadar tecrübeye bu nasıl layık görülür? Anlamak gerçekten çok zor!

Diğer bölgelerde de hemen hemen bundan farklı bir durum yok. Bir Silvan'da hizbikontra yirmiyi aşkın yurtseveri vurdu. Silvan gibi yurtseverliğin çok güçlü olduğu bir yerde neredeyse onlar bizi atacak, taraftarlarımızı kaçtıracaklar. Bu kadar gerilla gücü var, bu kadar yurtsever var. Ellerini sallasalar onları kaçırtırlardı. Büyük bir yetersizlik! Yine bir Diyarbakır var, Kürdistan'ın merkezidir. Ama, doğru dürüst bir gerilla bağlantısı, çalışan bir birim yoktur. Geçen yıllar biraz serhildan oldu, fakat bu yıl o da gelişmedi. Güç mü yoktu, imkan mı yoktu? Hepsi vardı. Fakat gerek eski ve gerekse yenilerin görevlerine bir türlü doğru tarzda yürümemeleri buna yol açtı. Bunun adı da rahat yaşamış, köylere dayalı yaşamış! Ne anladık böyle yaşamdan! Geçen yıl da böyle yaptılar ve bazı birimler kendi köy çevrelerine gittiler. Sonuç: İmha! Peki böyle olur mu? Biz dört kişiyi yetiştirmek için neler yapıyoruz? Bir kişiyi ancak bir yılda yetiştirebiliyoruz. O ise, sırf “kendi köyümün yakınına gideceğim”

diye, yani basit bir davranış ve yanlışlık yüzünden onlarcasını kaybediyor.

Yirmi yıldır uğraşıyoruz ki, Diyarbakır'da bir katılım gelişsin. Katılım şimdi geliyor. Ancak bakıyorsun, iki günde bir imha oluyor. Biz Diyarbakır'ı nasıl kazanıyoruz? Bu büyük savaşım ne şahadetler pahasına ve nasıl yapıldı? Bunlar akla bile getirilmek istenmiyor. Deli olmuşlar! Gerilladır ama eline silah nasıl verildi, Diyarbakır içinde gerillayı nasıl imkan dahiline soktuk? Onlar sanıyor ki, ellerine silahı aldılar ve her şeyi kendileri yarattılar. Bu kadar sapkınlık olur mu? Bugün Kürdistan genelinde gerillayı imkan dahiline sokmanın anlamını acaba biliyor musunuz? Biz olmadan, bir tek kurşun bile patlatmak mümkün müydü? Kürdistan'ın yakın tarihinde bağımsızlık amaçlı bir tek kurşun bile patlatılmış mıdır? Güney Kürdistan da dahil böylesi bir durum yok. Eğer bir jandarmaya bir tek kurşun sıkılırsa, ikinci gün TC dünyayı onun başına yıkmaz mı? Yıkar. Peki bizde işler nasıl gelişti? Bu işin yürek kısmı, bu işin örgüt kısmı, bu işin ilk silahı elde etme, ilk kurşunu patlatma ve onun sonuçlarını göğüsleme kısmı nasıl gerçekleştirildi? Biz, parti tarihinde bunları size öğrettik. Bunu nasıl gözdardı edebilirsiniz? Bunun gereklerini nasıl yerine getirmemezlik edebilirsiniz? Ederseniz, acaba siz tutarlı bir gerilla olabilir misiniz? Bunu çok yadırgıyorum. Eline silahı alan adam, sanıyor ki her şeyi yapmış, iyi bir gerilla olmuş. Halbuki bu işin tarihi vardır. Sen, bu tarihi doğru özümsemeden, değil eline silah almak, sopa bile alamazsın. Adam kendine düşün, kendine sevdalı! Ben bir numaralı sorumlusuyum, sen bana sor bu işlerin nasıl olduğunu! Bu silahı sağlayan siyaset, bu işin ilk adımları olmazsa, senin düşman karşısında böyle yaşamam mümkün mü? Bunu tarihe sor, bütün Kürdistan halkına sor, onlar iyi bilirler. Ama adamın umurunda değil. Ayrıca bir sahte “Yaşasın Başkan” sloganı ile de olmuyor.

Her eyalette olduğu gibi, az çok bu eyalette de silahlı savaşıma yaklaşım biraz böyle olmuştur. Adam, neyin nasıl elde edildiğini, neyin nasıl yönetildiğini, neyin nasıl ayakta tutulduğunu bilmek istemiyor. Yüzyıllardan beri bastırılmış duyguları var, eline silah aldı mı deli oluyor ve bütün çelişkilerini birden çözmek istiyor. Örgüt

kurmadan, çok yönlü plan ve hazırlık yapmadan sen nasıl çözebilirsin! O silahla ancak kendini vurursun. Hani derler ya, çingeneye pašalık vermişler, önce babasını asmış! Biz de silah veriyoruz, önce partiyi vuruyor, parti değerlerini tahrip etmekle uğraşiyor. Bilerek veya bilmeyerek de olsa: olmaz bu.

Şimdi gerillaya böyle çarpık yaklaşımlar var. Biz genel değerlendirmelerde bu kişilik üzerinde durduk ve çözümler yaptık. Belli oluyor ki, bu çözümler tam özümsetilemiyor. Artık imkansızlık var veya güç yetirilemiyor da denilse, yani nedenleri ne olursa olsun, hiçbiri bizi sorumluluktan kurtaramaz. Yani gerillayı doğru yapacaksın, ilk adımından son adımına kadar, üslenmesinden çarpışma düzenine kadar doğru yapacaksın. Aksi halde gerilla başına bela olur. İşte başımıza böyle bir belayı getirmek istediler. Daha yıl bitmeden anlamsız yere yüzü aşkın gerillayı kaybettik. Halk da benden hesap soruyor. Her gün telefon geliyor, “bu yersiz kayıpların önüne geçilmeli” diyorlar, “bunlar her gün kurallarla oynuyorlar” diyorlar. Akla hayale gelmeyen yanlışlıklar yapıyorlar deniliyor. Neymiş, rahatlarına düşkünmüşler! Olur mu bu? Düz ovada gerillacılık mı yapılır? Omuzuna takmış silahı, asgari bir tedbir almadan şu köye gir, bu köye gir! Tabii bu iş böyle yürümez. Sağlam bir üslenmesi ve hareket tarzı, çok seri bir vuruş tarzı olmadan gerillacılık yapılır mı? Yapılmaz. Peki, niye bunu göz önüne getirmiyorsun da, “ben istediğim gibi, gücüm yettiği gibi yaparım” diyorsun. Hayır, sen öyle gerillacı olamazsın. Eğer olurum diyorsan, o zaman başka işler yap.

Her yerde olduğu gibi, burada da başımıza bela getiriliyor. Bir Solhan'da dağdan, ormanlık alandan bahsediliyor. En elverişli yerler buralar aslında. Yani düşmanın kolay kolay giremeyeceği, girse de büyük kayıplarla püskürtülebileceği yerlerdir. Orada bile geçen yıldan beri yüzü aşkın kayıp verdik. Solhan ve Karlıova en stratejik yerlerdir. Belli ki bizinkiler ucuz kurtarılmış bölge olarak görüyorlar buraları. Her şeyi halktan karşılamak, doğru dürüst gerilla kurallarına uymamak, araziye ve sayıya güvenmek, onları bu duruma getiriyor. Bu affedilmez, yanılığlı bir yaklaşımdır. Gördük işte, güya orada yönetici var, fakat sırf kendi bencilliğinden, düşkünlüğünden

ötürü 16 kişiyi kaçartıyor. Belli bir rol oynaması gereken koordinatör yetmiş kişiyi kaçartıyor. Bunlar böyle olursa, diğerleri de bundan aşağı kalmaz. Peki bu gerillayı kim kabul edebilir, bu sorumluluğu kim üstlenebilir?

Şimdi ben, oradaki koordinatör arkadaşına fazla bir şey söylemek istemiyorum. Ama bu gelişmelerden o da sorumludur. Nasıl sorumluluğu tutulması gerektiğini, biz çözümlenelerde ortaya koyduk. Sorumluluğu kaldıracaksan yürüt, kaldıramayacaksan, kaldıracaksan kadar sorumluluk üstlen! Bunu herkes için söylüyorum. Sorumluluk kutsaldır, üstlendiniz mi, gereklerini ölümüne yerine getirmelisiniz. Şimdi bir de Mutki, Sason ve Kozluk'u da Amed'e katmışlar. Ve hatta Murat nehrinin kuzeyini de katmak istemişler. İster sen ülkenin yarısını kat ama, asgari dört gerilla yetiştiremezsen, bu hiçbir sonuç vermez. Biz, alan genişlemesini demiyoruz ama, eğer hakkı verilirse bir anlamı vardır diyoruz. Eğitemiyormuş! Madem eğitemiyorsun, o zaman ne diye güç alıyorsun? Niye geceni gündüzüne katıp kendi kadronu kurmadın? Bazı arkadaşlar 5-6 yıldır oradalar, niye üç tane devrimci yetiştiremediler? Bu, hepiniz için geçerli bir soru. Her gün kendi aranızda sohbet ediyorsunuz, laçkalık geliştiriyorsunuz, iki tane kadro eğitime kendinizi niye doğru vermiyorsunuz? Konuşmalarınız niye siyasi değil? Bizim konuşmalarımızı bile boşa çıkarmayı marifet biliyorsunuz. Bu durum kabul edilmez!

Biz, bütün alanlara ve hepinize ulaşmada hiçbir çabayı esirgemiyoruz. Ama niye uygulamıyorsunuz, niye kendinizi doğru katmıyorsunuz? Bizim 1970'lerde bir tane evimiz vardı, orada kadrolaşıyorduk. Siz dağlardasınız ve her şeyini ortaya koymuş insanlar var. İnsanlar bizi bir saat bile dinlemek istemiyorlardı. Kendimizi dinletebilmek ve inandırıcı olmak için binbir dereden su getirirdik. Ama şimdi her şeyini adayan insanlar geliyor. Niye gerillanın abc'sini öğretmiyorsunuz? Niye kıyamet koparıp onları yetiştirmiyorsunuz? İyi bir gerilla haline niye getirmiyorsunuz? Açık ki bu durumdan yönetici sorumludur. Takım komutanı, bölük komutanı deniliyor. Bir bölük komutanı ağır hata ve yetersizlikler nedeniyle bölüğüne kaybettirirse, o bölük komutanı yargılanır. Bırak bölük komutanlı-

ğını, kelleyi kurtarırsa ne mutlu ona. Bir takım sorumlusu üç kişi kaçırtdı mı, anlamsız yere üç kişi şehit verdi mi, o adam o görevde tutulamaz artık. Bir eyalet sekreteri, anlamsız yere yüzlerce kişiyi kaçırtdı mı veya şehit verdi mi, o görevi yürütemeyeceğini bilmelidir artık. Ben, bu sahada anlamsız yere üç kayıp olursa, en azından buradaki yönetimi soruşturmaya alırım. Ama orada üç yüz kişi gidiyor, kaçıyor veya şehit düşüyor. Bunun hesabını soran olmaz sanıyorlar. Yanlış! En üst düzeyden en alta kadar hepsinden hesap sorulur. Ben, koordinatörden sorarım. Koordinatör, manga düzeyindeki- lere kadar hesap sorma yöntemini bilmeli, denetimini ve tedbirini oluşturmalı. Bu olmadan, devrimci görevlere sahip çıkılamaz.

Şimdi Amed zaten geniş bir eyalet, peki sen niye daha da genişletiyorsun? Gücün varsa genişlet, denetleyebilirsen genişlet, ama böyle olmadığını biliyoruz. Orada herkes kendini yaşamış, her birimde yoz ilişki, her birimde keyfi davranış, her birimde o alanın yontulmamış ve disipline gelmeyen kişiliği var. Onların eline bir de silah verirsen, artık o çevreye hayır gelmeyeceği bellidir. Biz işte bunun için diyoruz ki, devrimci eğitim çok önemlidir ve çok gereklidir. Devrim bu temelde yürür. Eğer böyleyseler görev verin, silah verin. Temel şartımız ve andımız budur. Aslında bu hususlar bilmediğiniz hususlar değildir. Ama gereklerini fazla yerine getirmediğiniz hususlardır. Aslında herkes benden daha iyi biliyor ama, yaşam düşkünlükleri yüzünden, yöntemsizlikler yüzünden, kendini yormama yüzünden, kendilerini görevlere vermediklerinden bunlar ortaya çıkıyor. Fakat hiç kimse demesin ki, bunlar kaderdir ve kaçınılmazdır. Hayır, öyle değildir.

Kitlenin bu kadar desteklediği, herkesin bu kadar koştuğu bir yerde zafer yaratılır, hem de altı ayda önemli oranda kurtarılmış bölgeye gidilir. Oranın kitlesi serhildana açık, yüzlerce kişi gerillaya akıyor, hatta donanım itibariyle de küçümsenemez. O halde, geriye kalan zaferdir. Eğer olmuyorsa, yönetim yüzündendir. Ve olan da budur. Diyarbakır'da halk serhildan yapmak istiyordu. “Bizim önümüzü tıkadılar” diyorlar. Doğrudur. Silvan gibi yerler kan ağlıyor, “yeter ki hedef göstereyinler, yürüyelim” deniliyor. Fakat sahip çıkan yok. Lice her gün düşmanın insafına bırakılmış. Diğer bütün

ilçeler de böyle. Belli ki, partinin savaş gücü, partinin siyasi gücü layıkıyla değerlendirilemiyor. Savaşa ucuz katılmak, eğitilmemek, en önemlisi de üslenmemek ve ilişkilere doğru yaklaşmamak var. Sonuç, anlamsız bir yığın kayıp oluyor.

Bu eleştiriler daha da geliştirilebilir. Ama özü böyledir. Yönetim yetersizliğidir, taktik dışılıklara zamanında müdahale edememektir, eğitim olayına güç yetirememektir. Mevcut imkanlarımız dahilinde bunların hepsi olumlu tarzda halledilebilirdi. Fakat usta olmayan bir yönetim, yetersiz bir yönetim bu sonuçları doğuruyor.

Yeni giden grup temelinde yapılacak yeniden görevlendirmeler öncelikle bu durumu görmeli ve aşmalıdır. Buradan giden siz bir grup yoldaş, daha çok serhildan amaçlı gidiyorsunuz. Elbette gerillaya katılanınız da olacak, şimdi olmazsa ileride olacak. Bunun için, eğer uygulama gücünüz gerçekten belirttiğimiz çerçevede olacaksa gidin. Mesela, gidip Diyarbakır'a yerleştiğinizde sizin için taş çatlasa üç aylık bir süre vardır. Bu üç ayda ya iyi bir serhildan oturur ve yaşamın yolunu açarsınız, ya da tasfiye olup gidersiniz. Yine gidip gerillaya ulaştığınızda, ya onun doğru tarzını oturtursunuz, ya da düşman planlıdır ve adım adım geliyor, size imhadan başka bir sonucu layık görmez. O halde, dişinizi tırnağınıza takıp doğru yolda yürüyün. Yani siz savaşı böyle karşılar ve bütün ilişkilerinizi böyle oluşturursanız ancak sonuç alabilirsiniz. Aslında herkese çok şey verildi ama, herhalde bizim bu Kürt kişiliğinin yenilgiden başka bir yere götürmeyen o affedilmez özellikleri ısrarla yaşatılmak isteniyor. Bu kişilik zor bela bir araya getirdiklerimizi bile gözü dönmüşcesine harcıyor. Belli ki bu kişiliklerle devrim yapılamaz. Eğer sizler de böyle olursanız, o zaman başa bela olmaktan öteye gidemezsiniz. Şimdi “vay biz Diyarbakırlıyız, Bingöllüyüz” demeye de gerek yok, bu tip şeylerle kendi kendinizi aldatmaya gerek yok. Devrimci kişilik enternasyonalist kişiliktir. Devrimciliğin her yerde geçerli olan genel özellikleri vardır. Devrimci, bununla yaşamak zorunda olduğunu bilen kişiliktir. Buna güç yetirmezseniz, gidişinizin fazla bir anlamı olmaz.

Bunlara daha ne yapılmalı ki, serbest kaldıklarında kendilerini yaşatabilsinler diye düşünüyorum. Kentte rahat yaşam vardır, fakat

ölüm de burnunuzun ucu kadar yakındır. Eğer gafil olursanız farkına bile varmazsınız. Tabii olan bize olur. Oradaki gerilla içine gittiğinizde asgari görevleri dayatmalısınız. Ne bunun için imkan azdır, ne de bundan bir korkunuz vardır. Bundan sonraki yürüyüş belirttiğimiz gibi olursa bir anlam taşır. Bu temelde görevlerin üzerine gitmekten başka bir çare yok. Hepinize bakıyorum da, bu tecrübe ve sağlıkla bunlar ne yapabilirler diyorum. Eskiden gözükaralar diyordum, her şeyi yapabilirler. Ama pratik ortaya çıkardı ki, bizim adamlarımız kendilerini aldatıyorlar. Kendilerini buradaki kadar bile yormuyorlar. Halbuki burası cephe gerisidir, hiç de sıkı kural gerektirmez. Fakat adamlar ülkede daha gevşek davranıyorlar. Bu şekilde yaparsanız bir şey kazanamazsınız. Devrim istiyorsunuz, özgürlük istiyorsunuz ama, onun da yanılmayan bir tarzı olduğunu ve her yerde bunun geçerli olduğunu göz ardı edemezsiniz.

Amed'e giderken, önünüze birtakım ağır görevler koyuyoruz. Diyarbakır serhildanı iyi kavranır ve doğru gerçekleştirilirse, Kürdistan'ın kurtuluşunda dev bir adımı teşkil eder. Unutmayın ki, sizin gibi küçük bir grup tam bir komitedir, bir ayaklanma komitesidir, bir merkez komitesidir. Halkın yarından fazlası dosttur. Her tarafta gerilla vardır. Geriye kalan nedir? Bu potansiyelleri birleştirmek ve aktifleştirmek! Bu da neyi gerektirir? Çok iyi bir örgütçü olmayı, zemini ve zamanı mükemmel kullanmayı! Peki siz böyle mi yapacaksınız? Burada soru işareti var. Öyle sanıyoruz ki, şurası ne oldu, burası ne oldu, hele şunu da bir görelim, hele biraz sohbet edelim dersiniz. Fakat işte o zaman bir de bakarsınız düşman biner tepenize. Halbuki ilk yapmanız gereken, şuraya mutlaka bir ilişki, buraya mutlaka bir mevzi, şuraya mutlaka bir bağlantı, dağla kordine, Mardin'le bağlantı, GAP'la bağlantı olmalıdır. Siz hazırlık yapın, bir ayaklanma planı geliştirin, yeri ve zamanı belirleyin, muhtemelen gerilla da gelebilir. Düşman hedefleri var, vali nerede, karakollar nerede, bunlar için ne kadar güç ve silah gerekli vb; bunlar cevapsız bırakılamaz. Bunlar için plan üstüne plan gerekir. Ve birkaç ay içinde makul bir cevap rahatlıkla verilebilir.

Örnek olarak bunu her yere uygulayabilirsiniz. Bunun için mevcut komite yeterlidir. Dönem serhildan dönemidir, tarihi açıdan

ayaklanmalar gündemdedir. Geriye uygulamak kalır. Uygulamak da, ancak ne lazımsa onu yapmakla, gecesini gündüzüne katmakla, başka hiçbir şey düşünmeden bunun gereklerini yerine getirmekle olur. “Yaşam bu ayaklanmadan geçer, bu serhildandan geçer, o da şöyle örgütlenir” diyen kişi uyumaz. “Mutlak bir başarının sınırına götürünceye kadar üç ay uyumam” der. Şimdi sizde bu kişilik var mı? Gidiş tarzınız tamamen bunu amaçlıyor mu? Kişiliğiniz buna hazır mı? Eğer böyleyseniz gidin diyorum. Çünkü çok önemlidir, bu olmadan yürüyüşler de olmuyor. Mesela bir ilçeyi kurtarmak için, onun tarzını yakalamak gerekiyor. Bu da artık size bağlı. Gerillaya katılanınız da olacak. Gerillanın sorunları var ve adım başı sorun yaşayacaksınız. Bunlara çözüm olmaya gidiyorsunuz, gerekirse koordineyi de üstlenerek düzeltmeye gidiyorsunuz. Üstlendiğiniz görevde örnek bir çalışma sunarak bütün eyalete yol göstermelisiniz.

Şimdi bütün bunlar imkansız değildir. Başarı için gereken potansiyel çok ileri düzeydedir. İstedikğin gibi serhildanlarla şehirleri düşürebilirsin. Köy topluluklarını yürüterek köyleri düşürebilirsin. Korucuları üzerine çekerek her türlü darbeyi vurabilirsin. Düşmanın ulaşamadığı dağlar var, istedikğin kadar isyancıyı, gerillayı oraya çekebilirsin. Gereken silah gücü de var. Peki geriye ne kalıyor? Örgütçü gerekiyor. Sen de örgütçü olacaksın işte, yönlendirici olacaksın. Her örgütçü bir nevi komite gibidir ve nereye, nasıl ulaşması gerektiğini bilir. Böyle olan kişiye görev vizesi verilir. Aksi durumda olan, kendi başına da, partinin başına da bela olur.

Eyaletin sorunları ve bunların çözüm yolları bellidir. Devrim, dikensiz gül bahçesinde olmaz. Dikenlerle dolu yollardan, alaca karalıktan geçilerek olur. Devrimi böyle anlayarak yola çıkın diyorum. Şimdiye kadar partiye dayanarak bir yerlere geldiniz ama, esas itibarıyla bundan sonra kendinize dayanacaksınız. Bunda başarının çaresinin de üretmek olduğu, sürekli değerleri ve örgütü geliştirmek olduğu açıktır. Başka türlü sizin sorumluluklarınızı ne diye üstlenelim, parti ne diye sürekli sizi omuzlarında taşıсын. Siz partiyi taşıyacaksınız. Bu da görevlere müthiş bağlı olmakla, bundan başka hiçbir şey düşünmemekle, başarılı bir yürüyüşün sahibi olmakla müm-

kündür. Gidişiniz tamamen bu çerçevededir. Dediğim gibi, sorunlar teorik ve siyasal yetmezlikler değildir, halkın ilgi ve ilişki düzeyi değildir. Sorunlar kadrosal ve örgütseldir, iyi komiteleşmek, iyi birleşmek, iyi planlamak, çok iyi bir çalışma tarzı ve temposuyla işlerin yürütücüsü olmaktır. Bunu sağlarsanız, devrim kentte de kırdada yürür. Amed, en büyük savaş ve kurtuluş alanlarımızdan birisi olur.

Gidişinize bu temelde anlam, önem ve onay veriyoruz. Bütün ilişkilerinize başarıyı esas alan bir çizgiyi hakim kılacaksınız. Son çözümleme ve perspektifler sizin için de geçerlidir ve onları eyalete taşırmada önemli rol oynayacaksınız. Bu konuda sayı mühim değildir. Ülkede sayıyı istediğiniz kadar artırarak, bunları eyalete taşırayabilirsiniz. Hem kırsal alana ve hem de kentlere yerleşebilirsiniz. Tabii her an biçilebilirsiniz de, en ufak bir yanlışlık sonunuzu getirir. Gerçekten ölüm size burnunuzun ucundan da yakındır. Bu, ancak çok yoğun ve çok dikkatli bir hamle gücüyle aşılabılır. Buna hazırsanız gidin diyorum. Oradaki yoldaşlar da, bu temelde savaşı yaşayacaklarsa savaşınlar. Öyle sallapati gerilla olmaz. Her gün köye git, ye-iç ve çık. Böyle gerillacılık olmaz. Böyle yaşayacaklarsa ellerindeki silahları bıraksınlar. Oradaki yöneticiler de, bu kadar hata ve olumsuzluğun sergilendiği yerde yöneticilikten bahsedilemeyeceğini bilsinler. Eğer duruma hakimlerse yöneticilik yapsınlar.

Çözümlemelerde kapsamlı konulduğu için fazla uzatmak istemiyorum ve bunları, elinizde bir çözüm aracı olsun diye hatırlatma kabiliinde vurguluyorum. Çarpık kişilikleri aşmak, sömürgeciliğe hizmet eden özellikleri affetmemek ve yaşatmamak, zor da gelse PKK'de netleşen ve kazanan özellikleri ve çalışma tarzını esas almak çok önemlidir. Gidişinizin özü tamamen böyledir. Oradaki yoldaşlar da, bu temelde gerillaya ve serhildana katılacaklarsa yürüsünler. Aksi halde kendilerini de, bizi de aldatmasınlar. Ucuz kaybetmesinler. Kaldı ki, her şey kazanmanın mümkün olduğunu, tarihimizde ilk defa derli toplu olanaklarla bu fırsatı yakaladığımızı ve başka bir yaşam seçeneğimizin de olmadığını gösteriyor. Görevlerin üzerine böyle yürüsünler.

O alanda legal çalışmalarımız da var. Özellikle şehir merkezinde

legal çalışmalarla illegal çalışmaları doğru birleştirebilmek gerekiyor. Sizininki zaten illegal bir komitedir ve bu alanı gerektiği gibi kullanacağız. Bu konuda zamanı ve mevcut ilişki düzeyini çok iyi değerlendireceksiniz. Kendinizi organize ederseniz, öngörülen çalışmaya güç yetirebilirsiniz. Zaten yeterince güç var ve artık yetki ve olanakların azlığından söz etmeyeceksiniz. Öyle kendinizi aldatarak ve değerlerle oynayarak bu iş yürümez. Bunun yerine amansız bir çalışma tarzının sahibi olmak gerekir. Bundan sonra Amed artık böyle mesafe alır. Her gün orada serhildan yapılabilir ama örgütçü yok. Eğer iyi örgütlerseniz, her gün orada gürül gürül eylem akar. Orada asgari bir parti örgütlenmesi bile yapılamıyor. 1970'lerde hiçbir şeyimiz yoktu, ama biz rahatlıkla örgütlenebiliyorduk. Şimdi halkın ezici çoğunluğu bizden ama, doğru dürüst bir örgütsel yapı yok. Eskiden bir tabancamız bile yoktu. Şimdi her tarafta silahlarımız var, baskın yapıp Diyarbakır'ı ele bile geçirebiliriz. Fakat doğru dürüst hedeflerin üzerine yürüme bile yok. Halbuki Diyarbakır'ı adım adım ele geçirmeliyiz. Eğer devrimcilik yapacaksanız böyle yapın. Çocukça, safça ve acemice girmeyin. Herhalde doğru yürüyebilirsiniz. Bu kadar eğitim ve tecrübe size bunu veriyor. Ama “partimizin imkanı genişler, kendimizi yormaya gerek yok, zaten o devrimi yapıyor” gibi bir düşünceye kendinizi kaptırmayın. Bu anlayış yanlıştır ve bununla yol almak mümkün değildir.

Son zamanlarda köye dayalı yaşam nedeniyle çok acemice ve amatörce kayıp veriyorlar. Zaten “biz köylerden çıkmayız” diyorlarmış bazıları. Fakat böyle diyenlerin hepsi imha oluyor. Geçen sene de bu tarz gelişti ve sonuç böyle oldu. Peki nasıl önleyeceğiz bunu? Koordinatör arkadaş bir türlü önleyemiyor. Bu koordinatörden mi, mınıtkadan mı kaynaklanıyor? Herhalde yalnız koordinatörün çabaları yetmiyor ve fazla yeni yöntem ve araç da geliştiremiyor, örgüt ve denetimi yeterince kuramıyor. Sonuçta o amatörler de bildiklerini okuyorlar. Bu da peş peşe kayıp verme anlamına geliyor. Bu çok tehlikelidir. PKK'ye kazandırma değil, kaybettirmenin adıdır bu.

Halbuki orada çok değerli adaylar da vardı, neden onlara görev verilmediğini bir türlü anlayamadık. Çok değerli üniversiteli ve yi-

ne köylü adaylar vardı. Kısaca, değerli adaylar hep ihmal edilmiş ve bir ahbap-çavuş takımı köşe başlarını tutmuş. Bu yönetim anlayışı kesin değiştirilecektir. Koordinatör arkadaş, bu konuda özeleştirisini vererek sorunu doğru çözmeye çalışacaktır.

Bir de bu Güneyliler var ve sanırım onlar da sorun doğuruyor-muş. Güneylilerde dolaylı olarak provokasyonun etkisi olabilir. Fakat çoğu savaşacak durumda olan arkadaşlardı. Kuşkulu yaklaşımlar onları ve yapıyı çok zor duruma soktu. Halbuki esnek ve hataları yavaş yavaş kavratılan bir yaklaşım sergilemek gerekirdi. Bunlar savaştırılabilirdi, öyle kafa tutacak durumları yoktu. Fakat sekter yaklaşım, işte öyle işlevsiz durumda bıraktı. Bundan çok zarar gördük.

Tabii en kötüsü de bayan arkadaşlara yaklaşımdı. Bellerine tabanca takmışlar ve öyle köylere salmışlar! Böyle üç gün köyde kalsalar, dördüncü gün imha olurlar. Tabancayla kendilerini koruyabilirler mi? Bir tabanca ile özel tim veya korucu karşısında kendilerini nasıl savunacaklar? O tabancanın ne anlamı var, hem de bellerinde! Çarpıklık işte böyle olur ve gerçekten çok anlamsızdır. Tabancasız sivil olabilir ve gizli hareket edebilirlerdi. Böyle yanlış uygulamalardan dolayı yirmiye yakını gitti. Diğerlerinin de ilişki tarzı feodaldi. Benim anlayamadığım diğer bir olay da bu. Kadın, gelecekteki kadın zayıflığı ile yaklaşıyor. Sonuç olarak, hemen hemen her birimde ve her bölge yönetiminde böyle sorunlar yaşanıyor. Hepsi raporunda “yoz ilişki” diye yazıyor. Yoz ilişki ne demek? Bir kere, doğru bir anlayışın sahibi olanlar yönetime getirilir. Yani “yoz ilişki”yi dayatan yalnız kadın mıdır? Hayır! Eğer yönetim sağlam olsa, hiç kimse ona yoz ilişki dayatma cesaretinde bulunamaz. Ayrıca her şeye “yoz ilişki” diyorlar. Doğru dürüst partinin özgürlük anlayışı dayatılmadı. Kırka yakın bayan arkadaş geldi, fakat sonuçta şimdi bir tane bile sağlam yok!

Şimdi giden arkadaşlar bu konuda da derin bir sorumluluk altında hareket edeceklerdir. Eğer böyle hareket edemezlerse, kadın hareketi o alanda en büyük darbeyi yiyecektir. Ve zaten yemiştir de. Bu, hem yaklaşım hatasından ve hem de kadının zaaflarından kaynaklanıyor. Bu konuda gereken hassasiyeti göstermek gerekiyor. Partinin doğru kadın çözümlemesi ve kadın özgürlüğünde doğru tu-

tumu var. Partiyeye katılan her kadın ve her erkek mutlaka bunu esas alır. Geçmiş pratik bu konuda hiç doğru ve olumlu değildir. Sudan sebepler ve hatalar yüzünden bu potansiyel tasfiye olmuştur. Halbuki değerli bir potansiyeldi ve çok güçlü katılmak istiyorlardı. Hepsi ni gerillaya katmak da gerekmezdi, serhildan için eğitilebilir, örgütlenendirilebilirlerdi, birçoğu serhildan kadrosu olabilirdi. Polis hepsini takip edemez, bu mümkün değildir. Ama gerilla kıyafetiyle ve tabancayla köye gönderirsen hepsi imha olur. Halbuki normal aile kadını gibi hareket ederek köye gidebilirler ve bu, o kadar da zor değildir. Kısaca, bu konuda çıkan sorunlar da epeyce zarar verdi ve değer kaybetti.

Alanda milis düzeni de güçlü bir tarzda oturtulamamıştır. Doğru bir milis anlayışının hayata geçirilmesi esastır. Milisin güçlü bir tarzda oturtulması çok önemlidir. Tabii diğer sorunlara doğru yaklaşım da aynı şekilde önemlidir. Üslenme, köylere giriş, yönetim gibi sorunlar üzerinde çok konuştuk. Şimdi siz de gidiyorsunuz ama, bu sorunlar ortaktır, bunları derinden kavrayın ve sonra şikayet etmeyin. Yani gidince sizi de etkisizleştirebilirler. Etkisizleşmemek için partinin bu talimatlarına tam uymak ve bunları uygulamak gerekir. Hiç kimse bu talimatımıza uymamazlık edemez. Bunun ruhu da, biçimi de bellidir. Uygulaması da çok açıktır diyorum. Aksi halde kendiniz zavallıları oynarsınız ve sorumlusu da siz olursunuz. Çözümleme net, yöntem net, çalışma tarzı ve üslubu net, geriye bunu uygulamak kalıyor ve bunu da mutlaka yapacaksınız. Çok önemli görevlerle karşı karşıyasınız ve görevlere doğru yaklaşacaksınız. Bunu önemle vurguluyorum.

Alana giderken Garzan'la, Botan'la, Orta Eyalet'le bağlantılı gidiyorsunuz. Sağlam ulaştığınızda, kendi başınıza bile çok önemli işler planlayıp uygulayabilirsiniz. Buradaki tüm eleştirilere rağmen, oradaki yoldaşlarla, savaşçılarla iyi ilişkiler içinde, uyum içinde hareket edeceksiniz. Koordinatör arkadaşla ve yönetimle iyi ilişki ve uyum içinde olacaksınız. Fakat doğruların uygulanmasında da ısrarla takiplik edeceksiniz. Sizlere bu temelde, bu tarihi hamlede, Amed'i fethetmede başarılar dilerken, oradaki tüm yoldaşlara da selam ve sevgilerimi sunarım.

25 Mayıs 1992

**Savafı tarzımızı düzeltelim
ve iktidara yürüyelim!**

Tüm komutan ve savaşçılar, parti ve cephe çalışanları!

İçine girdiğimiz dönem, gerçek bir saldırı dönemidir. Çok ileri düzeyde bir saldırı hamlesini gerçekleştirebiliriz. Tüm partili militan savaşçılar ve onlara her düzeyde destek sunan milis ve çevreler, bu temelde ileri bir hamleye geçmemiz gerektiğine dair derin bir bilinç, görev ve sorumluluk anlayışı içinde olmalıdırlar.

Hepiniz biliyorsunuz ki, biz bu dönemi kolay yakalamadık. Bu konuda büyük sabır, inat, çaba bir an bile eksik edilmedi. Bu önderlik düzeyinde böyle olduğu gibi, en sıradan savaşçıyı da bu çabayla yaşatarak buraya kadar geldik. Hiç kimse, bu gelişmeleri tesadüflerin veya herkesin çalışmasının bir sonucu olarak görmesin. Hayır! Doğru çalışma vardı, yeterince çaba vardı. Bazıları buna layıkıyla karşılık verdi. Bazıları da tersinden, büyük kayıplara ve hatta kendilerine kalsaydı yenilgilere götürebilecek tarzda bu sürece katıldılar. Bunlar unutulamaz gerçeklerdir. Saldırı konumunu elde etmemiz, partiye ve savaşa her şeyini verenlerin, bu konuda sınırsız çaba, büyük fedakarlık ve cesareti yaşamın esası haline getiren tutumun zafedir. Yoksa bununla oynayan, bunu kendince yorumlayan, keyfe tabi tutan tutumların bir başarısı değildir. Ve onlar da, başarıya kendiliğinden ortak olamayacaklarını bilmelidirler. Önemli bir görev,

bu biçimde kendini katmayanların bu başarıda bir payları, hakları olmadığını bilmeleri ve eğer başarı elde etmek istiyorlarsa hiç olmazsa bundan sonra bunu tutturmalarıdır.

Şimdi düşmanın politikası halen ezme ve teslim almaktır. Bu politika karşısında direnme savaşı esastır. Şimdiye kadar direndik. Şimdi bunu daha da ileri bir aşamaya, direnme yanından öteye bir de saldırı yanı olan bir savaşa dönüştürmek istiyoruz. Direnme yüce bir savaştır ve gereklidir, fakat kendi başına zaferi sağlayamaz. Bizim şimdiye kadar yaşadığımız savaşın ağır basan yönü direnme, teslim olmamak, ezilmemektir. Fakat yalnız direnmeyle savaşın kazanılamayacağını da çok iyi gördük. Bu aşamadaki savaşımızın ağır basan yönü yine direnme savaşı biçiminde olmakla birlikte ve yine ülke genelinde aynı biçimde gelişme de, hiç olmazsa bazı alanlarda ve mevzi biçiminde saldırıya geçebilme imkanını da elde etmiş durumdayız. Dolayısıyla bazı yerlerde saldırı konumuna geçilmiştir. Ve bu, savaşın farklı bir dönemine denk gelmektedir. Hiç şüphesiz, direnme döneminde de saldırı vardır. Biz, bu anlamda bir saldırıdan bahsetmiyoruz. Bizim bahsettiğimiz, düşmanı mevzide de olsa dengeleyen, bazı yerlerde denge durumundaki saldırıdır. Bunun imkanı elde edilmiştir. Bu hususun iyi görülmesi ve daha önceki saldırılarla karıştırılmaması gerekiyor.

Böyle bir durum, giderek birçok bölgeye taşırılabilir. Yaza yönelik hazırlıklarımız, birkaç yerde değil, ülke geneline taşırılan değişik saldırı konumunu içermektedir. Bununla birlikte serhildanlar da geliştirilecektir. Serhildanlar için asgari bir örgütlenme gerektiği açıktır. Bu bakımdan mevcut örgütlenmeyi biraz daha geliştirmek gerekiyor. Özellikle gerillanın az-çok saldırı konumuna geçmesiyle birlikte, bu dönemin serhildanlarını da değişik ve daha geliştirilmiş biçimleriyle sürdürmek gerekiyor. Bu durum, güz hamlesine doğru daha da hız kazanacaktır. Önümüzdeki yaz ve güz dönemlerinin temel taktikleri böyle açıklığa kavuşturulabilir.

Fakat bu durum, dönemin çok ilerisinde, yani denge durumunu da aşan bir saldırı dönemine geçtik biçiminde de anlaşılmalıdır. Hatta her düzeyde tam dengeyi tutturduğumuzu da söyleyemeyiz. Denge durumu mevzidir, geçicidir, kararsızdır; fakat bir gerçektir.

Ama dengeden saldırıya henüz geçilmediğini bilmemiz lazım. Dengeden tam saldırıya geçmek, alanları düşmandan kesin temizlemek anlamına gelir ki, bu konuma ulaşmaktan uzağız. Dolayısıyla yaptığımız saldırılar, ükeyi düşmandan tamamen temizlemek gibi bir amaca yönelik değildir. Böyle bir amaç şimdi ağır gelir ve kaldıramayız. Örneğin, çevresini temizlediğimiz bir karakolu, gücümüzü zorlasak belki tümünden ortadan kaldırabiliriz, ama bu, aşırı zorlamak olur. Bu da büyük kayıplara götürebilir. Bu aşamada göze alacağımız kayıplar bu kadar olamaz. Yani topyekün temizlik ileri bir saldırı durumunu gerektirir ki, henüz ona ulaşmaktan uzağız. Ama dengeye ulaşan mevzilerde de saldırının çok yerinde olduğu ve epey sonuç aldığı bu son eylemlerle ortaya çıkmıştır. Yani daha iyi ve planlı hazırlanmak, buna göre güç ve donanım oluşturmak mutlak başarıyı elde edebiliyor.

Bu konuda yanlışla düşmemek, eskinin o salt direnmeyi gerçekleştirmek ve savunmayı sağlama amaçlı olan saldırılarıyla karıştırmamak gerekir. Onlar zaten ileri boyutlu saldırılar değildi ve daha çok da düşman saldırılarına karşı bir savunmaydı. Yani savunma için bir saldırıydı. Ama dikkat edin, bu sefer biz saldırıyoruz. Öyle düşman saldırırken biz saldırı yapmıyor, tersine daha çok kendi inisiyatifimizle uygun gördüğümüz koşullarda saldırı planlıyoruz. Ama bu da, toptan sökme ve bunun için sonuna kadar yüklenme biçiminde değil. Böyle ara bir özelliği icra ediyor. Mevzilenmeyi giderek yerel mevzilerden çıkarıp ülke çapında yaygınlaştırmak gerekiyor. Yani bu dönemin bütün eylemlerini bizzat planlayan, istediği zaman ve zemini seçen, tam imha olmasa bile düşmanı önemli oranda parçalayan ve böylece savaşı bir adım daha tırmandıran bir aşama olduğunu bilmeli ve buna uygun yol almayı gerçekleştirmeliyiz. Nereden bakılırsa bakılsın bu tarz gelişiye benziyor. Mevcut gücümüzün hareket tarzını zorlar ve yeniden düzenleyip böyle saldırı konumuna getirirsek, bu durum gelişir diyorum.

Ancak bu konuda belirttiğimiz yanlışlara da düşmemek gerekir. Eğer bunlarda ısrar edilirse, her iki anlayış da sağ veya sol sapma biçiminde ciddi tahribatlara yol açabilir. Bütün birimlerimiz, her iki yanlışla da düşmemenin hassas dengesini tutturmak zorundadırlar.

Buna yetmeyen, özellikle çok pasif ve savunma ruhunu yaşıyan birimleri kesinlikle uyarmak ve bu konularından uzaklaştırmak gerekiyor. Böylelerine, o dönem aşılmıştır diyeceğiz. Örneğin, İstanbul'daki kayıp nedir? Çok bariz bir pasif savunma durumunu, ruhunu yaşıyor, temsil ediyordu. Yani savunma dönemindeki normal direnişçi yaklaşım da değildi. Kendisini ölüme ve çürümeye terk ediyor, kabul edilemez ve affedilemez konuları yaşıyor. Bunun herhangi bir başarı şansı olmadığı gibi, mevcut savaş gerçeğinde mutlak kaybedici, tehlikeli, anlamsız ve yersiz olduğu görülmüştür. Bu biçimde kimse birimle ne oynayabilir ve ne de tutabilir. Yani üstte olup da doğru direnme kurallarına bağlı olmamak, son derece şekilsiz olmak, birimlerle böyle oynamak en ağır suçtur ve bunun sorumlularını derhal yargılamaya almak gerekir. İşin bu yönünü de göreceğiz. Halen bazı birimlerin bu durumu yaşadığını biliyoruz. Yapılması gereken, bu birimleri ya silahsızlandırmak, ya da üs alanlarına ve gerillaya çekmektir.

Diğer yandan, fazla olmamakla birlikte anlamsız yere gücü aşırı zorlamak, güce fazla yüklenmek gibi durumlar da ortaya çıkabilir ve dikkat edilmezse bu da kayıplara götürebilir. Önümüzdeki dönemde bu tür çıkışlardan kaynaklanan kayıplar olabilir. Bunu önlemenin yolu da, saldırıyı, götürülmesi gereken yere kadar götürmek ve durdurulması gereken yerde durdurmaktır. Bu, hassas bir dengedir. Savaş tecrübemize ve duyarlılığımıza dayanarak tayin etmeye çalışacağız.

Dikkat edilir ve böyle uç noktalara düşülmezse, çok başarılı bir saldırı dönemine geçmiş oluyoruz. Tüm savaş birliklerimize diyoruz ki, bu aşama, öyle sanıldığı gibi son bir yılın hazırlığı da değil, bütün parti ve savaş tarihimizin bir sonucudur. Ayrıca, her şey ortaya konularak, 1992'nin başından itibaren tutturulmaya çalışılan bir savaş düzeyidir. Hiç kimse, kendi yetkilerine dayanarak ne birimlerimizi böyle bir düzeyin gerisine atabilir, ne de çok ilerisine. Buna ne yetkisi, ne de hakkı vardır. Ayrıca bunun gereği de yoktur. Biz bu çabalarımızı daha da derinleştireceğiz, artık saldırmazlık da kabul edilemez diyoruz. Özellikle belirtelim, artık hiç kimse plan dışılık edemez, asi-avareciliğin yanından bile geçemez. Hiç kimse, bi-

ze, “ister savaşırım, ister savaşmam” tarzında bir keyfiliği dayata-
maz. Geline düzey bu keyfiliği de aşmıştır. Artık amatörlüğe de
son verilmiştir. Sırf durumu kurtarmak için intiharvari eylem de dü-
zenlenemez, bu da aşılmıştır. Artık düzenli, istendiği gibi birleşebi-
len, istendiği gibi geri çekilebilen bir aşamadayız. Yapı cesaret, ola-
nak ve donanım kazanmıştır, artık kesin yürüyebilir. Bunu en etkin
bir biçimde gerçekleştireceğiz.

Saldırı üslubu ve vuruş tarzı artık gerçekten koparıcı olmak duru-
mundadır. Koparıcı olmayı sadece parça koparmak biçiminde anla-
mıyoruz. Hiç şüphesiz, alanlar üzerindeki denetimi geliştiriyoruz.
Askeri açıdan denetimin gelişeceği açıktır ve bu da yanlış anlaşıl-
mamalıdır. Böylece parça mı kurtardık? Evet, bir anlamda kurtar-
dık. Ama ne düzeyde? Tam bağımsızlığı sağlamak anlamında değil,
kısmi bir bağımsızlaşmak. Mutlak bir kurtarmak değil, kısmi bir
kurtarmak. Tam denetimimizde değil, sınırlı olarak denetimimizde.
Yani mevcut kurtarmayı biraz böyle anlamak gerekiyor. Bu, halk
için de böyledir. Halkın siyasi denetimi bazı yerlerde tam, bazı yer-
lerde sınırlı sağlanıyor. İşte bu anlamda bir vuruş tarzı, bir serhildan
tarzı, bir koparma tarzıdır. Mutlak olmasından tutalım sıradan bir
gelişmeye kadar hepsi mümkündür. Saldırımı ve saldırıda koparma-
yı böyle anlamalıyız. Hem alan denetimi, hem kitle denetimi müm-
kündür ve denetleme olacaktır. Bu, bizim savaş deneyimimizin ve
devrimci savaşımızın bir yasadır.

Mevcut düşman politikası göz önüne getirildiğinde, daha da tır-
manacak olan, çapı ve süresiyle giderek daha da yoğunluk kazana-
cak olan savaştır. Son günlerde düşman, bir birimizin üzerine
tüm gücüyle geliyor. Ama fazla kayıp verdirememiştir, hatta hiç
verdirememiştir. Uçak, tank ve helikopterleri etkisizdir, doğru dav-
ranılırsa tamamen etkisizleşebiliyor. Yine birimleri fazla hareketli
değildir. Hatta ancak karakollarda zorbela kendilerini koruyabili-
yorlar. İşte bu gerçeği iyi görelim. Bunun bize sunduğu büyük so-
nuçlar vardır. Yani her sahayı düşürebiliriz bu saldırılarla. En iyi
korunmuş karakollar bile kendini kurtaramazken, sıradan bir kuru-
cu köyü nasıl kurtarabilir kendini? Bir kent, bizim denetimimizden
kendini nasıl uzak tutabilir? Yollar, ekonomik candamarları olan

kuruluşlar (düşmanın böyle bir sürü kuruluşu var) kendisini nasıl koruyabilir? İspatlanmıştır ki, kurtaramaz ve koruyamazlar. O halde saldırıyı çeşitlendirmek, taktik hedefleri çoğaltmak, en zor karakolları düşürebildiğimize göre, çok daha rahat ve daha az kayıpla koparılacak birçok hedef olduğunu görmek, bunlara saldırmak ve düşürmek en doğrusudur. Bunu görmezlikten gelmek ve gereklerini yerine getirmemek taktikle oynamaktır ve affedilemez. Bu aşamada kimsenin böyle bir konumda olmaması gerekiyor. Dönemin en başarılı taktik hedefinin ne olacağı herkese gösterilmiştir. O halde, bu hedefler tespit edilip üzerlerine yürünecektir.

Demek ki, bu dönemde savaşın böylesine çeşitli hedeflerin üzerine yöneltmesi doğrudur, şarttır ve son derece başarılı sonuçlar da vermektedir. Gelişmelerin ana esprisi budur. Bunu tüm ülke geneline yayabiliriz. Mevcut gücümüzün yerleştirilmesi, artık bu tip saldırılara birçok yerde imkan vermektedir. Birimlerimiz, bütün eyaletlerde şiddetli bir saldırıyla savaşı geliştirmek istiyorlar. Halk da bunu istiyor. Ve bu ispatlanmıştır da. Kahramanlık en ileri düzeydedir. Bütün savaşçılarımızda bu durum vardır. O halde hiçbir komuta düzeyi, kendi bölgesinde neden savaşı geliştiremediğine dair eskisi gibi bahane ileri süremez. Böyle komuta kişilikleri ancak yargılanabilir. Birimi işletme, savaşırma ve imhaya terket! Böyle komuta düzeyleri kesinlikle yargılanmaya alınacaktır. Eylem kapasitesi ve fırsatı var ama değerlendirmiyor, üzerine yatıyor veya çok kötü bir eylem düzenlemesiyle bizi astarı yüzünden pahalı durumlarla yüz yüze bırakıyor. Hiç şüphesiz, böyleleri, en azından hemen görevinden almır ve gerekirse yargılanır.

Şu gerçek de ortaya çıkmıştır. Saldırı imkanı ülke genelinde Botan'dan daha fazladır. Çünkü düşmanın en seçme ve teknik açıdan en donanımlı birlikleri Botan'da, özellikle hudut boylarındadır. Düşmanın iç alanlardaki birlikleri sayıca ve donanımcı zayıftır ve oldukça da dağınık konumlandırılmışlardır. O halde, iç bölgelerdeki saldırılar daha gerçekçi ve daha sonuç alıcıdır. Bu nedenle diyoruz ki, sınır boylarına aşırı yüklenmek yerine iç bölgelere yüklenmek daha gerçekçidir. Nitekim Iğdır'daki baskın bunu açıkça ortaya çıkarmıştır. Eğer gerisini iyi getirirler ve devam ettirirlerse, başarılar

gelişebilir. Daha değişik yerlerde bu daha fazla gelişebilir. Ve en önemlisi de kendileri tutunabilir artık. Mesela, bu karakollar uğruna gösterdiğimiz fedakarlığı eğer bir şehir için göz önüne getirirsek, o şehir kesinlikle fethedilir. Bu saldırı ruhuyla bir şehre girelim, hem daha fazla düşmana kayıp verdiremek ve hem de daha fazla kazanmak mümkündür. Demek ki, daha büyük ve daha dev-rim yanı ağır basan hedefleri görmek ve üzerine yürümek gerekiyor.

Şehir ve köylerdeki gerici hedefleri, özellikle korucu köylerini artık bu temelde etkisizleştirmeliyiz. Örneğin, bu konuda temizlenmesi gereken alanlar vardır, özellikle Botan'ı daraltmayı amaçlayan korucu hedefleri var, onların üzerine gidilecektir. Mevcut gücümüzle her köyü rahatlıkla düşürebiliriz. Derli toplu planlarla üzerine yürünür ve düşürülür. Düşmanın yol ağı artık tamamen tahrip edilebilir. Sanırım bu konuda da bir yanılğı var. Artık yolları kendi elimizde tutmak mümkündür. Geceleri tamamen denetimleri üzerimize alabiliriz. Yolları tutarak istediğimiz malzemeyi bir yerden bir yere götürmek artık zor değildir. Denetim sağlanarak, ta Dersim'e kadar bir günde gidilip bir günde dönülebilir. Bu imkan da yaratılmıştır. Mevcut saldırı durumumuz buna rahatlıkla elveriyor. Artık bu köylere girişin de kesin doğru ele alınması gerekiyor. Ekmek için veya sohbet için değil de, gerilla tarzı, fethetme tarzı esas alınarak köylere girilirse, her köy fethedilir, kazanılır. Bundan böyle köylere bu saldırı ruhuyla, fethetme ruhuyla girilecektir. Bugüne kadar bir türlü gerçekleştirilemeyen böyle giriş, artık önümüzdeki dönemin tek doğru biçimidir.

Görülüyor ki, bu saldırı taktiği temelinde hedefleri çeşitlendirir, içeriye doğru yoğunlaştırır ve basını da devreye sokarsak, her geçen gün düşman egemenliğini sarsarız. Bu nedenle, vuruş tarzımız, eski dönemlerle kıyaslanmayacak kadar şiddetli, koparıcı ve sonuç alıcı bir tarzıdır. Siyasi anlamda, ülkeyi ve halkı denetimimize alıyor, yani bir anlamda kurtarıyor, hem de ezici bir biçimde. Askeri yönden, düşmandan daha fazla araziye denetimimiz altına alıyor. Bu, gerçekten çok ileri bir durumdur ve değerini iyi takdir etmek gerekir. Çeşitli yerler aylardır denetimimizde, buralara istediğin kadar insanı çek ve askeri eğitime tabi tut. Artık yurt dışındaki kamplara ge-

rek var mı? Savaşçı eğitimi 15 gündür ve bütün eyaletlerde bu imkan fazlasıyla vardır. İstenildiği kadar savaşçı geliyor ve sen de istediğin kadar eğitebilirsin. Bizim bu olanağımız var. O halde, bu konularda tembellik kabul edilemez. Bu kadar eğitim imkanı kullanılmazsa, bu suçtur. Dışarıdan beklemek de gerçekten bir gerileme nedenidir ve tembelliğe yol açmaktadır. Nitekim şimdiye kadar da böyle olmuştur. Bu durumlara düşmeye artık asla fırsat tanınamaz. Orduyu büyütmek, hem de sıcak savaş koşullarında istenildiği gibi büyütmek ve harekete geçirmek imkan dahilindedir ve daha gerçekçidir. Bu imkan sonuna kadar kullanılmalıdır.

Önümüzdeki dönemin kitle ve milis politikası da biraz farklıdır. Mevcut saldırı durumu kitleye biraz daha fazla güven verir ve daha çok yanımıza çeker. Düşman, “şefkat politikası” ile bunu boşa çıkartmak istedi. Ama kazanan biz olacağız. Zaten kitle üzerindeki etkimiz her geçen gün gelişmektedir ve saldırıyla birlikte daha da gelişecektir. Siyasi yönden kitleler bize daha da bağlanacak ve bu seviye daha da yükselecektir. Hakeza denetim alanlarımız da böyledir. Mevcut düzey, müthiş bir gelişme imkanını sağladığı kadar, müthiş bir denetim gücünü de sağlar. Bu denetim imkanını iyi değerlendirmek gerekir. Birçok mevzi elde ediliyor; çok sayıda birlik daha sağlıklı mevzilere yerleşebilir. Bu, avantaj ve imkanları artırır, kontrolümüzü geliştirir, denetimimiz altına yeni yeni alanlar girer. Yani mevcut saldırı durumunun yarattığı etki alanlarını görmek ve oralara yerleşmek gerekir. Giderek daha derinliğine ve genişliğine bir güç düzeyini yakalamak gerekiyor. Bu nedenle, eyaletler arası koordineyi daha da geliştirmek gerekir. Çeşitli yöntemlerle bağlantılar kurulup geliştirilebilir ve bu imkan dahilindedir. Bir savaş irtibatlı yürütülemez; bu nedenle, mevcut imkanları görerek, eskiyi kat kat aşan bir irtibat düzeyini iç içe geliştirmek gerekiyor.

Demek ki, bu dönemde ortaya çıkan fırsatları daha iyi değerlendireceğiz. Bu temelde her gün yeni mevziler oturtabiliriz. Artık savaş makinamız kurulmuş, savaş fabrikamız kurulmuş, dolayısıyla verimi daha da artırabiliriz. Bunu yürütmeye ve daha da geliştirmeye devam edelim. Komutan, bir anlamda şoför gibidir, savaş arabasını yürüten insandır. Öyle boşuna değil, oldukça ağır bir yükü yük-

lenip daha fazla kazanmak için ilerleyecektir. Zararı ifade eden, zarar yaratan bir yürüyüş olamaz bu. Başarı da, yüksek düzeyde kavrayış ve özümseme ister. Eğer savaşa şoförlük düzeyinde güç yetirilirse, komuta düzeyi kendini buna katarsa, önemli sonuçlara ulaşabiliriz. Bundan başka çaremiz de yok!

Biz, savaşımızı işte bu tarzda geliştireceğiz. Ya bu arabayı sürüp gideriz, ya da düşman imha eder. Bunlardan başka ara yol yoktur. Biz savaşı ancak bu yaklaşımla geliştirebiliriz ve ilerledikçe de düşmanı kendi politikasında boğarız. Geline aşamanın ifadesi gerçekten budur. Eğer biraz savaşı geliştiremezsek, bu, imha ve çürümeye neden olur. Ama savaşı tırmandırırsak, o zaman düşman politikası boşa çıkartılır ve düşman artık savaşı yürütemez hale gelir. Bu durum gerçekçidir ve pratik olarak da böyledir. O halde hepiniz, saldırı düzeninin vuruş tarzını yaşam tarzınız haline getiriniz. Şüphesiz bu, şimdiye kadarki yanlışlıkların, eksiklik ve yetmezliklerin aşılmasını da gerektiriyor. Gerçek bir savaş düzeninin sorumlu gücü olmayı gerekli kılıyor. Şimdiye kadar çekilen acıları ve verilen kayıpları ancak böyle telafi edebiliriz. Bu durum, bizim için sadece bir tercih sorunu değil, tek alternatif yaşam yolumuzdur. Bunu adım adım yaşama geçirmeyi her birim planlayabilir. Her birime, bu konuda sonuna kadar inisiyatif tanınıyor.

Ana perspektif böyledir ve hiç şüphesiz bunun uygulanması, üslenme durumlarına, sayısal durumlara ve benzer hazırlıklara bağlıdır. Genel planda düzenimiz böyledir ve bu saldırı dönemi böyle karşılanabilir. O halde geriye uygulamak kalıyor, ruhu buna yatırmak kalıyor. Herkes ruhunu pekleştirsin ve buna yatırsın. Tek-niği yetmeyenler tekniğini geliştiresin. Henüz mevzilenmemiş ve üslenmemiş olanlar mevzilen, üslensin. Fakat zaman ve zemin ile asla oynanmasın. Partinin bir tarafı müthiş savaşıyor, sorun diğer tarafta düğümleniyor. Bu taraf, “nasıl olsa partinin bir tarafı çalışıyor, ben çalışsam da çalışıyor, onun olumlu etkileri üzerine oturabilirim” demesin. Bu tip birimler, bu tip mevziler savaş suçu işlemiş olurlar ki, sonunda kendilerini mahkemede bulurlar. Bu konuda kimse bizden insaf beklemesin.

Önümüzdeki dönemde savaşı bu temelde tırmandırıyoruz. Yaz

döneminin gerillası, bu tip eylemleri yoğunlaştırarak ve çeşitlendirerek sürdürecektir. Şehirleri de artık yavaş yavaş gerilla ile birlikte bir planlamaya alıyoruz. Örgütlenme geliyor, gerilla giderek şehirleri kuşatıyor, geçici de olsa şehirleri basma pozisyonuna kendini hazırlıyor. Aynı şey köyler için de geçerlidir. Bu, halkımızı daha fazla kontrol altına almak ve ihanet odaklarını tamamen tasfiye etmek anlamına geliyor. Özellikle iç ihaneti tamamen ezmek hedefleniyor. Gerek koruculuk, gerekse diğer işbirlikçilik saldırılarımıza hedeftir ve biz de saldırmaktan sakınmayacağız. İhanet odaklarına karşı savaş ilan edilmiştir. Yaşamını, çocuğunu, kadını düşünen savaş alanından uzaklaşır. Biz, bu konuda bildirimizi yazmışız ve dağıtmışız, gerekirse bir kez daha dağıtırız. Bir savaş döneminin yaşandığını düşman genelkurmayı da ilan etmiştir. Gerçek böyle olduğuna göre, sonuçta kimse “sivil öldü, çocuk öldü” biçiminde bir aldatmaca içine kendini sokmasın. Artık milislerimiz de kendilerini bu savaş tarzına göre hazırlasınlar. Halkımız ise bir sıcak serhildan içine girdiğini unutmasın. Mevcut milis ve serhildan örgütlenmesi, böyle bir dönemin ruhuna uygun olarak kendini yenilemeli, eksikliklerinden arınmalı ve gerillanın olmadığı zamanlarda vurmasını ve kazanmasını bilmelidir.

Yaza doğru savaşı daha da tırmandıracağız. Neye mal olursa olsun, bu böyledir. Bize dayatılan mevcut imha politikası sürdükçe, bizim de mevcut direnme durumumuz, saldırı durumumuz sürecektir. Gerek düşman tarafından ve gerekse bizim tarafımızdan çok kayıp yaşanabilir. Bu arada siviller de ölebilir. Bunlar bir etken olarak değerlendirilmemelidir. Savaşta bütün bunlar beklenmelidir. En önemlisi de, biz her şeyimizi ortaya koyacağız. Çünkü, tek çaremiz budur. Savaşa yüklenmekten ve kaybedilenleri kazanmaktan başka seçeneğimiz yok. Bütün savaşçı öğelerimiz kendilerini gözden geçirip doğru mevzilendirsinler.

Eğitimler çok kısa süreli ve her koşul altında savaşılan bir tarzda olmalıdır. Yeniden örgütlenme düzenleri, özellikle işleyen komuta düzenleri oluşturulmalıdır. İşleyen ve verim elde eden bir komuta düzenini, kolektivizme dikkat eden bir komuta düzenini, fakat emir düzenini de içinde barındıran bir komuta düzenini oturtmak gerekiyor.

Savaşçılara yaklaşım son derece müşfik, son derece canlı ve coşkulu olmalıdır. Moral ögesi sonuna kadar göz önünde tutulacak, bütün birimlerde en üst düzeyde bir moral seviyesi tutturulacaktır. Aynı şey halk için de geçerlidir. Halkın moralinin yüksek tutulması çok önemlidir. Halkın ihtiyaç ve taleplerine, imkanlar dahilinde en iyi cevap verilecektir. Savaşı yöneten karargahlar, yeni müdahale birliklerini her an yanında bulundurarak çalışmak zorundadırlar. Yani halihazırdaki bazı birlikleri eğitim ve ihtiyat gücü olarak tutmak gerekir. Yine her alana, her birime ulaşabilecek bir kurye, irtibat ve yedek sistemiyle kendilerini gerçek bir karargah düzeyine getirmeliler. Birkaç noktada üslenebilirler. Özellikle tehlike karşısında manevra imkanı olan bir karargah düzenini oturtmak gerekiyor. Ve mümkün oldukça bir ikincisini, bir üçüncüsünü oluşturmak gerekiyor. Yani en üstten alta doğru bir karargah sistemi gerekiyor. Aynı zamanda örgütün genel talimat ve emir düzenine sonuna kadar dikkat etmek, partinin öncülük esasları, yaşam tarzı, yoldaşlık ilişkileri bütün çalışmaların temelidir. Bu temeli boşa çıkartacak en ufak bir şeye bile fırsat verilmemelidir. Sık sık toplantı yaparak durumları gözden geçirmek ve yeni dönemin görev-lendirmelerini belirlemek gerekiyor. Bunlar yerinde ve zamanında yapılmalıdır. Dinamik bir toplantı sistemi mutlaka sonuç alıcıdır. Bu tür karar toplantılarını birer düzeltme toplantıları haline getirelim. Bu toplantılarla birlikte talimat ve rapor sistemimizi, bütün birimlere zamanında ulaşabilecek ve onlardan zamanında karşılık alabilecek bir düzeyde işleyişe kavuşturalım.

Eğer önümüzdeki dönemin üzerine bu genel perspektifler dahilinde yürütür, genel düzeltmemizi böyle yapar ve işleri böyle yürütürsek, gidecek savaşın ülkeyi ve halkı kazanma yanı güçlü olur. Böyle bir savaş, iktidara doğru tırmanışa geçen bir savaştır. Böylece süreç içinde ulusal meclise rahatlıkla gideceğiz. Bu sürecin sonuçlarından biri ulusal meclis olacak ve halkın siyasi gücü, tam bir hükümet düzeyinde olmasa da buna yakın bir düzeye tırmanacaktır. Mevcut savaş, halkımızın iradesini ve hükümet olma imkanını ileri düzeyde gerçekleştirecektir.

Yaz ve güz politikamızı ve taktiklerimizi böylece belirtirken, esas olanın uygulama olduğu, tüm çabamızla bunun üzerinde yoğunlaşmamız gerektiği, hem de büyük bir yoldaşlık ve sosyalist ya-

riş ruhu halinde olmamız gerektiği açıktır. Partiye verilmesi gereken güç, perspektif, plan ve emir, partinin önderliği düzeyinde verilmiştir. Pratik hazırlıklar böyle ilerlemeye imkan verecek bir biçimde tamamlanmıştır. Ve en tepeden en alta kadar hepimizin hazırlık düzeyi artık böyle yürümeye imkan vermektedir.

Tüm değerli militanlar, savaşçılar, milisler ve halkımız!

Önümüzdeki dönemin üstüne böyle yükleneceğiz. Haklıyız ve kazanmaktan başka bir çaremizin olmadığını da çok iyi biliyoruz. Hiç kimse, bu savaşa, emniyetten uzak, tedbirsiz, denetimsiz, rastgele yaklaşmasın, “can benimdir, istediğim gibi kullanırım” deme gafletine düşmesin. Gerçekten gizlilik halen önemli oranda korunacaktır. Saldırı yönü düşmandan gizlenecektir. Ve düşmanın saldırı yönleri çok izlenecektir. Kısaca, emniyet ve denetim açısından en duyarlı bir dönemi yaşadığımızı unutmuyoruz. Bu savaş, aynı zamanda bir emniyet ve denetim savaşıdır. Mevcut eksikliğimizin tamamen bu temelde giderilmesini şart kılan bir dönemin savaşıdır. Aynı zamanda bu savaş, eğer gerekleri yerine getirilirse, halkımızın kanı ne kadar dökülürse dökülsün, dökülen bu kanın kendini yıkayacağı, tertemiz edeceği ve biraz daha özgürleştireceği bir savaştır. Bu savaş halkımız için bir bayramdır. Ne bundan başkasını kabul ederiz, ne de bunu kazanmada her şeyimizi ortaya koymamazlık ederiz. O halde, böylesine şanlı bir saldırı konumunu yakalama fırsatını hiçbir şeyle değiştirmeyelim! Hiçbir günümüzü boş geçirmeyelim! Yüce kazanımlara sahip olmak için her şeyimizi ortaya koyalım ve başaralım!

Şimdiye kadar sorumluluklarımızı nefes nefese yerine getirdik ve bundan sonra da yerine getirmeye, gözkulak olmaya devam edeceğiz. Biz, gereken her şeyi size verdik. Siz de, gereken her türlü gücü vererek üzerinize düşeni başarıyla yapmaya çalışın. Böylesine tarihi bir dönemi üstün sorumlulukla ve her şeyi başarmaya göre ayarlayan bir çalışma temposuyla karşılanmasını diler, tüm yoldaşlara selam ve saygılarımızı sunarız.

28 Mayıs 1992

